DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Copyright © 2023 by Sarah A. Parker
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak @atcoverdesigns
Harita @virginiaalllyn
İç başlık görselleri @alicecaoillustration
tarafından düzenlenmiştir:
@theeditor_thequill Cilalı
Mükemmellik

Bu bir kurgu eseridir. Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TRIGGER WARNINGS

Kan ve vahşet Ölüm
ve şiddet
Cinsel içerikli
İşkence
Zımni cinsel saldırı/cinsel saldırgan tehdidi Açık dil
Bir canlıya karşı zalimlik/istismar
Bir yetişkinin kaçırılması (bir sayfanın ima edilmesi ve sonrasında anlatılması)
Doğumda ölüm (zımni, ofi sayfası) Küçüklerin kaçırılması/kaçırılması (zımni, ofi sayfası)
Düşük (ikincil bir karakter için ima edilmiştir, bir sayfa)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTENTS

Sözlük Telaffuz Kılavuzu

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87
Bölüm 88
Bölüm 89
Sonsöz

Teşekkür ederim
Ayrıca Sarah A. Parker
Teşekkür Yazar
Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

WHEN THE MOON HATCHED

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önümüzde, yaratıklar/varlıklar, terimler için açıklamalar içeren derinlemesine bir sözlük ve telaffuz kılavuzu var.
Yaş ve zamanı açıklayan bölüm.
Bu, isteyenler için kolay bir rehber olarak eklenmiştir, ancak hikayenin tadını çıkarmak veya anlamak için gerekli değildir.
Haritaya ilerlemek isterseniz, buraya tıklayın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

G L O S S A R Y

YAŞ & ZAMAN AÇIKLAMASI

- AS/After Stone
Aether Taşı Nevan'lara hediye edildikten sonra zamanın/fazların takibi.

- BS/Taştan Önce
Aether Taşı Nevan'lara hediye edilmeden önce zamanın/fazların izini sürmek.

- Aurora Kurdeleler
Dünyanın her iki kutbuna (kuzey ve güney) bağlı olan ve bu eksende dünyanın yörüngesinde dönen gümüş, ışıklı şeritlerden oluşan bir bant. Kutup ışıkları halk tarafından uyku/uyanıklık süreleri.

- Aurora Döngüsü
Tam bir aurora döngüsü, aurora şeritlerinin tüm dünyanın etrafında bir kez dönmesi için geçen süredir. Bir aurora

döngüsü yirmi dört saatlik günümüze eşdeğerdir.

- Aurora Yükselişi/Rising
Aurora döngüsünün doğu ufkunda auroranın doğduğu zaman.

- Aurora Düşüyor/Düşüyor
Aurora döngüsünde, auroranın batı ufkunda battığı zaman.

- Dae
Aurora döngüsünün, auroranın gökyüzünün tepesinde iz sürdüğü zamanı. Bu, bu dünyanın insanlarının genellikle uyanık olduğu zamandır.

- Uyku
Aurora döngüsünün, gökyüzünü hiçbir aurora şeridinin boyamadığı zamanı. Bu, bu dünyanın insanlarının uyuduğu zamandır.

- Aşama
1,000 aurora döngüsü (bir yıla benzer). Aurora şeritleri evre boyunca marjinal olarak kalınlaşır, ardından bininci döngüde incelir. Bu azalan ritim evreyi baştan sona takip eder.

- Eon
100 faz / 100.000 aurora döngüsü.

- Yaş açıklaması
1 yaşam evresi = 1,000 aurora döngüsü.
Yaşamın 24 evresi = 24.000 aurora döngüsü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ŞARTLAR

- Aether Taşı
Küçük, siyah taş (yetişkin bir başparmak pedi büyüklüğünde) gümüş bir diademin arasına yerleştirilmiştir. Bu diadem, gümüş bir ev sahibinin başıdır ve Neván soyu tarafından korunur. Caelis (Aether Tanrısı) taşın içindedir.

- Arithia
Gölgenin Başkenti.

- Bhoggith
Moltenmaw yuvalama alanı. Burası Solgunluk'tadır ve geniş bir bataklık çorak arazidir. Moltenmaw'ların yuvalarını üzerine kurdukları, ağaçlardan ve dallardan büyük dairesel küreler inşa ettikleri ve yumurtalarını içine bıraktıkları sabit tepecikler vardır. Yumurtalar sallanmaya başladığında, baba Moltenmaw yapıya alev üfler; bu, kuluçka sürecinin hayati bir parçasıdır.

- Bağlama töreni
Evlilik töreniyle hemen hemen aynı.

- Bloodlace
Kan üzerinde benzersiz bir güce sahip olan kişi. Aile kökeni bulabilir, birinin kanını kullanarak canının yanmasını veya zevk almasını sağlayabilir, vb.

- Bothaim
Tarafsız şehir. Üçlü Konsey'in ikametgahı.

- Bağlı
Bir eşe eşdeğerdir. 'Bağlı' olduğumuzu söylemek aynı zamanda 'evli' olduğumuzu söylemektir.

- Klips

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir fae'nin kulağının tepesinde, sanki küçük bir yaratık kabuktan bir ısırık almış gibi dairesel bir çentik. Birinin kulağında çentik varsa, bu onun boş olduğunu ve elemental şarkıların hiçbirini duyamadığını gösterir. Bu her yerde yaygın olan bir şey değildir-sadece belirli krallıklarda.

- Daga-Mórrk
Ejderhalarıyla öyle bir bağ kurmuşlardır ki onun gücünü ve ateşini kullanabilirler. Bu bağlantı gerçeklikten çok bir efsanedir.

- Dhomm
Yanığın Başkenti.

- Ejderha Kan Taşı
Ejderha kanının bulunduğu bölgelerde topraktan çıkarılır. döküldü. The Fade ve The Shade'deki ana para birimidir. Öğütülüp tüketilirse, tıbbi özelliklerle doludur.

- Dragonsight
Eski rünlerin izini görebilme yeteneği - başka türlü ancak bir ejderhanın alevinin ışığıyla görülebilecek bir şey.

- Drelgad
Duvarın bir bölümü Fade'in ordusuna adanmış ve taze askerleri barındırıyor.

- Elding Kılıcı
Fíur du Ath için bir suikastçı.

- Elemental Boncuk
Bunlar, bir kişinin herhangi bir elemental şarkıyı duyup duymadığını göstermek için takılır. Farklı krallıklar için farklı modalar vardır. The Fade'de küpe olarak takılırlar. Yanık ya da Gölge'de ise takan kişinin saçını, sakalını ya da kıyafetini süsler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- ***Kırmızı: Ignos (ateş)***
- ***Mavi: Rayne (su)•***
Clear: Clode (hava)
- ***Kahverengi: Bulder (toprak)***

- Fíur du Ath
Krallıkların (ağırlıklı olarak The Fade) içine sızan tiranlığa karşı koymaya çalışan asi grup. Erişimleri tüm dünyaya uzanıyor.

- Fleshthread
Et, kas ve organları onarmak için rünleri kullanma sanatında eğitim almış biri.

- Gondragh
Sabersythe yuvalama alanı. Bu doğrudan Güneşin çok sıcak olduğu ve çoğu insan için yaşanmaz bir yer. Çok kayalık, çok sayıda volkan ve lav nehirleri var. Bu Sabersythesler bu volkanlardaki kuytu ve oyuklarda yuva yapar. Yumurtaları kayalaşmaya başladığında, ya volkanlardan lav çıkarır ve yuvalara tükürürler ya da Kuluçka sürecinin hayati bir parçası olan ejderha alevindeki yuvalar.

- Gore
Fade'in Başkenti.

- Grandmah
"Büyükanne

- Büyükbaba
"Büyükbaba

- Kuluçka Kulübesi
Genellikle farklı bölgelerin eteklerinde bulunan bir kulübe ejderha yuvalama alanları. Burası genellikle bir yumurta çalan birinin kamp kuracağı yerdir, böylece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yavru ejderhaları doğal ortamlarında başarıyla yumurtadan çıkararak güvenli ve sağlıklı yavrular elde edilmesini sağlıyor.

- Johkull Klanı
Boltanik Ovalar'da yaşayan birçok savaşçı klandan biri. Bu klanlar güçlü ve yetenekli savaşçılar yetiştirmeleriyle ünlüdür.
Kaan, Johkull Klanı'nda büyüdü.

- Kholu
Sonunda ayları sonsuza dek gökyüzüne bağlayacak olan bir ofispring taşıdığı söylenen kişi.

- Mah
'Anne'

- Mahmi
"Anne

- Málmr
Boltanik Ovalar'ın savaşçı klanlarında yaşayanların kur yaptıkları kişilere taktıkları el oyması bir kolye. Onlar genellikle ejderha pulu, kemik, bakır veya taş gibi şeylerden yapılır.

- Mindweft
Başkasının zihnine girme konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip olan biri. Çok nadir bulunurlar.

- Netheryn
Moonplume yuvalama alanı. Burası Gölge'de, dünyanın en güney kutbunda yer alır. Burada, acı soğuk ortam çoğu insan için misafirperver değildir. Moonplume'lar dev altıgen buz sütunlarının üzerine yuva yapar. Yumurtaları sallanmaya başladığında, baba Moonplume ya buzlu alevlerini yumurtaların üzerine üfler ya da kuluçka sürecinin hayati bir parçası olan buz ve karı yumurtaların üzerine yığar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Null
Elemental şarkıların hiçbirini duymayan biri. Bazı krallıklarda bunu göstermek için kulakları kesilir.

- Pah
"Baba

- Pahpi
"Baba

- Parşömen Lark
Aktivasyon çizgileri olan parşömen kareleri. Bu notlar katlandıktan sonra (tarla kuşu şeklinde) mesajın iletilmek istendiği kişiye doğru kanat çırpar. Bu dünyada güvenilir bir iletişim şekli.

- Reídi
Bir savaşçının sırtındaki noktalı dövme
Boltanic Plains. Her nokta kazanılan bir zaferi temsil eder ve ağır dövmeli bir sırt büyük bir güç ve onur göstergesidir.

- Runi
Bazılarının Caelis (Aether Tanrısı) olduğuna inandığı antik mezarda bulunan sembolleri nasıl kullanacağını öğrenmiş biri
sesini duyurmak için çaresizlik içinde yazdı. Beyaz bir boncuk ve/veya beyaz pelerinler giyerler ve düğmeleri Pelerini yerine sabitleyen orta dikiş. Bu düğmelerin üzerinde, pelerinin ne zaman giyileceğini belirten farklı semboller bulunur.
Runi'nin yetenekleri. Farklı beceri seviyeleri için düğmeler farklı malzemelerden yapılmıştır; ahşap temel seviye, elmas ise en ileri seviyedir.

- Skripi
Dünya çapında oynanan bir şans/strateji oyunu. Kullanılan parçalar iskambil kartlarına benzer, ancak
Farklı yaratıkların resimleri ile övünüyor.

- Yanık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dünyanın kuzey üçte biri. Burada hava her zaman güneşlidir, bu nedenle çok sıcaktır ve bazı bölgelerde sık sık fırtına çıkar. Çok sayıda yağmur ormanı ve geniş, kumlu düzlüklerin yanı sıra uçsuz bucaksız su kütleleri.

- Hendek

Gore şehrinin ana caddesi.

- Soldurma

Burası dünyanın orta üçte birlik kısmı, yani yerkürenin en geniş şeridi. Burada bulutlar her zaman rengarenktir, çünkü her zaman bir "altın saat" ışığına sahiptir. Burası soğuktur, genellikle karlıdır, bazen karla karışık yağmur yağsa da asla yağmurlu değildir.
Dünyanın bu geniş kısmını bir kemer gibi çevreleyen devasa bir taş duvar var. Fade uygarlığının çoğu bu duvarın içine evlerini inşa etmiştir. Yoğun nüfuslu bölgelerde, bir hendek duvarın içine doğru kazılmış, duvarı etkili bir şekilde ikiye bölerek gökyüzü köprülerinin uzandığı korunaklı bir hendek oluşturmuştur.
iki taraf arasında.

- Büyük Flurrt

Aurora'nın "kopyalandığı" ve ışık şeritlerinin gökyüzünün her tarafına yayıldığı ünlü bir fenomen. Bu sık sık gerçekleşir, ancak gerçekleştiğinde ejderhalar birlikte dans eder ve çiftleşir. Büyük Flurrt'tan sonra genellikle döllenmiş yumurta akını olur.

- The Loff

Sabersythe yuvasını çevreleyen geniş su kütlesi turkuaz bir iris gibi zemin. Antik canavarlara ve öngörülemeyen hava koşullarına ev sahipliği yapmasıyla ünlüdür.

- The Flourish

Eldingler tarafından yönetilen ve güneyde açıklanmayan bir yerde yuvalanan yeraltı güvenli sığınağı.

- Gölge

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burası dünyanın güney üçte biri. Güneş ışığı yok.
bu bölgeye ulaşır, bu nedenle sonsuza dek karanlıkta kalır - tek ışık aurora şeritleri ve ışıktır
Moonplume aylarından yayılan. Burası çok soğuk,
En soğuk kısmı Nethereyn olarak bilinen en güney kutbu olmak üzere karla kaplıdır.

- Üçlü Konsey
Bu, kadim üç boncuklu elementallerden ve çok bilgili Runilerden oluşan bir konseydir. Büyük güçleri nedeniyle krallıklar üzerinde belirli bir etkiye sahiptirler ve
bazen siyasi meselelere müdahale ederler. Bothaim'de, herhangi bir kral ya da kraliçenin yönetimi altında olmayan tarafsız bir bölgede ikamet ederler.

- Truthtune
Bir başkasının yalan söylediğini anlayabilecek eşsiz bir yeteneğe sahip olan kişi. Bir Mindweft kadar güçlü değillerdir ama
daha yaygındır ve Kraliyet tarafından birinin elemental şarkıları duyup duymadığını söyleyebilme yetenekleri nedeniyle ödüllendirilirler - özellikle
Şarkıları yeni duymaya başlayan ve zorunlu askerlikten kaçmaya çalışan gençler.

- Tookah Davası
İki savaşçı bir diğerine bağlanma ayrıcalığı için savaşıyor.

- Undercity
The Fade'in duvarının altında (Gore-The Fade'in başkentinin hemen altında) yerdeki büyük, sivri yarık.
Burası terk edilmiş ejderha kan taşı maden ocaklarıyla doludur ve evsizlerin uğrak yeridir. Bunlardan bazıları
Mayın kuyuları çöküyor ve duvarın her iki tarafından yaratıklar sığınak bulmak için gizlice içeri giriyor, bu da burayı yaşamak için çok tehlikeli bir yer haline getiriyor.

- Açılış Töreni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir prenses kendini Yaratıcılara teslim ettiğinde (bir eşe bağlanmak yerine) ilk kez halka açıklanır. Aksi takdirde, bu açılış
bağlama töreni.

- Weald

Farklı elementleri en saf halleriyle içerebilecek şekilde tasarlanmış küçük, elde taşınabilen bir cihaz. Ateş, hava, su, toprak ve hatta ejderha alevi.
İnşa edilmeleri için bir Daga-Mórrk'un kanı gerektiğinden nadir bulunurlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YARATIKLAR/VARLIKLAR

- Elding Kuşu

Küllerden ve alevlerden doğan kuş benzeri efsanevi bir yaratık.

- Faunycaw

Güdük boyunlu ve büyük kasvetli gözlü kanatlı, derimsi yaratıklar. Ortalama bir Moltenmaw'ın yarısından daha küçüktürler ve Yanık'taki pas tonlu taşa karışabilirler. Kayalıklara ve tavanlara tutunabilirler ve yarasa benzeri kanatlara sahiptirler.
Onlara binilebilir.

- Fae

Bu dünyadaki en yaygın halk. Ölümsüz değiller ama son derece uzun ömürlüler.
Fae'lerin sivri kulakları ve keskin köpek dişleri vardır ve doğaları gereği ilkeldirler.

- Fate Herder

Gerçek olmaktan çok efsane olan büyük gümüş kedi benzeri bir yaratık. Onu görenler genellikle deli veya hayalperest olarak kabul edilir, canavarın onları amaçladıklarından farklı bir karar vermeye ittiğine dair hikayelerle övünürler.

- Miskunn

Beyaz saçlı ve tenli, düğmeli yüz hatları ve keskin dişleri olan diz boyunda bir yaratık. Söğüt gibi
Keseli hayvan gibi katlanan vücutları ve uzun, püsküllü kuyrukları vardır.
Geleceği görebilirler, ancak bu vizyonlar düzensiz ve değişime tabi. Bu yaratıklar sözeldir.

- Moltenmaws

Fade'de yaşayan ejderhalar. Tüylerle kaplıdırlar, yüzleri keskin ve gagalıdır. Tüyleri renklerin canlı bir karışımıdır - iki Moltenmaws aynı rengi taşımaz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aynı renk paleti. Dünyanın her yerine rahatça seyahat edebilirler ve bir yumurtayı büyülemesi/çalması en kolay ejderhalardır.

- Moonplumes

Gölge'de yaşayan ejderhalar. Gri ve inci tonlarında, kösele gibi parlak bir derileri vardır,
yanardöner ve beyaz. Gözleri büyük siyah ve ışıltılı, yüzleri yuvarlak, boyunları uzun, vücutları zariftir. Kuyrukları uzun, ipeksi tellerden fırçalar gibi. Soğukturlar-
Sevgi dolu yaratıklardır ve güneşe dayanamazlar ya da derileri yanar, gözleri de bu parlaklığa uyum sağlayamaz.
Çok kurnazdırlar ve bu nedenle cezbetmesi ya da yumurtasını çalması en zor ejderhalardır.

- Sabersythes

Yanık'ta yaşayan ejderhalar. Pulları, sivri uçları ve ağır dişli yüzleri olan büyük, kutu gibi yaratıklardır.
Pas, bronz, kırmızı, kahverengi, siyah ve altın gibi birçok farklı renkte olabilirler. Sıcağı seven yaratıklardır ve Gölge'nin şiddetli soğuğunda uzun süre hayatta kalamazlar. Çok gürültülü ve saldırgan olabilirler ve onları cezbetmek ya da bir yumurtasını çalmak en az Moonplumes kadar zordur.

- Kadife Trogg

Çöpleri istiflemeyi ve ziyafet çekmeyi seven büyük, sırık gibi yaratıklar. Dört kolları, uzun siyah saçları ve mavi kadife derileri vardır. Yedikleri çöp parçalarından anıları tüketir ve onları çöpten çıkardıkları parlak, yapışkan dallar halinde temizlerler.
Ellerinde delikler açarak, bu dalları inlerini süslemek için kullanırlar. Bu yaratıklar sözeldir.

- Waif

Sis perdelerinde dolaşan nadir, sırık gibi, sis benzeri yaratıklar
Ölülerden gelen mesajlar karşılığında ruhları kemirirler. Bu yaratıklar sözlüdür.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Woetoe

Büyük, küpeli kulakları ve uzun burunları olan tüylü yaratıklar,
çatallı dişleri ve bıyıkları vardır. Normal bir fae'nin yaklaşık üçte ikisi büyüklüğündedirler ve zor yerlerden bir şeyler çalabildikleri için ödüllendirilirler. Büyük istifçilerdir. Bu yaratıklar sözeldir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KARAKTERLER

- Agni
Burn'ün İmparatorluk Kalesi'nde yaşayan ve çalışan çok yetenekli bir Runi.

- Ahdrik Neván
Eski Gölge Kralı. Eudora Neván'ın ortağı ve Elluin ile Haedeon Neván'ın babası.

- Allume
Haedeon Neván'ın Moonplume'u.

- Arkyn
Çöpçü Kral olarak da bilinir.

- Bulder
Beş Yaratıcıdan biri - Yer Tanrısı.

- Cadok Vaegor
Şu anki Fade Kralı. Dothea Vaegor'un ortağı, Turun Vaegor'un babası, Ostern ve Kovina Vaegor'un oğlu, Kaan ve Veya'nın kardeşi ve Tyroth Vaegor'un ikizi.

- Caelis
Beş Yaratıcıdan biri - Aether Tanrısı.

- Clode
Beş Yaratıcı'dan biri - Hava Tanrıçası.

- Dothea Vaegor
Şu anki Fade Kraliçesi. Cadok Vaegor'un ortağı ve Turun Vaegor'un annesi.

- Elluin Neván
Gölge'nin eski prensesi. Ahdrik ve Eudora Neván'ın kızı ve Haedeon Neván'ın kardeşi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aether Taşı'nın emanet edildiği aile soyundan.

- Essi
Raeve'in Yeraltı Şehri'nden kurtardığı genç arkadaşı. Essi, Raeve ile birlikte Gore'da yaşamaktadır ve çok zekidir.

- Eudora Neván
Eski Gölge Kraliçesi. Ahdrik Neván'ın eşi ve Haedeon ile Elluin Neván'ın annesi. Aether Taşı'nın emanet edildiği aile soyundan geliyor.

- Fallon
Raeve'in uzun zaman önce kaybettiği arkadaşı.

- Grihm
Kral Kaan'ın ikinci adamı.

- Haedeon Neván
Gölge'nin eski prensi. Ahdrik ve Eudora Neván'ın oğlu ve Elluin Neván'ın kardeşi. Aether Taşı'nın emanet edildiği aile soyundan geliyor.

- Ignos
Beş Yaratıcı'dan biri - Ateş Tanrısı.

- Kaan Vaegor
Şu anki Yanık Kralı. Ostern ve Kovina Vaegor'un en büyük oğlu ve Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un kardeşi.

- Kyzari Vaegor
Gölge Prensesi. Ostern ve Kovina Vaegor'un torunu. Aether Taşı'nın emanet edildiği aile soyundan geliyor.

- Ostern Vaegor
Yanık'ın eski Kralı. Kovina Vaegor'un ortağı ve Kaan, Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un babası.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Pyrok
Kral Kaan'ın İmparatorluk Sarayı'nın pek de yardımcı olmayan bir üyesi. Roan'ın kardeşi.

- Raine
Beş Yaratıcı'dan biri - Su Tanrıçası.

- Rekk Zharos
Ünlü bir ödül avcısı.

- Roan
Bir simyacı ve Kral Kaan'ın İmparatorluk Sarayı'nın bir üyesi. Pyrok'un kardeşi.

- Ruse
Gore'daki The Curly Quill'in sahibi.

- Sereme
Fíur du Ath'ın yüksek rütbeli bir üyesi.

- Slátra
Elluin Neván'ın Moonplume'u.

- The Elding
Fíur du Ath Başkanı.

- Tyroth Vaegor
Şu anki Gölge Kralı. Ostern ve Kovina Vaegor'un oğlu, Kaan ve Veya'nın kardeşi ve Cadok Vaegor'un ikizi.

- Uno
Ruse'un evcil miskunn'u.

- Veya Vaegor
Yanık Prensesi. Kızı ve en küçük çocuğu Ostern ve Kovina Vaegor ile Kaan, Cadok ve Tyroth Vaegor'un kardeşidir.

- Vruhn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dhomm'daki The Curly Quill'in sahibi.

- Wrook
Woetoe Raeve hücrelerde buluşuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

P R O N O N O N C I A T I O N G U I D E

Allume
Uh-loo-m

Cadok Vaegor
Kah-dock Vay-gore

Elluin Neván
Ell-ew-in Neh-v-ah-n

Essi
Ess-ee

Fíur du Ath
Fee-er doo Ah-th

Haedeon Neván
Hay-dee-on Neh-v-ah-n

Kaan Vaegor

K-ahn Vay-gore

Kholu
Kh-oh-loo

Kyzari Vaegor
K-eye-zar-ee Vay-gore

Ostern Vaegor
Ohs-tern Vay-gore

Raeve
Ray-vv

Réidi
R-eh-di

Rekk Zharos
R-eck Z-arr-ohs

Rygun
Rye-gun

Sereme
Ser-eam

Slátra
Slah-trah

Tyroth Vaegor
Tie-roth Vay-gore

Veya Vaegor
Vay-ah Vay-gore

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THE BURN
GONDRAGH
AGATOTT
DHOMM
LOFF
MEDEON
RIVER LAIN
RITE ARCT
KOVEN
RAMBEK
OVADHAN
THE BOLTANIC PLAINS
DHAM
THE FADE
BOTHAIM
LETHER
DRELEAD
ORIG
GORE
GUDRIT
PATH OF DAES
VOLERY
THE FEGOR PLAINS
BHOGGITH
PITS OF KHINDARD
OVLAEVE
ARITHIA
MIEL ET MUIEM
AMARIEL POINTS
LIMIS
YARITH
OCEREA
AKTAEN
THE SHADE
NETHERYN
NORTH

Kendini küçük ve sessiz hissedenler için.
Kanatlarını aç ve kükre.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dünya beş kişiyle başladı.

Filki Caelis'ti, çıplak gözle görülemeyen Aether Tanrısı. Kimsenin aklına gelmeyen boşluk. Maddenin oluştuğu yerde, o basitçe bir kenara itilirdi.

Bariton sesiyle söylediği şarkının içi çok doluydu ama tamamen boştu. Boş alana musallat olan yalnız bir yankı

Yakın ve uzak güneşler arasında - ne kadar yüksek sesle söylerse söylesin derinliği duyulabilir.

Fark edilmek için yanıp tutuşan, diğerlerinin doldurması için boş bir tuval sunan *oydu*.

Yer Tanrısı Bulder, tek bir feryatla küreyi yontarak dönmeyen sağlam bir küre inşa etti. Yarısı güneş ışığıyla yıkanan, üzerine pas renginde zengin bir kum dalgası serpilen, diğer yarısı ise sonsuza dek taşa sızıp onu siyaha boyayacak kadar kalın bir gölgeye gömülen bir dünya.

Bulder, daha açık ve sert kelimelerle araziyi şekillendirerek dünyada çukurlar, topaklar ve çatlaklar yarattı. Güneş ışığı ve gölgenin buluşmayı reddettiği Fade'i kesen bir duvar örerek gökyüzünü sonsuza dek pembe, mor ve altın rengine boyadı.

Sırada Su Tanrıçası vardı.

Rayne, karşılıksız sevgisinin milyarlarca özlem dolu gözyaşı damlasıyla yere düştü, Bulder'ın çukurlarında birikti ve fışkıran sevgisiyle boğazlarını doldurdu. Gölgeli tarafa doğru, keskin sıradağları buz gibi bir kucaklamayla toz haline getiren ağır pullar halinde indi.

Onun aşkı çığlık atan bir seldi. Bir çığın derin, iç burkan feryadı. Serpiştiren yağmurun neredeyse sessiz çığlığı.

Kederli şarkısı kız kardeşi Clode'unkine hiç benzemiyordu.

-Ölçüsüz bir deliliğin uçurumunda asılı duran Hava Tanrıçası. Sesi ipekten bir kurdeleydi, yan dönüp sizi kenarıyla kesmediği sürece dokunması yumuşaktı.

Fısıldadığı sözcükler yapraklarla yüklü dalların yanından geçerek onları flörtöz bir dansa sürüklüyordu. Şiddetli *feryatları* keskin köşeleri doymak bilmez bir hızla yırtıp geçiyordu çünkü sesi hoşuna gidiyordu. Rayne'in kasvetli durgunluğuna dayanamayan Clode'un sert ulumaları sık sık Loff'u davul gibi kıyıya vuran bir kütleye dönüştürüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ignos, Clode için bir oburdu. Ateş Tanrısı onunla ziyafet ç e k t i . Onu tüketti.

Onu o kadar çok seviyordu ki onsuz *nefes* alamıyordu.

Yakıcı şarkısı vahşi bir açlık ve tutkulu bir açgözlülüğün şarkısıydı, ama Clode onun kudurmuş sevgileri tarafından evcilleştirilemezdi, ormanları yakıp içinde dans etmesi için ona duman verse bile. Bulder'ın taş parçalarını eritip kırmızı nehirler haline getirirken bile, gökyüzünü sarsan volkanik patlamalarla Clode'a kur yapmak için çaresizdi.

Kederli yalnızlığına mahkûm olan Caelis tüm bunları izledi; diğer Yaratıcıları görülebilme, dokunulabilme ya da duyulabilme yeteneklerinden dolayı kıskandı ama bir şeyin parçası olduğu için şükretti.

Herhangi bir şey.

Ve boşluğunu armağan ettiği bu yemyeşil ve bereketli tuvalin üzerinde yaşamın *çiçek açmasını* sessiz bir merakla izledi. Toprağı, karı ve kumu dolduran çeşitli halk kakofonisi - bazıları kulaklarının ucundan daha keskin işitme duyusuna sahipti ve bu da onları diğer dört elementin şarkılarına vakıf kılıyordu. Bazıları onların dillerini öğrendi. Onları konuşuyorlardı.

Onlarda *güç* buldum.

Bazıları ise Caelis'in sesini duyurmak için çaresizlik içinde yazdığı söylenen gümüş bir kitaba rastladı. Kimsenin okuyamadığı ya da telaffuz edemediği o rünlerde farklı bir güç biçimi bulanlar, garip işaretlerin *kullanılabileceğini* keşfettiler. Kemikleri onarabilir, kanı büyüler, nesneleri büyüler...

Dünyanın her köşesini pek çok varlık dolduruyordu ama Yaratıcılar hiçbiriyle gökyüzüne hükmeden büyük kanatlı canavarlar kadar gurur duymuyordu.

Ejderhalar.

Güneşin sert ışınlarının deriyi kabartarak etli yaralara dönüştürdüğü Yanık'ın görünüşte yaşanmaz tacında, Sabersythes'ler *gelişti* - siyah, bronz ve kırmızı pulları olan *büyük*, hantal hayvanlar. Eşi benzeri olmayan vahşi yetenekleri vardı.

Gondragh'ı yumurtlama alanı yaptılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazıları yaklaşmaya cesaret edebilecek kadar cesurdu. Bir yuvayı basıp bir yumurta kapacak kadar.

Cesur... ya da *aptal*.

Uzak akrabalarından daha az uçucu olan Moltenmaw'lar evlerini Fade'de buldular. Bhoggith'te - neredeyse her şeyi çamurlu, sülfürik geğirmelerle yutan sisli bir bataklık parçası.

Bilenmiş gagaları *kesecek* kadar keskin, pençeleri de bir o kadar şiddetliydi. Dünyanın kendi bölgelerindeki her daim canlı gökyüzü kadar renkli tüylerle örtülü olan iki Moltenmaws aynı görkemli paleti taşımıyordu.

Bir Moltenmaw'ın yumurtasını çalmak için cesur ya da aptal olmak gerekirdi... ama belki biraz daha az.

Ancak Netheryn'e baskın düzenlemek neredeyse imkânsızdı; ruhani ve kurnaz Moonplumes'in yumurtlama alanı olarak seçilmişti.

Güneşten en uzakta olan Netheryn, Gölge'nin en karanlık tacıydı ve çoğu sıradan insanın kanını yavaş ve çamurlu hale getirebilecek kadar derin bir soğuk taşıyordu. Ama ışıl ışıl, kösele gibi derileriyle dokunulduğunda insanı ürperten Moonplumes öyle değildi. Uzun ipeksi kuyrukları ve parıltı ve mürekkepten oluşan gözleriyle.

Kar ve buzun, sesleri yutup sonra da bir uyarı kükremesi gibi kusan aç bir sessizliğin arasına sıkışmış olan Ay Çiçekleri *gelişti*, sayıları, güçleri ve parlaklıkları arttı.

Sadece Clode kadar akli dengesi yerinde olmayanlar ya da kendilerini koruyacak kadar güç sahibi olanlar bir Moonplume yumurtası çalmaya kalkışabilir...

Çoğu başarısız oldu, korkunç, saldırgan hayvanlar ya da düşman topraklar tarafından tüketildi.

Bazıları başarılı oldu - ejderhaları filizlenen krallıklar için savaşlarda kullanan ünlü birkaç kişi.

Ancak şatolar dağlardan daha uzun hale geldikçe, krallar ve kraliçeler taçlarını daha büyük, daha ışıltılı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mücevherler, halk da ejderha kanı dökmeyi öğrendi.

Birçok Moonplumes, Moltenmaws ve Sabersythes için ... ebedi hayatları kesildi.

Yaratıcılar, sevgili canavarlarının sonları geldiğinde gökyüzüne doğru süzülmelerini beklemiyorlardı. Birçoğunun kendilerini yerçekiminin hemen ötesine yerleştirmesini, toplar halinde kıvrılmasını ve kireçlenmesini, gökyüzünü mezar taşlarıyla doldurmasını.

Aylarla birlikte.

O ayların yüce tüneklerini bulduktan kısa bir süre sonra düşmesini kesinlikle beklemiyorlardı. Dünya ile çarpışarak, var olan her şeyi mahvetmekle tehdit eden kıyametin parçalanmasını beklemiyorlardı.

Clode, Rayne, Ignos ve Bulder'ın suçlunun Caelis olduğunu anlamaları için yedi ay düşmesi gerekti. Doldurulmayı arzulayan boşluğu, bir ejderhayı dinlendiği yerden kaldırıp gökyüzünden sökecek kadar güçlüydü.

Çok sevdikleri dünyayı kurtarmak için bir plan yapmaları için bir ay daha geçmesi gerekti.

Boş vaatler ve sadakatsiz yeminlerle Caelis'i tuzaklarına düşürdüler ve onu yakaladılar.

Onu *bastırdım*.

Kamçılayıcı, yakıcı, kırıcı şarkılarını söyleyerek Caelis'in özünü bir pipodan daha büyük olmayan abanoz kristalinden bir kafese hapsedecek kadar küçük parçalara ayırdılar, bundan böyle Aether Taşı olarak bilinecekti. O çırpındıkça ve savaştıkça gümüş pelerininin iplikleri koptu, ama diğer Yaratıcılar artıkları toplamak için zahmet etmediler ve onları dünyanın her iki kutbuna bağlamak için bıraktılar. Dünyanın etrafında dönen ışıklı bir aurora, insanlara uykularını ve uyku zamanlarını takip edecek bir şey veriyordu.

Caelis'in kendisi, kötücül bir güç taşıyan bir dizi rünle süslenmiş som bir diademin içine yerleştirilmişti. Rünlerin beslenecek bir şeyleri olduğu sürece onu sonsuza kadar taşın içinde hapsetmeye yetecek kadar.

Bir *gardiyan*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gücü ve bilgeliğiyle tanınan kudretli bir fae savaşçısına bizzat Yaratıcılar tarafından bir hediye bahşedilmişti: Aether Taşı'nı alnında barındırabilecek ve Caelis'i zapt edebilecek kadar muazzam bir güç. Ailesinin soyundan taş atlar gibi geçen bir hediye.

Birçok aurora döngüsü geçti ve daha fazla ay gökyüzünü kirletti ...

Orada kaldım.

Aether Taşı'nın felaketle sonuçlanan kökenini yutan bir dizi trajedi ve kötü zamanlanmış ölümlere rağmen sonunda barış hüküm sürdü, varoluşun anlamı kamp ateşleri etrafında anlatılan ya da bebeklerin ağlamalarını susturmak için söylenen karmakarışık bir efsaneye dönüştü.

Ta ki beş yıldan uzun bir süredir ilk kez bir kutup ışığı yükselene kadar.

milyon evre ... Bir ay daha düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Raeve

CHAPTER 1

s,ttt,ı6s pLa'es R e× Cco e

I kıvrılbenim benim bir şeye dönüşür. Korkuyorum. Omuzlar İleri, Ufalanıyor ayak basılmış gibi görünen

Köşeyi dönünce, merdiven boşluğunun alt sahanlığına adım atıyorum, o kadar yakınımda çırpınan bir parşömen tarlakuşu tarafından kovalanıyorum ki, onu havadan koparmam için beni dürtmemesine şaşırıyorum.

Orta parmağımdaki ince demir yüzüğü döndürürken bakışlarım önümdeki kasvetli tüneli kapatan ağır zırhlı muhafıza takılıyor; kollarını kavuşturmuş, tıraşlı kafası neredeyse kavisli tavana değiyor, parşömen tarla kuşları sürüsü arkasındaki kapıya sokuluyor. Benim iki katım büyüklüğünde ve yüzünü kalıcı olarak çukurlaştırmış gibi görünen bir çatık kaşla övünüyor.

Onaylamayan bakışları sol kulağımda, sivrilen uca yakın bir yerde açılmış çentikte durdu. Sanki küçük ağızlı biri dış kabuktan bir parça ısırmış gibi.

Benim *klibim*.

"Belirteç yoksa, giriş de yok," diye homurdanıyor ve beni bir hiç olarak görüyor. Bir *null*. Dört elemental şarkının hiçbirini duymayan biri.

Elimi cebime atıp, iki tarafı da prestijli kulübün amblemiyle kabartılmış taş simgeyi alıyorum

-Her açıdan ısıran sarkıtlardan oluşan bir çene. En ufak bir titremeyle elimi uzattığımda, mavi zırhı hareketle şıngırdayan erkeğin, jetonu çevirirken beni bir aşağı bir yukarı kesen incelemesini hissediyorum.

Neden tarla kuşlarını doğrudan içeri almak yerine kapıyı sürmelerine izin verdiğini merak ediyorum ama *Raeve* açık sözlü biri ve ben şu anda Raeve değilim.

"Ben Kemori Daphidone," diyorum, ses tonum yumuşak ve itaatkâr. "Gezgin ozan."

"Nereden?"

"Orig."

Daha önce hiç g i t m e d i ğ i m bir duvar yerleşkesi, ama bu, ayrıntıları sorarsa anlatmama engel olmayacak.

Hazırlık benim zırhımdır. Ya giyersin ya da ölürsün.

Jetonu inceliyor ve sert bir şekilde "Peçe yok" diyerek geri veriyor.

Tüy uçlu kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Gösterimin bir parçası. Planlanmış eğlencenin bir parçasıyım." Cebimden bir rulo parşömen çıkarıp ona doğru itiyorum. "Peçe t a k m a m a kuralı konusunda uyarıldım, bu yüzden yüzümün sadece alt yarısını kapattım."

Kaşlarını çatarak parşömeni açıyor, boncuk gibi bakışları işe alınma mektubumun üzerinde o kadar yavaş geziniyor ki boynum tutuluyor, sabırsızlık içimi kemiriyor.

Sonunda gözleri tanıyarak genişledi. "Oh, sen dublörsün!"

Aslında tek yapmak istediğim onun kafasını duvara vurmakken utangaç ve ağırbaşlı bir baş sallama hareketi yapıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sert.

Parşömenimi yeniden çevirip geri veriyor ve kapıyı açmak için kenara çekiliyor. "Üçüncü seviye. Kimsesizlere dikkat et. Aurora döngüsünün bu geç saatlerinde her zaman ekstra aç olur."

Titrememem sahte olmaktan çok uzak.

Hungry Hollow'un sıcak, dumanlı kucağına doğru ilerliyorum, yoğun bir misk ve kükürt dalgasının saldırısına uğruyorum, kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve parşömen tarlakuşları sürüsü dağılıyor. Karanlık bir tünelden geçerek, taşlı bir akciğer şeklindeki geniş, yüce bir mağaranın sıkışmış ağzında ortaya çıkıyorum.

Bir dizi basamak beni, turkuaz derinliklerinden buhar yükselen bir küme ışıltılı pınarın arasından geçen çok sayıdaki patikadan birine götürüyor. İnsanlar basamaklara yaslanmış, başlarını eğmiş, sıcaklığın içinde çürüyorlar. Kendilerini Taç'ın yastıklı tarafında tutmak için yeterli güce veya siyasi etkiye sahip olanlar için güzel bir cennet.

Acı bir kahkaha attım.

Burada, renkli krallığımız bir kemik yatağı üzerinde yuva yapmıyormuş gibi davranmak kolaydır.

Bağımsız bir merdiven, yosunlu sütunlarla desteklenen ikinci kata çıkıyor. Oraya doğru ilerliyorum, patikaların labirentinde ilerlerken bir buhar dalgası, abanoz mücevherler gibi gözleri olan soluk, sırık gibi bir yaratığa dönüşüyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım, duraksayarak.

Başını doğal olmayan bir şekilde çeviren kimsesiz çocuk bana doğru bakıyor, havayı kokluyor ve ardından oburca bir nefes veriyor. "Vay, vay, vay... ruhun ne kadar dolgun ve *sulu bir* şey, değil mi?"

Ahh.

"Ne kadar naziksiniz. Ben sadece bek-"

"Seninle konuşmak için yanıp tutuşan çığlık atan ruhlar var. Ruhunu biraz emmeye ne dersin?" diye soruyor yaratık ve yemin ederim ağzından salyalar akıyormuş gibi bir ses çıkıyor. "O zaman söyleyecekleri *her şeyi* duyabilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır, teşekkür ederim.

"Ben almayayım."

İçtenlikle.

İtirazımı dikkate almamış gibi görünerek ileriye doğru uçuyor, buharlı parmaklarını uzatıp bana doğru uzanmak için kullandığı buharı topluyor.

Topuğumun üzerinde dönüp başka bir patikaya doğru aceleyle ilerliyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Omzumun üzerinden baktığımda yaratığı görüyorum, şimdi bir pınarın kenarında tembellik eden bir erkeğin üzerine eğilmiş, ayrık dudaklarının arasından gölgeli bir şey emiyor.

Bir ürperti tenimi ısırıyor.

Yaratıcılara sessizce şükrediyorum ki, kimsesizler nadirdir, sadece ruhları kemirdikleri sis perdelerine musallat olurlar ve ölülerden gelen mesajlara karşılık verirler.

Daha kötü bir şey düşünemiyorum. Eminim ki ruhlar Benimle konuşmak için *can atanların* söyleyecek güzel bir şeyleri yok.

Onları suçlayabileceğimden değil.

Neyse ki, ürkütücü ruh kemiricilerin dikkati kolayca dağılıyor.

Buharın uzanan parmaklarının üzerinde yükselen bir merdivenden hızla çıkıyorum. Skripi masalarıyla dolu ikinci kata çıktığımda kahkaha ve kadeh tokuşturma sesleri kulağıma geliyor.

Halk toplanmış, duman çubuklarını üflüyor, ışıltılı ruhları içiyor, oyun parçalarını göğüslerine yaklaştırıyor. Zarlar dağılıyor, ejderha kanı taşı yığınları elden ele dolaşıyor.

Kaçamak bakışlarımı kıyafetlerine yönelttim, bazıları renkli, mücevherlerle kaplı elbiseler giymişti. Diğerleri ise özenle dikilmiş paltolar giyiyor, saçlarına tüylü şekiller takıyor, loblarından elemental boncuklar sarkıyor. Farklı element şarkılarını duyma yeteneklerinin övünç verici bir göstergesi:

Ignos için kırmızı. Rayne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için mavi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bulder için
kahverengi.

Clode'a Clear.

Boncuklar bir yana, genellikle bir odanın diğer tarafından yüksek rütbeli bir Fade elementalini seçebilirsiniz: tek bir kıyafet üzerinde ondan fazla renkle övünenler, sanki onları bu krallığın göklerine hükmeden canlı ejderhalar gibi güçlü kılacakmış gibi.

Büyük *Moltenmaws*.

Komik, çünkü kan taşı madeni kurursa canavarların kanını ilk onlar akıtacaktı.

Uzun boylu, geniş ve pelerinli biri yukarıdan saldırdığında arka duvara yontulmuş ince bir merdiveni yarılamıştım.

Yüzünün büyük bir kısmını göremediğim için duraklıyorum; güçlü çenesi koyu renkli, biçimli bir sakalla çevrili, pelerininin başlığı diğer her şeyi gölgede bırakıyor.

Hiç yavaşlamıyor. Gözden kaçması imkânsız, cesur, parlak kırmızı bir elbise giymiş olmama rağmen merdivenlerden inmeye devam ediyor.

Neredeyse dişlerimi gıcırdatacaktım, gizli silahımın doğaçlama bir şekilde harekete geçmesini önlemek için tam zamanında arka azı dişimi kaplayan metal kapağı hatırladım.

Kendisi merdivene zar zor sığıyor, bu da birbirlerinin yanından geçmenin sıkı bir karışıklık olacağı anlamına geliyor.

Çok güzel.

Tipik elemental saçmalık, sadece kendilerini düşünüyorlar.

İç çekerek omuzlarımı öne doğru kıvırıyorum ve kendime Orig'li gezgin ozan Kemori Daphidone olduğumu hatırlatarak kenara çekiliyorum. Ezildim. Korkuyorum. Ve kesinlikle bu erkeğe *kazara çelme takıp* merdivenlerden yuvarlanmasını izlemek için burada değilim.

Kesinlikle olmaz.

Sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi yere indiriyorum ve ağır adımları yaklaşırken yanımdan geçip gitmesini

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

bekliyorum. Bu yüzden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yakınımda, yeni yarılmış taş kokusuyla sıkıştırılmış, tereyağlı bir şeyin notalarıyla yumuşatılmış dumanlı bir misk çarpıyor.

Nefesim kesiliyor, sonra sanki şimdiye kadar içime çektiğim en güzel kokulardan biri olabilecek bu yoğun, tatlı kokudan ayrılmak istemiyormuş gibi titriyorum...

Kenara çekilip yanından geçiyor.

Duraklar.

Karanlıktaki bir alev gibi onun gölgesindeyim, kalbim sert ve hızlı atıyor. Geçen her saniye boğazımı zorluyor.

Neden hareket etmiyor?

Onun atmosferinden sıyrılarak merdivenlerden daha da yukarı çıkıyorum. "Affedersiniz."

Olunacak yerler, koparılacak eller.

İçinden yoğun, rendelenmiş bir ses çıkıyor, sanki güreşerek gevşemiş gibi.

Hava
değişiyor.
Ben de
onunla
birlikte
değişiyorum.

Bir yıldırım hızıyla bileğini kavrayıp arkama dönüyorum. Gerginlik havayı tıkıyor, bakışlarım onun büyük, ağır yara izli, uzanmış, hareketin ortasında duraklamış, sanki peçemi tutup koparmak üzereymiş gibi duran eline düşüyor.

Göt herif.

Gözlerini göremesem de, delici bakışlarını öyle yoğun hissediyorum ki ciğerlerim taşlarla doluyor, dikkatinin izi kulağımdaki yuvarlak çentiğe kadar gidiyor.

Tekrar gözlerime dönüyorum.

Dilimde dikenler gibi keskin kelimeler birikiyor ve ona tükürmek için çok ama *çok* istekliyim. Sonra yüksek rütbeli elementallere karşı koyan insanların ejderha yemi olduğunu hatırlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun yerine kelimeleri yutuyorum. Ne kadar sık yaparsam yapayım asla iyi hissettirmeyen bir şey.

Tutuşumu gevşeterek başımı eğiyorum ve birkaç adım geri çekiliyorum, ancak yeterince yükseğe çıkıp erkeğe baktığımda duruyorum. Beni *ortaya çıkarabileceğini* düşündüğü için boğazına yumruk atmaya daha az meyilli olacağım kadar uzakta.

"Özür dilerim," diye ısırdım, itaatkâr görünmeye çalışarak.

Sefil bir şekilde başarısız. "Peçe gösterimin bir parçası." Yapışkan bir şurup gibi yoğun bir sessizlik oluşur.

Yürü, Raeve.

Elinden kurtulup dönüyorum ve aceleyle merdivenden yukarı çıkıyorum.

Arkama bakmıyorum, parşömenimi ve jetonumu ikinci dalga taş suratlı muhafızlara gösteriyorum, içlerinden biri beni sahneye doğru götürmek için ayrılıyor. Gölgeli ine götürülüyorum, turba dumanı ve bal likörü kokusu beni içine çekiyor, atmosferdeki dramatik değişimden etkileniyorum.

Taş dişler tavandan aşağıya doğru uzanarak mekânı, yanan apliklerden dökülen paslı ateş ışığında fırçalanmış kemerli bölümlere ayırıyor. Loş ışıklı kabinler dış duvarları kaplıyor ve ağır perdelerle desteklenerek isteyenlere mahremiyet sunuyor. Null hizmetkârlar mekânın içinde süzülmekte, içki kupaları ve diğer sisli içeceklerle dolu tepsiler taşıyarak bunları mekânın etrafına dizilmiş taş masaların etrafında toplanmış neşeli elementallere dağıtmaktadır.

Bekçinin g ö l g e s i n e sıkışmış bir halde, eklektik müşterilere kurnazca bir bakış atıyorum, aradığım yüzü göremeyince hayal kırıklığı sinirlerimi kemiriyor.

Lütfen stantlardan birinde olun.

Muhafız beni bir kafesin parmaklıklarını andıran çok sayıda dikitle taçlandırılmış merkezi bir kürsüye doğru götürüyor ve neredeyse gülüyorum - çünkü daha hastalıklı bir şey hayal edemiyordum.

İnce kemikli bir kadın içerideki bir taburede oturuyor ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elinde muhtemelen parlak rünlerle kazınmış beyaz bir keman tutuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sesini taşımaya teşvik ediyor. Benimkine benzer sade, tam büstiyerli bir elbise giyiyor, ama mavi ve bebek yüklü karnının ihtiyatlı şişkinliği etrafında çok daha bol.

Gözleri kapalı, melankolik bir melodi tuttururken, beyaz ışık taneleri kemerli tavandan kar gibi dökülüyor. Solgun saçlarının üzerine yerleşip sönüyorlar.

Muhafıza teşekkür ederek ayağa kalkıyorum ve müzisyenin yanındaki tabureye tünüyorum, ben bir amplifikatör çubuğu ararken şarkısı hafif bir kreşendoya ulaşıyor.

"Runi'leri üzerinde çalışıyor," diye fısıldıyor, kemanını indiriyor, mavi tüy uçlu kirpiklerle çerçevelenmiş delici yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Geçen döngüde girip çıkıyordu."

Ah.

"Uzun sürmez. Ben Levvi, bu arada." "Kemori

Daphidone, Orig'den gezgin ozan."

Bana dostça bir gülümseme fırlatıyor ve bakışları arkamdaki bir şeye takılınca biraz eriyor.

Kızıl saçlı bir erkek kalabalığın arasından geçip giderken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor; üzerinde tertemiz bir sanguine palto var; rengi, övünerek sergilediği kırmızı elemental boncuğuyla mükemmel bir uyum içinde.

İçimi bir rahatlama kaplıyor, hevesli bekleyiş ellerimi sıkıp gevşetiyor.

Tarik Relaken.

Korse giymiş göğsümün üzerinden süzülen aç bir bakışla bizi süzdükten sonra, içinde üç erkeğin daha uzandığı bir kabine doğru ilerliyor. Perdeyi açık bırakarak hararetli bir sohbete dalıyor ve arada bir bana bakıyor. Yarım gözlü bakışlar, beni kemirmek *isteyeceği* iyi sunulmuş bir et parçası olarak resmediyor.

Seni görüyorum, pislik.

Merdivenlerde karşılaştığım pelerinli erkeği görüyorum, şimdi karanlık alanda ilerliyor-

Kalbim küt küt atıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diğer müşterilerin yanından geçip giderken zihnim karmakarışık bir düğüme dönüşüyor, o ise odanın arka tarafındaki boş bir kabine yöneliyor...

Merdivenlerden inerken neredeyse üzerimden geçecekti, o kadar acelesi vardı ki. Şimdi geri döndü. *Neden geri döndü?*

İş mi? Merak mı? Yoksa yanlış kişiyi mi yakaladı? Merdivenlerde benden bir izlenim mi aldın?

Yaratıcılar, *bu* yüzden mi geri geldi? Boşlarla takılmayı sevdiği ve kolay bir i l i ş k i umduğu için mi?

Başını bana doğru çeviriyor, bakışları sıcak, yumuşak kıllı bir fırça gibi yüzümün üst yarısını tarıyor ve aramızdaki havayı sertleştiriyor.

Bir iniltiyi yutuyorum.

Bu ameliyatın onaylanması için çok mücadele ettim. Bu benim için *her şey* demek. Eğer o pislik özenle hazırlanmış planlarımızı mahvederse, kim bilir ne kadar süre başka bir şansımız olmayabilir. Tabii başka bir girişimin *onaylandığını* varsayarsak.

"Yeni misin, tatlım? Seni daha önce burada görmemiştim."

Bakışlarımı yumuşatmaya zorlayarak Levvi'ye bakıyorum, tatlı yelesinden sıyrılan kulağında boş klipsi belli oluyor. "Sadece bekliyordum."

"Anlıyorum." Odaya şöyle bir göz gezdiriyor, dudakları zorlukla kıpırdarken fısıldıyor: "Az önce yanınızdan geçen kızıl saçlı adam var ya? Adı Lord Tarik Relaken. Uzak durun. Birçok sanatçı onun dikkatini çeker ve sonra ortadan kaybolur."

Sahte bir şokla gözlerimi açtım. "Gerçekten mi?" Başını sallıyor.

"Elbisenizin rengi, ağırbaşlı tavrınız ve uzun siyah saçlarınız..." Bakışlarını vücudumda gezdiriyor, sonra tekrar yukarı kaldırıyor. "Tam onun tipisin."

Ona amacın bu olduğunu söylemedim. Umut.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En azından odanın arkasından beni izleyen, kollarını kavuşturmuş, boş bir kabinin masasına tünemiş, gizlenmiş bir gözlemci fark edene kadar öyleydi.

"Buranın işe alımlarda kan kaybetmesinin bir nedeni var ve bu boktan maaşlar değil," diyerek bana ekşi bir gülümseme gönderdi.

Neden kaldığını sorma zahmetine girmiyorum, karnının şişliği yeterli bir kanıt. Gore'da boş bir kadının geçimini sağlamak için madenlerde çalışmaktan başka pek az seçeneği var. Hamile bir kadına yer yok. Halk geçinmek için elinden geleni yapıyor, bu güvenli bir varoluşla tehlikeli bir varoluş arasındaki ince çizgide yürümek anlamına gelse bile.

"Uyarın için minnettarım," diye fısıldıyorum, Sereme'nin görünüşe göre dae'nin başlarında, şu anki planlarımız çoktan harekete geçmişken aldığı gizemli ihbarı düşünüyorum. Acaba Levvi'den mi geldi diye düşünüyorum - *Fíur du Ath'a* ve *kanlı da* olsa sempati duyduğumuz işlere karışarak ellerini bulandırmaktan çok korkuyor.

Anlaşılır bir şekilde.

Zorba kralımızı kızdırmanın, düşmanlarıyla ilişki kurmaktan daha kolay bir yolu yoktur.

Bir Runi yaklaşıyor, beyaz cübbesi hafif vücudundan sarkıyor, siyah saçlarını topuz yapmış. Burnunun ucuyla bana bakıyor ve bakışlarım cüppesini yerinde tutan tek düğmeye takılıyor. Tahta yuvarlağın üzerindeki oyma çubuğu sembolü, onun temel rünleri oyma yeteneğini gösteriyor.

Bana bakma şekline bakılırsa, iki ya da üç tane bekliyordum. Belki kan bağlama gibi özel bir hediye ya da başka bir şey. En azından, oyma düğmesinin gümüş ya da altından yapılmış temel bir düğmeden daha fazlası olacağını düşünmüştüm.

Keşke bunu söyleyebilseydim.

Bunun yerine başımı ağırbaşlı bir şekilde eğerek yükseltici çubuğu kabul ediyorum ve terli avuçlarımı içi boş çubuğun etrafına sarıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendi ışıltılarını yayan noktalar ve girdaplarla dolu metal uzunluğu.

Tarık Relaken'a bir kez daha bakıyorum, dişlerim gıcırdıyor ve kesinlikle hesaba katmadığım pelerinli gözlemciye dönüp bakıyorum, içimde bir tedirginlik var.

"İyi misin?"

Hayır.

Bir parşömen tarlakuşu çırpınarak yaklaşıyor, burnunu uzatıyor, katlanmış kanatlarını kıvırıyor ve kucağıma düşüyor. "Hiç bu kadar büyük bir kalabalığın önünde şarkı söylememiştim," diye mırıldanıyorum ve mesajı daha sonra kullanmak üzere cebime atıyorum.

"Anlıyorum," diyor Levvi ve bana güven verici bir gülümseme sunuyor. "Çoğunlukla bizi fark edemeyecek kadar kendilerine dalmış durumdalar." Kemanını kaldırıyor, tabanını boynunun kepçesine dayıyor. "Ballad of the Fallen Moon'u biliyor musun?"

Yüzümden tüm sıcaklık düşüyor, zihnimin arkasında bir anı teli dolaşıyor. Duygulardan arınmış. Güzellikten.

Acı.

Güçlükle kavrayabildiğim bir şeyin hayaleti, cesedi buz gibi derinliklerime demir atmış. Bir zamanlar tek başıma yürüdüğüm Ergor Ovası gibi uçsuz bucaksız olan içimdeki yer, iskelet bedenime yapışan paçavralara donmuş başkasının kanının lekeleri.

"Evet," diye mırıldandım. "Bu şarkıyı çok iyi biliyorum."

Levvi yayını kasvet içinde parlayan ay tüyü kuyruk kıllarının gergin telleri üzerinde sürükleyerek ilk notayı çıkarıyor - o kadar uzun ve derin ki neredeyse elle tutulur gibi. Sonraki birkaç notayı öyle bir tutkuyla çalıyor ki sanki melodiyi kendisi yazmış gibi.

Sanki masalın güzel sözleri *kendi* kafesli geçmişinin küllerinden doğmuş gibiydi.

Amplifikatörü örtülü dudaklarıma kaldırıyorum ve ciğerlerimi çekiyorum

tam, biraz kayıyorum ki korsemdeki gizli hançer kaburgamı dürtmesin. Gözlerimi kapatıyorum ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir zamanlar hayata daldığım gibi melodi, ama o zamandan beri nasıl konuşulacağını öğrendiğim kelimelerle. O zamandan beri karşılaştığım dehşetlerle zırhlandım.

Alevli korkular.

Akıllara durgunluk

veren dehşet.

Ben mürekkep gibi bir şarkıyı söylerken kalabalık unutulup gidiyor.

Sabersythe siyah kadife bir gökyüzüne uçuyor, toplanıyor ve karanlıkta bir daha asla görülemeyeceği bir yerde ölüyor. İsli canavarın yanına sokulan ve onun şeklini aydınlatan parlak bir ay ışığından.

Ona *ışık* veriyorum.

Moonplume'un yavaş yavaş kararmasını söylüyorum. Yavaş yavaş, yükseldikçe, parlaklığının Sabersythe'ı nasıl beslediğini ve yaratığın pullarını nasıl beyaza çevirdiğini, ben Moonplume'un gökyüzündeki kayan tutuşunu söylerken melodi daha derin, daha yıkıcı notalara dalıyor.

Onun düşüşünü.

Sabersythe'ın yıldızların arasındaki tüneğinden açıldığını, yetenekli yaşam ve ışıkla dolu olduğunu, aşağıdaki dünyaya doğru süzüldüğünü ve arkadaşını avladığını. Karın üzerine dağılmış mürekkepli kaya parçalarını tırmalayarak onu tekrar bir araya getirmeye çalıştığını.

Başarısız.

Gözkapakları çırpınarak açıldığında, odadaki her bir çift gözün bize dönmüş, bizi izlediğini belli belirsiz fark ediyorum. Açgözlülükle irileşmiş ya da boyalı yanaklardan süzülen duygularla ıslanmış.

Ama dikkatimi çeken, yüzünün üst yarısı hâlâ kapüşonunun yarattığı gölgede saklı olan pelerinli erkek. Buna rağmen, bakışları boşluğa ulaşıyor ve beni sarsamayacağım demir gibi bir kavrayışla kucaklıyor.

Kelimeler dudaklarımdan dökülmeye devam ederken, odadaki diğer herkesi hem cüsse hem de boy olarak gölgede bırakan bu erkekte bir tehlike olduğunun açıkça farkına varıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Varlık. Dokunulmaz birinin kendinden emin rahatlığıyla duran biri.

Ayıltıcı bir farkındalık başımın yan tarafına bir darbe gibi çarpıyor, bakışlarım Tarık'a kayıyor - kabininde oturmuş, beni öylesine kınayan bir açlıkla izliyor ki, o beni takip etmeden buradan ayrılamayacağımı biliyorum. Mükemmel sonuç.

Ama ...

Gizlenmiş gözlemcime, onun kimliğini gizleyen kapüşonlu gölgelere bakıyorum.

Buraya bir canavar yakalamak için gelmiştim ama iki tane yakaladım.

Raeve

CHAPTER 2

Yedi saat boyunca hiç ara vermeden şarkı söylemek gibi bir şey sizi metal bir fırça yutmuş ve sonra onu geri kesmiş gibi hissettirir.

tekrar.

Klozetin zincirini çekiştirerek boğazımı temizliyor, sesimdeki gerginliği azaltmaya çalışıyorum. Tuvaletin kapısını arkamdan kapatıyorum ve lavabolardan birine geçiyorum, aynadaki yansımama bakarken ellerimi köpüklerle köpürtüyorum. Pudra mavisi gözlerim bana bakıyor, yüzümün alt yarısı kalın kırmızı örtüm tarafından gizlenmiş. Karlı tenimle tam bir tezat oluşturan bu örtü, mürekkep rengi uzun buklelerimi dramatik bir biçimde yarı yarıya örtüyor.

"Bir Yaratıcı gibi şarkı söylüyorsun."

Yanımdaki kadına bakıyorum, ellerini kurularken bir yandan da kendi yansımasını inceliyor, başını iki yana sallayarak mükemmel makyajlı yüzünü incelerken çenesi yukarıda.

"Teşekkür ederim." *Sanırım.*

Hakaret olabilir. Bu insanlarla kim bilebilir ki.

Kırpılmış kulağıma bakıyor. "Bir boşa harcanmış gibi görünüyor," diye düşünüyor, sanki ben burada değilmişim gibi.

Kesinlikle bir hakaret.

"Sesim o kadar geniş olsaydı Ignos'u avucumun içine alırdım."

Dilimi o kadar sert ısırıyorum ki kanıyor, başımı eğmeden önce bakışlarım kulağından sarkan kırmızı boncuğa kayıyor. "Evet. Yaratıcıların şarkılarına layık görmediği biri için gerçek bir kayıp."

Mırıldanıyor, saçının bir tutamını yerine oturturken yansımasına tekrar bakıyor, görünüşe göre onun buyurulmuş üstünlüğüne verdiğim baş işaretiyle onaylanmış. Kapı arkasından kapandığı anda gözlerimi devirip ellerimi kuruluyorum.

Bu aurora döngülerinden birinde, dilimi o kadar sert ısırmak zorunda kalacağım ki ucunu koparacağım. Bundan eminim. Hâlâ bağlı olması bile bir mucize.

Tuvaletten çıktığımda, arkamdaki odada tuvalet penceresi dışındaki tek çıkışı kapatan bir erkeğin koridor duvarına yaslandığını görüyorum.

Eşikte duraksıyorum, kapıyı aralık tutuyorum, kalbim bu *beklenmedik* gelişme yüzünden hala çarpıyor.

Onu içeri çekmenin daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Tam da

En azından oynamadan önce huzur içinde işeyebileceğimi düşünmüştüm.

Tarık Relaken elinde tuttuğu bardağa bakıyor, kehribar rengi bir sıvıyı döndürüyor, duman serbest kalıyor. Kızıl saç tutamları gözlerinin önünde asılı duruyor, turuncu alevler kırpılmış kenarlara vuruyor ve lobundan sarkan elemental boncuğu bir kan damlası gibi çerçeveliyor.

"*Sansasyonel* bir sesin var," diye gürlüyor, bakışları hâlâ içkisinin derinliklerinde boğuluyor. "Ve elbisenizin rengi…"

Başını yana eğiyor, koyu kahverengi gözlerinden yansıyan alevler beni uzaktan yakıyor. "*Olağanüstü.*" Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıp kendimi koridora hapsediyorum.

ile ve Erkek, Zihin Çalkalanıyor. Ben

var onun

Şimdi onu bu kurumdan *uzaklaştırmak* için.

Başımı eğip teşekkür ediyorum, sonra yanından geçmek için ilerliyorum, duvarı itip bana döndüğünde duraklıyorum.

Çıkışı daha da engelliyor.

"Kal," diye mırıldanıyor, kadehini dudaklarına götürerek. Yutkunuyor ve mırıldanarak "Benimle *iç*." diyor.

Bağırsaklarım düğümleniyor.

Ağzı *içki* diyor olabilir ama gözleri, leşçillere bir şey kalmayana kadar sizi parça parça ayıran çirkin şeyler söylüyor.

Sen gerçekten bir pisliksin.

"Böyle bir sesle," diye ekliyor, bakışları yağlı bir fırça gibi vücudumda kayarak tenimi ürpertiyor, "eminim ağzın da çok *zevklidir*."

Buz gibi bir öfke yumağı göğsümde toplanıyor, kendi şiddetli kalp atışlarıyla atıyor, bunu burada bitirmek için salyalar akıtıyor.

Şimdi.

Bunu yapmamak aptallık olurdu. Bunu çok güzel istiyor.

Kapalı çıkışa bakıyorum. *Tam şuradaki* sürgüye. Sadece üç adım ötede. Onu geçip sürgüyü yerine kaydırabilirsem, iş bitene kadar kimsenin bu doğaçlama toplantıyı bölmeyeceğinden emin olacağım.

"Özür dilerim efendim, ama eve yürümek uzun sürer. Yükselmeden önce dinlenmek istiyorsam yola çıkmalıyım."

Sağ tarafındaki boşluğa doğru ilerliyorum-

Eli duvara öyle sert çarpıyor ki aplik alevi titriyor ve ayaklarım hareketsiz kalıyor. "*Israr* ediyorum," diye gürlüyor, gözleri içimde bir şeylerin duraklamasına neden olan koyu çakmaktaşlarına sertleşiyor.

Dinle.

O kapıyı kilitlemenin değerini tartıyorum. Riskli, evet. Ama dürüst olmak gerekirse, peçeyi tam da bu nedenle takıyordum - cebimde kopmuş bir uzuvla arka pencereden kaçmak zorunda kalma ihtimalime karşı. Böylece kimse daha sonra merdivenlerde yanımdan geçtikten sonra beni kenara çekip yüzümü tanımayacak ve beni bir cinayetin baş şüphelisi olarak göstermeyecekti.

Tarık Relaken'i -elsiz ve nabızsız- özel bir kabine tıkmak.

Siktir et.

Dikkatim evimde, vücudum hazır. Gövdemin içine yerleştirilmiş gizli bölmedeki hançere uzanırken parmaklarımın uçları beklentiyle karıncalanıyor-

Tarık'ın arkasındaki kapı açılıyor ve ben içimden küfrediyorum. İkimiz de onun omzunun üzerinden, odanın arka tarafından taş bir heykelin metanetini sergileyerek tüm uykumu izleyen iri yarı, pelerinli erkeğe bakıyoruz.

Salon birdenbire çok fazla sıcak kanla şişen bir damar gibi hissettiriyor. Sanki yakıcı bir fırtına sıkıca bastırılmış duvarların arasına sıkışmış ve tüm oksijeni sünger gibi çekerek nefes almam için çok az şey bırakmış gibi.

Hayal kırıklığı ve öfke içimde savaşıyor. Elim üstümden düşüyor, eteğimin büzgülerine giriyor ve belli etmeden kumaşı sıkıca kavrayabiliyorum.

İşemesi gerektiğine karar vermek için ne talihsiz bir zaman, ama onun için *daha az* talihsiz. Birkaç dakika daha geç kalsaydı, kesinlikle kaçamayacağı bir şeyin içine girmiş olacaktı.

Boğazını temizleyen Tarık, *çok* şanslı elini duvardan kaldırıyor ve yana doğru kayarak bana geçmem için alan açıyor. Dürüst olmak gerekirse, elini bu erkeğin elini sıkmak için kullanmalı çünkü az önce kesinlikle onun hayatını kurtardı.

Şimdilik.

"Leydim," diye ısırıyor Tarık, gösterişli bir gülümseme takınarak. "*Yaratıcılar* tarafından kutsanmış bir uykunuz olsun."

Kaşlarımın sonuna kadar çarpmasına izin verme dürtüsüyle savaşıyorum

saç çizgime. Görünüşe göre bu gizemli erkekten yayılan yakıcı enerjiyi hissedebilen tek kişi ben değilim.

Keşke o enerjiyi *başka yere* harcasaydı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, Tarık'ın yanından geçip çıkışa doğru ilerlerken bıçaklanmış elim seğiriyor, kapıyı aralayan kapüşonlu erkeğe bir bakış atıyorum. Ama onun dikkati benim üzerimde değil.

Tarik'in üzerinde.

Tuhaf.

İç çekerek seyrelen kalabalığın arasından geçiyorum, karanlık köşelerde sevişen ya da masa üstlerine uzanmış insanların yanından geçiyorum. Diğerleri alçak koltuklara yığılmış, gevşeyen ellerinde hâlâ içkileriyle komada. Bazıları hala yanlarından geçtiğimi görecek kadar kendinde. Şarkı söylemem için ilahi söylüyorlar.

Şarkı söyle.

Şarkı söyle.

Çok az şey biliyorlar, benim de yapmak istediğim *tam olarak* bu.

Zorlukla dizginlenen şiddetle dolu göğsüm serbest kalmak için esnerken, Tarık'ın kendi bastırılmamış arzularıyla topuklarıma yapışacağından emin olarak çıkışa doğru düz bir atış yapıyorum. Kapüşonlu erkek tuvalette rahatlarken muhtemelen sadece birkaç dakikam var. Tarık'ı, hesaba katmadığım zaman kaybettirici refakatçi olmadan buradan çıkarmak için sadece birkaç dakikam var.

Zaten sıkışık olan programım bunaltıyor.

"Kemori, bekle!"

Adımın söylendiğini fark etmem iki *adımımı* alıyor.

Kahretsin.

Omzumun üzerinden bir bakış atmadan önce nefesimin altındaki küfrü engelleyerek duraklıyorum.

Levvi enstrümanını taburelerimizin üzerine açtığı çantasına yerleştiriyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmış bana bakıyor, gözlerinin altındaki siyah lekeler ne kadar uzun süre ara vermeden ve bir şeyler içmeden oturup performans sergilediğimizin bir kanıtı.

"İşte." Havada küçük bir kese sallıyor. "Komisyonumuz."

Ah.

Kürsüden iniyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Gözlerini devirerek, "Sanırım yerleşik Runi biraz ayırmış," diyor ve keseyi bana doğru uzatıyor. "Ama birkaç doyurucu öğün için yeterli olmalı."

Bakışlarım kesik kulağı, göbeğinin kabarmakta olan yuvarlaklığı ve azalan kalabalıktan geriye kalanlar arasında gidip gelirken öne uzanıp elimi onunkine dolayarak keseyi sıkıca kavramasını sağlıyorum. "Sende kalsın. Ve benimle oynadığın için teşekkür ederim. Bu bir hazineydi."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor.

Dönüyorum, merdivenlere üç adım kala sesi beni kovalıyor. "Seni eve bırakayım!"

Kalbim karnımın içine düşüyor.

"Bağlım bana eşlik etmek için ön tarafta bekliyor olacak," diye devam ediyor. "Kimseyi incitmemiş, nazik ve çalışkan bir erkektir. Size de eşlik edebilir."

Omzumun üzerinden bakıyorum, güzel yeşil gözlerindeki köklü endişeyi fark ediyorum. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim. Evim o kadar yakın ki, siz çantanızın tokalarını kapatmayı bitirene kadar ben uyuyor olacağım."

Yalan.

Evim Hendek'in diğer ucunda. Bu hızla gidersem, aurora yükseldiğinde oraya ulaşabilirsem şanslıyım, çünkü dışarı çıktığımda o yöne doğru yürümeye niyetim yok.

Çıkışa iki adım kala eli koluma dolanıyor ve dörtnala koşan sinirlerime rağmen beni yakalıyor.

Levvi önümden itiyor.

Yüzü bembeyaz, loş çevremize bakıyor, yakınımıza eğiliyor. "Tarık'ın seni nasıl izlediğini gördüm Kemori. Güvenliğinden endişe ediyorum. Bu uyku zamanı bizim gibilere karşı nazik değil. *Lütfen,* seni eve bırakmamıza izin ver..."

Sesindeki kararlı tını, giderek yoğunlaşan hayal kırıklığımı hafifletiyor.

Beni etkilemeye başladı.

İnsanların beni sevmesinden nefret ediyorum.

Etrafımızı tarayarak elbisemin sol cebine uzanıyorum, güvenlik dikişini tırnağımla parçalıyorum, sonra gizli bölmeyi kazıyorum, küçük bir cam küre çıkarıyorum - kürenin derinliklerine sıkışmış bir alev ampulünden çıkan efsanevi bir Elding Kuşu'nun cisimleşmiş tasviri dışında şeffaf.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye fısıldıyorum, elini elime alarak.

Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırıyor, ben de avuçlarımızın arasına sıkıştırılmış hazineyi görebileceği kadar gevşetiyorum, farkına varır gibi olunca gözleri açılıyor.

"O-oh," diyor, kelime sarsılmış bir şey, ufalanmış parçalar halinde dökülüyor. Sanki içinde bir şey parçalanmış gibi. "T- Tarık?"

Başımı sallıyorum, küreyi cebe atıyorum, onunla yakalanmasını hiç istemem.

Ciğerlerini dolduruyor ama nefesini kelimelere dönüştüremiyor, ürpererek nefes veriyor, bakışları karnının şişliğini kavrayan ellerine takılıyor. Kalbime garip bir şey yapan bir görüntü. Patlayacakmış gibi hissettiriyor ve bu hiç de hoş bir şey değil.

Buradan çıkmam gerek.

"Kendine iyi bak," diye fısıldıyorum, tekrar dönmek üzereyken kolumu tutuyor. Dökülmemiş duygularla parlayan gözleriyle bana bir kat parşömen uzatıyor.

"O da ne?"

"Benim... ah, benim detaylarım. Tekrar birlikte sahne almak istersen diye," diye fısıldıyor ve dudaklarını mutlu olmaktan çok üzgün görünen bir gülümsemeye dönüştürüyor. Belki de onunla iletişime geçmeyeceğimi biliyordur.

Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi.

Yine de alıyorum, başımı eğip teşekkür ediyorum, Tarık'ın tuvaletten çıktığını görüyorum ve gözüme çarpıyor.

Yakaladım seni.

Merdivenlere doğru dönüyorum ve Hungry Hollow'dan aceleyle çıkıyorum.

Başka bir hayatta Levvi ile arkadaş olabilirdim. Ama-

Çok fazla ama var.

Bir zamanlar tanıdığım *başka birini* düşünüyorum. Kolay gülümseyen ve sıcak bir saygıya sahip *başka birini.* Artık kaburgalarıma ya da kalbime çarpmayan buharlı bir anı olan bir kadın. Tüm o ağır, acılı parçaları buz tutmuş iç gölümün dibine demir atmış bir kayaya bağladıktan sonra değil.

Arkadaşlık, kaçınmak için çok çalıştığım bir şey. Ve *çoğunlukla da* başarıyorum. Ne kadar önemserseniz, her şey o kadar kırılgan görünüyor.

Sadece ...

Yapmamak

daha kolay.

Raeve

CHAPTER 3

Şimdi püskürüyor - tüylü kirpiklerime takılan ve kaldırımı yeniden tozlandıran yağ pulları. Kasvetli Hendek'te yürürken botlarımın altında çıtırdıyor neredeyse tamamen

Bu geç saatte hayatın çıplaklığı.

Muazzam taş duvarın her iki yarısı da iki yanımda yükseliyor, doğudan batıya göz alabildiğine paralel uzanıyor. İki yüksek kitaplık gibi, aralarındaki yol çok sayıda arabanın yan yana yuvarlanmasına yetecek kadar geniş.

Duvar dünyanın tombul karnını bir kemer gibi sarıyor, sadece burada Gore'da olduğu gibi yoğun nüfuslu bölgelerde ortadan ikiye ayrılıyor. Yeterince derin olduğu için halk bu uzun çukurun içinde, yırtıcı hayvanların yakın tehdidinden uzakta, kendini güvende hissediyor gibi görünüyor.

Olduğu gibi yanlış.

Burada, korunaklı Ditch'te de bir o kadar var, hatta daha fazla. Sadece iyi kamufle olmuşlar.

Gümüş bir sowmoth, tepemde çalkalanan bir sürüden ayrılıyor, o kadar yakın çırpınıyor ki kabarık kanatları beni bir

Işıltılı toz spreyi.

Gülümsüyorum.

Sadece ben, sowutlar ve şeker renkli bulutlar varmış gibi hissettiğim bu uyku zamanını seviyorum. Öyle olmasa bile.

Peşimde bir canavar olsa bile.

Her ne kadar Tarık adımlarını benimkilerle mükemmel bir şekilde eşleştirse de, ayaklarını neredeyse kar pıtırtılarına karışacak kadar yumuşak bir şekilde dikse de, onun varlığını beni yutmakla tehdit eden bir gölge gibi hissediyorum.

Korkmalıyım. Gergin. Yapmak üzere olduğum şey için belki biraz üzgün.

Hayatta kalmak komiktir. Bazıları bunu bir fısıltı, bazılarıysa bir çığlık gibi taşır. Benimki, beni dik tutan alevle dövülmüş bir öfkenin yanmış iskeleti. *İlerlememi sağlıyor*.

Göğsümde ıslak ve yumuşak olan pek bir şey kalmadı. Her şey sert ve düşmanca, Tarik Relaken gibilerini önemsemek gibi şeylere karşı dayanıklı. Aslında, kaldırımda bir bok yığını olsaydı bile, yine de onu ezmek için yolumdan çekilirdim.

Belki bu da beni bir canavar yapar.

Bu düşünceyi irdelemiyorum, duvarın güney yarısının iç tarafındaki bir merdivenden yukarı çıkarken onu yolumdan itiyorum, katları zikzak çizerek çıkıyorum, uyku için kapatılmış kapıların yanından geçiyorum. Duvar sadece *duvar* olana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Artık kenarlara oyulmuş konutlar yok.

Halk bulutlara bu kadar yakın yaşamayı sevmiyor, hava bu kadar yukarıda ödünç alınmış gibi. Sanki bize ait değilmiş gibi.

Sanki *ejderhalara* aitmiş gibi.

Omurgamı bir ürperti kaplıyor ve duvarın ötesindeki manzaraya doğru esneyen uzun bir rüzgar tünelinden güneye dönüyorum, bulutlarla dolu, neredeyse uzanıp ağır karınlarından avuç avuç alabileceğim kadar yakın.

Ölümcül düşüşten sadece birkaç uzun adım uzaktayken, cebimi kazıyorum ve

Demir halkamı gevşeterek kendimi beynimi ince bir çamura dönüştürmekle tehdit eden bir şarkı cümbüşüne maruz bırakıyorum.

Kahrolası ... *kargaşa*.

Boynumdaki tendonlar geriliyor, şakaklarımdaki damarlar çok fazla akan kan ve şarkı ile nabız gibi atıyor.

Zihnimi en yüksek frekansa ayarlıyorum, tıpkı bir ses trampetini sıkar gibi, sonra da Clode'un çılgın melodisini ciğerlerinin en tepesinde bangır bangır bağırarak izole eden bir elekle açıklığı kapatıyorum. Hava Tanrıçası, yüzümde orantısız bir sırıtışla peçemin dalgalanmasına neden olan uğultulu bir anafor yaratıyor.

O oynamak
istiyor. Ben de
istiyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, Tarık'ın ayak sesleri yaklaşıyor...

Daha yakın.

Hadi, seni sümüklü pislik. Yap şu mo-

Eli enseme yapışıyor ve beni yüzüstü duvara doğru itiyor, ağırlığını kullanarak beni yerimde sabitliyor.

Onun ağırlığından tüylerim diken diken oluyor. İstediği her şeyi almaya kararlı bir erkeğin engelleyici gücü.

Sızlanıyormuş gibi yapıyorum. Çaresizliğin küçük bir itiş kakışı.

"Şşş, şşş, şşş," diye kulağımı tırmalıyor ve kanımı donduruyor. "İyi bir küçük boş ol."

Bunu kaç kişiye *daha* yaptığını düşündükçe öfkem kaburgalarımın altında patlıyor. Kaç kişi onun obur açgözlülüğü tarafından bir atıştırmalıktan başka bir şey değilmiş gibi yutuldu.

Artık yok.

Botumu kaldırıyorum ve arka azı dişimi taçlandıran metal başlığı ısırıyorum. Bir *klik* sesiyle demir bir pim topuğumdan kurtuluyor. "*Glei te ah no veirie,*" diye fısıldıyorum, kelimeler ağzımda boğuk bir sızı gibi, tükürerek serbest kalıyor. Clode'u Tarık'ın ciğerlerindeki *neredeyse* tüm havayı çekmesi için ikna ediyorum.

Kıkırdıyor.

Tarık sıkışan organlarının arasından boğuk bir nefes çekiyor ve ben de etkisiz hale getiren iğneyi botunun tepesine saplıyorum. Başlığı ikinci kez ısırarak, iğneyi Tarık'ın ince kemikleri ve tendonları arasına o kadar derine saplıyorum ki, ondan kurtulmanın tek yolu kendi ayak bileğini kesmek ve uzantıyı koparmak oluyor.

Önlemler.

Clode'un ciğerleri üzerindeki baskısını gevşeteceğinden şüpheliyim ama Ignos'u birkaç ateşli kelimeyle üzerime salmasına izin verirsem lanet olsun. Ateş Tanrısı *ziyafet çekmeyi* sever ve beni kemirmesindense canlı canlı derimi yüzmesini tercih ederim.

Tekrar.

Tarık'ın tutuşu gevşiyor ve ben ellerimi elbiseme sürtüp kendimi düzeltirken o tökezleyerek geri çekiliyor, topallıyor, botları kara sürtünüyor. "Tarık Relaken amına koyayım," diye mırıldanıyorum, korsemin gizli cebinden rünlü ejderha pullu bıçağı çıkarıyorum, bu bıçak kemiği tereyağı gibi kesecek kadar keskin.

Dönüyorum, başımı yana eğiyorum, kan çanağına dönmüş gözlerinin içine bakıyorum; parmaklarımın ucunda bir beklenti var. "Yaratıcılar tarafından kutsanmış bir uyku mu çekiyorsun?"

Gözleri şişiyor, sonra döndürdüğüm bıçağa dikiliyor. Ayağını kaybediyor, uzaktaki duvara çarpıyor, boğazına pençe atarken ağzı açık kalıyor.

Sanırım bu hayır demek.

Göğsü kasılıyor, nefes borusundan aşağıya doğru ıslık çalan bir nefes ipliği, emilen ciğerlerini şişirmek için çok az şey yapıyor. *Sadece* iyi hazırlanmış konuşmamı duyana kadar onu hazır tutmaya yetecek kadar.

Bir keresinde, birinin buzlu bir gölün altına olta atmasını ve uzun, sürünen bir eahl'ı yüzeye çıkarmasını izledim. Karın içinde kıvranıyordu, yanardöner pulları parlıyordu ve ağzı ürpertici bir şekilde kıpırtısız hale gelene kadar boş boş bakıyordu.

Bu oyun bana hep bunu hatırlatıyor, tek fark eahl için üzüldüm.

Daha fazla hayatı mahvetmeden önce boğazını kesmek için duyduğum vahşi arzu dışında Tarık'a karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ama henüz değil.

Önce *sufier* olması gerekiyor.

İlerliyorum, bakışlarım elleri arasında gidip geliyor, bir tercihe karar vermeye çalışıyorum. Zor, ikisi de birbirine çok benziyor.

"Diğer Elding Blades'lerden biri seni nazik bir şekilde ölüme terk edebilirdi," diye düşündüm ve sağ tarafa karar verdim. Bıçağı kavrayıp çekiyorum ve bıçağımı bileğine öyle hızlı saplıyorum ki, ben kopan uzvu ona doğru sallayana kadar ne olduğunu anlamadığından eminim. "Muhtemelen bunu sen öldükten *sonra* yapardım."

Ne yazık ki Tarık için, özellikle onun gibi insanlar için ayırdığım özel bir öfke kuyum var.

Bana aval aval bakıyor, sanki eli hala bağlıymış gibi boynunu tırmalıyor, kanlı koçandan kan fışkırıyor - ağzı o kadar geniş ki bademciklerini görebiliyorum.

"Belki de açıklamalıyım," diyorum cebimden bir balmumu torbası çıkararak. Yeni elimi içine sokuyorum ve büzgüsünü sıkıca çekiyorum. "Gördüğünüz gibi, Yeraltı Şehri'nde dolaşırken sizin küçük işinize rastladım."

Küçük demek yetersiz kalır. Geniş tesisi, amfi tiyatro büyüklüğünde bir savaş çukuru, bir düelloyu asla kaçırmak istemeyenler için uyku odaları ve kafeslenmiş çocuk hücreleriyle donatılmış kendi başına bir şehir gibidir. Duvardan aşırdığı ya da onları besleyecek servete sahip olmayan çaresiz ebeveynlerden satın aldığı *boşlar,* yavrularına hayatta bir savaş şansı satın aldıklarından eminler.

Üstünlük yolunda savaşmak için bir şans.

Hiçbiri yetersiz beslenmiş görünmüyordu ama bir ruhu aç bırakmanın birden fazla yolu vardır.

"Esirlerinizi kurtarmaya çalıştım, bazılarının küçük, kırık bedenlerini onarmak için bir şifacıya şiddetle ihtiyacı vardı." Omuz silkerek elimdeki yüklü çantayı ona doğru salladım.

"Hücrelerini açmak için *el izinize* ihtiyacım olduğunu öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığını hayal edin."

Gözlerindeki paniklemiş bakıştan anladığım kadarıyla yeterince hayal edemediğini. Kendini çok fazla düşündüğünü.

O el yordamıyla ilerlerken, kalan elini cebine sokup bir bıçak çıkarırken, çantayı yere, savrulan bir kar yığınının üzerine bırakıyorum. Bıçağı onun zayıf kavrayışından yakalıyorum ve kalçasına saplamadan önce dilimi şaklatıyorum.

"O sırada kim olduğunu bilmediğimden değil," diye mırıldanıyorum, onun titreyip sarsılmasını izlerken.

Tadını çıkarıyorum.

Yüzü kıyafetinden daha kırmızıya dönüyor, şakaklarındaki ve boynundaki damarlar şişkinleşiyor, kan kırmızısı tuniğini kesip açıyorum, göğsünü çıplak bırakıyorum, sonra beni tutmayı bırakmayan diğer elini yakalıyorum. Onu yukarı kaldırıp duvara yaslıyorum ve bıçağımı kullanarak yerine sabitliyorum, böylece görevime odaklanabiliyorum.

Tüm vücudu yeniden kasılıyor, ıslaklığı pantolonundan aşağı sızıyor.

"En komik şey. Bir sonraki gün, bağlılığınız bize ulaşmanın bir yolunu buldu. Kim olduğumuzu biliyorsunuz elbette. Fíur du Ath."

Küllerinden doğdu.

Yüz hatları parçalanıyor.

Eteğimi kaldırıyorum ve botumun içinden bir bıçak daha çıkarıyorum. "O çok güzel, senin bağın. Çarpıcı. Onu da satın almanız için kasamın tüm içeriğini takas ederdim - taktığı kahverengi boncuğun size güçlü yavrular garanti edeceğini umuyorum."

Daha fazla boğulurcasına sarsılıyor, kasılmış göğsü, kesik sapından serbestçe akan kan yüzünden kıpkırmızı kesiliyor. Şu anda çok sevdiği renge boyanmış olması beni şaşırtmıyor.

Övündüğü renk.

Başımı yana eğerek kıpkırmızı tuvalimi inceliyor, bıçağımın ucunu göğsünün genişliğinde gezdiriyorum. Boyuna biraz baskı uyguluyorum ve kaba kodumu etine kazımaya başlıyorum.

"Ona korkunç şeyler yaptığını söyledi. *Başkalarına da,*" diyorum keserken.

Dilim

leyin.

Dilim

.

"Kirli ellerini bulabildiğin herkese."

R.

Tecavüzcü.

Sessiz bir çığlık atarak ağzını açıp kıvranırken mektup en sevdiği renkten daha fazla ağlıyor.

Güzel, kutsanmış sessizlik. Böyle zamanlarda Clode'u öpebilirim.

"Ayrıca, boş oğlunuzu prestijli Yeraltı Şehri savaş çukurunuzda dövüştürmemenize rağmen, soyunuz için büyük bir *hayal kırıklığı* olduğu için onu alevlere boyaması için sık sık Ignos'u çağırdığınızdan bahsetti."

Kelimeler dişlerimi sıkarak zorla söyleniyor, içimdeki o muazzam, buz gibi varlık yer değiştiriyor.

Gümbürdüyor.

Bir C. Sonra bir *A. Çocuk*

tacizcisi.

Ona tüm alfabeyi vermek istiyorum, ama zaman özü. Onun yerine, üç mektup daha yazarak işini bitirdim:

A-S-S.

Kendini açıklıyor.

Rüzgar kesici bir sele d ö n ü ş ü y o r , köşelerde ıslık çalıyor, peçemi kaldırıyor.

Baring me.

Sesimi hâlâ beğenip beğenmediğini merak ederek ö r t b a s etmeye çalışmıyorum.

Elbisemin rengi.

Beni takip ettiğine, duvara karşı bana saldırmaya çalıştığına pişman olursa.

Göğsü, Clode'un dönüp duran kıkırdamalarının manik melodisiyle sarsılıyor, değerli nefesi boğazından gıcırdarken neredeyse duvara çivilenmiş elinden sarkıyor.

"Ignos kızınızla konuşmaya başladı, biliyor muydunuz?"

Yüzü buruşuyor, botları kana bulanmış karı oyarken acının daha derin kıvrımları ortaya çıkıyor.

"Ailenizin geri kalanıyla birlikte bu uykuda şehir dışına çıkarıldı, ancak bu, bağlınız bize berbat operasyonlarınızı söndürmek ve o gençleri serbest bırakmak için ihtiyacımız olan her şeyi söylemeden önce olmadı."

Onları yeniden çocuk olmayı öğrenebilecekleri güvenli ve emniyetli bir yere götürün.

Clode'un boğucu melodisini tekrarlıyorum ve Tarık'ın yüzü maviye dönerken o da etrafımda doymak bilmez bir hızla dönerek saçlarımı mürekkep gibi bir karmaşaya dönüştürüyor.

Sonra mor.

"Hükümsüz kılınmak nasıl bir duygu, Tarık?"

Artık kanayan gözleri kulağımın lobuna takıldı. Clode'un sürekli değişen, isyankâr şarkısını duyma yeteneğimi simgelemek için şeffaf bir boncukla delinmiş olması gereken kulak. Gördüğüm kadarıyla, bu sadece beni Fade'in militan toplumuna bir tehdit olarak göstermeye yarayacak.

Sistemlerini sikeyim.

"Sizden 'aşağı' birinin ellerinde acı çekmek nasıl bir duygu?"

Hâlâ parçalanmış koluyla boğazını şapırdatırken ağzından tek bir kelime çıkıyordu:

Merhamet.

İçimi boşaltan bir öfke omurgamı tutuşturuyor, kaburgalarımı yalıyor, soğuk siyah kalbimle ziyafet çekiyor.

Onun ölüm çukurunda savaşan gençlerin kaç kez böyle bir şey için yalvardığını merak ediyorum. Kaç tanesi

Oğlu, kendisini beslemesi gereken erkeğe bakarak o kelimeyi söyledi.

Koru onu.

Bizi bulması için mah'ına yalvarmadan önce küçük göğsünde kaç kez umudun yok olduğunu merak ediyorum. Tarik'in görünmez zincirlerinden kurtulmak için.

Çok fazla.

"Ailenin selamı var," diye alay ettikten sonra bıçağımı boğazına saplıyorum.

Raeve

CHAPTER 4

Tarik'in kanı karın üzerine sıçrıyor, kanlı yaradan fışkırıyor.

Cebime uzanıp yüzüğümü takıyorum.

Kulak zarıma çarpan gürültü kesiliyor, geriye sadece Clode'un manik kahkahası ya da kesik kesik şarkısı olmadan köşelerden ciyaklayarak geçerken çıkardığı organik sesler kalıyor.

Boynumu bir o yana bir bu yana kırıyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum - demirin etkisizleştirme özelliğine her zaman minnettarım. Konsantre olursam onu kendi kendime susturabilirim ama bu çaba gerektiriyor ve uyurken gardım düşüyor. Clode harika bir şey ama uykunun ortasında bir ciyaklamayla uyandığınızda değil. Ve acı verici derecede gürültülü. *Parmaklarımı kulaklarıma sokacak kadar* gürültülü, gerçi ben buna cesaret edemem.

Onun kötü tarafına geçmek istemem.

Elemental şarkılar ne kadar yüksek sesle duyulursa, bağlantı o kadar büyük olur ve kişi onların dilini öğrenip sözlerini söyleyerek daha fazla güç elde edebilir. Vahşi Hava Tanrıçası söz konusu olduğunda bu hem bir lütuf hem de bir lanettir, zira çığlıkları deriyi kesecek kadar keskin olabilir. Hiçbir şey

Beyninizin kabarık parçalara ayrıldığını hissetmekten daha kötü bir şey yoktur.

Rüzgâr tünelinin girişine doğru ilerlerken yüzümün alt yarısını gizlemek için peçemi tekrar yerine sokuyorum ve duvara bir oluk gibi kazınmış ince yol boyunca sağa sola bakarak dışarı göz atıyorum. Gizlenmiş *gözlemcimin kaburgalarının arasındaki demir bıçağı yakalamak* için ortaya çıkmadığından emin oluyorum.

Onu ya da başka birini göremeyince bir adım daha ilerleyip aşağıdaki Hendeğe doğru bakıyorum. Kar girdapları ışık saçan sowmoth kümeleriyle dolanıyor, ama başka bir hareket görmüyorum, altımdaki merdiven yolunda da kimseyi göremiyorum. Ne de onun altındakini.

Devasa yarıktan duvarın paralel yarısına bakıyorum, kuzey tarafında ya da her ikisi arasında uzanan yakındaki hava köprülerinde kimseyi göremiyorum.

Takdire şayan bir sürpriz.

Kenardan uzaklaşıp dönüyorum, ayak seslerim yankılanarak Tarık'ın hâlâ ellerinden duvara asılı, başı yana düşmüş cesedine doğru yürüyorum. Bıçağımı taştan çıkarıyorum ve cesedi dumanı tüten kırmızı bir su birikintisine yığılıyor.

Önlüğüme baktığımda, yer yer gölgeyi derinleştiren kan pıhtıları karşısında dilimi şaklatıyorum. Bu sefer temiz bir iş çıkmasını ummuştum. Her seferinde.

Asla olmaz.

Eteğimin düğmelerini açıyorum, üst katmanı korsajımdan söküyorum ve kararmış kumaşı çekip çıkarıyorum, alttaki mükemmel kopyayı ortaya çıkarıyorum - bozulmuş katmanı bir paket haline getirip duvara tünel açmış çöp kanalından aşağı atıyorum. Şehrin dört bir yanına dağılmış, yer seviyesini aşıp Yeraltı Şehri'nin birkaç katını geçen ve Gore'un çöpleriyle beslenen tam yetişkin bir kadife troggun inine açılan birçok kanaldan biri.

Başımı yana eğip Tarık'la paraşüt arasındaki mesafeyi ölçüyorum ve onu paraşütün içine sokmanın benim için *biraz* yüksek olacağına karar veriyorum. En iyisi onu duvardaki delikten dışarı itmek, böylece Gölge doğumlu yırtıcıların avlanmasını sağlamak.

İçimi çekerek onun cansız bedenine bakıyorum ve parlak şeyleri yalayıp yuttuktan sonra kırıp dökmeyi sevenlerin *olmadığı* bir dünya hayal ediyorum. "Hayal etsene," diye mırıldanıyorum, çömelip bıçaklarımı pantolonuna sildikten sonra bir kenara koyuyorum.

Sadece... *hayal et.*

Başımı sallıyorum, Tarık'ı ayak bileklerinden kavrıyorum ve ağırlığını yanan kalçalarımın tüm gücüyle kaldırıyorum, o atlamadan önce neredeyse sonuna kadar gelebildiğimiz için şükrediyorum. Onu düşüşe doğru sürüklerken, rüzgâr tünelde öyle sert esiyor ki onu ittiğinden eminim ve gülümsüyorum.

Clode çok çılgın, kindar bir kaltak.

Onu seviyorum.

Tarık kenara o kadar yaklaşana kadar manevra yapıyorum ki kolu sallanıyor, sonra ellerimi tuniğine siliyorum, arkasına çömeliyorum ve tüm ağırlığımı onu itmeye veriyorum, elimden kayarken kendimi taşa tutuyorum. Öne doğru eğilerek, duvarın kayalık, testere dişli tabanına doğru düşüşünü izliyorum ...

Karnını boydan boya kesen bir taş parçasına saplanıyor ve kendimi keşke onu hayatta tutsaydım da bu deneyimi yaşayabilseydi diye düşünürken buluyorum.

Lanet olsun.

Kaçırılmış fırsat.

Ayağa kalkıp botumun kenarıyla kanlı kar lekesini kazıyarak bir yığın haline getiriyorum ve kenara atıyorum.

Tarık'ın elini cebime atarak rüzgâr tünelinden aşağı doğru yürüyorum, girişten hemen önce duruyorum, bakışlarım duvara yapıştırılmış bir parşömen parçasına takılıyor.

Yaklaşıyorum, gözlerim senaryoya kayıyor.

The rebellious group known as

Fiur du Ath

has intercepted yet

ANOTHER

carriage of fresh elemental conscripts on their way to Drelgad for corporal training. These are

YOUR CHILDREN

they're stealing, taking who knows where, likely exploiting their unique gifts for their own political gain. They are

WEAKENING

our kingdom. Making us

VULNERABLE

to attack.

This must be stopped.

Any fruitful information will be rewarded with

TEN BUCKETS

of bloodstone and

COMPLIMENTARY

accommodation on the north side of the wall, ground level, for three phases.

The Crown

Çocuk çalmak mı?

Kendi siyasi çıkarlarımız için onların yeteneklerinden faydalanmak mı?

"Ne kadar boktan bir şey."

Ve Kraliyet artık bizimle ilişki kuranları *tehdit* etmiyor, aksine geri çevrilmesi imkânsız, cömert bir yem atıyor. Özellikle de evsiz olanlar, madenlerde çalışanlar, her aşamada birkaç kese kan taşı ile geçinenler için.

Bu işleri değiştirir ...

Hırlayarak saçma sapan parşömeni yırtıp bir top haline getiriyorum, tam köşeyi dönüyordum ki sert bir şeye çarpıyorum. Sert bir el bileğimi sararak beni sabitledi. Aynı bilek, şu anda top haline getirilmiş parşömen parçasını pençeleyen ele bağlı ve bunun için ağır bir ödül sunuyor.

Ben.

Aç Kovuk'tan gelen gizemli erkeğin kapüşonunu geriye iten bir rüzgâr esintisi için tam zamanında kafamı kaldırıyorum.

Kalbim küt küt atıyor, nefesim kesiliyor. Fallon bana konuşmayı öğrettiğinden beri ilk kez kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Sertçe yontulmuş, ham... şiddetle güzel. Ciğerlerim onun kokusuyla doluyor, çok derin ve uyuşturucu, bir kepçe krema ile tepesinde eritilmiş taş gibi.

Nefesimi tutuyorum, onu içime çekiyorum, omuzlarının hemen arkasına düşen siyah saçlarına hayranlıkla bakıyorum. Yüzünün yarısına kadar geriye çekilmiş olan saçları, bakışlarını yumuşatmayı başaramayan birkaç gevşek telle kısmen gölgeleniyor; delici gözleri yanmış odunun zengin erimiş renginde.

Kaşları kalın, yüzünün alt yarısı zaten sağlam olan görünümüne sert bir doku katan koyu renk bir sakalla gölgelenmiş. Sanki milyonlarca evre önce Boltanik Ovalar'da kök salmış, elinde baltası ve kan donduran kükremesiyle ünlü savaşçı klanlardan birine aitmiş gibi.

Bakışları benimkilerden ayrılıyor, çevremizde zıplayarak her gölgeli çukuru araştırıyor. Sağ kulağının sivri ucunun, kabuğun bir kısmını kaplayan ama boncuk içermeyen küçük siyah bir manşetle delindiğini fark ediyorum.

Klibi boş olarak sergiliyor ama temel şarkılardan hiçbirini duymadığını varsaymaktan daha iyisini biliyorum. Özellikle de ondan yayılan ve beni iten muazzam enerji göz önüne alındığında. Sanki şu anda içinde bulunduğu alandan çok daha *büyükmüş* gibi hissettiriyor. Benden bir buçuk baş daha uzun olması, geniş göğsü ve omuzları bana bir Sabersythe'ı hatırlatıyor. Cesur ve kaslı bir yapıya sahip olan bu tipler genellikle sıcak ve her daim güneşli kuzey krallığı The Burn'e kök salmış kişilerde bulunur.

Kınayan bakışları yine üzerime düşüyor ve kaburgalarıma hızlı bir tekme yemiş gibi oluyorum. Sarıyor.

Göğüs şişirici.

Bana ölü bir elementali duvardan aşağı itmişim gibi bakıyor. Belki de hayal görüyorum. Etrafta başka kimse olmadığına eminim...

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. "Sen iyi misin?"

Yoğun sesi kalbimi taşa sürtülmüş çakmaktaşı gibi sıyırıp geçiyor ve buz gibi kan dolaşımımda garip bir şekilde çatırdayan kıvılcımlardan bir kalıntı bırakıyor.

Ben ... *iyi* miyim?

Ben de onun kaşlarını çatıyorum. "Delirdin mi sen?"

"Muhtemelen," diye gürlüyor, sesi sıcak, yuvarlanan kayaların dökülmesi gibi.

Bir kar tanesi alnımın üzerine düşüyor ve boştaki elini kaldırıp yüzüme doğru getirdiğinde nefesim kesiliyor. Sanki kar tanesini süpürüp atacakmış gibi. *Peçeme* uzandığını fark etmeden önce kendimi hareketin içine düşerken yakalıyorum.

Aramızdaki hava sertleşiyor ve sterilleşiyor. Clode bile kırbaçlama hareketini durdurdu.

"Ben olsam yapmazdım," diye mırıldanarak küçük demir bir hançeri kasıklarına bastırıyorum - hançer her zaman böyle zamanlar için kolumun hemen üstünde çentiklidir.

Kaşları yukarı kalkıyor. "Hızlı

eller." "Bu demir."

"*Kokusunu* alabiliyorum," diye homurdanıyor, sesi kuzeylilerin zengin, egzotik aksanıyla kalınlaşıyor. "İsim. Şimdi. Hungry Hollow'da seni işe alan kişiye verdiğin sahte isim değil."

Kapsamlı.

İlginç.

Birdenbire bastırdığı her şeye karşı çok yetersiz hissettiren küçük demir bıçağıma daha fazla baskı uyguluyorum, ancak bir meydan okumadan geri çekilecek biri değilim. "Hayır. Ama bileğimi bırakmazsan sana kendi sikini servis ederim."

Sözlerim boğucu bir yumuşaklıkta, tüm uyku boyunca söylediğim şarkılardan daha az takdir edeceğinden emin olduğum bir balad gibi ona geçiyor... ta ki ağzının köşesi en ufak bir şekilde yukarı kalkana kadar.

Beni şaşırttın.

Hırçın bir ses çıkarıyor, bileğimi bırakıyor, sonra geri adım atıyor, aramızda kenarında durduğum bir kanyon gibi hissettiren küçük bir boşluk açıyor - karnımın içinde garip bir çarpıntı uçuşurken ayaklarımın kemerleri karıncalanıyor.

Kafa karışıklığı düşüncelerimi karıştırıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum omuzlarımı dikleştirerek. Bıçağımı kasıklarına doğru tutarak parşömeni daha sıkı bir top haline getirip cebime sokuyorum.

Belki onu öldürmek zorunda kalmam. Tarık'ı öldürdüğümü görmedi, yüzümü ya da duvardan yırttığım notu görmedi. Kesinlikle benimle uğraşmaya çalışmadı.

Belki de beni saplantılı bir şekilde şarkı söylerken izlerken sandığım gibi bir canavar değildir.

Ciddiyet mi?

Durduğumuz yerde boğazını kesmek zorunda kalsaydım onu Tarık'ı ittiğim kenara sürüklemek için harcayacağım zamandan bahsetmiyorum bile. Onu sürükleyebilsem bile. Muhtemelen onu daha küçük parçalara ayırmam gerekecek; bu da zaman kaybettiren pis bir iş. Hızla tükenmekte olan bir şey, Tarık'ın eli cebimde ağır bir yük.

"İzin verirseniz-"

"Aşağıda midesine mızrak saplanmış ölü bir erkek fae var," diyor kaşlarını çatarak ve çenesini rüzgar tünelinin aşağıdaki acımasız düşüşe açılan çıkışına doğru sallayarak -Sesi, seçeneklerim arasında daha da derin bir yarık açan kaba bir monoton.

"Az önce oradan geldim ve hiç erkek görmedim." Hançerimi sabit tutuyorum, kaslarım gergin. "Tek gördüğüm bir canavardı."

Bakışlarını tutuyorum, kararsızlığın keskin kenarında tünüyorum. Hangi tarafa düşeceğime karar vermeden önce onun cevabının aramızda uzamasını bekliyorum. Bu erkeği Tarık'la aynı kutuya mı yoksa farklı bir kutuya mı koyacağıma.

Daha güvenli bir tane.

"Bu konuda tüm kalbimle aynı fikirdeyim" derken gözleri ruhumun parçalarını kazıyormuş gibi beni delip geçiyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ağzımı açıyorum, kapatıyorum.

Kasa o zaman.

"Beni takip etme," diye ısırıyorum, sonra kasıklarından hançerimi çekiyorum ve arkama bakmadan yakındaki merdivenlerden aşağı iniyorum.

Raeve

CHAPTER 5

Içöplük Tarık'ın el aşağı a Neredeyse kullanılmış, önceden belirlenmiş çöp kanalında, kafamı deliğe sokmuş bir şekilde beklerken, Yeraltı Şehri'nin derinliklerindeki bir başka Fíur du Ath üyesinin ıslığını duyuyorum. Paketin yakalandığı teyit edildi. Diğerleri artık yavruları kurtarmak için çalışacak.

Bir Elding Kılıcı olarak, öldürürüm. Başka bir şey değil. Kesinlikle kurtarma yapmam - bu görev kana bulanma konusunda o kadar rahat olmayan diğerlerine bırakılmıştır. Ama bir parçam neredeyse bu sefer için *özlem duyuyor*.

Bu görev benim için çok kişiseldi. Onaylanması için çok mücadele ettiğim büyük ölçekli bir tutku projesi. Ath'ın kaynaklarını, Kraliyet'i suçlamaya odaklanan normal görevlerimizden uzaklaştıran bir proje.

Dönüyorum, duvara yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum, özgür olduklarını anladıklarında o gençlerin gözlerinde yanan ışığı hayal ederken göğsümden hoş bir sıcaklık yayılıyor. Tam olarak anlayabileceğimden şüphelendiğim bir şekilde *gerçekten* özgür.

Kendinizi vazgeçilmez kılın ve halk pençelerini geçirsin. İyi, kötü ya da ortalarda bir yerde olmaları fark etmez. Bu hayattan öğrendiğim bir şey varsa, o da budur.

Yine de...

Umarım o gençler Flourish'i severler. Eldingler tarafından yönetilen yeraltı güvenli sığınağına hiç gitmedim ve güneyde bir yerde olduğunu duymuş olsam da kesin olarak bilebileceğimi sanmıyorum.

Kendi gözlerimle gördüm.

Bu emeklilik sayılır ve Fíur du Ath'ın liderinin benim işe yararlığımdan vazgeçmekle ilgilendiğinden şüpheliyim, bunun yerine beni memnuniyetle kabul edeceğim yatıştırıcı görevlerle oyalıyor. Özellikle de böyle biten ve beni anlık bir memnuniyet duygusuyla dolduran görevleri. Sanki umutsuzca sevmek istediğim bu büyük, güzel dünyadaki pek çok lekeden birini temizlemişim gibi.

Ayrıca, emekliliğin bana uygun olacağından pek emin değilim. Hiç şüphesiz The Flourish'e tek yönlü bir yolculukla gelecek türden değil. Sanırım parmaklarım kaşınırdı.

Çıkarılacak çok fazla çöp var.

I Duvarın iki yarısı arasında uzanan tehlikeli gökyüzü köprülerinden birine adım atıyorum; sessiz şehir çok altımda. Otuz üç kat yukarıda, bu

Bir tanesi en yüksekte, başkaları tarafından hiç kullanılmamış ve botlarımın altında çıtırdayan kar tabakalarıyla kaplı.

Ortaya ulaştığımda sırt üstü uzanıyorum -bulutlara olabildiğince yakın- soğuğun elbisemin içine işlemesine izin veriyorum. Etime ve kemiklerime.

Daha derine.

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor.

Yağan kar taneleri yüzüme ve ellerimin gevşek kıvrımlarına çarpıyor ve ben her bir buzlu temas noktasına odaklanarak altımdaki kasları gevşetiyor, uyku boyunca biriktirdiğim gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyorum.

Kendimi kanatlarını açmış bir ejderha olarak hayal ederek, kabarık pembe bulutların arasında döne döne ilerliyorum, dünyanın o kadar üzerindeyim ki tek duyduğum kalp atışlarım ve hayali kanatlarımın ağır gümbürtüsü. Tek *hissettiğim* bedenimin esneyen gücü. Bağlantısız.

Ücretsiz.

Yuva yapan bir canavar gibi içime buz gibi bir sakinlik yerleşiyor ve ayak parmaklarımı, parmaklarımı oynatarak kendimi yavaşça gerçekliğe geri getiriyorum.

Gözlerimi açarak bulutlardaki bir boşluktan şehrin üzerinde duran telef olmuş bir Moltenmaw'ın ayına bakıyorum. Belki de gördüğüm en büyüğüydü; sıkı bir top gibi sarılmış, başı kanadının altına sıkışmış, taşlı tüyleri mor, pembe ve mavinin tonlarına bürünmüştü.

Ruse'un o ejderhanın oraya nasıl geldiğiyle ilgili üzücü hikayeyi anlattığı zamanı hatırlayarak ona bakıyorum, detayları araştırdığımdan değil. Aslında, sanırım arkamı döndüm ve arkama bakmadan dükkânından çıktım.

Üzüntü, içinde biriken taşlar gibidir, hareket etmeyi zorlaştırır. Cehalet benim kendimi koruma toniğimdir ve ölene kadar ona yemin edeceğim.

Ancak bazen, altımda uyuyan bir şehirle dünyanın zirvesindeymişim gibi hissettiren bir yerde uzanırken, o ayın hiç düşmek isteyip istemediğini merak ediyorum. Orada yükselmesine ve Solgun'un süslü başkentinin tepesine kalıcı bir tehdit gibi tünemesine neden olan her neyse ona inat Gore'u ezmek için.

Belki de yanılıyorumdur. Belki de bir ejderhanın idrakinin her bir zerresi katılaştıkları anda çözülür ve düşmeye hiç *karar* vermezler. Belki de başka bir şey onları gökyüzünden koparıyordur.

Ve belki de o ejderha oraya kıvrılmaya karar verirken pek bir şey düşünmemiştir. Belki de benim inandığım gibi intikam düşünceleriyle beslenmiyordu.

Belki de ölmek için uygun bir yerdi.

Gözlerimi aydan ayırmadan elimi cebime sokup Aç Kovuk'tan aldığım parşömen tarla kuşunu çıkarıyorum ve yüzümün üzerine kaldırıp kanatlarını, gagasını ve gövdesini açarak Essi'nin el yazısıyla karalanmış kıvrımlı bir kareyle baş başa kalıyorum.

5 ^ope ;ov got ;ov' ^a t, si e 5 h ov ;ov no 'c ×eab cLi' vn until a e× ;ov'×e do e. W^i ³ is an ie9;-inbv ing, jvs9 so ne'×e clea . Eğer 5 des e×atel; neeb a sti h of po'9^σ iv co p'ecent cLe no'ld f'o c'v Sli>g anb ;ov'×e coσ Svsy ca'cing no'ts intσ so e ody's cLe'c co vn(σld my la'S still stvffet in ;ov' po Sec? T^i S of cLe no'ld, Rae×e. Rnb cLe ^y e×fi a9ion 5'm cv' entl; nv''ing.

Rnyva;, ^e'e's a ×e'y impσ ca 9 lis9 5'm se ting Se a''e 5 h ov ^ow ;ov feel aSσ't me goi p co cLe Enbe city

Paciee benim Sigpest'im ve en büyük yardımcımdır.

Kıs kıs gülüyorum.

Essi'nin dişlerini geçirecek bir ruha aç bir kimsesiz kadar sabrı var, bir tutam fazlası değil. Ama aksini düşünmesi iyi olmuş. Coşku ona yakışıyor.

ı R ^a t-si et lv of i×σ

(so 5 ca ma e mo'e pi 'fo' ;ov' Soσt)

• T^'ee sLaces of CaSe'';t³e cvsS

(ideall; f'o a matv e Seas9 nell pas9 cLei ce 9^ sLet)

• R t.tıı2 ec ³ing sti h ×ei fo× et enơ'g³ co s

ov dia o>d

(jvs9 ^a t cLi' lis9 co Rvse Se a''e cLi' p'o aSly ma e'

no se 'e)

"Bilge ötesinde senin yaşam süresi," I Söyle, bakışlar listesini gözden geçiriyor.

• R ja' of flvff; sow ơ c L powte×. Eğer stokta yoksa, bana bir tane verir misin? Lütfen? 5'i cLe toplayacağım

powte× my'el(, cLe> set ic f'ee. P×o i'e.

En son cam bir kavanoz ve delikli bir kapakla Hendek'in etrafında zıpladığım zamanı hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum.

Tüm vücudumu saran bir ürperti neredeyse beni derinden sarsıyor.

Sowmoth'un ciyaklamasını asla unutmayacağım. *Gıcırdayabildiklerini* bile bilmiyordum.

"Kendi lanet sowmoth'unu yakala," diye mırıldandım. Lanet olası dükkanda lanet olası toz kavanozları yoksa ona lanet olası bir sowmoth yakalayacağım.

Gözlerim, Tarık Relaken'in kan lekesiyle yarısı gizlenmiş son ricaya takılıyor.

• Son olarak, Enbe şehir merkezine gitmenizi rica ediyoruz.

- C P S R T -

5c's ×e'y, ×e'y, ×e'y impơ ca 9.

Tabii ki öyle.

İç çekiyorum, işe yaramayacağını çok iyi bilmeme rağmen kanı kazımaya çalışıyorum.

Essi'ye göre, pis ve çürümüş Yeraltı Şehri'nde bulunabilecek *pek çok* önemli şey var. Bir zamanlar dünyası duvarın altındaki derin, sarp yarığın etrafında dönen biri için bu mantıklı.

Zihnim, onu kirli ellerinde çalıntı bir parça bayat ekmekle, yetersiz beslenmiş, paçavralar giymiş, erkeklerin orada kadınlardan daha az hor görüldüğünü öğrendiği için saçlarını kazıtmış bir halde madencilerin pislik salonundan kaçarken bulduğum ana geri d ö n ü y o r .

Bana terk edilmiş bir kuyuda doğduğunu, anne ve babasının uzun zaman önce madende vardiyaya gitmek için yola çıktıklarını ve geri dönemediklerini söylemişti. Gökyüzünü hiç görmemiş. Aurora'nın ne olduğunu ya da onun doğuşu ve batışıyla aynı ritimde uyuyup uyandığımızı bilmiyordu.

Essi'yi gökyüzüyle tanıştırmaya götürdüğümde ve onu güvende tutacağıma söz verdiğimde, bir madenciye korkunç şeyler yaparken yakaladığım bir amirin kanı hâlâ üzerimdeydi. İhtiyacı olan her şey lanet Yeraltı Şehri'nden geliyor gibi göründüğünde göründüğünden daha zor. Övünmesinin aksine, bana bir tedarik listesi gönderecek kadar sabırlı olduğu nadirdir.

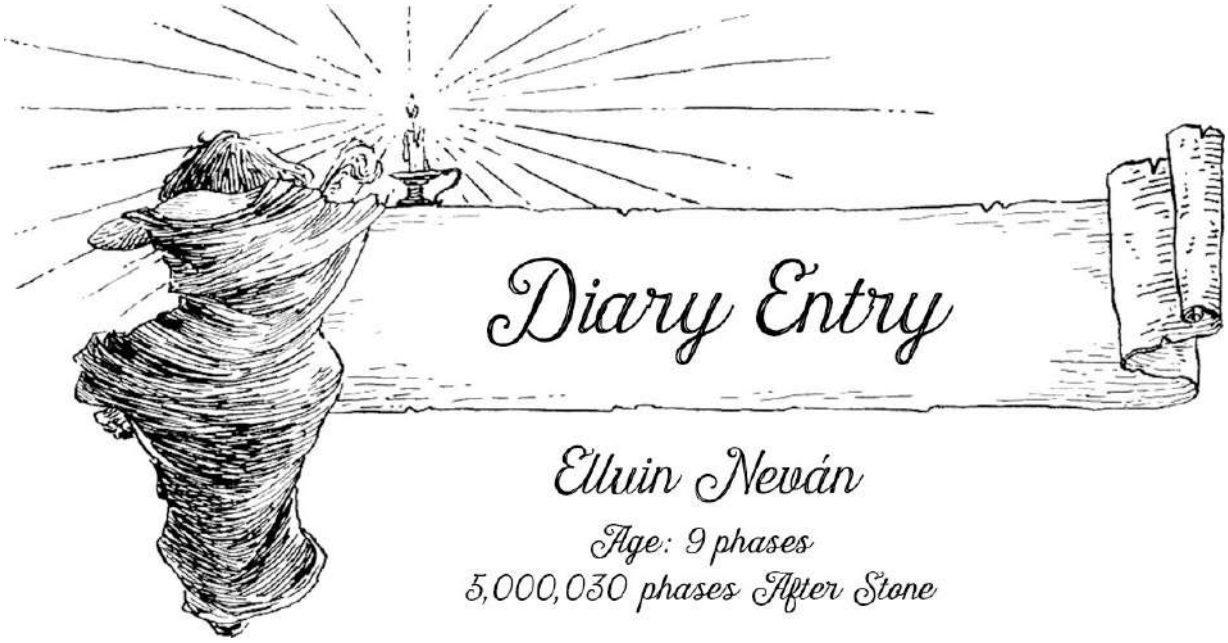
Yassılaşmış tarla kuşuna kaşlarımı çatarak, kanı tekrar kazımaya çalışıyorum -başarısızca- sonra cebime atıyorum ve ellerimi belimde kavuşturarak gözümü aya dikiyorum.

Kan lekesinin altında ne yazdığını bilsem bile, Tarık'ın hücrelerindeki gençlerin Gore'dan çıktığını haber alana kadar mesafemi korumam gerekiyor. Ancak yükselişten sonra dışarıda kalırsam Essi'ye diğer her şeyi getirebilirim. Tarık Relaken'ı öldürdüğüme inanan ya da inanmayan güzel kokulu, gizemli yarım kalmış işi ortadan kaldırmamayı seçtiğimi düşünürsek, doğruca eve gitmemem en iyisi.

Yaratıcılar.

Bunu neden yaptım ki?

Genelde önce keserim, sonra düşünmem. Kendimi bu şekilde daha çok tercih ediyorum. Şimdi, kararın dönüp dolaşıp beni kıçımdan ısırmayacağından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ederek küçük bir sonsuzluk geçirmem gerekiyor.

Mahmi ve Pahpi bir ejderha sahibi olmak için çok genç olduğumu söylüyorlar ve saraydaki kafesteki Moonplumes'in onlarla uyumama izin vermesinin bir önemi yok. Onlar

Vahşi Moonplume'ların yumurtlama alanlarına adım attığım anda gökyüzünden düşeceklerini, beni yakalayacaklarını, topallayana kadar sallayacaklarını ve sonra yavrularına yedireceklerini söylüyorlar.

Bence bu bir kaka. Ve bu kakanın gerçekte ne kadar büyük olduğunu öğrenmek için on sekiz yaşıma kadar beklemem gerektiğini düşünmüyorum.

Pahpi, element şarkılarını duyduktan ve onları düzgün bir şekilde konuşmayı öğrendikten sonra argümanımı ortaya koyabileceğimi söyledi, ama bence bu da bir spangle kakası. Haedeon uzun süre bekledi ve ona hiç şarkı söylemediler. Ve ben her döngüde karlara, havaya, toprağa ve alevlere şarkı söyleyerek çok sıkı dinliyorum. Uyku vakti Mahmi ve Pahpi'den başka kimse cevap vermiyor.

Umursadığımdan değil. Zaten o aptal taşı takmak istemiyorum. Mahmi her zaman çok yorgun görünüyor, sanki kafası ağırmış gibi. Pahpi'nin tacı da ağır görünüyor ama aynı şekilde değil. Onun başındaki taşlar çok güzel ve

parlak.

gururlu ve önemli. Mahmi'nin evindeki taş o kadar siyah ki, sanki biri içinden düşebilirmiş gibi görünüyor.

Bazen, Mahmi'yi çığlık atıp ağlarken ve kendini çok küçük bir şekilde katlarken diademini çıkarmak için gerçekten çok uğraşırken yakalıyorum. Bu kalbimi acıtıyor.

O taşın Mahmi için iyi olduğunu sanmıyorum.

Son uykusunda onu dışarıda, yağan kar saçlarına yapışırken karanlıkta ağlarken buldum. Onun hüzünlü sesleri beni de ağlattı.

Onu daha iyi hissettireceğini umduğum bir şarkı söyledim ama o daha çok ağladı.

Yanaklarımı sildi ve bana iyi olacağını söyledi. Önemli bir şey kaybettiğini ama sarılmamın onu çok daha iyi hissettirdiğini söyledi.

Pahpi bizi o zaman buldu. Onu kucağına aldı ve içeri götürdü, sonra beni paletime soktu, burnumdan öptü ve bana büyüdüğümde bunun mantıklı olacağını söyledi ...

Anlamak istediğimi sanmıyorum.

Raeve

CHAPTER 7

Tşişmiş bulutlar kuzeye doğru sürünerek aurora'nın peek yukarıda ve DOĞU ufuk-ten Işıltılı gümüş şeritler kıpırdanarak görüntüye giriyor, kendi hipnotik yendi. Bu Dünya geliyor canlı ile ve Moltenmaw'ların uzak çığlıkları, cızırtılı esnemeleri tehdit ediyor gökyüzünü yarmak için.

Tarık'ın cesedinden kurtulduğum ve karda yattığım için bacaklarım biraz kaskatı kesilmiş bir halde, inleyerek gökyüzü köprüsünden yukarı çıkıyorum. Esneye esneye kuzey tarafına doğru ilerliyorum, otuz üç kat dik merdivenden aşağı iniyorum, ta ki yer seviyesine ve zaten çalkalanmakta olan kalabalığın içine adım atana kadar.

Hendek, kapıların önünde biriken karları temizlemek, çıra kesmek ve parası olanların saçak altlarına bıraktığı süt şişelerini almak gibi erken saatlerde yapılması gereken işleri tamamlayan insanlarla dolup taşıyor. Tüccarlar tentürler, runed aletler ve egzotik yiyecek sandıklarıyla dolu colk arabalarıyla geçip gidiyor ve dae için dükkân açıyorlar.

Çok sayıda parşömen tarla kuşu etrafta uçuşuyor, insanların arasında dolaşıyor ve uzatılan ellerin üzerine konuyor.

Bazılarının hiçbir yönü yok. Hayalet tarlakuşları -belki de kaybolmuş biri için- şimdi varlıklarını, peşinden koşamayacak kadar yorgun hissettiğim kabarık sowmoth'larla dans ederek geçiriyorlar.

"*Lütfen* kavanoz kavanoz toz alın," diye mırıldanıyorum, kalabalığın arasından itişip kakışarak.

Henüz açılmamış bir mağazanın önünde durup, takip edilmediğimi kontrol ederken vitrinlere bakıyormuş gibi yapıyorum ve bu fırsatı kullanarak duvağımın yüzümün alt yarısını hala iyice gizlediğinden emin oluyorum. Belimde kıvrılan elbisemin hiçbir yerinde kan lekesi olmadığından, büzgülü büstiyerin yuvarlak kalçalarımı vurguladığından emin oluyorum.

Dar korsaj zaten dolgun olan göğüslerimin neredeyse yakadan taşmasına neden oluyor ve bu son uykunun bir parçası olsa da, arkamdaki Hendek'te çalkalanan yeni uyanmış insanların arasında tamamen abartılı görünüyorum. İdeal değil.

Duvağımın kuyruğunu tutuyorum, yeniden düzenliyorum, böylece göğsümün üzerine dökülüyor ve tüm canlı, soluk etimi gizliyor.

Çok daha iyi.

Bir rüzgâr oluğunun altına sıkışmış kuzey tarafındaki bir dükkâna ulaşana kadar kalabalığın arasından dolanıyorum. Pembe, tozlu güneş ışığı bir temiz hava esintisiyle içeri süzülüyor ve dükkânın saçağından sarkan bitkileri hışırdatıyor; dükkânın adı, Moltenmaw tüylerinin bir montajı gibi görünen vitray pencerenin arasına yerleştirilmiş taş bir plakaya işlenmiş.

Kapıyı çekip açıyorum ve bir Runi'nin ihtiyaç duyabileceği her şeyle ağzına kadar dolu, tavandan yüksek rafların sıralandığı uzun, yüksek mağazaya bir adım atıyorum: önceden çizilmiş aktivasyon çizgileri olan yassı parşömen kareleri, sarkan etiketlerle boğulmuş küçük tentür kavanozları, boyalı kenarlarına uyacak şekilde bir dizi renge boyanmış deri ciltli kitaplar. Bol miktarda tüy kalem, çeşitli dağlama çubuklarından oluşan kavanozlar ve farklı cevherlerden ve değerli taşlardan oluşan yığınlar var.

Kapının yarısına geldiğimde duraksıyorum ve uçlarına tüyler takılmış, minyatür Moltenmaw'lara benzeyen canlı bir parşömen tarla kuşu sürüsünün raflarda dolaşmasını izliyorum.

Her geldiğimde sürünün sayısı ikiye katlanıyor. Bundan eminim.

"Hayvanlarım kaçmadan kapıyı kapatın," diye bağırıyor Ruse dükkanın arkasından, "yoksa varlığınızın geri kalanında burada iş yapamazsınız."

Kapıyı çekip kapatıyorum ve rafların arasında dolanıyorum. "Onları senin için yakalayacağımı biliyorsun, Ruse."

"Benimle tatlı tatlı konuşma, Raeve. Gözüm envanterde ve her zaman sevdiğim aklımı kaybetmeme kıl payı kaldı."

Son rafları da geçip dükkânın arka tarafına hâkim olan taş tezgâha geliyorum. Ruse tezgâhın arkasında oturmuş, kıpır kıpır vücutlarını sararak onları minik taş toplara dönüştürebilen kahverengi iç içe geçmiş kabuklarla zırhlanmış böceklerle dolu bir kâsenin üzerine eğilmiş.

Ruse onları teker teker bir dal yeşillik ve yarım santim pas rengi toprakla doldurulmuş şişe boyunlu kavanozlara tıkıştırıyor ve her ağır *tıkırtıda* yan taraftaki bir parşömene çizgiler çiziyor.

Onun çalışmasını izliyorum, bukleleri turuncunun parlak bir tonuna bürünmüş. "Sıkıcı görünüyor."

"Bu kalemle kendimi kazığa oturtmak istiyorum," diye mırıldanıyor, sonra doldurmakta olduğu şişenin ağzını kapatıyor ve kasenin üzerine bir kapak yerleştiriyor. Ellerini birbirine kenetliyor, yüzüne geniş bir gülümseme yerleştiriyor ve güzel, güneş patlaması gözleriyle bana bakıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona Essi'nin listesini veriyorum.

Normalde sırık gibi olan kuyruğun beyaz tutamı tezgâhın arkasından yükseliyor, ileri geri sallanarak beni gülümsetiyor.

"Selam, Uno."

Tutam, Ruse'nin çenesini şefkatle okşamadan önce daha hızlı kıpırdanıyor, Uno'nun kulaklarının arkasını okşamak için tezgahın altına uzanırken Ruse'nin yüzüne hayranlık dolu bir yumuşaklık yayılıyor.

Ne kadar büyüdüğünü merak ediyorum. Miskunnlar o kadar az bulunuyor ve açgözlülükle bakılıyor ki, Ruse'un üzerine bir anne gibi titreyen bu yaratığın etkileyici kuyruğundan fazlasını nadiren görebiliyorum. Ne yazık ki.

O çok tatlı bir şey.

Ruse mırıldanıyor, bakışları hala senaryoyu gözden geçiriyor. "Kan lekesinin altında ne olması gerektiği konusunda yardımcı olamam," diye mırıldanıyor ve elini kaldırıp kaşıyor. "Dağınık bir iş mi?"

"Maalesef." Omuz silkiyorum. "O bir fişkırtıcıydı." "Ah."

"Stoklarınızda başka şeyler var mı?"

"Şanslısınız," diyor göz kırparak. "Hepsi bende var."

Kavanoz fiyaskosunu tekrar yaşamak zorunda kalmadığım için şükrederek rahat bir nefes alıyorum.

Ruse bir bez torba kapıyor ve raflar arasında gezinirken mırıldanarak tezgâhın etrafında dolaşıyor. Geri döndüğünde yüklü çantayı önüme yığıyor ve tekrar oturarak deri ciltli büyük bir defteri gözüme sokuyor. Ön kapağı kaldırıyor ve başlıklı bir sayfaya gelene kadar sayfaları karıştırıyor:

RAEVE
Ejderha Kan Taşı: 721 BKTS

Gözlerim açıldı.

Bu kadar çok paraya sahip olduğumu bilmiyordum, şişen rakamlar, altında yaşayan yırtıcılar tarafından parçalanmak üzere duvardan kaç ceset ittiğime dair devam eden bir yorum.

"Görüyorum ki o zamandan beri sayınız artmış-"

Zenginlik kuyumu belirten mürekkepli karalama, kaygan bir yüzeyden üflenen sulu mürekkep gibi sayfadan akıyor ve yerine yeni rakamlar beliriyor.

Daha küçük
rakamlar.
Kaşlarımı
çatıyorum.

Sanırım Sereme, Elding'e destek için yalvardığım görev için benden ücret almaya karar verdi ve bunun tek nedeni tüm o gençleri tek başıma kurtarmamın mümkün olmamasıydı.

Çok güzel.

Veren elin aynı açgözlülükle *alabileceğine* dair keskin bir hatırlatma.

Ruse temizler onu Boğaz, kayar onu
pembe gözlükler

Turuncu kirpiklerinin altından bana bakarak burnunu daha da aşağı indirdi. "Yoğun bir uyku mu?"

"Görünüşe göre sevdikleri türden bir *meşguliyet* değil."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, sonra kendini yeniden *soğukkanlı bir dükkân sahibi* imgesine dönüştürüyor. "Listedeki alışverişlerinizin yanı sıra, *altı yüz on* kova ejderha kan taşınızdan daha fazla harcamak ister misiniz?"

Ötüyorum.

"Aslında..." Elbiseme bakıyorum, ellerimi kalın kırmızı panellerin üzerinde gezdiriyorum. "Bunun bir katını trogg'a atmak zorunda kaldım. Yerine yenisini koyabilir miyim?"

"Sorun olmaz." Bakışları üzerimde geziniyor, sonra tekrar kitabına dönüyor ve kıvırcık mavi tüy kalemini kaldırıp mürekkep kabına daldırıyor ve sayfama bir şeyler çiziktiriyor. "Başka bir şey var mı?"

Zihnim Tarık'ın ortadan kaldırılmasından sonraki anlara geri dönüyor. Muhtemelen katletmem gereken ağır aksanlı bir erkeğe karşı hissettiğim sessiz cazibeye. Ama yapmadım. Çünkü güzel kokuyordu.

"Testere dişli bıçağınız var mı?"

Duraklıyor, kemerli bir kaşın altından bana bakıyor. "Birini hacklemeyi mi planlıyorsun?"

Umarım değildir.

Omuz silkiyorum.

Tekrar mırıldanarak sandalyesinde dönüyor ve arkasındaki taş duvarı kaparak ayağa kalkıyor. *Aslında* runik bir örtü olan duvarı yırttığında dalgalanıyor ve mağazanın sonunu görmek zor olacak kadar derine inen kasvetli genişliğini, kan taşı, silahlar, zırhlar ve çeşitli piyadelerle dolu mahzenlerle kaplı gerçek duvarları ortaya çıkarıyor.

Birçok ızgaralı depodan birinin kilidini açıyor, küçük bir testere alıp bana doğru taşıyor, silahı bana vermeden önce perdeyi çekip kapatıyor.

Elimde tartıp diğerine atıyorum. "İyi durumda, ama sapında biraz daha az ağırlık olsa daha iyi olurdu."

O başını sallar, tırmalama bir şey başka üzerinde benim Sayfa. "Saklanma yeri mi?"

"Uyluk."

"Kılıf mı?"

"Kösele deri. Tercihen fadstone kahverengisine boyanmış, tokaları demir bileşiminden başka bir şeyden yapılmış."

Son iki kelimeyi hep bir ağızdan söylüyoruz ve başını sallayıp hâlâ kaşımaya devam ederken ağzında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "İstediğin ölçülerde bir tane yaptıracağım ve incelemeye hazır olduğunda bir parşömen göndereceğim. Acele bir iş istiyorsanız ve fazladan ödeme yapmak istiyorsanız belki bir sonraki aurora yükselişine kadar?"

"Kulağa hoş geliyor."

Yakında istiyorum. Pelerinli *erkek,* onu yerleştirdiğim kutu hakkında yanıldığımı kanıtlamaya karar verirse diye.

"Bu gün para çekme var mı?"

"Hayır, ama dinlendikten sonra geri dönüp başka bir kan taşı dağıtımı yapacağım. Yeraltı Şehri'nde insanlar açlıktan ölüyor ve kimse bu konuda bir şey yapmıyor."

"Nasıl isterseniz."

Ben ilk *maaşımı* hatırlarken Ruse not defterine bir şeyler karalıyor. Kanlı bir eylem için kanlı bir ödeme. Tek görebildiğim buydu.

Değişen bir şey yok.

Sadece hayatta kalmak, işimi yapmak ve Essi'yi desteklemek için ihtiyacım olanı tutuyorum. Yoksullara, hastalara ve açlara yaptığım periyodik bağışlar, bana ödeme yaparak ve tutku görevlerimi onaylayarak beni yatıştırabileceklerini düşünenlere sessiz bir *siktirip* gitmemdir.

Kazanmadığım halde kazanıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Çekilme için yeterli paramız olduğundan emin olacağım."

diyor, kıvırcık tüyleri kıpır kıpır kıpırdarken. "Kral fakirleri beslemek için sizin kadar çaba sarf etseydi, Solgunluk yaşamak için çok daha iyi bir yer olurdu."

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Daha önce aç kaldığından şüpheliyim. Pek sayılmaz. İçi boş bir ağrının ağırlığını bilseydi, belki de bu kadar beceriksiz olmazdı - belki de olmazdı. Bir tezeği sonsuz sayıda yeniden şekillendirebilirsiniz, ama yine de tezektir.

Hala kokuyor.

Ruse defteri kapatır. "Elbise konusunda sizinle temasa geçeceğim. Sizin... *özel* gereksinimleriniz göz önüne alındığında, malzemeyi Burn'den ithal eden tüccarın aynı renkten daha fazla tedarik etmesi biraz zaman alabilir."

"Acelem yok," diyorum Essi'nin eşyalarıyla dolu çantamı toplarken. "Başka herhangi bir malzeme beni pişirir. Doğru malzemeyle yapılmasını tercih ederim."

Başını onaylarcasına eğiyor ve ben de gitmek için dönüyorum.

"O kadar hızlı değil, Raeve."

Duraksayarak omzumun üzerinden bakıyorum, Ruse yeni açılmış bir parşömeni bana doğru sallarken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Özür dilerim. Yorgun olduğunuzu biliyorum ama Sereme sizinle görüşmek istiyor."

Hava köprüsünde uzanırken söndürmek için çok çalıştığım tüm o gerginlik geri geliyor ve kalp tellerim bir askıya asılmış gibi hissettiriyor.

"Ona uyuduktan sonra döneceğimi söyle."

Merdivenlerden inip varlığımı kendisi talep etme zahmetine katlanamıyorsa, uğraşmak isteyeceğim bir ruh halinde değil demektir. Hele de açken, uykusuzken ve azalan sabrıyla övünürken hiç.

Çıkışa üç adım yaklaşmıştım ki, Ruse'un sesi ayak bileklerimin etrafında şaklayan bir kırbaç gibi beni takip ediyor. "Bu bir emirdi, Raeve. İstek değil."

Kelepçe *çekiştirdi*.

İçimi çekiyorum, bakışlarımı tavana dikiyorum ve başımı sallamadan önce ona kadar sayıyorum, sonra mağazanın köşesindeki çıplak yüzlü kapıya yöneliyorum ve çekip açıyorum. "Nasıl dayanabiliyorsun

O çıkarcı yılanla aynı ortamda bulunmak beni aşar," diye mırıldanıyorum Ruse'un duyabileceği kadar yüksek sesle.

Belki Sereme de.

Ruse'un kahkahası beni merdivenlerden yukarı ve yılanın inine kadar kovalıyor.

Raeve

CHAPTER 8

"I Bunu *duydum,*" diye kestirip atıyor Sereme, sesi bilenmiş bir bıçak gibi.

Duvağımı açıp uzun ofisine adım atıyorum ve bakışlarımı abartılı miktarda mor renk barındıran düzenli alanda gezdiriyorum.

Halılar, minderli koltuklar, duvarlar, kitap rafları ...

Ondan kaçamıyorum. Bu odaya neredeyse her adım attığımda tırmalama direği muamelesi görmeseydim sanırım rengi gerçekten severdim.

"Ne?" Sereme'yi aşağıdaki Hendek'e bakan büyük mor cam pencerenin yanında bulup soruyorum. "Gerçekten çok şaşırdım. Ruse sürekli olarak senin saçmalıklarına katlandığı için bir zammı hak ediyor."

Sereme dönüyor, soğuk gümüş bakışlarıyla beni etkisi altına alıyor, köşeli yüzü her zamanki gibi mükemmel boyanmış. Yerinden çıkmış bir saç teli ya da görülecek bir leke yok, lobundan beyaz Runi boncuğu sarkıyor. Vücuduyla bütünleşen kalın mor bir palto giymiş, karlı kürk tutamları dökülüyor

Her bir dikişin arasında saçlarının rengine uygun bir renk var.

Gözlerim boynundaki, üzerine parlak rünler kazınmış gümüş bir şişenin bağlı olduğu zincire takılıyor ve vücudumdaki her hücre ileri atılıp onu koparmam için çığlık atıyor.

İçindekileri bir gidere boşaltın.

Bunun yerine, mekâna hâkim olan ve üzerindeki her şey mükemmel bir şekilde kare şeklinde olan devasa masaya doğru ilerliyorum. Çantamı yere bırakıp ziyaretçiler için ayrılmış kutu gibi sandalyeye çöküyorum ve bacaklarımı kolluğun üzerinden yukarı kaldırıyorum. "Başka her yerde dilimi ısırırım; burada ısırmayı reddediyorum. Eğer sizi rahatsız ediyorsa beni serbest bırakabilirsiniz," diyorum kirpiklerimi kırpıştırarak. "Şikayet etmeyeceğime söz veriyorum. Tam tersine. Hatta avlamayı *seçtiğim* insanları avlamak arasında davam için yan suikastlar bile yapabilirim."

Katiller.

Çocuk

istismarcıları.

Beceriksiz krallar.

Sereme'nin çenesindeki kaslar patlıyor, gözleri kar yatağına düşmüş erimiş cevher gibi sertleşiyor. "Ath'ın sınırsız desteği olmadan halk gibi yaşamaya zorlansaydın çok zorlanırdın Raeve. Ceplerini ne kadar iyi doldurduğumuzu unutma. Yeraltı Şehri'ne saçılacak ve sana onsuz yaşayamayacağın o sahte önem duygusunu verecek ejderha kan taşı kalmazdı."

Görüyorum ki ikimiz de kibar davranacak havada değiliz.

Korsemden bir bıçak çıkarıp çizmelerimi masasına vuruyorum ve mükemmel bir şekilde dizilmiş tüylerinden birkaçını dürtüyorum. "Benim iyiliğimi umursuyormuş gibi davranma. Umursamıyorsun," diyorum silahı parmaklarımın arasında çevirerek. "Sen sadece bileğime kelepçe takan ve buna merhamet diyen bir kaltaksın."

Sereme'nin şakağındaki damar o kadar şişiyor ki, sessizce patlamasını umuyorum. "Benimle böyle

konuşman şaşırtıcı

saygısızlık, söz konusu *pranga* verildi."

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum, Tarık'ın kurumuş kanının bir kısmını tırnaklarımın altından çıkarmak için bıçağı kullanıyorum. "İnine çağrılma onurunu neye borçluyum, Sereme?"

Bana dik dik bakıyor, pelüş mor halısının üzerine sertleşmiş kan buklelerini savurmamı izliyor. Beni yeterince hızlı yok edemediği uzun bacaklı bir böcek gibi alanından süpürmeden önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek her zaman ilginçtir, sonunda varlığımın değerinden daha fazla güçlük olduğuna karar vereceğini umuyorum.

Bana doğru adım atıyor, derme çatma barikatımız olarak gördüğüm şeyin kendi tarafındaki tombul mor tahtına çöküyor ve ellerini masanın üzerinde birleştiriyor. "Parşömenimi aldığınızdan emin olmak istedim."

"Görev tamamlandı mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Henüz bir onay yok. Geçen döngüde, aurora düşmeden hemen önce gönderdiğimden bahsediyorum."

Taze
siparişler.
Çok güzel.

İlgim dağılıyor, bakışlarım yine tırnaklarıma kayıyor, daha fazla pislik çıkarıyorum. "Kaybolmuş olmalı. Belki ben uyuduktan sonra geri döner, sık sık yaptıkları gibi. Çok düşüncelisin. Not almalısın."

Havayı statik bir yükle dolduran bir fırtına bulutu gibi kaynayan hayal kırıklığını hissediyorum.

Yine de fiske
vuruyorum.
Fiske.
Flick.

"Komik nasıl sen ve sadece bir kim var
tarla kuşlarımı almakta zorlanıyorum."

"Dünyanın en büyük fenomenlerinden biri."

"Şüpheli." Kısa bir duraksamanın ardından, "Rekk'in Moonplume'u şehrin ambarında."

Benim kalp düşer, bakışlar kırbaçlama
Yukarı, dalma Sereme'nin sert bakışlarıyla

karşılaştı. "Kimi avlıyor?"

"Biz."

Cevap verdiğim lanet elimdeki bıçak kadar keskin.

"Kraliyet tarafından tutuldu ve isyanımıza çomak sokmak için burada. Krallığın taze yüzlü askerlerini tüketmemizi engellemek için."

Ölmesi gerekiyor.

Botlarımı masanın üzerinde sallıyorum ve kılıcımı kınına sokuyorum. "Onun icabına bakacağım," diyorum, sesimde hevesli bir tını. Ödül avcısını her gördüğümde, botlarının arkasındaki metal mahmuzlar kanla kaplanmıştı. Kanın kime ait olduğunu anlamak için büyük bir hayal gücüne gerek yok. Söylentiler doğruysa, muhtemelen eski binicisini katlettikten sonra büyülediği zavallı Moonplume.

Onun öldürülmesinden büyük bir zevk alacağım.

Oturduğum yerden kalktım-

"Hayır," diye ısırıyor Sereme ve ben

kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek

hayır?"

"Otur, Raeve."

İçimi çekiyorum, sonra gözlerindeki memnuniyet kıvılcımından nefret ederek emrettiği şeyi yapıyorum.

"Neden onu öldürmemi istemiyorsun?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "Benim işim bu. Kimsenin ellerini bulaştırmak istemediği çöpleri çıkarıyorum, Ath'ın görevlerini tamamlamasını engelleyebilecek her türlü pislikten yolu temizliyorum. Rekk *yolun* ortasında, Sereme. Çoğuna saygı duyduğum diğer üyeleri tehlikeye atıyor."

Bana pek de cimri olmayan mülayim bir bakış atıyor, gerçi saygımı kazanacak bir şey yapmış olsaydı belki de atardı.

"Bırak. Bana. Ona."

"Hayır."

Yine o lanet kelime.

"Neden olmasın?"

"Çünkü o iyi izlenen bir yem."

"O zaman ben bu iş için mükemmelim."

"*Hayır*," diye üçüncü kez azarlıyor. "Sana verilen talimat, o gidene kadar ortalıkta görünmemen. Bu da birinin yapmaması gereken bir şey yaptığını gördüğünüzde ya da birinin yardım çığlığı attığını duyduğunuzda rastgele katliam yapmak yok demek. İş yok. Ben aksini söyleyene kadar hiçbir şey. Evinizden sadece ürün satın almak ya da sizi çağırırsam bana gelmek için çıkacaksınız."

Kaşlarımı çatıyorum, düşüncelerim sert ve hızlı bir şekilde çalkalanıyor, kaburgalarımın altına sıkışmış bir kar fırtınasına dönüşüyor. Rekk Zharos'un indiremediği tek bir darbe bile yok, yani dikenli kırbacının ucunda kan olmadan bu şehirden ayrılmayacak.

"Eğer onu ortadan kaldırmazsak, içimizden birini indirecek ve bu hiç hoş olmayacak."

"Farkındayım," diyor gergin dudaklarının arasından; ses tonundaki sertlik, o Sereme yılanı ısırığıyla sinirlerime dokunuyor.

Anlamı ...

Daha az işe yarar olduğunu düşündüğü birini ona *fırlatacak.* Açgözlü Kraliyet için bir kurban.

İçimde bir şeyler parçalanıyor, kaburgalarıma baskı yapan muazzam bir ağırlığın altında eğiliyor, üst dudağım kıvrılıyor. "Canavarı beslersen daha fazlası gölgelerden kaçar. Kan kokusu havayı *bir* kez kirletti mi
... dur... geliyor."

Sereme iç geçiriyor ve tüy kalem koleksiyonunu düzeltmek için masaya uzanıyor. "Bana yine işimi nasıl yapacağımı mı söyleyeceksin Raeve?"

Benim için de eskimeye başladı.

"Genç elemental askerlerle dolu bir nakliye vagonunu her durdurduğumuzda, bu çok daha büyük bir sorunun üzerindeki bir bandajdır. Kral hüküm sürmeye devam ettiği sürece, daha fazla araba olacak. Daha fazla ödül avcısı. Daha fazla ölüm ve acı."

Yine de gözlerini tüy kalemlerine dikmiş, sanki bu göreve Fíur du Ath'ın temsil etmesi *gereken* her şeyden daha çok değer veriyormuş gibi.

Hırlayarak elimi masanın üzerinde gezdirdim ve yere tüyler saçtım. "Peki ya hastalar? Açlıktan ölenler? Boşlar?"

Yavaşça elini geri çekip gözlerini dikerek bana bakıyor. "Tüm uykumuzu elli yedi boşluğu kurtararak geçirdik. *Senin isteğin* üzerine-"

"Kendi finanse ettiğim bir operasyon," diye kestirip atıyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Yoksa rezervlerimi sık sık kontrol etmediğim için fark etmeyeceğimi mi düşündünüz?"

"Tabii ki rezervlerinizi azalttım," diye alay ediyor. "Böylesine büyük ölçekli bir operasyonu yürütmek asla anlayamayacağınız şekilde maliyetli. Seni mutlu etmek için tüm davamızı riske attık. Siyasi ilerlemeyi engelledik. Birinin bedel ödemesi gerekiyordu."

Beni mutlu etmek

için. Tamam.

"Bu bana ne anlatıyor biliyor musun?" Mizahsız bir kahkaha ile söylüyorum. "Ath'ın null'lara elementallere verdiği değer kadar değer vermediğini. Yeraltı Şehri'ne sadece *kan taşı saçmak* için gitmiyorum, Sereme. Oraya yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye bakmaya gidiyorum çünkü başka kimsenin umurunda değil gibi görünüyor."

Göğüslerinin arasında sallanan şişeyi kapıyor.

Kahretsin.

Özel tırnağının ucunu rünümün oluğuna sürttüğünde kendimi destekliyorum-

Tüm vücudum sarsılıyor, aynı tırmalama hissi kaburgalarımdan birini fileto bıçağı gibi çiziyor.

"Neden sadece *mutlu* olamıyorsun?" diye kıs kıs gülüyor, nefeslerim kısa ve keskinken gözlerim zehirli dişiye dikilmiş durumda. "Elding'in l ü t f u n a sahipsin. O da öyle.

Senin için başkaları için yaptığından daha fazlasını yaptı. Bu yeterli değil mi?"

Titreyen bir elimle yan tarafımı bağlıyorum, ses tonundaki kıskanç lekeyi zihnime yerleştirmekte zorlanıyorum. Elding'le hiç tanışmamış olmam bir yana, onun gözdesi olmak öncelik listemde hızla alt sıralara düşüyor.

Tırnağını kaldırıyor, kaşları alnına doğru kalkık, parmağı beni tekrar mahvetmeye hazır.

Yaratıcılar, bu kadından nefret ediyorum.

"Kral genç elemental beyinleri beyinsiz birer canavara dönüştürene kadar kıyarken mutlu olmak zor. Binlerce *değersiz* insan Yeraltı Şehri'nde çürürken, madenlerde varlıklarını sürdüremezken - krallığın iyi yağlanmış çarklarının köleleri." Alnımdaki boncuk boncuk terleri silerek cebime uzanıyorum, duvardan kopardığım bildiriyi açıyorum ve masanın üzerine bırakıyorum, ancak Sereme ona sadece bakıyor. "Eğer Kral'ı gasp etmezsek, işlerin çok ama çok daha kötüye gideceğinden eminim."

"Şimdi değil," diyor sert ve eşit bir ses tonuyla. "Elding öyle uygun görene kadar olmaz."

Aynı hikaye, farklı dae.

"Elding'in canı cehenneme."

Tırnağının sadistçe bir çiziği daha, bu seferki omuriliğimin kıvrımlarına kadar iniyor. Bir dizi daha tıslayarak nefes alıyor ve ben masanın diğer tarafına geçip gözbebeklerini yuvalarından çıkarma dürtüsünü çiğniyorum.

Ama soğukkanlılığımı koruyorum, dişlerimi gıcırdatarak konuşurken acı hâlâ eğilen omurlarımı taş gibi kesiyor. "Kral Cadok Vaegor'un boğazını kesmek sadece başınıza bela olmamı engellemekle kalmayacak, aynı zamanda davamızı da koruyacak."

Şişeyi bırakıyor.

Rahatlamış bir şekilde nefesimi yutuyorum, ona bu zevki tattırmayı reddediyorum, bunun yerine kararsız bir parmağımı

Onarılamaz bir hasar vermek için tamamen silahlanmış. "Adımızı çevreleyen ateş göz önüne alındığında kimse bundan şüphelenmeyecektir."

"Kapsamlı ve iyi kurgulanmış bir plan olmadan onu öldürmek Kraliçe'yi sorumlu tutacaktır."

"Mükemmel." Ellerimi havaya kaldırıyorum ve bu krallığın *tam da* ihtiyacı olan şeyken bunun neden olumsuz bir şeymiş gibi sunulduğunu merak ediyorum. "Burası onun atalarının toprağı. Yetki onda olmalı."

"Üçlü Konsey buna asla izin vermez. Kraliçe Dothea sadece Clode ile konuşabilir."

Dilimi ekşi bir tat kaplıyor. "Onların üç boncuklu oğlu yok mu?"

"Prens Turun birçok evrede ortalıkta görünmedi. Bazıları onun delirdiğini ve Kral'ın sorunu kamuoyuna duyurmak yerine onu saklamaktan mutluluk duyduğunu söylüyor."

"Bahse girerim hâlâ Kral Cadok Vaegor'dan daha beceriklidir. Belki de Pah'ının kalıntıları toprağı döllediğinde kafasını tekrar kaldırır?"

Sereme bana, süpürgeyi kapıp beni kapıya doğru sürüklemeye hazırmış gibi bakıyor. "Tekrar söylüyorum Raeve, bu konuda söz sahibi olduğunu sanıyorsun. Ama yok. Tek bir işin var, o da emirlerime uymak. Bıçakla dediğimde, ne kadar derine saplayacağını söyleyeceksin. Ben Rekk Zharos'u rahat bırak dediğimde, sen de Rekk Zharos'u *rahat* bırakacaksın."

Onun küfrettiğini duymak garip. Her yuvarlanışta büyüyen bir kartopu gibi içimde çalkalanan öfke olmasaydı belki de yumruğumu sıkar ve bunu bir zafer olarak adlandırırdım.

"Kendinle nasıl yaşıyorsun? Dürüstçe?"

Şişesini tekrar kavrıyor ve tüm vücudum irkiliyor.

Memnuniyet gözlerini alevlendiriyor, dudaklarında kanımı kaynatan bir sırıtma beliriyor. "Bu kararları vermek kolay değil ama her şeyden önce amacımı göz önünde bulundurmalıyım. Clode'a olan güçlü yakınlığın, kılıç kullanma becerin ve hastanede yere yığılmadan önce gördüğüm o vahşi tarafın

Undercity ile ilk tanışmamız sizi onsuz yapamayacağımız önemli bir araç haline getirdi."

Göğsümde buz gibi bir gümbürtü oluşuyor.

Üzerime düşen dae'yi lanetliyorum, kendimi zar zor anladığım o yanımı görüyorum. Buluşmamızın o kısmını hatırladığımdan değil; buzdan bir perdenin ardında sıkışıp kalmıştım ve altında solup gitmekten çok mutluydum.

Bir şekilde bana kadar ulaşan çığlıkları hatırlıyorum. Yaptığım şeyin doğru olmadığına dair bir kesinlik içinde olduğumu da hatırlıyorum, ancak kontrol altındaki parçam farklı bir kurallar dizisine göre yaşıyordu.

Onların gözünde *uysal* bir şeydi.

Sereme daha sonra bana siyah, ışıltılı gözlerle ona baktığımı, yüzümün kana bulandığını, köpek dişlerimin çıktığını ve onarılamayacak kadar kırıldığımı, öfkemi yönlendirmek için umutsuzca bir yola ihtiyaç duyduğumu bildiğini söyledi.

Şimdi daha farklı görüyorum.

Sanırım beni, beni avlamaya gelen yeni öldürülmüş insanların parçalanmış cesetleriyle çevrili olarak gördü ve kırık şeylerin *en keskin* silahlar olduğuna karar verdi... uçup gitmemeleri için onları kendinize bağladığınız sürece.

"Beni o bataktan kurtarmadan önce bensiz de gayet iyi idare ediyordun."

"Sana seçenek sundum," diye yaygara koparıyor, göz açıp kapayıncaya kadar.

Derin bir kahkaha boğazımda düğümleniyor ve neşesiz bir melodiyle dökülüyor. "Ve bu nasıl bir seçenekti," diye düşünüyorum. "Ya ölecektim ya da kanımı tılsımlı şişene damlatacak ve sonsuza dek kaprislerinin kölesi olacaktım, her fırsatta dize getirilebilecektim. Ama bu şekilde dile getirilmedi, değil mi? Bana intikam teklif ettin. Öyle güzel bir tablo çizdin ki, sana kanımı vermek için ağzım *sulandı,* tombul bir böcek gibi ağına düştüm ve hemen işe koyuldum."

Bir sürü boş vaat.

"İronik bir şekilde, benden sadece davaya katılmamı isteseydiniz, yaşadığım adaletsizlik göz önüne alındığında kabul edebilirdim.

yakında bu krallıkta keşfedilecek. Ama boynuma bir tasma geçirmeniz gerekiyordu."

Uzun ve derin bir iç çekiyor; benim nüfuz edemediğim bir güvenlik balonunun içinde yaşayan birinin rahat güveniyle. "Her zaman çok dramatiksin, Raeve. Gerçekten, kanında bu kadar savaş olan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım." Zarif eli göğüslerinin arasında asılı duran şişeyi kavrıyor. "Beni sürekli test etmeseydin, kan bağından faydalanmaya zorlamasaydın belki bu kadar acımasız olmazdın."

Evet, tamam. Bu benim hatam.

"Bunun için *yaratıldığını* göremiyor musun?"

"Elbette," diye kestirip atıyorum. "Kendinizi evinizde hissetmeniz için sıradan bir işkence seansının sürekli tehdidi gibisi yoktur."

"Kişisel bir şey değil. Herkes kanını şişeye koyar-"

"*Sen* hariç."

"-Birçok avantajından yararlanmak. Seni ne kadar çabuk iyileştirebildiğimi hatırlıyor musun?" diye sorunsuzca devam ediyor. "Onsuz ölebilirdin. Ayrıca, cezalandırmak zorunda kaldığım tek kişi sensin."

"Peki bu amaç için ne yapıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Elding'in mecazi sikini yalamanın dışında."

Yanakları kızarıyor, boyalı dudakları aralanıyor. Hiçbir kelime çıkmıyor.

Kaşlarım kalktı.

Görünüşe göre o kadar da mecazi değil.

"Yaşamayı sen seçtin," diye feveran ediyor. "Elbette, artık senin koşullarında değil ama en azından nefes alıyorsun. Hayatını kurtaran kişiye karşı daha alçakgönüllü olmanı beklerdim."

Dilimi tıkırdatıyorum, birisinin karşılığında bir şey beklemeden bir başkasına yardım etmeye tenezzül edeceği bir dünya hayal etmeye çalışıyorum.

Başarısız.

Binlerce kez tekrar bir araya getirildim. Sadece bir kez kendi yararım içindi ama Fallon öldü, ışığı söndü, tüm o iyilik dünyadan gitti.

Sereme hayatımı kurtardığını düşünüyor olabilir ama tek yaptığı beni tekrar kafeslemek ve Fallon'un ölümünü daha da derin bir trajediye dönüştürmek oldu.

Hücremize dönüp Fallon'un kör kömür parçalarıyla tavanımıza çizdiği aylara bakmayı tercih ederdim. Fade'in üzerine örtülmüş renkli bulutlar için yaptığı canlı açıklamaları dinlemeyi tercih ederdim, kelimeleri o kadar açıklayıcıydı ki ağzım sulanırdı, sanki renkleri tadabilir, dokularının dilime değdiğini hissedebilirdim.

Büyük, güzel kelime dağarcığıyla özgürlüğün kulağa çok zarif gelmesini sağladı. Kulağa çok *büyülü geliyordu*.

Onunla bulutların tadına bakmak için sabırsızlanıyordum.

Uzanmak için
sırt sırta, yan yana, ve *gerçek* aylara bakın.

Birlikte.

Ama o öldü ve ben burada, bu mor pullu yılana zincirlenmiş durumdayım. Fallon'a onu kaybetmeden önce yapacağıma söz verdiğim *yaşamın* hiçbirini yapmıyorum. Uyandığımda onu soğuk bulmadan önce.

Kıpırdamadan.

Bu dikenli hatıra, sertleşmiş kalbime, yumuşak çekirdeğe kadar saplanmış buz gibi bir çivi gibi, içimi çiğ ve tanıdık bir acıyla burkuyor-

Hayır.

İçime gömülüyorum, donmuş muazzam gölümün ufalanmış obsidyen kıyısına iniyorum, tenimi her zaman çakıl taşlarına çeviren ürkütücü sessizliğe çarpılıyorum. Rahatsız edici anıyı bağlamak için kullandığım yumruk büyüklüğündeki bir taşı sıkıştırıyorum, sonra ayaklarımın çıplak tabanlarını rahatlatan pürüzsüz, buzlu genişliğe sürünüyorum.

Diz çökerek kalın buzda bir delik açıyorum, çatladığı anda soğuk su sızıyor. Kapağı deviriyorum, ağır düşünceyi boşluktan aşağıya bırakıyorum ve tüylerim diken diken, aceleyle uzaklaşıyorum.

göz kırparak dış gerçekliğime geri döndüğümde ensem kalkıyor.

Bir sonraki nefesimde buz gibi bir hava üflüyorum, Sereme'nin önceki sözleri hala zihnimde yankılanıyor:

Yaşamayı seçtin.

Elbette, artık sizin koşullarınızda değil... En azından hala nefes alıyorsunuz.

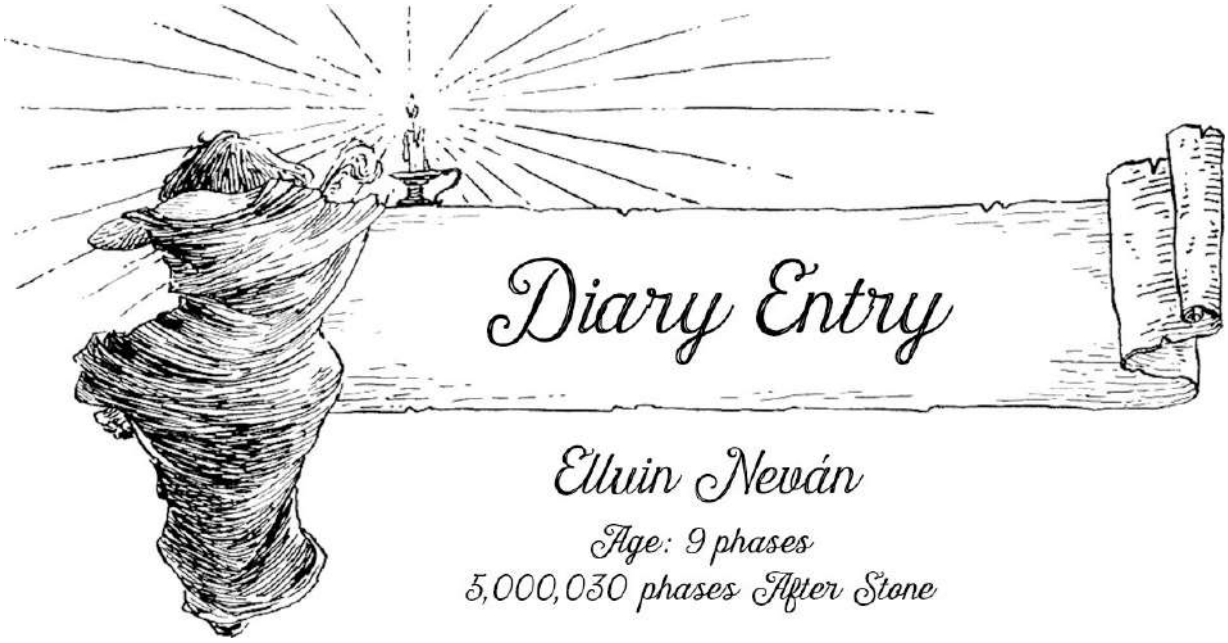
Dizlerimin üzerine çöküp mor ayakkabılarını öpmemi *istermiş* gibi burnunun hizasından beni izleyen kadına bakıyorum.

"Hayatım hiçbir zaman benim istediğim gibi olmadı." Ayağa kalkıyorum, peçemi yüzüme sarıyorum, sonra tüy kalemlerini yerden topluyorum ve masanın üzerine yığıyorum, büyüklük sırasına göre yeniden düzenliyorum. Tam da onun istediği gibi. "Ve *bunu* yaşamak olarak kabul etmeyi reddediyorum."

Çantamı alıp dönüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "*Gidebilirsin* demedim, Raeve."

"Tırnağını yine rünümden aşağı çek." Omuz silkiyorum. "Bakalım bakım."

Çıkarken kapıyı çarpıyorum.

Haedeon kendi Moonplume yumurtasını çalmak için bir sonraki döngünün başlarında yola çıkıyor. Oraya kızakla gitmek ve yolda kar kulübelerinde birçok uyku geçirmek zorunda, Arithia'nın duvarlarının ötesi tehlikeli olsa bile.

Pahpi'nin Moonplume'u onu oraya çok hızlı taşıyabildiği için bana biraz aptalca geliyor. Ama Haedeon her zaman böyle yapıldığını söyleyip duruyor. Kendini kanıtlamak istiyor.

Mahmi ve Pahpi'nin onun bir şey kanıtlamasını istediklerini sanmıyorum, çünkü gitmemesi için ona yalvardıklarını duydum. İşe yaradığından değil.

Bu sonbaharda Haedeon, kıyafetlerini katlayıp çantasına yerleştirmesine yardım ederken kocaman gülümsedi ve bir sürü şaka yaptı ama korktuğunu söyleyebilirim. Bunu söyleyebiliyorum çünkü paletinin yanında tuttuğu kavanozdan bana üç tane yaban mersini çiğnemesi verdi.

Normalde bana bir seferde birden fazla vermez çünkü karnımı ağrıtacaklarını söyler ki bu yalandır. Üçünü de yedim ve karnım gayet iyi.

Pahpi, Moonplume yumurtası almanın çok zor olduğunu söyledi. Netheryn'e gitmen gerekiyormuş, havanın çok soğuk olduğu bir yere.

Neredeyse diğer her şeyin büyümesi ya da nefes alması ve görünmeden gerçekten yüksek buz kulelerine tırmanması için. Bir mahmi Moonplume'un yuvasından yumurtayı çalmanız, ardından hızlı ve sessiz bir şekilde kuleden aşağı inmeniz gerektiğini.

Kardeşim büyük ve her zaman çok gürültü yapıyor. Nasıl yumuşak nefes alacağını ya da botlarının karda çıtırdamamasını nasıl sağlayacağını bilmiyor. Sesi bile tahıl gibi sert ve kaba.

Elemental şarkıların hiçbirini duymuyor.

Belki de o yaban mersinli çiğnemeler karın ağrısı yapıyordur, çünkü artık kendimi pek iyi hissetmiyorum ...

Kardeşimin Netheryn'den eve döneceğini sanmıyorum.

Raeve

CHAPTER 10

The Curly Quill'in kapısını çarparak kapattıktan sonra, şimdi tüccar arabalarıyla dolu olan ve insanların takas edebilecekleri en ucuz sebze küplerini almak için akın ettiği gürültülü Ditch'ten batıya doğru ilerliyorum. Eve dönerken en sevdiğim tüccarlardan birinden kremalı pasta almak için durmayı planlamıştım ama Sereme'nin tüm mor-boğazıma tıkılan tonlu çöpler, dürtümü kaybettim.

Panikle soluk alıp vermelerden oluşan bir koro beni duraklatıyor, bakışlarımı etrafımda gezdiriyor ve ters dönmüş bakışlar denizini takip ediyorum.

Yetişkin bir Moltenmaw'ın devasa pençeleriyle duvardan bir balista koparacak kadar yakınımda süzüldüğünü görünce nabzım dağılıyor. Bir rüzgâr, muhteşem kanatlarının gücüyle yere çarpıyor ve neredeyse beni ortaya çıkarıyor.

Göğsünü genişleterek boynunu uzatıyor, ağzını açıyor ve gökyüzünü bir alev bulutuyla boyayarak Hendek'e karı çamur haline getirecek kadar ısı yayıyor.

Halk çığlık atarak, aslında hiçbir işe yaramayan gökyüzü köprülerinin altına sığınmaya çalışıyor. Eğer o canavar

kafasını çevirip bizi yakmaya karar verdiğinde, tek birimizin bile onu durdurmak için bir şey yapabileceğinden şüpheliyim.

Ejder Ateşi doğanın kurallarına uymaz. Ignos'un dili onu deriyi kabartmaktan alıkoyamaz. Eti ve kemiği eritmekten.

Şehirleri yok ediyor.

Yalnızca bir *Daga-Mórrk ejderha* alevi kullanabilir; ejderhasına o kadar bağlı olan biri onun gücünü ve ateşini kullanabilir. Gerçi bu bağ gerçeklikten çok bir efsanedir.

Canavar, her iki duvarın arasında korkunç, kan sıçramış bir taç gibi kenetlenmiş olan kolezyuma doğru süzülüyor.

"Yaratıcılar," diye mırıldanıyorum, Moltenmaw'ın devasa yapının üzerinde tembelce dönmesini izlerken.

Beslenme çanı, sesini iliklerimde hissedeceğim kadar yüksek bir sesle çalıyor ve kalabalığın üzerine unutulmaz bir sessizlik çöküyor, hava kanat çırpışlarının çılgınca gümbürtüsüyle tutuşuyor. Her yönden akın akın gelen bir Moltenmaws gürültüsü, gökyüzünü yırtıcı bir hareket cümbüşüyle kaplıyor, bedava yemek için hücum ediyor - keskin ağızları bir ok yayını gibi kolezyuma dönük.

Birbirlerine yaklaşarak, pençelerini savurarak, canlı tüylerini püskürterek, o anda yapıdaki kazığa bağlı olan kişi için savaşıyorlar.

Kulakları yırtan bir çığlık ve ardından kan donduran bir ıstırap uluması, sessiz olan Ditch'te ürkütücü bir hassasiyetle yankılanıyor, sanki biri Clode'a sırf bizimle dalga geçmek için sesi aşağıya taşımasını vasiyet etmiş gibi. Kraliyet'i kızdıranlar için tüyler ürpertici sonuçları bize hatırlatmak için.

Ellerim kabaran öfkemle titriyor, parmaklarım elbisemin kıvrımlarına dolanıyor, kalın malzemeyi yumrukluyor.

Canavarlara yem olan kişi Tarık Relaken gibi bir canavar olsaydı şu anda orada, seyirci koltuklarında kan çığlıkları atıyor olurdum. Ama öyle olmayacak.

Asla olmazlar.

Onlar da benim gibi sıfır kılığına girmiş kişiler. Onlar Kral'a karşı konuşan insanlar ya da üstün yetenekli çocukların ebeveynleri, yavrularının her yavru için gerekli olan acı verici tarama sürecinden geçmesini engellemeye çalışıyorlar. Tıraş edilmekten. Delinmekten. Kraliyet'in reçeteli bir kova kan taşı karşılığında evlerinden koparılmaktan... Fade'in şişen milislerine yaptıkları büyük katkılar için minnettarlık.

Yaralı bir kalp için önemsiz bir bandaj.

Yakıcı çığlık, odun yarılması gibi kesiliyor ve bağırsaklarım o kadar hızlı düşüyor ki kusma dürtüsüne kapılıyorum.

Muzaffer bir Moltenmaw kolezyumdan fırlıyor, tüylü kanatlarını çırpıyor ve gökyüzüne doğru yükseliyor. Güzel, korkunç yaratık batıya doğru süzülürken bilenmiş ağzından kan sızıyor, bir deniz dolusu kafa onu duvar boyunca süzülürken izlemek için dönüyor.

Tüm oksijen ciğerlerimden çekiliyor.

Bu yönde, duvar sonunda alçalır ve Moltenmaw yumurtlama alanları olan Bhoggith tarafından yarı yarıya yutulur. Ne zaman taze etle batıya uçsalar, kurbanın gideceği tek bir yer vardır.

Bir yuvaya dökülür, ejderhanın yavrularına yedirilir.

Canlı av.

Boynumun dibinden ayak parmaklarımın ucuna kadar titriyorum, bakışlarım sessiz kalabalığın üzerinde geziniyor, çoğu geniş gözlerle gökyüzüne bakıyor, ağızları kilit altındaymış gibi kapalı.

Görünüşe göre, Solgun Krallık eskiden Yaratıcı'nın lütfettiği, çocukların kıkırdamalarının Hendek'te yankılandığı bir yermiş. Sulu boya gökyüzünün müzik ve sanat çağına ilham verdiği bir yer.

Sonra şimdiki kralımız, sadece askeri gücünü önemseyerek yemin etti.

Gore'u o zamanlar, krallığın en parlak olduğu zamanlarda görmek isterdim. Gerçekliği deneyimlemek isterdim

Sadece dışı değil, içi de renkliydi.

Sanırım Fallon'un bahsettiği *yaşam* buydu. Bundan değil.

Bu olamaz.

Boğazımda kaynayan öfkeyi yutuyorum, içimde bu şehri tek bir nefeste yakıp kül etmeye yetecek kadar öfke olduğundan eminim. Yine de kendimi ilerlemeye zorluyorum, şehrin ambarına doğru yürümek, bir arabacı tutmak ve batıya, Drelgad'a uçmak için duyduğum vahşi dürtüyü görmezden geliyorum. Kral Cadok'un şu anda ikamet ettiği ve milislerini denetlediği yere.

Sadece bir aptal, şiddetli bir destek olmadan onu öldürecek kadar yaklaşabileceğime inanır, üç boncuklu erkek sürekli olarak çift boncuklu elementaller ve onun vahşi ejderhası tarafından korunuyor. Bu da öfkemi faydasız kılıyor - en azından Elding bu habis ağacın yapraklarını koparmayı bırakıp köklerini kesmeye karar verene kadar.

I Ditch'in yüce iç kısmına zikzaklı bir yoldan çıkıyorum, otuz bir kat tırmanıyorum, yıkık dökük bir gökyüzü köprüsünü geçerken etrafımı tarıyorum ve

duvarın Gölge'ye bakan tarafında. Bana boğucu bir boğazı hatırlatan kaba yontulmuş bir rüzgâr tünelinden aşağıya doğru süzülüyorum, zemin benim ya da Essi'nin dışında herhangi biri için her türlü korkunç tepkiyi tetikleyen rün şeritleriyle kazınmış.

Ani altlarına sıçma dürtüsü. Ani görüş kaybı - sanki Gölge'nin mürekkepli gökyüzüne kafa üstü düşmüşler gibi. Ve benim kişisel favorim, bir Moltenmaw'ın gagasını tam da bu tünele soktuğuna ve onları delikteki bir böcek gibi çıkarmaya çalıştığına dair sinir bozucu inanç.

Kadife trogg için bir çöp kanalına benzeyen bir yerde duruyorum ve korsajımı açıyorum, formuma tam oturan soluk kahverengi bir tulum ortaya çıkıyor ve

tırmanmak çok daha kolay. Duvağımı, botlarımı, korsajımı ve erzak çantamı eteğimin kıvrımları arasına koyarak paketi gönderdim ve çaprazlama aşağıya fırlayıp gözden kaybolmasını izledim.

Çoğu kişi evlerini duvarın diğer tarafında, güneş ışığının renkli pencerelerden süzülüp odaları sıcaklıkla doldurduğu yerde yapmayı tercih ediyor. Halkın, sürekli akışında gelişen saksı sebzeleriyle eşiklerini sıralayabileceği yer.

Ben değil.

Soğuğu seviyorum ve kendimi kurtarmak için bir bitkiyi bile canlı tutamıyorum. Yine de bunların hiçbiri, alacakaranlık manzaraya sahip tempolu, sessiz tarafı seçmemin *nedeninin* yanında bir mum bile tutmaz.

Tünelin sonunda durup ayak parmaklarımı kenardan sarkıtarak güneye doğru uzanan karla kaplı ovalara bakarken rüzgâr saçlarımla oynuyor. Bulutlar neredeyse tamamen açılmış, bana uzak yıldızlar yatağının arasına atılmış aylarla dolu çürük ufku sınırsızca görme imkânı veriyor.

Daha yakında, düşmüş Moltenmaw'ların canlı topları var; sanki biri Solgunluk'un renkli bulutlarını almış, parçalamış, sonra da onları küçük küreler halinde paketleyip gökyüzüne fırlatmış gibi. Tüylü yelpazeler gibi etraflarını saran devasa, görkemli kanatlarının dış hatlarını görebilirsiniz. Ölmekte olan ejderha katılaşmadan önce bazen kıvrılmayı başaramayan kuyruklarının sırık gibi tüyleri, boyadan fırlamış gibi görünüyor.

Çok daha uzaklarda inci, yanardöner ve gri yuvarlaklar Ayışığı ışığının parçalarını saçıyor. Karanlık ufukta lekelenmiş parlak çürükler.

Yukarı bakıp geçip gitmiş olanı görmenin şiirsel bir yanı vardır. Aşağıda kalanlar için kederin içine yumuşak bir fırlatma. Eğer zamanımın geldiğini anladığımda kendimi bir ay tüyü gibi toparlayıp yıldızların arasında yuvalanabilseydim, bunu yapardım. Pek çok kişinin bunu isteyeceğini sanmıyorum.

Ama çirkinliğin pek çok tonuyla çizilmiş bu güzel dünyada arkamda *parlak bir* şeyler bıraktığımı bilerek öleceğim.

Ayrıca beni kızdıran birini gökten düşüp ezebilme fikri de hoşuma gidiyor. Kendimi Fade King'e nişan alır ve krallığını bir arada tutmak gibi boktan bir iş yaptığı için onu göz açıp kapayıncaya kadar yok ederdim.

Küçük ama haklı.

Mezar taşı yüklü gökyüzüne ilk baktığım andan beri gözüme çarpan ergenlik çağındaki Ayyıldız'ın küçük gümüş ayını arıyorum, ciğerlerimi temiz havayla dolduruyorum, yüzümde gerçek, lekesiz bir gülümseme uzanıyor ...

Birçok kişi bu aya *Hae'*nin *Levreği* der.

Kesinlikle en büyüğü, en parlağı ya da en görkemlisi değil. Ama her ne sebeple olursa olsun, her aurora yükselişinde gözlerimi açıp, dünyanın bu bölgesinde her daim canlı olan bulutların ötesine bakıp, o küçük, kanadı çarpık ayı görememeyi hayal bile edemiyorum.

Essi bir keresinde bana hikâyesini öğrenmek isteyip istemediğimi sordu. Gülümsedim ve başımı salladım. Kalp kırıklığının çağlar boyunca yankılanan bir tonu vardır ve onun sesi de bununla *doluydu.*

En sevdiğim aya bakıp acı veren şeyleri düşünmek istemiyorum. O küçük ay parçasına bakmak ve kalbinizi sevgiyle ağırlaştıran mutlu şeylerle dolu güzel bir hayatı olduğunu hayal etmek istiyorum.

Belki de bu beni korkak yapıyor ama gülümsememi bir yerden almam gerekiyor. Ve o ay... Bana tam olarak bunu vermekte asla başarısız olmuyor.

Bir gülümseme.

Raeve

CHAPTER 11

I Rüzgâr tünelinin ağzından düşüyor, çatlak ve oyukların bolluğunu kullanarak kendimi duvarın kenarına kilitliyor ve aşağıya doğru tırmanıyorum. Aşağıdaki duvarın dibini saran kaya parçalarının saçakları. Hızlı ve acımasız bir ölümün aç vaadi henüz beni kemiremedi. Ya da Essi'yi.

Şükürler olsun.

Çıkıntılı bir taş parçasını kavrayıp diğer elimi yanındaki boşluğa uzatıyorum, sonra daha düz bir duvar gibi *görünen* şeyin önüne düşüyorum - mükemmel, yivli bir yanılsama. *Aslında* büyük, sürekli açık bir pencereden içeri girip, zengin... tereyağlı... taze pişmiş... bir şeyin kokusuyla zengin, biraz daha sıcak bir havanın içine giriyorum.

Çömeliyorum, iştahım salya akıtan bir intikamla geri dönüyor. "Yum, bu-"

"Tereyağlı somun," diyor Essi, aletler, tentürler ve metal kaplarla dolu küçük ziyafet masamızda bir dürbünün üzerine eğilmiş, dürbünün altında ne varsa kaşıyor

aşındırma çubuklarından biriyle. "Paraşütten atladıkları anda çizmelerindeki kan kokusunu alabiliyordum."

Masaya ulaştığımda tabağından bir parmak somun koparıp ağzıma atıyorum ve geçen sonbaharda yola çıktığımdan beri yediğim ilk yiyecekle inliyorum; erimiş tereyağına bulanmış, tatlı bir böğürtlen konservesi tabakasıyla kaplanmış, yoğun, lezzetli bir yastık.

Gülümsüyorum.

Böğürtlen reçeline bayılırım. Essi sevmiyor. Yani bu parçayı *özellikle* benim için bıraktı, pencereden içeri girdiğim anda açlıktan öleceğimi biliyordu. Tabii bunu kabul etmez.

İstediğimden değil.

O benim için endişelenmiyormuş gibi davranıyor; ben de onun için endişelenmiyormuş gibi davranıyorum. Sıfır beklentiyle paralel bir şekilde bir arada yaşıyoruz - tek tük tedarik listesi ve benim için yaptığı süslü şeyler dışında - ve bu mutluluk verici bir şekilde işliyor.

Mükemmel.

Hiçbir şeyi değiştirmezdim.

"İşler karıştı," diyorum ağzımdaki lokmanın arasından, kaba yontulmuş mutfağımıza doğru ilerlerken. Yeni pişmiş somunun üzerindeki bezi kaldırıp kalın bir parça dilimliyorum, üzerine bir parça tereyağı ve bir topak konserve koyuyorum. Buzdolabını açıp parlak yeşil meyve soğanı arıyorum ve dilimleyip tabağıma koyuyorum. "Biraz goro ister misin?"

"Olgunlaşmamışlar."

Elimde dengede duran tabakla dönüyorum. "Elbette öyleler."

"Olgunlaştıklarında kıç tarafları sararır." Görevinden başını kaldırıp bakıyor, kırmızı kaşları neredeyse çillerle kaplı güzel yüzüne çarpacak. "Bu dilinizi uçuracak."

Soluk bir parçayı ağzıma atıyorum ve lezzetli tadı boğazımda düğümlenirken yüzüm allak bullak oluyor. "Olgun değiller," diye mırıldanarak çöp kutusuna tükürüyorum.

Essi bıyık altından kıkırdıyor, sonra başını tekrar aşağı eğiyor, aynasından bakıyor ve

Her ne yapıyorsa.

Elimdeki meyveyi yana kaydırıp somuna odaklanıyorum, bir yandan da onun çalışmasını izliyorum; bakışlarım parmaklarının zarif, becerikli hareketlerinden narin yüz hatlarına kayıyor. Alaca gözler. Burnu ucundan hafifçe kalkık. Sol kulağının ucundan kesilmiş, benimkinden biraz daha uzun ve geriye doğru daha fazla eğimli bir saç teli ona hipnotik, ruhani bir görünüm veriyor.

Saç tutamları, gözlerindeki metalik beneklerle eşleşen kalın, kırmızı bir pelerin gibi kalçalarından sarkıyor - daha önce hiç görmediğim kadar eşsiz bir kırmızı tonu - görünüşünü aydınlatan tek renk sıçraması. Hiç.

Somundan derin bir ısırık daha aldım ve taşındığı günü düşündüm. Ona daha önce seyrek olan dekorda ne isterse yapabileceğini söyledim. Doğal olarak, ortak yaşam alanımız artık onun tüm gardırobuyla aynı renkte.

Siyah.

Kaba mutfak tezgahları. Pürüzlü tavan. Düz olmayan zemini kaplayan lifli halı. Hatta hiç ziyaretçimiz olmamasına rağmen üç kişinin sığabileceği kadar büyük, pencere kenarındaki dolgun, ağır yastıklı koltuğumuz. İsteyerek.

Bakışlarım Essi'nin davetsiz misafirleri uzaklaştırmak için özel olarak işlediği pencereye kayıyor ve uykumdan uyandığımda onun nöbetlerinden birinin ortasında başımda dikildiğini hatırlıyorum. Elindeki bıçağı sallayarak kanımla bir fincan doldurmam için bana bağırırken, perili bakışlarının altında siyah lekeler vardı. Şimdi. Bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Sonuç: Davetsiz misafirleri öldüren bir giriş. Dahice.

"Bu çok lezzetli, Essi. Teşekkür ederim," diyorum ve bir ısırık daha alıyorum.

"Elbette. Beğendiğinize sevindim."

Az bile söylemiş. Tereyağlı ekmeğinin favorim olduğunu biliyor. İçine ne koyduğunu bilmiyorum ama çok güzel.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Dişin için bir elmas başlık," diyor aşındırarak. "Bu zor rünlere dayanabilecek kadar yoğun bir cevher bulmaya çalışıyordum. Tuhaf bir kaza oldu ama elmasın işe yaradığını keşfettim. Oh!" Elini kaldırarak bana öyle hayat dolu bir bakış fırlatıyor ki nefesim kesiliyor; hiç şüphesiz az önce muhteşem zihninden geçen düşünceyle kafası güzel. "Larkımı aldın mı?"

"Mm-hmm." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum ve daha önce oluktan ittiğim tüm parçaları yakalayan garip şekilli taş leğene doğru ilerliyorum. "Üzerine kan bulaştı ama elimden geleni yaptım." Eşyalarımı karıştırmak için tabağı bir kenara bırakıyorum. "Elmas taç ne işe yarıyor?"

"Sizi ikiye bölmeden başınızın ve göğsünüzün etrafına görünmez, aşılmaz bir bariyer yayar."

Elimi bırakıp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Beni ikiye bölmeden mi? Yani... bedenimi mi?"

O kadar hızlı başını sallıyor ki saçları hüzünlü bir çalkantıya dönüşüyor. "Bunu anlamam biraz zaman aldı. Şimdi iyi olduğuna söz veriyorum."

Doğru.

"Titiz olmana sevindim," diyorum çantayı kavrayarak.

"Her zaman. Neredeyse bitti. Bununla birkaç güzel rün yeni aşındırma çubuğu ve etkinleştirmeye hazır olacak. Rekk Zharos peşinde olduğuna göre bunu takmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

"Bakıyorum yine mesajlarımı okuyorsun."

Omuz silkiyor, aynasının dürbününü ayarlıyor. "Sen gittikten sonra pencereden uçtu. Burnu ezilene kadar pervaza çarptı. Onu açarak acısına son verdim."

"Ve okumak."

"Gözlerim kaydı."

Bunu yapmak gibi bir alışkanlıkları var.

Başımı iki yana sallayıp çantayı karıştırması için masanın üzerine bırakıyorum. Pencerenin etrafına kazınmış aktif rünlerde bu kadar çok kan kullanmanın ters tarafı, parşömen tarlakuşları bazen pencerenin, yani... *biz* olduğumuzu düşünüyor. Ergo, the

Sereme'nin bana ulaşamadığında yaşadığı sonsuz hayal kırıklığının kaynağı.

Essi başını çantadan çıkarır, yüzü biraz daha solgundur. "Spangle kakası yok mu?"

Ona göz kırpıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Yeskorn'dan, Yeraltı Şehri kütüphanecisinden. Evcil bir spangle'ı var. Cebinde mi? Lütfen cebinde olduğunu söyle."

"Cebimde *bok* yok, Essi. Neden spangle kakasına ihtiyacın var?" Konuşmak için ağzını açtı ama ben hemen sözünü kestim. "Unutma benim beynim seninki kadar büyük değil. Biyofizikten bahsetmeye başlarsan, yok olurum."

Ağzını tekrar açıyor, kapatıyor, bir süre düşünüyor gibi görünüyor, sonra konuşmaya başlıyor. "Yedikleri taş özel bir cevher açısından zengin, aksi takdirde bulunması zor çünkü asla bir toplu iğne başından daha büyük olmayan minik damlalar halinde oluşuyor. Sindirim sistemlerinde parçalanmıyor, bu yüzden onu toplamanın en etkili yolu bu. Kremsi bir rengi vardır ve diğer cevherlerin çoğundan çok daha düşük bir sıcaklıkta erir, bu da onu rünlü başlıkları dişlerinize bağlamak için mükemmel bir yapıştırıcı yapar."

"Şaka yapıyorsun."

Kaşları birbirine çarptı. "Hayatımda ilk kez mi?"

Yüzümdeki tüm sıcaklık kayboluyor, elim masaya doğru savruluyor. "Diğer aktivasyon başlığını dişime bağlamak için kullandığın şey *bu muydu?*"

Başını sallıyor.

"*Spangle boku*

mu?"

"Gerçek dışkıyı duruladım, sonra da cevheri sterilize ettim. Ama

Evet. Bok gibiydi."

Yaratıcılar.

Dilimi ağzımın sağ tarafına götürüp etrafı yokluyorum.

dedi kap. "Hadi dosya o altında *Şeyler Raeve*

Bilmesine gerek yok," diye mırıldanarak dolaba yöneliyorum ve bir kupa çıkarıyorum.

Hiç.

"Not edildi. Ben, ahh ..." Arkama dönüp baktığımda koltuğunda ayaklarını sürüyerek başının arkasını kaşıdığını görüyorum. "Rekk'in ünlü övgüleri göz önüne alındığında, onu takmayı umuyordum ..."

"Aceleye gerek yok." Bu yeni, oldukça iğrenç bilgiyle, *şimdiye kadarki* en az acele.

"Ya seni hedef alırsa?"

Buzluğumuzdan filtrelenmiş su sürahisini alıp bardağıma dolduruyorum. "Dikkat çekmemem emredildi ve ikimiz de Rekk'in beni burada yakalayamayacağını biliyoruz. Çatışmamızın tek yolu, el testeremi almaya giderken kazara ona rastlamam ve *kazara* boğazını kesmem, *kazara* Sereme'nin emirlerine karşı gelmem ve *kazara* yoldaşlarımdan birinin hayatını kurtarmam."

Vazgeçilmez olmanın tek iyi yanı mı? Ben neredeyse Sereme'nin bu günah için beni ölümcül şekilde sakatlamayacağı kesin. Sadece kontrolü tekrar ele geçirdiğini hissedene kadar beni hırpalayacak.

Her zamanki saçmalıklar.

Essi'nin sandalyesi gıcırdayarak yere düşerken ben karnımdaki suyu yudumluyorum, bardağı süzüp leğene koyuyorum ve tezgâhtan bir bant alıp ağır saçlarımı yüksek bir topuz yapmak için kullanıyorum.

Sessizlik dikenli bir hal alıyor ve beni arkamdan iğneliyor. Dönüyorum.

Essi artık projesine bakmıyor. *Bana* bakıyor, elleri dizlerinin üzerinde, gözleri kocaman ve endişeyle dolu. Öyle bir bakış ki, göğsüme öyle bir saplanıyor ki, diğer taraftan çıktığını hissediyorum.

"Dur," diye homurdandım. "Bana öyle bakma."

Neden bana öyle bakıyor?

Gözleri çok daha kötü bir hüzünle parlıyor. "Raeve, seni kaybedemem-"

"Biz bunu yapmayız, Essi. Bu halimizle gayet iyi çalışıyoruz. Bozuk olmayan bir şeyi bozmayın."

Ağzını açarken kaşları birbirine çarpıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Sanki kelimeler serbest bırakılamayacak kadar büyük.

Güzel. İçeride kalmalılar. Bana endişelendiğini söylemesini istemiyorum. Önemsediğini. Ben *de* aynı kelimeleri ona söylemek istemiyorum.

Önemsediğim insanlar ölüyor.

"Konu zaten tartışmalı." Dönüyorum, fincanımı ve tabağımı leğende duruluyorum, gözlerim görevime odaklanmış durumda. "Her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret alana kadar Yeraltı Şehri'ne gidemem." Her iki tabak çanağı da kurulayıp kaldırdıktan sonra yalağa geçip eşyalarımı topluyorum. "Çok yorgunum. Kirpiklerimdeki şu aptal tüyleri temizleyeceğim, biraz dinleneceğim ve Sereme'den bir lark aldıktan sonra spangle bokunu toplayacağım. Anlaştık mı?"

Cevap vermiyor.

Sessizliğin uzaması çok gürültülü olduğunda, dönüyorum ve onun iri, gözyaşı dolu gözlerine bakıyorum.

Kahretsin.

"Anlaştık mı, Essi?"

Dudakları ince bir çizgi halinde kıstırılmış, isteksiz bir anlaşmanın yavaş ritmiyle başını sallıyor.

Süitime açılan kapıya yönelip kapağı kaldırıyorum, Essi'nin sözleri kaburgalarımın arasına fırlatılmış bir bıçak gibi saplanıp beni derinden yaraladığında basamakların yarısında duruyorum. "Sereme'yi ben de senin kadar sevmiyorum ama bir kez olsun onu dinlemen gerektiğini düşünüyorum. Lütfen, Raeve. Ben ne-" İç geçiriyor, başka bir sözlü hançer fırlatmadan önce duraklıyor, bu seferki nefesimi kesiyor. "Sahip olduğum tek aile sensin."

Dudaklarımı birbirine o kadar sıkıyorum ki kaynaşmadıklarına şaşırıyorum.

Essi bozuldu. Aslında, tüm bu *döngü* bozuldu. Kapağını kapatıp yeni bir kapak açmam gerekiyor - insanların benim iyiliğim için endişelenmeyi ve bana ailem demeyi bıraktığı *normal* bir kapak. Ödeyemeyeceğim kadar ağır bir bedel ödemeden böyle güzel şeyler elde edemiyorum.

"Lütfen Yeraltı Şehri'ne bensiz gitme. Oraya yalnız gitmenden nefret ettiğimi biliyorsun." Onun görüş alanından çıkıyorum ve kapıyı ağır bir *gümbürtüyle* yerine oturtuyorum.

My süiti, yaşam alanımızın geri kalanına kıyasla seyrektir; tek bir duvar resmi dışında tek dekorasyon, üzerine çizdiğim aylardır.

boyasız tavanımı kömür parçalarıyla kapladı. Essi nedenini hiç sormadı ama bu gidişle buraya gelip soruyu dumanı tüten bir bok yığını gibi ayaklarımın dibine bırakırsa hiç şaşırmam.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, eşyalarımı yere yığıyorum. Ağır bir iç çekiyorum ve düşük gözlü bakışlarımı güney duvarıma hakim olan büyük pencerenin yanında yere serilmiş dimi paletime yöneltiyorum.

Havasız battaniyeler ya da yastıklar yok. Sadece kıvrılıp sızmak için rahat bir alan. Şu anda yapmak istediğim bir şey, ama bu tüyleri toplamazsam, uyandığımda kirpiklerimin dallarını kaybetmiş, tüyleri dökülmüş bir Moltenmaw gibi görüneceğim.

Oraya gitmiştim. Yaptım.

"Tembellik etme, Raeve. Kendi bokunla uğraş."

Eşyalarımı tekrar yerden topluyorum ve arka duvarın arkasına sıkışmış giyinme alanıma geçiyorum, elbisemi asıyorum, hançerlerimi bir kuşun tüylerini yolmak gibi tüm gizli bölmelerden çıkarıyorum. Rafa kaldırıyorum

Kalçama bağlı tuttuğum hariç hepsini çıkarıp deri giysimde kan olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiç kan bulamayınca uyumanın iyi olacağına karar veriyorum ve enerjimin kalanını botlarımı ovmaya, lanet tüyleri çıkarmaya ve işimi halletmeye harcıyorum, uyku odama geri adım atarken bir esnemeyle mücadele ediyorum.

Duvarda asılı duran, yuva yapmış bir ay tüyüne benzeyecek şekilde oyulmuş düz bir taş parçasının önünde duruyorum. Onu kenara çekip arkadaki deliğe uzanıyorum ve küçük ahşap bir kutu alıp paletime taşıyorum, pencerenin yanına yerleştiriyorum.

Cam bölme yerden tavana kadar uzanıyor ve Solgunluk'un uzaktaki Gölge'ye doğru kademeli olarak yayılmasını, pencerenin diğer taraftan taş gibi görünmesini sağlayan buzlu rünlerle çerçevelenmiş bir görünüm sunuyor. Essi'nin zekice uyarlamalarından biri daha.

Uzaktaki o tuhaf ayı ararken, yükselen auroranın, elli rüzgarın çözdüğü gümüş bir elbisenin yıpranmış iplikleri gibi etrafına dolandığını görüyorum.

Göğsüme ç ö k e n bu ağırlığa rağmen yanaklarımı yumuşak bir gülümseme dolduruyor, sanki üzerime bir şey oturmuş gibi. Biraz *pişmanlık* gibi hissettiren bir şey.

Gülümsemem düştü.

Essi bana ailem dedi ve ben de çekip gittim. Yaşadığı onca şeyden sonra çekip *gittim*.

Benim neyim var böyle?

Essi'ye her baktığımda kaburgalarımdan seken sevgiyle, kalbimde bu kadar büyük bir sevgiyle o aya nasıl bakabilirim?

Aptalca bir soru. Neyim olduğunu çok iyi biliyorum.

O ayı sevmek güvende hissettiriyor. Ay yağışları o kadar nadir ki, muhtemelen her zaman orada olacak ve benim sessiz hayranlığımı kabul edecek.

Essi'ye bayılıyorum... sanki elimi birazcık bile sıkarsam ellerimde parçalanacak kırılgan bir şeyi tutuyormuşum gibi hissettiriyor.

İç çekerek küçük kutumun kapağını kaldırıyorum.

Nee düz parşömen kanatlarını çırpıyor ve oyuktan yükseliyor, baş döndürücü bir hareketle etrafımda çırpınıyor, yüzüme, omzuma, boynuma sokuluyor. Kulağıma doğru kıpırdanmaya çalışıyor, gülümsememek mümkün değil.

"Kendine zarar vermemeye dikkat et," diye mırıldanıyorum, onu nazikçe yüzümden uzaklaştırıyorum ve küçük kanatlarını açabilmesi için odanın geri kalanına doğru hafifçe itiyorum. Birkaç yüksek döngü yapıyor, sonra başını eğiyor ve *düşüyor - çok* hızlı.

Çok uzakta.

Önce gagasıyla yere çarpıyor ve ben irkiliyorum.

Sikeyim.

Ayağa fırlayıp ona doğru koştum ve onu avucumun içine aldım. "Nee, keşke bunu yapmayı bıraksan..."

Sarsılıyor, sırt üstü dönüyor ve üç
Karnında güzelce karalanmış harfler görünüyordu, mesajının geri kalanı aerodinamik vücudunun dartları içine sıkışmıştı.

nee

Ona kuşkulu bir bakış attım, onu açmam için yaptığı *pek de ince olmayan* dürtmeden etkilenmemiştim. "Biliyor musun, seni okumamı sağlamak için kullandığın tüm numaralar arasında en az sevdiğim bu," diye mırıldanıyorum, tekrar hareket etmesini bekliyorum. Tekrar havalanmasını ve ben dışarıdayken biriktirdiği tüm enerjiyi yakmasını.

Hiçbir şey.

"Ben ciddiyim." Elimi sallıyorum. "Ölü gibi
görünüyorsun. Kes şunu." Yine de kımıldamıyor.

Ona üfledim. Tekrar.

Tekrar.

Kalbim sıkışıyor. "*Nee*-"

O sallanıyor onu parşömen Kuyruk,ve
hepsi ve Dikenli bir rahatlama içimi
doldururken nefesim ciğerlerime doluyor.

Göğüs kafesimi ovuşturarak başımı sallıyorum. "Buna *kötü davranışı ödüllendirmek* denir," diye homurdanıyorum, ezilmiş gagasını, başını, kuyruğunu, kanatlarını, sonra da vücudunu nazikçe açarak beş fazdan daha eski olan mesajını ortaya çıkarıyorum:

Bana söylenmediğinden emin olduğum üç küçük kelime -Bu durum onları tekrar tekrar okumamı engellemedi.

Bana geldiği anı hatırlarken, her bir özel harfin narin dokunuşunu yutuyor, başparmağımın ucunu bir Nee göbeği kaşıması gibi üzerlerinde gezdiriyorum.

Kimin için gönderildiyse ona olan yolculuğunda kaybolmuş olmalı, onun yerine fırtınadan kaçar gibi boynuma sokuldu. Onu açtım, mesajını okudum ve ne kadar önemli olduğunu fark ettim.

-Belki de bunu yüksek sesle nasıl söyleyeceklerini bilmeseler de, iyi olmayan birinden geliyordu.

Onu katladım ve gökyüzüne geri uçurdum, Clode'dan onu akıntıların üzerine taşımasını istedim, böylece yeniden ayarlanabilecek ve doğru yöne gidebilecekti.

İstediği kişiyi bul.

Ertesi sabah uyandığımda avucumun içinde dinleniyordu, kanadında bir yırtık ve burnu ezilmişti, sanki Clode'un akıntılarına karşı savaşmış... ve *kazanmıştı.*

Ondan sonra ondan ayrılmak zor oldu.

Başparmağımı bu üç kelimenin üzerinde tekrar gezdiriyorum, sonra onu nazikçe geri katlıyorum, gaga kıvrımını düzleştiriyorum ve yırtığının daha da büyümediğini kontrol ediyorum. Bir çırpıda elimden fırlıyor ve sanki enerji dolu bir fırını yakıyormuş gibi odanın içinde çırpınıyor.

"Daha dikkatli olmazsan odayı kuş tüyüyle doldururum," diye uyarıyorum ve havada dönerek titrek bir süzülüşle bana doğru geliyor, boynumun kıvrımına dalıyor ve orada burnunu sokuyor. Elimi üzerine koyuyorum ve o kıpırdanmayı bırakana kadar sallanıyorum, düşüncelerim Essi'ye geri dönüyor. O iri gözleriyle bana bakarkenki sarsıcı bakışlarına... *çok fazla şey.*

İç çekerek paletime doğru ilerliyorum, sonra bakışlarımı dışarıdaki gökyüzüne çeviriyorum.

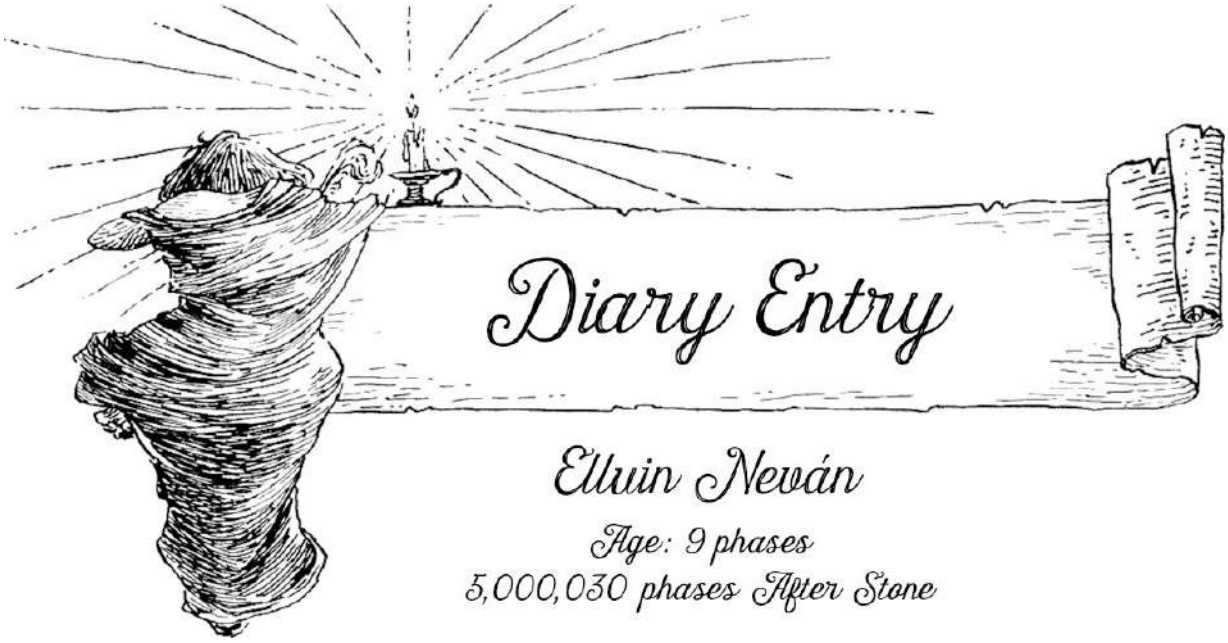
Fallon bir keresinde bana küçükken sırt üstü yatıp aylara dilek tuttuğunu söylemişti; bu dilekler bazen gerçekleşirdi.

Buna *sihir* diyordu.

Essi'nin muhteşemliği dışında bana anlamsız gelen şeylere hiçbir zaman inanmadım. Ama belki de çok sevdiğim Ay'a dilek dilemeye başlamalıyım. Kalbimi yumuşak ve yumuşacık bir kalple değiştirmenin bir yolunu bulmasını istemeliyim ki bir daha Essi'nin gözlerinin hüzünle dolduğunu görmek zorunda kalmayayım.

Yaratıcılar, ben bir pisliğim.

Yanıma kıvrılıp Nee'ye sarılıyorum, Hae'nin Tüneği'ne bakıyorum ve dünya ne kadar gürültülü görünürse görünsün zihnimi her zaman temizleyen o yumuşak melodiyi mırıldanıyorum.

Haedeon beni kızağında buldu, aurora batmadan hemen önce.

Beni gördüğüne sevineceğini sanmıştım. Onun yerine, daha önce kullandığını hiç duymadığım kocaman bir sesle beni doğruca Arithia'ya götüreceğini söyledi. Ama gün doğduğunda bana çay kaynattı, eşyalarımızı topladı ve sonra aynı yöne gitmeye devam ettik.

Sanırım beni biraz affetti çünkü bu uykuda keçe halkalı mantar çorbası içtikten sonra bana tereyağlı bir çiğneme verdi. Haedeon kasesini bitirmedi ya da çiğnemesini yemedi ama ejderha pulundan bir bıçağı şekillendirmek için zaman harcadı.

Bana üç aurora döngüsünde orada olacağımızı söyledi. Netheryn'in eteklerindeki kuluçka kulübesinde bir uyku geçireceğimizi, sonra da mahmi Moonplumes avlanmaya çıktığında aurora yükselişinde ayrılacağını söyledi. O dönene ya da onsuz üç uyku geçene kadar kuluçka kulübesinden ayrılmayacağım.

Bana biraz aptalca geliyor çünkü ben onun kızağına saklanıp bir kulübede oturup çilek yemedim...

Kendi Moonplume yumurtamı almaya geldim.

Kaan

CHAPTER 13

Kasvetli bir kabinin arkasında yemek yerken, kimsenin içeriyi görmemesi için kapatılmış kadife perdelere rağmen kapüşonumu yukarıda tutuyorum. Tek yoldaşım ağır bir fincan bal likörünü ağzıma götürüyorum, kalın, acı tadı olan sıvıdan köpüklü bir yudum çekiyorum. Dişlerimin arasından tıslayarak, kaşlarımı çatarak masaya geri vuruyorum.

Bu şehirdeki bal likörünün tadı çamurlu bir fıçıda damıtılmış gibi ama ben bunu iki kat daha kirli olan ve dişlerinizde kum bırakan bulanık suya tercih ederim.

Söndürücü sıcaklık, göğsümdeki bu hissin sadece en keskin kenarını alıyor, sanki kemiklerim kırılacak ve beni bıçaklayacak kadar sert bir şekilde sarsılmışım gibi.

O olmadığını biliyorum. Bunun imkansız olduğunu. Delirdiğimi ve aşamalardan geçtiğimi.

Hala.

Şu gözler.

Şu koku.

O ses-

Hırlayarak bardağı tekrar dudaklarıma götürüyorum.

Perde kısımları.

Gururlu ama narin yapılı, kapüşonlu bir kadın standımın sınırlarına doğru adım atıyor, omzunu dürten bir parşömen tarla kuşu tarafından kovalanıyor ve onu kapmaya çağırıyor.

İç geçiriyor.

Kendimi sahte bir soğukkanlılık görüntüsüne büründürerek çamurlu bir yudum daha alıyorum ve o karşımdaki koltuğa yerleşip yüzünü pelerininin örtüsüne gizlerken yutkunuyorum.

"Kardeşimin seni tekrar gözünün önünden ayırmadığını görmek beni şaşırttı," diye mırıldanarak bardağı masaya geri koyuyorum, "*Prenses*."

Kyzari kapüşonunu geri iter, kaşlarını kaldırırken masmavi gözleriyle bana bakıyor. Beyaz saçları beline kadar sarkıyor, neredeyse bileğimden daha kalın bir örgüyle bağlanmış, teni o kadar solgun ki ellerinin derisinin altındaki damar ağlarını görebiliyorum.

Bakışlarım alnına yapışmış diademine yöneliyor; siyah Aether Taşı, ilk nefesini aldığı günden beri taçlandırıldığı gümüş metal buklelerinin ortasında duruyor.

Onu son gördüğümden beri epey zaman geçti. Veya ve ben Mah'ın özel yerine gidip onu orada bulduğumuzdan beri. Bir süredir orada olduğunu fark ettim.

Saklanıyorum.

İlk kez kaçmıyordu. Belli ki son da olmayacak.

Duvardan boğumlu bir pençe gibi çıkıntı yapan aplike doğru uzanıyor ve hâlâ çırpınan, okunmamış parşömeni alevin üzerine sarkıtıyor. Ateş onu yalayıp yutuyor, parmakları parşömeni taş masaya bırakıp küle dönüşmesini izlemeden önce neredeyse bitene kadar sıkıyor.

Kaşlarımı çattım.

"Kendimi artık Yaratıcılara adadım," diyerek ellerini fırçalıyor ve tarla kuşunun cesedine uzanarak kupamı çalıyor. "İffet Yemini ettim-"

"Sen benim yeğenimsin. Konuşmak istediğim son şey senin *iffetin*-"

"-Pah artık olmadığına göre ne istersem yapabilirim.

"Beni kaybetmekten korkuyorsun."

"Yalan," diye homurdanıyorum, sesim perdenin ötesine, yalnız bir kemancının ortak alanda bir ezgi çaldığı yere ulaşmayacak kadar alçak. "Senin Moonplume'un seninle burada buluşmadan önce bilerek incelediğim imparatorluk kulübesinde değil ve ikimiz de onu gevşek dudaklı bir şehir çobanına emanet etmeyeceğini biliyoruz."

Gözlerini deviriyor, sonunda bal likörümden bir yudum çalıyor, gözleri rahatsız edici içkide daralırken yüzü buruşuyor.

"Bir arabacı aracılığıyla geldin," diye açıklıyorum ve o da fincanı masaya geri vuruyor. "Açılış töreninden sonra gökyüzü meşgulken kendini Arithia'dan kaçırdın, pah'ının bunu fark etmesinin daha uzun süreceğini düşündün."

"Ne kadar da zekisin. İçkinizin tadı çamur gibi." "Bu sonradan edinilmiş bir tat, alışmak zorunda kalacaksın.

Uzun yaşamının geri kalanını bir kaçak olarak geçirmeye niyetlisin, dünya hakkında hiçbir fikri olmayan korunaklı bir prenses için yer olmayan kırık dökük bir krallıkta kendine bir hayat kurmaya çalışıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Güvecine kim sıçtı?" "Böyle konuşmayı sana kim öğretti?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sanırım düşündüğün kadar korunaklı değilim."

Homurdanıyorum.

Şüpheli.

Sessizlik boğazını temizlemesine yetecek kadar uzun sürüyor ve bakışları hâlâ elinde tuttuğu içkiye kayıyor. "Ben, ahh... benimle buluşmayı kabul ettiğin için minnettarım. Beni Boltanic Plains boyunca çok uzun bir yolculuktan kurtardınız."

O zaman Dhomm'a gidiyordu.

"Seçme şansım olduğunun farkında değildim," diyorum kollarımı kavuşturup başımı eğerek ateş ışığında ona bakarken. "Senin tarla kuşun

kesin bir dille. Bana emir verilmesine alışık değilim. Başka birinden alacağımdan emin değilim."

Yanakları kızarıyor ve soluk kaşlarının altından bana suçlu bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim. Öğretmenim bana sert bir el ile liderlik etmeyi öğretti. Yöntemleri sorgulanabilirdi ama sanırım bazı öğretilerinde haklılık payı vardı."

Sağlam el mi?

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bekle.

"Bana öyle bakma." Yine de

bekliyorum.

İç çekiyor, bakışlarını içkiye dikiyor ve sonra ağzından kaçırıyor, "Bu

hiçbir şey değildi. Sadece harfleri birleştirmeyi unuttuğumda parmak eklemlerime kırbaçla vurarak beni cezalandırmak gibi aptalca şeyler."

Kanım magmaya dönüştü.

"Seni kırbaçladı mı? Mektuplarını bağlamayı unuttuğun için mi?" Diye soruyorum, sabit sesim damarlarımda dolaşan şiddete ihanet etmiyor.

"Pislik, biliyorum. Ama Pah sadece zayıf kalpli insanların şikayet ettiğini söyler, ben de onun yerine öğretmenime ateşe göndereceğim nefret soneleri yazdım," diyor muzaffer bir sırıtışla. Sanki bunun onun yanlışlarını düzelttiğini düşünüyor. "Şimdi ne zaman *mükemmel bağlantılı senaryomla* bir şeyler yazsam, onun boğazına yumruk atmak istiyorum. Yumruk atmayı bildiğimden değil, ama yine de bunu yapmak istiyorum."

"Onun kafasını kesmek isterdim."

Kocaman gözlerini benimkilere dikti. Ağzını açıyor, kapatıyor, başını sallıyor ve bakışlarını tekrar içkiye dikiyor.

Muhtemelen şaka yaptığımı düşünüyordur. Şaka yapmıyorum.

Ben de onun kafasını kesmek isterdim. Ama bunu söylemem.

"Bu yüzden mi kaçıyordun?"

"Hayır." İçkimi kapıyor ve kaşlarımı birleştirecek kadar derin bir yudum alıyor, sonra bardağı indiriyor, yüzünü buruşturuyor. "Neden The Fade'desin ki?"

"Bir şey için avlanıyorum. Kraliçe'nin bana bir iyilik borcu var.

Cadok Drelgad'da." Omuz silkiyorum. "Zamanlama uygundu." "Peki ya öğrenirse?"

"Söylemeyecek. Beni ispiyonlamadığın sürece."

"Bunu düşünebilirim. Önceden uyarmadan yudumlamama izin verdiğiniz bu içkinin tadı beni oldukça rahatsız etti."

Kaşımı kaldırıyorum. Ağzımın kenarı hafifçe yukarı doğru çekiliyor - çünkü o da gülümsüyor. Bir an orada, bir an sonra yok.

Kendi düşüşlerim. "Bir konuda yardıma ihtiyacın var."

İçkiyi bu kez çok daha yumuşak bir şekilde masaya bırakıyor, kupayı hala yarıya kadar boşalmış derinliklerine bakarken ve alt dudağını endişelendirirken emziriyor.

İç çekiyorum.

Öne doğru eğilerek kollarımı masanın üzerine koyuyorum. "Ne oldu Prenses?"

Yutkunuyor ve kalbinin şiddetli gümbürtüsünü duyabiliyorum, tıpkı halk savaşa hazırlanırken kalplerin yaptığı gibi.

Sonunda "Ben... onu *duyabiliyorum"* dediğinde sesi kısık bir fısıltıya dönüşüyor.

"Kim?"

Bir yudum daha alıyor ve solgun elini diademine götürerek buğulu gözlerle bana bakıyor.

Aether Taşı'na. Kanım

buza dönüştü.

I itmek geri karşı ve Otur, Bakıyorum, Kafa

Tam ağzımdan kaçıracak kadar evcilleştiremediğim düşünceler.

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben onu görüyorum.

Onu *gerçekten* gör.

Bu karanlık ezikler altında onu Gözleri.

Onun Çelimsiz, neredeyse iskelet gibi olan

elleri ve elmacık kemiklerinin

bir zamanlar olduğundan daha fazla. Tırnaklarını o kadar yakından kemirmiş ki yer yer kanatmış.

Harcanıyor.

İçimde vahşi ve vahşi bir şey kabarıyor.

Öne doğru eğildim, sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri geçirmeye zorladım. "Ne kadar sürecek?"

Gözlerini kırpıştırıyor ve bakışlarını masanın üzerine indirirken hızla uzaklaştırdığı bir gözyaşı daha bırakıyor. "Emin değilim. Bakıcılarım doğduktan sonraki ilk birkaç döngüde durmadan çığlık attığımı söylediler, bunu garip buldular çünkü diademin beni zayıflatması bekleniyordu. Yaratıcıları zaten duyabildiğimden ve onların gevezeliklerini bastırmak için çığlık attığımdan şüphelenmişler, bu yüzden bana demir bir kolye takmışlar. Hemen sakinleştiğimi söylediler."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Huzursuz bir çocuk olduğunu duymuştum ama bunu, nefret etmeye başladığım bu dünyada geçirdiği travmanın yankısına bağlıyordum.

"Ama büyüdükçe, sessizlik beni tarif edemeyeceğim şekilde *kaşındırdı* ve bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamadım. On sekiz yaşıma bastığımda kolyeyi çıkardım ve duyduğum tek şey... *feryat* figandı," diyor.

Boğazım kuruyor.

"Korkusu, *üzüntüsü*... İçimden bir dere gibi akıyordu. Parça parça koparılıyormuşum gibi hissettim." Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve kalbine saplanacak bir mızrağın daha az acı vereceğini düşünüyorum.

O büyük mavi gözlerde çok fazla *acı* var.

"Kolyeyi geri taktım," diyor koluyla yanaklarını silerek. "Birçok, birçok evre boyunca takılı bıraktım. Çünkü ben bir korkaktım."

"Sen bir korkak değilsin, Kyzari. Kendin hakkında asla böyle konuşma."

Bana sahte bir gülümseme atıyor, sonra bir kadeh daha bal likörü içiyor ve tekrar konuşmadan önce neredeyse bardağı boşaltıyor.

"Sonunda cesaretimi topladım. Seksen aşamadan sonra ilk kez kolyeyi çıkardım. Onun sesini dinledim. Gerçekten dinledim. Sadece çığlıklar ve feryatlar değil, *kelimeler* olduğunu fark ettim," diyor, geniş gözleri bana yalvarırken sesi çatlıyor. "Bu kelimeleri birbirine eklemeye başladım, onun dilini zihnimde şekillendirdim, öğrendim... çok fazla şey."

Bakışlarım perdeye takılıyor ve kollarımı tekrar masanın üzerine koyuyorum.

Dahası da var, biliyorum. Sanki başa çıkmaktan korkuyormuş gibi ateşli piponun etrafında dans ediyor.

"Devam et."

Çenesini kaldırmadan önce bir an duraksıyor ve masama oturduğundan beri ilk kez onu koruyacak bir şeyi olan biri olarak görüyorum.

Kaybedecek bir şeyim var.

"Bunu size merhametinizi istediğim için söylemiyorum. Acımak bana, sessizlik içinde oturduğum onca dönem boyunca *ona* yardımcı olduğundan daha fazla yardımcı olmuyor."

"O zaman neden?"

"Çünkü onu *serbest* bırakmak için yardım istiyorum."

Sanki masanın öbür ucuna uzandı, elini geriye doğru salladı ve yüzüme bir tokat attı.

"İmkânsız," diye homurdandım. "Bu seni öldürür. Diadem yalnızca nabzı atmayan bir konukçudan çıkarılabilir."

"*Ölmeye* niyetim yok, amca. Başka bir yolu olmalı. Sadece bunu çözmem gerek."

Hayatımda hiç kimseyi bu kadar sarsmak istememiştim, ellerim parmak eklemlerimi patlatacak kadar sıkı yumruklar haline geldi.

"Peki bunu neden yapmak istiyorsun?" Söylüyorum. "Aether Taşı nesilden nesile aktarıldı. Senin annen takıyordu. Ondan önce de onunki. Ve lanet olasıca-"

"Onun adı Caelis," diye anons ediyor, sesi şiddetli bir imparatorluk tınısıyla lekelenmiş. Bana öyle bir bakış

fırlattı ki

eti ve kemiği keser. "Ve çünkü ona aşık oldum."

Bağırsaklarımın derinliklerinde bir gümbürtü kaynıyor, boğazımı öyle yoğun bir sıcaklıkla haşlıyor ki, etimin soyulduğuna yemin edebilirim.

Aşkın köklerinin ne kadar habis olabileceğini çok iyi biliyorum. Bir asırdan fazla bir süredir aynı hastalıktan muzdaribim ve ölene kadar da *sufi olmaya* devam edeceğim.

Kyzari de acı çekiyor, bunu gözlerinde görebiliyorum. Onu ele geçirmiş ve gitmesine izin vermiyor.

Kardeşim onu dünyadan bu kadar uzak tutmasaydı, belki de lanet olası bir *taşa* aşık olmazdı. Belki de koparıldığı anda canını alabilecek bir diademden kurtulmaya çalışmazdı.

"Bunun iyi biteceği bir gerçeklik yok," diye hırlıyorum dişlerimi sıkarak ve gözlerinde bir şeyler paramparça oluyor.

"Bunu bilemezsiniz..."

"O şeyin içinde olmasının bir sebebi olduğunu biliyorum. Senin aile soyunun onu zapt etme gücüyle kutsanmasının bir *sebebi* var."

Bakışlarını benimkilerden ayırıyor, bakışları o kadar hızlı masaya düşüyor ki muhtemelen gözlerini bulandıran suçluluk lekesini kaçırdığımı düşünüyor.

"Ne biliyorsun ki?"

"Hiçbir şey," diye ısırıyor, yanakları kızarıyor. Gözlerim kısılıyor. "Ne. Ne. Sen. Biliyor musun?"

Ayağa kalkmak için iter. "Bu bir hataydı. Söylediklerimi unut." Kapüşonunu kaldırıp perdeye doğru ilerlerken gözlerim parlıyor. Omzunun üzerinden bana bakarak, "Seni boş kupanla bırakacağım" diyor.

Ayrılırken söylediği sözler bana kararmış bir kaşıkla yedirilmiş zehir damlaları gibi geliyor ve perdeyi ardına kadar açıyor. Bana kürsünün mükemmel, açık bir görüntüsünü veriyor. Bir illüzyonun altındaki tabureye tünemiş müzisyenin

Işıltılı kar taneleri, yanındaki boş koltuk iliklerime kadar beni rahatsız ediyor.

Boş bardağıma bakıyorum, ciğerlerimi
dolduruyorum. Nefesimi tutuyorum.
Kyzari haklı, ama boş olan tek şey benim kupam değil.
Göğsüm de oldukça boş hissediyor.

Raeve

CHAPTER 14

Yanağıma bir şey çarpıyor ve beni yavaş, cızırtılı adımlarla kemiklerimden etleri eriten bir rüyanın ateşli pençelerinden kurtarıyor. Gözlerim açıldı.

boğazımın arkasında dünyayı ikiye bölmekle tehdit eden bir canavar gibi oturan bir çığlık.

Sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak doğruluyorum ve bakışlarımı yeniden *buraya* odaklamaya çalışıyorum.

Şimdi.

Nee etrafımda çırpınıyor, çılgınca göğsüme sokuluyor, ben de ter damlalarıyla kaplı tenimi ovarak dehşeti etimden temizlemeye çalışıyorum.

Başarısız.

Aceleyle lavaboya gidip taş leğeni buz gibi suyla dolduruyorum ve yüzüme, yanığı hafifletmeye pek de yaramayan kaşık kaşık su sıçratıyorum. "Bir rüya," diye mırıldanıyorum, hareketi tekrarlıyorum.

Tekrar.

Ben bir bezi suya batırıp ensemi ovmak için kullanırken Nee etrafımda dans etmeye devam ediyor. Suya batırıyorum.

tekrar, yüzümü ıslak malzemeye bastırarak.

Sadece lanet bir rüya.

Başımı kaldırıp duvarda asılı küçük aynaya bakıyorum. Gözlerim kan çanağına dönmüş, buz mavisi kırmızı karalamalarla tam bir tezat oluşturuyor, yanaklarım beni yüzeye kadar kovalayan kuduz sıcaktan kızarmış.

Hırıldayarak bezi buruşturup duvara fırlatıyorum, avuçlarımı tekrar suyla dolduruyorum, yüzüme sıçratıyorum ve ıslaklığı saçlarımdan geri sürüklüyorum. Ellerimi leğenin kenarına koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, parmak uçlarıma, sonra ellerime, kollarıma odaklanırken sakinleştirici melodimi mırıldanıyorum - tüm vücudumu hareket ettiriyorum. Her bir kası yavaşça gevşetiyor, burada bana zarar vermek isteyen hiçbir şey olmadığına kendimi ikna ediyorum.

Benimle *savaşmak* için.

Nee sırılsıklam saçlarıma çok fazla yaklaşıyor ve boğazımdan bir uyarı hırıltısı yükseliyor. "Yapma, Nee. Suyun sana yaklaşması konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

Bir çırpınma hareketiyle başımın üzerinde yükseliyor ve güvenli bir mesafede daire çiziyor.

Su geçirmez rünleri olduğundan emin değilim ve rünler icat edilmeden önce inşa edildiğini zor yoldan öğrenmek için acelem yok.

Yüzümü havluya bastırıyorum ve kabarık kumaşın içinden ağır bir iç çekiyorum, dehşetimin yapışkan kalıntılarını çözüyorum, tüm vücudumu bir ürperti sarıyor.

Bu çok gerçekçiydi. Çok gerçek.

Silkelenmek için birkaç kez zıplıyorum, sonra parşömen kanatların çırpınışıyla kovalanarak uyku odama geri dönüyorum. Dışarıdaki manzaraya bakınca gözlerim açılıyor; gökyüzü, batı ufkunun altından geçmeye başlayan aurorayı görebileceğim kadar açık.

Düşüyorum. Vay canına.

Bütün gün uyudum...

Midem gurulduyor, ağrıyan çukurunu sıkıştırıyor.

Essi'yi kontrol edeceğim, henüz yemediyse bize biraz yemek hazırlayacağım ve sonra tekrar uyumaya çalışacağım. Aksi takdirde, döngüler boyunca keyifsiz olacağım.

Taş merdivenlere yöneliyorum ki yukarıdan bir gümbürtü geliyor, sanki üst katta yere ağır bir şey düşmüş gibi.

Kaşlarımı çatarak duraklıyorum ve Nee'yi göğsüme yaslayarak kanat çırpışlarının sesini kesmeye çalışıyorum. "Şşşt," diye fısıldıyorum, dinlerken tavana bakıyorum.

Sessizlik hakim.

Belki de hayal ettim?

Yavaşça merdivenlere doğru ilerliyorum, küçük bıçağı uyluğumdaki kılıftan çıkarıyorum. Kulağımı tahtaya dayayarak kapağa yaklaşıyorum.

Yumuşak bir inilti kalbimi sakinleştiriyor.

Essi.

Nee'yi serbest bırakıp paletime doğru itiyorum. "Burada kal," diye emrediyorum, kapıyı iterek açıp içeri giriyorum ve Nee'nin kaçmaması için tekrar aşağı indiriyorum.

Essi uzun koltukta sırtı bana dönük bir şekilde kıvrılmış, yere dökülen saçları dışında her şeyi gizleyen yün battaniyesinin altında saklanıyor. Alışılmadık bir durum değil, zira bazen merdivenlerden uyku odasına çıkma zahmetine katlanamıyor ve koltukta uyukluyor.

İçime çektiğim bir sonraki nefes metalik bir kokuyla yüklü ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, bakışlarım odanın içinde geziniyor ve pencere kenarındaki kırmızı el şeklindeki lekeye takılıyor. *Essi'nin* eli büyüklüğünde.

Essi yaralandı.

Yaralandığında hep saklanmaya çalışır.

Ona doğru koştum, battaniyeyi yırtıp attım ve omzundan tutarak, ona rağmen nazikçe sırt üstü yatırdım.

sarmal isteksizlik. Bakışlarım hemen karnının üstünde tuttuğu ellerine takılıyor, her ikisi de titriyor, elleri ... içinde ...

Kan.

Solgun tenine bakarken içim çalkalanıyor. Gıcırdayan dişlerine rağmen alnından süzülen ter damlaları. Dizlerimin üzerine çöküp ellerini geri çekiyorum ve gömleğini kaldırıyorum, bıçak yarası sürekli bir kan şeridi halinde sızıyor.

Vücudumdaki her hücre hareketsiz kalıyor, ciğerlerim sanki pürüzlü buz parçaları onları kesmiş gibi kriz geçiriyor.

Birden farklı bir yerde olduğuma emin oldum. Farklı bir zamanda. Ya da belki de uyku terörlerimden birine yakalandım?

Evet. Bu olmalı. Essi koltukta kanlar içinde yatmıyor. Karnında bir delik yok, tam da onarılması zaman, ustalık ve özel bir tamirci gerektiren önemli organların olduğu yerde.

Hayır.

Masada oturmuş, takıntı haline getirdiği elmas bir şapka üzerinde çalışıyor, evimizi ev gibi kokutan tereyağlı somun yiyor.

Bu gerçek
değil.
Gerçek değil.
Değil-

"Sonumun karda olmasını istemiyorum, Raeve."

Bakışlarımız çarpışıyor, geniş gözleri göğsümü pençeleyip beni parçalamakla tehdit eden bir korkuyla vahşileşiyor.

Kar mı? O neden bahsediyor?

"Lütfen beni soğuğa bırakma ya da toprağa gömme," diye yalvarıyor titreyen dudaklarının arasından, gözleri o kadar geniş ki kirpiklerinin uçları kaşlarıyla buluşuyor, irislerindeki kırmızı benekler yanan korlar gibi parlıyor. "Beni bir daha asla üşümeyeceğim ateşle besleyin."

"Bir yere gidiyormuşsun gibi konuşmayı kes," diye homurdanıyorum ve akıntıyı durdurmak için battaniyeyi yarasının üzerine örtüyorum. "Burada benimle kalıyorsun, evimizde güvende olacaksın."

Onu tamir eder etmez.

"İyileşeceksin," diye mırıldanıyorum ve tamir takımımın bulunduğu mutfak dolabına bakıyorum. Yarayı sarmak için bir şeyler almam ve onu Hendek'e taşırken kan kaybından ölmemesi için bağlamam gerekiyor.

Sereme etten iplik yapabilir. Ayaklarına kapanıp yalvarırsam yardım eder. Muhtemelen Essi'nin kanını şişeye damlatacak, onu iyileştirmek için bağa *ihtiyacı* olduğu bahanesini kullanacak, ama Essi güvende olduğunda kaltakla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım.

Yankıları siktir et.

"Buna baskı uygula." Buz gibi elini kaydırıp battaniyenin üzerine bastırıyorum. "Seni Sereme'ye götürebilmek için birkaç malzeme alacağım-"

"Üşüyorum, Raeve."

Çatlak sesi sessizlikte dağınık bir delik açıyor, göğsümü oyuyor, ciğerlerimi söndürüyor.

Odaklanmakta zorlanan sulu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Korku, kaburgalarımın arkasında öyle şiddetli bir güçle patlıyor ki, taş gibi kalbimde çatlaklar oluşuyor ve etli çekirdeği ortaya çıkarıyor; o kadar çiğ ve savunmasız ki, aç bir ateşe atılan sulu bir meyve gibi soluyor.

"Hissedemiyorum-" Sözleri kesildi, tekrar ritmini yakalamaya çalışırken nefesi kısa, keskin soluklarla geliyor, gözlerinde panik patlıyor. "Elini üzerimde hissedemiyorum. Hissedemiyorum, *Raeve*-"

"Her zaman üşüyorsun, Essi." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum. İşaretleri biliyorum. Lanet işaretleri bilmeyecek kadar çok ölüm gördüm. "Biz soğuk tarafta yaşıyoruz. Bu normal."

Bu normal.

Normal.

Bu-

Yüzü buruşuyor ve göğsüm hareketi taklit ediyormuş gibi hissediyor, bu da ağrının etrafında toplanmak istememe neden oluyor.

"Sarıl bana?" diye soruyor, onunla birlikte teslimiyetin aç midesine düşmem için yalvaran titrek bir yakarış. Tüm vücudu sarsılıyor, elleri ortasını pençeliyor, battaniyeden sızan ve parmaklarının arasında ezilen öfkeli bir kırmızı dökülüyor. "Lütfen?"

Koltuğa tırmanıyorum ve etrafına kıvrılıyorum, elim göğsünde düzleşiyor, diğeri karnındakine dolanıyor. Titreyerek bir nefes veriyor ve bedenlerimizi birbirine bastırıyorum, onu o kadar sıkı tutuyorum ki gücümün onu bir bandaj gibi bağladığını hayal ediyorum. Onu masada otururken, normal bir bibloyu olağanüstü bir şeye dönüştürürken, zihni muhteşem düşüncelerle dolu ve damarlarında bol miktarda kan varken hayal ediyorum. Bütün olarak.

Mutluyum.

Ama öyle değil.

Kollarımda kırıldı, tükeniyor... "Bunu kim

yaptı, Essi?"

Sanki soğuk, monoton kelimelerim onu kesmiş gibi irkildi.

"Görmedim. Bir köşeyi döndüm ve doğruca ona doğru yürüdüm. Karanlıktı."

Yeraltı Şehri. Yeraltı *Şehri*'ne gitti.

Farkına varmak nefes borumu eziyor. Ellerimin titremesine neden oluyor - her ne kadar onları sakinleştirmeye çalışsam da. Kendimi sakin ve soğukkanlı kalmaya zorlamaya çalışıyorum.

Onun için.

Burada yatıp, özellikle yapmamasını istediğim bir şey için onu azarlamayacağım - oranın ne kadar tehlikeli olduğunu bilerek. Zaten dağılmışken onu daha da yıkmayacağım.

Ona sarılacağım. Onu

seveceğim.

İntikamını al.

"Başı örtülüydü."

"Tamam," diye fısıldıyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak. "Bu yardımcı olur, Essi. Kapüşonunun rengini gördün mü? Kırmızı mıydı?"

"Hayır."

Muhtemelen buradan değil.

"Nasıl kokuyordu?"

"Deri," diye mırıldanıyor. "Duman çubukları. Uzaklaştığında botlarından takır tukur sesler geliyordu."

Clattering sou-

"Bana kendimi sıcak hissettirecek bir şey söyle, Raeve. Lütfen."

"Seni seviyorum." İtiraf duraksamadan dökülüyor. Göğsümdeki çiğ, açıkta duran sızıdan ağır bir gerçek fışkırdı. Kelimelerin bunca zamandır orada olduğunu, nasırlı yerlerimin altında, güvende olduklarını düşündüğüm bir yerde saklandıklarını fark ediyorum.

Hiçbir şey güvenli değildir.

"Neden bir Fleshthread'e gitmedin, Essi? Neden sen-"

"Çünkü başaramazsam hep merak edeceğini biliyordum. Onların beni terk ettiği gibi benim de seni terk ettiğimi düşüneceğini."

Onlar ...

Ailesi.

Kalbim tam ortadan ikiye ayrılıyor.

"Buradasın," diye fısıldıyorum kulağına. "Yanındayım. *Birbirimize* sahibiz."

Onu daha sıkı kucaklıyorum, kanı çekilirken onu sıkıca tutuyorum. Kan altımızdaki koltuğa sızıyor, kaçamadığım bir ıslaklık giysilerimden sızarak tenime yapışıyor.

Damarlarında pompalanması gereken, hayatını besleyen bir ıslaklık. Ama öyle değil.

Öyle değil.

Saçlarını okşuyorum, ciğerlerimi onun sıcak kokusuyla dolduruyorum, bir başkasını hatırlarken geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışıyor

Kucaklaşmak. Başka bir aşk.

Bir kayıp daha.

O bana karşı titrerken ben sakinleştirici şarkımı mırıldanıyorum, kalbi elimin altında atıyor, her atışı bir öncekinden daha yavaş.

Daha sessiz.

Zayıf.

"Sen benim hiç sahip olmadığım ailemsin," diye fısıldıyorum ve ciğerleri titreyerek verdiği bir nefesle boşalıyor...

Onları bir daha doldurmaz.

I Artık hareket etmeyen vücudunun etrafında bağlı olarak onu ne kadar tuttuğumdan emin değilim.

Artık sıcak değil.

Bir parşömen tarlakuşunun odaya girip pervaza tekrar tekrar çarpmasına yetecek kadar uzun. Belki de Sereme bana son uykunun görevinin tamamlandığını, çocukların şehirden kurtulduğunu bildiriyordur.

Kalbimin sert bölümlerinin tekrar bir araya gelmeyeceğini ve çok fazla hissettiren yumuşak çekirdeği korumayacağını anlayacak kadar uzun. Bir daha ayağa kalkmak istemememe neden olan bir farkındalıkla, acıyı nasırlaşana kadar emzirmek zorunda kalacağım.

Uyandığımdan beri her anı incelemek için yeterince uzun zaman ayırıyorum, duyguları fındık kabuğu soyar gibi soyuyorum, içlerindeki pürüzsüz çukuru işlemek için güvenli bırakıyorum. Tüm dağınıklığı, her zamankinden daha sessiz olan muazzam donmuş gölümün kıyısında yığınlar halinde topluyorum, sonra onları yüzeye taşıyorum.

Ben kolileri bırakmak için buzdan bir mezar kazarken alttan gümüş bir ışık yükseliyor. Her adımda peşime takılan tuhaf bir parıltı, beni bir ileri bir geri kovalıyor.

Kıyı ve delik. Normalde beni korkutacak bir şey. Ama ben uyuşmuşum.

İçi boş.

Essi'yi kaybettim ve beni ayakta tutan şey dışında herhangi bir şeyi umursama isteğimi kaybettim. İlerlememi sağlıyor.

İntikam.

Son paketi de ayazın altına bırakarak kendime geliyorum ve elimi kaldırıp Essi'nin saçlarını solgun yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Sen uyu." Gözlerimi sıkıca kapatıp şakağına bir öpücük konduruyorum ve o anın uzun sürmesine izin veriyorum. "Bunu sana kim yaptıysa bulacağım," diye söz veriyorum soğuk tenine karşı. "Onları bulacağım, Essi."

Ve onları inciteceğim.

Kolumu onun sert bedeninin altından çekiyorum, bacaklarımızı çözüp koltuktan inerken alt dudağım titriyor. Onu güzel ve sıcak tutmak için battaniyeyi omuzlarına sarıyorum, sonra merdivenlere doğru kararsız bacaklarla ilerliyorum, kendimi duvara yaslıyorum, böylece kapıyı yukarı kaldırabiliyorum.

Ben merdivenlerden aşağı inmeye çalışırken Nee sallanarak serbest kalıyor, yanağıma, boynuma ve göğsüme çarpıyor, gözlerim boş boş ileriye bakıyor. Kan lekeli giysimi çıkarma zahmetine katlanmadan, diğer uyluğuma bir kılıf geçiriyorum ve Nee çılgınca bir çırpınışla bana çarpmaya devam ederken, küçük ejderha pullu hançerlerle dolu birçok cebi sıkıştırıyorum. Yere doğru burun kıvırıyor ama onu havadan tutup nazikçe bir rafa yerleştiriyorum.

Orada uzun süre kalmıyor.

Hareketlerim keskin ve hassas hale geliyor, kollarımı demir bıçaklarla dolu deri palaskamdan geçiriyorum, ayaklarımı siyah botların içine s o k u p dizlerime kadar bağlıyorum. Boynuma bir peçe bağlıyorum, sonra parşömen kanatların sesiyle kovalanarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Nee çarparken masanın yanında
duruyorum... Çarpıyor...
Darbeler...
Sanki güvende olduğunu düşünüyormuş gibi boynuma sokuluyor.

O değil.

Önemsediğim hiç kimse öyle değil.

Boğazımda kalınlaşan yumruyu yutuyorum ve bir tüy kalem kapıyorum, mürekkep kabına batırıyorum, sonra Nee'yi elime alıyorum ve yüzünü, kuyruğunu, kanatlarını ve vücudunu düzleştirerek mesajını okuduğum masanın üzerine koyuyorum - son bir kez.

"Hayır bilmiyorsun," diye törpülüyorum, mükemmel olmayan el yazımla parşömen üzerindeki kelimeleri çiziyorum, güzel Nee'yi çok daha az hassas bir şeye dönüştürüyorum.

Daha az savunmasız.

Onu tekrar katlarken gözlerimin arkası yanıyor, onu tekrar şekillendirirken Essi'nin kanından bir leke ile lekeleniyor.

Parmaklarım son katın üzerinde oyalanıyor. Daha önce basmadığım bir kat.

Nee'yi göndericisine geri götürecek aktivasyon hattı.

Bakışlarım koltuğun üzerinde hareketsiz ve sessiz duran Essi-'ye kayıyor.

Öldü.

Parmaklarım kendiliğinden kıvrılıyor, kıvrımı yerine o t u r t u y o r .

Nee kıpırdanarak canlanıyor, kanat çırpma hareketleri pürüzsüz ve mekanik. Onu *o* yapan her şeyden yoksun.

Göğsümdeki ağrı, o bana doğru süzülürken daha da artıyor.

Boynunu başka bir şekilde dürtmeden ya da baş döndürücü bir şekilde dönmeden pencereden sabit bir şekilde çırpınıyor ve ben onun gittiğini biliyorum. Ruhunun

ve onu bana bağlayan "sihir" her ne ise
... artık orada değil.

Tıpkı Essi'nin artık burada olmaması gibi. Tıpkı Fallon gibi-

Düşünceyi kesiyorum, boğazımı temizliyorum ve kendimi Nee'nin pencereden geçip gözden kayboluşunu, acımasız gökyüzünü izlemeye zorluyorum - yüzüğümü koparma isteğimi bastırıyorum. Clode'a onu bir rüzgarla bana geri getirmesi için yalvarıyorum.

Hayır.

Mutfağa geçiyorum ve yalağı, kenarından halıya doğru bir yol oluşturan paçavralarla dolduruyorum. Sonra tamir malzemeleri dolabından bir şişe sterilize edici ispirto çıkarıyorum, kapağını açıyorum ve bezleri ıslatıyorum. Halı.

Battaniye Essi'yi sıcak tutuyor.

Başka bir küçük bezin köşesini ıslatıyorum, çakmak taşıyla birlikte kılıfıma sokuyorum, sonra pencereye doğru ilerliyorum, diz çöktüğüm koltuğun yanında duruyorum.

Elimi Essi'nin saçlarında gezdirirken, onun ruhani yüzünün keskin yamaçlarına b a k ı y o r u m . . . Bu dünya için fazla güzel.

Çok saf.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, çillerinin haritasını çıkarıyorum. Onun hayalini sonsuza dek saklayabileceğim güvenli bir yere saklıyorum. "Soğuğu uzaklaştıracağım, tamam mı?"

Ardından gelen sessizlik, göğsümün içindekileri parçalayan acımasız bir alay. Sanki bir Moltenmaw içimde sıkışmış, kesiyor.

Ziyafet.

Şakağına son bir öpücük kondurarak kendimi dönmeye zorladım. Pencereden çıkıp kan lekeli duvara tırmanmak ve ellerimi daha fazla *onunla* kirletmek için. Kendimi rüzgâr tüneline çekiyorum, ayaklarımı iterken bakışlarım düşme kanalına saplanıyor.

Beni bir daha asla üşümeyeceğim ateşle besle.

Yüzüm parçalanıyor, sonra kül rengi geçmişimden gelen isteksiz titremeye rağmen vahşi bir bükülmeye düğümleniyor.

Essi'nin bedenini yakma düşüncesi... içimde çığlık atma isteği uyandırıyor. Onu alevler içinde bırakma fikri, beni bu gün olduğum kişi haline getiren her şeyin özüne aykırı, ama benden istediği bu ateşten kaçmayacağım.

Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Kılıfımdan bezi ve çakmaktaşını çıkarıp kendimi tek bir sallantılı adımla ilerlemeye zorluyorum. Ellerim titriyor.

Ruh kıvranıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak çakmak taşını taş duvarın üzerinde gezdiriyorum ve kıvılcımı kumaşın üzerinde yakalıyorum. Alevler o kadar hızlı patlıyor ki derimi sıyırıyor ve panik ellerini boğazıma doluyor, o kadar sert sıkıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Ama titreyerek bezi tutmaya devam ediyorum ve gıcırdayan dişlerimin arasından üç boğuk kelime geçiriyorum.

"Özür dilerim, Essi."

Seni güvende tutamadığım için üzgünüm. Kollarımda ölmeden önce seni sevdiğimi söyleyemediğim için.

Hak ettiğin gibi bir aile olamadığım için üzgünüm.

Alevli bezi oluktan aşağı fırlatıyorum, ardından çakmak taşını alıyorum, yüzüme çarpan sıcaklığın etkisiyle sendeleyerek geri çekiliyorum, dumandan boğuluyorum.

Cam kırılma sesleri geliyor ve gözlerimi sıkıca kapatıp tentür kavanozlarının teker teker patladığını hayal ediyorum.

Isı yoğunlaşıyor ve halının yandığını, kızarmış et kokusunun çok yakında bana geldiğini hayal ediyorum.

Çok erken.

Sıcaktan sendeleyerek geri çekilirken boğuk bir hıçkırık boğazımı sıkıyor. Koku elimi ağzıma vuruyor.

Çizmelerime bir şey çarpıyor.

Gözlerimi açıp kırmızıya boyanmış yere bakıyorum. Ayağımın dibinde duran kanlı bıçağa ve yanındaki deri çantaya.

Siyah.

Essi's.

Kalbim küt küt atıyor, sanki bir şey onu kaburgalarıma öyle sert çarpmış ki kırılmadıklarına şaşırıyorum.

Çekingen bir tavırla eğilip çantanın ağzını kenara iterek içine bakıyorum, bir kitap ve buzlu bir kavanoz görüyorum. Kütüphaneden aldığı bir kitap olmalı.

Yeraltı Şehri'nden.

İçinde ne olduğunu bildiğim için kavanozu açmaya zahmet etmedim. Elmas kapağı dişime bağlamak için gereken son malzeme...

Beni korumak için yaptığı başlık.

Ciğerlerim daraldı.

Essi'nin karnından çıkardığı hançere uzanıyorum. Ona bunu yapan hançere.

Bu onu benden aldı.

Tam kendi bıçağımın yanında kınına sokacakken bir şey gözüme çarpıyor; bıçağın düz yüzünde kayma hareketi.

Essi'nin kanı kırmızı harflerden oluşan bir koleksiyona dönüşürken vücudumdaki her hücre hareketsiz kalıyor:

Bir çağrı. Benim için.

Rekk Zharos'tan.

Bıçak elimden kayıyor. Yere düşüyor.

Gözlerini bana dikti. Nerede yaşadığımı keşfetti.
Beni dışarı çekmek için Essi'yi indirdi.

Her nasılsa.

Bu da demek oluyor ki Yeraltı Şehri'ne gizlice kaçması *benim* hatam. Bıçaklanması ve sonra onu iyileştirmek için bir Et İpliği bulmak yerine evimize dönmesi benim hatam. Hareket etmeyi bırakana kadar kanepede kanaması benim hatam.

Benim yüzümden *yanıyor,*

öldü.

İçimin derinliklerinden gelen gırtlaktan gelen bir inilti içim içimi yiyor. Gerçekleşme göğsümün üzerine çömelip beni kesip açarken, sonra ağzını içeri sokup *çiğneyerek* ciğerlerimi kemirirken. Kalbimi.

Ruhum.

Yüzüm parçalanıyor, omuzlarım,

omurgam. Dizlerim.

Yere yığılıyorum, patlayan kararlılığım kadar hızlı sönüyorum, boğucu bir suçluluk dağının altında eziliyorum. Göğsümün uzun, sivri uçlu kesiklerle tekrar kesildiğinden eminim.

Tekrar.

Her acı veren kesikle irkiliyorum, bakışlarım Essi'yi Yeraltı Şehri'nin karanlık dehlizlerinden çıkarırken kullandığım kana bulanmış ellerime kayıyor - ona daha iyi bir hayat verebileceğime o kadar kararlıyım ki.

Onu güvende tutacağıma söz verdim. Onun yerine, ona bir mezar verdim.

Ve ben-

I-

Bunu yapamam. Bunu daha fazla yapamam.

İçimde bir şey kayıyor ve gürültülü bir çarpışma beni içten dışa sarsıyor, kemiklerim çarpmanın etkisiyle kilitleniyor. Keskin bir patlama içimi delip geçmeden önce, kaburgalarımın altından gümbürdeyen bir *çatlak* sekiyor ve içimi binlerce buzlu parçaya ayırıyor.

Vücut ısım o kadar hızlı düşüyor ki kalbimin yavaşladığını duyuyorum, sanki damarlarımdaki çamurlu kanla boğuşuyormuş gibi.

Çok sıcak hissettiren bir hava ürpertisini içime çekiyorum. Buz tutmuş ciğerlerime lav çekmek gibi.

Geliyor.

El ve ayak parmaklarımdaki hissi kaybederken bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Kollarım ve bacaklarım.

Bir yanım bununla savaşmak istiyor. Hayatımda hiç bu kadar zayıf hissetmemiş olmama rağmen Essi için güçlü olmak. Rekk Zharos'u bulup onu asana kadar lanet olası dünyayı paramparça etmek. Onu binlerce kez kesmek. İyileşmesini beklemek.

Hepsini tekrar yap.

Ama içimde hala o koltukta yatan, onu sevdiğim için hayatını kaybeden genç, mucizevi, güzel arkadaşıma sarılmış daha büyük bir parçam var. *Daha büyük* bir parçam onun yanında yanıyor. Ve o parçam ...

Yorgun.

Yalnız.

Kayı

p.

Üzüc

ü.

İtiraf edebileceğimden daha fazla kırıldım.

Bir parçam sadece durmak ve bir daha asla başlamamak istiyor. İçimdeki buz gibi öfke *kükrüyor*, özü öyle bir şiddetle genişliyor ki organlarım kenara itiliyormuş gibi hissediyorum. Göğsümdeki hissi kaybediyorum ve görüş alanımdan kayıp geriye doğru soğuk bir hissizliğe düşerken yüzüm buruşuyor.

Beni öyle sıkı kundaklıyor ki hareket edemiyorum.

Göremiyorum.

Hissedemiyorum.

Güzel, mutluluk verici bir uyuşukluk. Öyle saf ki, ruhum için soğuk, ipek bir bandaj gibi. O kadar yumuşak ki neredeyse unutabilirim

Rekk Zharos'u öldürmenin ve Essi'nin intikamını almanın şerefine, ama bu soğuk rahatlığın içine kıvrılıp battıkça sakinleşiyorum.

Çözüldü.

Lime lime edilmeyi hak ediyor. Omurlarının parçalanmasını, beyninin parçalanmasını. İçimdeki garip, vahşi varlık tarafından un ufak edilmeyi.

O hak ediyor-

The Other
CHAPTER 15

Öteki Yeraltı Şehri'nde dolaşıyor - karanlık, yüksek bir kazı, oyuk boyunca uzanan köprülerden oluşan bir ağ ile sabitlenmiş, sadece bir dizi meşale şeylerin şeklini ortaya çıkarır.

Işığa ihtiyacı olduğundan değil.

Mürekkep gibi parlayan gözleri karanlıkta parıldıyor ve avlanırken, gencin kanını akıtmak için kullandığı bıçağı daha fazla kan akmayana kadar tutuyor.

Artık nefes almıyordu.

Artık yoktu.

Kabzayı burnuna götürerek uzun uzun ve derin derin kokluyor ve bu katil erkeğin dumanlı, kösele gibi kokusuna dair bir ipucu daha yakalıyor.

Sonundan önce merhamet için yalvaracaktı, bundan emindi. Bu ona bir şey kazandırmayacaktı.

Gözleri de kanlı düşünceleri gibi vahşi olan Öteki, engebeli bir patikada sürünerek mağaranın uçsuz bucaksız genişliğini tararken, sayısız bakış onun fazla kırılgan tenini kesiyor. Gölge doğumlu yırtıcıların bakışları

çökmüş maden kuyuları. Aynı *zamanda* olağanüstü bir görüşe sahip olan bu hayvanlar, karanlık köşelerde kış uykusuna yatar, avlarını huzur içinde yer ve kemik yuvalarında çürürler.

Öteki onlara aldırış etmez. Hayatta kalmak, beslenmek ya da yavrularını korumak için öldürenlere kin gütmez.

Ama sevdiği kişiye zarar vermek için öldürenler? Onun *Yuvalar içinde* mi?

Parça parça ayrılmayı hak ediyorlar. Derileri kabuk gibi soyulmayı. Sıcak kalpleri hala pompalarken ziyafet çekildi-

Ancak.

Öteki durur, bakışları değerli, uysal ev sahibinin ince, savunmasız boynuna dolanmış kumaş parçasına kayar, yüzünü örtmek için kullanıp kullanmayacağını merak eder. Raeve kan dökerken kamufle olmaya her zaman çok dikkat eder, ne kadar tuhaf olsa da. Kan onurla taşınmalıdır. Taze etin ve tok karınların övüncü.

Yırtıcılar gitti.

Ancak Öteki, küçük ellerine ve gerçek bir madde çiğnemek için neredeyse umutsuz olan minik dişlerine rağmen ev sahibine saygı duyuyor. Tuhaf geleneğe uymaya karar veriyor, malzemeyi toplayıp ağzının ve burnunun etrafına sıkıştırırken kaşlarını çatıyor.

Şurada.

Karanlığın derinliklerine doğru sivri bir merdivenden aşağı iniyor. Bir köprünün ortasında durup, hemen altındaki ürkütücü uçurumu kesen başka bir taş parçasına bakıyor, başı yana eğik ...

Belki de aşağıdaki köprünün iki ucundaki ikiz oyukların duvarlarına yaslanmış zırhlı askerler saklandıklarına inanıyorlardır.

Ondan değil.

O karanlıkta doğdu. Ona göre, onların bedenleri aydınlık - sanki söndürdükleri meşaleler tarafından aydınlatılmış gibi

küçük tuzaklarını kurduklarında.

Öteki, kalplerinin çıkardığı yumuşak seslerle beslenir, neredeyse sessiz fısıltılarını sindirir:

"Kenara işersem başım belaya girer mi sence?"

"Ben olsam yapmazdım. Taşaklarını kızartma riskini almak istemiyorsan yapmazsın."

Öteki onların kaba konuşmalarına kaşlarını çatıyor ve kendi türünden olası eşlerinin bu tür şeyleri çekici bulup bulmadığını merak ediyor. O kesinlikle bulmuyor.

"Uzun zaman oldu. Sanırım kimse gelmiyor." Kısa bir duraklama, sonra, *"Belki de Ath sürtüğü zaten bıçakladığı kişiydi? Muhbiri onun siyah saçlı olduğundan emin miydi?"*

"Uzun, siyah ve düz, kar gibi bir ten. Kendi kulaklarımla duydum. O gelecek, bunu iliklerimde hissediyorum."

Öteki alçak bir yere çömelir ve öne doğru eğilerek daha net bir görüş talep eder.

"Ya takviye getirmezse ve tüm bunlar tek bir asi için zaman kaybıysa? Evine saldırmanın bir yolunu bulmalıydık, o zaman burada durup altıma işemeye hazır olmazdım."

"Aklı başında hiç kimse buraya tek başına gelmez. Ama gelirse, en azından ondan kurtulmak kolay olur. Yükselmeden önce evde olmak istiyorum. Açlıktan ölüyorum."

Öteki, bu fae'lerin kendilerini bekleyen korkunç sonu hak ettiğine karar verir, ancak bunu gerçekleştirmek için daha fazla zamanı olmadığına pişman olur.

Onları *ağlat*.

Sıcak, nemli havayı derin derin koklarken askerlerin her birini tek tek tarıyor, kaşlarını çatarak bıçağa kokusunu damgalayanı arıyor.

Bu *Rekk* böyle bariz yerlerde bekleyenlerden daha zeki. Önemli değil. O da kanla cezbedilecek.

Gülümsüyor.

Hem de çok.

Köprü boyunca sessizce ilerleyen Öteki, hançeri bir kenara bırakıp kuzey ucundaki ağır zırhlı erkek grubunun üzerinde duraklıyor. Parmağındaki demir yüzüğü koparak kendini Yaratıcılara açıyor. Yukarıdan uluduklarında, ciyakladıklarında ya da çığlık attıklarında buzlu gölünün kabuğunun altından incelediği şarkılara.

Kulak zarlarına çarpan yaygaradan sinmiyor. Acıyı bir güvenlik *ağı* gibi taşıyor -küçük, fazla hassas kulaklarına ve şiddetli zihnine nüfuz eden korkunç melodilerle birlikte.

Sıçrıyor.

Düşüyor.

Bir grup mütevazı erkeğin önünde çömelir; elleri pençelidir, yüzüne vahşi bir neşe yayılmıştır.

Boncuklu askerler tek bir kelime bile konuşmaya fırsat bulamadan Clode'un boğucu melodisini söylüyor.

Bu nazik bir şarkı değil. Öteki merhamete yer bırakmaz. Soluk soluğa yalvarışlar için nefes yudumları yok. Bunun yerine, ciğerlerini bir anda kıyıyor, dehşete düşmüş ıstıraplarından zevk alıyor.

Askerlerin ağızlarından kan fışkırıyor, boğazlarını tırmalarken şişkin gözlerinden kırmızı yaşlar akıyor, bazıları durdukları yere düşüyor. Diğerleri kaçmaya çalışıyor, sendeleyerek duvarlara çarpıyor ya da köprüden aşağı düşüyor, yere çarpmadan çok önce ölüyorlar.

Öteki ikiz hançerleri palaskasından çıkarıp döndürüyor. Onları havada savuruyor. Bıçaklar köprünün uzak tarafına doğru, iki askerin gözlerine saplanıyor ve askerler kendi kelimelerini kullanmaya fırsat bulamadan, Öteki'nin boğucu melodisinin ulaşamayacağı bir yere düşüyorlar.

Durdukları yerde parçalanırlar.

Bir başka asker cesetlere takılıp kenardan aşağı yuvarlanıyor. Vücudunun alttaki köprüye çarparak kırılma sesi kaosun içinden geliyor.

Öteki'nin yüzünde acımasız bir gülümseme yayılıyor - artık son derece güzel ev sahibini anımsatmıyor. Şimdi keskin ve vahşi.

Canavarca.

Daha fazla bıçak havada vızıldıyor, Öteki'nin gökyüzünden gelen ölümcül darbeleri et ve kemikte yuva buluyor, sağlam zırh plakaları arasındaki zayıf yarıklara giriyor.

Thud.

Thud.

Thud.

Askerler metal ve et şangırtısı içinde düşerken, Öteki havayı hiçliğe çevirerek oksijeni sıyırır ve askerlerin şarkı söyleme yeteneğini yok eder. Rakiplerinin onun ne yaptığını görmesi için gereken alevler için atmosferi yaşanmaz hale getiriyor. Bıçaklarını nereye doğrulttuğunu.

Karanlığın müttefikleri olduğunu düşündüler, ama bu onların yıkımı oldu. Güneşsiz bir gökyüzünün örtüsünü hafife alan pek çok kişi için olduğu gibi.

Öngörülemeyen yedek birliklerden oluşan bir fırtına güney tünelinden çığlık çığlığa dökülür.

Şarj oluyor.

Biri, Diğeri ciğerlerini parçalamadan önce köprünün yarılmasını emreder ve çatlaklar taşın içinden geçer.

Köprü *sarsılıyor*.

Bocalıyor, dişlerini sıkarak tıslıyor ve yumruğunu kayaya sıkıca vurarak ayağa kalkıyor. "*Glei te ah no veirie nahh,*" diye bağırarak başını kaldırıyor. "*Glei te ah no veirie*!"

Clode, kesik nefeslerin ciyaklayan dansına dönüşüyor ve solunum yollarını çökertiyor, askerlerin göğsüne sert bir şekilde çarpıyor, onları taş püskürterek yıkılan köprüden aşağı fırlatıyordu.

Birçoğu geri çekilmeye çalışsa da sadece birkaçı tünele geri dönmeyi başarır.

Öteki gülerek ayağa kalkar, firarilerin peşine düşer, hızlı adımlarla ilerleyerek bir bilek hareketiyle demir hançerleri enselerine saplayacak kadar yaklaşır. Sıçrıyor, kaynayan bir dalga gibi bir diğerinin üzerine akıyor, kafasını geriye doğru koparıyor ve boğazını kesiyor.

Kan fışkırıyor, ellerini ve yüzünü kaplıyor.

Kalan ikisine saldırıyor, dudaklarında kanlarının tadı için salyaları akıyor. Yaklaşıyor.

Daha yakın.

Tünel açılıyor ve o kadar çok alevli aplikle aydınlatılmış küçük, dairesel bir mağaraya giriyor ki, isli gözleri sert parıltıya uyum sağlayamadığı için gözlerini kısmak zorunda kalıyor.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Gürültülü bir şangırtıyla arkasını döndüğünde çıkışı kapatan metal parmaklıklı bir kapı gördü. Onu içeri kilitliyor.

Tıslıyor, siyah saçları, kanı ve tükürdüğü öfkesiyle dönüyor, mağaranın duvarında kol kola dizilmiş, kırmızı miğferleri yüzlerini gizleyen ve kılıçlarını kalçalarına dayamış çok sayıda askeri değerlendiriyor.

Bir tuzak.

Bir *dövüş ringi*.

Bazıları tüküren, tıslayan melodiler söylüyor, alevler elemental muhafaza ağıllarından ve yanan apliklerden fırlıyor.

Doğruca ona doğru koşuyor.

Öteki, alaycı bir tavırla Clode'un boğucu melodisini söyler. "*Glei te ah no veirie*. *Ata nei del te nahh*. *Mele*, *Clode*. *Mele*!"

Şerit gibi uzayan alevler, çoğu zaman olduğu gibi, unutulup gidiyor.

Duvarların etrafına yerleştirilmiş yanan apliklerin ışıkları mağarayı mutluluk verici bir kasvetle dolduruyordu.

Birçok asker dizlerinin üzerine çökmüş, boğazlarını tırmalamaktadır.

Öteki, onu burada döven iki kişiden birinin üzerine iniyor ve zırhındaki boşluğa bir bıçak saplıyor. Bağırsakları kanlı kesikten dışarı fırlıyor ve Öteki bir anda diğerinin üzerine atılıyor, kollarını adamın kafasına doluyor ve onu yana yatırıyor. Boynu tatmin edici bir *çatırtıyla* kırılıyor ve adam ayaklarının dibinde bir yığın halinde yere düşüyor.

Kalan rakiplerini gözden geçirirken, boğazında bir yol açan derin, böğüren bir kelime çıkarır. Sanki bağırsağının çukurundan keskin bir taş çıkarmış gibi.

"*Vobanth*!"

Mağara Bulder'ın cevabıyla sarsılıyor; toprağı yaran sivri bir yarık, büyük bir canavarın eğri ağzı gibi esniyor.

Askerler çığlık atıyor, kaba yontulmuş duvara dayanmak için ellerini uzatıyor, bazıları öğütücü uçuruma düşüyor, kırılan kemikler ve patlayan kafatasları eşliğinde kayan taş tarafından eziliyor.

Çiğnerken gümbürdeyen sever'dan kan ve beyin maddesi fışkırıyor.

Askerler sendeleyerek birbirlerine bakıyorlardı. Kendilerini bir canavarla birlikte bir kafesin içine hapsettiklerini fark ettiklerinde havaya sidik kokusu yayılıyor. Konik kulağının ucundaki boş klips yerine lobundan iki boncuk sarkması gereken vahşi, *güçlü* bir canavar.

Bulder'ın sadece birkaç kelimesini doğru telaffuz edebildiğinin farkında olsalardı, belki de bu kadar korkmazlardı. Öyle bile olsa, Öteki onların gözlerindeki korkuyla eğleniyor, kana bulanmış yüzünü kanlı bir dehşetin derinliklerinden büyülenmiş bir şeye dönüştüren keskin bir gülümseme.

Ne önemsiz rakipler.

Hepsini ezecek, sonra bu kafesten kurtulmadan önce kanlarında yıkanacak ve ölen kardeşlerinin pisliği içinde boğulan bu *Rekk'i* avlayacak.

Sağ omzunda keskin bir sızı hissediyor ve küçük, kırılgan kulak zarlarına nüfuz eden gürültülü melodiler susuyor.

Gitti.

Öteki kaşlarını çatar.

Eğer bu özel sessizlik biçimine aşina olmasaydı, ölmekte olan fae'lerin ıslak iniltileri kulaklarına müzik gibi gelirdi.

Elini omzunun arkasına vuruyor, batan deliği parmaklıyor, uçları değerli ev sahibinin kanının kokusuyla uzaklaştığında kaşlarını çatıyor - vurulduğunu anladığında gözleri açılıyor.

Ütülü.

Parmaklıklı girişe doğru dönüyor, bakışları parmaklıkların arkasında duran bir sapanla silahlanmış olan fae'ye yöneliyor.

Onu işaret etti.

Siyah kapüşonunu başından atan erkek, siyah deri pantolonunu ve boynundan kısmen çözülmüş bol beyaz gömleğini ortaya çıkarmak için pelerinini atıyor.

Öteki, onun uzun soluk saçlarını ve cerulean gözlerini alıyor. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı rulo parşömen çubuğundan çıkan duman yüzüne yayılıyor.

Lobundan sarkan kırmızı ve kahverengi boncuklar.

En çok da adamın kendini tutuşundaki gevşek güveni fark ediyor; kalçasını tünelin kenarına dayamış, manzaranın tadını çıkarıyor gibi.

Burun delikleri alevlenen Öteki başını eğip derin derin çekerek onun derimsi, dumanlı kokusunun bir ipucunu yakaladı. Aynı yoğun koku hâlâ kınında duran hançerde de var.

Şakağındaki ve boğazındaki damarlar kabarıyor, çenesi kabaran öfkesiyle titriyor.

Rekk Zharos.

"Essi'mizi öldüren sensin," diye homurdanıyor, sesi gergin vokallerin ve vahşi mizacın çakıllı bir uyumsuzluğu.

"Küçük kızıl saçlı mı?" Rekk silahını parmaklıklardan çekip yere atarak söyleniyor. Tüten çubuğu dudaklarının arasına sıkıştırarak derin bir nefes alıyor, sonraki sözcükleri beyaz kalın bir döküntü. "O bıçağı karnına sapladığımda boğulmuş bir kuş gibi çığlık attı."

Öteki alay ederek parmaklıklara doğru ilerliyor.

"*Stisssteni tec aagh vaghth-fiyah,*" diye tükürüyor Rekk kıvrılmış dudaklarının arasından, sanki sözcükler boğazında bir iz bırakmış da sonra serbest kalmış gibi.

Kalan meşalelerden alevler akıyor, şimdi alev şeritleri Öteki'nin etrafında çalkalanarak savunmasız tenine çok yaklaşıyor ve onu kaçması imkânsız bir ateş yumruğunun içine hapsediyor. Yanıkları onarmak için yanında bir Et İpliği olmadan da kaçamazdı.

Ellerini yumruk yaparak Rekk'in her hareketini inceliyor: boynundaki çırpınan nabzı; parmaklıkları açıp mağaraya girerken zayıf bedeninin kayma şekli, çalkalanan alevlerin aydınlattığı keskin yüz hatları; botlarının arkasındaki kanlı mahmuzlar her adım atışında takırdıyor.

Önce Öteki'yi, sonra da yoldaşlarının başına açtığı kanlı belayı düşünürken gözleri sadist bir memnuniyetle parlıyor.

Dilini şaklatıyor, soluk kaşları alnına doğru yükseliyor. "Etkileyici."

Öteki hırlıyor, alnında ve omurga çizgisinde ter birikirken kükreyen cehenneme tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Dişlerini göstererek, onun kanını emmek için köpürüyor. Dişlerinin arasında parçalanan etini hissetmek için, her ne kadar kasvetli olsalar da.

Rekk sigara çubuğunu dudaklarının arasına sıkıştırıp durgun bir nefes çektikten sonra izmariti fırlatır ve kalçasındaki kancaya bağlı olduğu yerden sarmal bir kamçı çıkarır. Bileğinin bir hareketiyle siyah dal alevlerin arasından sıyrılıyor ve Öteki'yi kollarını iki yanına sabitleyen, bacaklarını birbirine kenetleyen sert bir kucaklamayla bağlıyor. Sanki

Onu ziyafete hazırlayan ipek iplikli bir yaratık tarafından kozalandı.

Rekk alevlerini duvarları kaplayan meşalelere doğru çekerken dizlerinin üzerine çöküyor ve keskin nefesler alıyor. Onu ateşten girdaptan kurtarıyor ama kaybettiği özgürlüğe yaklaştırmıyor.

Kaybetti.

Rekk kanlı peçeyi kaparak onu açığa çıkarır. Kadın sıkılmış dişlerinin arasından hırlayarak bağlarına karşı sarsılırken gözleri büyür.

O.

Kayı

p.

"Hiç de beklediğim gibi değil," diye mırıldanıyor Rekk kaşlarını çatarak. Eli öne doğru geliyor, parmak eklemleri kızın yanağını sıyırıyor. "Böylesine güzel ve güçlü bir şeyi ejderhalara yem etmek utanç verici görünüyor..."

Dişlerini şaklatarak adamın parmağını yakalıyor ve

ısırıyor. *Sertçe.*

Rekk kükreyerek elini kurtarmaya çalışıyor. Geriye kalan Askerler böğürerek hırlayan tutsaklarına doğru hücum ederken, kadın açlıktan ölmek üzere olan bir canavarın şevkiyle yumrulu eklemi kemiriyor.

Serbest kalıyor, kopan ucu ağzına düşüyor.

Rekk tökezleyerek geri çekilir ve titreyen elini yüzüne götürür, kan kolundan aşağı akmaktadır. Yere.

Dam

la.

Dam

la.

Ucunu tükürüyor, dişleri ve kandan oluşan bir gülümsemeyle övünüyor.

Rekk gözlerini kırpıştırıyor, keskin gözleri kanlı koçana odaklanıyor, sonra başını eğip kahkahalarla kükrüyor, sesi yıpranana ve yıpratana kadar kötüye kullanıyor.

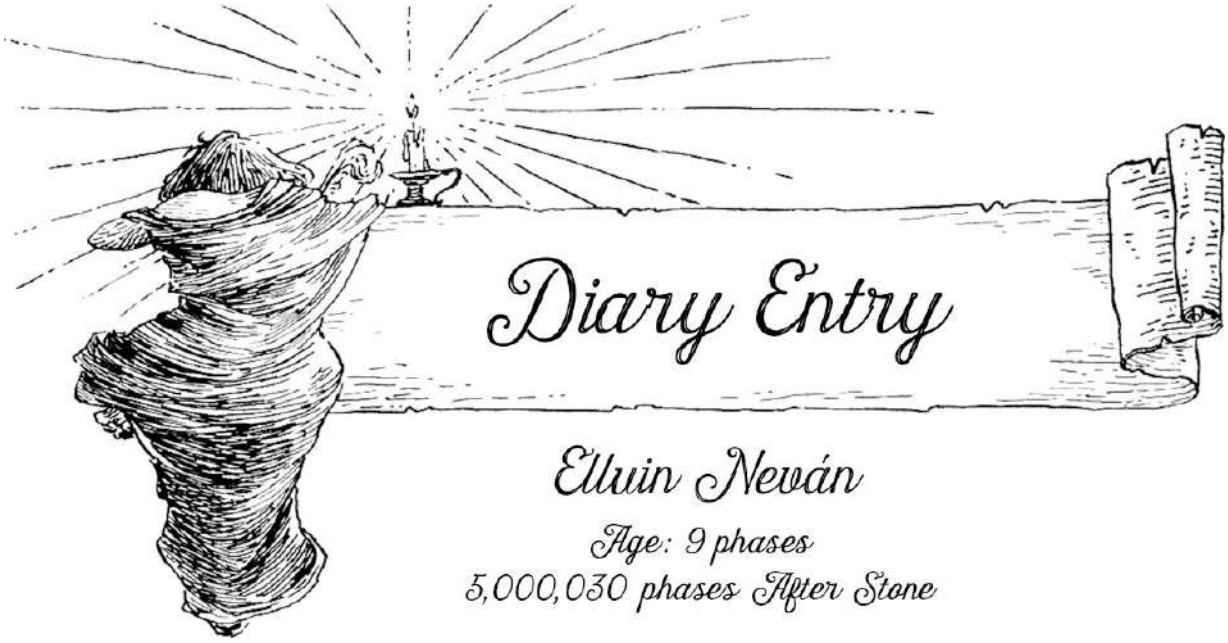
Öteki'nin gülümsemesi düşer.

Rekk onunla tekrar göz göze gelir, kanlı ve şekli bozulmuş elini bir top haline getirir, kolunu geri çeker ve

sallar

Yumruğunu yüzüne indirdi.

Karanlık onu tüketmeden önce kör edici bir acı patlaması.

I Netheryn'in eteklerinde hava buz gibi ama bir Moonplume yumurtasının kuluçkaya yatması için, sallanmaya başlayana kadar burada, soğukta kalması gerekiyor. O zaman toplanmalıyım.

Etrafında buz kümeleri oluşturun ve yavrunun kabuğundan kurtulmasını bekleyin.

Tüm bunları tek başıma yapmalıyım çünkü Haedeon yapamaz. Çünkü onu bir yarığın dibinde uyurken, çalınan Moonplume yumurtasına sarılmış, bacaklarını hareket ettiremez halde buldum.

Onu sallayarak uyandırdım. Mahmi ve Pahpi'yi getireceğimi söyledim. Kızağı eve kendim götürürsem öleceğimi söyledi. Yumurtasının da öleceğini söyledi.

Bu beni gerçekten endişelendirdi.

Kızak bu kadar uzağa gidemez, bu yüzden Haedeon daha iyi uyurken onu güvende ve sıcak tutmak için bir kar kulübesi inşa ettim. Sonra kuluçka kulübesine tek başıma üç sefer yaptım ve tüm eşyalarımızı taşıdım.

Haedeon'u tekrar silkeleyerek uyandırdım ve ona, Moonplume yumurtadan çıkmaya başladığında onunla bağ kurabilmesi için onu soğuğa sürüklemek için çok ama çok uğraşacağımı söyledim. O

yüzüme dokundu, beni sevdiğini ve kızağına gizlice bindiğim için mutlu olduğunu söyledi, sonra da derin bir uykuya daldı.

Çok fazla uyuyor. Uyanmayacağından endişelenmeye başladım. Göğsü aniden hareket etmeyi bırakacak.

Düşüncesi bile göğsümü acıtıyor. Ağlamak istiyorum.

Yapmayacağım. Reddediyorum. Haedeon için güçlü olmalıyım çünkü o kendisi için güçlü olamıyor.

Ama uyanmazsa, eve gitmemeye karar verdim. Onu kızağa bindiremem ve onu burada soğukta ve karanlıkta tek başına bırakamam. Yalnız olmaktan ve karanlıktan nefret eder.

Mahmi ve Pahpi'yi özledim.

Raeve

CHAPTER 17

Vücuduma dolanmış ince bir kuyruk gibi yumuşak, buz gibi bir uykuya dalmış, hiçliğin gelgitinde sürükleniyorum.

Güzel, hipnotik hiçlik.

Ta ki kulağımın dibinde bir şey kopup beni yüzeye çıkarana ve gerçekliğin acı dolu çığlığına bırakana kadar.

Sıcak, acıtıcı, *ağır* gerçeklik.

Ayak bileklerim prangalı ve tüm ağırlığım birbirine bağlı bileklerimden sarkıyor, gökyüzüne doğru gerilmiş, omuzlarım yuvalarından fırlamakla tehdit ediyor. Sağ tarafım, bıçaklandığımdan ya da kemiğe saplanmış bir şeyle dürtüldüğümden emin olmamı sağlayan delici bir acıyla tutturulmuş.

Acı, vücudumdaki her kasa eziyet eden ağrılar fıçısında bir damla, sanki tüm açılardan sıkılmışım ve sonra bir bez gibi silkelenmişim gibi. Çenem ve diş etlerim bile, bilincim kalbimdeki Essi-boyutundaki ağrıdan uzakta bir yerlerde toplanırken yoğun ve çiğnenebilir bir şeyi kemiriyormuşum gibi ağrıyor.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken, sivri köpek dişimle hemen yanındaki dişin arasındaki kılcal boşluğa bir *şeyin* sıkıştığını hissediyorum.

Titreyerek, bunun ne olduğunu bilmemeyi tercih edeceğime karar verdim.

Göz kapaklarımdan sadece birini yukarı kaldırabiliyorum, diğeri acıdan şişiyor, gözbebeklerim zonkluyor.

Lekeli çevreme bakarak inliyorum
kanlı saç ipleri. Deri kılıflarım ve palaskam çok uzakta olmayan bir yığın halinde yere yığılmış, silahlarımın çoğu kayıp.

Sikeyim.

Dikkatim birkaç ışıklı aplikle süslenmiş sade taş duvarlara yöneliyor. Tam karşımda ahşap bir kapı var ve bu kapıdan kırmızı bir kan izi tam buraya doğru gidiyor... asılı olduğum yere...

Bakışlarım önceden bronz, şimdi ise sırılsıklam kırmızı olan tulumuma düşüyor.

Kan kırmızısı.

Kalbim küt küt atıyor.

Normalde huzurlu olan baygınlığım sırasında her ne olduysa, beni bu yabancı odada, kanlar içinde, dişlerimin arasına sıkışmış tel gibi bir şeyle ve muhtemelen kırılmış bir göz çukuruyla yere serdi.

Bu hiç iyi görünmüyor.

İçime bakıyorum, gölüme doğru alçalıyorum ve gördüğüm manzara karşısında sarsılıyorum - her zamanki pürüzsüz, buzlu genişlik şimdi buz parçalarından ve gökyüzüne doğru uzanan ters dönmüş çukurlardan oluşuyor.

Ne karmaşa ama.

Oradan hızla çıktım, bakışlarımı tekrar küçük, bunaltıcı odanın nemli duvarlarına diktim-

Boynumun arkası karıncalanıyor. Sanki arkamdaki biri bana yaklaşmış gibi.

Ağır, takırtılı adımların ritmik gümbürtüsü ürkütücü sessizliği bozuyor ve Essi'nin sözlerini hatırlıyorum:

Uzaklaşırken botlarından takırtı sesleri geliyordu.

...

Kanım donuyor.

Gürültü, The Shade'in kötü şöhretli filmlerinden biri gibi etrafımı sarıyor.

Avlarının etrafında dönen hushlingler - besin zincirinin tepesine yakın bir yırtıcının ölümcül dansı. Ziyafet için çömelmeden önce yiyecekleriyle oynama hakkını kazanmış bir yırtıcı.

Önce botlarını görüyorum, metal mahmuzlarla dizginlenmiş topuklar yeterince et ve kana bulanmış, bakışlarımı erkeğin yüzüne kaldırmadan önce bile hırlıyorum.

Soğuk, hesapçı gözler -ikiz cerulean küreler- bana kilitlendi.

Rekk Zharos.

Gülümsüyor. "İşte orada."

Kısıtlamalarıma karşı o kadar sert sarsılıyorum ki bileklerimin etrafındaki et yarılıyor, göğsümdeki şişmiş ağrıyla karşılaştırıldığında sönük kalan bir yanıkla kızarıyorum.

"*Essi'yi öldürdün*."

Sesim kırık ve çatlak çıkıyor, beraberinde kan tadı da getiriyor.

"Bunu konuşmuştuk," diyerek gözlerini deviriyor ve görüş alanıma giriyor - yağsız kas yığını ve yumuşak, kedigil hareketleri, demir uçlu kamçısının uzunluğu onu bir kuyruk gibi takip ediyor. "Yabani bir it yakalamak istiyorsan, onu doğru yemle cezbetmelisin. Benim işimde becerikli olmak gerekir. Her ne kadar özel olduğunuzu düşünmek isteseniz de, bu gerçekten kişisel bir şey değil."

Kendimi bu *lanet* kısıtlamalardan kurtardıktan sonra göğsünü oyarken ona da aynı şeyi söyleyeceğim. Yine de her dilimde yeni bir kahkaha balonu patlattığımda anlayacağı bir yalan olacak. Çünkü bu kişisel bir *şey*.

Hem de çok.

Bileklerime bağlı iplere karşı tekrar sarsılıyorum.

Tekrar.

"En azından sen parmağımı ısırana kadar kişisel *değildi,*" diye mırıldanıyor ve sağ elini kaldırıp bandajlı ucu bana doğru sallıyor.

Hala, dilim dişlerimin arasından geçen ip gibi şeyi dürtmek için yukarı çıkıyor...

Bu mantıklı. Benim ağrıyan çenem de öyle.

Sessizce ucunu yutmadığımı umuyorum, geçmişte bayıldığım, sonra karnım ağrıyarak ve ağzımda garip bir oyun tadı ile kendime geldiğim durumları hatırlıyorum.

En iyisi bunları çok fazla düşünmemek.

Rekk önümde durup cebinden deri bir kese çıkarıyor, keseyi açıyor, içinden bir sigara çubuğu çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırıyor. "Evet," diyor, başka bir cebinden gümüş bir weald çıkarıp kapağını açarak içinde saklı olan ve şimdi enstrümanın tepesinden dans eden küçük, öfkeli alev ampulünü ortaya çıkarırken kelime boğuklaşıyor. Bunu sopasının ucunu yakmak için kullanıyor ve yüzünü bir duman pufuyla kaplıyor. "Sen çift boncuklu birisin."

Nefesim ciğerlerimden o kadar hızlı kaçıyor ki yüz ifadem neredeyse bir yaltaklanmaya dönüşüyor.

Lanet olsun.

Görünüşe göre içimdeki psikopat dikkat kesilmiş, beni bu kıyamet gölünün dibine çekmek için kaya gibi kullandığı güçlü kelimeleri topluyor.

İç çekmemek için çaba sarf ediyorum.

"Gerçekten öyle miyim?" Gözlerimi patlayacakmış gibi hissettiren şaşkın bir kaş çatmaya zorluyorum. "Onların sadece kafamdaki garip sesler olduğunu sanıyordum. Tuhaf."

İki kaşını da kaldırıyor. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum." "Belki de hayal gücünü kullanmalısın?"

Cızırtılı bir nefes çekiyor, sonra nefesini yüzüme üflüyor, ciğerlerimi kalın ve güçlü bir kokuyla dolduruyor.

"O şeylere fazla yüklenme," diyorum öksürerek. "Ben kendim yapmaya fırsat bulamadan ciğerlerini parçalamalarını istemiyorum."

Başını yana eğiyor, bakışları daralıyor. "Gözlerin farklı. Daha önce siyahtılar. Şimdi maviler."

"Gerçekten de hayal gücün var. Zeki çocuk."

Homurdanıyor, bir nefes daha çekerken hâlâ beni izliyor, yaralı eliyle çubuğu sıkıştırıyor, bir sonraki kelimeler bir duman üflemesiyle serbest bırakılıyor. "Kemori Daphidone, Orig'den gezgin ozan... *Gerçek* adın ne?"

"Yavaş ve travmatik bir ölümle öl, belki de kalbin durmadan önce kulağına fısıldamayı düşünürüm."

"Ele avuca sığmıyorsun." Bakışları büstüme düşüyor, tekrar kalkıyor, dudakları iğrenç bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ele avuca sığmazdan da öte aslında."

"Kaldırabileceğinden *çok* daha fazlası, seni zavallı bok parçası."

Bir kahkaha atıyor ve bir nefes daha çekiyor. "Ben açgözlü bir erkeğim-"

"Eğer senin saçmalıklarını dinlemek zorundaysam, en azından bana zaten bilmediğim bir şey söyle."

"-ve görüyorsun, bu özel işte, *kelle başına* ödeme alıyorum. Yani, benim ağzı bozuk kaltağım, benden aldığın askerlerin cezasını çekmemen için sana bir şans veriyorum. Ve bunun için," diyor yaralı elini göstererek.

Dikkatim kırbacına ve tekrar gözlerine kayıyor. "Küçük oyuncağından korktuğumu mu sanıyorsun, Rekk?"

"Öyle olmalısın." Keskin köpek dişleri ve acı vaadiyle orantısız bir sırıtışa sahip. "Demir uç *ısırır*."

"Daha büyüklerini de gördüm. Ama hey, eğer bir dişiyi kırbaçlamak
güçlü bir çocuk gibi hissediyorsan, hayallerini ezmeme izin verme. Merak etme, üstesinden gelebilirim. İkimize de yetecek kadar taşağım var."

Bu sefer güldüğünde, gerçek bir içerikten yoksundur. Elini salladı.

Kırbaç havada şimşek hızıyla kayıyor ve ciğerlerime bir acı kırbacı saplanırken nefesim kesiliyor.

Kalçamdan girip tulumumu parçaladı ve derimi yüzdü.

Dudaklarımı sıkarak kapatıyorum, boşluğu bir çığlıkla doldurma dürtüsünü çiğniyorum, bedenim titriyor. Bedenim beklentiyle tutuşuyor - şüphesiz inecek olan bir sonraki darbeye hazırlanıyorum.

"Dudakların şimdi sıkı," diyor, çubuğundan bir nefes daha çekerek. "Ama Hungry Hollow'daki müzisyenle konuşurken bu kadar gevşek olmasalardı, bu çıkmazda olmazdın ve arkadaşın da ölmezdi."

Kalbim bir kez daha atıyor, sözleri et parçalayan ok uçları gibi içime yerleşiyor.

Levvi.

Levvi'den bahsediyor. *Bu da*

demek oluyor ki-

"O da sana, izini sürmek için kullandığım runik bir not verdi.

yaşam alanlarınızı yıkın."

Oda dönüyor, uğuldayan zihnim o kadar hızlı çözülüyor ki, genellikle beni bir arada tutan tüm iplikler düğümlenip yumaklanıyor ve karmakarışık bir düğüm yuvası haline geliyor.

Bilgilerim. Tekrar birlikte sahne almak isterseniz

...

O anda dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüşmüştü.

sanki tadı kötüymüş gibi o kelimeleri söyledi.

Yaratıcılar ...

Ona küreyi göstermek *zorunda* değildim, göstermeden de kurtulabilirdim. Ama acelem vardı. Dikkatim dağılmıştı. Uğruna savaştığım görevi tamamlamak için çok çaresizdim.

Kördüm. Aptalmışım.

Bencil.

Ve şimdi Essi öldü.

İnliyorum; taze bilgi, göğsümde henüz kabuk bağlamaya fırsat bulamamış ham, açıktaki ağrıya vahşi bir kesik atıyor.

"İz sürme rününü etkinleştirip notun beni Flourish'e götürmediğini fark ettiğimde yaşadığım hayal kırıklığını bir düşünün," diyor Rekk, duman çubuğunu bana doğrultup külüne dokunarak. "Yani sen sadece bir homurtusun. Pis işleri yaptırmak için kullandıkları biri. *İhtiyacım olan* şey Elding'le sıkı bağları olan ya da en azından Flourish'in yerini bilen biri. Bana bu konuda yardımcı olabilir misin?"

Sereme.

Çenemi eğiyorum, kaşlarımın altından ona bakıyorum, düşüncelerim kıllarla kaplı bir arazide yuvarlanıyor.

O kaltaktan ne kadar nefret etsem de, onu asla bu sadist pisliğe teslim edemem. Bu sadece Ruse'u tehlikeye atmakla kalmaz, aynı zamanda bu canavar onun boynundaki şişeyi ele geçirirse, saygı duyduğum pek çok kişi Taç'ın kurbanı olur.

Bu bir seçenek değil.

Asla.

"Bana öyle bakma." Elindeki sopayı şişiriyor, sonra bırakıyor ve botunun topuğunun altında eziyor. "İkimiz de biliyoruz ki, seni Kraliyet'e teslim ettiğimde, Soylular Loncası seni bir ibret vesikası haline getirecek ve bu senin için hiç de iyi sonuçlanmayacak, benim güzel, vahşi itim. Ancak *bu* odada," diyor kırbacının sapını okşayarak, "bu kaderden kaçınmak için eşsiz bir fırsatın var, eğer karar verirsen, bilmiyorum..." başını iki yana eğiyor, "o dudakları tekrar *gevşet.* Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

"Evet," diye ısırıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ve ben *yürekten* reddediyorum."

Kaşlarını çatarak çömeliyor, böylece burnumun ucuyla ona bakıyorum ve bana şaşkın bir bakış atıyor. "Anladığını sanmıyorum. Sana *yaşaman* için bir şans veriyorum, seni aptal amcık."

"Yanılıyorsunuz. Oynadığınız hastalıklı, çarpık oyunu biliyorum. Bu oyuna katılmayı reddediyorum. Bu yüzden küçük oyuncağını bana fırlatabilir ve derimi parçalayabilirsin, ama dökeceğim tek şey *kandır*."

Sözlerim boşlukta yankılanıyor, duvarlardan sekiyor.

Ağzım *tükürükle* doldu ve *tükürdüm*.

Gözüne çarpıyor ve üst dudağının titreyişini, yüzünü gölgeleyen kaşlarını seyretme şerefine nail oluyorum.

Kanlı hakareti silmek için uzanıyor. "Öyle olsun," diye küçümseyerek ayağa kalktı.

Dört kısa adımda, arkamda, tulumumu kavrıyor.

Soğuk ve keskin bir şey omurgamdan aşağı kayıyor.

Giysi bir parşömen yaprağı gibi yırtılırken, kumaşın yarılma sesi geliyor, çakıl taşlı etim ortaya çıkıyor. Yerde bir bıçak şakırdıyor; ilk kırbaç bir alev şeridi gibi tenimi parçalamadan önce aldığım tek uyarı bu.

Bedenim sarsılıyor ama çığlığımı kesmeyi reddederek boyun eğiyorum.

Ona ulumamı duyma zevkini tattırmak için.

Islık çalan bir kesik daha havayı yarıyor, omzumdan eğilen omurgama kadar etimi yüzüyor.

İçimde bir titreme başlıyor ve organlarıma, kemiklerime, o *saldırdıkça* harap olmuş tenime yayılıyor.

Kirpikl

er.

Kirpikl

er.

Kırmızı püskürüyor, vücudum defalarca yarılıyor, ta ki amansız darbe fırtınasından her irkilmemde vücudumdaki şeritlerin gevşediğini, sağa sola savrulduğunu hissedene kadar.

Ama ne kadar sert kırbaçlarsa kırbaçlasın, Essi kayarken çektiğim acıyla kıyaslanamaz bile.

uzaklaştı. Son nefesini verirken kol ve bacaklarından sıcaklık süzüldü.

Ona son bir kez bakarken, kanatlanıp gökyüzüne uçmasını diledim, böylece toparlanıp onu her zaman görebileceğim ayların arasındaki yerini alabilecekti. Böylece ona veda etmek zorunda kalmayacaktım.

Pek sayılmaz.

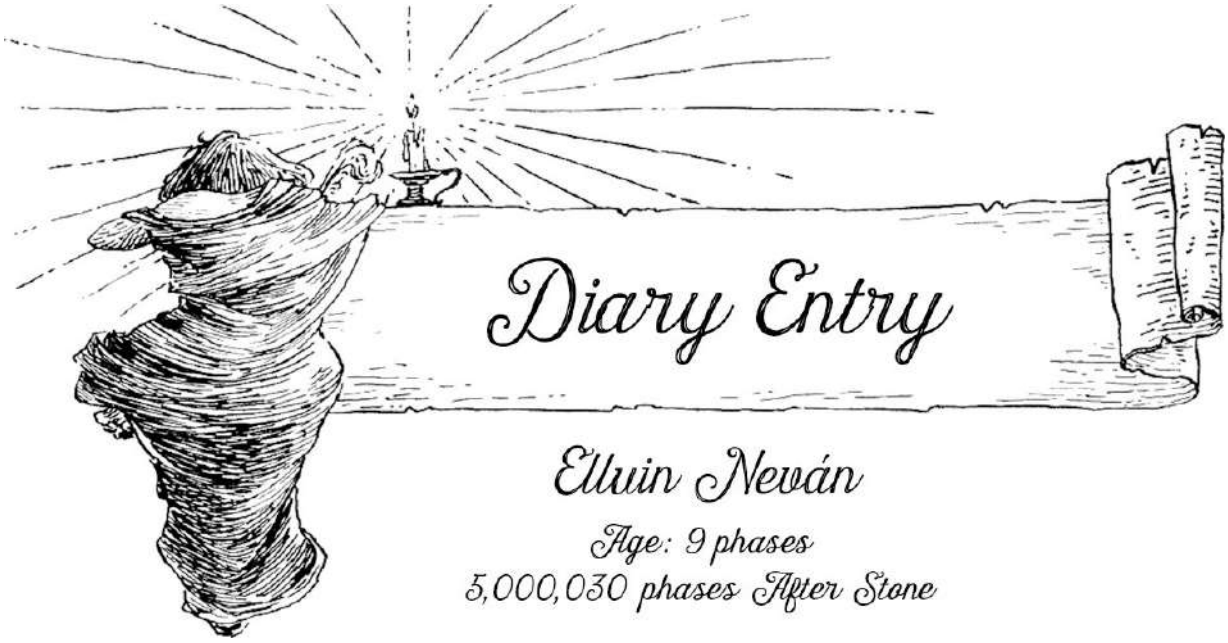
Bu yüzden darbeleri emiyorum. Mesanem gevşerken sıkılmış dişlerimin arasından hırlıyorum.

İçimdeki o *şeyin* tekrar kabarmaması için yalvarıyorum.

Bu, Essiyi birçok yönden başarısızlığa uğrattığım için kefaretim. Birini uzaktan sevebileceğime inandığım için. Kalbimdeki nasırlı kabukların ötesine geçen herkesle aynı kaderi paylaşmayacaklarına inandığım için.

Acının darbelerini vücuduma giydirilmiş bir zırh gibi üzerimde taşıyorum; kanımın kokusu, içinde boğulduğuma emin olana kadar odayı dolduruyor.

Ta ki görüşümü bulanıklaştıran karanlık sonunda savaşı kazanana kadar.

T Gördüğüm en büyük Aydede, çığlıklar atarak gökyüzünde süzülmeye devam ediyor. Sanırım bu bir dişi çünkü kuyruğunun ucu ekstra uzun ve Mahmi'nin Moonplume'u gibi şık, Náthae.

Sanırım bu yumurtayı arıyor. Yasını tutuyor. Bizi avlıyor.

Bence bunun nedeni bu yumurta gibi gümüş rengi olması ve grinin bu kadar metalik bir tonu olan başka bir Moonplume görmemiş olmam.

Kuluçka kulübesinde saklanabiliriz ama burada saklanamayız. Doğru düzgün saklanamayız. Yakında bizi bulup yuvasını yağmaladığımız için öldüreceğinden korkuyorum.

Yumurtanın sallanması için yalvarıp duruyorum, böylece döngüler boyunca yakındaki bir sütundan kırdığım tüm buzları etrafına toplayabiliyorum. Yavru serbest kaldığında, onu kar kulübesine götürebilirim, orada Haedeon'la birlikte güvende olacak ve ben ne yapacağımıza karar verene kadar orada kalacak. Arithia'ya nasıl döneceğimizi.

Şu anda imkansız görünüyor.

Haedeon'un durumu iyiye gitmiyor ve peşimizde olan sadece Ay Dumanları değil. Yakınlarda bir yerde, sanki havadaki ölümün kokusunu alabiliyorlarmış gibi, bir doomquill sürüsü duyabiliyorum. Kendim için korkmasam da, sessizliği çınlatan ve kalbimi korkutan en korkunç tıkırtı seslerini çıkarıyorlar.

Derme çatma kuluçka kulübemizin önündeki karın içinde duran bu güzel yumurta için korkuyorum. Küçük gümüş bir güneş gibi, çok fazla ışık saçıyor. Haedeon'un ejderha pullu hançerini diğer elimde tutarak burada otururken yazmak için ışığı kullanıyorum.

Daha önce hiç tutmamıştım. Hiç istemedim. Ama doomquill'ler saldıracak kadar cesur olurlarsa, yumurtayı korumak zorunda kalacağım. Ve Haedeon'u.

Ama bir şeyleri öldürme düşüncesinden hoşlanmıyorum. Hiçbir şeyi öldürmek istemiyorum.

Umarım çok yaklaşmazlar.

Raeve

CHAPTER 19

Şakağıma çarpan bir şey beni ateşle ve zehirli korkuyla dolu bir uykudan uyandırdı.

boğaz-

Gözlerim açılıyor, dişlerim kenetleniyor, nefeslerimi tıslıyor ve ateşli terörün kıpırdanmayı bırakmasını bekliyorum. Dumanlı dallar geri çekiliyor, karanlık çevremi ortaya çıkarıyor, görüşüm burada keskinleşiyor.

Şimdi.

Omurgam kilitleniyor, kanım

donuyor. Bir *hücrenin* köşesine

tıkıldım.

Bir hücrede yalnızım.

Parmaklıklar küçük kutumun üç yanını boydan boya kesiyor, arkamda nemli taştan bir duvar var, alçak tavan sivri yüzünde nem biriktiriyor. Karşımdaki ve görebildiğim kadarıyla iki yanımdaki her hücrenin üzerinde tek bir damla fener var; hava kan, kusmuk, dışkı ve çürümüş etin iğrenç, güçlü bir karışımı.

Nee'nin panik halindeki dürtüklemeleriyle uyandığımdan beri olan biten her şeyin muazzamlığı boğazıma doluyor ve üzerime bir çığ gibi düşüyor. Ani bir titreme beni kemiklerime kadar sarsıyor - soğuktan kaynaklanmayan şiddetli, kontrol edilemez bir titreme.

Ne de

korku.

Ne de

acı.

Sarsılmış bir ruhun korkunç sarsıntısı.

Dişlerim birbirine vuruyor, organlarım bile titriyor ve tüm vücudumu saran bu korkunç ürpertiyle birlikte Rekk'in sırtıma yaptıklarının acı verici hatırlatması geliyor-

İnliyorum, kırbacın tenimde nasıl şakladığını hatırlıyorum - tekrar tekrar - o amansız titremeye ek olarak

sadec

e

durm

ayaca

k.

Vücudumun üst yarısını örten büyük boy kahverengi tuniğin arkasına baktığımda, ayak bileklerimin etrafına birbirine geçen bir zincirle bağlanmış demir kelepçeler görüyorum. Bileklerim de aynı şekilde, aralarındaki zincir ayaklarımın arasındakine güdük bir metal uzunluğuyla bağlı. Burada oturup kendi pisliğimde çürümekten başka bir şey yapmamı engellemek için olduğuna şüphe yok.

Omzumdaki donuk ağrı, demir bir iğne olduğunu varsaydığım şeyin hâlâ vücudumun derinliklerine gömülü olduğunu söylüyor. Muhtemelen iltihaplanıyor.

Kahretsin.

Elim, Rekk'in parmak tendonu olduğunu tahmin ettiğim telli parçayı geveleyen dişlerimin arasından koparmak için yukarı kalkıyor. Bir fiske vurup uzaklaştırıyorum, bu hareket tüm sırtımın alev almasına neden oluyor, boğazımı yırtmakla tehdit eden tırtıklı bir uluma.

Bunun yerine, beni içten dışa doğru sakinleştireceğini umarak sakinleştirici şarkımı mırıldanmaya başlıyorum-

"Öldüğünü sanıyordum," diye tiz bir ses benimkinin sağındaki hücreden bana doğru gıcırdıyor ve titrememem o kadar aniden azalıyor ki neredeyse hayal ettiğime inanacağım.

Elimden geldiğince çenemi eğiyorum, karanlığın içinden boncuk gibi siyah gözleriyle bana bakan, tüylü gri pençeleri bizi ayıran parmaklıklara dolanmış yaratığa bakarken görüşümün yarısı kesiliyor.

Bir woetoe. Erkek, uzun bıyıklarına bakılırsa, türünün bıçak gibi düz olan dişilerinin aksine, uçları kıvrımlı.

"Sürpriz," diye mırıldandım.

Parlak siyah burnu seğiriyor ve bakışlarım ağzından fırlayan sarı çatallı dişlere takılıyor; kesici dişler uzun ve hafif kavisli, uçları birbirine kenetlenmiş. Yüzü çoğunlukla gri kürkle gölgelenmiş, tel tel siyah tüyleri kulaklarının etrafında kıvrılıyor. "Gözün ağrıyor gibi görünüyor."

Bağlantısız bir ses çıkarıyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu endişelerimin en küçüğü.

"Adım Wrook. Seni ne için aldılar?" diye soruyor, yuvarlak kulağının arkasını kaşımak için çubuğu bırakıyor, bakışları yumruk yaptığım ellerimdeki kurumuş kanı kazıyor.

"Kötü insanlara kötü şeyler yapmak."

Sanırım.

Kıyafetimdeki kan izleri de bunu gösteriyordu.

"Soylular Loncası'nda yargılanacağınızı duydum."

Boğuk boğazımı yakan bir kahkaha atıyorum. "Tabii ki."

Herkes Lonca'nın huzuruna çıkamaz. Sadece halka açık bir kura çekimi ile dörde bölme veya kolezyumda bağlama arasında düşündükleri kişiler.

Sanırım seçildim. Hiç şaşırmadım.

Rekk ile olan etkileşimlerime dayanarak, Lonca'nın daha fazla Ath'ı yüzeye çekmek için bu eşsiz fırsatı kullanmamasına imkan yok. Eminim ki bunun tek sebebi

Beni bir duruşmaya layık gördüler. Uzatmak için. Onlara bir plan oluşturmaları için zaman vermek.

Sorun şu ki, işe yarayabilir.

"Sizi bu güzel müesseseye getiren nedir?" Kesik kesik düşüncelerimden uzaklaşmaya çalışarak soruyorum.

"Ç-Çalmak," diyor Wrook, geriye doğru yuvarlanarak vücudunu bir düğüm haline getiriyor. Pençeli ayağı yukarı uzanıyor ve kulağının arkasındaki durmak bilmeyen kaşıntıyı kaşıyor.

"Sizin payınız bu yüzden bu kadar değerli değil mi? Seni neden kilitlediler?" "Efendimi cezalandırmak için." Kendini çözerek, koşturuyor
Hücresinin uzak köşesine gider ve telaşlı hareketlerle taşı tırmalamaya başlar, yere saçılan parçaları toplar.

Kaşlarım kalktı.

Hırslı biri. Aferin ona. Yine de neden *aşağı* kazdığından emin değilim. Altımızdaki tek şey kadife trogg'un inidir. Bir ölümü başka bir ölümle takas ediyor, ama belki de bir hücrenin parmaklıkları yerine Gore'un çöpleriyle çevrili bir yerde ölmeyi tercih ederdi.

Belki ben de kazmalıyım.

Koridorun karşısından bir hıçkırık geliyor ve karşı hücrenin gölgeli köşesine bakıyorum, titreyen bir topa bağlanmış, beyaz giysisi yer yer parçalanmış, ayakları su toplamış, ayakkabısız bir kadının belli belirsiz dış hatlarını görüyorum.

"Peki ya o?"

Wrook duraksıyor, omzunun üzerinden dişiye bakarken bıyıkları seğiriyor. "Kraliyet için ayar yapmayı reddetti," diye ciyaklıyor.

Göğsüm kaburgalarıma çarpan keskin taşlarla dolu...

Şehrin etrafına kurulan çadırları, etrafta konuşlanmış askerleri ve titreyen çocukları her seferinde bir Truthtune'un oturduğu yere doğru teker teker sürdüklerini düşünüyorum. Çocukları elemek için hazır

dört elemental şarkıdan herhangi birini duyup duymadıklarını çözmek için kafalarını kullanırlar.

Her zaman yan tarafta, yeni boncuklanmış askerleri yutmak ve onları eğitim için Drelgad'a götürmek için bekleyen bir araba vardır. Her zaman, yetenekli çocuklarını bir daha asla göremeyeceklerini bildikleri için gözyaşı döken ebeveynlerin çalkantısı vardır.

Her zaman *diğer* yavrulardan bir döküntü - çadırdan kanayan bir kulakla ayrılan, kesilmiş eti emziren yeni etiketlenmiş boşlar.

Bir iç çekiyorum.

Koridordan gelen bot sesleri Wrook'un yıpranmış kahverengi bir battaniyeyi toparlayıp deliğin üzerine atmasına neden oluyor. Hücresinin önüne doğru koşturuyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, Truthtune hariç diğer tüm mahkumların aynı şeyi yaptığını fark ediyorum.

Sessizliğin içinde tekerlekli arabaların gıcırtısı duyulduğunda ve burnuma yulaf ezmesi kokusu geldiğinde nedeni anlaşılıyor. Madenlerdeki gübreliklerde servis ettikleri bokun aynısı.

Göğsümdeki sızı aniden nefesimi kesiyor, tanıdık koku kalbimdeki o çiğ, etli yarığı sıkıştırıyor...

Essi bana ilk geldiğinde, sade yulaf ezmesi hassas karnının kaldırabileceği tek şeydi - Yeraltı Şehri'nde çalabildiği yavan yiyeceklere o kadar alışmıştı ki.

Siyah saçlı, keskin gözlü ve sakallı bir gardiyan hücrem önünde durup çömeliyor ve parmaklıklı kapının altından bir tahta itiyor. Kaşlarımı çatıyorum, başımı yerden kaldırıp, köşelerinden tutturulmuş parşömen parçasını görebiliyorum.

Parmaklıkların arasından sivriltilmiş bir kömür parçası fırlatıyor ve yüzüme çarpmasına fırsat vermeden onu havadan koparmak için yeterince hızlı hareket etmeye cesaret edemiyorum.

Pislik.

"Sana bir karalama çizmemi istersen, yüzünün mükemmel bir ilham perisi olduğunu bilmekten mutlu olacaksın," diyorum ve göz çukurumu ağrıtan dişlek bir sırıtışla ona bakıyorum.

"Yemek için imza atın," diye homurdanıyor. "Başparmak izi de. Buradan canlı çıkmayı başarırsanız, tükettiğiniz her yemeğin parasını ödemek zorunda kalacaksınız."

Kıs kıs gülüyorum.

Sakin bir nefes alarak, dişlerimi gıcırdatarak, yakıcı acının içinden tıslayarak ayağa kalkıyorum; sırtımdaki yüzülmüş et yüzlerce farklı açıyla yer değiştiriyor. İlerlerken yaralarımdan ılık bir ıslaklık sızıyor, bakışlarım hücremden önce yere çakılmış, numarasını belirten küçük metal levhanın üzerinde geziniyor.

Kömür parçasını alabilmek için zincirlenmiş ellerimle manevra yaparak, sivri ucunu parşömenin üzerine çiziyorum:

Başparmağıma biraz kömür sürüp parşömene bastırdıktan sonra tahtayı tekrar kapının altına kaydırıyorum.

Gardiyan bana kınayan bir bakış attı.

"Ne?" Numara yapıyorum. "Yüzümde bir şey mi var?"

O uzanır onun el. "Kömür, Mahkum Yetmiş üç.
Şimdi."

"İyi," diye yakınıyorum, parmaklıkların arasından fırlatıyorum. "Daha duruşmam başlamadan sıkıntıdan çürüyeceğim ve hepsi senin suçun olacak."

Homurdanıyor, kömürü alıyor ve pislik arabası hücreme ulaştığında geldiği yoldan geri dönüyor. Kraliyet'in çok daha az süslü bir hizmetkârı, kapının altından kaydırdığı tahta bir kâseye bir kepçe sümüksü gri yapışkan madde dolduruyor.

Araba kayarak yanımda durdu ve erkek, metal bir kaseyi

arabasını koridorda ilerletmeden önce parmaklıkların arasından bir bardak su içti ve Wrook'a bir kase ve bardak uzattı.

Yapışkan maddeye kaşlarımı çatarak bakıyorum, sonra sunucuya dönüyorum. "Bunu nasıl yiyeceğim?"

Omzunun üzerinden bana baktı ve homurdandı: "Suratını içine sok, umurumda değil."

O kadar çok pislik var ki, hepsini sayacak parmak sayısı çok az.

Bakışlarım sol tarafımdaki hücreye kayıyor, orada bir erkek elleriyle bulamacı ağzına götürmeye çalışıyor. İskeletinin her tarafı keskin kemiklerle kaplı, ince saçları soluk tenini örtüyor, vücudunun bir kısmı gri bir kumaş parçasıyla örtülmüş.

Solgun bakışları bana doğru kayıyor, ağzına bir yığın daha atarken tel tel sakalının kıllarından yulaf ezmesi damlıyor.

Bir ürperti omurgama tırmanıyor.

Wrook'a bakıyorum, uzun suratının ucunu kâseye sokmuş, doğrudan kaynağından yiyor. "İşte," diyorum, ayağımı kullanarak servisimi bizi ayıran parmaklıkların altından geçirip hücresine itiyorum.

Boncuk bakışları bana dönüyor ve genişliyor. "Emin misin?" "Eminim," diyorum, bakışlarım onun gizli deliğine kayıyor.

arka köşede. "Senin enerjiye benden daha çok ihtiyacın var."

Her ne kadar nafile olsa da iyi bir umut şarjını seviyorum.

Kolunu uzatan Wrook'un pençelerinin ucu kâsemin dudağına dolanıyor ve onu kendine doğru çekiyor. "Teşekkürler," diyor kürklü yüzünü kirleten çamur topaklarıyla.

"Sorun değil."

Yavaş, acı dolu adımlarla köşeye geri dönüyorum, sonra kendimi yere bırakıp gözlerimi kapatıyorum. Özensiz sesleri dinleyerek tırnaklarımın kenarındaki deriyi didikliyorum.

Zihnim başka bir hücreyi hatırlayarak, düşüncelerim vahşi bir hızla çalkalanıyor.

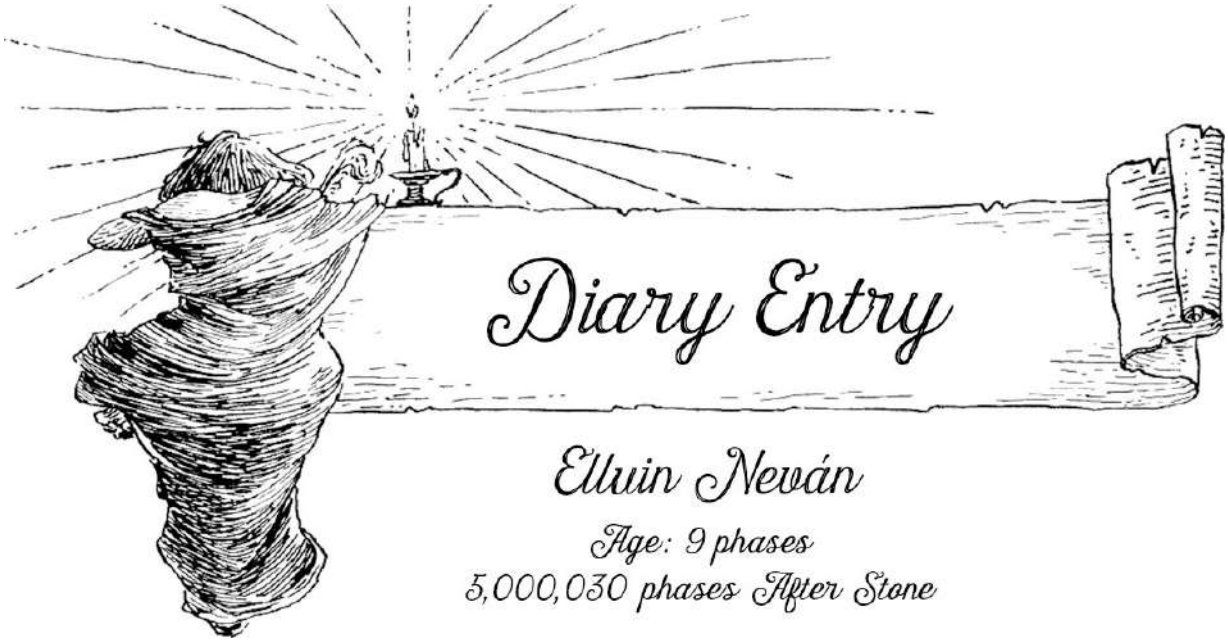
Başka bir zaman.

Garip bir şekilde içine doğduğum, duvarlarına, kokusuna ve paylaştığım dişiye bağlandığım bir hücre.

O zamanlar uğruna savaşacak bir şeyim vardı. Sevdiğim ve değer verdiğim biri. Şu anda sahip olduğum tek şey yaralı bir kalp ve Wrook'un yerdeki deliği kadar beyhude olan bu intikam açlığı.

Bir hücreye hapsedildim, demirle zincirlendim, omzuma bir iğne saplandı, Lonca ile bir duruşma için planlandım. Bundan kurtulmamın tek yolu...

Ölüm.

Pahpi, bu kadar genç yaşta olgun bir Moonplume'a sahip olmanın beni dikkate değer kıldığını söylüyor ama ben kendimi pek dikkate değer hissetmiyorum.

Haedeon bir daha asla yürüyemeyecek çünkü kemikler tekrar birbirine kaynadı ama doğru şekilde değil. Pahpi, kimsenin onu kesip açmadan ve daha fazla zarar verme riskine girmeden bu kadar derin ve hassas bir hasarı onaracak beceriye sahip olmadığını söylüyor.

Moonplume'u asla uçamayabilir çünkü kanadı gamlı. Çünkü derme çatma kuluçka kampımız, Haedeon'un yumurtası sallanmaya başladığı sırada bir doomquill sürüsü tarafından ele geçirildi ve tam olarak çatlamaya fırsat bulamadan yumurtayı onunla birlikte sıcakta saklamak zorunda kaldım.

Evet, doomquill'lerle savaştım ama etrafta dolaşan devasa Moonplume ortaya çıkıp diğerlerini yakmasaydı kaybedebilirdim. Evet, sonra sırtına tırmandım ve yumuşak şarkımı dinleyene kadar gerçekten uzun süre sıkı sıkı tuttum, ama sadece kardeşimi eve götürmek için yapmam gerekeni yaptım. Çünkü Yaratıcılar, onlara yardım etmeleri için ne kadar yalvarsam da bana şarkı söylemediler.

Şimdi susmayacaklar.

Raeve

CHAPTER 21

Kale hücresinin köşesini kaşırken ben de köşede oturmuş, kafamdaki melodiyle ayağımı yere vurarak mırıldanıyorum. Diplerin izini sürüyorum ve tavanın dikenlerini, daha belirgin tepelerden sarkan soğanlı nem toplarını avlıyor, hangisinin bir sonraki damlayacağını tahmin etmeye çalışıyorum. Buraya atıldığımdan beri ara ara oynadığım bir oyun.

Bunun ne kadar zaman önce olduğundan emin değilim. Bir süre gibi geliyor.

Belki de beni buraya atanlar, beni bu bok çukurunda çürümeye bırakarak çıldıracağımı düşünüyorlar. Sonunda beni Asiller Loncası'na sunduklarında, onların katı isteklerine göre şekillenecek kadar uysal olacağım.

Ne yazık ki onlar için, ben kapalı bir alanda var olma sanatında çok iyiyim ve zengin bir hayal gücünüz varsa bir hücrede zaman geçirmenin *pek çok* yolu var.

Ağır ayak sesleri koridorda gümbürdüyor ve sesimi kısıyorum, Wrook battaniyesini isyankâr deliğinin üzerine tıkıştırıp önünde top gibi kıvrılıp uyuyormuş gibi yaparken yanaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Bakışlarım bir sonraki düşeceğinden *emin* olduğum bir su damlasına takılıyor; onun yerine bir tanesi burnumun tepesine düşüp yüzümü seğirttiğinde hayal kırıklığı beni geri püskürtüyor.

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim titrek küreciğe dikiliyor...

Damla, seni inatçı piç!

Başka bir tanesi dizime sıçrıyor ve kuru, yarılmış dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor.

Bu oyunda berbatım. Bir kere bile doğru yapamadım. Bana yardım edin, sonumu getirene kadar şifreyi çözeceğim.

Bir figür kalın beyaz bir kumaşın dalgalanması içinde hücremden hızla geçiyor ve zihnimin arkasından gelen bir ses bir *Runi'nin* neden Gore'un yarı sindirilmiş Kraliyet "hainleri" ile dolu septik bağırsaklarına bir yolculuk yapmakla uğraştığını sorguluyor. Her kimse Wrook'un hücresinin önünde durup çömeliyor. "Yanlış fae'den yanlış yüzüğü çaldığını duydum," diye gürlüyor erkek, çakıl taşlı tenimde kayan derin, çakıllı bir sesle.

Tanıdığım bir ses.

Wrook esniyormuş gibi yaparken kalbim kaburgalarıma çarpıyor, bakışlarım geniş, pelerinli ziyaretçiye kayıyor.

Aç Kovuk'tan gelen kapüşonlu erkek, şimdi bir *Runi* gibi giyinmişti.

Gölgeli köşeye daha da sokuldum.

Rüzgâr tünelinin dışında, demir bıçağımı üyesine bastırırken çok güçlü ve sakindim. Şimdi ise bir hücrede paramparça olmuş, küf damlalarını kovalayan, kendi pisliğim ve yıkıntılarım gibi kokan bir haldeyim. Bir ejderha gibiyim ve en son istediğim şey, henüz tam olarak kireçlenmemiş hassas noktalarımda beni dürten o değerlendirici bakış.

Wrook sahte bir esnemenin ardından "Pahalı bir hata," diye devam ediyor.

Erkek homurdanıyor. "Her yerde seni arıyordum, biliyorsun."

Wrook'un kulakları öne doğru fiske atıyor, burnu seğiriyor. Patilerini yalıyor, onları yüzündeki tüyleri geriye doğru savurmak için kullanıyor.

bir çömelme haline gelir. "Neden?"

"Çünkü tanıdığım biri seni elinde bir *ay taşı* ile en yakın kanalizasyona doğru koşarken görmüş."

Kalbim küt küt atıyor.

Yaratıcıların terk ettiği bu dünyada neden *Moonshards*?

Wrook kulağının arkasını kaşımak için ayağını geri atıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Seni çıkarabilirim. Kazmak işe yaramaz. Burası bir metreden fazla kazmaya karşı korumalı. Ve elimde parçayla takas edebileceğim bir Sabersythe dişi var."

Kaşlarım kalktı.

Ruse'a göre, Sabersytheler her kuluçkada dişlerini düşürüyor, ancak onları bulmak oldukça zor.

Essi için ilk kez bir şerit satın aldığım zamanı düşünüyorum. Ruse, canavar büyüme hamlesini tamamlayana kadar yerinden çıkmadıklarını, genellikle Gondragh'ın volkanları tarafından yutulduklarını, çünkü Sabersythes'lerin kuluçkalarını tamamlamak için akın ettikleri yer olduğunu ve hassas durumlarına zarar verebilecek her şeyden uzakta yuvalandıklarını söyledi. Ayrıca ejderha kan taşında ağırlıklarının on katı değerinde olduklarını ve çoğu Runi'nin gravürleri için kullandığı bir bağlayıcı madde olarak hizmet ettiklerini çabucak öğrendim.

Wrook'un burnu seğiriyor, tırmalayan ayağı yavaşça aşağı inerek yere dayanıyor. "Bu diş ne kadar büyük?"

"Bacağımın büyüklüğü."

Bakışlarım *söz konusu* bacağa düşüyor, gözlerim açılıyor.

"Anlaştık," diye tükürdü Wrook, yanıtı Rekk'in kırbacının şaklamasından daha hızlıydı.

Gülümsüyorum, gurur göğsümü ısıtıyor.

Onun adına sevindim. Mutlu sonları severim.

"Cezanı satın alacağım ve seni yükselişe kadar dışarı çıkaracağım," diyor erkek, durduğunda hücreme doğru ilerliyor, havayı derin bir şekilde kokluyor, başı bana doğru batan bir aurora'dan daha yavaş dönüyor.

Nefesim kesiliyor.

Bakışları gölgeli formumu tarıyor, sanki pislik ve gölge perdelerini aşıp açık yüzüme ulaşmaya çalışıyor.

Çenemi göğsüme yaslıyorum, gevşek saç tutamları beni perdelemek için öne düşüyor.

Git.

Git.

Ayrıl-

"*Sensin,*" diye gürlüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Işığa çık."

"Kim öldü ve *seni* kral yaptı?" Harap olmuş boğazımı törpüledim.

"Vay canına," diye mırıldanıyor ve içimden bir kahkaha yükseliyor, fazla hareket yaralarımı deşip tekrar ağlatmaya fırsat bulamadan kesiliyor.

"Komik."

Sessizlik

hüküm

sürüyor.

Parmaklıklara yaklaşıyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor, rahatsız edici ses yokluğu o kadar uzun sürüyor ki beni gagalıyor.

"Sen... bir şey mi bekliyordun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Evet. Işığa geçmeni ve böylece seni görebilmemi.

yüz."

Kıs kıs gülüyorum.

Dürüst pislik.

"Hayır, teşekkür ederim. O demir parmaklıkların arasından geçip beni ışığa kendiniz sürüklemeniz gerekecek."

Kapımda asılı duran kilidi kavrayana kadar bir an duraksıyor, parmak eklemleri beyazlıyor. Metal gıcırdıyor ve inliyor ve kolunu aşağı indiriyor-

Kilit açıldığında keskin bir nefes alıyorum.

Kırılmış.

Elini kaldırır ve parmaklarını gevşetir gibi yaparak işe yaramaz metal yığınının yere düşmesine izin verir

Duvarlarda yankılanan bir takırtı ile kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Sikeyim.

"Genelde bir kadından özgürce verilmeyen şeyleri alan biri değilimdir," diye gürleyerek kancanın mandalını salladı. "Ancak, sesin bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyor ve delirdiğime ikna olduğum beş uykusuz uyku geçirdim."

Kapıyı tekmeleyerek açtı, gıcırdayan menteşelerin sesi sinirlerimi oyuyor, bana başka bir hücreden sürüklenerek çıkarıldığım zamanları hatırlatıyordu; dişlerimi sıkarak hırlarken tırnaklarım taşı oyuyordu.

İlk adımı o atıyor ve ben ayaklarımı kıçıma doğru geri çekiyorum, ağırlığımı parçalanmış sırtıma bastırıp kendimi sallantılı bir duruşa kaldırırken dişlerimi gıcırdatan bir ulumaya karşı sıkıyorum. "Bunu sana böyle söylemekten nefret ediyorum," diye tıslıyorum, "ama seni duvarın güney tarafındaki o uykundan önce hiç görmemiştim."

"Senin iyiliğin için," diye homurdanıyor, ileriye doğru yürüyor, alanı devasa varlığıyla dolduruyor, "umarım yanılıyorsundur."

"Ya değilsem?"

Gölgeme doğru adım atıyor, neredeyse uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakın, bir sonraki nefesim onun zengin, erimiş kokusunun uyuşturucu etkisiyle dolu.

Kapüşonunu geri çevirerek o güzel, sert yüzünü ortaya çıkarıyor.

Onu görünce ciğerlerim tıkanıyor.

Dudakları bir çizgi halinde kıstırılmış, bir adım daha ileri atıyor. "Ya *değilsem*?"

"*Vaghth,*" diye fısıldıyor, bu yakıcı sözcük vicdanımı alev alev yakıyor.

Omurgam sertleşiyor, vücudumdaki her sinir yanlış şekillerde karıncalanıyor.

Tepedeki fener sanki içindeki bir şey kaçmaya çalışıyormuş gibi tıkırdıyor. Küçük camlarından biri patlıyor, bir alev parçası onun avucuna düşüyor ve bir kil kalıbı gibi yüzümün önünde duruyor.

Kalın siyah kaşları çarpışıyor, dişlerim birbirine kenetlenirken yüzü ağarıyor, kalbim sıkışıyor.

Gözleri şişkin.

O aleve tüküren, haşlayan bir düşman gibi bakıyor, onu etimde sürüklemesini ve buruşuk bir iz bırakmasını bekliyorum.

Ciğerleri nasıl çalışacağını unutmuş gibi boğuk bir ses çıkarıyor.

Titreyen elini yanağımı kavrayacakmış gibi kaldırıyor, aramızda bir santim boşluk bırakıyor; avucundan yayılan sıcaklık bir güneş ışığına benziyor.

"H-" Bakışları yüzümde bir ileri bir geri parlıyor, yıkıcı bir hassasiyetle yamaçlarımı izliyor. "*Nasıl*?"

Bu kelimeyi söyleme şekliyle ilgili bir şey beni ortadan ikiye bölüyor, sanki o büyük, güçlü kollarını buz gibi derinliklerime sokuyor, gölümü bir çamur fırtınasına dönüştürüyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey buz gibi bir hava oluyor.

Aramızdaki boşlukta gerginlik artıyor.

Yüzümü kavramaya çok yakın olan eli geri çekiliyor ve bir top haline geliyor. Başımın arkasındaki duvarı öyle bir yumrukluyor ki, taşta kılcal bir çatlak oluşuyor ve tavanımda dalgalanıyor.

Üzerimize küf yağıyor.

"*Nasıl*?" diye bağırıyor ve ben hırlıyorum, üst dudağım öne doğru fırlayıp etine batmak için can atan köpek dişlerimin arasından sıyrılıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye hırlayarak dışarı çıkmasını istedim.

Gitti.

Elindeki alevin, kurtulmak için çok uğraştığım acıyı daha fazla alevlendirmeden sönmesini istiyorum.

"Doğruyu söylüyor," diye titrek bir ses geliyor karşı hücreden. Seksen dokuz tavan damlası önce ağlamayı bırakan siyah saçlı Truthtune'dan.

Uyuduğunu sanmıştım.

Erkek kaşlarını çatıyor, kül rengi bakışlarını üzerimden çekip alıyor ve omzunun üzerinden kadına doğru fırlatıyor. "Sen bir Truthtune musun?"

"Ben. İlginiz dişinin kafasını karıştırdı. Ayrıca taş kesilmiş durumda-"

"Bu kadar yeter," diye kestirip atıyorum, sözlerim duvarlardan sekiyor.

Erkek dikkatini tekrar bana çeviriyor, her şeyi tüketen bakışları inançsızlığın pek çok tonuyla kazınmış.

Alevi iri, nasırlı eliyle eziyor, ancak cebinden metal bir weald çıkarıp kapağını açarak Sabersythe alevinden kan kırmızısı bir ampulü ortaya çıkarmadan önce sadece kısa bir an için rahatlıyorum.

Boğazım daralıyor, daralan boşluktan boğuk bir ses çıkıyor. Dudaklarımdan çıkar çıkmaz varoluşumu ezmek istediğim bir ses.

Diğer elini kaldırıyor, parmaklarının sert uçları alnımdaki bir tutam saçı süpürüyor ve geriye karıncalanan bir et parçası bırakıyor.

"*Çek ellerini* üzerimden," diye feryat ediyorum, mürekkep rengi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

Göğsünden öyle bir ses çıkıyor ki yerin sarsıldığını hayal ediyorum, parmağının ucu alnımdaki sivri yara izini takip ediyor. Ejderha alevi tarafından görülebilen bir yara izi - uzun zaman önce yapılmış rünlerin izini ateşleyebilen ve parlayan hayaletlerini ortaya çıkarabilen var olan tek madde.

"Başın," diye homurdanıyor. "İyileşmişsin."

Onarılmış ...

Bir şeyin sonunu ifade eden komik bir kelime. Ama yeterince derine bakarsanız her acının bir yankısı vardır.

Bir yara asla *tamamen* geçmez.

"Bunu aldığımı hatırlamıyorum."

Yalan değil.

Bakışları dalıyor. "Gözün. Ne oldu?" "Bir taşa takıldım."

Başı yana doğru eğildi. "Uzanıp yüzüne yumruk mu attı?"

Ona sahte bir gülümseme sunuyorum. "Garip bir şey."

Devam etmeden önce bir sessizlik oluyor, o kadar yumuşak ve pürüzsüz ki iliklerime kadar ürperiyorum. "Kimi koruyorsun, Ay Işığı?"

Benim zayıf, sufi intikamım, olduğu gibi çırpınıyor.

Belki de çarpık görüşüm bazı şeyleri görmeme neden oluyor, ama onda bir bakış var. Sanki yüzüme *gerçekten* kimin yumruk attığını söylersem, cinayet artık benim olmayacakmış gibi ve ben de bir ejderhanın ağzında çiğnenene ya da boğazımdan göbeğime kadar kesilene kadar bu umut vaadine tutunuyorum.

"Bu benim adım değil. Ve benimle savaşmak için sana ihtiyacım yok, bu hücrede senin varlığına ihtiyacım olduğu kadar."

Tek bir adım geri atıp, ateşi tekrar metal şişenin içine hapsederek kapağını kapattı. "Kanıtla."

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

"Arkanı dön, tüniğini kaldır ve bana sırtını göster. Eğer bir taş yüzüne bu kadar zarar verebiliyorsa, bu hücreyi bu kadar kan kokusuyla d o l d u r m a k için ne yaptığını görmek isterim."

Kalbim karnıma saplandı. "Ben... *Hayır.*"

"Her zaman çok inatçı," diye ısırıyor, sanki beni tanıyormuş gibi kelimeleri kucaklıyor.

İleri uzanıyor-

Koridorda koşarak gelen biri, bu erkeğin giydiğine benzer bir başka beyaz Runi cübbesi giymiş.

Ignos'a olan yakınlığı göz önüne alındığında bariz bir hile. Tabii çok yetenekli değilse.

Yaklaşan Runi hücremde yavaşlıyor, gölgeli derinliklere bakıyor. "Efendim?" diye fısıldıyor, kelime beni çimdikliyor. Gözleri panikle irileşmiş, bakışları ikimizin arasında gidip geliyor. "Muhafızlar geliyor. Hem de bir sürü."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, bakışlarım önümde kıpırdamadan duran erkeğe dönüyor.

Göz kırpmadan.

Efendim.

Lanet olası *Sire.*

Farkındalık buz gibi bir su gibi üzerime çöküyor ve vücudumdaki tüm sıcaklığı alıp götürüyor. "Sen bir ... *kralsın.*"

"Dediğim gibi." Kısa bir duraksama oldu.
Kukuletası yüzünü bir gölge örtüsüne bürümüş olsa da gözleri hâlâ küreye takılmış bir kor gibi parıldıyor. "Bu bir sorun mu, Ay Işını?"

Ateşli bir öfke kabarması göğsümü ve ağzımı öyle dolduruyor ki konuşmak imkansız. Ona evet, bu bir *sorun* demek için.

The Shade, The Fade ve The Burn'ün her biri bir
Farklı Vaegor kardeşler, her biri aynı aşağılık kumaştan kesilmiş.

Kral Fade'i uzaktan gördüm-Cadok Vaegor. Bu erkek o değil. Yani ya Gölge'yi ya da Yanık'ı yönetiyor.

Söylentilere bakılırsa Gölge'nin bu krallıktan bile daha çürümüş olduğu söyleniyor, Kral Tyroth Vaegor tarafından yönetilen soğuk, gölgeli bir alan. Kraliçesini kaybetmenin acısıyla yanan bir kalbi olduğu söylenen zalim bir kral.

Yanık... şey.

Kral Kaan'ın vahşi ve kan dökücü olduğu söylense de, dünyanın güneşli bölgesinin derinliklerine inen çok az kişi hikayesini anlatmak için geri döner. Rygun'un -eski Sabersythe'ının- son seferinde şehirdeki kulübelere sığmayacak kadar büyük olduğu

Gore'a geldi. Canavarın krallığı boyunca özgürce avlanmasına, alevli nefesiyle şehirleri yakmasına ve pek de umursamadığı halkına ziyafet çekmesine izin veriyor.

Hangi seçeneğin daha kötü olduğundan emin değilim. Şu anda bu hücreyi kiminle paylaşmayı, aynı pis havayı solumayı en az tercih ederdim.

Kesin olan bir şey var ki, boynuma bir kılıç dayanmış olsa bile hiçbirinin önünde eğilmem.

Ben onun bakışlarını tutarken koridorda bir izdiham yankılanıyor, gürültü hücremden önce durma noktasına geliyor. Çevremde, ağır zırhlı muhafızların gölgeli siluetlerini fark ediyorum.

"Runi," diye bağırıyor içlerinden biri, "yetmiş üç numaralı hücrede ne yapıyorsun?"

Kral bakışlarımı kırmadan şöyle diyor: "Ben burada görevli şifacıyım. Bu mahkûmun yaralarını muayene etmem emredildi."

Ona inanmaz bir bakış attım.

"İmkansız. Herkesin o hücreye girmemesi konusunda kesin talimatı var. O bizim en tehlikeli esirimiz."

Gururum okşanırdı ama ilk alevini çıkarmak üzere olan bir ejderha gibi boğazımda biriken su katılmamış öfkenin fokurdayan kuyusunun yanında buna yer yok.

"Hücresinden çıkmanızı emretmek zorundayım. Soylular Loncası önünde duruşmaya çıkması bekleniyor. Ona doğruca oraya kadar eşlik etmeliyiz."

Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Bu canavarın huzurunda bir saniye daha geçirmek istemiyorum.

"Evet, *yerleşik şifacı,*" diyorum ona ekşi bir gülümsemeyle, "lütfen odamdan çıkın. Yardımınıza ihtiyacım yok - şimdi ya da hiçbir zaman."

Aramızdaki hava inanılmaz derecede daralıyor ve homurdanarak geri adım atıyor.

Muhafızlar kanlı zırhlar ve cilalı deri kokusuyla hücreme doluşuyor. Bir erkek beni kolumdan kavradı.

Yaralı omzum beni öne doğru itiyor, sıkılı dişlerimin arasından bir irkilme tıslıyor.

"Sıkıştırıldı," diyor Kral; sesi, boğazına tıkmak istediğim üstü örtülü bir ölüm tehdidi gibi.

Benim için imparatorluk sikini çıkarmasını istemiyorum. Hele ki kendi halkı için çıkarma zahmetine girmezken.

Muhafıza, erkeğin soluk borusunu sökmek istermiş gibi bakıyor. "Neden?"

"Çünkü Clode ve Bulder ile konuşuyor." Başka bir gardiyan zincirlerimi bağlayan metal direğin kilidini açarken olduğum yerde tutuluyorum. "Bu hücrenin yasak olmasının sebebi de bu."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor Kral, hepsini boğmak için kullanmayı düşündüğüm demir bir tasmaya bağlıyken - ta ki muhafızlardan birinin lobundan sarkan kırmızı elemental boncuğu görene kadar.

Belki de değildir.

"Yeraltı Şehri'nde bütün bir birliği yok etti. Daha kılıçlarını savurmaya başlamadan yedi askerin ciğerlerini parçaladı. On iki kişiyi daha içinizi kurutacak şekilde katletti, yerde bir yarık açarak altı kişiyi daha öldürdü, sonra da Kraliyet tarafından istihdam edilen prestijli bir ödül avcısının parmağını ısırarak kopardı."

Pekala.

Benim için iyi oldu. Derim yüzülmemiş olsaydı kendimi tebrik ederdim.

"Dövüşmek ister misin?" Kral'a soruyorum, ona mezara kadar götürebileceği iltifatlı bir sırıtış atıyorum ve neden ceset sayımın çokluğundan beklediğim kadar öfkeli görünmediğini merak ediyorum. "Eğer ben kazanırsam, sen benim cezamı satın alırsın ve ben de küçük penisli ve hastalıklı egolarını haklı çıkarmaya yetecek kadar egosu olan aşağılık erkekleri öldürmeye geri dönerim.

moonshards."

Muhafızın boncuk gözlü bakışlarının benimle Gizli Kral arasında gidip geldiğini hissediyorum, ikincisi bana o kadar yaklaşıyor ki aramızda neredeyse bir santim boşluk kalıyor.

O bana öylesine şiddetli bir yoğunlukla bakarken etrafımızdaki dünya unutulup gidiyor ki neredeyse nasıl nefes alacağımı unutuyorum. "En önemli parçayı bulduğuma göre artık pek bir anlamı yok."

Aramızdaki hava o kadar gerginleşiyor ki, küçük bir dokunuşun onu paramparça edeceğinden eminim.

Aldığım bir sonraki nefes göğüslerimi onun sert ve kaslı göğsüne bastırıyor. "Hadi bakalım," diye törpüledim. "*Ödülünü* topla."

"Sert," diye gürlüyor. "Sorunlu bir konumda. Ulaşması zor."

Homurdanıyorum.

Lütfen.

"Eminim bunu halledecek kaynaklara sahipsinizdir," diye mırıldanıyorum, çenemi kaldırıp arkasındaki askere bir bakış fırlatıyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

"Çok mu heveslisin?" diye soruyor Kral ve ben neşesiz bir kahkaha atıyorum.

"Evet, tabii. Sadece çizilip dörde bölünmek ya da Moltenmaws'a bir sopa üzerinde servis edilmek için can atıyorum."

Hiç kimse söylemedi.

Hücreden çıkarıldım, koridorda ilerledim, parmaklıklara tutunmuş kafestekilerin yanından karışık adımlarla geçtim.

Geçerken beni izliyor.

Ama hissedebildiğim tek bakış onunki; sırtımda çaprazlama bir iz *çiziyor,* tuniğim şüphesiz hem taze hem de eski kan lekeleriyle lekeli.

Yemin ederim yer sallanıyor.

Onun görüş alanından uzakta başka bir koridora itildim, kaderimi belirleyecek tokmağı vuracak bir duruşmaya doğru yürütüldüm.

İyi bir sonuç ummanın anlamı yok. Öyle bir şey yok. Neredeyse... *özgürleştirici* bir düşünce. Omuzlarımdan bir yükü kaldırıyor ve adımlarımı daha hafif hissettiriyor.

Gürültücü muhafızlardan biri tarafından merdivenlerden yukarı doğru itildiğimde yüzümde bir gülümseme belirdi...

Ölmeden önce biraz eğleneyim bari.

Raeve

CHAPTER 22

Eık muhafızlar bana yüksek bir koridorda eşlik ediyor, rengârenk pencerelerden yüzümün yan tarafını aşırı sıcaklığa boğan bir ışık kaleydoskopu yayılıyor.

Yavaşım, her adımım karışık bir zafer, nemli tuniğim sırtımdaki yırtık, yapışkan ete yapışıyor.

Her ileri hareket bir öncekinden daha ağır geliyor, sanki yerçekimi beni başparmağının baskısı altında eziyor, yavaşça daha fazla baskı uyguluyor.

Daha fazla.

Önümdeki muhafız tasmamı çekiştirip beni bir köşeyi dönmeye zorlarken görüşümü siyah noktalar kaplamaya başlıyor. Gölgeli bir merdivenin dibine geliyoruz ve ben acı bir iniltiyi yutuyorum.

Bu yürüyüşün bu kadar yorucu olacağını bilseydim, son porsiyon yulaf ezmemi diğerlerinin çoğunda yaptığım gibi sıraya kaydırmak yerine yiyebilirdim.

"Yürümeye devam et," diye homurdanıyor arkamdaki muhafız ve beni kürek kemiklerimin arasından itiyor.

Sakatlayıcı bir acı dizlerimi bükmekle tehdit ediyor ve vücudum sarsılıyor, kenetlenmiş dişlerimin arasından hava emiyor. Sıcak bir ıslaklık dalgası omurgamdan aşağı sızıyor.

Boynumu bir o yana bir bu yana kırarak, kubbeli bir amfi tiyatronun tabanındaki dairesel demir sahneye tükürülene kadar her seferinde sallantılı bir basamakla merdivenin üstesinden geliyorum. Tasmam yerden çıkan demir bir halkaya bağlanırken, birkaç şıngırdayan adımla ilerliyorum, metal ayaklarımın altında pürüzsüz ve soğuk.

Üstümde, tüm çevreyi saran ve her biri birden fazla element boncuğu sergileyen bir erkek halkasına ev sahipliği yapan alçak bir korkuluk var.

Soylular, artı boncuk gözlü Şansölye.

Tavana uyum sağlayan canlı cübbeler giymişler; rengârenk tüyleri ve ucunda zehirli sivri uçlarını örten kabarık bir tutamla süslenmiş uzun tüylü kuyruklarıyla uçuş halindeki Moltenmaw'lardan oluşan bir duvar resmi.

Kana, pisliğe ve kim bilir başka nelere bulanmış halime bakıyorum. Vardiyamdan derin bir nefes çekerken yüzüm buruşuyor.

Alaycı Soylulara bir bakış attım. "Özür dilerim," diyorum sesim uçsuz bucaksız alanda yankılanarak. "Çok önemli randevumuz için yıkanmayı unuttum."

Sessizlik.

"*Boş ver, Mahkum Yetmiş Üç,*" I Mırıldanmak içinde sahte bir bariton. "İşinizin başınızdan aşkın olduğunu *biliyoruz.*"

Gardiyanlarım merdivenlerden aşağıya iniyor ve bakışlarım odanın etrafında dönen ikinci asma kata yükseliyor. Asillerin oturduğundan çok daha yüksek olan bu asma katın tırabzanı, arkasında duran ve satın aldıkları tünekten aşağı bakan çoğu insanın beline kadar geliyor. Soyluların hayatlarını çözmelerini izlemekten zevk alanlar. Nedenini hayal bile edemiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu gün bir gösteri yapmak niyetindeyim, böylece kan taşlarının karşılığını alacaklar.

Tanıdığım birini - aptalca bir şey yapabilecek birini - bulma korkusuyla yüzleri tarıyorum ve halk arasındaki yüce yerinden bana bakan *Gizli Kral*'ı gördüğümde göğsüme bir tekme atıyorum.

Sikeyim.

Kapüşonlu olmasına ve yüzünün yarısı gölgede kalmasına rağmen, bakışlarının üzerimde dikenli bir iz bıraktığını hissediyorum.

Onun bu kötü ilgisini hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama keşke geri alabilseydim.

Kral Fade'in partiye n e zaman katılacağını merak ederek bakışlarımı a y ı r ı y o r u m v e soyluların oturduğu koltukların arasında duran boş taş tahta bakıyorum.

Belki de geç bir giriş yapıyordur?

Şansölye tokmağını üç kez vuruyor, kalbim hep birlikte çarpıyor. Aleti yere bırakıyor ve bir parşömen üzerindeki mührü kırarak çözüyor; bu da duruşmamın başladığını gösteriyor.

Kalbim yerinden çıkacak.

Övünen kralımızın hâlâ Drelgad'da olması gerektiğinin acımasızca farkına vardım, hayal kırıklığı üzerime çöktü ...

Lanet olsun. Bütün eğlencem gitti.

Ona The Fade'i yönetmektense kolon boku küremenin daha iyi olacağını söylemeyi dört *gözle* bekliyordum.

Şansölye çengelli burnunun üzerinden bana bakarken sessizlik gürlüyor, kahverengi ve berrak boncuklar lobundan sarkıyor, kırmızı sakalı ikiz örgülü kuyruklar halinde yontulmuş. "Fade yasası, Yaratıcıların şarkılarını duyanların elemental boncuklar takmak zorunda olduğunu belirtir," diyor, sesi, sesi yükseltmek için yapılmış gibi görünen alanda yankılanan bir hokkabazlık tınısı. "İlk olarak sizin hiç takmadığınız ve bir null olarak gösteri yaptığınız belirtiliyor."

Benden üç adım ötede, masanın arkasında beyaz cüppeli bir Runi'nin yanında oturan kâtip, elindeki parşömeni şöyle bir karıştırıyor

Kan kırmızısı bir tüy kalem, sesi o kadar iyi taşıyor ki neredeyse kelimeler etime kazınıyormuş gibi geliyor.

"Boş *olduğumu* sanıyordum," diye açıklıyorum omuz silkerek. Sırtımda içimi titreten, etlerimi parçalayan bir acı alevleniyor, sonraki sözlerim dişlerimi sıkarak söylendi. "Clode kulağıma güzel sözler fısıldadığında ve tüm o askerlerin ciğerlerini sökmeme yardım ettiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

Yukarıdan aşağıya bir mırıltı denizi süzülüyor.

Şansölye'nin gözleri kısıldı. "Anladığım kadarıyla, Clode'un dilini bir süredir bu tür sözler duyduğunuzu düşündürecek kadar akıcı konuşuyorsunuz."

Geniş bir gülümseme sunuyorum.

"Acemi şansı." "Yalan."

Geniş, sarı saçlı Runi'ye yan gözle bakıyorum, bakışlarım cübbesinin orta dikişini süsleyen iki altın düğmeye kayıyor. Bir oyma çubuğu ve küçük bir müzik notası.

Truthtune.

Bana sert bir bakış fırlatıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. "Kaba."

"Peki ya Bulder?" diye sorar Şansölye. "Ne olmuş ona?"

Başımı yana eğiyorum. "Hiç yerin yarılıp düşmanlarınızı çiğnemesini dilemediniz mi? Sanırım hayalim gerçek oldu. Ne şanslıyım."

"Yalan değil."

"Gördün mü?"

Şansölye kaşlarını çatarak *beni* kınıyor, sanki biz konuşurken yerdeki bir delik tarafından çiğnendiğimi hayal ediyormuş gibi.

Boğazını temizleyerek parşömeni okumaya başladı. "Sen, kendini *Yetmiş Üç Mahkûm* olarak atamışsın" -gözlerini dikmiş bana bakıyor ve benim gülümsemem onun derinleşen kaşlarıyla birlikte genişliyor- "Kraliyet'in yirmi üç askerini öldürmekle suçlanıyorsun"

"Yirmi beş," diye düzeltiyorum ve Şansölye kaşlarını kaldırırken odada yine mırıltılar yükseliyor.

"Affedersiniz?"

Suçlamamı okuyacaksa, doğru okusa iyi olur.

"Şahsen ben saymayı unuttum. Ama beni buraya getiren muhafız yirmi beş kişiyi öldürdüğümü söyledi." Şansölye tekrar konuşmak için ağzını açtı ama ben hızlıca sözünü kestim: "Ayrıca Rekk Zharos'un parmağının ucunu ısırarak kopardığımın da kayda geçmesini isterim. Parmağından geriye kalanı kısa bir süre önce tişörtümün arasından çıkarmayı başardım-"

"*Bu kadar yeter.*"

"Yazık."

Bana bir bakış fırlatıyor ve kâtip bile durmadan kaşımaya ara veriyor. "Bunu... *eğlenceli* buluyor musun?"

"Beni yanlış anladın." Yüzümdeki tüm mizahın düşmesine izin verdim.

kanlı bir et parçasının testere dişli bir hırıltıyla ona doğru tükürmesiyle karşılık verdi. "Bunu çok *trajik* buluyorum."

Bu Zaman, Orada vardır Hayır mırıldanıyor. Sadece a obur

Kemiklerimi sızlatan bir

sessizlik. "Gerçek."

Evet, öyle.

"Kanıtları getirin," diye bağırıyor Şansölye.

Bir erkek arkamdaki merdiven boşluğundan çıkıp iki çuval taşıyor ve önümde yere bırakıyor, sonra da çuvalların iplerini çözüyor. Korunmuş et parçalarını çıkarmaya başlıyor, onları etrafımda yarım daire şeklinde yere seriyor, her birinin üzerinde kendi elimle oyduğum harfler var.

Kesinlikle.

Başka kimsenin el yazısının benimki gibi olmadığından eminim. *Kesinlikle* dışarıda boğaz kesip cesetleri duvardan aşağı atacak kadar yaşlı kimse yok. Umarım.

Şansölye, "Bunlar Fíur du Ath'ın teyit edilmiş kurbanlarından alındı," diyor. "Her biri önemli,

Toplumumuzun saygın üyeleri, kayıpları Kraliyet için sakatlayıcı darbeler."

Neredeyse göğsüm kabarmış, iltifatı için teşekkür edecektim ki, kömürle kazınmış üç kelimeyle süslenmiş tanıdık bir tahtayı yüzüme doğru salladı.

"Ve bu da senin... istihkakların için imza atarkenki *el yazın*dı," diyor zalim gözlerinde şaşkın bir bakışla. "Tabii buna öyle bile denebilirse. Yavrumun daha iyi bir iş çıkarabileceğinden eminim ve daha beşikten yeni çıktı."

Asillerden bazıları göğsümü kabartan ve kendimi çok küçük hissetmeme neden olan kahkahalar atıyor. Yanaklarımı yakıyor.

Yazmayı bir hücrenin zeminindeki kömür parçasıyla öğrendim ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kelimelerimin hâlâ taşa çizik atıyormuşum gibi görünmesine engel olamıyorum. Her harf geçmişimden gelen isli bir hayalet, ama onların beni yenmesine izin vermeyi reddediyorum.

Muhafız onları yere vurmaya devam ederken dilimi şaklatarak deri levhadan deri levhaya bakıyorum. "Aferin sana. Bir beyin hücresine sahipsin." Şansölye'nin boncuk bakışlarını üzerimde tutarak tekrar yukarı bakıyorum. "Alkışlardım, ama eminim ki bu uykuda boy aynasına bakıp mikro pipini yumruklarken bunu yeterince yapacaksın."

Şansölye'nin yüzü kızarırken, şakaklarındaki damarlar yüzeye çıkarken üzerime nefesler yağıyor. Ağzını açıyor ve daralmış gözlerinden bir cümle kullanmayı düşündüğünü anlıyorum. Sayamayacağım kadar çok kez kullandığım, ayaklarımın altındaki zemini süsleyen et parçalarının sergilediği bir cümle.

Dudakları inceliyor ve boğazını
temizliyor. Çenesini kaldırır.

"Bu kişilerin hayatlarını aldığınızı inkar etmiyorsunuz, değil mi?"

Başımı kaldırıp beni izlemekten vazgeçmeyen Kılıksız Kral'ın gölgeli gözlerine bakıyorum ve bir an önce defolup gitmesini diliyorum.

Şansölye'nin bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda tek omuzumu silkiyorum, etimin üzerinde ateşten damarlar gibi acı iplikleri dolaşıyor. "Kanıtlar göz önüne alındığında biraz anlamsız görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Bu tavrınızdan hiç hoşlanmadım," diye azarlıyor, diğer soylular kendi aralarında mırıldanırken bir yandan da bana tiksinti dolu bakışlar fırlatıyorlar.

İnançsızlık.

Öfke.

"Duygularını incittiğim için özür dilerim."

Ağzını açtı ama ben araya girdim.

Tekrar.

"Bununla birlikte, bu krallığın bir horoza, kulağından sarkan üç boncuğa, zalim bir ejderhaya ve güçlü bir orduya sahip olmanın, rumpling toplumundaki karışıklıkları düzeltmek zorunda olmadığı anlamına geldiğine inanan bir embesil tarafından yönetildiği için halkın *pisliğini* çıkarmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum."

Üst asma kat bir ses cümbüşü içinde patlıyor, Asiller birbirlerine bakıyor, bazıları ellerini havaya kaldırarak Şansölye'ye doğru bir şeyler söylüyor. Sanki düşünen bir beyne, konuşan bir ağza sahip olmam ama onların huzurunda ikisini de kullanmaktan kaçınacak kadar kendimi koruyamamam *onun* suçuymuş gibi.

Güzel. Umarım asillerin yakalanmamdan memnun kalacağı kadar gösteri yapıyorumdur. Rekk'in

Kovalayacak *başka bir* şey verildiğinde, Ath ateşten dönecektir - kısa bir süreliğine de olsa.

Dışarı çıkıyorsam, şık bir şekilde de çıkabilirim. Kaybedecek bir şeyim yok ki.

Artık değil.

Şansölye tokmağını masaya üç kez vurarak gürültüyü susturur. "Kralımıza alenen saygısızlık mı ediyorsunuz?" diye bağırır, yanakları kırmızı pelerini gibi kıpkırmızıdır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu retorik bir soru mu, yoksa cevap vermemi mi istiyorsun?"

Soylular kendi aralarında mırıldanırken ben ayaklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum ve bu işi bitirmek için can atıyorum. Bir kase sulu yemek beni çağırıyor.

Yine asma kata bakıyorum.

Hâlâ izliyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

İçimi çekiyorum, tırnaklarımın altındaki pislikleri karıştırıyorum, bir fiske vurup uzaklaştırıyorum. "Bu konuşmadan inanılmaz sıkıldım. Çöpü dışarı çıkardığım için beni idama mahkûm ettiğin noktaya gelebilir miyiz? En çok h e y e c a n l a n d ı ğ ı m kısım bu."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sorar Şansölye, şaşkınlığını gizleme zahmetine girmeden.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, bir başka pislik kıvrımını koparak. "Sadece senin çirkin yüzüne bakmaktan o kadar sıkıldım ki, ölüm kulağa oldukça rahat gelmeye başladı."

Üst dudağı köpek dişlerinden geriye doğru sıyrılıyor ve şakağındaki damarın patlayacağından eminim. Ona göz kırpıyorum ama diğer gözümün hâlâ yarı yarıya donuk olduğunu düşünürsek, muhtemelen daha çok göz kırpma gibi görünüyor.

Denedim.

"Savunman nedir?" diye sorar.

"Suçluyum. Tüm suçlamalardan."

Truthtune, "O yalan söylemez," diyor.

"Buna cesaret edemezdim." Omzumun üzerinden kâtibe bakıyorum ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Muhtemelen birkaç suçlama daha ekleyebilirsin. Yeterince dikkatli bakarsanız kotayı dolduracağıma eminim. Neredeyse tek kişilik bir gösteriyim."

Başka bir mırıltı dalgası.

Hâlâ konuşacak bir şeyleri olmasına şaşırdım.

"Mahkum Yetmiş Üç'ün bir sonraki aurora yükselişinde çekilmesini ve dörde bölünmesini destekleyenler?"

Asillerin yarısından fazlası ve asma katta toplanan kalabalığın yarısı ellerini kaldırırken kalbimin çılgınca çarpmasını görmezden geliyorum.

Ben de elimi kaldırıyorum.

Muhtemelen çoğu kişi kolezyumu tercih ederdi, ama ben ateş püskürten ejderhaların şimşeklerine maruz kalmaktansa kalbim hala atarken doğranmayı tercih ederim, çok teşekkür ederim.

"Onu Moltenmaws'a yem etmek isteyenler?"

Bir el daha kalkıyor ve kâtip sessizce sayıyor. "Berabere," diye sesleniyor, bakışlarını asma kata dikmiş, sayar gibi yapıyor.

Kaşlarımı çattım.

Kesinlikle olmaz.

Ben de sayıyorum ve tam zamanında kafamı kaldırıp tanıdık, kapüşonlu bir "Runi "nin sanki kendi tokmağını kaldırıyormuş gibi elini kaldırdığını görüyorum.

Oy vermek.

"Oh, önemli değil," diye bağırır kâtip. "*Ejderhalar* bir oyla seçildi!"

Kanım donuyor, hızla atan kalbim başımı döndürüyor, bayılacağımdan eminim. Bu durum, Gizli Kral'ı iliklerine kadar hissetmesini umduğum bir bakışla öldürmeme engel değil.

Nasıl ölmek *istiyorsam* öyle ölebilmeliyim, lanet olsun!

Kral başını eğiyor ve ben de kendimi onun omuzlarından fırlatıp yere çarpışını izlerken hayal ediyorum.

Sonra Şansölye tokmağını tekrar masaya vurur.

İrkiliyorum, bakışlarım içgüdülerimle uyum içinde düşüyor.

"Karar verilmiştir. Mahkûm Yetmiş Üç, bir sonraki aurora yükselişinde kolezyuma götürüleceksin ve çan senin adına çalacak. Yaratıcılar senin lekelenmiş ruhuna merhamet etsin."

Raeve

CHAPTER 23

I Gore'un uzun, kıvrımlı tünellerine kadar eşlik edildim. kötü şöhretli Hapishane, geçmiş hücreler o Koku en az benim kadar çürümüş. Parmaklıklara yapışmış, elleri bembeyaz olmuş, bana kocaman gözlerle bakan insanların yanından geçtim. Sıska, dudakları çatlamış ve rengi solmuş.

Yanağını parmaklıklara dayamış bir çocuğun yanından geçiyoruz, gözleri o kadar donuk ve görüşsüz ki neredeyse-

Gözlerini kırpıştırıyor, göz bebekleri geriliyor, bakışları bana kayıyor.

Taşlaşmış kalbimin telleri çekiliyor, çünkü o sarı süsenleri tanıyorum. O keçeleşmiş altın bukleler sürüsünü.

Kısa bir süre önce sisli bir gündoğumunda onu Hendek'te dolaşırken buldum, şu anda olduğu gibi yamuk görünen burnundan kan akıyordu, bazı yerlerindeki çürükler bana çok daha güçlü birinin öfkesini ondan çıkardığını söylüyordu.

Ona bir Elding küresi vermiştim. Herhangi bir şekilde yardımımı isteyip istemediğini sordum. Küreyi avucumun içine geri itti ve bana bunu kendisinin yapmak istediğini söyledi.

Gözlerimi kaçırıyorum, bir ürperti omurgamdan yukarı fırlayıp omuzlarımda patlıyor ve parçalanmış sırtımdan aşağı iniyor.

Hücreme itildim, tökezleyerek durdum. Gardiyanlardan biri tasmamı çözüyor, hareket kabiliyetimi kısıtlayan direği tekrar takıyor ve beni tekmeliyor.

Sert.

Arka duvara doğru yuvarlanırken kaburgalarımın altında panik patlak veriyor, yüzümün yarısını koparmak üzere olduğumdan eminim, ayaklarım birbirine o kadar yakın kenetlenmiş ki ayağımı ileri atıp kendimi yakalamam imkansız. Bunun yerine vücudumu yana yatırıp bir topun içine giriyorum-

Omzum duvara çarpıyor, sırtımın üst yarısı diş gıcırdatan bir acı patlamasıyla kaba yontulmuş kayaya sürtünüyor, şiddetli artçı şoklar içimde dolaşıyor - etim binlerce kırbaç acısıyla yanıyor.

Derin, yakıcı bir çığlık boğazımı sıkıyor, duvarlarda yankılanıyor gibi görünüyor, sivrilen ucunu ürpertici bir sessizlik takip ediyor.

Sonrasında tıslayarak, gözlerimi açarken sakinleştirici şarkımın ritmiyle elimi yere vuruyorum. Suçlu gardiyanın üzerinde daralıyor.

Kırılan kilidimi yerden alıyor, sonra da sanki demir yumruklu bir kralın onu parçalayıp açması *benim* suçummuş gibi bana bakıyor. Boş bir hücrenin mandalından söktüğü yeni bir asma kilitle kapımı emniyete alıyor ve zırhlı maiyetimin geri kalanıyla birlikte oradan ayrılıyor; ağır ayak sesleri unutulup gidiyor.

Zincirlenmiş ve bir hücreye kapatılmış olduğum için şanslı; yoksa beni bağırttığı için kalbini sıkan yumruğumun içine alırdım.

"Sanırım iyi gitmedi?" Wrook o kadar yakın bir yerden s o r u y o r k i bıyıklarının kolumda seğirdiğini hissedebiliyorum.

"Beklendiği gibi," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarak.

Uzanıp pençesini koluma yerleştiriyor ve ben de Yaratıcılara şükrediyorum. Dünyanın onun gibi daha çok insana ihtiyacı var.

Elimi bırakmadan önce kısa bir süreliğine onun elinin üzerine koyuyorum.

O da aynısını yapıyor.

Tünelde yuvarlanan yemek arabasının sesi var. Yerde kayan kaselerin, ardından da açgözlü tüketimin şırıltılı melodisi.

Hücreme bir kase giriyor ve ona bakıyorum, daha önce yaşadığım açlığın hiçbirini hissetmiyorum - içi boş ağrının yerini mide çalkalayıcı bir korku alıyor.

Wrook yakında çıkacağı için ayağımla sola doğru itiyorum.

Kemikli erkek çılgınca tıkınmasına ara veriyor, bana bakarken sakalından salyalar akıyor. "Hayır," diye gürleyerek kaseyi hücreme geri koydu. "Açlıktan öleceksin."

Doğrudan onun çökmüş gözlerinin içine bakıyorum. "Bir sonraki aurora yükselişinde ejderhalara sunulacağım. Benim için boşa gitti."

Herkes beslenme çılgınlığına ara vermiş gibi görünüyor, sessizlik sözlerimin yankısıyla ziyafet çekiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor erkek.

Ben de öyle.

Essi'nin intikamını alma şansım olmayacağı ve bu güzel, kırık dünyayı terk edeceğim için üzgünüm.

Zaman zaman acı verici olsa da yaşamayı seviyorum. Krallığımızın renklerini ve bulutlarımızın sürekli değişmesini seviyorum.

Sürekli değişiyor.

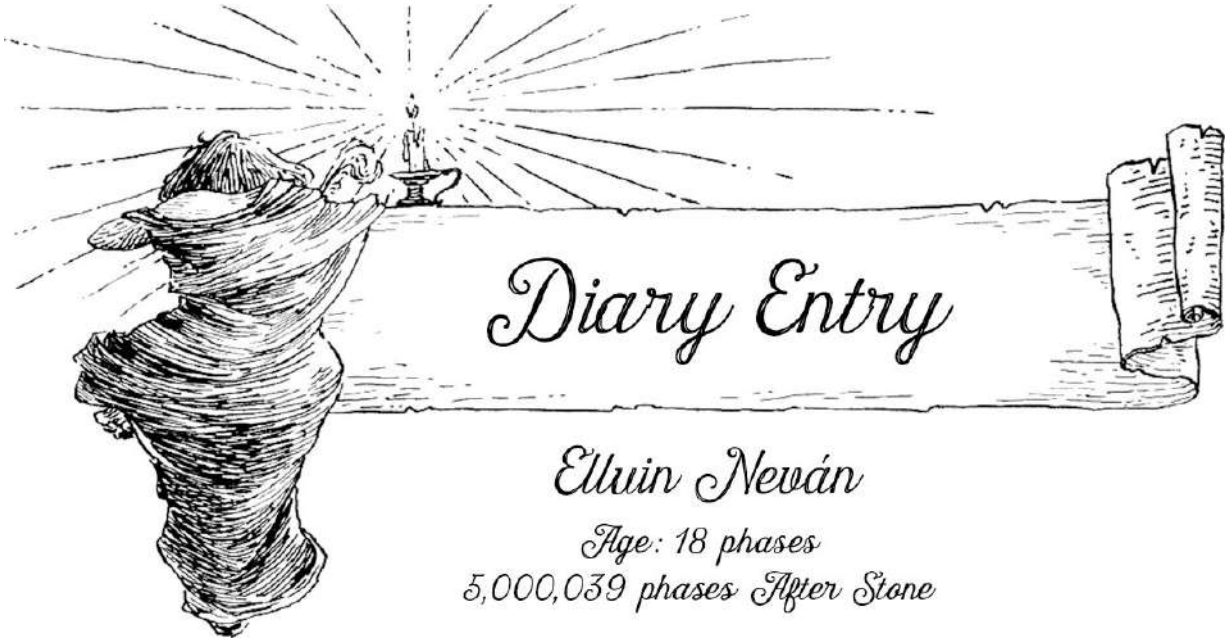
Ejderhaların mezar taşlarıyla delik deşik olmuş gökyüzünde tamamen serbest bir şekilde süzülmelerini seviyorum. Yağan karın tenimde bıraktığı hissi ve güneyden gelen soğuk bir esintinin burnumun ucunu buzlu bir öpücük gibi uyuşturmasını seviyorum.

Muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim o küçük, tuhaf ayı düşündükçe gözlerimin arkası yanıyor...

En çok bunu seviyorum.

Erkeğe yumuşak bir gülümseme sunarak kaseyi tekrar parmaklıkların altına itiyorum.

Bu sefer o alıyor.

O *Yanığın Kralı Stern Vaegor, Mah ve Pah'ı ziyarete geldi ve...*

Ben.

Artık on sekiz yaşımda olduğuma göre, görünüşe göre en yüksek teklifi verene pazarlanacak kadar olgunum, tıpkı kesime hazır çiftlik hayvanları gibi. En azından Kral Ostern böyle düşünüyordu. Pah, zalim gözlere ve daha da zalim bir gülümsemeye sahip olan oğullarından biriyle benim aramda anlaşmalı bir bağ kurmayı kabul edecekti, çünkü Gölge'nin hizmet etmekte zorlandığımız tarımsal ürünlere artan bir ihtiyacı var.

Ostern için çok kötü, Pah'a Tyroth Vaegor'la eşleşmektense varlığımın geri kalanında Moonplume'umun bokundan başka bir şey yememeyi tercih edeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim.

Pah ağzımın bozuk olduğunu söyledi. Eğer onun gibi Boltanic Plains'de büyümüş olsaydım, sadece bu yorum yüzünden bütün bir evre boyunca faunycaw gübresi küremek zorunda kalırdım. Ya da küstahlığım yüzünden kırbaçlanırdım.

Ona Tyroth Vaegor için seve seve kırbaçlanmayı kabul edeceğimi söyledim.

Pah tam da bu yüzden orayı terk ettiğini ve beni dünyadaki tüm tahıllar karşılığında satmayacağını söyledi. Sonra beni alnımdan öptü, bana olağanüstü dedi ve Slátra ve Allume ile biraz zaman geçirmemi, böylece kralların ağzı bozuk bir prenses dinlemeden politika konuşabileceklerini söyledi.

Pah'ı seviyorum ama keşke bana olağanüstü demeyi bıraksa. O kelimeyi bir böcek gibi ezip varlığından çıkarabilseydim, çıkarırdım.

Haedeon'a benimle kulübeye gelmek isteyip istemediğini sordum ama o her zaman yaptığı gibi duvara baktı. Netheryn'den eve hiç gelmediğini uzun zaman önce kabullenmiştim.

-Pek sayılmaz. Onu orada bırakmayacağıma yemin ettim ama bıraktım.

Artık gülmüyor.

Yaban mersini çiğnemelerini yemiyor.

Konuşmuyor. Bu da Allume'nin her geçen aşamada daha da güçlenen kanadı üzerinde çalışmamı izleyebilmesi için onu kafese ittiğimde de itiraz etmediği anlamına geliyor. Dürüst olmak gerekirse, yakında ilk uçuşunu yapacak kadar sağlam olacağını düşünüyorum.

Küçük bir çocuk olduğundan beri Haedeon'un tek istediği kendi Moonplume'unun sırtına binmekti ...

Belki ona bunu verebilirsem, tekrar gülümseyecektir.

Raeve

CHAPTER 25

M "Ballad of the Fallen Moon" şarkısını yumuşak ve yavaş bir şekilde mırıldanırken ayağımı yere vuruyorum, aksi takdirde ürkütücü bir sessizliğe bürünecek olan hücrelerde -çoğu

Diğer mahkumlar uykuya dalmış, daha mutlu olduklarını umduğum bir gerçeklik dışı cepte saklanıyorlar. Daha rahat.

Sağlıklı ve özgür.

Aç Kovuk'ta aynı şarkıyı söylerken Kılıksız Kral'ın kapüşonunun gölgesinden beni izlediği düşünülürse, onu hapishane tünelinden aşağı Runi beyazının dalgalanması içinde adımlarken görmek ...

Uydurma.

Hücremin önünde durdu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Git buradan," diye mırıldanıyorum, gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Neden burada olduğumu bile bilmiyorsun."

"İstemiyorum."

Sıfır. Yüzde.

İlgileniyorum.

Kilidim sallanıyor ve gözlerimi açtığımda onun bir anahtarla kilidi açtığını görüyorum.

İç çekiyorum.

"Acaba *kardeşin* anahtarlarını çalıp mahkumları serbest bırakman konusunda ne hissediyor?"

"Seni kırmayacağım, o yüzden fazla umutlanma." Kıs kıs gülüyorum. "Büyüleyici."

Kapıyı tekmeleyerek açıyor ve kötü kokulu odama giriyor. "Ve kardeşimin sadece bir yöne bakan gözleri var," diye mırıldanıyor, önümde çömeliyor ve beni sıcak kokusunun güçlü karışımıyla sarıyor. Bu sert yerde, ağzımdan nefes almayı seçerek zevkini görmezden geldiğim yemyeşil bir rahatlık.

"Ölmeden önce onu öldürme fırsatı bulamadığım için üzgün olduğumu söylemekten çekinmeyin. Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum."

"Hiç şüphem yok," diyor ve cebinden bir anahtar daha çıkararak iki zincirimi birbirine bağlayan çubuğu çözüp yanımda yere bırakıyor. Bileklerimi ya da ayak bileklerimi çözmeyi başaramıyor, yani benim için *planları* var.

Hiçbir şey yapmak istemediğim planlar.

Ayağa kalkıyor, tepemde yükseliyor, fenerimden sızan ışığı engelliyor. "Yukarı."

"Bir çukurda ölmek. Ya da daha iyisi, bir *kolezyumda* - bir Moltenmaws sürüsü tarafından ziyafet çekilerek. Seninle orada buluşuruz."

Pislik.

Guruldayan iç çekişinden biraz tatmin oldum.

Ayağa kalkmak istesem bile kalkabileceğimi sanmıyorum. Duruşmada bir gösteri yapmış olabilirim ama tüm vücudum yıpranmış bir dikiş gibi hissediyor.

Nefes almak acıtıyor. Göz kırpmak. Ayağımı vurmak acıtıyor. Damarlarımda dolaşan bir şey midemi bulandırıyor ve beni üşütüyor.

Genelde soğuğu severim ama bu farklı. Bu soğuk yanlış hissettiriyor - sanki kendine yer açmak için beni içten dışa doğru çiğniyormuş gibi iliklerime işliyor.

"Şimdi inatlaşmanın sırası değil, Ay Işığı." "Yanlış. Erkeklerin zincirlenmiş bir kızda gördüğü *tek bir* şey vardır.

kadın," diye feryat ediyorum, kelimelerim yeterince zehirle dolu

bir kalbi durdurmak. "Eğer onu istiyorsan tam buradan alabilirsin, böylece hücre arkadaşlarım senin nasıl bir canavar olduğunu görebilir."

Göğsünden çıkan alçak bir gümbürtü tenimi çakıl taşlarına çeviriyor. "Ben o tür bir canavar değilim, Mahkûm Yetmiş Üç. Özgürce verilmemiş olsaydı senden *zevk* almazdım. Şimdi kendi başına ayakta dur ya da kaldırılıp taşınmanın utancını yaşa."

Sözleri kaburgalarımın arasına giriyor ve beni acıtan yerimden bıçaklıyor: beni ölüme mahkûm ettiği kazığa bağlanmış, kalıntılarını yaklaşan mezarıma götürmeye kararlı olduğum solmuş gururum.

"Seçim senin," diye homurdanıyor. "Seçimini yap."

"Ben bir seçim yaptım. Sen onu benden aldın."

"Çünkü yanlış olan oydu." Beni omuzlarımdan kavrayacakmış gibi uzandı-

Boğazımı bir hırıltı yırtıyor ve parmaklarına dişlerimi geçiriyorum. "*Yapıyorum*."

"O zaman yap."

"Sen arkanı dönene kadar olmaz."

Dönmeden önce bir kez daha iç çekerek, başarabileceğimden emin olmadığım muazzam bir görevin acısını çekmem için bana gereken mahremiyeti sağlıyor. Şu anda yer benim dostum. Ayakta olmadığım sürece, o zaman düşmanım.

En azından arkası dönükken, parçalandığımı görmeyecek. "Bir gelişme var mı?"

"Biz konuşurken zihnen seni boğuyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi sol tarafımda yere koyuyorum. Titreyen ellerimi çimdikliyorum.

Dudaklarımı birleştirdim ve tüm ağırlığımı avuçlarıma vererek sallantılı bir şekilde çömeldim.

Omzumdaki iğne kemiğe sürtünüyor, kolumdan acı fışkırıyor...

Kahretsin.

Gözlerimi sıkıp açıyorum ve ayağa kalkıp sallanmaya başlıyorum. Sallanırken sırtımdan aşağı sıcaklık damlıyor. Etrafım bölündükçe, birleştikçe... bölündükçe, birleştikçe ...

"Düşmeyeceksin, değil mi?"

Çenemi kaldırıyorum, omurgamı sabitliyorum. İntikam ateşiyle yanarken başının arkasına bakıyorum. "Tabii ki hayır. Hayatımda hiç bu kadar sağlam olmamıştım."

"Güzel," dedikten sonra beyaz cübbesini savurarak hücreden çıktı ve beni de "Bu taraftan," diyerek peşinden gitmeye mahkûm etti.

I "Karmakarışık koridorlardan geçerek sonunda tek bir kapısı olan sessiz bir tünele yönlendirildim, Gizli Kral kapıyı açıp

geçmem için el kol hareketleri yapıyor.

Önünden girmek için.

"Önce sen," diyerek elimi duvara dayayıp törpüledim, *o tür* bir canavar olmadığına dair söylediği tek kelimeye bile inanmadım.

O bir Vaegor. Bir zorba. Tiranlar kendilerine yalan söylerler.

başkalarına yalan söyledikleri kadar.

Bu hapishanede neler olduğunu biliyorum. Bağırsaklarımı sonsuza dek solduracak kadar hikaye duydum. Eğer benimle uğraşacaksa, o odaya kör bir şekilde girmeyi reddediyorum. Bir parçamı daha mahvederken onu gözlerimin içine bakmaya zorlamayı tercih ederim. Her kırığı hissetmesini sağlarım.

Her çürük.

Uzun, zor bir an boyunca hareketsiz durur, sonra kapüşonunu geriye atar ve odanın içine doğru ilerler, diğer tarafa ulaşana kadar durmaz. Dönüp duvara yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve Yaratıcılar tarafından oyulmuş taş bir heykel gibi bekliyor. Güçlü çene, yontulmuş elmacık kemikleri, kaslı boyun. Her açısı öyle bir hassasiyetle işlenmiş ki, ona bakmak neredeyse acı verici.

Kaşlarımı çatarak ilerledim ve dört duvarı kaplayan çok sayıdaki raftan birine yerleştirilmiş bir kavanoz dolusu ay ışığının aydınlattığı odaya girdim.

Etkileyici. Bunları bulmak oldukça zor.

Yanındaki uzun tamirci paleti ve yastıklı sandalyeye dikkat ediyorum, bakışlarım köşede duran kadına kayıyor, saçları gözleri ve teniyle uyumlu kahverengi buklelerden oluşuyor ama giydiği yere kadar uzanan Runi cübbesiyle tezat oluşturuyor.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve bu gülümseme kalbimin hızla çarpmasını engelleyemiyor.

Cübbesinin ön dikişini birbirine tutturan düğmelere, yani onun gücünü simgeleyen düğmelere bakma zahmetine girmiyorum. Ne göreceğimi zaten biliyorum.

Etten iplik geçirebiliyor.

"Bu bir üçlü olsa iyi olur," diye homurdandım.

"Ben paylaşmayı seven biri değilim," diyor Kral, sesi alçak ve kararlı. "Ama eğer gerçekten istediğin buysa, sırtın iyileştikten sonra bunu ayarlayabiliriz."

Belli ki komik olduğunu düşünüyor, ama ben gülmüyorum, nabzım yavaşlatamadığım şiddetli bir çalkantı içinde.

Runi bana doğru bir adım atıyor, yüzü hala rahatlatıcı bir gülümsemeyle ısınıyor. "Selamlar, Mahkûm Yetmiş Üç. Ben Bhea. Neden tuniğini çıkarmana yardım etmeme izin vermiyorsun, böylece ba-"

"Beni iyileştirmenin bir anlamı yok," diye homurdanarak Kral'a ters ters bakıyorum. "Bu dişinin gücünü boşa harcamak olur.

beceri ve enerji."

"Bhea hizmetinin karşılığını fazlasıyla alıyor ve yardımcı olmaktan büyük mutluluk duyuyor."

"Kaderimin *kolezyum* olduğunu biliyor mu?" Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor, ben de bakışlarımı Bhea'ya dikiyorum. "Sen biliyor musun?"

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "O zaman neden zahmet ediyorsun?"

"Çünkü acı çekiyorsun," diyor Kral, sanki bu bir cevapmış gibi.

"Ejderhalara yem olduğumda bu acı sona erecek!"

"Lütfen." Bhea öne doğru bir adım daha attı. "Elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorsam fazla zamanımız yok."

Ayağım geri kayıyor.

Kıpırdamıyor ve Kral duvara yaslandığı yerden kıpırdamasa da aramızdaki boşlukta bir şey yerine oturuyor. Sanki fiziksel ipler kaburgalarımın etrafında düğümleniyor, odanın öbür ucuna uzanıyor ve onunkine bağlanıyor, o fark etmeden tek bir nefes bile almamı imkânsız hale getiriyor.

Tenim ısırıyor ve ilkel bir şekilde kaçmamı beklediğinin farkına varıyorum.

Kovalayacak.

Sanki çalkantılı iç monologumu sessizce değerlendiriyormuş gibi başını eğiyor, bu da beni sinirlendiriyor. Şu anki halimle iki adım atmış olacağımı ve onun beni bu pozisyona geri sürükleyerek kabul etmemi bekleyeceğini açıkça biliyorum.

Lanet olsun.

"Weald'ını kapıda bırakacaksın." "Üç tane var, Ay Işını."

"Ejderha alevine sahip olan, *efendim.*"

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, bir an sonra elini cebine atıp hançeresini çıkarırken kayboluyor,

Havaya fırlatıyor, uzattığım elime düşen mükemmel bir atış.

Koridorun aşağısına fırlatıyorum, taşın üzerinde takırdadığını duyuyorum.

Bu tam bir saçmalık.

Odanın içinde biraz daha ilerleyerek tentür kavanozları, şişeler, kaseler, dağlama çubukları ve tıbbi aletlerle dolu kaplarla dolu çalışma masasını tarıyorum. Bana Essi'yi hatırlatan çok fazla şey var.

Bu iş ne kadar çabuk biterse, ben de o kadar çabuk gidebilirim.

Kalbim boğazımda düğümlenirken, bol tuniğimin düğmelerini çözerek sandalyeye doğru ilerliyorum. "Üçlü hakkında şaka yapıyordum," diye kestirip atıyorum, Kral'ı bir bakışla öldürürken son ikisini serbest bırakıyorum. "Seni isteyerek becerebileceğim bir gerçeklik yok."

Neredeyse duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle, "Arkanı dön Ayışığı. Sandalyeye otur ki Bhea başlayabilsin."

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki parçalanmadıklarına şaşırıyorum, parmaklarım gömleğimin dikişleri etrafında kenetlenmiş. İkisinin de parçalanmış tenimi görmesinin bir anlamı yok.

Yok.

Sırtımdaki bu yaralardan çok daha güçlüyüm, anlattıkları hikâye kimse tarafından duyulmasını istemediğim dalgalı bir yankı. Onlar sindirirken burada uyuklayarak oturmaktansa mezara götürmeyi tercih edeceğim bir yankı - onu bir şekilde canlı tutarak.

Arkamda, Bhea'nın atmosferime girdiğini hissediyorum, elleri tuniği omuzlarımı açıkta bırakacak şekilde kısmen indirmeme yardım etmek için geliyor.

Nefesi kesiliyor, duraklıyor.

Yanımda dolanırken, parlak gözlü bakışları boynumdan göbeğime kadar uzanan çıplak et penceresinde geziniyor, gözyaşları alt göz kapaklarını ıslatıyor.

Kafam karışmış bir halde cübbesine bakıyorum, tek bir dikişte gördüğümden çok daha fazla altın ya da elmas düğme tarafından sıkıştırılmış, ensesine en yakın olanı görünce kanım donuyor. Alevden bir mantar üfleyen küçük bir ejderha.

Bu Runi'nin geçmiş rünlerin izini ateşlemek için ejder ateşine ihtiyacı yok, çünkü Ejderha Görüşü ile kutsanmış. Onları *kendi* gözleriyle görebiliyor.

Bu da demek oluyor ki...

Her şeyi.

"Ne oldu?" Kral'ın sesi odada bir kılıç darbesi gibi yankılanıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Bir tane daha.

Bhea bakışlarımı karşılıyor ve ben de başımı hafifçe sallıyorum.

Lütfen yapma.

Lütfen beni o yere geri gönderme-

"Hiçbir şey, efendim," diye fısıldıyor, gözlerini kırpıştırıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

İçimden buz gibi bir su gibi rahatlama akıyor.

"Hasar beklediğimden daha büyük. Koridorun sonundaki depodan daha fazla malzeme almam gerekecek."

Kral'ın başını sallamasıyla Bhea odadan çıkar, kapıyı arkasından kapatır ve mekânı daha az dolu ama bir şekilde dolup *taşar halde* bırakır.

Boğazımı temizliyorum, parmaklarım tuniğimi yumrukluyor, aramızdaki sessizlik elle tutulur hale geliyor. İki şeyden birine dönüştürülebilecek kil benzeri bir madde: bir savaş borusu ya da dalgalanan beyaz bir bayrak.

"Bu," diye törpüledim, çenemi tentür masasına doğru sallayarak, "bana yardım etmesi için bir Runi getirmen *hiçbir şeyi* değiştirmez."

"Öyle olsaydı şaşırırdım." Duvarı itiyor,
Bana doğru geliyordu. "Ama şimdilik bu zamanı kılıçlarınızı bileyerek geçirin. En azından Bhea görevini tamamlayana kadar."

"Bu büyük bir istek."

Bana uzanıyor, sıcak, nasırlı parmak uçları parmak eklemlerimde geziniyor, bakışları sessiz bir istek.

İç çekerek elimi gevşetiyorum ve aramızda beyaz bayrağın yükselmesine izin veriyorum. Bu odadan çıkar çıkmaz parçalamaya niyetlendiğim kırılgan, çırpınan bir şey.

"Bunu çıkarmadan önce üzerinizi bir bezle örtmemi ister misiniz?"

Nefesim kesiliyor.

Vaegor kardeşlerin üçü de çıplaklığın bazıları için rahatlık olarak görüldüğü -güneyde olduğundan çok daha az cinselleştirildiği- The Burn'den geliyor; bu yüzden kültürümü dikkate almasını takdir etmekten gurur duymuyorum.

Sorduğun için.

Ağzımı açıyorum, kapatıyorum. Sonunda başımı sallıyorum. "Fikrini değiştirirsen bana söyle."

Başımı sallamamla birlikte göz temasını bir kez bile kesmeden tuniğimi omuzlarımdan aşağı indirip bileklerime doluyor, ben onun uzun ve kalın kirpiklerini incelerken soğuk hava çıplaklığımı ısırıyor.

Güzel bir dikkat dağıtıcı.

Kalçalarımın etrafındaki kumaş parçasını nazikçe sıkıştırmak için uzanıyor, böylece yırtık pırtık etimi rahatsız etmiyor.

"Bunun anlamsız olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana göre değil," diye gürlüyor, sonra ellerimi büyük, sağlam ellerinin arasına alıyor -onun ten rengi taş duvarlar gibi, benimki kar renginde.

Beni sandalyeye doğru götürüyor, bacağımı sandalyenin üzerine kaldırabilmem ve geriye doğru yerleşebilmem için beni sabitliyor, sonra benimle birlikte alçalıyor ve bana zararıma bakmama onurunu veriyor. Bu küçük ateşkes aralığında takdir ettiğim bir merhamet.

Göğsümü ağır minderli sırtlığa yaslıyorum, o diz çökerken ellerimi kucağıma koyuyorum.

Kapı yumuşak bir şekilde çalınır.

"Girin," diye mırıldanıyor, ben onun alevini kaybetmiş bir ateşin ufalanmış kalıntılarına bakar gibi sert bakışlarını üzerimde tutarken.

Kapı açılır. Kapanıyor. Bhea'nın yumuşak, karışık adımlarını duyuyorum, sonra da işlem için hazırlanma seslerini.

Sırtımdaki kanın bir kısmını nemli bir bezle süpürerek temizlerken ve kırmızı fazlalığı yerdeki bir kovaya sıkarken Kral gözlerini kırpmıyor. Sırtımı bağlayıcı bir maddeyle boyarken de gözlerini kırpmıyor - narin bir fırça darbesiyle yollarını çizmeden önce fileto haline getirilmiş et katmanlarına batan tanıdık bir acı.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Fırsat verilirse seni öldürmeye hâlâ niyetliyim," diye uyarıyorum.

"Kafamı kesmeyi unutma," diye mırıldanıyor. "Yoksa sonsuza dek sana musallat olurum."

"Ben buna inanmıyorum."

Hem de hiç. Oldukça fazla olan ceset sayıma kıyasla çok az kafa kestim ve henüz gölgelerden bana pençe atan tek bir ruh görmedim.

Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman neye inanıyorsun?" diye soruyor, sesi gırtlaktan geliyor.

"İntikam."

Gözlerinden tüm sıcaklık fışkırıyor, sanki bir parçası kayıp gitmiş gibi. "İntikam en yalnız ilahtır, Ay Işığı. Bunu bilen birinden duy."

Tekrar konuşmak için ağzımı açıyorum ama Bhea araya giriyor. "Eğer bunu düzgün bir şekilde yapacaksam, biraz zaman alacak. Ve acıtacak. Kesikler derin. Ben hasarı onarırken o da acıyı yeniden yaşamak zorunda kalacak."

Beni uyarmadığını fark ediyorum, gözleri diğerlerinin göremediğini görebiliyor.

Onu uyarıyor.

"Bunu yapabilir," diye gürlüyor, bakışları tam da bunu yapmam için bana meydan okuyor.

Başımı sallamamla birlikte Bhea rünlerini kazımaya başlıyor, yaralarımın ömrünü her seferinde bir iğrenç kesikle tersine çeviriyor. Yüzden fazla şekilde dikilirken Kral bakışlarımı tutuyor ama öyle hissetmiyorum. Sanki içim dışıma çıkarılıyormuş gibi hissediyorum.

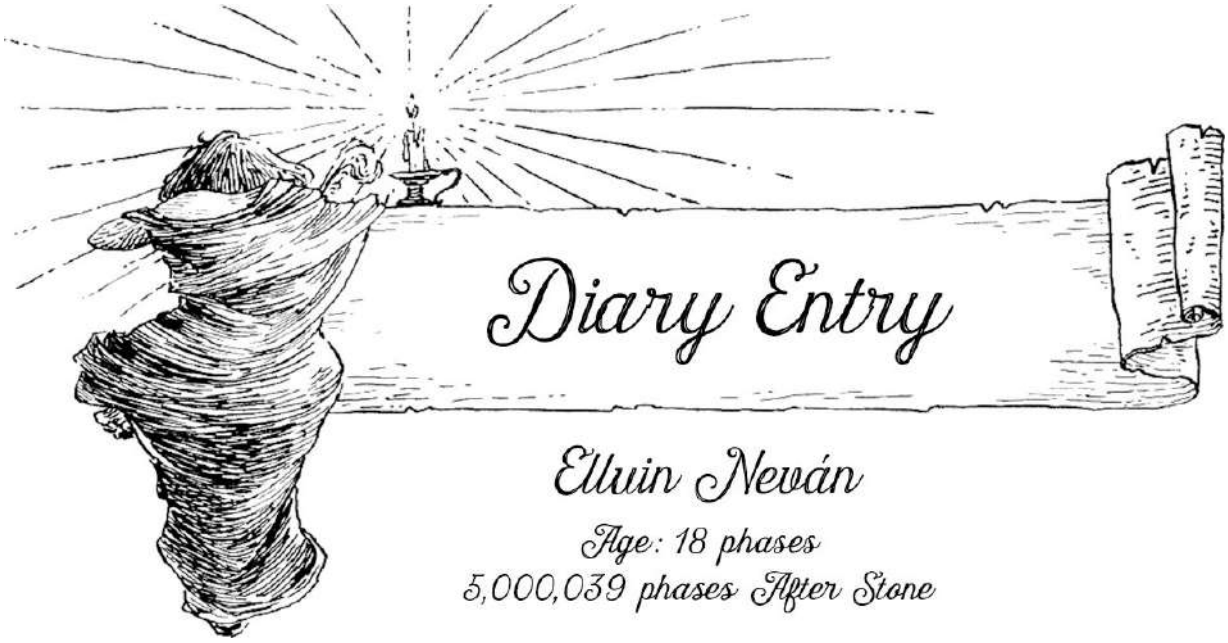
İncelendi.

Belki de bunu beni yeni tamir eden Runi dışında bir izleyici olmadan yapmaya alışkın olduğum içindir. Nefes almamı hatırlatırcasına nefeslerini benimkilere göre ayarlayan başka biri olmadan.

Her irkildiğimde ellerimi sıkıca kavrayan, alnımdaki teri silen, isyan eden kalbimi sakinleştirmek istercesine beyazlamış parmak eklemlerime izler süren başka biri olmadan.

İçimdeki acıya rağmen mütevazı bir huzur anı. *Çığlık atmaya yazgılı* sessiz bir an.

Cildimin ne kadarının pürüzsüzleştiği ya da
Ayaklarımın dibinde nasıl diz çöktüğünü. Ben hâlâ Aurora'nın doğuşunda idam edilmek üzere işaretlenmiş bir suikastçıyım ve o da hâlâ zalim bir kral.

I Allume'nin kanadı üzerinde çalışıyordu, ona yumuşak, sakinleştirici bir şarkı söylerken ince kemikleri gidebildikleri yere kadar uzatıyordu - ki bu şimdi

Neredeyse tamamen uzamıştı. Huzursuzlanmaya başlamıştı, başını sağa sola sallayıp yanımı dürtüyor, o kocaman ışıltılı gözleriyle bana bakıyordu. Sanki bir şey söylemeye çalışıyordu. Hatta girişe doğru küçük bir alev bile fırlattı ki bu onun yapacağı bir şey değildi.

Şimdi anlıyorum ki o buna meydan okuyordu.

Birden kanatlarını o kadar hızlı çırpmaya başladı ki, gammy olanı kafama çarptı ve beni Haedeon'un sandalyesine doğru fırlattı. Yerde kaydım ve Mah'ın Moonplume Náthae'sinin kuluçkaya yatmış olabileceğini düşündüğümüz için kısa süre önce getirdiği bir yığın buz kayasının arasına düştüm.

Kafamı vurdum. Çok sertti.

Gözlerimi tekrar açtığımda Allume gitmişti ama onu girişten görebiliyordum; gökyüzünde çırpınıyor, parlak gümüş postundan ışık saçıyordu. Uzun ipeksi kuyruğunun her sallanışında loşluğun tozunu aldığını görebiliyordum.

kanatlarını. Gökyüzüne doğru fırlatıp durduğu su alevlerini görebiliyordu, çığlıklar eşliğinde. Aylara atılan bir zafer çığlığı gibi.

Atalarına.

Haedeon'u kontrol etmek için ayağa fırladım... Gülümsüyordu.

Gözlerimin içine baktı ve o kadar sert bir sesle "teşekkür ederim" dedi ki sanırım kelimeler ağzından çıkarken canımı acıttı ve mutluluğu hiç bu kadar şiddetli hissetmemiştim.

Onca zaman önce Haedeon'un kızağına bindiğimden beri ilk kez kendimi olağanüstü hissettim.

Raeve

CHAPTER 27

"O Kay, bu sonuncusu," diyor Bhea, sırtıma bir yağ sürerek -elleri yumuşak ve şefkatli, tüm
artık iyileşmiş bedenimdeki gerginlik.

Rahatlayarak inleme isteğimle savaşarak gözlerimi açıyorum ve Kral'ın kalın kaşlarının arasına bir çizgi çekilmiş bir çift yoğun kor küresine bakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, nemli ellerimi sıkıca tutarak.

"Ben harikayım," diye mırıldanıyorum, ellerinden çekiştirerek.

Hiç daha iyi olmamıştım. Son anlarımda bana işkence ederek sağlığıma kavuşturduğu için çok mutluyum. Ne ölüm şekli ama. Uygun, ama biraz boktan.

Ellerimi sandalyenin başlığının üzerinden zincirime takılmadan kaldırabilmek için arkama yaslanıyorum ve omzuna asılı havluyu alıyorum. Kirpiklerimde boncuk boncuk ter biriktiğinde alnımı kurulamak için kullandığı havluyu.

"İğne için ince uçlu çatallarımı getireyim," diyor Bhea, ben yüzümü havlunun içine sokup gerginliği ovalarken

bir şeyleri karıştırmaya başlamadan önce ayak seslerini duyuyorum.

Sözleri nihayet kafamı kaplayan sis perdesini aralıyor.

Çatal mı?

İnce uçlu çatallara ne gerek var?

Havluyu yüzümden çekiyorum ve Kral'ın bakışlarını tekrar yakalıyorum. "İğneyi mi çıkarıyorsun?"

Mantıklı. Batıya götürülürsem ve bir Moltenmaw'ın çıra yuvasına tükürülürsem hiçbir yavrunun boğulup ölmesini istemem.

"Demir kelepçeler takıyorsun," diye mırıldanıyor, bakışları yüzümün her açısında geziniyor, sanki şeklinin haritasını çıkarıyormuş gibi, yine gözlerime takılıyor. "İğneye gerek yok."

"Şey, evet. Ama *ben* gereksizim, hatırladın mı? Deri levhalar

... Rekk Zharos'un parmağı... Parçalara ayrılmaya ve sonra da duvardan aşağı atılmaya ne kadar yaklaştığını takdir ettiğini sanmıyorum. Ama ölmeden önce beni onardığın için teşekkürler, her ne kadar anlamsız olsa da."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Parçalara ayrılmış mı diyorsun?"

Besbelli.

"Sen gördüğüm en iri erkeksin." Omuz silkiyorum, yüzümü buruşturuyorum çünkü o iğne *kesinlikle* acıtıyor. Artık derim şerit şerit kesilmediği için bariz bir şekilde belli oluyor. "Boğazını kestikten sonra seni kenara sürüklememin imkânı yoktu."

"Ama sen yapmadın..."

Kaşlarımı çatıyorum, keşke patavatsızlıklarımı bu şekilde yüzüme vurmasaydı.

Güzel kokuyordu.

Berbat ettim.

Bunun üzerinde durmayalım.

"Çatallar burada değil," diyor Bhea ve ayağa kalkarken Kral'ın yüzündeki o küçük gülümseme anında kayboluyor.

"Heybemde biraz var ama oraya gidip gelmem biraz zaman alacak," diye duyuruyor, eskimiş, yarı çürümüş bir tahta yuvarlağıyla kaplı pencereye doğru adım atarak. "Nasıl gidiyoruz-"

"Bana bir bıçak ver." Elimi havada sallayıp zincirlerimi şıngırdatıyorum. "Kesip çıkaracağım."

Kral aniden durdu ve hem o hem de Bhea, sanki boğazlarını kesip açabilmem için lütfen boğazlarını açmalarını istemişim gibi bana ters ters baktılar.

Gözlerimi deviriyorum.

"Seni bıçaklamayacağım. Beyaz bayrak, hatırladın mı? Geri de vermeyeceğim, o yüzden özellikle bağlı olduğun bir bayrağı bana verme."

İyi bir bıçağı kaybetmekten daha kötü olan tek şey *tüm* iyi bıçaklarını, lanet olsun.

Parmaklarımın uçları, Rekk Zharos'un boğazını oyma ve soluk borusunu çıplak ellerimle sökme isteğiyle karıncalanıyor. Artık iyileştiğime göre, bu adaletsizlik daha da sakatlayıcı. Bu lanet zincirler olmasaydı onu avlayabilecek kadar iyi durumdaydım.

"Üzerine merhem sürebilirim," diyor Bhea ve sanki ben burada değilmişim gibi dikkatini Kral'a çeviriyor.

"Bu berbat bir fikir," diye yakınarak kendimi yeniden konuşmaya dahil ediyorum. "Omzumda bir *iğne* var."

Şimdi hepimiz bunun hakkında konuşuyoruz, ben daha fazla büyüyorum

Bu şey içimdeyken öleceğim için daha da kızgınım ve bulabildiğim her yerde teselli bulmamın adil olduğunu düşünüyorum, çok teşekkür ederim.

Sandalyeden geriye yaslanıp Kral'ı daha iyi görebilmek için dönüyorum. "Şüphesiz bir kılıcınız var. Onu bana ver," diyorum, doldurması için elimi uzatarak. "Herhangi bir kılıç. Ben

seçici değil. Biraz etrafı kurcalayayım. Eğer miden bulanıyorsa gözlerini kapatabilirsin."

Boğazını temizliyor, bakışlarını bir an olsun çıplak göğüslerimden ayırmıyor ve dönüp ahşap pencere kaplamasını tutuyor. Yana doğru kaydırarak dışarı bakıyor ve nefesinin altından bir küfür mırıldanıyor. "Merhemin içinde rindleroot var mı?"

Acıyı
uyuşturmak
için mi?
İlginç.

Beni ölüme götürürken acımı hafifletmek istiyor. Ben de onu sökmeyi kolaylaştırmak için bir el testeresi sipariş ediyordum.

"Öyle," diye cevap veriyor Bhea, elini çalışma masasının üzerinde açtığı büyük deri çantaya daldırarak. Bir tür ödül gibi bir kavanoz çıkarıyor ve içindeki pütürlü yeşil macuna kaşlarımı çatıyorum. "Ve mayalanmış eahl yumurtası."

Dezenfekte etmek için. Ama en önemlisi, üzerinize sıçılmış gibi kokmanızı sağlamak için.

Hayır, teşekkür ederim.

"Biliyor musun?" Gömleğimi tekrar giymeye çalışarak söylüyorum. "Siktir et, ben iyiyim. Acımıyor bile. Bırak yavrular boğulsun."

"Yap şunu." Kral pencere kapağını tekrar yerine kaydırarak fazladan ışık sızıntısını kesiyor. "Pimi kesmek için vaktimiz yok," diyor ve içimden geçip diğer tarafa fırlayan bir bakışla beni çiviliyor. "Aurora yükselmek üzere."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse
kusacağım. Kahretsin...

Sanırım neredeyse ölme vakti geldi.

Bir o yana bir bu yana sallanırken Wrook'un boş hücresine yan gözle bakıyorum, kaşınan sırtımı taşa sürtüyorum - yer yer kemiklere kadar işleyen bir kaşıntı, sırf kaşıntımı dindirmek için Bhea'nın tüm emeğini parçalamak istememe neden oluyor rahatsız edici bir his.

Sanırım Gizli Kral ben yokken verdiği sözü yerine getirmiş. Umarım Wrook Sabersythe dişinden memnundur ve daha önce hangi canavara aitse ona yem olmamıştır.

Bana verilen bu cızırtılı hediyenin de uyarılar olmadan geldiğine inanacak kadar aptal değilim. Bu dünyada çok az insan karşılığında bir şey beklemeden başkalarına yardım eder.

O odaya ikna edilmemin bir nedeni var. Henüz ne olduğunu bulamadım.

Tuniğimi aşağı indirerek Bhea'nın kürek kemiğime açtığı deliğe doldurduğu yapışkan maddeye uzanıyorum ve keskin kokuya kaşlarımı çatıyorum.

Şimdi bitkisel bir tını ile zar zor yumuşatılmış fermente yumurta gibi kokarak öleceğim.

Çok güzel.

En azından Kral'ın acımı dindirmek için duyduğu garip, neredeyse zorlayıcı arzuyu nihayet dindirmiş gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çattım.

Belki de ona hatırlattığım kişiyle ilgilidir? Belki de beni iyileştirmek onu bir şekilde yatıştırdı? Kendini daha iyi hissetmesini mi sağladı?

Bu olmalı.

Bilmeceyi çözdüğüm için şükrederek rahat bir nefes aldım. Bu soruyu kemirici sonuma kadar götürmek istemedim.

Burnuma düşen bir küf damlası rahatlamamı engelliyor. Bir hücrede olduğumu hatırlatan bir sıçrama. Ölümü bekliyorum.

Bunların benim son anlarım olduğunu.

Sikeyim.

Etrafımı tararken, hücre arkadaşlarımın dinlenen formlarına bakıyorum, derin, durgun nefeslerini

kıskanıyorum ...

Şu anda uyumak iyi olurdu. *Başka bir yerde* var olabilirim. Birazcık.

Burası dışında herhangi bir yer.

Ama kendimi unutmak için içimdeki dürtüyü çağıramıyorum. Sanki göğsümde bir şimşek çakıyor ve gözlerimi kapatmayı her düşündüğümde beni çarpıyor. Tek bildiğim, muhafızların tam şu anda beni ateşli sonuma sürüklemeye hazır bir şekilde aşağı iniyor olabileceği.

İçim düğümleniyor.

Düşünceleri uzaklaştırıyorum, ama tıpkı Nee'nin yaptığı gibi, bana çarpmaya devam ediyorlar. Bana sokuluyorlar.

Bunu
sevdim.

Bundan
nefret
ediyorum.

Göğsümü havayla doldurup yavaşça üflüyorum ve tırnağımın kenarındaki deriyi karıştırıyorum.

Düşünme.

Düşünme.

Düşünme.

Gözlerimi kapatıyorum, zihnimin derinliklerinden gelen sessiz, sakinleştirici melodiye ayağımı vuruyorum ve tavandan düşen nem sıçramalarına göre ritmi ayarlıyorum.

Splat.

Splat.

Splat-splat.

Kollarımdaki tüyler diken
diken oldu, gözlerim açıldı.

Parmaklıkların arasından, çarpık bir hava dalgası bakışlarımı çekiyor - diz hizasından daha uzun değil. Kar renginde vahşi bir kürk yumağıyla çömelmiş bir yaratığı ortaya çıkarmak için soyulduğunda gözlerim daralıyor, kaşları ve kirpikleriyle eşleşiyor, ancak yüzündeki, boynundaki, bacaklarındaki ve kollarındaki pürüzsüz, soluk pembe tenle tezat oluşturuyor.

Uno pelerininin ışıklı rünlerle çizilmiş mürekkepli kumaştan bir yumak halinde yere düşmesine izin veriyor ve

bana bir

Yaramaz bir gülümseme ve keskin dişler.

Göğsümdeki organ o kadar sıkışıyor ki ortadan çatlayacağından korkuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından fısıldayarak öne doğru eğilip tünele bir göz atıyorum, nabzım o kadar hızlı atıyor ki başım hafif ve havadar hissediyorum.

Büyük, kabarık kulakları sesi duymak için gerinirken seğiriyor. "Sereme Efendiyle konuştu. Seni dışarı çıkarmamı emretti."

Buz gibi bir öfke karnımda gurulduyor.

Tabii ki Sereme bunu emretti. Bu da demek oluyor ki, benim yerime bir başkasını getirmeyi planlıyor. Kraliyet'i bir *başkasıyla* beslemek için. Daha da kötüsü, beni almak için *Uno'yu* tehlikeye attı.

Ruse endişeden aklını kaçırmış olmalı.

Uno, yünlü kıyafetine dikilmiş çok sayıda renkli yamalı cepten bir kazma çıkarır, vücudunu uzun bir çizgi halinde uzatır, kilidimi yakalar ve ince metal pimi açıklığa kaydırır-

"*Dur*."

Narin elleri hareketsiz, pembe gözleri bana kayıyor, yarık gözbebekleri daralıyor. Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, uzun kuyruğunun beyaz, püsküllü ucu ileri geri sallanıyor.

"Git buradan, Uno. Lütfen. Yakalanma riskini göze alamazsın."

Dudakları keskin dişlerinin arasından sıyrılıyor, düğmeli yüz hatları bilenmiş ve korkunç bir şeye dönüşüyor. "Sen Efendi değilsin." Kelimeler derimi yarıyor, acı bir iz bırakıyor. "Bana hükmetmiyorsun."

İnatçı Miskunn.

İçimi çekiyorum, tekrar tünelin aşağısına bakıyorum, sonra tekrar onun öfkeli gözlerine. "Benim bir tehdit olduğumu biliyorlar. Eğer yaşarsam, avlarını iki katına çıkaracaklar." Böbrek atışımı yapmadan önce duraksıyorum. "*Ruse'u* bulacaklar."

Uno dişlerini birbirine geçirip hırlıyor, dudakları inceliyor.

Kuyruğu öne doğru uzanıyor ve yanağıma sürtünüyor.

Gözleri yanardöner parlıyor.

Kıpırdamadan duruyor, zaten solgun olan teni o kadar açılıyor ki derisinin en ince olduğu yerler -şakakları, çelimsiz bileklerinin iç kısımları, yumrulu bacaklarının sırık gibi kıvrımları- yarı saydam hale geliyor.

O nadir kehanetlerinden birine dalmışken sessizlik uzuyor ve ben yutkunarak gözlerindeki prizmatik beneklerin çalkalanışını izliyorum. Pembe parçalar donuyor, yüzeye çıkıyor, sıcak ışıkta kırmızı kırmızı parlıyor.

Kuyruğu yüzümden o kadar hızlı fırlıyor ki sanki ateşten yapılmışım, titreyen nefesi iğne dişli ağzından emiliyor. Gözlerini kırpıştırıyor, kazmasını kilitten çıkarıyor ve çömelerek geri çekiliyor, sahip olduğumu bile fark etmediğim umut damlacıkları kaburgalarıma çarpıyor.

"Haklı olduğumu biliyorsun..."

Kazmayı yün giysisinin küçük pembe cebine sokuyor. "Eğer o kolezyuma gitmezsen usta ölecek. Sereme de. Şimdi gördüm."

Göğsüm iniyor ve başımı sallıyorum.

Anlaştık o zaman.

"Şaşırmadım," diye fısıldadım, gülümsemeye zorlayarak. "Soylular Loncası'nı kızdırdım. Hem de çok. İdamıma yetişemezsem beni bulmak için şehrin altını üstüne getireceklerini düşünüyorum."

"Öyle olacak," diyor metanetli bir kesinlikle. "Gördüklerimi Üstat'a ileteceğim. O da bunları efendisine iletebilir. O da efendisine iletebilir."

Gülümsemem yumuşuyor. "Bunu sen yap, Uno."

Turuncu cebine uzanıyor ve bir parça kömür çıkarıyor. "Gel," diyor ve görmem için kaldırıyor.

Kaşlarımı çattım.

Tünele bir kez daha bakarak, zincirlerim yerde sürüklenmesin diye metal direğimi kaldırıyorum ve

İleri. Uno başımı iki parmaklığın arasına yaslamamı işaret ediyor, metal yüzümün kenarlarına sertçe çarpıyor.

Kömür parçasını alnımda gezdirirken alt dudağı titriyor.

Çizdiği şekli hemen tanıyorum, ne zaman Gölge'ye doğru baksam gökyüzünde aradığım aya o kadar aşinayım ki.

"Bu... *doğru,*" diye fısıldıyor ve boğazımdaki garip kalınlaşmayı yutuyorum.

"Biliyorum."

Arkasına yaslanmış, dizlerini yanaklarına doğru çekmiş, ben onu incelerken o da beni inceliyor...

Öngörülerinin düzensiz olduğunu bilmeme rağmen, kazığın ucundan mı yoksa Bhoggith'e götürülüp bir grup yavruyla mı besleneceğimi sormak dilimin ucunda. Sonuçlar değişebilir ve sallanabilir. Ama acı sona kadar kendimi cehalete boğmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Kül tadında bir veda etmek istemediğim için gözlerimi kapatıyorum ve onun sessiz adımlarının unutulmaya yüz tuttuğunu duyuyorum. Ancak gittiğinden emin olduğumda gözlerimi tekrar açıp önümdeki boşluğa bakıyorum.

Boğazımı temizliyorum, duvara doğru sürünüyorum, kaşınan sırtımı aşındırıcı yüzeye sürtüyorum.

"Neden top?" diye solumdan cılız bir ses geliyor.

Kirli battaniyesinin altında uyuduğunu sandığım ama parmaklıkların ardından beni izleyen erkeğe yan gözle bakıyorum. "Bu bir ay."

Kaşlarını çatıyor. "O zaman neden ay?"

Bakışlarımı tekrar ileri fırlattım, kafamdaki rahatlatıcı melodiye ayağımla hafifçe vurdum. "Çünkü düşüyorlar."

İstemediğimiz zamanlarda bile.

Raeve

CHAPTER 28

I Sıkışık ve kalabalık Ditch'e kadar eşlik edildim. tarafından Bu Crown'sboncuklu Askerler,ve Gökyüzünde ağlayan kar taneleri toprağın tozunu alıyor - buzlu bir yastık için benim yalınayak shuffle geçmiş sıkı dudaklı ŞEHİR Halk.

Muhafızların geçit töreni ve sıra sıra dizilmiş sessiz tanıklarla birlikte kolezyuma götürülmek normal değil ama duvarlara asılmış, yakalanma ve infaz zamanımı bildiren çok sayıda afişle birlikte anlıyorum.

Kalabalıktaki ince yarıktan geçmemi izliyorlar, her iki tarafta da bir hayvan sürüsünü koruyan çit direkleri gibi daha fazla Fade askeri sıralanmıştı. Kılıçları kalçalarında, daralmış gözleri tarıyor, belki de herhangi bir Fíur du Ath'ın öne çıkıp kendilerini gösterip göstermeyeceğini görmek için bekliyorlar.

Bana yardım etmeye çalış.

Karışmayacaklarına eminim. Uno'nun kehanetinden sonra olmaz.

Bu yüzden tanıdığım yüzlerin, fae halkının ve hatta zamanla güvendiğim birkaç yaratığın yanından geçerken

çenemi yüksek tutuyorum.

fazlar. Bildiğim hayatımı bileyerek geçirdiğim bu kılıcın üzerine düşmeden önce hayatımda küçük ama dokunaklı roller oynayan Ath'ın diğer üyeleri.

Bana göre yüzleri *ay* gibi parlıyor.

Tıpkı gökyüzündekiler gibi, umarım düşmezler, bu krallığın eski ihtişamına kavuştuğunu göremeyeceğim için üzgünüm. Sereme bunu yapacak, yapacağını biliyorum.

Sonunda.

Ondan ne kadar nefret etsem de, o sürtük nasıl başarısız olunacağını bilmiyor. Ölürken yanımda götüreceğim bir umut tohumu.

Kraliyet'in taş suratlı hizmetkârları, sadece bir tür hayvan kanı olduğunu tahmin edebildiğim kaseleri elime tutuşturup üzerime sıçratıyorlar. Metalik kokusuyla beni sırılsıklam ederken, Moltenmaw'ların gök gürültüsü gökyüzünü gölgeliyor, güçlü kanatlarının *gümbür gümbür* vuruşu ... *gümbür gümbür* ...

Tıpkı toparlanan kalbim gibi.

Burnumun ucuna bir kar taneciği konuyor ve ben gülümseyerek başımı kaldırıyorum, eminim herkes benim sert havadan muzdarip olduğumu düşünüyor. Ama acaba Su Tanrıçamız aksini biliyor mu? Rayne, damarlarımdaki ateşi ve kalbimdeki öfkeyi soğutarak beni gerçekten rahatlatan buz gibi gözyaşlarıyla bana el sallıyor mu? Bunun bir anlamı yok zaten. Artık yok.

Bitti.

Bitti.

Sonuma sadece iki pişmanlıkla zincirlenmiş olarak gideceğim: Rekk Zharos'u horozundan boğazına kadar yüzemediğim için ve Fallon'un ölmeden önce anlattığı şekilde *hayatı* deneyimleyemediğim için. Bu güzel, destekleyici özgürlük her zaman ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Duvarın kuzey tarafına yontulmuş bir merdivene doğru götürülürken her iki pişmanlık da kalbimde kıymıklar gibi hissediyorum, neredeyse bulutları ağzımda yakalayacak kadar yaklaşana kadar zikzaklar çizerek yukarı çıkıyorum.

Tadına bakmak için.

Duvarın tepesine yaklaşırken, her birkaç adımda bir parmak uçlarımda yuvarlanmaya başlıyorum, boynumu büküyorum, çok sevdiğim aya *son bir kez* bakmaya kararlıyım.

Biraz daha yukarı çıkarsam-

Gökyüzünü her yönden kaplayan ve ayları gizleyen alçak, kar püskürten bulutları tarıyorum.

Her ay.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, gözlerimin arkasına keskin bir şey batıyor.

Alevli apliklerle kaplı bir tünele itiliyorum ve hırlıyorum, bulutlu görüş taş ve alev tarafından engelleniyor. Ayak sesleri duvarlarda yankılanıyor ve eminim ki o sesler hayal kırıklığımın ağırlığıyla göğsümü eziyor, kaburgalarımı kırıyor. Ciğerlerimi eziyor.

Fırçala.

Uzaklaştır.

Başka bir tünelden geçerken çenemi kaldırıyorum, sonra beni kolezyumun orta sahnesine çıkaran girdaplı bir merdivene yönlendiriliyorum - o kadar büyük ki kendimi bir leğenin dibindeki toprak zerresi gibi hissediyorum.

Ufacık.

Önemsiz.

Kalın taş tente, binayı taçlandıran tek bir oturma katını koruyor ve benim ölümümü izlemeye gelen, korkunç gösteriye tanık olmak için hayatlarını riske atmaya istekli canlı elementalleri koruyor.

Gülüyorlar, soluk soluğa kalıyorlar ve mırıldanıyorlar, ben tahta bir kazığa yaslanmışken, ayaklarım kabuk bağlamış kar tabakaları arasında kaybolmuşken bana doğru işaret ediyorlar.

Onlara zincirle bağlanmış bir el sallıyorum ve gülümsüyorum. "Beni uğurlamaya geldiğiniz için teşekkürler!" Bağırıyorum, ardından "*pislikler*" diye mırıldanıyorum.

Muhafızlar ellerimi yanlarıma doğru itiyor, lifli ipten sarmalları etrafıma bağlıyorlar.

tam bir nefes almak için. Ciğerlerim daraltıcı bağa karşı mücadele ederken onlar merdivenlerden geri dönüyorlar.

Kaburgalarımın arkasında bir panik patlaması. Kapana kısıldım. Güçsüzüm.

Çok yalnızım.

Farkına vardığım şey kalbime saplanıyor, korku damarlarımdan kaynayan kanla birlikte sızıyor. Nefeslerim kısa, keskin ve hızlı geliyor, hücrede beni sarsan o korkunç titreme bir intikamla yeniden canlanıyor.

Belki de ani rahatsızlığımı fark eden bazı elementaller gülüyor, kıkırdamaları fırlatılmış taşlar gibi üzerime yağıyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor, onlara tekrar bakmayı reddediyorum. Bunun yerine bakışlarımı gökyüzüne fırlatıyorum, gözlerim yukarıda daireler çizen, bulutları yaran, güzel renkleri çalkantılı bir irise dönüştüren canlı yaratıklarda genişliyor ...

Ben.

Gıcırdayan dişlerimi durdurmaya ve sığ, çılgın nefeslerimi yavaşlatmaya çalışırken kar taneleri saçlarıma ve yüzüme dağılıyor.

Bu benim uyanacağım bir uyku-terörü. Her uyku teröründe olduğu gibi, sizi yeterince kırana kadar uyanmazsınız.

Bu kadar...

Sadece kırılmam gerek. O zaman özgür olacağım.

İmparatorluk kutusundaki bir hareketlilik dikkatimi çekiyor ve bir kadının, ayrılan askerlerin arasından geçtiğini görüyorum; solgun teni, kızıl saçlarını süsleyen kırmızı tacıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Kraliçe...

Bunlara katıldığını sanmıyordum. Sanırım bu ayrıcalığı hak edecek kadar yüksek profilliyim.

Beslenme çanı çalıyor ve bir sonraki nefesim boğazımın arkasına bir yumruk gibi iniyor, İmparatorluk Ekselansları korkuluklara ulaşırken her gong kemiklerimi sızlatıyor. Bakışları üzerime düşüyor ve durgunlaşıyor, gözleri bir şeylerin parlamasıyla genişliyor.

Şok mu?

İnançsızlık
mı? Tanıma
mı?

Yerini tespit edemiyorum. Umursayacak kalp atışlarından yoksun olarak, dikkatimin gökyüzüne akın eden canavar sürüsüne kaymasına izin veriyorum ...

Yaratıcılar.

Devasa bir Moltenmaw taş tentenin üzerine konuyor, sarı ve turuncu tüyleri onu beni yutmaya gelmiş kızgın bir alev gibi gösteriyor. Uzun sivri gagasını gökyüzüne doğru savurup, başını çanağın içine sokmadan önce alçalmaya başlamış olan küçük canavarlardan bazılarını dağıttığında sarsılıyorum.

Çok yaklaştın.

Yarık gözbebekleri genişliyor ve sert gagasını yüzümün hemen önündeki havaya doğru şaklatıyor. Alıştırma ısırığı gibi.

Ejderhanın kızıl bakışlarını tutuyorum- Bana doğru bir hava rüzgarı esiyor.

Moltenmaw başını sola doğru sallayarak, binanın diğer tarafındaki tenteye tutunmuş, neredeyse aynı büyüklükteki ikinci bir canavara doğru ötüyor. Gagasını çevirip kendi kaotik çığlığını çıkarıyor ve bir tükürük ve duman püskürüyor.

Kendimi patlamadan korumaya çalışarak başımı çeviriyorum, bakışlarım doğrudan imparatorluk kutusunun içine dalıyor.

Kraliçe beyaz parmaklı elleriyle korkuluklara tutunmuş, arkasındaki askerlere bağırıyor; askerler ondan bana bakıyor, yüzleri parşömen gibi solgun.

Geniş, manik gözleri benimkilere kilitleniyor ve o yosunlu gözlerde iç gölümü rahatsız eden bir şey var. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve duyamadığım kelimeleri şekillendirmeye başlıyor... ama *görebiliyorum.*

Tanıyabilir.

Clode'a şarkı söylüyor, ona dönmesi için yalvarıyor. Dönmesi için.

Etrafımdaki hava, gözle görülmesi neredeyse imkânsız olan kar ve buzdan oluşan siklonik bir çalkantıya dönüşüyor. Bağlı olduğum kazık sahneden çözülmek üzereymiş gibi sallanıyor, saçlarım köklerinden kopmakla tehdit ediyor, tel tel uçları girdaba doğru uzanıyor.

İki Moltenmaws çığlık atıp çatıdan itiliyor, kanatları havanın kıpırtısına karşı çarpıyor, canlı tüyleri karınlarından koparıp yaratıkları bulutlara doğru sürükleyen girdaba saçıyor.

Yüzümü yalayıp geçen karın acımasız savruluşu arasında Kraliçe'yle yeniden göz göze geliyorum; göğsü hıçkırıklarla inliyor, yanaklarını sıcak bir gülümseme dolduruyor.

Anlayış, uzun bir açlık döneminden sonra ağır bir yemek gibi karnıma düşüyor ve kaşlarımı çatıyorum ...

Ejderhaları korkutmaya çalışıyor. O

...

Beni kurtarıyor-

Derin, gırtlaktan gelen bir nabız havayı sarsıyor, her açıdan gümbürdüyor.

Thud-ump.

Thud-ump.

Thud-ump.

Tüm ışık kolezyumdan sızıyor, beni neredeyse bütünüyle yutan korkunç bir karanlık tarafından gölgeleniyor.

Kalabalıktan çığlıklar yükseliyor, yerlerinden fırlayıp çıkışlara doğru koşuyorlar, bazıları panik içinde birbirlerine takılıp düşüyorlar. Kraliçe bakışlarımı kırıyor ve binanın tacının ötesine bakıyor, gözleri şişiyor. Kafa karışıklığı beni de etkiliyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük Sabersythe dalgalı kanatlarını açarak kolezyuma doğru inerken kalbim duruyor, nefesim kesiliyor. Mamut pençelerini uzatıyor ve kavisli tenteyi kavrıyor, ağırlığını artık güçlü ve sağlam görünmeyen yapıya yerleştiriyor. Eski bir kan birikintisi rengindeki *bu* canavarla kıyaslandığında

Filtrelenmiş ışık kırıntılarının tabak büyüklüğündeki ölçeklerine dokunmadığı yerlerde siyah.

Tüm dünya titriyor gibi görünüyor, taşta çatlaklar oluşuyor, taş parçaları kopup etrafıma düşüyor ve yeterince hızlı kaçamayan bazı Soyluları eziyor.

Şiddetli panik ve acı ulumaları atmosferi sarsıyor.

Ejderha kanatlarını imkansız bir genişliğe kadar uzatır, Kraliçe'nin siklonik şarkısının gücüyle yayılan zarları davul çalıyor, pençeli uçları o kadar uzağa uzanıyor ki, onları kolezyumun etrafında birden fazla kez bağlayabileceklerini hayal ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, bu kadar büyük bir canavarın neden bu kadar küçük bir besin zerresiyle uğraştığını merak ediyorum-

Tabii. ..

Beni yavrusu için istiyor.

Midem bulanıyor.

Sadece ölmekle kalmayacağım, aynı zamanda bunu yavaşça ve dünyanın en *sıcak yerinde* yapacağım.

Gondragh ... Sabersythe yumurtlama alanı.

Kral haklıydı, ben periliyim. Kellesini uçurmayı başaramadığım insanların kızgın ruhları bu canavarı idamıma çekti ve şimdi son kahkahalarını atıyorlar.

Onlar için iyi.

Benim için

boktan.

Ejderha gürültülü bir hamleyle başını çanağın içine doğru iterken, kutu gibi yüzü boynuzlar ve dişlerle diken diken olup kıvrılıyor ve onu canavarca bir şeye dönüştürüyor. Üzerime yakıcı bir nefes üflüyor, bir köz yuvasının içine sıkışmış mürekkepli kürelerin arasından bana bakıyor.

Parçalanan iç gölümün derinliklerinden bir şey, katı kalbimi yutan bir ağ gibi fırlıyor. Pençeleri taş gibi etime batıyor ve bana bir şarkı enjekte ediyor.

Boğazımı sıkıyor ve b u z gibi bir alev topu gibi dilimin üzerine oturup çenemi aralıyor.

Dörtnala atan kalp atışlarımla ritim tutarak dökülüyor, tırtıklı sesim gürültüyü kesiyor. Sıradan bir dil değil, *farklı bir* dil.

Anlamadığım bir şey. Ve muhtemelen sorgulamam gereken.

Ejderha göz kırpıyor, başı yana eğiliyor, yabancı melodi dişlerimin arasında don ve kar parçacıkları gibi kümeleniyor...

Kaşlarımı çattım.

Canavar sözlerimi *dinlemekten daha* fazlasını mı yapıyor? Onları *sindiriyor* mu?

Benim yerime mi?

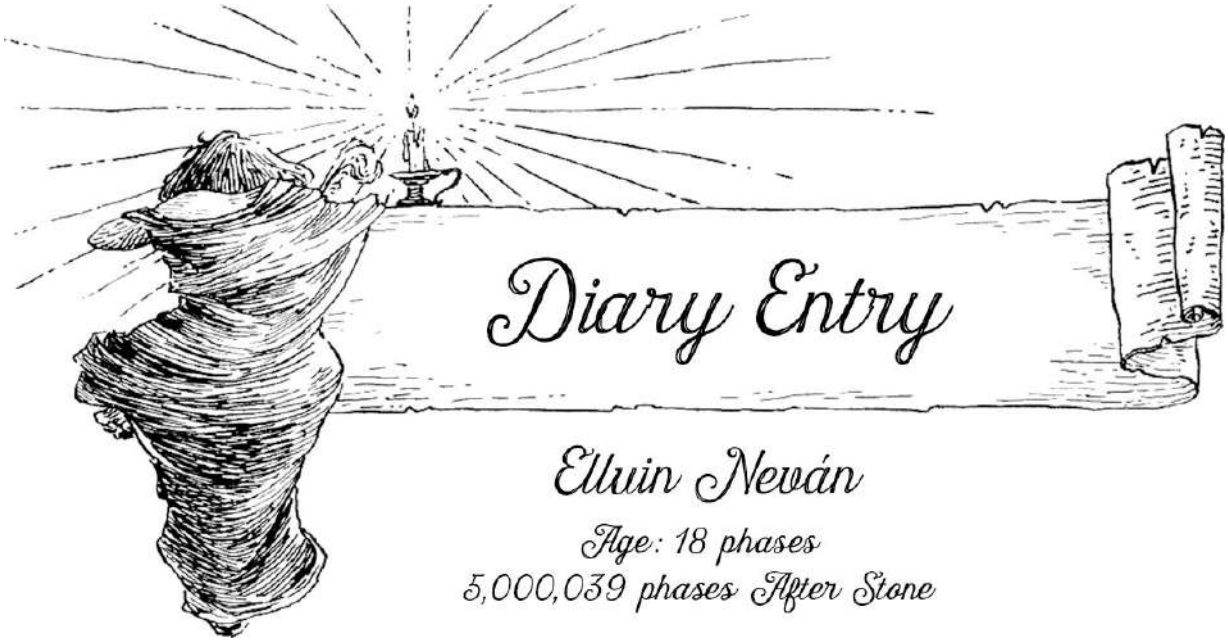
Göğsümde küçük umut damlaları filizleniyor, en azından Sabersythe kavernöz ağzını açıp kükreyene kadar - kızarmış et kokusuyla çivilenmiş *bir* alev. Yivli boğazının dibinden fışkıran kızıl alev topuna bakıp, o yakıcı patlamanın yükselmesini beklerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yakmak için.

Canavar saldırıyor.

Keskin dişler etrafımı sarıyor, beni sıcak ve ıslak bir karanlığın içine atıyor. Bağlı olduğum kazık sahneden ayrılıp yana doğru yalpalayarak beni de beraberinde götürmeden önce her yanımdan çatırdama sesleri geliyor. Dibe batan karnımı geride bırakarak.

Korku sonunda beni çiğneyip unutturuyor.

I Slátra'nın kıvrılmış kuyruğunun ipeksi tutamıyla kucaklaşarak, mutlu şeyler hayal ederek son uykusuna yattı.

Haedeon'un Allume'nin sırtında ilk uçuşunu gerçekleştirdiğini, gülümsemesinin parladığını, ikisinin de gökyüzüne zafer çığlıkları attığını görmenin ardından. Birlikte çıktığımız, ay ışığında sırılsıklam olduğumuz, sivri dağ zirveleri arasında süzüldüğümüz, Moonplume'larımızın ipeksi kuyruklarının baş döndürücü salınımından arkamızdan karların savrulduğu yolculukta Haedeon hiç olmadığı kadar canlıydı.

Ailem asla kalkamayacakları paletler üzerinde uyurken, ben son uykumda mutlu şeylerin hayalini kurarak kulübede uyudum. Yutulan bir çeşit zehir vücutlarından geçip onları boğarak öldürürken.

Mah.

Pah.

Haedeon.

Son anlarının acı verici olduğunu biliyorum. Bunu şişkin gözlerinde görebiliyorum. Onlara ne kadar sarılırsam sarılayım ya da denemeleri için ne kadar bağırırsam bağırayım gülümsemeyen, şarkı söylemeyen ya da adımı fısıldamayan ağızlarının doğal olmayan kıvrımlarında.

Bu büyük acı... Göğsümün her yerini dolduruyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Beni o kadar ağırlaştırıyor ki bir daha hareket edebileceğimi sanmıyorum. İstediğimi de sanmıyorum.

Bu kadar çok sevdiğiniz biri nasıl bir an burada, bir an sonra yok olabilir?

Sadece ... gitti mi?

Allume, Náthae ve Akkeri çığlık atarak, alevlerini üfleyerek pencerenin önünden geçip duruyorlar. Her haykırışlarında kalbime daha fazla çizik atıyorlar.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyor olmalılar.

Onlara ne kaybettiklerini gösterecek gücüm yok. Henüz yok. Hâlâ gözlerimi açtığımda her şeyin büyük, korkunç bir rüya olduğunu göreceğimi umuyorum.

Mah ve Pah'ın yardımcıları onları bırakmam gerektiğini söylüyor. Bedenlerini elementlere geri vermemiz gerekiyormuş. Onlara en çok ihtiyaç duydukları anda yanlarında olamayan Yaratıcılara.

Bu çok son gibi.

Bunun son sarılmamız olmasını istemiyorum. Gözlerinin içine bakıp onları sevdiğimi söylediğim son an.

Onların bu yanının da yok olmasını istemiyorum.

Mah'ın diademini takmam gerektiğini söylüyorlar, sonunda kafasından gevşedi, ama sadece vücudundaki son yaşam damlasını emdikten ve onu tanınmaz hale getirdikten sonra. Şimdi Yaratıcılar çığlık atmayı kesmiyor, daha önce hiç duymadığım tıslamalı kelimeler tükürüyorlar. Bilmediğim ya da öğrenmek istemediğim kelimeler. Şu anda değil.

Sanırım benim de diademi takmamı istiyorlar.

Mah bir keresinde bana, onu alnına yerleştirdiği andan daha fazla ölüme yakın hissetmediğini söylemişti, bu yüzden belki de sonunda onu giyeceğim... sadece tam olarak öyle olmak için.

Daha yakın.

Raeve

CHAPTER 30

Meni kafes ateşli bir ölüm ve sülfür kokuyor; süngerimsi, kabaran bir siyahlık etrafımda gürlüyor, sesler yankılanıyor. Gurgling, grinding sesler ve ... Wings'in davul ritmi.

Thud-ump.

Thud-ump.

Thud-ump.

İnliyorum, yüzüm beni boğmaya çalışan yapışkan bir ıslaklık havuzuyla yastıklanıyor, başımın üzerinden kayıyor ve her dramatik eğim, yükselme ve kalp atışlarımı hızlandıran dalışta saçlarımın arasından süzülüyor.

Tırtıklı bir korku bıçağı göğsümü kesiyor.

Sabersythe çenesini kranklamadı ve dizimin sürtündüğü kılıç duvarının arasından beni dürtmedi. Bu da ne yazık ki haklı olduğum anlamına geliyor. Eğer oraya varmadan önce onun tükürüğünde boğulup ölmezsem, kaderimde tek bir yer var...

Bu canavar beni yumurtalarına yedirmek için Gondragh'a kadar götürüyor.

Sikeyim.

Ne kadar zamandır havada olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Bu canavarın devasa kanat açıklığıyla ne kadar hızlı uçabildiği hakkında hiçbir fikrim yok. On beş kova kan taşı karşılığında, bir Sabersythe yumurtası çalmaya kalkışacak kadar aptal olanlar için Gore'un halka açık kulübesinden Gondragh'a tek yönlü riskli bir geçiş satın alabilirsiniz, ancak bunun yedi aurora döngüsü süreceği ilan edildi - eğer oraya varabilirseniz.

Yedi aurora döngüsüne dayanacak boyun gücüne sahip olmama imkan yok.

Gümbür gümbür bir nefes bırakıyorum, küçük bir teselli buluyorum.

Bu şeyin küçük aç versiyonlarının yanında erimiş kayalardan oluşan bir yuvanın içine tükürülmeden önce muhtemelen öleceğimi biliyorum.

Hayatımı içtenlikle sona erdirecek güçten yoksun ilkel alevler püskürtürken kalıntılarımın üzerinden geçtiklerini hayal ettiğimde bir ürperti omurgamı tırmalıyor. Kesinlikle ya periliyim, ya lanetliyim, ya da her ikisinden de biraz var.

Aniden ve hiçbir uyarı olmadan, canavar yere *düşer*.

Bağırsaklarım omurgama çarpıyor, düşüşün gücü tahta kazığı canavarın ağzından çıkarıp beni geriye savuruyor. Boğazının arkasında sarsılarak duruyorum, gözlerim yuvalarından aşağıya, dibinde kaynayan ve etimin kemiklerimden erimemesine şaşırdığım kadar şiddetli bir sıcaklıkla beni boyayan şişmiş alev borusuna bakarken şişiyor.

Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışıyor, içimi parçalıyor... Geriye doğru küçük bir sarsıntı daha ve o ateş yutacak

Ben.

Sonunda *beni yakalayacak*.

Kalbim hızla çarpıyor ve gözlerimi kapatıp sıkıca kapatıyorum. Ayağımı kazığa vururken

Neşeli bir şarkı söyleyerek, kendimi soğuk ve karanlık bir yerde hayal ederken, bir kar pıtırtısı kalkık yüzümün tozunu alıyor:

Bir zamanlar hırsızlığa meyilli neşeli
bir çingene varmış.
Eşyalarını sırtında ejderha raptiyesi taşıyan bir çantada topladı.
Söylendiğine göre, kızgın bir yumurta bulmak için erimiş bataklığa girmiş.
Tümsekten tümseğe atladı - ne bulabilirdi ki?

BULUN!

Çıra yuvasına girdi ve bütün bir yumurta buldu.
Bize söylendi.
Ama yumurta zaten çarpıyordu... çarpıyordu...
Sonra bir gümbürtü duydu... gümbürtü... Alevler dökülmeye başladı... dökülmeye...
Bizim neşeli çingenemiz şimdi zıplıyor... zıplıyor...

Bir zamanlar neşeli küçük bir çingene varmış
Kuluçkadan çıkan erimiş dumanın kızgın kütüklerinden kaçmak için erimiş bataklığa dalanlar,
Sonra kadife bir trogg olarak ortaya çıktı!

Aniden canavarın açık boğazının arkasından koparılıp öne doğru savruluyorum; kütük öyle bir güçle kesici dişlerin kıvrımlı duvarına çarpıyor ki beynimin kafatasımın içine sıçradığını hissediyorum.

Artık kanat çırpışlarının ritmik *güm gümleri* yok...

Biz ... karaya mı çıktık?

Bağırsaklarımı sıkıştıran beklenti dilimin alt tarafını karıncalandırıyor.

Yaratıcılar, işte bu kadar. Bir yuvaya tükürülüp yenmek üzereyim.

Yenmek istemiyorum.

Etrafımda bir gümbürtü kaynıyor ve ejderha ağzını gevşetiyor, her biri benden çok daha büyük olan felaket dişlerinin delici tepeleri arasında tükürük telleri uzanıyor. Genişleyen boşluğun arasından süzülen parlaklık, acıyan gözlerimi kesiyor.

Canavar başını salladığında hala gözlerimi kısıyorum, sonra dilini kütüğün altından geçiriyor ve beni bir plak parçası gibi serbest bırakıyor.

Gökyüzünde süzülürken kalbim boğazıma düğümleniyor ve patlamak üzere olan çığlığı engelliyor.

Şükürler olsun.

Dudaklarımda bir feryatla ölmeyi reddediyorum. Nefes borumu parçalayana kadar bu küçük, dikenli, ateş püskürten piçlere hırlayacak, küfredecek ve hırlayacağım.

Yerçekimi beni aşağı çekiyor ve yüzümü sıcak... tanecikli... nefes alması imkânsız bir şeye çarpıyorum. Bir Sabersythe yuvasının olacağını düşündüğümden daha yumuşak. Beklediğim kadar et eritecek kadar sıcak da değil, ama eminim yumurtaları bu boşluğu dolduracaktır.

Kazık geriye doğru sarsılıyor, diğer yöne savruluyor ve tekrar yere düşüyor, böylece ben *onun* üzerinde yatıyorum, tersi değil, tıpkı bir çubuk üzerinde mükemmel bir şekilde sunulan bir yemek gibi.

Bu yavrular çok büyük olmalı. Ve güçlü. Ve yiyecekleriyle oynamayı seviyor olmalılar.

Çok güzel.

Midem düğümleniyor ve öğüren bir Sabersythe tükürüğü boğazımdan yukarı fışkırıyor. Başımı eğiyorum ve öksürüyorum, kesiyorum, kusuyorum, vücudum *her şeyi* reddederken bağırsaklarıma kramplar giriyor.

Her geğirmenin, inlemenin arasında ağrıyan gözlerimi biraz daha aralayıp kollarını kavuşturmuş, güzelce dikilmiş yüzünde çatık kaşlarla karşımda duran erkeğe bakıyorum. Acı verici bir şekilde aşina olduğum bir erkek, şimdi kum olduğunu tahmin ettiğim küçük taş tanelerinin üzerine kusmamı izliyor.

Bunu duymuştum. İlk izlenimler önemlidir ve ne yazık ki şu anda gözbebeklerimi tırmalayan, yüzüme ve saçıma bulaşan bu *kum* için kötü bir başlangıç yaptık.

Yine de hayattayım ve şu anda yanarak ölmüyorum ya da kemirilmiyorum. Bu fark ediş, öğürmelerimi tüm göğsümü sarsan ve Clode'un manik ataklarından biri gibi ses çıkaran kahkahalara dönüştürüyor.

"Sen olduğun için çok mutluyum," diye mızmızlanma nöbetleri arasında söylendim. "Sonunda seni öldürme zevkine eriştim."

"Az önce hayatını kurtardım," diyor Gizli Kral, kaşları kalkık, siyah pelerini gözlerime daha fazla kum atan rüzgârın kavuruculuğunda dalgalanıyor. "Belki de bir teşekkür, boğazıma saplanan bir hançerden daha uygundur?"

"Neredeyse Sabersythe salyasında boğulacak olsaydın, aynı fikirde olmazdın," diyorum, demirle zincirlenmemiş ve bir sopaya bağlanmamış birinin güveniyle gözlerini kısarak düşünceli yüzüne bakıyorum. "Yer değiştirmeye ne dersin? Bakalım ağzında biraz marine olduktan sonra nasıl hissedeceksin. Eminim sen de benim boğazımı kesmek isteyeceksin."

Kral başını yana eğmiş, sesi gürültülü bir tınıyla şöyle diyor: "Seni hücrenden çıkarmamı mı tercih ederdin? Seni Gore'dan çıkarıp, asi klanının kanı için hâlâ köpüren tatminsiz bir Soylular Loncası mı bıraksaydım? Belki de kafanı Rygun'ın ağzına vurmuşsundur, çünkü içinde barındırdığın her türlü his kıyma gibi tükürülüyor."

Rygun ...

Sanırım bu Yanık Kral-Kaan Vaegor. Tam bana göre ve görünüşe göre hâlâ ölen kraliçesinin yasını tutan Kral tarafından değil de korkulan, gizemli Kral tarafından kaçırıldığım için şanslıyım. Görünüşe göre onun da bir kalbi varmış. Duyduğuma göre, *bunun* sahip olduğu tek şey çok aç bir ejderha ve tek bir sözüyle bir şehri yerle bir edebilecek kadar güçlü bir Bulder yakınlığı.

Çok güzel. Sanırım Rygun'a beni tekrar alıp doğruca Gondragh'a götürmesi için yalvaracağım. Beni bir yuvaya tükür. Boktan şansımı bir avuç aç yavruyla denemeyi tercih ederim.

"Kafamı çarptım, çok teşekkür ederim. Ayrıca ejderhanın tükürüğüyle boğuldum, neredeyse *yutuluyordum* ve şu anda muhtemelen asla temizlenemeyecek ölü şeyler kokuyorum. Şimdi beni çöz de şu işi bitirelim."

"Rygun'dan korkmuyor musun?"

Onun iri cüssesini geçip arkasındaki canavara bakıyorum, kalçalarının üzerine tünemiş, alev alev yanan burun deliklerinden buhar kokusu üflerken mürekkep gibi gözlerini bana dikmiş, nasır tutmuş kalbime sokulmaya çalışan korku iğnesini görmezden geliyor.

Çoğu zaman insanların evcil hayvanlarına benzediğini düşünmüşümdür. Bu da bir istisna değil.

Hem canavar hem de erkek, pas rengi kumun üzerinde gölgeler bırakan kas yığınlarından inşa edilmiş. Kor gözleri, göğsümün içinde bir şeyi yakalayıp sıkıca kavrayan, *kıpırdanmanın* zararıma olacağı bilgisini bana bırakan acımasız bakışlarla ruhuma nüfuz ediyor. Gözlerim yuvalarından fırlayana ve ağzımdan kan fışkırana kadar bu kavrama daha da sıkılaşacak.

İkisi de korkutucu, en güzel zamanlarının tadını çıkarıyorlar. İkisine de bakmak yıkıcı... tamamen farklı şekillerde.

Boğazımı temizliyorum, tükürük yüklü bir tutam saçı başımı sallayarak yüzümden savuruyorum ve gözlerim, kurak çevremiz kadar kuru bir ifadeyle bana bakan Kral'a dikiliyor. "Hiçbir canavar, yavruları için değilse, kıvranan bir yemeği ağzında taşıyacak kadar evcil değildir ve senin canavarın *yiyor* gibi görünüyor," diyorum, Rygun'a bir kez daha bakarak, iri cüssesine kaç canlının katkıda bulunduğunu merak ediyorum. "Benden biraz olsun hoşlanmasaydı, üzerimde tepinirdi. Halatlar. Şimdi."

Kaan kıpırdamadan beni izlemeye devam ediyor, yüzünün yan tarafına vuran şiddetli güneş ışığına rağmen terlemiyor, beni ölümcül düşüncelerimden ayırmakla tehdit eden güçlü, çarpıcı yüz hatlarını kesiyor.

Tekrar.

"Çabuk, yanıyorum."

"Beni öldürürsen, Boltanic Plains'te araçsız, suya erişimin olmadan sıkışıp kalacaksın ve bu deriyle güneşe yakalanmış bir Moonplume gibi solacaksın ve aurora yükselmeden ölmüş olacaksın," diye homurdanıyor, bariz olanı belirtiyor. Derimin çatladığını şimdiden hissedebiliyorum. "Ve *eğer* Rygun beni kumda kanlar içinde gördükten sonra yaşamana izin verirse. Şu anda senden hoşlanıyor olabilir ama seni temin ederim ki sadakati bana."

Alevlenen burun deliklerinden daha fazla duman üfleyen yaratığa kaşlarımı çatıyorum, göğsünde öyle güçlü bir gümbürtü kopuyor ki, kılıçlarının arasında kalıp kemik parçaları ve köpüklü kan yığınına dönüştüğümü hayal ediyorum.

"Ayrıca silahınız yok, omzunuzda iltihaplı bir iğne var ve yanılmıyorsam neredeyse iki aydır yemek yemediniz. O beyaz bayrağı tekrar sallamaya ve beni öldürme dürtünü yemek yiyip yıkanana ve kan dolaşımını örmeye başlayan enfeksiyondan kurtulana kadar bastırmaya ne dersin, hmm?"

Ejderha bokuyla dolu.

"Acı çektiğim tek *enfeksiyon* doğrudan senin kendini beğenmiş varlığından kaynaklanıyor."

"*Yanlış.*" Üst dudağı uzun ve bilenmiş köpek dişlerinin arasından sıyrılarak karnımın alt kısmındaki kasların gerilmesine neden oluyor.

Garip bir şekilde.

Çömeliyor, güneşi gölgede bırakarak tuniğimin yakasını öyle bir kuvvetle çekiyor ki bir düğme yerinden fırlıyor.

"*Sen ne-*"

Parmağını omzumdaki deliğe sokuyor, acı bir demir çubuk gibi kas, sinir ve kemiğime saplanıyor-

Çığlık atıyorum, hemen pişman olduğum bir

patlama. Kimse bana çığlık attıramaz. Kesinlikle

o değil.

Parmağı susturucu bir sesle geri çekildi ve ben hırladım. Dişlerimi sıkıyor, göğsümde bir ejderha alevi gibi kabaran öfkeyi dindirmeyen kısa ve keskin nefesler alıyorum.

Kanlı parmağını kokluyor, ağzından çıkan sonraki sözcükler öylesine vahşice ki çakıl taşlarıyla kaplı tenimde neredeyse elle tutulur hale geliyor. "*Kokusunu alabiliyorum.*"

Ben onun kesip biçmek istediğim tüm parçalarını incelerken, yeni yağmalanmış yaradan ıslak bir sıcaklık fışkırıyor. "I

... seni *gerçekten* öldürmek istiyorum."

"Tamamen farkındayım," diye mırıldanıyor, elindeki kanımı silerken. "Ama şimdi zamanı değil."

Arkasındaki canavara bakıyorum -kanatlarını açmış, güneşin tadını çıkarıyor- sonra bakışlarımı daha uzağa çeviriyorum, çevremiz dalgalı kumlardan oluşuyor, kum parçaları bakır girdaplarda toplanıp etrafa savruluyor. Üzerindeki hava da dalgalanıyor, toz mavisi ufku bozuyor, neredeyse uzanıp avuçlarımda kucaklayabileceğim kadar yakın, alacakaranlık aylarla dolu. Gümüş aurora şeritleri çürük mezar taşlarına dolanıyor, aksi halde kavrulmuş arazi için güzel bir süsleme.

Hiç tepe yok. Ağaç yok. Taş, kaya ya da kayalar yok.

Yaşam belirtisi yok.

Kesinlikle *su* yok ...

Sadece ben, bir kral ve bir dağın yarısı büyüklüğünde bir ejderha.

Harika.

"Beyaz bayrak beyaz bayraktır," diyor ve dirseklerini bükülmüş dizlerine dayayıp

eğilironun Kafa için ve yan. "May I
ücretsiz sengelen ve kurallarımızı göz ardı
etmeyeceğinize güveniyorum.
... nişan?"
"Muhtemelen
hayır."
"At en az sen dürüst." o mırıldanıyor,
YÜRÜYÜŞ a alçak, yankılanan bir iç
çekiş.
Çizmesinin yan tarafına uzanıyor ve taç yaprağı şeklinde bronz bir bıçak çıkarıyor.
Sikeyim.
Yalan
söylemeliydi
m.
İplerime karşı sarsılıyorum, sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum, çünkü onu göğsüme getiriyor, kordonun altından geçiriyor ve
...
Kestik.
İpin o kısmı çözülüyor ve Yaratıcıların terk ettiği kazığa bağlandığımdan beri ilk derin nefesimi almama izin veriyor.
Gözlerim yaşadığım şoku ifade ediyor olmalı, çünkü kor gibi gözbebeklerinde bir mizah parıltısı beliriyor. "Seni bıçaklayacağımı mı sandın, Mahkûm Yetmiş Üç?"
"Tabii ki. Duruşmamda kaç tane deri parçasını yere attıklarını gördün ve hepsinin bu olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Belli ki çok irisiniz ama beyniniz yok."
Bir ipi daha koparıyor. Bir tane daha. Bir
tane daha.
Kazıktan yuvarlanıyorum ve hemen yüzümü tekrar kuma gömüyorum.
Beni sallantılı bir şekilde ayağa k a l d ı r ı y o r ve fırçalıyor, sonra yaklaşıp kokluyor. "Haklısın, kötü kokuyorsun."
"Canın cehenneme," diye mırıldanıyorum ve o da
kaşlarını çatıyor.
"Az önce beni öldürmek istedin. Ayak

uyduramıyorum." Kıs kıs gülüyorum. "Merak etme. Çok azı yapabilir."

"Bu bir meydan okuma mı?" diye soruyor, kılıcını botunun içine geri sokarken.

"Hayır. Ama gitmeme izin vermesi için bir tane çıkaracağım."

"İçtenlikle reddediyorum."

Tabii ki.

Umarım boğazını *içtenlikle* kesmeme aldırmaz.

Pelerininin iplerini çözüp omuzlarından çekerek geniş, kaslı vücudunun güçlü hareketlerini yakından görmemi sağlıyor. Beni havadar kumaşla sarmalayıp çenemin altındaki iğneyi sabitledikten sonra burnuma bir fiske vurduğunda yanaklarım yanıyor. "Çok sevimli."

"Botundaki bıçakla dilini keseceğim."

Kapüşonu kafama geçirip beni gölgede bırakıyor. "*Dişlerini* kullanmanı tercih ederdim ama dilenciler seçici olamaz."

Kaşlarımı çatıyorum, farkına varmam bir auroranın yükselmesinden daha yavaş oluyor. Öfkeli bir alay kaçıyor benden, ama çömelip bir eliyle sol ayak bileğimi kavrayıp diğer eliyle zinciri tutup omuzları şişerek *çekince* çabucak kesiliyor. Bir halka serbest kalıyor ve havaya fırlıyor.

Pekala.

İşlemi diğer ayak bileğimle tekrarlıyor ve yana fırlattığı zinciri koparıyor.

"Bu konuda iyisin." Ellerimi ona doğru sallıyorum, aralarındaki metal ip düzensiz hareketlerle şıngırdıyor. "Sıradaki bu."

Bana kuru bir bakış atıyor ve yerden bir parça ip alıyor. Ellerimi birleştirerek prangalarımı kollarımdan yukarı doğru kaydırıyor, sonra bileklerimi bağlayıp düğümlüyor.

"Demek istediğim... bu değildi."

Kalan zinciri kelepçelerimden kurtarıyor, sanki kilden yapılmışlar gibi daha fazla halka çıkarıyor. "Farkındayım."

Lanet olsun.

"Başarısız. Anlıyorum. Burada yargılama yok."

Doyurucu bir gümbürtü çıkararak ayağa kalkmaya başlar, sonra ağırlığını öne doğru atarak büyük kollarını

Beni. Beni sırt üstü yatırdı ve bir tahıl çuvalı gibi kaldırdı.

"*Ne vardır sen ne yapıyorsun*?" I

Çığlık, asılı üzerinde *Ejderhasına* doğru ilerlerken omzunda.

Kalbim boğazıma kadar fırlıyor, neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

"Kaan, *hayır*. Ben bunu kabul *etmedim*!"

Vücudu sertleşiyor, adımları yavaşlıyor, içinden alçak, gıcırtılı bir ses geliyor. "Tekrar söyle..."

"*Ne*?"

"*Benim adım*, Ayışığı. Tekrar söyle."

Eğer beni bu eyer yolculuğundan kurtaracaksa, ses kutum patlayana kadar gökyüzüne haykıracağım.

"*Kaan. Kaan. Kaan. Kaan. Kaan!* Şimdi koy Ben Aşağı. Çabuk."

Ciğerlerini dolduruyor, tüm göğsü şişiyor, sanki derin bir dalışa başladığından beri ilk nefesini almış gibi. "Lütfen demedin," diyor sonunda, sonra tekrar ileri atılıyor.

Ne-

"Lütfen!"

"Çok geç."

Kemiklerini kırıp kürdan olarak kullanacağım.

Ağırlaşan hayvanın yanına, eyerinden düğümlenmiş iplerin sarktığı, bir dizi ayak halkasıyla süslenmiş yere ulaşır; bu halkalardan birine çizmesini geçirir.

"Beni onun ağzına geri koy!"

Bizi her seferinde bir sarsıntı hareketiyle halatlardan yukarı çekiyor ve ben gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde zeminin gittikçe uzaklaşmasını dehşetle izliyorum, bundan kurtulmak için kıvranamayacağımı ya da katledemeyeceğimi anladığımda kıvranmaktan vazgeçiyorum.

Mamut hayvanı eyerleyen yamalı derilerden oluşan örtüye ulaşan Kaan, son birkaç

dönüyor, sonra bacağını eyerin üzerinden atıyor ve beni kucağına atıyor.

Onu kucaklayarak gözlerinin içine bakıyorum, ağzım açık kalıyor, muazzam varlığı karşısında nefesim kesiliyor. Bana aşağıdan bakıyor, sert nefesi kalkık yüzümün üzerine dökülüyor; aramızdaki hava, tenimi çakıl taşlarına çeviren bir parazitle yüklü hale geliyor.

Yaratıcılar.

Deri kokusu ve onun sarhoş edici kokusunun baş döndürücü karışımıyla sırılsıklam olmuşken, karnımın altındaki bu sıkışma hissi, diğer her parçamın tamamen karşı olduğu bir şeyi arzuluyor ve bu erkeğe boğazını kesmeden önce sevişmek isteyip istemediğini sormanın ihtiyatlı olup olmadığını düşünüyorum ...

Muhtemelen yapmamalıyım.

"Hangi tarafa oturmak istediğine karar vermek için ona kadar vaktin var, o zaman Rygun'ı gökyüzüne fırlatırım ve sen de o tarafa sıkışıp kalırsın," diye dişlerini gıcırdatıyor Kaan, kalbim her kınayıcı kelimede biraz daha düşüyor.

"Bir... İki..." dediğinde ağzımı açtım, keskin bir şey tükürmek üzereydim.

Kahretsin.

Kıpırdanıyorum, sağ bacağımı yukarı kaldırıyorum, kalçasının üstünde bir dayanak buluyorum.

"Üç... Dört..."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama dengemi kaybedip tekrar yere düşüyorum, o derin bir "*Beş*" diye gürlerken yüzümü göğsüne yaslıyorum.

"Daha *yavaş say,*" diye homurdanıyorum, ellerimi karnının üzerinde düzleştirerek kendimi daha çok kaya gibi hissettiren bir yığın kasla tanıştırıyorum...

Ağzım kuruyor.

"Altı," diyor, sesi çakıllı tenime çarpıyor. "Yedi."

Kesinlikle taşınmamız gerek.

Ayağımı tekrar yukarı kaldırıyorum ve sallanarak ayağa kalkıyorum. "Sekiz ..."

Yüzümü öne dönüyorum, etrafımıza bakarken kalbim hızla çarpıyor, ne kadar yüksekte olduğumuzu aniden fark edince ayaklarım karıncalanıyor.

Bu bizim *başlangıç* noktamız.

"*Dokuz...*"

Yaratıcılar, bu erkeği öldürün.

Ayaklarımın eyerin iki yanına kaymasına izin veriyorum, bacaklarının arasına o kadar sert iniyorum ki ondan bana bir tatmin patlaması getiren derin bir homurtu alıyorum.

"On," diye cıvıldıyorum ve boğazını temizliyor, kendini yeniden ayarlamak için aramıza uzanıyor - şüphesiz yanlış türden bir ağrıyla zonkluyor.

Gülümsüyorum.

"Beni en yakın köye bırakmaktan çekinmeyin. Oradan yolumu bulabilirim," diyorum ve erkeğin aleti morardığına göre saldırmak için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum. Kendimi onun varlığından kurtarmak için iki yolum var: Onu öldürmek ya da kendimi gözden çıkarmak.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin," diye homurdanıyor, belimden kavrayıp beni kaldırıyor ve daha rahat bir pozisyona getiriyor; öyle ki boğucu sıcak dışında başka nedenlerle yanaklarım yanıyor. "Benimle Dhomm'a geliyorsun."

Kalbim atıyor.

Dhomm ...

Çok az kişi Burn'un başkentine gidip geri dönüyor.

Çok az.

Muhtemelen hepsi şu anda tepesinde oturduğum canavarın içinde son bulduğu içindir. Ya öyle ya da şehrin çeneleri, pençeleri ve dişleri az önce kıl payı kurtulduğum canavardan çok daha keskin.

Ağzımı açıp dikenli bir cevap vermek üzereyken Kaan yanımdan uzanıp halatları kavrıyor. "*Guthunda,* Rygun. *Guthunda*!"

Canavar altımızda kabarıyor, çömeldiği yerden kalkarken buharlı bir nefes üflüyor ve bana sanki tüm dünya bir o yana bir bu yana sallanıyormuş gibi hissettiriyor.

"Deri kayışı tut," diye gürlüyor Kaan kulağımın dibinde, ensemden aşağı karıncalanmalar gönderiyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Hırlayarak lanet kayışı kavradım. "Neyden nefret ediyorum biliyor musun?"

"Ne yapacağının söylenmesi mi?" diye cevap veriyor, göz açıp kapayıncaya kadar. "Kesinlikle."

"Pekala," diyor, deri şeridi çekiştirerek, sanki onu tutuşumu test ediyormuş gibi. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığımı düşünürsek, son derece rahatsız edici bulduğum bir şey. "Bir damla kendini koruma duygusuna sahip olduğunu bilmek içimi rahatlattı."

Canavar kanatlarını vücuduyla aynı hizaya getirirken, "O *bıçağı* botunun içine sokmayı tercih ederim," diye homurdanıyorum.

Kanatlarını gürültüyle açarak gökyüzüne sıçramadan önce Rygun'un kalçalarında oluşan enerji akışını hissediyorum, yerçekimi beni Kaan'ın göğsüne öyle bir itiyor ki tüm nefesim ciğerlerimden fışkırıyor.

Yukarı

itiyoruz...

Yukarı...

Söylediğim her söz, içimin derinliklerine gömüldü. bağırsaklarım yuvarlanıyor, kayışı sıkıca kavrıyorum. Başım Kaan'ın boğazının kıvrımına gömülüyor, kalbi Rygun'ın kanatlarının gümbürtüsüyle uyum içinde güçlenerek omurgama şiddetli bir kızak gibi çarpıyor.

Bir tutam bulutun içinden geçiyoruz, sonra düzleşiyoruz, tüm dünya dengesini yeniden kazanıyor gibi görünüyor.

Kumdan çıktığımızdan beri ilk nefesimi çekiyorum, sarsılarak nefes veriyorum.

Ejderhanın ağzını özledim. Islaktı, kokuyordu ve yutulma ihtimalim yüksekti ama en azından ben

derisi yüzülemeyecek kadar güzel kokan bir erkeğin yanında, tek bir deri kayışla hayata tutunmuyordu.

"İyi misin?" Kaan kulağıma yaklaşıp soruyor ve vücudumdaki her hücre farkındalıkla karıncalanıyor.

Rygun'un yanından bakmaya cesaret ediyorum, aşağıdaki dünyayı, paslı bir su dalgası gibi her yöne uzanan çorak ovaları gördüğümde korkuyla parçalanmayı bekliyorum. Bunun yerine, göğsümün içinde *somut* bir şey kabarıyor. Kollarımı açmak, başımı eğmek ve çiğ, gerçek ve o kadar sağlıklı bir kahkaha atmak istememe neden olan bir şey ...

Ağla.

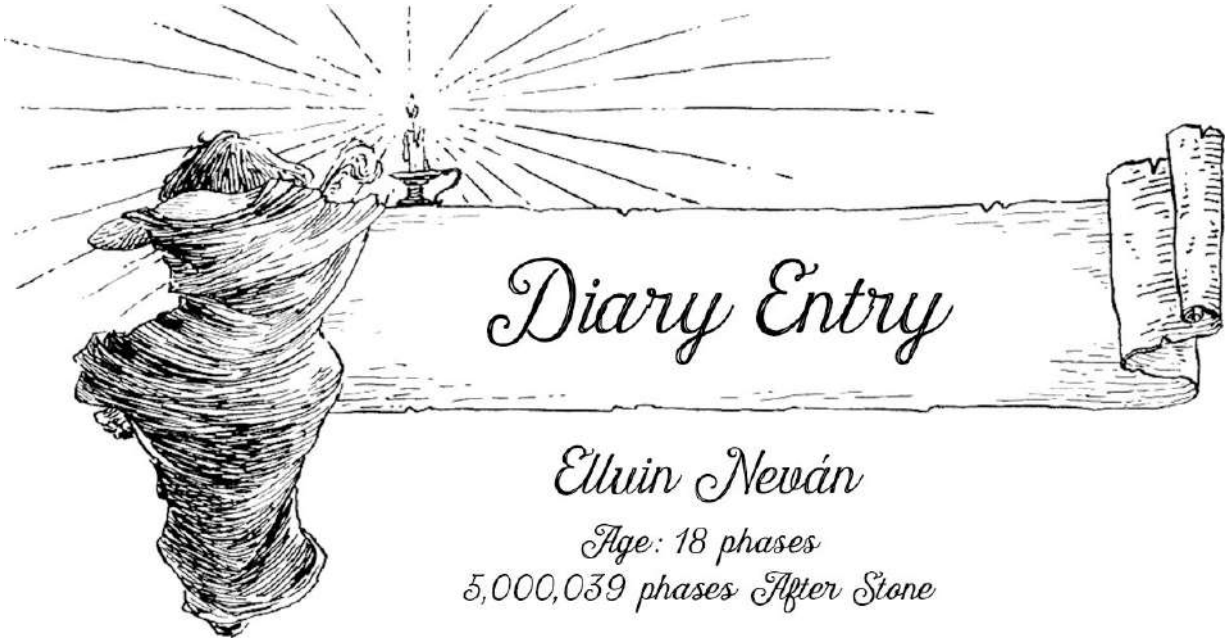
"*Cevap ver*, Ay Işını."

Sesinde beni hayallerimden koparan bir keskinlik var. Bana bir zincirden diğerine dans eden bir başka acımasız Vaegor'un tutsağı olduğumu hatırlatıyor.

Ben Kaan'ın sorusunu düşünürken dünya altımızdan geçip gidiyor...

Ben iyi miyim?

"Evet," diye fısıldıyorum, garip, baş döndürücü hissi sahip olduğumu fark etmediğim bir nezaketle kucaklıyorum, çok sıkarsam kırılacağından endişeleniyorum. "Ben iyiyim."

Yaratıcılar artık o kadar sessiz ki, sesleri ancak anlaşılabilecek kadar yüksek yankılanıyor.

Nedenini bilmiyorum.

Belki de Aether Taşı benden o kadar çok şey alıyor ki dinleyecek çok az şey kalıyor.

İşte böyle hissettiriyor. Sanki ruhum, diademin kafatasıma mıknatıslanmış dallarından oluşan ağından emiliyor.

Nefret ediyorum.

Mah'ın yüz evre boyunca nasıl hayatta kaldığını asla bilemeyeceğim ama belki de Haedeon'u dünyaya getirmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayabiliyorum.

Sonra ben.

Belki de çok uzun zaman önce, dünyam küçükken ve kalbim dolu ve bütün hissederken karda neden ağladığını anlıyorum.

Bırakın yemek yemeyi, nefes alacak enerjim bile yok. Geçen döngüde, defin hazırlıklarına yardım edecek enerjim kesinlikle yoktu. Náthae ve Akkeri, Mah ve Pah'ın ateşlerine su alevinden dumanlar üflerken kendi ayaklarımın üzerinde durmak - bedenlerini

elementler. Bunun yerine Haedeon'un sandalyesinde oturup onların yanışını izledim, kalbim onlara sımsıkı sarılmaktan öylesine yanmıştı ki neredeyse kendimi de ateşe atacaktım.

Sonra Haedeon'un sırası geldi.

Bedenine alevler üflemek yerine, Allume onu kucakladı, kanatlarını çırptı, sonra başını gökyüzüne doğru eğdi ve kardeşim ona sarılmış halde yerden havalandı. Atalarının dinlendiği derin karanlığa doğru dengesiz bir şekilde süzüldü, sonra bir top haline geldi, Haedeon'u gamlı kanadının altına sıkıştırdı ve gözlerimin önünde katılaştı - ikimizin de çok sevdiği kişi olmadan sonsuz bir hayat yaşamaktansa kendini ölüme verdi.

Ya da belki de onun yalnız kalmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Ben karda yatıp Haedeon'un ayına şarkı söylerken, o küçük, şekilsiz kanadın dış hatlarını izlerken herkes kayıplarımın şerefine ziyafet çekmek için içeri girdi. Ta ki Slátra gelip yanıma yerleşene ve kuyruğunu kıvırarak içinde uyuyakaldığım kabarık bir yuva yapana kadar.

Bu dehşetten henüz uyanamadım.
Uyanacağıma dair umudumu
kaybediyorum.

Mah ve Pah'ın yardımcıları çok az seçeneğim olduğunu söylüyor. Arithia halkı, ikiden fazla elemental şarkı kullanabilen birine bağlanmadığım sürece Aether Taşı tarafından bu kadar zayıflatılmış bir kraliçeyi kabul etmeyecektir. Ve öyle olsa bile, henüz hükmedecek yaşta değilim.

Bothaim'de kaderimin Üçlü Konsey tarafından belirleneceği bir toplantı yapılacak. Elbette toplantıya katılıp kendi adıma konuşamam çünkü prensesler bağlanma törenlerine kadar dilsiz ve peçeli kalmalılar - Mah ve Pah'ın asla uygulamadığı bir şey... Ama artık burada değiller.

Sadece ben varım ve gökyüzünün düştüğüne eminim.

Raeve

CHAPTER 32

Güneşe yaklaştıkça bulut parçacıkları dağılıyor, Rygun'ın başı avını takip eden bir avcı gibi güneşe doğru uzanıyor. Bunun gerçekten uzak olmadığına karar veriyorum, göz önünde bulundurarak ve Sabersythe yumurtlama gerekçesiyle otur

Devasa ateş topunun tam altında.

Kaan'ın pelerininin kapüşonunu aşağı çekip güneşin sert ışınlarından kaçınmak için gölgeli kovuğunun derinliklerine sokuluyorum. Onun erimiş misk kokusuna gömüldüğümde, bana bir şeyler yapan pürüzsüz, topraklayıcı bir rahatlık buluyorum. Aklımı bulandıran ve kendimi tokatlamak istememe neden olan kan ısıtıcı bir koku, bu ezici alevin altında kavrulan terli, hırıltılı savaşçıları hayal etmemi sağlıyor.

Sert.

Beni kolezyumdan kurtarmış ve sırtımı onarmış olabilir ama o hâlâ bir zorba. Parmağını yarama sokup beni çığlık atmaya zorlamasına bakılırsa, akrabalarıyla aynı acımasız çizgiye sahip olduğunu söyleyebilirim. Şansımı bildiğim için muhtemelen daha kötü.

Beni bir şey için istiyor, sadece çalışmam gerek.

Ne.

Alt Hat: I yapamam izin ver onu al Ben için Dhomm.

İçimden bir ses beni tamamen yutacağını söylüyor.

Fíur du Ath öldüğüme inanıyor. Solgun Kral ve Soylular Loncası öldüğüme inanıyor -muhtemelen. Tek yapmam gereken Kaan'dan kaçmanın bir yolunu bulup Rekk Zharos'u avlamak, sonra da Essi'yi öldürüp sırtımı kırbaçladığı için onu dilim dilim doğramak.

İntikam duygusu damarlarımda çatırdıyor ve parmaklarımın ucunu kaşındırıyor. Omurgamı bir ürperti kaplıyor ve başparmağımın sivri ucuyla diğer parmağımın yan tarafındaki deriyi kaşıyorum-

Rygun sola doğru kayarak beni Kaan'ın koluna yatırıyor ve bacaklarının arasındaki yerimi gasp ediyor. Boğazımı temizleyip yerime geri dönüyorum, güçlü bedeni etrafımda bir dağ gibi yığılıyor. Sanki yarıklarının arasına sıkışmış bir kar tanesiyim.

"Kaputta bir güneş perdesi var," diye gürlüyor, aksanı o kadar kalın ki sanki Gore'da yaşayanların çoğu gibi zamanın gelgitleriyle yuvarlanmamış, Yaratıcıların ağzından kopup gelmiş.

Benimkine hiç benzemiyordu; kelimelerin tükürüldüğü, tıslandığı ve çığlıkların atıldığı karanlık yerlerde dövülmüştü. Tek yumuşaklığın artık var olmayan birinin sıkı kucaklamasına ait olduğu yerlerde.

"Eğer onu aşağı doğru yuvarlarsan, biz uçarken etrafına bakabilir ve Rygun'ın hareketlerini daha iyi tahmin edebilirsin."

Ses tonundaki kesiklik söylemediği her şeyi ima ediyor. Rygun her yana yattığında ya da onu kaçmaya, dalmaya ya da sallanmaya zorlayan bir hava akımına çarptığında neredeyse ölümüne düşmeyeceğimi.

Çekingen bir tavırla kayıştaki tutuşumu gevşetiyor ve yukarı uzanıyorum; kapüşonun eteklerini körlemesine çimdikleyip çekerken kaşlarımı çatıyorum,

Düğmeleri bulup serbest bırakabiliyorum ve yüzümün önüne düşen bir kumaş rulosunu serbest bırakabiliyorum.

Huh.

Çenemi kaldırıp etrafıma bir göz atmaya cesaret ediyorum, malzeme beni bir gölge maskesine büründüren ve hatta kör olma korkusu olmadan neredeyse doğrudan güneşe bakmamı sağlayan ince bir parlaklıkta.

Genişleyen gözlerimle çevremizdeki uçsuz bucaksız alanı inceliyorum.

Dalgalanan kumlar yerini güneşin kavurduğu toprağa bırakmış, parlak mavi ipekten bir şeritle yırtılmış.

"İşte Ahgt Nehri," diye anons ediyor Kaan, ben onun geniş, kıvrımlı kıvrımlarına hayranlıkla bakarken. Işıkta nasıl da parıldıyor.

Göz alabildiğine uzanıyor, güneşe, güneyde kararan gökyüzüne doğru uzanıyor - Kaan'ın kolunun altından bakarak bunu doğruluyorum. Uzun, sırık gibi ağaçlar paslı, güneşten kabuk bağlamış kıyılara tutunmuş, sayısız dallarının uçlarında kesilebilecek kadar keskin görünen turuncu yapraklar var. Toprakta sürünerek ilerleyen ve kıpır kıpır bir iz bırakan altın solucan benzeri tuhaf bir yaratık bile görüyorum.

Sağa bakıyorum, ufukta hala birkaç aurora filizi parlıyor, ancak çoğu artık görüş alanımın dışında.

Sanırım yakında uyumak için duracak bir yer bulacağız.

Yine nehre bakıyor, suyun çatlamış düzlükler arasında özgürce akıyor gibi görünmesine yaltaklanıyordum ki Kaan'ın sol halata biraz baskı yaptığını fark ediyorum.

Rygun'ın sağ kanadı yükselmeye başlıyor.

Eğilme hareketini önceden tahmin ederek kayışı kavrıyorum ve sallanmaya doğru eğiliyorum, hareketi neredeyse... *doğal* buluyorum,

Bu kez Kaan'ın güçlü kalçaları arasında yerimi korumayı başarıyorum.

Güneş şimdi vücudumuzun sağ tarafına vuruyor ve rüzgârın parçaladığı tozun uzak sisinden ortaya çıkan, kuzeyden güneye uzanan kumral dağların yüce bir şeridine doğru ilerlerken pelerinimi ısıtıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"İşte," diyor Kaan, Rygun'un kanatlarının her *güm güm vuruşunda* biraz daha genişleyen mamut sıradağlarındaki belirgin bir çukuru işaret ederek.

Kavrulmuş toprak yerini, benzerlerini sadece Gore'daki dükkan duvarlarındaki resimlerde gördüğüm yemyeşil, kızıl ormanlara bırakıyor; önümüzde uzanan yoğun bitki örtüsüne sahip dağlar o kadar büyük ve geniş ki, Rygun'un yanında iğne ucu kadar kalıyor.

Şimdiye kadar gördüğüm tek sıradağlar dik ve keskindi, ama bunlar tam tersi. Sanki biri kaşık kaşık taş yığmış, sonra da onları büyük yığınlar halinde birbirlerinin üzerine atmış, bulutlar başlarının etrafında kırlaşmış saçlar gibi toplanmaya başlamış.

Rygun bir yarığa nişan alarak kıyıya yanaştı; yarığın yükselen, sivri kenarları aşağıda akan nehir tarafından kesilmişti.

"Dayan," diye homurdanıyor Kaan, iki halatı bir elinde toplayıp diğer kolunu belime doluyor. Bedenini öne eğip beni de aynısını yapmaya zorlarken omurgam kaskatı kesiliyor; beni kendisiyle sert eyer arasına sıkıştırıyor ve nabzımı feryat figan bir kükremeye dönüştürüyor.

"*Neden direksiyona geçmiyorsun*?"

"Çünkü nereye gideceğini biliyor," diyor Kaan kapüşonumun sol tarafında.

Ha?

Yana doğru savrulmadan önce aldığım tek uyarı yoğun vücudunun sıkılaşması oluyor, hareket o kadar hızlı ki iç organlarım ters yöne doğru tirbuşon gibi dönüyor. Sonunda yetişmeyi başarıyorlar ama tam yetiştikleri sırada Rygun diğer tarafa doğru devriliyor.

Tekrar, tekrar ve tekrar, nehrin sanki derinlerde bir yere ulaşıyormuş gibi yol açtığı dik, pas rengi kayalıkların arasından sıyrılarak. Belki de diğer tarafa.

Belki de oraya ulaşırsa dünya ikiye bölünecek.

Başka bir ipucu, Kaan'ın nefesi bedenini benimkine o kadar yaklaştırıyor ki onu *her yerde* hissediyorum. Bir sonraki manevraya hazırlanırken esneme şeklini. Kolunun belime dolanışını, kaslarının şişkinliğini, sanki bir şekilde kurtulup mahvolacakmışım gibi bana yapışışını.

Rygun geçitte öyle bir hassasiyetle savaşıyor ki, bunu birçok kez yaptığını anlıyorum; yol daraldığında kanatlarını sıkıştırıyor, tekrar fırlatmadan önce bir anlığına indiriyor.

Bir çıkmaz sokağa geliyoruz, su geniş, fışkıran adımlarla yukarıdaki yuvarlak dağ manzarasından aşağı dökülüyor ve eteğindeki büyük bir havzada toplanıyor. Deniz mavisi havuz, çapraz güneş ışınlarının altında bir değerli taş gibi parıldıyor, kuzey tarafı derin bir sonsuz gölge cebine atılmış.

Rygun neredeyse kuyruğunu suyun içinde sürükleyecek kadar alçalıyor, gökyüzüne doğru fırlıyor -Kaan'ın gergin vücudu ve kayışı sıkıca kavramam, eyeri koparmamı, canavarın uzunluğundan aşağı kaymamı ve havuza düşmemi engelleyen tek şey.

Yukarı fırladığımızda pelerinime su sıçrıyor, sonra o kadar hızlı alçalıyoruz ki boğazımdan bir yelpaze kaçıyor. Rygun kanatlarını çırparak bizi yavaşça indiriyor... *sonra hepsi birden.* Yere öyle sert çakılıyoruz ki köpek dişlerim alt dudağımı deliyor.

Bakırın tadı ağzımı dolduruyor.

Kaan geri çekiliyor, beni de kendisiyle birlikte yırtıyor. Kapüşonunu çevirip başımı eğiyor ve ben onun kirli çenesinin alt tarafına bakıyorum.

Dilini şaklatıyor, başparmağının sert ucu alt dudağımın üzerinde her seferinde büyük bir şefkatle geziniyor.

Beynim yeniden ayarlama şansı bulmadan önce vücudumdaki kaslar birkaç sert an boyunca dengede duruyor.

Tiran Kral.

Beni esir

alan kişi.

Parmağını yarama soktu.

Hırlayarak elini itiyorum ve titreyerek ayağa kalkıyorum, kalçalarımın iç kısımları o kadar sürtünüyor ve ağrıyor ki hemen bükülüyorum.

Beni yakalıyor, zahmetsiz bir kolaylıkla ters çevirip sırt üstü yatırırken derin bir *gümbürtü* çıkarıyor ve şimdi taş gibi sert omzunun üzerine katlanmış işkence gören karnımdan yoğun bir ses çıkarıyor.

Bir tahıl çuvalı gibi muamele görmek çok hızlı bir şekilde eskiyor.

"Kalçaların çok keskin," diye homurdanıyor ve ben de yumruklarımı onun sırtına indiriyorum.

Yine de yapıyorum.

"Sana *keskin* bir şey göstereceğim."

"Ağzından çıkan her kelime keskin, Ay Işığı." Tek eliyle heybelerinden birini açıp diğer omzuna atıyor. "Şimdiden yarı ölüyüm, ayaklarının dibinde kan kaybediyorum. Görmüyor musun?"

Alay ediyorum.

Lütfen.

Bacağını tekmeleyerek Rygun'ın iplerinden aşağı iniyor, kapüşonum başımın üzerine öyle bir düşüyor ki Kaan'ın gergin sırt kaslarının üzerine gerilmiş kahverengi tuniğinden başka bir şey göremiyorum. Yere kadar son birkaç metreyi de atladıktan sonra Rygun'ın derin, yankılanan nefeslerinin sesinden uzaklaşıyor, çizmeleriyle attığı adımlar *Yaratıcı'nın lanet pelerini* yüzünden göremediğim bir şey tarafından yumuşatılıyor.

Birkaç basamak aşağı iniyor, çantayı bırakıyor ve beni omzundan atıyor. Ayaklarım yere basıyor, ancak pelerin boğazımdan çözülüp fırlatılmadan önce kendimi toparlamak için çok az zamanım var.

"*Sen ne-*"

Beni belimden kavradı, kaldırdı ve havaya fırlattı.

İki dar an boyunca, kendimi bir yarıktan aşağıya, doğruca kadife bir troggun inine düşerken, avuçlarındaki açık yaralardan çekilen sümüksü dışkı dallarına bağlanmak üzereyken hayal ediyorum. *İki dar an* boyunca, serin ve berrak bir suya dalana kadar.

Çırpınıyorum, tekmeliyorum ve çırpınıyorum, suda yaşayan bir yaratık tarafından tüketilmek üzere olduğumdan eminim, şüphesiz fae etinin tadını seviyor, ta ki bacaklarımı uzatana ve onları ... çakıl taşlı bir zemine yerleştirene kadar.

Oh.

Kıpırdayarak başımı suyun üstüne çıkarıyorum ve nefes nefese kalıyorum; tam bu sırada bir kalıp sabunun kafama doğru fırladığını görüyorum. Onu atlatıp sudan çıkarmak için çabalıyorum ve geldiği yöne geri fırlatıyorum; kalıp Kaan'ın göğsüne çarpıp tuniğinde sabunlu bir leke bırakıyor.

"Kötü kokuyorsun. Sabun bunu *düzeltir,*" diyor ve sabunu alıp bana geri fırlatıyor.

Yüzüme sıçratıyor.

Onu kaptım ve kasıklarına doğru fırlattım. "Senin benden daha çok ihtiyacın var!"

"Benim de kendi sabunum var," diye homurdanıyor ve sabunu sikiyle yok edici bir temas kurmadan hemen önce yakalıyor.

Oh.

Kullanacak daha fazla kelime bulamadığım için dilimi ona doğru uzatıyorum. O da bu jeste karşılık veriyor ve ağzımın kenarı kalkmakla tehdit ediyor.

Kral bana dilini çıkardı.

Nefesinin altında mırıldanarak sabunu tekrar fırlatır ve döner, botlarını çıkarır, sonra bir koluyla aşağı uzanır ve tuniğini başının üzerine çeker.

Kalbim küt küt atıyor, ağzım açık kalıyor.

Kollarındaki yara izleri geniş, kaslı sırtının görünen her santimi boyunca uzanıyor ve o kadar çok küçük samur mürekkep noktasıyla kaplı ki neredeyse tamamen kararmış gibi görünüyor. Ve alacakaranlık genişliğin üzerinde... beyaz yıldızlardan ve güzel kaya *aylardan* oluşan bir takımyıldızı. Neredeyse iki düzine.

-Hem yakın hem de uzak. Çoğu bir göz büyüklüğünde, ancak birkaçı yumruğum kadar.

Ama onlar herhangi bir ay değil.

Çok sevdiğim, şekilsiz kanadını seçebileceğim kadar zarif bir şekilde çizilmiş, küçük, tuhaf olanı alırken nefesim kesiliyor.

Gözlerimin arkası karıncalanırken içimde bir şeyler kıpırdamıyor, evimin penceresinden dışarı bakıp bu muhteşem manzarayı izlediğimden eminim.

Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim biri.

Neredeyse uzanıp ona dokunacağım. Neredeyse görünen kanadının iniş ve çıkışlarını, uzun boynunun narin kıvrımlarını, gıdılarından ve başının arkasından sarkan ipeksi dalları izleyeceğim.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki karanlık genişlikteki *diğer* ayları -benim de tanıdıklarımı- fark etmem çok uzun sürüyor. Gerçek hayatta en sevdiğim küçük ayın etrafını saran, Kaan'ın o gökyüzü parçasının altında otururken birilerinin mürekkepli bir oyma çubuğuyla manzarayı taklit ettiği gibi.

Neredeyse mükemmel.

Yerinde olmayan bir ay var. En büyüğü, daha önce hiç görmediğim gümüş bir ay, sağ kürek kemiğinin hemen altında, benim küçük sersem ayımın yanına tünemiş.

Kaşlarımı çattım.

Öyle bir şey yok. Artık yok. Bu *düşen*.

"Beni saçlarınla boğman için seni şok etmek için değil," dedi.

"Ama senin de belirttiğin gibi yıkanmam gerekiyor."

Başını öne eğiyor. "Dalma havuzunun batı tarafını boşaltmaktan çekinmeyin, böylece şelaleyi kullanarak kendimi sizin standartlarınıza göre durulayabilirim."

"Bir süre daha buralarda olacaksın," diyorum, sabunumu alıp sağa yanaşarak sırtındaki küçük aya bir kez daha bakıyorum. "Umarım heybende içecek bir şeyler vardır. Onlara ihtiyacın olacak."

"Gerçekten çok tatlı şeyler söylüyorsun, Ay Işığı."

"Teşekkürler. Elimden geleni yapıyorum."

"Denemediğini görmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, kaslı kıçını itip esmer iç çamaşırını ortaya çıkardığında pantolonunun bağcıkları olduğunu anladığım şeyleri çekiştiriyor. "Zavallı kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Şimdi, eğer bir göz zevki istemiyorsanız, dikkatinizi başka bir yere vermenizi öneririm."

"Sana sırtımı vermeyeceğim," diye homurdanıyorum, kelimelerim onun havadar iç çekişiyle kovalanıyor.

"Sen bilirsin. Ama sana herhangi bir şekilde zarar vermek isteseydim, seni *kurtardığım* hücrede bir sürü şansım vardı."

Dönüyor.

Gözlerim açılıyor, göğsümdeki organım durma noktasına geliyor.

Kayalar gibi üst üste yığılmış, karın kasları o kadar belirgin ki gerçek gibi görünmüyor. Tüm bunlar etkileyici olsa da, ciğerlerimin aniden çalışmayı durdurmasının nedeni olmaktan çok uzak.

Ön tarafındaki derinin neredeyse her santiminde irili ufaklı daha fazla soluk yara izi var.

Uzun lafın kısası.

Bazıları bir bıçak darbesiyle oluşmuş gibi mükemmel bir şekilde tahmin edilebilen ince kesilmiş çizgiler. Bazıları kalın ve dağınık, o kadar öfkeli bir şekilde iyileşmiş ki etini kesen her neyse neredeyse *hissedebiliyorum.* Belirgin bıçak yaraları ve diğer izler var.

Dişlek bir şey ısırmak için hamle yaptı ve etten kıvrımlar kopardı.

Bakışlarım, boynuna bağlı örgülü bir deri kayıştan sarkan yuvarlak, yassı, siyah ve gümüş oymaya odaklanıyor ve karmaşık tasarımı özümsüyorum - bir Sabersythe ve bir Moonplume kucaklaşıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, daha yakından bakıp bakamayacağımı sormak için içimdeki garip dürtüyü bastırıyorum.

Pantolonunu tekmeliyor, heybesinden küçük bir çanta çıkarıyor ve havuzun batı tarafına doğru yürümeye başlıyor. Bakışlarım iç çamaşırlarına takılıyor, eski bir gömleğin kalıntıları ile kaplı kaslı kalçalarının arasında kalın ve ağır bir şekilde asılı duran erkekliğinin hatlarını gizlemek için *hiçbir şey* yapmayan bir malzeme...

Nefesim kesiliyor.

Dönüp bakıyorum, yanaklarıma bir sıcaklık hücum ediyor.

Burns.

Yanıkları var.

Kıyıya bir şey attığını duyuyorum, su dalgalanmalarla karışıyor. Omzumun üzerinden Kaan'ın şu anda bakır rengindeki kabarık yapraklarla her açıdan yastıklanmış bu küçük dalma havuzunu besleyen damlayan bir şelaleye doğru yürüdüğü yere bir bakış atıyorum.

Erimiş etin dalgalı çizgileri sanki ateşli bir yılan kalçasının etrafını sarmış gibi görünüyor. Birden fazla kez.

Göğsümdeki yumru her zamankinden daha ağır.

Onları nasıl aldığını merak ediyorum. Neredeyse... gergin görünüyorlar. Sanki küçükken olmuş ve büyüdükçe yara dokusu gerilmiş gibi-

Başımı sallayarak bu düşünceden uzaklaşıyorum.

Tiran Kral.

Tehlikeli.

Çok aç bir ejderhası var.

Yine, o kendi sabunuyla kendini sabunlarken, kalın siyah sabunu köpürtürken, ben onun *diğer* yaralarını inceliyorum.

Kollarının altındaki kıllar...

O bir savaşçı ve her yönden, şekilden ve biçimden şimdiye kadar gördüğüm en büyük erkek. Muhtemelen ölümün gözlerinin içine benden daha çok bakmıştır.

Lanet olsun.

Kaçmak tahmin ettiğimden daha zor olabilir. Zorluklara karşı değilim, ancak onları zaten arka ayağım bağlı ve lanet omzuma saplanmış bir demir pimle olmadığım zaman tercih ederim.

O köpükleri sakalına ve saçlarına sürüp durulanmak için suyun altına girerken, ben kendimi yıkayabilmek için ağır tuniğimin altındaki sabun kalıbını elimde tutmakta başarısız oluyorum. Ellerim böyle garip bir pozisyonda birbirine bağlıyken çok zor.

"Eminim daha önce ellerinizi serbest bırakmayı teklif ettiğimde öldürme niyetiniz hakkında yalan söylediğinize pişman olmuşsunuzdur," dedi Kaan.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyorum, bir yandan *da* keşke yedek bir kıyafetim olsaydı *da* bu tuniği vücudumdan söküp atabilseydim diyorum. Sonunda bu cızırtılı hücre kıyafetiyle işim bitecekti.

Sabun *tam* kumaşın altına sıkıştırmak üzereyken ellerimden kayıyor ve inliyorum, bunun yerine yüzümü ve saçlarımı ovmaya karar veriyorum, kalın, keçeleşmiş buklelerimden ilk kez ... bir süredir.

Sırılsıklam dallarımı çözme işine o kadar odaklanmışım ki, tenimi gıdıklayan ve çakıl taşları gibi yapan hissi fark etmem çok uzun sürdü.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu su karıncalanıyor."

"Daha aşağıya dal," diyor Kaan, geriye doğru eğilip serbest kalmadan önce şelalenin tekrar başının üzerinden akmasına izin veriyor. İki elini birden kullanarak omuz hizasındaki saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor ve ardından sakallarının arasından geçiriyor. "İyileştirici özellikleri var."

Bu çok kullanışlı.

Havuzun içinden kıyıya doğru ilerliyor, güzel vücuduna su tanecikleri serpiştiriyor. Dediğini yapıyorum, fırsatını bulduğumda hızlı bir kaçış yapacaksam gücüme ihtiyacım var, yarattığı dalgaların omuzlarımın üzerinden katlanacağı kadar alçalıyorum.

Bankta bıraktığı küçük el çantasına uzanıyor, deri büzme ipini gevşetiyor. Keseyi kucaklayarak içindekileri karıştırıyor, ta ki bir çift sivri uç ortaya çıkana kadar, kalbim boğazıma düğümleniyor.

Kahretsin, onları unutmuşum.

O kadar aşağıya dalıyorum ki, su çeneme vuruyor, geriye doğru koşarken, kısılmış gözlerimi sıkıca onunkilere kilitliyorum

-O sert bakışlar şimdi beni bir çift ok ucu gibi deliyor. "Eğer onları bana s a p l a r s a n , sikine dizimi geçiririm."

"Bu katledilmekten daha iyi bir şey," diyor suyun içinden geçerken.

"Kesinlikle ölmüş olmayı *dileyeceksin,*" diye sıkılmış dişlerimin arasından uyarıyorum, ancak sırtım havuzun bu tarafını kaplayan taş duvara çarptığı anda tüm güvenim dağılıyor.

Kahretsin.

"Beni o karanlık yere geri götürebilecek tek bir şey var," diye mırıldanıyor, sözlerinde öyle sert bir dürüstlük var ki kalbim duruyor, doğuştan gelen bir parçam duraksıyor.

Dinliyorum.

Merak ediyorum.

"Ve bunun bir daha olmasına *asla* izin vermeyeceğim," diye bitiriyor, yaklaşıyor, sanki bu ayrıcalığın önüne geçiyormuşum gibi bana bakıyor. Kendisine vermiş gibi göründüğü bu garip sözün.

"Bunun omzumdaki iğneyle ne ilgisi var?" "*Her şey,*"

diye homurdanarak beni yakamdan yakaladı ve

beni atmosferine çekti. Aynı hareketle, ben

Bağlı ellerimi aşağı doğru itiyor, iç çamaşırını yumrukluyor ve onu tam ihtiyacım olan yerde tutuyorum - dizim ileri doğru mızrak gibi fırlayıp doğrudan sikine saldırmaya hazırlanıyor. Hedefimin büyüklüğü düşünüldüğünde, sakatlayıcı bir darbe indirme şansımdan fazlasıyla eminim.

İkimiz de donup kalıyoruz, aramızda vücudumdaki her hücreyi diken diken eden bir enerji var.

Bakışları yumuşuyor ve tenimde hissedilen bir nefes veriyor. "Uzun bir yolculuk oldu. Bileklerini çözmüyorum çünkü bu uykuda kendimi dikecek halim yok ve o iğneyi kendi omzundan çıkaramazsın. Kemiğin çok derinine saplanmış."

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Dudakların şimdiden normalde olduğundan daha solgun, kalbin daha hızlı atıyor. Bir sonraki yükselişe kadar ateşin çıkacak, kendini uyuşuk ve ağır hissedeceksin. Bir sonraki yükselişte, ölmüş olacaksın."

Kaşlarımı çattım.

Cinsel bilgisiyle övündüğü enfeksiyonun kokusunu alamıyorum. Ve ne yazık ki ikimiz için de güven, kolayca kullanabileceğim bir kelime değil.

"Peki ne olacak? Kolay yol mu, zor yol mu? Eğer kaçınabilirsem seni duvara yaslamamayı tercih ederim, ama bana başka seçenek bırakmazsan kesinlikle yaparım."

Ateşli bakışlarını tutarak, sıkılı yumruklar ve taş gibi bir gururla ona tutunuyorum.

Pimin çıkmasını istemediğimden değil. İstiyorum. Sadece kendim yapmayı tercih ederim. Sizi esir alanların silahlarını zırhınızdaki çatlakların arasından geçirmelerine izin verdiğiniz an, çoktan yarılmış, bağırsaklarınız dökülmüş olur.

Kalp zayıflaması.

Ölüyorum.

"Ölüysen güçlü olamazsın," diye mırıldanıyor, Clode'un bile yakalamakta zorlanacağı kadar sessiz.

İç çekiyorum, onun sert mantığı omurgama bir darbe indiriyor.

Omurlarımın parçalanma hissinden nefret ediyorum, iç çamaşırını gevşetip dönüyorum, yanağımı yosunlu taşa dayıyorum ve şırıltılı şelalenin yarıklardan aşağı dökülüşünü izliyorum. "Havuzun iyileştirici özelliklerini nereden biliyorsun?" Az önce bu erkeğe boyun eğdiğim ve yardımını kabul ettiğim gerçeğinden uzaklaşmaya çalışarak soruyorum.

Tekrar.

Acıtıyor.

Eminim bu iyilikleri borçlu olarak biriktiriyor ve uygun bir zamanda boğazıma tıkmaya hazırlanıyor. Birinin içten dışa doğru boğulmasına ya da bedensiz kalmasına ihtiyaç duyduğunda olduğu gibi. Ya da henüz düşünmediğim başka bir şey.

Olasılıklar sonsuzdur.

Kaan boğazını temizleyerek yakamı yaralı omzumdan kurtarıyor. "Ergenliğimin büyük bir kısmını ve sonraki evrelerimin bir kısmını Johkull Klanı'nın bir savaşçısı olarak geçirdim. Her zaman bu dağların yakınlarında yuvalandılar ve yakın zamanda düşen Sabersythe ayı Orvah'ın oluşturduğu krateri sahiplendiler."

Kaşlarımı çatıyorum, yara izleri birdenbire çok daha anlamlı gelmeye başlıyor...

"Uyku sırasında buraya gizlice girer, kanamam durana kadar ıslanır, sonra da gün doğmadan geri dönerdim."

"Kral sensin," diye mırıldanıyorum, çatalını yarama geçirip dilimin altındaki tüm sinirleri karıncalandırırken. Sonraki kelimelerim sıkılmış dişlerimin arasından geçip gidiyor. "*Neden... ergenlik döneminin çoğunu... bir savaşçı klanında geçirdin*?"

"Çünkü Pah'ım beni dokuz yaşındayken oraya gönderdi. sadece Ignos ve Bulder'ı duyabildiğimi fark etti," diye mırıldanıyor, kıskaçları etimi deşerken ılık bir kan sızıntısı omzumdan aşağı süzülerek suya karışıyor. "Onların sert ve yorucu eğitim yöntemlerinden sağ çıkarsam saygısını kazanabileceğimi söyledi."

Kalbim acıyla sıkışıyor.

Yaratıcılar ...

Eğer o erkek hâlâ hayatta olsaydı, onu çenesinden göbeğine kadar keser, sonra da hâlâ bilinci yerindeyken iç organlarını örerdim.

"*Ona ne... oldu*?"

"Kafasını kestim, sonra Rygun'a yedirdim."

Kelimeler kaburgalarıma bir tekme gibi iniyor, neredeyse beni sarıyor.

Hak ettim, ama-

"*Neden*?"

"Çünkü çok sevdiğim birinin yasını tutuyordum. I Pah'ımın affedilemez bir şey yaptığını keşfettim ve artık yapamayacağını düşündüğüm için onun intikamını aldım. Şimdi pişmanlık duyuyorum."

"*Adı... neydi*?"

"Elluin," diye mırıldanıyor ve pimi çekerek serbest bırakıyor. Ağzımı açıp sessiz bir çığlık atıyorum, az önce iskeletimin yarısını o küçük delikten geçirdiğinden eminim.

Sikeyim. Ouch.

Dönüyorum, bakışlarım aramıza sıkışmış kanlı şeye kayıyor, Kaan uzunluğunu inceliyor, belki de çıkarken kırılmadığından emin olmak için kontrol ediyor - bu isim hala içimde isyan eden acı zonklamalarıyla zihnimde yankılanıyor.

Elluin ...

O iğneyi batırıp parmağını uzunlamasına aşağı yukarı gezdirirken ben yarama biraz su çarpıyorum.

Bakışlarım onun tılsımında yoğunlaşıyor, karmaşık tasarımı özümsüyorum - iki ejderha öylesine samimi bir şekilde kucaklaşıyor ki, kayıp aşklarının bir sembolü olup olmadığını merak ediyorum.

İçimde bir dalga... bir *şey* akıyor.

Üzüntü

mü?

Kıskançlı

k mı?

Hayır, tabii ki değil.

"Ona ne oldu?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Öldü," diye mırıldanıyor, öyle kesin bir ifadeyle ki kelimeler karnıma saplanmış bir sustalı gibi hissediyorum.

Sudan fırlıyor, çantasından yeni giysiler çıkarıyor ve diğerlerini bir kenara koyuyor. Ayaklarını botlarının içine sokuyor, pelerinini alıyor, sonra taş merdivenlerden Rygun'a doğru ilerliyor ve beni bir kan ve huzursuzluk çiçeği içinde bırakıyor.

Raeve

CHAPTER 33

Dher tarafım karıncalanarak ve omzumdaki yara kaşınarak Kaan'ın kırmızı taş merdivenlerden yukarı çıktığı yolu takip ediyorum.

Çatlaklarda filizlenen bakır çimenleri. Elimi yumuşak yaprakların üzerinde gezdirmek için duraklıyorum.

Yaprakları bu renkte görmek... garip. The Fade'de karın altından filizlenmeyi başaran her şey yeşilin canlı bir tonu. Hoşuma gitse de, bunu daha çok sevdim.

Sağlam görünüyor. Öldürmesi daha zor.

Belki burada yaşasaydım, bir çeşit bitki örtüsünü canlı tutabilirdim.

Pürüzsüz ve yuvarlak bir şey gözüme çarpıyor, bakışlarım otların arasında duran, elimin yarısı büyüklüğünde koyu, kırmızı bir Sabersythe puluna kayıyor. Muhtemelen Rygun'a ait, belki de daha önceki barakalarından birinde bacağından fırlamıştı.

Burası. Bu basamakta. Ve tamamen denetimsizim.

Belki de o kadar lanetli değilimdir?

Parmaklarımla tartıyı bileklerimin arasına sıkıştırıp gözlerden gizlerken, kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, ormandaki her kulağın bunu duyabileceğinden eminim.

Sakin bir nefes alıyorum, zafer damarlarımda öyle bir güçle dolaşıyor ki neredeyse dans edeceğim.

Burada görecek bir şey yok.

Gürleyen bir ses bakışlarımı gökyüzüne, tepemde toplanan yoğun bulutlara doğru savuruyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

Burada havanın donma noktasının çok üzerinde olduğu yerlerde yağmur yağdığını duydum, bu dağlık bölgeler sırılsıklam fırtınalar için yemyeşil bir yumurtlama alanı. Tek bildiğim karla karışık yağmur ve yumuşak, nazik kar yağışı ...

Soluk bulutlar kabarıp şişiyor ve ben yapışkan sıcağa rağmen titriyorum, havada bir elektrik akımı var ve ben bundan kurtulamıyorum.

Rygun'un devasa çimenli platonun kenarından atlayışını izlemek için tam zamanında tepeye tırmanıyorum, dikenli kuyruğu kaybolan son şey - dağın tamamı onun yer değiştirmesiyle değişiyor gibi görünüyor.

Gürültülü bir kükreme, kanatlarının *güm güm* sesi ve ardından gökyüzüne doğru yükseliyor.

Kaan avucunda yuvarlak ve kıpır kıpır bir şeyle kenara doğru yürüyor, canavarın vadiden geçip gözden kayboluşunu izlerken kaşlarını çatıyor.

"Nereye gidiyor bu?" Erkeğe zamanında ulaşıp onu uçurumdan aşağı itme şansımı tartarak yaklaşıyorum.

"Senin gibi," diye mırıldanıyor Kaan, parlak siyah böceği bana doğru sallayarak, "Rygun'un yardıma alerjisi var."

Kaşlarımı çatarak yaratığa bakıyorum; cılız bacakları sallanıyor, yüzü olduğunu tahmin ettiğim yerden çıkan pençemsi kıskaçlar havayı ısırıyor. "O da ne?"

"Rygun'ın koltuk altında, pullarının son dökülüşünden sonra hâlâ sertleştiği yerde bulduğum bir kene." Ayağındaki şeye bir fiske vurup botunun topuğuyla eziyor. *Patlıyor,* mor iç organları çimlerin üzerine sıçrıyor. "Başıboş bırakılırsa, bir ejderhayı kudurtabilecek bir toksin salgılarlar." Kalın kirpiklerinin ve kararan gökyüzünün gölgelediği sert bir bakış atıyor bana. "Şehirleri yakıp yıkmaya ve önüne çıkan her şeyi öldürmeye niyetli bir hayvan için hızlı ve merhametli bir ölümden başka çare yoktur."

Kanım donuyor.

Şehirleri yakıp
yıkıyor... Her şeyi
katlediyor...
Hızlı ve merhametli ölüm...

Bunların hiçbiri, görünüşe göre *göz* yuman bir kral için canavarından. En azından söylentilere göre.

Kafam karışıyor, bakışlarım yerdeki mor lekeye kayıyor.

"Gel." Kaan bir heybeyi omzuna atıp kollarını bir diğerine doluyor ve ilerideki sık yeşilliklerin arasından kazınmış patikaya doğru ilerliyor. "Yemek istiyorsan tabii," diye karşılık veriyor bana. "Yemek yiyene kadar kaçamazsın. Bayılırsın ve başladığın yerde uyanırsın."

Haklı.

İç çekerek onu takip ediyorum, bileklerimin etrafındaki ipler artık nemden şişmiş durumda. "Sanırım bunu yanlışlıkla çok sıkı bağladın," diyorum sağa sola bakarak. Havayı tırmalamaya devam eden cıvıl cıvıl seslerin izini sürmeye çalışıyorum - sanki biri çubukları birçok yivli, içi boş kütükte aşağı yukarı sürüklüyormuş gibi.

"Sizi temin ederim," diyor, düşmüş bir dalı sanki onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi tekmeleyerek, "bu bir kaza değildi."

"Eğer ellerim koparsa, demir kelepçelerim de kopacak ve o zaman seni uykunda boğması için Clode'u çağıracağım."

"Ne güzel vaatler," diye mırıldanıyor, sesi o kadar kuru ki vücudumdaki tüm nemi e m e b i l i r .

Patika başka bir platoya açılıyor, ancak bu plato doğrudan topraktan çıkmış gibi görünen küçük bir taş konutu destekliyor. İki katlı, yuvarlak ya da kare değil, ortada bir yerde tuhaf şekilli pencereler taşıyor. Konut en altta bir yöne, ikinci katta diğer yöne doğru eğri, çatı sivri. Duvarlar sanki küçük başparmaklar onları yerlerine bastırmış gibi yer yer yumrulu, yer yer de eğimli.

Duraksıyorum, aklım onda kalıyor, ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

Sanki genç bir çocuk binayı bir parşömen parçasına çizmiş, sonra onu soymuş ve duvarlarına hayat fısıldamış, ona ayakta durma gücü ve özü vermiş gibi.

Bu güney duvarında, kokusu ılık havayı lezzetlendiren tombul mor pekmezlerle dolu bir asmaya sarılmış çapraz dallardan oluşan derme çatma bir kafes bulunuyor. Altında, her biri fırfırlı sebzeler taşıyan, bazıları tohuma dönmüş gibi görünen yükseltilmiş bahçe yatakları sıralanıyor ...

Bakışlarımı kaldırıp yapının üzerinde gezdiriyorum, sadece bakarken bile göğsümü dolduran sıcak duyguya rağmen bu yere eskisi kadar ilgi gösterilmediği hissinden kurtulamıyorum.

Hangi şarkıyı söylediğini merak ediyorum, derin, gürleyen, mutlu bir şarkı olduğunu hayal ediyorum. Sıradan bir taş levhadan daha mutlu. Acaba Clode onun yuvarlak kenarlarının yanından geçip dinginliğinden bir parça yudumluyor mu?

En çok da neden sadece ona bakmanın bile gözlerimin arkasını sızlattığını merak ediyorum - Kaan'ın o keneyi patlatmasından d a h a hızlı patlattığım duygu kabarcıkları.

Bahçe yatakları arasında ilerliyor, yüklü torbalarını yere bırakıyor, sonra yemyeşil bir tutam bitkiyi boynundan kavrıyor. Kabaran topraktan bir kanit kökü koparıyor, kıvrımlı uzunluğu pas rengi toprakla tozlanıyor ve geri düşüyor

sonra da göğsüme vuruyor.

Kaşlarımı çatarak, kollarımı sebzenin etrafına doluyorum, o işlemi tekrarlarken onu kucaklıyorum, tekrar tekrar, üstünü zorlukla görebildiğim kadar büyüyen yığına ekliyorum.

"Rygun sebze çorbası mı pişiriyorsun?" Kollarım bu kadar doluyken nereye yürüdüğümü nasıl göreceğimi merak ederek mırıldanıyorum.

"Dhomm'a varmadan önce herhangi bir köyde durmak zorunda kalmayacağımız kadar yapıyorum," diyor bana, dengede tutması özellikle zor olan bir şeyi yığının üzerine atarak ve neredeyse beni çözerek. "Eğer kaçınabilirsem seninle görünmemeyi tercih ederim."

Sen de siktir git, Kaan Vaegor.

"Ben de *seninle* birlikte görünmekten pek hoşlanmıyorum. Ucunda senin kafan olan bir mızrak taşımadığım sürece olmaz."

Başka bir sebzeyi silkelemeden yığının üzerine yığıyor, saçlarımı ıslatan ve nemli tenime yapışan toprağın tozunu üzerime serpiyor.

Belki de benden bıkmıştır.

Güzel.

Gardını düşürene kadar onu kışkırtmaya devam edeceğim, sonra da harekete geçeceğim. Su bolluğu ve verimli bitki örtüsü göz önüne alındığında, bu dağlarda hayatta kalma şansımı oldukça seviyorum. Aslında, güneye doğru ilerledikçe muhtemelen *gelişip* gücümü *toplayacağım.* Sanırım bu dağlar sonunda Bhoggith yakınlarında bir yerde diz çöküyor. Belki de yetişkin bir Moltenmaw'ı büyülersem, Rekk Zharos'u kolayca avlayabilirim. Artık özgür olduğuma göre seçeneklerim sonsuz.

Şey...

Düşüncelerim iple bağlı bileklerime kayıyor. Hala kollarımın ve ayak bileklerimin etrafında kilitli olan demir kelepçelere.

Neredeyse bedava.

Öncelikle, bu erkekten, ejderhasından ve bu iğrenç *Yaratıcılardan, lanet olası* sebzelerden uzaklaşmalıyım. Ve bu rahat

Güzel, pastoral manzarası ve bana anlayabileceğimden çok daha fazla mutluluk barındırdığını söyleyen bir sıcaklığı olan küçük ev.

"Sanırım yeterince var," diye gürlüyor Kaan, heybelerini topladığını duymadan önce yığının üzerine bir miktar ot koyuyor, ağır çizme adımlarının sesi kulaklarımı titretiyor. "Beni takip edin."

Ahh...

"Nasıl?"

"Kendini sesimin çekici tonuna bağla," diyor ve ben gözlerimi devirerek onun yerine adımlarının sesini takip ediyorum; çıplak ayaklarımı kabarık çimlerin üzerinde yavaş ve sabit bir tempoyla kaydırarak takılmamaya çalışıyorum.

Tam arkasına çarpıyorum ve bir kat daha toz toprak içinde kalıyorum, bir şey düşürmemek için öksürüğümü bastırıyorum. Çantalarını yere koymasını bekliyorum, sonra kapının kilidini açıyorum, önümden çekilmeden önce metal menteşelerin gıcırtısını duyuyorum.

Tam eve adım atacaktım ki, "Bekle, önce seni yerleştireyim. Halıyı gereğinden fazla kirletmeni istemem."

"Hiç kova diye bir şey duydun mu? Beni havuza attın ve kafama bir kalıp sabun fırlattın. Şimdi eskisinden daha pisim."

"Hayır," diyerek beni her seferinde bir soğanlı, aşırı büyümüş kök sebzeden kurtarıyor. "Önceden kusmuk, öfke ve ölü şeyler gibi kokuyordun. Şimdi toprak gibi kokuyorsun. Bu koku beni sakinleştiriyor."

"Pek sakin görünmüyorsun."

Son sebzeyi de çıkarıp diğer tüm ürünlerle birlikte büyük bir tahta kaseye aktarıyor. "Ben sakinim." Bana karanlık bir bakış attı. "Diğer huylarıma şahit olmadığın için yeterince şanslısın."

Henüz.

Söylenmemiş bir kelime aramızda tokmak gibi çarpıyor.

Sivri bakışlarını tutuyorum, yanağımdan aşağı yuvarlanan ve çene çizgimden düşen toprak kümeleri. Benim de onun *sakin olmayışına* karşı test etmek istediğim pek çok mizacım var.

Homurdanarak bakışmamızı kesiyor ve odaya doğru adım atıyor.

Kendimi fırçalamaya çalışıyorum, çimenlere daha fazla toprak atıyorum, bir yandan da konutun yumuşak organik mobilyalarla zengin, rahat ve eklektik iç mekanını inceliyorum

-Çoğunlukla yanık tonlarda.

Yanık turuncu, sıcak umber, siyah, bronz ...

Büyük bir mutfak zeminin yarısını kaplıyor, duvarları dev bir U şeklinde kaplayan üç uzun bank bulunuyor. Alanı ikiye bölen bir kasap bloğu var, odanın sağ yarısı iki alçak koltuk ve küçük bir masa ile süslenmiş - hepsinin altında boşluk yok. Sanki yerden yetişmişler, dolgun minderler ve püsküllü örtülerle süslenmişler.

Sağ taraftaki eğri büğrü bir merdiven ikinci kata çıkıyor olmalı. Bakışlarım pencerelere yöneliyor -içinden bakınca çarpıtılmış camlar. Bu küçük evin geri kalanı gibi ilginç ve organik.

Gözüme çarpan asıl şey pencere kenarlarını kaplayan taş oymalar. Yumruğumdan daha büyük olmasa da, her şekil ve boyutta kılıçgiller. Hiçbiri birbirinin aynı değil, bazılarının dişleri diğerlerinden daha fazla, kuyruklarının uçlarını süsleyen az ya da çok mızrak var. Sanki kendilerine ait küçük hayatları ve kişilikleri varmış gibi.

"Burası neresi?" Eşikte takılıp kalmış bir halde soruyorum.

"Mah'ın inzivasıydı," diyor Kaan leğenin önündeki yerinden, akan musluğun altında bir sebzeyi duruluyor. Onu başka bir kâseye koyuyor, sonra bir başkasını alıp ıslatıyor.

Oldu ...

I yapmadı Biliyorum onun mah vardı geçti.

Var Burn'ün hükümdarlık geçmişini hiç araştırmadı.

Üç Vaegor kardeşin her biri üç krallıktan birini yönetir.

Şimdi keşke yapsaydım diyorum.

Etrafıma bakınıyorum, göğsümün üzerinde oturan ve düzgün nefes alma yeteneğimi ezen ağırlığı değiştirmeyi başaramıyorum. "Uykumu geçirebileceğim başka bir yer var mı?"

Yaptığı işe ara veriyor ve başını hafifçe çevirerek "Başka bir yerde mi?" diye soruyor.

Oğlunu öldürmeyi hayal ettiğim bir kadının sıcak ve sade evine adım atmak yanlış geliyor.

Duvarları kaplayan sanat eserlerine bakarak, "Burası bir aile mekânı gibi," diye mırıldanıyorum. Eğri büğrü girintiler ve raflar, ancak değerli hatıra eşyaları olabilecek parçalarla dolu. "Ben aileden değilim."

Kaan'ın kaba hırıltısı boşluğu öyle aniden dolduruyor ki irkiliyorum, "Konuta gir, Mahkûm Yetmiş Üç. Yoksa bu yemeği kaçıracaksın."

Omuzları gergin ve sert görünüyor ve havada nefes almayı zorlaştıran bir gerginlik var. Bir yanım ona bana verdiği emirle boğulmasını ve acı içinde ölmesini söylemek istiyor ama sonra midem uyuyan bir ejderhayı uyandıracak kadar gürlüyor.

Kaşlarını kaldırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Alt dudağımı çiğniyorum. Bu durumu kaburgalarımın altına rahatça sığacak bir noktaya çekmeye çalışıyorum.

Kuzey gelenekleri hakkında çok fazla bilgim yok ama bir keresinde barınak karşılığında bir şey teklif etmemenin kabalık olarak görüldüğünü okumuştum. Belki de cevap budur. Belki de burada kalırken Kaan'ın kanını dökmemeliyim.

Bence bu yanlış olur.

"Evinizin çatısı altında geçirdiğim zamana karşılık hediye edecek hiçbir şeyim yok."

Kaan başını biraz daha çevirmeden önce bir anlık bir sessizlik oluyor, gözlerimiz buluşacak kadar. "Adın yeter."

Benim adım ...

Ağzımı açıyorum, tekrar düşünürken kapatıyorum, sonra başımı sallıyorum ve "Raeve" diyorum.

Yüzündeki tüm renk kaybolur.

Yavaşça nefes alıyor. Sanki kabul etmek istemediğim kadar uzun zamandır dört gözle beklediği bir yemeği yiyormuş gibi. "Sadece Raeve mi?"

Başka bir isim ruhumda yanan bir çığlık gibi cızırdıyor.

Fire Lark.

Fire Lark.

Fire Lark.

"Sadece Raeve," diyorum, diğerini yere bırakarak.

Uzaklara.

Gitti.

Yavaşça başını sallıyor, boğazındaki top yuvarlanıyor. "Teklifin için teşekkür ederim," dedikten sonra yumuşak bir sesle "Raeve. Lütfen, mah'ımın konutuna girin."

İsmimi öylesine özenle ve hassasiyetle kullanıyor ki, bir ürperti omurgamda aşağı yukarı dolaşıyor; eşikten geçip sıcak bir kucaklaşma hissi veren alana adım atarken bu hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Belki de bu yüzden sürtünüyor. O zamandan beri böyle bir şey yaşamamıştım-

Boğazımı temizleyerek çenemi kaldırıyorum ve kasap tezgahına doğru ilerliyorum, her biri tek bir ağaç kütüğünden oyulmuş gibi görünen üç tabureden birinin üzerine oturuyorum ve bağlı ellerimi tezgahın üzerine koyuyorum.

Kaan durulamaya devam ediyor, zaman akıp gidiyor. Sebzeleri temizlemeyi bitiriyor, yerini not ettiğim bir bıçakla doğruyor, sonra su, otlar ve tuzla birlikte büyük bir tencereye yığıyor. Ocağın üzerine koyuyor ve kapağını kapatıyor.

Sobanın dolgun metal göbeğinin küçük ızgaralı kapağını açıyor, sonra cebinden bir weald çıkarıp kapağını kapatıyor. O cızırtılı bir kelime fısıldayıp açıklıktan bir alev huzmesi çıkarırken ve önceden paketlenmiş çubuk yığınını kükreyen bir aleve dönüştürürken dikkatimi başka bir yere veriyorum.

Metal ızgarayı kapatarak dönüyor, ben pencerelerden birinden dışarıya, öteki dünyaya bakarken sıcak bakışları yüzümün yan tarafında geziniyor. Oda her geçen an daha da kararıyor; gökyüzünü kaplayan bulutlar giderek artıyor ve ızgaradan sızan turuncu ışık titreşimlerinin çoğunu yutuyor.

Ağacının kapağını geri kapatıyor. "Ateşi sevmiyorsun."

"Beyinlerinden daha büyük penisleri olan erkeklerden hoşlanmam." I

Gözleminin kafasını koparacağını umduğum bir bakışla onu öldüreceğim. "Ne yazık ki, bu nüfusun yarısını ortadan kaldırıyor."

Aramızdaki sessizlik kanıyor, kesici öfkemin kurbanı.

Kollarını kavuşturmuş, beni izliyor. Gözlerini kırpmadan.

Boyun eğmez.

Onu aynı dikkatle izliyorum, konuyla başka bir şekilde ilgilenmeye karar verirse savurmak için daha fazla iğneyi keskinleştiriyorum. Aslında onu hiç ilgilendirmeyen bir konu.

Dilini şaklatıyor, sonra kasap bloğunun etrafında dolaşıyor.

Hiç kıpırdamadan, kapıya doğru ilerleyip heybelerini almasını ve uzun, minderli koltuğa bırakmasını çevremden izliyorum. Küçük olanı bankın yanına getiriyor ve çantayı çevirerek açıyor. İçini karıştırarak, düzenli bir alet koleksiyonu taşıyan, açtığı bir deri tomarını çıkarır. Bir bölümden küçük bir çekiç, diğerinden konik bir çivi çıkarıyor ve çenesini ellerime doğru sallıyor.

Kaşlarımı çatarak elimi ona doğru uzatıyorum ve bağlı bileklerimin arasına bir terazi sıkıştırdığımı çok geç hatırlıyorum.

Kalbim boğazıma kadar fırlıyor, neredeyse boğulacaktım.

Kahretsin.

Ellerimi katlanmış bir kumaş parçasının üzerine yerleştirip çiviyi sağ manşetimin iğnesine dayadıktan sonra ona vururken fark etmemesi için sessizce yalvarıyorum.

Pim yerinden çıkarken kaşlarım kalkıyor, demir kelepçeyi gevşetmesine ve kıvırarak çıkarmasına izin veriyor, ancak hiçbir şey göstermiyor.

Sol bileğimdekine doğru bir eğilim.

"Peki ya diğer elim?" Hâlâ bağlı olan ellerimi ona doğru iterek soruyorum.

Onları uzaklaştırıyor. "İşin tuhafı, ciğerlerimin kıyılmasını hiç istemiyorum."

"Peki ya benim iplerim?" Ellerimi tekrar göğsüne doğru itiyorum. "Seni uçurumdan aşağı itmek için mükemmel bir fırsatım vardı ama yapmadım." Kene hikâyesi dikkatimi dağıttığı için, ama onun bu ince ve utanç verici ayrıntıları bilmesine gerek yok. Katletme konusunda genelde o kadar kötü değilimdir. "Bu ellerime biraz özgürlük kazandırmalı, eminim. Küçük bir iyi niyet göstergesi mi?" Ona göz kırparak söylüyorum.

"Ayak," diye söze giriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Yaratıcılar beni ne sanıyor? Çamurlu ayaklarını sevimli, garip şekilli kasap bloklarının üzerine koyarak dolaşan bir tür pis hayvan mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Sence garip bir şekli

mi var?" Omuz silkiyorum. "Birazcık."

"Huh," diyor, kalın kaşlarının arasında hala derin bir çizgi kazınmış halde onu tarayarak.

"Benim naçizane fikrime göre bu sadece şirinliği artırıyor. Keşke benim de böyle bir tane olsaydı."

Sanırım yapabilirim ama kendimi kurtarmak için taşa iyi şekil veremiyorum. Bulder'ı bu kadar engellemenin tersine, sadece kabaca yontulmuş birkaç kelime kullanabiliyorum ve hiçbiri de çok iyi değil.

Bir de artık içine koyacak bir evim yok.

Ouch.

Kaan boğazını temizliyor ve elini tepesine vuruyor. "Ayak, Raeve. Çorba yanmadan önce."

Otoriter *ve* kötü bir dinleyici...

Kesinlikle ölmesi gerekiyor.

"Pis ayağımı senin kasap taşına koymayacağım, Kral Kaan Vaegor. Hikayenin sonu."

Başını yana eğiyor. "Ve beni bayıltacak kadar sert bir tekme yeme korkusuyla önünde diz çökmüyorum, böylece çekmeceden bir bıçak çalıp boğazımı kesebilir ve kaçabilirsin."

Dürüst olmak gerekirse, geçerli bir endişe.

"Ayak. Tabii güzel halhallarını takmak istemiyorsan?" diye kışkırtıyor ve ben de onun yerine lanet şeyi yanımdaki tabureye tekmeleyerek yüzeyi kirle lekeliyorum.

Bana ters ters bakıyor.

Ona bir gülümseme gösterdim.

"Çok inatçısın," diyerek taburenin yanına çömeliyor.

"Bunu söylemen çok hoş. O silahı her gün keskinleştiriyorum."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldanıyor, önce sürtünen bir ayak bileğinin, sonra da diğerinin kelepçesini açıyor. İşi bittiğinde aletleri kesenin içine sokuyor ve yuvarlayarak çantasına yerleştiriyor, paketlenmiş kovuğun içinden bana doğru soğuk bir hava esiyor.

Kaşlarımı çatarak, içeride gümüş ve parıltılı bir şey görüyorum. Kalbimi durduran bir şey, sonraki sözlerim tırtıklı bir bıçakla kesiliyor. "İçinde başka ne var?"

"Seni ilgilendirmez."

"Değerli ay taşınız mı?"

Bana iliklerime kadar ürperten bir bakış fırlatıyor, sonra çantanın kapağını çeviriyor. Bana sırtını dönerek ocağa doğru ilerliyor, tencerenin kapağını kaldırıyor ve çorbayı karıştırıyor.

Yüzümdeki bir tutam kurumuş saçı üflüyorum, bakışlarım çantadan Kaan'a kayıyor, sonra tekrar geri geliyor. Tırnağımın yanındaki deriyi kaşıyarak ayağımı yere vuruyorum ve göğsümdeki ağırlığı kaldıracağına emin olduğum büyük bir nefes çekiyorum.

Öyle değil.

Ay taşları, hangi düşmüş canavardan koptuklarına bağlı olarak farklı tonlarda olabilir. Birçoğu

madenlerde çalışanlar-uzun zaman önce unutulmuş zamanlardan gelen ay düşmelerinden.

Halkın tarihimizi parşömenlere yazmaya başlamasından bu yana belgelenmiş sadece üç ay düşüşü oldu ve her biri biraz yakın zamanda gerçekleşti.

Boltanic Plains'e düşen, ancak üç aşamalı bir ergen Sabersythe. Duvarın bir parçasını yok edecek kadar büyük bir Moltenmaw, gökyüzünü Gore'dan bile görülebilecek bir toz ve kum bulutuyla kirletti. Ve bir *Ay Bulutu*... bir milyondan fazla evrede düşen ilk *Ay Bulutu*. Belki daha da uzun.

O canavar küçük değildi ve hafifçe düşmedi.

Katliamın artçı sarsıntıları olmadan düşmedi.

Aurora şeritleri kadar gümüş olan bu yaratık, yerçekimi kontrolünü kaybetmeden önce binlerce ayın ışığıyla parlıyordu. Düşmeden önce, Gölge'nin içinde bir krateri patlatan parçalardan oluşan bir çöp yığınına dönüştü, öyle ki çukurlu derinliğinde bir şehir yaşayabilirdi.

Ya da bana öyle söylendi.

Daha önce, sayamayacağım kadar çok kez yeniden yaratıldığım bir yerde bunun parçalarını görmüştüm - o görkemli parçalar, bana bir tür acı vermeyen tek parlaklık biçimlerinden biriydi.

Kaan'ın yirmi evreden daha uzun bir süre önce gökyüzünden kopup düşen Ay Tülü'nün parçalarını neden topladığını bilmiyorum ama içimden bir ses bunun deri çantasında saklaması gereken bir sır olduğunu söylüyor.

Sırf bu nedenle, sessizliğin taçlanmasına izin verdim.

Raeve

CHAPTER 34

Kasap bloğunun diğer tarafında duran Kaan dikkatini çorbayı karıştırmakla Rygun'ın pullarından birini bıçak haline getirip yontmak arasında bölüştürüyor

yuvarlak ağızlı bir aletle ısırık büyüklüğünde hilaller koparın.

Çoğu ejderha pulu bıçağının kesici kenarını sonsuza dek koruduğu düşünüldüğünde, hazırda Sabersythe pulu bulundurmak kullanışlı olmalı. Ayrıca herhangi bir metalden daha hafiftirler ve doğru şekillendirildiklerinde daha dayanıklıdırlar - The Fade'deki yüksek fiyat etiketlerine rağmen bu kadar çok sahip olmamın nedeni budur.

Vardı.

Lanet *olsun*.

Muhtemelen çoğu Rekk'tedir, lanet olası. Bir tanesini boğazına tıkmak için sabırsızlanıyorum.

Kaan derme çatma kılıcını her açıdan inceliyor, saçları yüzüne dökülüyor. Siyah tuniği dirseklerine kadar kıvrılmış, kollarındaki kesik izleri ortaya çıkmış, düğmelerinin yarısı açılmış ve aletin her güçlü darbesinde gerilen yoğun göğüs kasları görünüyor.

Küçük bir tırnak büyüklüğünde bir pul parçası daha kopup üzerinde çalıştığı büyük kil kaseye düşüyor.

Bakışlarımı fokurdayan çorba tenceresine çeviriyorum, sallanan kapağın kenarından buhar çıkıyor ...

Onu öldürmek her geçen saat daha da zorlaşıyor.

Yanında boncuklu askerler olmaması tuhafıma gitmişti. Güçlü bir maiyeti yoktu. En azından yolculuğunun benimle paylaştığı kısmı için. Yine de korumaya ihtiyacı olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de kendi yeteneklerine o kadar güveniyordur ki, fazladan bedenler, taşımakla uğraşamayacağı istenmeyen yüklerdir.

Bakışlarım çantasına kayıyor.

Ya da belki de halkın *ay ışığı* avladığını bilmesini istemediği için kılık değiştirmeden seyahat etmek istemiştir.

Her iki durumda da, çok iyi bir bıçağı nasıl şekillendireceğini biliyor.

Ona bir kez daha bakıyorum, güzel silahı fazla parçalarla birlikte kâseye yerleştirip hepsini ulaşamayacağım bir yere, arka sıraya koyarken içimde kıskançlık dalgalanıyor.

Zeki zorba kral.

Ocağa doğru ilerliyor ve yemeğimizin kapağını kaldırıyor, bir buhar patlaması çıkarıyor, kokulu karışımı tahta bir kaşıkla karıştırdıktan sonra üzerine üflemek için et suyundan biraz alıyor. Kenarını dudaklarına dayayıp yudumluyor-

Midem gurulduyor ve sesi bastırmak için öksürüyorum ama Kaan kaşlarını kaldırıp bana görmezden geldiğim bir bakış fırlatmadan önce değil.

Keşke bu kadar aç olmasaydım. Eninde sonunda öldürmeyi düşündüğüm birinden yemek kabul etmek yanlış geliyor. Ve kafasını kesmek. Sadece güvende olmak için.

İki toprak kâseyi çorbayla dolduruyor, her bir topak topak dökülen çorbanın tepesinden doyurucu buhar kıvrımları yükseliyor. Bakır kaşığı kâseye yerleştirip yemeği bana doğru kaydırırken içim yine o guruldama seslerinden birini çıkarıyor, yanaklarım yanıyor. Sağıma bir tane daha koyuyor,

alçaltır kendisi üzerine ve tabure yanında Ben, ve yemeği kaşıkla ağzına götürmeye başlar.

Bakışlarım onun profili arasında gidip geliyor... kâsem... kaşığım... iple bağlı bileklerim...

Doğru.

Kaşığın sapını beceriksizce kavrayarak manevra yapıyorum ve kollarımı sağa yatırırsam çorbayı ağzıma erişebilecek bir açıyla *alabileceğimi* keşfediyorum.

Olmalı.

Öne doğru eğilerek kâseden küçük bir porsiyon alıyorum, parmaklarım beceriksizce her yere bulaştırıyor.

Dişlerimi sıkarak bir kez daha deniyorum, bu kez ağzımın yarısına kadar getiriyorum, dilimi sallıyorum, sonra kap elimden kurtuluyor, kollarıma ve göğsüme çorba sıçrıyor.

Sabrımın kalan damlalarıyla birlikte kaşığım da yere düşüyor.

Tabureden kalkmak için hamle yapıyorum ama Kaan beni yerimde tutmak istercesine omzumu kavrıyor. "Ben alırım-"

Başımı çevirip dişlerimi koluna öyle hızlı geçiriyorum ki, iş bitene kadar ne olduğunu bile fark etmiyorum. Ta ki kanının tadı ağzıma gelene ve beni ayağa kaldırıp, kalçası kalçamın arasına girmiş bir şekilde duvara yaslayana kadar. Ellerim başımın üstünde kenetlenmişti ve onun eli çenemi kavramıştı.

Vücutlarımız aynı hizada, nefeslerimiz çıplak dişlerimizin arasından kesiliyor.

Odada kalan tek ışık sobanın tutuşmuş göbeğinden dökülürken burunlarımız ve alınlarımız çarpışıyor; Kaan üzerime dökülen öfkeli bir gölge gibi görünüyor, gözleri kasvetin içinde parıldayan korları çatırdatıyor.

"Sert mi oynamak istiyorsun, Ay Işını? Sert oynayabiliriz. Ama sadece sen yedikten sonra."

"Bu bir emir mi, *efendim*?"

Gözlerindeki kırmızı beneklerin parladığına yemin edebilirim, vücudu bana karşı güçlü, yankılanan bir güç. Çok sıcak.

Yeterince sıcak değil.

"*Önemsenmek* ile emredilmek arasında fark vardır. Bunu bilin."

Çenemi öne çıkararak esprisiz bir kahkaha atıyorum. "Bana bir kase çorba veriyorsun ve onu bağlı ellerle yememi mi bekliyorsun? *Önemseme* algınız çarpık."

Bunu düşündüğüme inanamıyorum ama prangalarımı özlüyorum. Ya da daha doğrusu, aralarındaki zinciri. En azından gerinmek gibi şeyler yapabiliyordum. Ve kaşımak. Bileklerim birbirine o kadar yakın bağlanmış ki, sonunda tuvalete ulaştığımda kıçımı silmek bile bir deneyim olacak.

"*Yardım* kabul etmeye açık olmayı dene, Raeve. Tahılın artık nasıl sürtünmediğini görünce şaşıracaksın. Yardımım için basit bir istek seni zayıf yapmaz. Seni *gerçek yapar.*"

Zalim bir Vaegor Kralı'nın yardımını istemediğimi söylemek için ağzımı açtığımda midem tekrar guruldayarak istenmeyen oyunu veriyor.

Çatıdan gürültülü ve hınç dolu bir ses yükseliyor, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen gürültülü bir saldırı.

Kalbim boğazıma düğümleniyor, bakışlarım Kaan'ınkilerden ayrılıp odanın içinde geziniyor, bina belli ki yıkılmakta olduğu için duvarlarda çatlak arıyorum.

Ay mı düştü?

Kaçmamız gerekmiyor mu? Masanın altına saklanmamız? Neden bu kadar sakin?

"Sadece şiddetli bir yağmur fırtınası," diye gürledi, sesi kırılgan kalbime şefkatli bir vuruş.

Vücudum gevşiyor.

Oh.

"Çok... gürültülü," diyorum, hâlâ duvarlarda çatlak ararken. "Bunun bir ay yağmuru olmadığından emin misin?"

"Olumlu. Güvendesiniz."

Onun kor bakışlarıyla karşılaştım.

"Tartışılır." "*Güvendesin.*"

"Çünkü bana bir şey için ihtiyacın var -her zaman vardır.

Ne oldu? Artık açık açık söylesek iyi olur, öyle değil mi? Beklentiler, sizi sırtınızdan bıçakladıklarında gerçekten canınızı *sıkar.*"

Kaşlarını çattı. "Senden tek istediğim lanet çorbanı içmen. Ve belki de bu uykuyu daha fazla kan dökmeden atlatmamız - ki bu kavramla mücadele ettiğinin farkındayım."

Gözlerim kısılıyor, bakışlarındaki çatlakları arıyor ve sadece taş gibi sert bir inanç buluyorum. "İyi bir yalancısın, hakkını vermeliyim."

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve geri adım atarak bileklerimi serbest bırakıyor. Garip bir nedenden ötürü, neredeyse bir dikişi yırtıp açıyormuş gibi hissediyorum, nefesim titreyerek serbest kalıyor.

Topuklarının üzerinde dönüyor, kaşığımı alıyor, musluğun altında çalkalıyor, sonra kaseme geri koyuyor. Taburesine yerleşerek, çatıdaki yağmurun şiddetine tezat oluşturacak bir sessizlik içinde yemeye devam ediyor.

Hava her saniye daha da daralıyor.

Bakışlarım kolundaki ısırık yarasına takılıyor, kan yere damlıyor. Hala dudaklarıma bulaşıyor.

Yaltaklanıyorum.

Onu evinde kanattım. *Lanet olsun*. Ve her yere çorba döktüm.

Boktan bir misafir olduğum ortaya çıktı.

Bir karın gurultusu daha ve aklıma güzeller güzeli, şehit Essi geliyor. Bizim için sık sık yemek yapardı. Pazardan eve getirdiğim farklı yiyecekleri denemeyi çok severdi.

Ona her zaman teşekkür eder, çabalarını takdir ederdim.

Kaan bana yemeği uzatırken ona teşekkür etmediğime neredeyse eminim. Sadece izledikten sonra kaşığımla boğuşmaya başladım.

taburenin üzerinde biraz rahatlamış bir şekilde otururken hazırladı.

Vay canına.

Ben gerçekten çok boktan bir misafirim.

Erkekten ve temsil ettiği her şeyden ne kadar nefret edersem edeyim, en azından ikimiz için pişirdiği mis kokulu yemek için minnettarlığımı göstermeliyim. Ve birazını ağzıma götürmeye çalışarak sebat etmeliyim.

Derin bir iç çekerek duvarı ittim ve tabureme geri oturdum, yüzümde hâlâ onun kanı vardı, "Saygısızlık ettiğim için özür dilerim. Bu yemek için de teşekkür ederim. Gösterdiğiniz çabayı takdir ediyorum."

Duraklıyor, kaşık kepçenin ortasında. "Benim için zevk, Raeve."

Başımı sallıyorum, saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum, ona utangaç bir bakış fırlatıyorum, sonra öne doğru eğilip dudaklarımı büzüyorum ve yüzümü kaseye sokarak uzun bir yudum et suyu emiyorum.

Bir inilti çıkar.

Bu.

Evet.

Lezzetli.

Çok zengin ya da tuzlu değil. İçine attığı otların ince notaları var. Hatta narenciye kokusu bile var. Ne olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitti.

Tam ikinci muhteşem lokmamı yutuyordum ki Kaan patlıyor, derin, çakıllı kahkahası gürültülü gökyüzüyle savaşacak kadar yüksek.

Yanaklarım kızarıyor ve neredeyse ona tekrar çıkışacağım, ama sonra kahkahası kaburgalarımın altından kalın bir şerit örerek boğazımdan yukarı fırlıyor ve ağzımdan o kadar hızlı fışkırıyor ki, burnumdan da kasap bloğunu kaplayan bir çorba püskürüyor.

Burun deliklerim az önce alev çekmişim gibi yanıyor ama kahkahalar gelmeye devam ediyor, tüm bedenim gücünden titriyor.

Daha önce hiç böyle gülmemiştim. Gerçekten gülmedim. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum ...

Güzel.

Neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Gözyaşlarım yanaklarımı çiziyor, burnumdan ve çenemden çorba damlıyor, sesim dökülmeye devam ederken bağırsaklarım ağrıyor ...

Ve dökül...

Yanımdaki erkeğin sessizleştiğini fark etmem biraz zaman aldı.

Kahkahalarım azalıyor, yüz kaslarım gevşiyor. Gözlerimi açıp Kaan'a yan gözle bakıyorum.

Kalbim durdu.

Kalbimdeki nasırlardan birini soymakla tehdit eden, akıldan çıkmayan bir yoğunlukla beni izliyor. Göğsüme baskı yapan bir bakış. Ruhuma.

Omurgaları, kalp tellerini ve dizleri aynı hızlı vuruşta büken türden bir bakış.

Aramızdaki hava çukurlaşıyor, benim kesinlikle dolduramayacağım bir şeye aç ve onun hakkında yanılmış olabileceğimi fark ediyorum. Beni Clode ya da Bulder'a olan yakınlığım ya da öldürme kolaylığım için istemiyor. Çok ama çok daha kötü bir şey istiyor.

Ben.

Sadece ben.

"Yapma bunu," diye ısırdım. "Neyi yapmayayım?"

"Rahatmışız gibi davran. Ama değiliz. Ben seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun. Konuştuğumuz gibi ölümünü planlıyorum."

Çenesinde bir tik atıyor, gözlerinde beni iliklerime kadar ürperten bir şey yanıp sönüyor. "Tabii ki."

Boğazımı temizliyorum, bakışlarından kopuyorum ve bakışlarımı çorbama gömüyorum. Tezgâhın üzerindeki beze uzanıp yüzümü silmeden önce göğsümü çatlatan bir sessizlik daha.

Onu durdurmuyorum.

Kaşığımı tutup beni bir çocuk gibi beslemesine engel olmuyorum. Musluktan yeni doldurduğu bir bardak suyu bana ikram etmeden önce bir porsiyon daha koyup beni beslemesine de engel olmuyorum.

İşimiz bittiğinde gömleğimdeki çorbayı silmesine engel olmuyorum. Beni eğri büğrü merdivenlerden yukarı, bir tarafı yüksek, diğer tarafı kısa ahşap bir kapıdan geçirip, tek bir orantısız penceresi ve içinde boğulmaya yetecek kadar minder ve örtü bulunan geniş bir paleti olan rahat bir uyku alanına götürmesine engel olamıyorum.

Onun gibi kokan bir uyku alanı.

"Tek çıkış merdivenlerden inip arka kapıdan çıkmak. Tabii yanımdan sessizce geçebilirsen, çünkü ben koltukta uyuyor olacağım. Eğer başarırsan, seni avlamaktan zevk alırım, o yüzden sen bilirsin."

"Privy?"

"Şuradan." Bir şimşek patlaması güzel, barbar yüzünü korkutucu tonlarda tutuştururken çok daha küçük, daha garip şekilli başka bir kapıyı işaret ediyor.

Bağlı ellerimi kaldırıyorum. "Nasıl yapmam gerekiyor-"

"Eminim bir yolunu bulursunuz," diye mırıldanıyor ve kapıyı öyle sert kapatıyor ki sıçrıyorum.

Raeve

CHAPTER 35

I Bağlı bileklerimin arasına sıkıştırılmış tartıyı kucağıma düşene kadar dürtüklüyor, sonra dizlerimin arasına sıkıştırıp işe koyuluyorum. Gözlerimi kapıya dikip

İpimi konik kenar boyunca geçirip, sicim kıvrımlarını yıpratıcı artışlarla kesiyorum.

Beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde kesiyor, ip koparken elim kayıyor-

Ölçek kolumu kesiyor ve keskin bir nefes alarak çenemi acı yarığına doğru sıkıştırıyorum.

Lanet olası ejderha taşakları! Kahretsin, Raeve ...

Elimi kesiğin üzerine bastırmadan önce bağlarımı çözmek için dişlerimi kullanıyorum, parmaklarımın arasındaki boşluklardan kan sızıyor ve palete damlıyor.

İç çekiyorum.

Sanırım *bu uykuda daha fazla kan dökülmeyecek* kuralını çiğnedim. Kesinlikle kendimi dışarı atma zamanı.

Aceleyle tuvalete giriyorum ve donuk ışıkta zar zor görünen bakır musluğu çeviriyorum, kolumu altından

sürüklüyorum

akan kanı temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Gömleğimden bir şerit koparararak yarayı bağlıyorum, düğümü atmak için dişlerimi kullanıyorum ve kaburgalarımın altından baş döndürücü patlamalarla fışkıran el emeği-zaferime gülümsüyorum.

Kendimi yaralamış olabilirim ama özgürüm.

Bedava!

Evet. Şimdi kaçmam lazım.

Kıçımı rahatça silebilmenin verdiği özgürlüğün tadını çıkararak tuvaleti kullanıyorum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayıp uyku alanına geri dönüyorum ve hâlâ kapalı olan kapıya bir kez daha bakıyorum.

Paletin ucundaki çekmecelere yönelip ilkini açıyorum ve içinde öleceğimi düşündüğüm cızırtılı giysilerden daha rahat bir şeyler ararken tereyağı yumuşaklığında siyah bir gömlek buluyorum. Kaan'ın dizlerini kesecek kadar kısa, aynı derecede yumuşak bir pantolon çıkarıyorum.

Muhtemelen beni yine de yutacaklar.

Omuz silkerek yine de giyiyorum ve belime bağlayabileceğim bir büzme ipi olduğunu fark ediyorum.

Palete geri dönerken saçlarımı omzumdan sarkan büyük boy gömleğin altında tutuyorum. Nemli sıcağa rağmen battaniyeleri üzerime çekerek, kapıyı gözetlerken teraziyi ve kopmuş bağları yorganın altına saklıyorum.

Kaan'a uykuya dalması için zaman tanıyarak, krema ve erimiş taş kokusuna gömülmüş *halde* bekliyorum.

Fırtına uğulduyor, çatıya yağmur yağdırıyor, küçük pencereye çarpıyor. Zamanımı beklerken, tırnaklarımın kenarındaki deriyi karıştırırken, Essi'yi öldüren ve sırtımı parçalara ayıran erkeğe yapacağım tüm kanlı şeyleri hayal ederken, alan karanlık ve kasvetli.

Senin için geliyorum, Rekk

Zharos... Seni lanet olası.

Ama önce bir kraldan kaçmalıyım.

I Kapıyı kenardan açıyorum, nefeslerim yumuşak ve sabit. Zihnim sakin, yapacak bir işim olduğunda gittiğim o sessiz yere gömülmüş.

Sağ elimde tuttuğum teraziyle merdivenlere yöneliyorum, hareketlerimi fırtınanın konuta vuran şiddetli ritmine göre ayarlıyorum, sol elimi kendimi sabitlemek için duvardan aşağı sürüklüyorum. Zemin kata doğru iniyorum, hareketlerim yumuşak ve yavaş, alt kata dört adım kala bir şimşek odayı tutuşturuyor.

Onu ateşler.

Kaan Vaegor'un uzun koltuğa yayılmış görüntüsünü tüketirken yanaklarım ısınıyor, gök gürlüyor.

Çıplak.

Daha fazla şimşek çakıyor ve kasıklarına örtülmüş, vücudunun *o* kısmını örten ama yara izlerini ve sert, heybetli duruşunu cesurca sergileyen kabarık atkıyı görüyorum.

Yaratıcılar.

O kadar büyük ki bacakları uçtan sarkıyor, ayakları yere düz basıyor, bacaklarını kısmen açıyor.

Bir gök gürültüsü daha ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum, bakışlarım başının altında iki kolunu da altına sıkıştırdığı yana eğilmiş bir yastık olan yere doğru sürükleniyor ...

Hayranlıkla başımı sallıyorum.

Onun uyku alanında otururken, kokusuna bağlanırken, uyuduğundan emin olana kadar beklerken düşünmek için çok zamanım oldu. Ben ona hiç iyilik göstermezken onun bana iyilik gösterdiğini fark ettim. Kesinlikle *onunkini* hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Ve ben gülerken bana bakışı...

Yavaş, sessiz bir nefes alıp veriyorum, yüzünün rahatlamış eğimini içime çekiyorum. Huzurlu.

Sakin.

Parmaklarım kaşınıyor ama öldürme ihtiyacıyla değil. Avlamak üzere olduğum erkeği düşündüğümde hissettiğim gibi değil.

Dokunma ihtiyacıyla kaşınıyorlar. Kaşlarının sağlam çizgilerini, sonra da burnunu izlemek için - çok hafifçe çarpık. Sanki biri ona bir kere yumruk atmış da o da düzeltmek için zahmet etmemiş gibi.

Kalın sakalına dolanma ve tellerini çekiştirme, sonra omuzlarının genişliği boyunca sürükleme, kayalık göğsünü yumuşatma dürtüsü. Karın kaslarının arasındaki çukurları, battaniyenin altından geçen kaygan siyah saç izini takip etmek-

Yanaklarım başka bir sıcaklık yayılımıyla kızarıyor.

Hayatımda gördüğüm onca şey arasında en görkemlilerinden biri. Artık ayrıldığımıza göre bunu kendime itiraf edebilirim.

Gitmem için bir sebep daha.

Belki de iyi bir erkektir. İyi, onurlu bir kral. Katmanları sıyırıp bunu öğrenecek yüreğim yok. Onun asla anlayamayacağı şekilde kırıldım, huzur bulduğum yalnız bir varoluşa mahkum edildim.

Yani hayır, onu öldürmek istemiyorum.

Artık istemiyorum. Sadece ondan kurtulmak istiyorum.

Bakışlarımı kapıya dikiyorum ve son birkaç adımı sessizce atarak koltuğun yanından geçiyorum. Elim tam kapı koluna yerleşmişti ki zihnim onun önceki sözlerinin unutulmaz yankısını duydu. O sözleri söylediğinde başka şeylerle meşgul olduğum için zar zor algılamıştım.

Tek çıkış merdivenlerden inip arka kapıdan çıkmak. Tabii yanımdan sessizce geçebilirsen, çünkü ben koltukta uyuyor olacağım. Eğer başarırsan, seni avlamaktan zevk alırım.

Ses tonundaki inancı sindirirken içimi bir ürperti kaplıyor, *ayın düşmesinin* bile beni bulmasını engelleyemeyeceği izlenimiyle sakatlanıyorum...

Bakışlarımı omzumun üzerinden attığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir başkası.

Kahretsin. Onu öldürmek zorundayım. Eğer yapmazsam, ondan asla kurtulamayacağım.

Bana musallat olacak. *Gerçekten peşimi* bırakmayacak, tıpkı söz verdiği gibi.

Bu garip his boğazımı oyuyor. Sanki bir pençe et, kas ve sinüs katmanlarından yukarı uzanıyor, soluk borumu sıkıyor, kavramasını sıkılaştırıyor.

Beni boğuyor.

Birden *tereddüt ettiğimi* fark ettim.

Tekrar.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Bununla hiç uğraşmadım.

önce Bu erkek geldi birlikte. I Öldürmek. İşte bu. ne I Yaparım. Birinin dışarı çıkarılması gerekiyorsa, ben yaparım.

Bu karar kolay olmalı. Yolumuza çıkıyor. Onu yoldan çek.

Neden kolay değil?

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kendimi onun üç Vaegor kralından biri olduğunu öğrendiğim ana geri götürüyorum. Yaptığı söylenen tüm korkunç şeylerin bilgisiyle desteklenen öfkeme.

Korkunç şeyler. Affedilemeyecek kadar iğrenç şeyler.

Dünya bir tane daha az zalim Vaegor kardeşle daha iyi bir yer olacak.

Evet. İşte bu.

Kanca bu.

Ağzımı düşüncenin sivri ucuna doluyorum.

Kendi içime kayıyor, Kaan'a karşı filizlenen duygularımdan sıyrılıyorum, ta ki içimdeki kıyıya bıraktığım çıplak bir iskeletle baş başa kalana dek; tomurcuklanan tüm merakımı ve geçici takdirimi bir araya getirip bir taşa bağlıyorum. Güçlü bir kararlılıkla, gölümün üzerinde sürünüyorum, gümüş parçaları

ışık Mızraklama yukarı itibaren altında ve buz gibiParlak ve cesur bir şey suda süzülüyor.

Beni *takip et.*

Titriyorum, taşı oyulmuş bir deliğe ve karanlık boşluğa yerleştiriyorum, sonra ellerimi fırçalıyorum.

Şurada.

İyi kurtulduk.

Devasa, ışık saçan varlık bir kırbaç hareketiyle ileri atılıyor, avını kovalayan bir yırtıcı gibi taşı kovalıyor gibi görünüyor, ışıltısı derinlerde kayboluyor ve buz gibi suyu delikten yukarı fışkırtıp ayaklarımın etrafında çalkalıyor.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, gözümü kırpıştırarak şimdiye dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor...

Daha önce hiç attığım bir şeyi kovalamamıştı. En azından benim fark ettiğim kadarıyla.

Omurgamı bir ürperti kaplıyor ve başımı sallıyorum, Kendime odaklanıp az önce olanları görmezden geldim.

İşini yap.

Çık dışarı.

Hunt Rekk Zharos.

Uyuyan hedefime karşı keskin bir kayıtsızlıkla, Rygun'ın kantarını sabit ellerimle kavrayarak oturana yaklaşıyorum. Hızlı bir hareketle Kral'ın üzerine binip keskin silahı boğazına dayıyorum-

Kaan'ın gözleri açılıyor, içimdeki göl patlarken çatırdayan közler gibi parlıyor; atılmış duygulardan oluşan karmaşık bir demet bana geri dönüyor, kalbime çarpıyor ve boşlukların arasında batarak etli çekirdeğime doğru sızıyor.

Nefesim kesiliyor, Kaan'ın gözlerindeki ateşle mızraklanıyorum. Az önce bana bir hastalık gibi bulaşan *duygunun* deliciliğiyle - onu fırlatıp attığım zamankinden on kat daha güçlü.

Elimi kaburgalarımın arasına sokup göğüs boşluğumda bir delik açma isteğimi bastırırken bir inilti serbest kalıyor.

Gümbürdeyen organı bir böcek ısırığı gibi kaşımak ya da parmaklarımı derine sokup bu *hissi* çıkarmak.

Ağır. Şişmiş.

Yaşıyor.

Burun delikleri alevleniyor, bakışları yaralı koluma kayıyor, nefes alıp verirken gözlerime geri dönüyor. Ben sakat kararlılığımı kurcalarken, onu öldürme arzumun neden daha yakın olmak için bir çaresizlik birikintisine dönüştüğünü anlamaya çalışıyorum.

Sadece daha *yakın* değil...

Olabildiğimiz kadar yakın.

Onu öpmek için duyduğum bu garip ihtiyaç damarlarımda dolaşıyor. Soyut bir şekilde kaynaşana kadar birbirimizle çarpışmamız için. Onu tatmak ve içimde hareket ettiğini hissetmek için

...

Tatlı, aç bir ürperti omurgamda geziniyor.

Bir şimşek çakması daha bakışlarındaki şiddeti alevlendiriyor ve göğsü sanki tüm nefesi ciğerlerinden çekilmiş gibi iniyor.

Yükselen bir auroradan daha yavaş, kollarını yastığın altından çekiyor, güçlü bir eli kalçama yerleşiyor. Sıkıca kavrıyor. Diğeri yüzümün yan tarafına yerleşiyor ve onu sarsıcı bir şekilde tanıdık hissettiren bir şekilde kavrıyor. O kadar *doğru ki* ağrıyan kalbimi parçalara ayırmak istiyorum çünkü belli ki kafası karışmış.

"Seni görüyorum, Raeve ..."

Nefesim kesiliyor, tartı hâlâ Kaan'ın boğazını çentikliyor. "Ben... Ben ne olduğunu bilmiyorum-"

"*Sen,*" diye homurdanıyor, elini şefkatli bir sarsıntıyla yüzümün yan tarafına doluyor, gözleri ruhumu parçalayan bir alevle parlıyor. "Seni *görüyorum* amına koyayım."

Sesi pürüzlü bir yara gibi, çiğ ve tüyler ürpertici. Göğsümdeki o hissi acıtan bir şekilde acı verici.

Daha derin, daha fazla yıkıcı zonklama
Ben Yani *çaresiz* yerinden oynatmak için. Ya da en azından dikkatimi dağıtmak için.

Bu çok gerçek. Çok delici.

Ve bu ...

Neden bu kadar doğru geliyor?

Oda tekrar tutuşuyor ve onu yıkıcı detaylarla aydınlatıyor. Güçlü, gururlu vücudu sayılamayacak kadar çok yara iziyle kesilmiş, saçları dağınık, dudakları benimkine bastırdığını, benimkiyle birlikte hareket ettiğini, benimkini *sahiplendiğini* hayal ettiğim mükemmel bir yastık şekli-

Sikeyim.

"Ne istiyorsun, Ay Işını?"

Göğsüme saplanan duygusal bıçağı yatıştıracağı umuduyla bu ilkel kaşıntıyı kaşımak için.

Beceriksiz hareketlerle bel kemerime uzanıyorum, bağı çözüyorum ve kalçamda duran elini tutup önümden aşağıya doğru itmeden önce sıkılmış materyali gevşetiyorum.

Göğsünde gümbür gümbür bir ses yükseliyor, bacaklarımdan yukarı doğru titreşiyor ve şimdi aç bir tempoyla titreşen hassas çekirdeğimle buluşuyor. Gözlerim bağlıyken içine düşmeye niyetlendiğim bir his.

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Kelimeler omurgama çakmak taşı gibi saplandı.

Aşağıya.

Kaslarım gevşiyor, başımı salladığımda etim ısınıyor; hızlı ve çaresiz bir hareket. "Evet," diye yalvarıyorum, kalçalarımı gıcırdatıyorum, tam olarak istediğim yerde olmayan parmaklarına karşı kendimi sallamaya çalışıyorum. "*Lütfen.*"

Homurdanıyor, kalın erkekliği kıçımın altında şişiyor, inanılmaz derecede sertleşiyor. Kalçalarımı bir kez daha savurması bacaklarımın arasındaki o hassas noktadaki her siniri ateşliyor ve i n l i y o r u m , bu derin, baş döndürücü ses odadaki ahlaksız bir kırılma gibi.

Kaan elini ağrıyan merkezime doğru yaklaştırıyor, etim pütür pütür oluyor, meme uçlarım sertleşiyor,

Teninin benim muhtaç yumuşaklığıma karşı verdiği kaba hissin hassas zirveleri.

Beklentiyle zonkluyorum, yakın olduğunu biliyorum.

Çok yaklaştın.

Parmağı ıslak etimde gezinirken nefesim bir kez daha kesiliyor, bu nazik alay beni açgözlü bir zevk dalgasıyla zıplatıyor.

"Durmamı istiyorsan kes beni," diye hırlıyor, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde kayıyor. "Altında *seve seve* kanımı akıtırım, o yüzden çekinme."

"*Dokun bana,*" diye inliyorum, sesim tanımadığım bir muhtaçlıkla tizleşiyor.

Kendimde değil.

Parmakları gerilmiş genişliğimi sıyırıyor, kızarmış, şişmiş yarığımın etrafında g e z i n i y o r.

Zihnim bulanıyor -boşalıyor- bir *başka* derin, baş döndürücü inilti boğazıma doluyor.

E t r a f ı m d a bir yol çizerken çakıllı bir ses çıkarıyor, beni saran ve aynı tatlı hareketle çözen yavaş, sabit daireler. Diğer elini yüzümden çekip çalınmış gömleğimin altından geçiriyor, ağrıyan göğsümü avuçluyor, meme ucumu çimdikliyor, tüm ince bağlarımdan elektriksel haz zonları gönderiyor.

Sikeyim.

Başımı geriye eğdim, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Onun hizmetlerine teslim ol.

"*Daha fazla,*" diye inliyorum ve o da hassas tepeyi çimdikliyor. Nefesim kesiliyor, dikkatim göğüslerime yöneliyor, sonra iki parmağını içime soktuğunda bir şokla sarsılıyorum.

Onları derinlere pompalarken, sonra dururken kesik kesik gökyüzüne doğru inliyorum.

Onları orada tutuyor.

Meme ucuma bir fiske daha, zonklayan çekirdeğime akan başka bir zevk zil sesi. "Ne istersen al,

Moonbeam."

Kelimeler içimde bir şeylere yol açana kadar, zihnim aydınlık ve esintili bir yere sürüklendi.

Belki bir rüya.

Tuz, baharat ve tatlı, etli çiçekler gibi kokan bir yer. Önemli olan tek şeyin *bu* olduğu bir yer.

Biz.

Buz tutmuş gölümün altından örülen düşüncenin aydınlık dalından kopup geliyorum.

O güzel, imkânsız *doğruluk* hissini göğsümden söküp atmak için çaresizce, açılmış kalçalarımın arasındaki coşkunun nabzını kovalıyorum. Anlamlandırabildiğim baş döndürücü, ilkel bir dikkat dağıtıcı.

"Sana ihtiyacım var," diye inleyerek tartıyı bir kenara fırlattım ve yerde takırdadığını duydum. "Şimdi."

"Beni *yakaladın*."

"Hayır, *sana* ihtiyacım var," diye homurdanarak bizi yana yatırmaya çalışıyorum.

Anlamış gibi görünerek gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve hızlı, güçlü bir hareketle bizi çevirerek nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Pantolonumu indirip bir kenara fırlattı, bacaklarım şimdi onun altında yayılmıştı. Kızarmış göbeğim açıkta, ağrıyor ve şimdi çıplak kalçamın iç kısmına yaslanan kalın, sert uzunluğunu almaya hazır.

Tam uzanıp onu yakalamak üzereydim - onu zonklayan girişime doğru yönlendirmek için - onu bana bir damla yağmur için bile umutsuz olan çatlamış bir çorak arazinin yoğunluğuyla bakarken yakaladığımda. *Tüketen* türden bir bakış. Kalp tellerini kavrıyor ve onları sonsuza kadar birbirine bağlıyor... sonsuza kadar bağlı.

Kalp tellerimin güdük ve yıpranmış olduğunu göremiyor mu?

Nasırlı ellerinden biriyle bacağımı kavrıyor, tam dizimin yanında. Beni genişletiyor. Diğeri yukarı geliyor ve

Yüzümün yan tarafını büyüleyici bir şefkatle okşuyor, başparmağı ayrık dudaklarımda ileri geri geziniyordu.

Nabzım

yavaşlıyor...

Duruyor.

O kadar güzel ki, erimiş lav gibi üzerime dökülüyor. O kadar, o kadar güzel ki, üzerimde ördüğünü düşündüğüm illüzyona düşmesine izin vermek cazip geliyor.

Üstümüzde.

Onu bedenime almak ve benim gözümde çok açık bir şekilde aradığı şeyin bir kısmını ona vermek.

"Bunu istediğine emin misin, Ay Işını?"

Derin, çakıllı kelimeler kaba ve keskin ... ama bir şekilde değil. Her nasılsa, duyduğum en yumuşak kelimeler.

Durmamı istiyorsan kes beni... Ne

istiyorsan al...

Bunu istediğine emin misin, Moonbeam?

Yaratıcılar.

Kesinlikle düşündüğüm gibi bir canavar değilmiş.

"Kesinlikle," diye törpüledim, ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı eğdim. "Seni içimde istiyorum Kaan Vaegor."

İnliyor, göz kapaklarını indirerek bana başka bir gözle bakıyor.

Bacaklarımın arasındaki ağrıyı geçersiz kılan yoğunluğun hassas ezilmesi. Göğsümdekinin yeniden alevlenmesine neden oluyor ve birden bir elin boğazıma daldığından, yemek borumun kenarını yumrukladığından ve taşlaşmış kalbimi kavradığından emin oluyorum.

"Ama önce bana bir anlamı varmış gibi bakmayı bırakmalısın" dediğimde yumruklarını sıkarak benimle aynı hizaya geliyor.

Sanki dikenli bir kırbacın metal ucuyla vurulmuş gibi irkiliyor. "*Anlamsız* bir serbest bırakma mı istiyorsun?"

Başımı salladım, kalçalarımı salladım.

"Doğru." Bir şimşek daha çaktı ve gözlerinin karardığını gördüm. "Şey... bunu burada bulamazsın, Mahkum Yetmiş Üç."

Sesi monoton.

Müstakil.

Bu her neyse... *ondan* kopmuş.

Dizlerinin üzerine çöküyor, bacağımı indiriyor, beni açıkta bırakıyor -kalın erkekliği güçlü, gururlu ve hazır duruyor, damarlarla örülmüş, ucundan inci gibi bir prekum damlası sızıyor.

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor, dudakları sıkı bir çizgi halinde kıstırılmışken kafa karışıklığı kaburgalarımın altında boğuşuyor.

Şaka mı yapıyor?

O hazır, istiyor. Ben buradayım, istiyorum. Neden bunu sistemlerimizden çıkarıp yolumuza devam etmiyoruz?

Gözlerimi kırpıştırıyorum, bakışlarım onun gözlerine kayıyor. "Nesin sen?
-"

"Kalkın ve uyku alanınıza geri dönün. Biraz dinlen. Fırtına dindiğinde uzun ve kesintisiz bir yolculuğumuz olacak."

Ses tonunda öyle bir ürperti var ki bir an nefes alamıyorum. Hareket etmiyorum.

Ağzımı açtım- "*Get.*

Al. Siktir. Kalk."

Sözleri odanın içinde öyle bir şiddetle gürlüyor ki Hareket etmezsem altlarında ezileceğime eminim.

Hızlı.

Oturduğum yerden kalkıp atılmış pantolonumu kapıyorum, göğsüme yakın tutarak merdivenlere doğru ilerliyorum, yanaklarım anlamadığım bir utançla alevlenirken göz temasımızı sürdürüyorum.

Anlamak istemiyorum.

Başımı iki yana sallayarak dönüyorum ve merdivenlerden fırtınanın gürültüsüne doğru koşuyorum.

Raeve

CHAPTER 36

I Kapıyı arkamdan çarpıp ona yaslandım, ciğerlerim kabarıyor, kalbim dörtnala atıyordu. Titreyen bacaklarımın arası hâlâ kızarmış ve *arzuluydu.*

Bu da neydi böyle?

Saçlarımı yüzümden geriye savuruyorum, parmak uçlarıma sinen kokusuyla inliyorum. Sanki gözeneklerimden sızıp benimle kaynaşmış ve *bize özgü* bir koku yaratmış gibi.

Ve güzel kokuyor. O kadar güzel ki bir yanım hemen o merdivenlerden inip özür dilemek istiyor. Bir anlamı varmış gibi beni becermesine izin ver. Tenimin altına girmesine izin ver.

Aptalca kısmı.

Bir şimşek çakması odayı tutuşturuyor ve bakışlarım fırtınanın vurduğu ışıklı pencereye yöneliyor, bir gök gürültüsü camı sarsarken başım yana eğiliyor ...

Oraya sığacak kadar küçüğüm.

Sadece.

Aslında ... konutun bu tarafı, merdiven olarak kullanmam için son derece uygun bir kafesi destekliyor!

Teşekkürler, küçük çarpık ev.

Gülümseyip kapıyı iterek odadan çıkıyorum ve kısa pantolonumu giyip belinden kıvırarak gömleğimi içine sokuyorum, böylece daha az takılıyorum. Kaan Vaegor'u öldürmeyi kendime yediremiyor olabilirim ama yine de kaçmam gerekiyor.

Uzaklara, çok uzaklara, daha fazla zarar görmeden.

Yükseltilmiş palete, sonra da yan masaya tırmanıyorum. Pencereye ulaştığımda omzumun üzerinden kapıya bakıyorum ve mandalı açıp camı itiyorum. Fırtına binlerce düz el gibi çatıyı dövüyor.

-Pencerenin menteşelerinden çıkmayı başaran azıcık ses için gürültülü bir şaşırtmaca.

Kolumu delikten geçirip kafesi kavrıyorum ve kendimi tufanın içine çekiyorum, ayaklarım paranoya ile karıncalanıyor. Uyku boşluğundan kıpırdayarak kurtulurken tenime çarpan ağır yağmur damlalarının verdiği tuhaf his üzerinde duracak vaktim yok.

Çıkın dışarı, çıkın dışarı.

Tırmanarak aşağı inerken yemyeşil, meyve yüklü yapraklardan kaçınmaya çalışarak, ayak parmaklarımın arasında ezilen ıslak toprağa düştüğümde sırılsıklam oldum. Damarlarımda küçük bir zafer nabzı atıyor ve kalbim öfkeli fırtınanın ritmiyle çarparak orman yoluna doğru koşuyorum.

Çıktım. Özgürüm.

Şimdi aramıza biraz mesafe koyalım.

Zihnim farklı bir zamana, farklı bir yere gidip geliyor. Farklı türden bir fırtına sırasında iğrenç bir yerden kaçarken, saçlarıma yapışan ve kirpiklerimi kapatmakla tehdit eden kar girdaplarının arasından geçiyordum.

Aradaki keskin farkı görmezden gelmek zor. O zamanlar acı, açlık ve ıstırap dolu bir yerden kaçıyordum. Şimdi ise

zevk, sağlıklı yemekler ve derin kahkahaların olduğu bir yerden koşmak.

Bunu düşünmeyin. Doğru olan bu. Doğru olan bu.

Bütün o güzel yemekler sana göre değil.

Su birikintileri ve devrilmiş kütüklerin üzerinden sıçrayan her adımda bunu kendime tekrarlıyorum, fırtına çığlık atıp titrerken buraya gelmek için izlediğimiz yolu takip ederken ormanın yoğun yaprakları beni yutuyor gibi görünüyor. Yavaşlayarak, Rygun'ın daha önce indiği açıklığın önünde ortaya çıkıyorum ve canavarın geri dönmediğini görerek rahatlıyorum.

Etrafıma yağmur tabakaları yağıyor ve bakışlarımı sağa çevirip platoyu çevreleyen sarp uçuruma bakıyorum.

Bu şekilde kaçarsam, gidebileceğim çok fazla yer var. Ve beni avlamaya niyetli bir savaşçı kralla -muhtemelen bu dağlara aşinayım- kısa sürede yakalanırım.

Ama eğer *aşağı in*ersem...

Nehri duvara kadar takip edebilirim. Sürekli bir içme suyu kaynağım, Ahgt Nehri'nin hoş bir manzarası ve kıyı şeridindeki ağaçların gölgesi olacak.

Daha ne isteyebilirim ki?

Sola doğru atılıyorum, bir an uçurumdan aşağı bakıp seçtiğim yolun haritasını çıkarıyorum.

"Yaratıcılar," diye mırıldandım.

Uçurum dikey bir düşüşle başka bir platonun üzerine yükseliyor ve şimdi kabaran şelaleden beslenen çalkantılı bir havzaya beşiklik ediyor. Havuz, uçurumun kenarından başka bir uçuruma dökülüyor ve burada çok aşağıda ikinci bir havzaya besleniyor - ilk uçtuğumuzda gördüğüm havza. Gerçi hiçbir şey o zamanki gibi görünmüyor.

Şimdi ise vadiye tehlikeli bir güçle fışkıran şişmiş bir havza.

Çekiniyorum.

Bu ideal değil ama ya bu ya da arkamdaki uçurum ve muhtemel bir çıkmaz sokak.

Yağış biraz azalıyor, tek bir ışık huzmesi yukarıdaki soğanlı bulutları yarıyor ...

Omuz silkiyorum, bunu bir işaret olarak alıyorum.

Dönerek demir kelepçemi yoluma çıkmaması için kolumun daha yukarısına itiyorum ve çömelmeden önce orman geçidine doğru bir bakış atıyorum. Ayaklarımı kenara uzatıyorum, taşta bir dayanak buluyorum ve tehlikeli bir şeyin kenarından sarktığım anda her zaman ortaya çıkan kalp çarpıntısı hissini yudumlayarak düşüyorum.

Taş kaygan ama yeterince sağlam olduğu için yarı emin adımlarla tırmanabiliyor, hareketlerimi hızlı ve metodik hale getirebiliyorum.

Uçurumun dibine yaklaşırken, son birkaç metreyi atlayarak çimenli platoya iniyorum. Havuzun kenarına doğru koştuğumda kızgın suyun kenarlara vurduğunu görüyorum, ancak yine de bankanın cömert irtifaklarına meydan okumaktan birkaç metre uzakta.

Sorun olmaz.

Bir an için, kükreyen şelalenin kükreyerek kenardan aşağıya doğru akmasını izliyorum, hayret etmemek elde değil...

Rayne mükemmel bir yaratıcı. Ne kadar baskın bir güç.

Dönüyorum, tam uçurumun kenarına varmak üzereydim ki bir hareketlilik bakışlarımı yakalıyor. Ormandan kopup gelen bir kuş sürüsü, gökyüzüne doğru fırlarken ciyak ciyak ötüyorlar.

Kalbim boğazıma sıçradı.

Fırtına sırasında kuşlar uçmaz, bunu herkes bilir.
Saklanırlar. Saklan.

Bir şey onları ürküttü mü?

Derin bir bilme tohumu göğsüme batıyor ve beni adrenalinin alevli kökleriyle delik deşik ediyor.

Geliyor.

Kahretsin.

Ellerimin yerlerini kontrol etme zahmetine girmeden uçurumdan aşağı tırmanmaya başladım. Parmaklarımı ve ayaklarımı

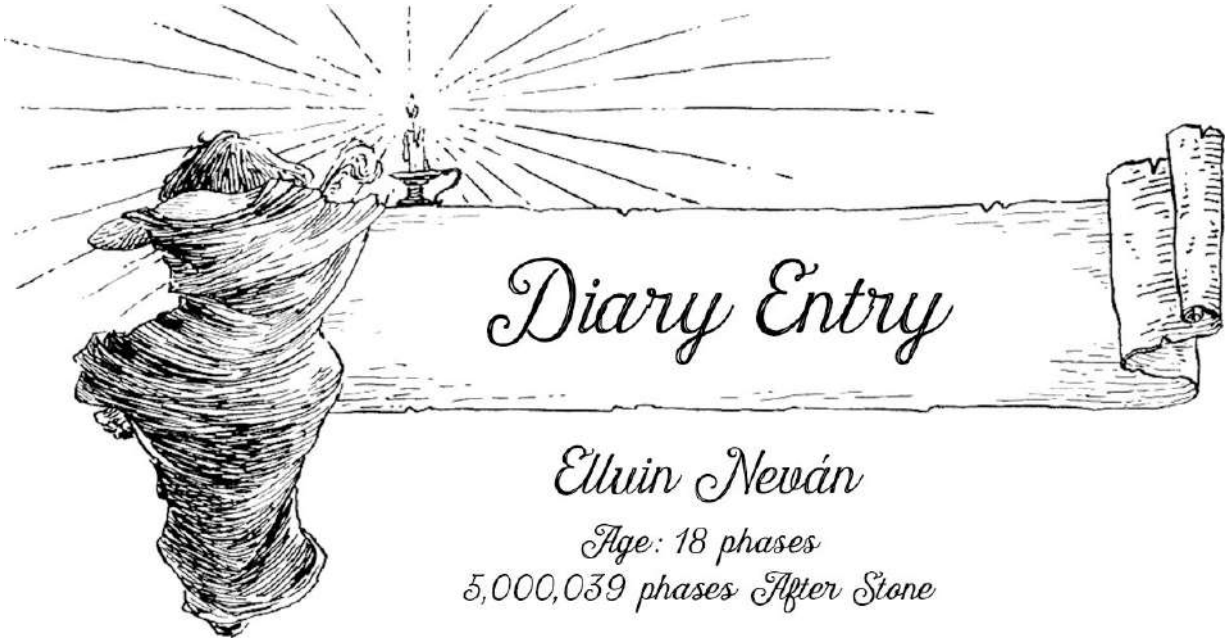
Yıpranmış inişimin çılgınlığı.

Kaan beni bulursa tekrar özgür kalmamın imkânı yok. Yaratıcılarının lanet gözlerini üzerimden çekmiyor.

Korkunç bir gıcırtı havayı yarıyor ve bir su patlaması görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum; köpük, taş ve yıkılmış ağaçlardan oluşan bir sel bana doğru o kadar hızlı akıyor ki, çarpıp duvardan kopmadan önce nefes almak için ancak zaman bulabiliyorum.

Sert bir şey kafama çarptı-

Karanlık.

T*Hastalandığımda yaptığım gibi Mah ve Pah'ın paletindeki kürklerin altında kıvrılmış uyurken benim için geldiler. Bana şarkılar söylerlerdi.*

daha iyi hissediyorum.

Benim için geldiler; Yanık, Soluk ve Üçlü Konsey'in ikamet ettiği tarafsız Bothaim şehrinden boncuklu muhafızlardan oluşan bir maiyet.

Zayıf durumuma rağmen mücadele edeceğimi biliyor olmalıydılar, çünkü daha gözlerimi açmadan beni demir bir iğneyle vurdular.

Korkak pislikler.

Peçelenmeden, demirle zincirlenmeden ve uyku odasından çıkarılmadan önce tek bir çanta dolusu eşya toplamama izin verdiler. Mah ve Pah'ın yardımcıları kavga etmiş olmalılar, çünkü onlar da bağlanmış, dizlerinin üzerine çökmüş, koridorlar boyunca korunuyorlardı, ben dışarıya, Arithia'nın duvarları boyunca tünemiş bir Moltenmaws gök gürültüsünün olduğu yere götürülürken. Arithia'nın binalarının çatılarında ve gökyüzünde turuncu alevlerini savurarak şehir halkına çığlık attırıyorlardı.

Bana krallığımı fethetmeye gelmedikleri söylendi. Sadece Üçlü Konsey tarafından benim için seçilen erkekle birleşene kadar krallığımı korumama yardım ediyorlarmış.

Tyroth lanet Vaegor.

Kral Ostern'in üç oğlundan biri. Zalim gözlü olan. Pah'ın beni dünyadaki tüm tahıllarla takas etmeyeceğine söz verdiği erkek.

Onlara bağırdım. Onlara çürümeyi tercih ettiğimi söyledim. Burn'ün dikenli muhafızlarından biri tarafından kafamın yan tarafına bir şaplak yedim.

Bir süreliğine her şey karardı.

Gördüğüm en büyük Moltenmaw'ın sırtında kendime geldim, Slátra bizi bu uykuyu geçireceğimiz Fade'in başkenti yakınlarındaki İmparatorluk Kalesi'ne kadar takip etti
-Hiç durmadan çığlık atıyor.

Artık kendimden geçemiyorum. Pencereden dışarı bakmaktan, bu keder dolu göğsü emzirmekten ve Slátra'nın renkli bulutların arasından geçip buz gibi alevler fırlatmasını, refakatçim Moltenmaws'ın onu Gölge'nin gölgelerine doğru sürmeye çalışmasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Aurora yükseldiğinde, Boltanic Düzlükleri'nden geçerek Dhomm-The Burn'ün hayali başkentine doğru uçmaya hazırlanıyoruz. Önümüzdeki üç evreyi taç giyme yaşına gelene kadar orada geçireceğim, sonrasında Tyroth ve ben bağlanacağız. O zamana kadar, şu anda krallığımı yönetmekle görevli erkekle aynı tavan altında yaşamak benim için "görgüsüzlük" olacaktır.

Benim. Krallık.

Daha önce, Slátra'nın üç Moltenmaws'ı gökyüzünden yırtıp atmasını ve birçoğunun tüylerini kızartmasını izlerken, Fade'in genç kraliçesi misafir odamda beni ziyarete geldi. Kalçamdaki demir iğneyi çıkarmayı teklif etti.

Çalışırken kısık sesle konuştuk ve erkek Kralı Cadok Vaegor'un davranışları için özür diledi

-Üçlü Konsey'e yardımını sunan ve beni korumak için paralı Moltenmaw'larını gönderen kişi.

Erkeğin "uyku alanına girmesine" izin verdiği için pişmanlık duyduğunu hissettim, onları The Burn ve The Fade'i güvenli bir düğümle birbirine bağlayan bir bağa zorlayan bir yavruya gebe kaldı.

Peçemi çıkardım ve yüzümü görmesine izin verdim, olduğu gibi cılız.

Beni sıcak, sağlam bir kucakla sardı ve bana dünyada hala iyi bir şeyler olduğunu hatırlattı.

Kraliçe yaramı iyileştirmeyi bitirip odasına çekilene kadar Slátra'nın yalnız başına savaşmasını birlikte izledik. Yine de, kaçışıma karşı koşulan pencere pervazında dinleniyor ve bu demir cufilerin getirdiği ürpertici sessizliğe rağmen Clode'a dua ediyorum.

Slátra'ya bu uykuda savaşmasını ama aurora yükseldiğinde geri dönmesini söylemesi için ona yalvarıyorum. Arithia'ya dönsün, kulübeye kıvrılsın ve beni beklesin.

Ayçiçeği güneşte yaşayamaz ve ben onu kaybedemem. Kalbim bir darbe daha alamaz.

Onun taşa dönüşmesini izlemektense ölmeyi tercih ederim.

Raeve

CHAPTER 38

Eski su yüzüme sıçrıyor ve beni kendime getiriyor. Şakağımdaki amansız gümbürtü, kafatasımı çatlatıp çatlatmadığımı merak etmeme neden oluyor.

Ben yuvarlak bir şeye tutunurken akan su bacaklarımı sürüklüyor, kollarım kıvrımına dolanıyor, yanağımı budaklı yüzeyine bastırıyorum. Muhtemelen bir ağaç.

Bir aşamada yüzdürücü bir şeye tutunup kendimi boğulmaktan kurtaracak kadar yeterli güce sahip olmalıyım. Bu çok hoş.

Gözlerimi açtığımda turuncu bir su lekesi ve mavi bir gökyüzü ile karşılaşıyorum. Şu anda hızlı bir tempoyla ilerlediğim nehrin her iki yanında dik, paslı kayalıklar yükseliyor. Bir geçit, ama konuta ulaşmak için içinden uçtuğumuz geçide benzemiyor. Bu da daha uzağa sürüklendiğim anlamına geliyor, ancak kayalıkların zengin rengine bakılırsa, The Burn'den uzaklaşacak kadar değil.

Lanet olsun.

Sanırım biraz daha uyuyacağım. Kafamdaki bu şiddetli gümbürtüyle uyuyacağım. Umarım duvara daha yakın uyanırım.

Ağır göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim-

"*Gafto'in nahh teil aygh' atinvah*!" Kaba sözler vadide yankılanarak beni dürtüyor. "*Agní de, agní.*"

Bu daha önce duyduğum bir dil
değil. Muhtemelen teftiş etmeliyiz.

Başımı kaldırıyorum, çeviriyorum, sonra sol yanağımı gövdeye yerleştiriyorum ve gözlerimi açıyorum. İri bir şekil ince kıyı boyunca koşuyor, bana ayak uydurmaya çalışıyor. Sanırım bir erkek. Oradan bana ulaşamayacağından oldukça eminim - ki bu iyi bir şey. Durmak için çok yorgunum.

"Merhaba."

Güle güle.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Kütüğüm aniden durdu ve beni öyle bir itti ki neredeyse yuvarlanacaktım. İnleyerek gözlerimi açtığımda bir enkaz yığınına takıldığımı görüyorum, gövdem hala devrilmiş ağaç yığınlarının arasında çarpıp duruyor.

Bulanık figür yaklaşıyor ve anlamadığım daha fazla kelime bağırıyor. Ama bana bağırdığını sanmıyorum, kafası başka bir yöne bakıyor, yine de bana doğru işaret etmeye devam ediyor.

Damarlarımda soğuk bir korku dolaşıyor, doğuştan gelen bir şey bana kalkmam gerektiğini söylüyor.

Şimdi.

Ağır kollarımdan birini kütüğün üzerinden kaldırıyorum, sonra diğerini ve hemen suyun altına dalıyorum, suyun çalkantılı gücüyle boğuşuyorum - tekmeleyecek ya da yüzeye çıkacak enerjim olmadığında hatamı anlıyorum.

Ciğerlerim isyan ediyor, nefes almak için savaşıyor, çok ağır ve *yanlış* hissettiren bir tomar suyu *emiyor*-

Bir sıçrama olur, baloncuklar patlar.

Elleri beni kavrıyor.

Gökyüzüne doğru çekildim, kıyıya doğru çekildim ve sudan koparıldım, kıyıdaki keskin dudağın üzerinden yukarı çıktım.

O kadar sert bir şekilde yere atıldım ki, emdiğim nem, öğürerek hızla dışarı atıldı.

Çamurlu su sıçrıyor, sırılsıklam saçlarımla hedeflediğim kir arasında ayrım yapmıyor, hava göğsümü çatlatan öksürükler arasında kabaran ciğerlerime doluyor.

Şiddetli sarsıntılar arasında şirketime kısık bakışlar atarken, karnım ve göğsüm sendeleyerek senkronize bir şekilde sarsılmaya devam ediyor.

Erkek iri yarı ve kaslı, sarı güneş patlaması gözlere sahip, ince kalçalarından sarkan deri pantolon giymiş. Soluk yara izleriyle dolu, bakır ipliklerle süslenmiş uzun kızıl saçları var. Göğsüne bağladığı deri kayışın üzerinde bir dizi ince işçilikli silah var: ejderha pullu bıçaklar ve Kaan'ınkine benzer, sırık yapraklar şeklinde bronz bıçaklar. Ayrıca duvarın güneyindeki buzun altından o eahl'ı çıkarmak için kullanıldığını gördüğüme benzer kanca tipi bir alet de var.

Kendimi şimdi neyin içine soktum?

Erkek eğiliyor, iri yara izli eli aşağı inerek demir kelepçemi işaret ediyor. "*Guil dee nahh*?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, geçmişteki tutsaklığımın kanıtlarını soruyor olmalı diye düşünüyorum.

"Sadece süs," diye geğiriyorum, peşinden bir kusmuk daha sıçrıyor. "Güzel değil mi?" *-reeetchhh-* "güzel değil mi?"

Kesinlikle benim bir kadın olduğumu düşünmesini istemem.

bir Moltenmaws gürültüsü tarafından parçalanmaktan zor kurtulan kaçak mahkum. Oraya tekrar dönebilirim.

Erkek dönüyor, uzaktaki bir başkasına daha bilmediği kelimelerle bağırıyor, ikincisi kıyının sert dudağında duruyor, hasar görmüş bir balık ağından fırtına kalıntılarını kesiyor.

Bağırsaklarımın yarısını yere dökmekle o kadar meşgulüm ki, bana en yakın olan erkeğin sırtındaki işaretleri fark etmem çok uzun sürdü. Bir tür kuşun noktalı dövmesi,

Kanatlar sanki onu arkadan kucaklıyormuş gibi kaburgalarının etrafına gerilmişti.

Kaşlarımı çatıyorum, çatmaya devam ediyorum.

Bana ... Kaan'ın ... dövmesini oluşturan noktaları hatırlatıyor.

Farkına varmak beni göğsümden vuruyor, bir başka su dalgası boğazımdan yukarı fışkırıyor ve yere sıçrıyor.

Boltanik Ovaların Savaşçıları.

Kaan'ın ergenliğini geçirdiği yer burası olabilir.

Mide bulantım anında azalıyor ve titreyen dudaklarımı silmek için kolumun arkasını kullanarak küfrediyorum.

Tanımadığım bir dilde daha fazla bağırıyor, diğer erkek şimdi bize doğru koşuyor. En yakınımızdaki kolumdan tutup dizlerimin üstüne çökmeme yardım ediyor.

Bu çatlamış ve grenli çorak topraklara dağılmış birçok klan var ve hiçbiri hayatını sürdürme azmine sahip değil ve görünüşe göre bu tür iki halkın pençelerine düştüm, yaşam tarzları Yanık'ın başkentinin yakınında yaşayanlardan bile *daha* gizemli.

Ama bildiğim bir şey var.

Bu klanlar eşsiz yeteneklere sahip savaşçılar üretir ...

Sanırım burayı kaçıracağım.

Önümdeki erkek tek dizinin üzerine çöktü, kırmızı sakalı
Bronzlaşmış, çilleri dökülmüş yüzünün yarısını gizliyor, keskin bakışları yüz hatlarımı kesiyor. Öne doğru uzanıyor ve ıslak saçlarımdan bir tutamı kaldırıyor. "*Achten de. Kholu perhaas*?" diyor, avucuna dolanmış uzun, kusmuktan sırılsıklam olmuş saç telini işaret ederek, şimdi yaklaşmakta olan diğer erkeğe bakıyor - ikincisi omuz silkiyor. "*Sheith comá Rivuur Ahgt ... en*?"

Saçlarımı topluyorum ve elini itiyorum.

Kaşları çatılıyor ve beni omuzlarımdan tutup ayağa kalkmama yardım ediyor. Onları yere koyduğum an

Zonklayan şakağımı bastırmak için elimi kaldırdığımda, onun elinden kurtulup geri adım atıyorum.

"*Acht etin aio*?" diye soruyor erkek, eliyle beni göstererek. "Anlamıyorum."

Elini şakağına götürüyor -benimkiyle aynı noktada zonkluyor- sonraki sözcükleri o kadar yavaş söylüyor ki anlamama yardımcı olmaya çalıştığı belli oluyor. "*Surva etin agaviein*?"

Kafamı nasıl çarptığımı mı soruyor?

"Uçurumdan düştüm."

Kaşları çatılıyor ve yanındaki erkeğe bir şeyler mırıldanıyor - anlamadığım o kelimelerden daha fazlası.

Bakışlarından ve genel vücut dillerinden beni buradan *başka* bir *yere* nasıl götüreceklerini tartıştıklarını anlayabiliyorum. Orasının neresi olduğunu ya da orada benimle ne yapmak istediklerini öğrenmek istemiyorum. Başım ağrıyor. Yapmak istediğim son şey boyun kırmak.

Tabii Rekk'in değilse.

"Çok güzeldi ama yakalamam gereken bir ağaç var," diyorum ve başparmağımı bir önceki döngüye hiç benzemeyen, şimdi turuncu ve molozlarla dolu, şüphesiz dinmiş fırtınadan yırtılmış, akan nehre doğru sallıyorum. Ne yazık ki, nehir artık eskisi kadar sakin ve davetkâr değil, ama bu beni başka bir kütük geçtiği anda içine atlamaktan alıkoymayacak.

Erkekler birbirlerine belirsizlik dolu bakışlar fırlatıyor, yine o yabancı kelimelerle konuşuyor ve neredeyse yarı sindirilmiş çorba birikintimin içinden geçerek ilerliyorlar.

Gözlerindeki kararlı sertlik omurgamı sertleştiriyor.

Kahretsin.

Görünüşe göre başka bir günlük beklemeyeceğim.

Dönüyorum, fışkıran nehre atlamak üzereyken bir hareket bulanıklığı gözüme çarpıyor ve dikkatimi karşı taraftaki uçuruma çekiyor.

Bir kaya parçası yerinden oynuyor, aşağıdaki nehir kıyısına çarpmadan önce aşağı düşüyor. Görünmez bir şey *tırmanıyormuş gibi* uçurumun aşağısında da pençe izleri olmasaydı, bunu garip bulmazdım.

Kaşlarımı çattım.

Kafamı ne kadar sert vurdum?

"*Jakah tu ...*"

Arkama dönüp baktığımda her iki erkeğin de nehrin karşı kıyısına gözlerini dikmiş baktığını görüyorum; tenleri o kadar solgunlaşmış ki çilleri göze çarpıyor.

Belki de bazı şeyleri göremiyorum...

Tiz bir miyavlama sesi duyuyorum ve başımı çevirdiğimde, taşın sıcak tonlarına tezat oluşturacak şekilde karşı kıyıya tünemiş devasa bir metalik leke görüyorum.

"Neler oluyor?" Mırıldanıyorum, nehre atlamaya ve bu özel bilmecenin cevabını asla öğrenmemeye hazırım.

Şekil keskinleşiyor, beni iki lokmada yutabilecekmiş gibi görünen kabarık gümüş bir canavara dönüşüyor, üst çenesinin iki yanından ikiz metalik kılıçlar çıkıntı yapıyor
-O kadar uzundur ki çenesini geçer.

İri, solgun gözler bana bakıyor, gözlerini kırpmadan, arduvazdan bir çizgi ile yarılmış, daralıp sıkılaşan.

Kasılır ve sıkılaşır.

Sanki kemirici ağzıyla delip geçerken tadımın nasıl olacağını hayal ediyor.

"*Fait Hatdah*!" diye bağırıyor arkamdaki erkeklerden biri, geçmişi işaret ederek. Sanki nehrin diğer tarafına tünemiş, kesinlikle üçümüzü de mideye indirecek kadar büyük olan devasa yaratığı zaten göremiyormuşum gibi.

"Umarım o şey-" *Sıçrıyor*.

Kalbim yerinden çıkacak.

Bir an için tek gördüğüm havada uçan bu devasa yaratık, pençelerini uzatmış, sanki bana uzanıyormuş gibi; dudakları açık dişlerinin arasından sıyrılmış. Ta ki erkeklerden biri kolumdan tutup beni geriye doğru çekene kadar.

Uzuvlardan oluşan bir yığının içine düşüyorum, ağır bir gümbürtü bana yaratığın kıyının bizim tarafına indiğini söylüyor.

Sikeyim.

Tekrar ayağa kalkmak için

çabalıyorum. *Uzaklaş*.

Sonunda ayağa kalkmayı başardım, etrafımda döndüm ve nehirle aramızdaki hayvan. Belli belirsiz bir şekilden oluşan arjant rengi bir pus ile püsküllü kuyruğu ve rüzgârla birbirine karışan yelesi olan güçlü, sağlam bir kedi arasında gidip geliyor. Sanki dallar Clode ile dans ediyor.

Kalın, güçlü kalçalarının üzerine eğildiğinde, kılıçlarının delici uçları neredeyse zemini çizerken kalbim boğazıma fırlıyor.

Gözlerimin içine bakıyor, üst dudağını kaldırıyor ve *hırlıyor*.

İç çekiyorum.

Bir Moltenmaws gök gürültüsünden kurtuldum ve neredeyse Sabersythe tükürüğüyle boğularak ölüyordum, sadece *bu* şey tarafından yenmek için mi?

"*Fait Hatdah gah te nahh,*" diyor yanımdaki erkeklerden biri, sesinin tonu merakla karışık. "*Fait Hatdah. Fait Hatdah ... comá feir* Kholu."

Fait Hatdah? Bu da ne?

Gözlerim açılıyor, kalbim küt küt atıyor.

Fate Herder ...

Bu lanet olası *Fate Herder*.

Yaratık gerçek olmaktan çok efsanedir, bu yüzden nadiren canlı olarak görülür. Onu görenler genellikle deli veya hayalperest olarak kabul edilir, canavarın onları niyet ettiklerinden farklı bir karar vermeye ittiğine dair hikayelerle övünürler.

Onları *fiziksel olarak* dürtmek. Otoriter bir terbiyeci gibi.

Yaratığın yarık gözbebekleri şişiyor, büyük yassı dili sanki vahyi onaylarcasına ağzını yalamak için dışarı çıkıyor.

Omuzlarım gevşiyor, gerginliğin bir kısmı bedenimi terk ediyor.

Eminim bu şey etrafta dolaşıp insanları yemiyordur. ..

Kesinlikle.

Arkama bir göz attığımda, yaratığın hangi iki erkeği gütmek için burada olduğunu merak ediyorum, ikisini de diz çökmüş, bana saygıyla bakarken bulduğumda kalbim duracak gibi oluyor. Az önce onların önünde bağırsaklarımı üzerlerine boşaltmışım gibi değil.

Tuhaf.

"Ben sadece... yolunuzdan çekileceğim," diyorum, sağa doğru adım atarken Herder'in sarsıcı bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Yana doğru sinsice ilerliyor, benimle nehir arasında sağlam bir şekilde konumlanıyor, kabarık göğsünde düşük bir hırıltı kaynıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, omzumun üzerinden diğerlerine bir göz atıyorum, onların *da* hareket ettiğinden eminim - hala aynı yerde olduklarını ve bana kaşlarını kaldırarak baktıklarını gördüğümde kalbim mideme iniyor.

Şaka yapıyor olmalısın.

Hayır.

Olmuyor.

Gözlerimi yaratığa dikerek, sola sıçrayacakmış gibi ağırlığımı değiştiriyorum, sonra kendimi sağa atıyorum ve bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde kıyı boyunca koşarak nehre doğru kıvrılıyorum-

Büyük ve yoğun bir şey yan tarafıma saldırıp beni ayaklarımdan düşürmeden bir an önce bir hırıltı havayı yarıyor. Yere doğru savruluyorum, toprakta durana kadar öğütülürken omzumdan etin sıyrıldığından eminim.

İnleyerek, sıyrılmış dirseklerimin üzerine kalkıyorum, böylece şu anda benimle lanet nehir arasında yavaş, sinsi yaylar çizen yaratığın yarık gözlerine bakabiliyorum. "Hayır!"

Hırlıyor, sesi testere dişi gibi.

Belki de etrafta dolaşıp insanları yiyordur.

"*Şu tarafa* gitmek istiyorum!" Suyun aktığı yönü işaret ederek söylüyorum.

Kader Çobanı ağır adımlarla yaylarını germeye başlıyor, aramızdaki boşluğu eziyor, mesajı bariz.

Kalk lan ayağa.

"Bu tam bir bok yığını," diye mırıldanarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Her sinsi adımda daha da yaklaşarak geniş yaylar çizerek ilerlemeye devam ediyor.

Omzumun üzerinden tek tük bakışlar atsam da gözlerimi çoğunlukla hayvandan ayırmadan geriye doğru yürüyorum. Beni nereye doğru sürdüğünü anlamam uzun sürmüyor.

Savaşçılara doğru.

Duruyorum, duruşumu genişletiyorum ve gözlerimi canavara dikiyorum. "Ben onlarla gitmiyorum," diyorum erkekleri işaret ederek.

Kükrüyor - bilenmiş dişlerle dolu bir ağızla *kükrüyor,* nefesi beni öyle bir güçle sarsıyor ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Ses, kanyonun dik duvarlarından yankılanan bir yaylım ateşi gibi sekiyor.

Belki de her şeye rağmen onlarla gideceğim.

İnleyerek yüzümü gökyüzüne çeviriyorum ve parmaklarımı ıslak, karışık saçlarımda gezdirerek gözlerimi kapatıyorum.

Tek istediğim Rekk Zharos'un boğazını kesmek. Bunu istemek çok mu fazla?

"Siktir!"

Küfrüm duvarlardan sekip bana tekrar tekrar çarpıyor.

Bu şeyle savaşa girmenin sonunun iyi olmayacağına eminim. Ve eğer ölürsem Rekk'i avlayamam.

Buz gibi bir teslimiyete bürünerek dönüp savaşçılara doğru hücum ediyorum ve şu anda topuklarıma, istese onlara saldırabileceği kadar yakın olan yaratığa birkaç keskin bakış atıyorum.

İki erkeğe ulaştığımda duruyorum ve ellerimi hoşnutsuzluk göstergesi olarak havaya kaldırıyorum. "Her *neyse, şu* işi bitirelim. Şüpheli bir şey yapmaya kalkarsanız ikinizi de tırnaklarımla deşerim."

Kaşlarını çatarak uzun süre bana bakıyorlar, aralarında birkaç kelime konuşuyorlar, sonra başlarını bana doğru eğiyorlar, neredeyse bir *saygı* işareti gibi. Aynısını arkamdaki yaratığa da yapıyorlar, sonra nehrin bu tarafındaki dik, pas rengi uçurumdan yarılan bir patikayı işaret ediyorlar.

"*Comá, Kholu*." Bana ilerlememi işaret ettiler. "*Comá*."

Diğer kelime hakkında bir fikrim yok, ama *comá şu* anlama geliyor olmalı

Gel.

Gerçekten, dürüst olmak gerekirse, yapmak istediğim son şey.

Görkemli, efsanevi canavarıma sert bir bakış daha attım. "Rekk Zharos şu yolun yukarısında, katletmem için güzelce köşeye sıkıştırılmadığı sürece çok kızgın olacağım. Bilesin diye söylüyorum."

Kader Çobanı avuçlarını yalıyor, yaklaşıyor ve büyük, kabarık kafasıyla beni dürtüyor.

Nefesimin altında mırıldanarak savaşçıları takip ediyorum, uçurumun içine oyulmuş taş bir merdivenin dibinde durup nehre kederli bir bakış atıyorum.

Bir adım daha yaklaş, kafaya yan darbe.

Kader Çobanı hırlıyor ve ben de ona dişlerimi göstererek karşılık veriyorum. "Bu kadar patronluk taslamayı bırak," diye homurdanarak merdivenlerden yukarı fırlıyorum, arkamda taşa vuran büyük pençelerinin sesi beni kovalıyor. "Sen kazandın."

Raeve

CHAPTER 39

To yol, dünyanın kabuğunda oluşmuş bir çatlak gibidir, her yöne doğru kıvrılır ve devam ediyormuş gibi görünür.

Ve devam et.

"Bu tam bir tur," diye mırıldanıyorum başka bir merdiven damarından sola dönerken. Belki de sadece sabırsızlanıyorum, sıcak nefesini ensemde hissedebileceğim kadar yakınımda kocaman bir kedi tarafından güdülüyorum.

Bir dönüş daha yapıyoruz, hava kızarmış etin zengin kokusuyla yoğunlaşıyor. Uzun, yüksek bir girişin arasında ilerliyoruz...

Bones.

Sadece *tek bir* şeye ait olabilecek kadar büyük iki devasa kemik. Gökyüzüne yükselmeye, kıvrılmaya ve taşa dönüşmeye fırsat bulamadan ölen, bunun yerine düştüğü yerde çürüyen bir ejderha.

Korkunç girişi geçip Rygun'ınkinin dört katı büyüklüğünde devasa bir göğüs boşluğuna girdiğimizde gözlerim açılıyor. Sanki devasa canavar birçok evre önce düşmüş ve cesedi elementler tarafından yutulmuş gibi.

Çoğunlukla içi boşaltılmış, tavandaki yarıklara uzanan birkaç sivri doruk var; kalın kemerli kaburgaların bazılarının arasına açılan delikler güneş ışığının aşağı akmasını sağlıyor.

Yer, Rygun'un eyer battaniyesini hatırlatan, birbirine dikilmiş pürüzsüz hayvan derilerinden yapılmış kubbeli çadırlarla dolu, çadırlar yuvarlanmış kayalara benziyor ve dünyanın bu bölgesindeki kavrulmuş araziye benzeyecek şekilde boyanmış. Muhtemelen burayı, tavandaki deliklerden aşağı bakabilecek yukarıdan uçan herhangi birinden kamufle ediyor.

Zekice.

Taş kemerler her konutun girişini çevreliyor, hepsi çok güzel oyulmuş, her kasttan yaratıklarla övünüyor. Ama özellikle ejderhalar -gerçeklikleri taşın üzerine kusursuz ayrıntılarla işlenmiş.

Bir çığlık bakışlarımı faunycaw'larla dolu göğüs boşluğunun kemerli duvarlarına yöneltiyor. Ortalama bir Moltenmaw'ın yarısından daha küçük kanatlı yaratıklar, derimsi taştan yumrulu çıkıntılara benziyorlar. Başlarının güdük boyunları üzerinde dönmesi, büyük, kasvetli gözlerinin yanıp sönmesi olmasa mükemmel bir şekilde gizlenmişler.

İçlerinden biri duvardan kurtuluyor ve çığlık atarak zirvelerin arasından uçuyor, eyer ipleri peşinde çırpınıyor. Zihnim bu görüntüye yeni doğmuş bir bebeğin teselli arayışı gibi tutunuyor. Hiç bilmediğim bu yerde bir dayanak noktası arıyorum.

İklime alışmak için anahtarım: bunaltıcı ayrıntılarla boğulmayın.

Bir şey seç.

Odaklanmamı

sağla.

Boğulma.

Sıkışık çadırlar arasında kıvrılan bir patikaya yönlendirildim; ipek giysili dişiler ve çıplak göğüslü erkeklerden oluşan kümeler, ahşap, bronz veya ejderha pulu plakalarından silahlar dövüyorlardı.

daha önce hiç görmediğim kadar. Diğerleri altın ipek iplik yığınlarını dokuyarak uzun kumaşlar örüyor ya da metal şişlerle doldurulmuş, her biri havayı o zengin, av kokusuyla tatlandıran kızarmış et kalçalarıyla dolu tüten ateş çukurlarının etrafında toplanıyor.

Birçoğu kızıl saçlı ve bronz, ağır çilli bir tene sahip olsa da, beyaz saçlı insanlar da vardır. Siyah saçlı. Kahverengi saçlı. Her tonda teni olan. Sanki bu dünyanın her köşesinden insanlar tavandaki deliklerden düşmüş ve burada bir yuva bulmuş gibi.

Oyuk sakinlerinin çoğunun Kaan'ınkine benzer dövmelere sahip olduğunu fark ediyorum, ancak çeşitli yaratıkları tasvir ediyor, bazıları tam, gölgeli bir görüntüden ziyade daha çok ana hatlardan oluşuyor.

"*Kholu haf comá*!" diye bağırıyor beni buraya getiren savaşçılardan biri, sözleri sessiz mağarada yankılanıyor gibi.

Herkes kıpırdamadan duruyor, geniş gözler beni içine çekiyor, sonra yaratık görkemli bir gümüş gölge gibi beni takip ediyor, kesinlikle istememiştim. Ama işte buradayız.

Bazı dişiler ağlıyor, kelimeleri tekrarlarken gözleri sulanıyor:

"*Kholu haf comá*!"

"Kholu haf *comá*!"

"*Kholu haf comá*!"

Herkes aletlerini bırakıyor, bazı insanlar çadırlardan itiyor ve hemen dizlerinin üzerine çöküp yeri öpüyorlar. Sanki Bulder'a *bir şey* için teşekkür ediyorlarmış gibi.

İki refakatçim, ben ve benim sinsi
Çoban, tek bir erkek, dişi ya da yavru bile dik durmuyor.

Boğazımda bir bulantı dalgası oluşuyor ve dilimin altı karıncalanıyor. Onları üzdüm mü yoksa gerçekten çok mutlu mu ettim emin değilim ama her iki seçenek de endişe verici.

Eğer bana saygı duyarlarsa, *beklentiler*.

Benden korkarlarsa, *ölürler*.

Dünyanın genel formülü bu gibi görünüyor ve bu iki şey de çok zaman kaybettiriyor. Avlamam ve kendi bağırsaklarıyla boğmam gereken bir erkek var. Kaybedecek zamanım *yok*.

Tırnağımın kenarlarındaki deriyi koparıyorum ve beni ileri süren canavara bir kez daha kınayan bir bakış atıyorum. "Başın belada."

Çenesini oynatıyor ve esniyor, ağzını o kadar genişletiyor ki neredeyse boğazından aşağı sürünebilirim.

Birilerinin rahatladığını görmek güzel.

Küçük bir tümseğin üzerinden geçiriliyorum, sonra bir zamanlar bu kadim canavarın boğazı olduğunu tahmin ettiğim bir yerden aşağıya indiriliyorum; omurları kemikli bir tüneli ortaya çıkaracak kadar yerden çıkıntı yapıyor - bir zamanlar ejderhanın omuriliğini barındırdığını tahmin ettiğim bir delik. Yol, kenarlara kazınmış parlayan rünlerle aydınlatılıyor ve tüneli sıcak bir renk tonuna büründürüyor.

Bu kalıntıları bulmak, konumlarını bozmadan bu kadar hassas bir şekilde kazmak Bulder ile büyük bir yakınlık gerektirmiş olmalı.

Yukarıdan sarkan ikiz post kanatlarına geldiğimizde hâlâ hayretler içindeydim. Refakatçilerim onları açıyor ve geçmem için yeterli alan sağlamak üzere kenara çekiliyorlar.

Kaşlarımı çatıyorum, duraksıyorum. "İçeri girmek istediğimden emin değilim-"

Kader Çobanı kürek kemiklerimin arasına bir kafa darbesi indirerek beni boşluktan ejderhanın devasa kafatasının nemli kucağına itiyor.

Omzumun üstünden bir bakış atıp patronluk taslayan yaratığa kaşlarımı çatarak baktıktan sonra, o parlak rünlerden daha fazlasıyla kazınmış kavisli çevremi, bir dizi renkli nokta, çizgi ve tırtıklı çizgiyle boyanmış derilerle kaplı zemini inceliyorum.

Sol tarafta, mekânı boydan boya kat eden alçak bir masa var. Tahta levhalar et parçalarıyla üst üste yığılmış.

devasa bronz bir kılıç kullanan beyaz saçlı bir erkek tarafından oyuluyor.

Bakışlarını bana diktiği anda duraksıyor, gözleri genişliyor ve sırtımdaki canavara kayıyor. Hemen dizlerinin üzerine çöküyor ve yeri öpüyor.

Aklıma, Kader Çobanı'nı ilk gördüğümde muhtemelen yapmam gereken şeyin bu olduğu geliyor.

Yeri öp.

Bunun yerine ondan kaçmaya çalıştım, ona bağırdım, hırladım ve aslında ona siktirip gitmesini söyledim. Muhtemelen bana boktan bir kader verecek ve dürüst olmak gerekirse, bunu hak ediyor. Ellerimde bunu haklı çıkaracak kadar kan var.

Gökyüzünden gördüğüm sırık gibi, bıçak gibi yapraklarla dolu sepetlerin etrafına tünemiş, altın ipek giysili dişilerden oluşan küçük bir küme fark ediyorum. Onları kurutulmuş et parçalarının etrafına katlıyorlar, ancak elleri önce bana, sonra da sinsi gölgeme bakarken duraksıyor.

Gözleri inanılmaz derecede yuvarlaklaşır.

Onlar da ayağa kalkmadan önce yeri öpüyorlar, eşyalarını toplayıp yoldan çekilirken girişe göz ucuyla bakıyorlar. Kaşlarımı çatarak omzumun üstünden, tüylü arkadaşımın yanından bakıyorum, gözlerim şişiyor.

Bir yığın insan postun kanatlarının arasından içeri akıyor, her iki tarafa da dağılıyor ve alanın en ucundaki ikiz kan taşı tahtların her iki tarafını da tıka basa dolduruyor. Onları daha önce nasıl fark etmediğimden emin değilim, devasa, baskın ve çok karmaşık bir şekilde oyulmuş oldukları göz önüne alındığında, inşa edilmeleri için birçok aurora döngüsü almış olabileceklerini düşünüyorum.

Sağ taraftaki tahtta bir kadın oturuyor, göğsünde bir bebek emziriyor. Solgun saçları fışkıran bir su gibi etrafında birikiyor, teni o kadar açık ki, tek bir güneş ışığının onu yanıkta kalmış bir ay parçası gibi cızırdatacağına eminim.

Parlak yeşil gözleri beni görünce açılıyor, sonra rahatlamaya benzer bir şeyle yumuşuyor, sonra da

sağındaki geniş erkeğin koluna elini koyuyor. Nazikçe sıkıyor.

Yüz hatları sert ve haşin, kısa sakalları güçlü çene hattına uygun, küçük güneşler gibi gözleri inanmaz bir kaş çatmayla birbirine çarpılmış kızıl kaşlarının altından bana bakıyor. Diğer çıplak göğüslü erkeklerin aksine, geniş, çillerle kaplı omuzları bakır çubuklarla dolu iplerle örtülü ve uzun saçlarının arasından aşağı doğru inen kemikli bir taç takıyor, kulağı siyah bir kelepçeyle delinmiş.

Kaşlarımı çattım.

Kaan'ın giydiğinin aynısı...

Solundaki dişiye göz ucuyla bakıp elini onunkinin üzerine koyuyor. Başlarını bize doğru eğerek saygılarını sunuyorlar, ancak efsanevi statüsü göz önüne alındığında bunun daha çok beni buraya getiren yaratığa yönelik olduğundan şüpheleniyorum. Kesinlikle *bana* değil.

Ben olamam.

Kelepçe takıyorum, Tanrı aşkına. Ve saçımda kusmuk var.

Rahatsız edici dalları burnuma yaklaştırıp kokladığımda yanaklarım ısınıyor, yüzüm ekşi kokuyla buruşuyor.

Lanet olsun. Bundan daha seyreltilmiş olduğunu sanıyordum.

"Nehre atlamama izin vermezsen olacağı budur," diye homurdanıyorum istemediğim Herder'ime. "Önemli kişilere safra gibi kokarak takdim ediliyorum."

Tek tepkisi önüme atlamak ve etrafımda sinsice dönerek beni durmaya zorlamak oluyor.

"Mesaj alındı," diye mırıldanıyorum ve yanıma yığılıp kalçalarının üzerine oturuyor. Bir pençesini kaldırıyor, yalıyor ve hiçliğin ortasında bir ejderhanın kafatasının içinde dururken, etrafım yabancılarla çevriliyken kesinlikle takdir etmediğim yumuşak bir memnuniyetle yüzünü sıvazlıyor.

Alan o kadar dolu ki solunacak sıcak, nemli hava neredeyse hiç yok ve tahttaki erkek başını kaldırıyor. Bakışları ben ve yanımdaki yaratık arasında gidip geliyor.

Sıcak bir gülümsemeyle başını sallıyor. Sanki bir tür inançsızlıkla boğuşuyormuş gibi. "*Kholu*..."

"Evet," diyorum, sessiz ve geniş bir alana yayılmış olan izleyicilere baktı. "Halk bunu söyleyip duruyor."

Tekrar yanındaki dişiye bakıyor. Başlarını birbirine bastırıyorlar, her ikisi de ifadelerinde açıkça görebildiğim bir tür rahatlamanın tadını çıkarıyor.

Erkek, bebeğinin başını okşar ve alnına bir öpücük kondurur-

İzlemesi garip bir şekilde acı veren bu samimi andan dikkatimi çekip gökyüzüne bakıyorum ve geniş kubbeli tavanın dişlek kafataslarıyla dolu olduğunu fark ediyorum. Bu insanların öldürmekten hiç çekinmediklerini anlamam için yeterli bir süre.

Beni öldürmeye çalışmadıkları sürece iyi geçineceğiz.

Belki de Kral yavaşça ayağa kalkar. Beyaz saçlı kadın hariç odadaki herkes yumruklarını göğüslerine vuruyor, sonra da ağızları tekrar yere değecek kadar alçak bir eğilme pozisyonuna geçiyorlar.

Muhtemelen ben de aynısını yapmalıyım. Sayıca inanılmaz derecede az olduğum ve hala demir bir prangayla bağlı olduğum gerçeği göz önüne alındığında, kimseyi kızdırmak istemiyorum.

Boğazımı temizliyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra başımı eğiyorum, duruşumu uzun bir süre koruyorum.

Erkek tahtından iniyor ve benim, Kader Çobanı'nın ve beni nehirden çıkaran iki erkeğin arasına bakıyor - ikisi de şimdi kenarda duruyor. "*Hagh toth*?" diye soruyor duraksayarak.

Kuş dövmeli erkek cevap verir. "*Rivuur Ahgt at nei del ayh.*"

"*Rivuur Ahgt ... uh surt*?"

"*Ahn ...*"

Taçlı erkek tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. "*Teni asg del anah te nei. Tookah Téth ain de lei ... Sól aygh tah* Kholu!"

Zihnim sürükleniyor, pençeli parmaklarım tutunmak için çabalıyor

Şimdi.

Şimdiki zaman.

Her şey bana farklı bir yeri, farklı bir zamanı hatırlatmaya başladı. Neler olup bittiği konusunda kafamın karışık olduğu, kelime dağarcığımın ihtiyaçlarımı açıklamak için kullandığım birkaç homurtunun ötesine geçemediği zamanları.

Belki de Kral tahtına geri dönerken içimden sakinleştirici şarkımı söylüyorum, uzun boylu bir kadın ayrılan kalabalığın arasından sıyrılıyor. Bakır vücut boyası ve siyah boncuklu peleriniyle uzun, kalça sallantılı adımlarla bize doğru ilerlerken takırdıyor. Ayakları çıplak, kızıl saçları o kadar uzun ki pelerininin yarısını boğuyor.

Bakışlarım onun gözlerine yöneliyor ve tüm nefesim ciğerlerimden kaçıyor.

Onlar beyaz.

Görmeden.

Bana doğru bakıyor ve ben görünmemenin *tam tersini* hissediyorum - onun çok fazla şey gördüğü hissine kapılıyorum.

"*Kholu,*" diye fısıldıyor, iki elini gökyüzüne kaldırmadan önce gülümsüyor. "*Kholu haf comá. Haf de neil da nu ... Tookah te!*"

Kafatası zafer çığlıklarıyla patlar ve Kalabalık bir hareket telaşına dönüşmeden önce yumruğum etime değiyor, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi sertçe çarpıyor; alanda beklentiyle karıncalanan bir enerji var.

"Yaratıcılar beni neyin içine soktunuz?" Yanımdaki canavara sesleniyorum, o da sadece büyük bir kürk yumağına dönüşüyor, yüzünü kuyruğunun altına sokuyor ve uykuya dalmış gibi görünüyor - katı formu ile yanlardaki lekeler arasında salınıyor.

Hmm.

Belki biraz görmezden gelirsem, tamamen yok o l u r . O zaman gidebilirim.

İki iri yarı erkek böğüren kalabalığın arasından sıyrılıyor, çiftlerden iri olanın eli boğazıma dolanıp tek bir sıkışta ezebilecek kadar iri, saçları kil renginde ve kürek kemiklerinin arasına kadar uzanıyor. Tahtları işgal eden halkı selamlamak için döndüğünde, sırtının noktalarla dolu olduğunu görüyorum, kaslı gövdesinin etrafına sarılmış bir yılan görüntüsü yer yer lekelenmekten daha bütün. Daha küçük olan erkeğin saçları kahverengi, teni çillerle kaplı, kanatları yukarı doğru uzanmış bir faunycaw taşıyor ve savaşçının omuzlarına örtülmüş.

İkisi de bana dönüyor, daha da derin bir eğime dalıyorlar.

Kaşlarımı çatıyorum, dikkatim tahtta oturan dişiye kayıyor, gözlerinde cevap arıyorum. Tek bulduğum, hırlamak istememe neden olan yumuşak, rahatlatıcı bir gülümseme.

Rahatlamak istemiyorum. Soğuk ve katı gerçekler istiyorum ki bu *Kader Çobanı'nın* beni neyin içine soktuğunu ve yaratık gardını düşürdüğü anda kendimi bu durumdan nasıl çıkarabileceğimi çözebileyim.

Arkamdan takırdama sesleri geliyor ve omzumun üzerinden baktığımda altı ayaklı, kösele gibi büyük bir yaratığın kalabalığın arasındaki patikadan aşağıya doğru götürüldüğünü görüyorum. Kulakları yok ve uzun yüzünün iki yanında kümelenmiş üç çift boncuk gibi siyah gözü var, azı dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir şeyi çiğnerken çenesi sallanıyor.

Kaşlarım çatıldı. Sanırım bu bir kolk, ama gördüklerimin kalın, kabarık bir postu var. Yaratıklar çok garip görünüyor.

... çıplak.

Hırıltılı bir ses çıkarıyor, benimle beni merakla izleyen iki erkeğin arasına yerleşiyor.

Sütlü gözlü dişi, benimle huzurlu, çiğneyen canavarın arasına girdi. Hızlı bir hareketle, fark etmediğim bir kılıftan kavisli bronz bir bıçak çıkardı.

ve hayvanın boğazını benim takip edebileceğimden daha hızlı kesiyor.

Ciğerlerim sıkışıyor, kalbim küt küt atıyor.

Zavallı hayvan tiz bir korna sesi çıkarıyor, dökülen kanı bir çanağa takılırken benim başım hafifliyor ve havalanıyor. Hayvan yavaşça yere indiriliyor ve benimkini taklit eden bir diz çökme pozisyonuna yerleşiyor. Ama yine de.

Öldü.

Tereddüt ediyorum.

Ben de aynı şekilde insanları öldürdüm. Ama bu zavallı, masum yaratığın son nefesini verdiğini görmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Midemi bulandırıyor.

Sikerim
böyle işi.
Ben
yokum.

Ayağa kalkıp dönerek çıkışa doğru ilerlerken Kader Çobanı hırlayarak önüme atlıyor. Ben dişlerimi gösterip hırlarken kalabalık soluk soluğa mırıldanıyor.

Başını aşağı indiriyor, sinsice yaklaşıyor, beni başlangıç noktama doğru geri çağırıyor.

"Senden giderek daha az hoşlanıyorum," diye mırıldanıyorum, sonra başımı sallayıp dönüyorum, öfke kaburgalarımı buzlu su şeritleri gibi kırbaçlayarak geri dönüyorum.

Bu sözlü bariyer her geçen saniye daha da derinleşiyor. Yakında neler olduğunu öğrenemezsem, aklımı kaçıracağım.

Ben tırnağımın kenarlarındaki deriyi çekiştirirken, iki savaşçının colk kanıyla boyanmasını gurur duyulacak bir şeymiş gibi izlerken, tahtlardaki erkek ve dişi kaşlarını çatarak bana bakıyor, birbirlerine temkinli bakışlar atıyorlar.

Ölü hayvana bakmamaya çalışıyorum. *Orada*, bir kabın içinde kan kaybından ölüyken zor.

Bir grup kadın etrafımı çit gibi çevirdi,
zavallı colk'u görmemi engelliyor. Sıra sıra dizilmişler, ta ki ben çoğu arkasını dönmüş, düzgün vücutlu, ipek elbiseli insanlardan oluşan dairesel bir duvarın arkasına saklanana kadar.

Vücudumdaki her hücre kaskatı kesiliyor, gözlerim sağa sola kayıyor. Hırladığımı fark etmem için hala bana doğru bakan birkaç kişi arasında geçen gergin bakışları fark etmem gerekiyor.

Biri yumuşak bir gülümseme takınır ve öne çıkar. "*Eh tah Saiza*.

Téth en. *Aygh ne*."

"Anlamıyorum. Bunların hiçbirini."

Ellerini kaldırıyor. "Benim adım Saiza. Bir şey yok. Yaralanmadım."

Saiza'nın barışçıl sözleri sinirlerimi yatıştırmak için pek bir şey yapmıyor, yine de üst dudağımı dişlerimin üzerine bastırıyorum, biri benim dilimi konuşabildiği için şükrediyorum.

Bu iyi bir şey. Bununla çalışabilirim. "Lütfen bana neler olduğunu anlat."

"Vücudunuzu temizlememiz gerekiyor," diyor ve kaşlarım havaya kalkıyor.

"Saçımda kusmuk var diye mi? Sizi temin ederim, bunun çok kolay bir çözümü var. Beni nehre geri götürün ve içine atın."

Ağzının bir köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor, güneş patlaması gözleri ısınıyor ve bana Ruse'yi hatırlatıyor. "Çünkü sen *Kholu*'sun," diye fısıldıyor, ayaklarımın altındaki deriye boyanmış renkli işaretleri göstererek, siyah bir çizgiye dokunmak için çömeliyor. "Saçların faunycaw'ın gözleri gibi - senin dilinde," diyor ve sonra masmavi bir dalgalı çizgiyi işaret ediyor. "Sen bize mavinin sonsuz şeridinde, *Ahgt Nehri'nde* geldin."

Tartışılabilir. Bana oldukça çamurlu göründü.

Bu işaretlerin etrafında bir buketi bağlayan bir ip gibi kıvrılan koyu kırmızı bir çizgi çiziyor, sağa doğru uzanıyor ve üç aydan oluşan bir izlenimi kucaklıyor.

Bir

Sabersythe.

Bir

Moltenmaw.

Bir

Moonplume.

Başka bir çizgi tüm görüntüyü çevreliyor, yanımda kıvrılmış istenmeyen yoldaşım gibi gümüş, Saiza'nın parmağı onu izliyor. "Kader Çobanı'nın seni bize getireceği önceden söylenmişti. Senin soyun ayları gökyüzüne bağlayacak," diyor huşu içinde. "*Sonsuza kadar*."

Kalbim güm güm atarak durdu, bakışlarım onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Bu tam bir saçmalık," diye çıkışıyorum, çenemi resimlere doğru sallayarak. "Ben Kholu değilim ve *asla* yavru taşımayacağım."

Sözcükler aramızdaki boşluğu kesen bir silah, bilenmiş kenarları taş kalbimde bilenmiş.

Asla.

Kader Çobanı bir gözünü aralayıp beni izliyor. "*Asla,*"

diye tekrarlıyorum, kınamanın her zerresini
ses tonuma karışıyor.

Derin, gürleyen bir nefes üflüyor, yüzüme çarpıyor ve göğsümün içine bir şey yerleşiyor. Sanki içime uzanmış ve yıpranmış kalp tellerimi okşamış gibi.

Bana öyle geliyor olabilir, ama beni burada istemediğine dair güçlü bir his var içimde... *bunun* için.

"Sözünü ettiğiniz bu yumaktan haberim yok," dedi Saiza,
"Ama Sól asla yanılmaz. Bu kehaneti birçok döngü önce çizdi ve kendisi sana Kholu adını verdi. Kader Çobanı size buraya kadar eşlik etti, bu yüzden Tookah Duruşması Yaratıcılar tarafından emredildiği ve Oah ve Oah-ee tarafından onaylandığı gibi devam edecek. Sizin dilinizde Kral ve Kraliçe."

Başka bir duruşma mı?

İnledim.

Acaba Rekk Zharos'u öldürmeden önce bunlardan kaç tanesine daha katlanmam gerekecek?

Hâlâ tembel bir merakla beni izleyen, kuyruğu ileri geri sallanan sorunlu Kader Çobanı'na ters ters bakıyorum. "Bu senin hatan."

Bir vibrato *dong* havayı çınlatıyor, tekrar vurmadan önce yankısı azalıyor, tenimi çakıl taşına çeviriyor. Elinde sabunlu su dolu bir kase taşıyan bir başka kadın görece mahremiyet alanıma giriyor.

"Kıyafetlerinizi çıkarıp sizi duruşmaya hazırlayabilir miyim?" Saiza soruyor ve ben iç çekerek büyük boy gömleğimin eteklerine uzanıyorum.

"Elbette," diye mırıldandım. "Hadi şu işi bitirelim."

Ne kadar çabuk temizlenirsem, bu davadan o kadar çabuk kurtulabilirim, o kadar çabuk gidebilirim.

Umarım.

Saiza çalınmış giysilerimi çıkarmama yardım etmeden önce bir perde gibi örtülen koruyucu kadın halkamın etrafına bir ipek geçiriliyor, sonra saçlarımı duruluyor ve beni süngerle yıkıyor; gongun ürkütücü ritmiyle vücudumda köpüklü boyalar geziniyor.

"Çok güzel bir şeklin var," diye övünüyor ve emici bir bez parçasıyla tenimi okşuyor. "Çok güzel kıvrımların var."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, aklım başka yerde.

Bir tane

daha.

Lanet

olsun.

Deneme.

Beni *neden* yargılıyorlar ki? Onlardan birini öldürmedim ki.

Sanmıyorum.

Belki de sihirli bir şekilde dünyayı kurtaracak bir yavru üreteceğimi düşündükleri için beni üreme niyetim konusunda sorgulamak istiyorlardır?

Olmasa daha iyi. Her aşamada rahmimi yaşanmaz hale getiren bir tonik alıyorum ve bir dozu bile kaçırmaya niyetim *yok*.

Kan kırmızısı ipekten uzun bir şerit belime dolanıp düğümlenmeden önce diğer iki kadın tarafından tenime kan çizgileri sürülüyor. Başka bir parça sarıldı

Göğüslerimin etrafında, bakır çubuklarla yüklü bir ip başımın üzerinden itildi ve göğsümün üzerine yerleşti.

Gong tekrar çalıyor - hızlı bir vuruşun ardından.

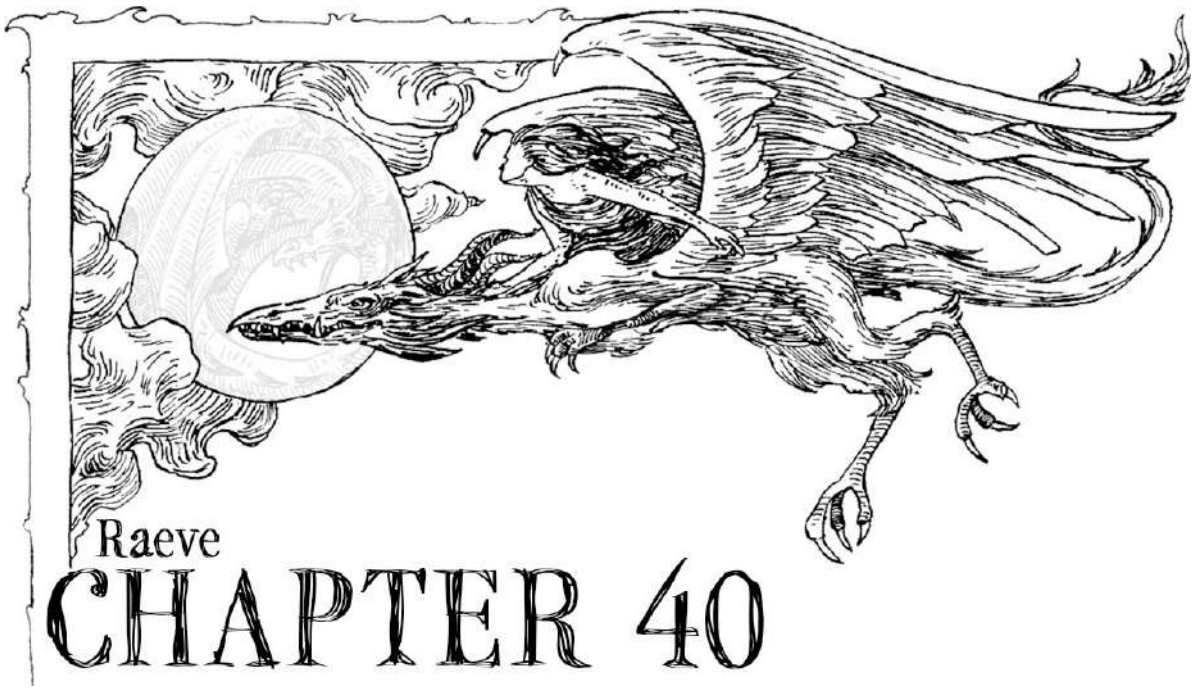
Perde iniyor, gizlilik grubum dağılıyor ve iki boyalı savaşçının beni bilenmiş bir saygıyla izlediğini görüyorum. Saiza'ya beni yargılayanların onlar olup olmadığını sormak üzereydim ki Kader Çobanı yüzüme doğru yaklaşıp beni ayağa kaldırıyor ve yeni boyanmış kanın bir kısmını bulaştırıyor.

Kalabalık dağılmaya başlıyor, çıkışa doğru akıyor, kabarık arkadaşım olmayan beni de aynı yöne doğru sürerken, belirsizlik göğsümde çalkalanıyor ve onu sıkı hissettiriyor.

Sıkışmış. *Bir*
şey seç.
Odaklanmamı
sağla.
Sakın boğulma.

Sakinleştirici melodimi mırıldanıyorum, adımlarımı sayarken bakışlarımı önümdeki halk akışına *dikiyorum,* her birinin beni her zaman ulaşamayacağım o mistik kelimeye biraz daha yaklaştırdığını hayal ediyorum...

Özgürlük.

Raeve

CHAPTER 40

I "Gongun vuruşuyla tünellerden oluşan bir labirentten geçiriliyorum; kalın, durgun havayı solumak, büyük, tozlu bir alana dökülmeden sadece birkaç dakika önce kolaylaşıyor.

krater. İmkânsız yükseklik ve genişlik karşısında gözlerim doluyor - buraya dört tane kolezyum sığdıracak kadar büyük ve yine de hareket edecek yer var.

Sanki bir şey büyük bir hızla yere çarpmış ve taş yerinden oynamış gibi.

Kaşlarımı çatarak Kaan'ın daha önceki sözlerini hatırlıyorum. ..

Ergenliğimin çoğunu ve sonraki dönemlerimin bir kısmını Johkull Klanı'nın bir savaşçısı olarak geçirdim. Her zaman bu dağların yakınında yuvalandılar ve yakın zamanda düşen Sabersythe ayı Orvah'ın oluşturduğu krateri sahiplendiler.

Sanırım bu o. Orvah'ın krateri. Sekiz evre önce düşen küçük ay.

Halk, arkamdaki boşluğa ve sinsi çobanıma fışkıran bir su gibi akıyor ve çatlamış çevreyi incelerken zihnim çalkalanıyor.

Etrafta noktalar halinde çadırlar var; her biri yere çakılmış dört ahşap direk ve aralarına gerilmiş yamalı deriden bir kapaktan oluşan sağlam yapılar.

Bir çatı oluşturuyorlardı. Dokuma kilimler ve parlayan rünlerle kazınmış çok sayıda kil vazo tarafından işgal edilen dikdörtgen gölgeler oluşturuyorlardı.

Çadırların arasında, birçoğunu daha önce hiç görmediğim silahlarla dolu bir dizi ahşap raf var: ucuna uzun bir zincir takılmış, tepesinde bir kafatasını parçalayabilecekmiş gibi görünen çivili toplar olan coplar; dev kancalı kılıçlar; ve kenarlarına inci gibi dişler takılmış küçük yassı bıçaklar. O *kadar* çok silah var ki Ruse'un cephaneliği çocuk işi gibi görünüyor.

Kraterin etrafı kumla kaplı, ancak etrafta bana eşlik edilirken ayak parmaklarımın arasından süzülen tanelere baktığımda, paslı çoğunluğun arasında gri parçalar fark ediyorum.

Demir. Elemental şarkıları duyabilenleri etkisiz hale getirmek için, şüphesiz.

Kaşlarımı çatıyorum, sonra bakışlarımı auroranın ince gümüş dallarıyla bezeli tozlu gökyüzüne, uzakta tünemiş mürekkep rengi Sabersythe aylarına çeviriyorum. Kraterin ağzında, çoğu güneşten ağarmış kafataslarıyla dolu, yıpranmış iplerden bir çaprazlama var. Çürüyen et parçaları ve saç tutamları hâlâ kemikten sarkan bir tanesinin üzerine küçük, alaca renkli bir kuş tünemiş.

Gagalıyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Az önce geldiğimiz çadırdaki kafataslarının aksine, bunlar düşmüş hayvanlara ait değil. Yuvarlak kafaları ve konik köpek dişleri var, daha taze olanında konik bir kulağın çürümüş kalıntıları duruyor.

Onlar *Fae*.

Yaratıcılar... Bu bir *savaş* yüzüğüdür.

Benim davam bu mu? Savaşmam mı bekleniyor?

Parmak uçlarım karıncalanıyor, huzursuzluk bir yılan gibi içimde geziniyor.

Kraterin çevresinde ilerlerken gong çalmaya devam ediyor, çadırdan çadıra geçiyorum, önümüzdeki halk, düşen ejderhanın göğüs boşluğunda gördüklerime benzer büyük bir kubbe şeklinde olana doğru ilerliyor. Gerçi *bu*

Onlardan çok daha büyük ve her biri karmaşık bir şekilde işlenmiş kemerlerle çerçevelenmiş birçok girişi var.

Saiza bir açıklığın önünde durup çadırın etrafına serpiştirilmiş birkaç sepetten birinden dokuma bir çiçek çıkararak bana uzatıyor. "Orvah'ı onurlandırmak ister misin?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sonraki kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Düşen Sabersythe mı?"

Saiza usulca gülümseyerek başını sallar. "O, bir gün çarptı. Onu kraterin kenarına yuvarlamak için pek çok savaşçı gerekti. Şimdi başka bir ayın yaşam alanımıza düşmemesi umuduyla ona büyük saygı gösteriyoruz."

Nabzım sert ve hızlı atarken çiçeği kabul ediyorum, salınan Herder'ıma bir bakış atıyorum, ağzını açıp tekrar esniyor, kapılardan birine doğru süzülüyor ve uykulu bir topun içine kıvrılıyor.

Sanırım bu izin.

Yutkunarak elimi çadırın kanatlarının arasına sokuyorum, nefesimi sabitliyorum, sonra içeri girip postların altında sıkışmış sıcak, nemli havayı çekiyorum.

Kalbim durdu.

Önümdeki kumların arasında muhteşem benekli bir ay var. Sanki Sabersythe, küçük, üst üste binen pullarına batan siyah ve bronz mürekkep birikintilerinin içinden yuvarlanmış gibi.

Ona bakarken gözlerimin arkası karıncalanıyor, hafif boyu ve sivri uçlarının olmayışı ergenliğinin bir göstergesi. Ejderhanın sol kanadı vücudunun etrafını sarmış, seyrek dişli kafası kanadın altına kısmen girmiş ama yine de yüzünün neredeyse yarısını görebileceğim kadar açıkta, kapağı kapalı. Bir daha asla uyanamayacağı sessiz ve huzurlu bir uykuya dalmış gibi görünüyor.

Düşüncesi bile kalbimi sızlatıyor, çünkü bu ejderha... çok *küçük*. Boyumun iki katının biraz altında. Sadece bir biniciyi taşıyacak kadar büyük, pullu sırtına sabitlenmiş bir eyerin hasarlı kalıntılarından da anlaşılacağı gibi.

Sanki bir el boynuma sarılıyor ve beni sıkıyor.

Daha sıkı.

Her ne kadar bazı ejderhalar zamanlarının sona erdiğini hissettiklerinde gökyüzüne yükselmeyi *tercih etseler de* - toparlanıp katılaşmak için

-Birçoğu bu kararı kendi başına vermiyor.

Birçoğu *bizim* tarafımızdan yürütülen savaşların yıkıcı kurbanlarıdır.

Bir de hiç gökyüzüne çıkamayanlar var. Toprakta, karda ya da kumda ölüp yattıkları yerde çürüyenler, kanları fosilleşenler. Daha sonra *bizim taraf*ımızdan çıkarılırlar.

Bizim tarafımızdan kullanıldı.

Elimi uzatıyorum, parmaklarım taşlı pullara değmeden hemen önce duraklıyorum çünkü içimdeki kederli bir varlık beni geri dönmeye zorluyor. Bakmayı bırakmam için.

Hayır, dürtü değil.

Nazik bir *rica*. Bir

yalvarış.

Boğazımı temizleyerek diz çöküyorum ve dokumamı yerleştiriyorum.

Diğerlerinin yaptığı gibi ejderhanın dibinde yere çiçek bırakıyor, eski ve yeni adakların büyüyen yığınlarına katkıda bulunuyorum. Sonra o yakarışı dinliyorum. Çaresiz, kederli isteğine saygı duyuyorum.

Arkamı dönüyorum ve arkama bakmıyorum.

I Zaten çatlamış olan cildimi rahatlatan bir gölgelik alanın altında yükseltilmiş bir kürsünün üzerine çıkarıldım.

Yanımda kıvrılan ve doygun bir gümbürtü çıkaran kedi dostuma bakıyorum. Yüzünü uzun, gür kuyruğunun altına sokuyor ve uyuyor gibi görünüyor.

Belli ki dövüşmem beklenmiyor. Aksi takdirde, beni doğrudan ringe sürerlerdi.

Kesinlikle.

Halk Orvah'a saygılarını sunmayı bitiriyor, sonra da gölge levhaların içine toplanıyor. Kana bulanmış iki erkek önümde diz çöküyor, büyük olanı kolyesini başının üzerine kaldırıyor. O

eğiliyor, elini uzatıyor ve gözlerim bir yılanla işlenmiş siyah kolyeye takılıyor. Sırtında noktalı olanla aynı görüntü.

Sıkılı yumruğundan sarkan kolye, tozlu rüzgârda sallanıyor ve bana Kaan'ın taktığı kolyeyi hatırlatıyor - daha az karmaşık olsa da.

Daha az *çekici*.

Saiza kulağıma yaklaşıyor. "Hock'un málmr'ını şimdi kabul etmelisin."

"Neden?"

"Bu davanın önemli bir parçası," diyor ve ben kaşlarımı çatarak elimi uzatıyorum. Onu açık avucuma bırakıyor, ipin bobini tenime kaba bir şekilde değiyor.

Siyah saçlı erkek de kendininkini uzatıyor; üzerinde kabartmalı bir faunya pençesi bulunan alaca bir diadem. Diğer parça kadar cilalı ya da ince işlenmiş değil.

"Şimdi Zaran'ınkini kabul edin ve her iki málmr'ı da önünüzdeki halının üzerine koyun."

Dediğini yapıyorum, iki erkek de yumruklarını göğüslerine üç kez vurup ayağa kalkarak ayrı silah raflarına doğru dağılırken kaşlarım çatılıyor.

"Yani... onların dövüşünü mü izleyeceğiz?" Soruyorum ve Saiza başını sallıyor.

"Tabii ki."

"Bunun benim davamla ne ilgisi var?"

"Bu senin duruşman," diyor ve kaşlarım havaya kalkıyor.

"Burada oturup birbirlerine vurmalarını izlemek zorunda mıyım?"

Başını sallıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, göğsümdeki tedirginlik biraz olsun azalıyor.

Zaran rakibinin sırtındaki yılanı anımsatan kısmen kavisli bir kılıç seçerken, Hock da soğanlı kafasından metal sivri uçlar çıkan bir sopa seçiyor. Canavar erkeğe yakışan bir silah gibi görünüyor.

Bakışlarım, Oah ve Oah-ee'nin kan taşından yapılmış tahtlarda oturduğu, Oah-ee'nin devasa bir yassı yaprakla körüklendiği ve Oah-ee'yi beslemeye devam ettiği başka bir büyük çadırın tam altına saplanıyor.

Kıvranan bebek. Sól da orada, Oah'nın sağındaki daha küçük bir tahtta oturuyor.

Ortak dikkatleri, halkanın düzleştirilmiş merkez üssünü oluşturan erkeklerin üzerinde toplanmış durumda.

Rüzgâr saçlarımı siyah dallar halinde savuruyor ama havadaki sıcaklığı kırbaçlamayı başaramıyor. Hock ve Zaran geniş sinsi adımlarla birbirlerinin etrafında dönmeye başladıklarında, gözleri kilitlenmiş, üst dudakları çıplak dişlerinden geriye doğru sıyrılmış halde krater boyunca uzanan gerilimi karıştırmak için. Gong, kaburgalarımı zangırdatan göğüs gümbürtüsü ritmiyle çalmaya devam ederken, içimde aynı çalkantılı adımları takip ediyorlarmış gibi hissediyorum.

Zaran alçalıyor, Hock'a saldırırken hırlıyor, kavisli bıçağı bağırsaklarına öyle hızlı saplıyor ki benimki yere düşüyor.

Bu bir antrenman maçı değil. *Öldürmek* için dövüşüyorlar. *Lanet olsun.*

Zaran geri çekilir. Kıçının üzerine yığıldı, zar zor yuvarlandı.

Hock'un sopasını doğrudan rakibinin göğsü yerine yere vurması için tam zamanında yoldan çekildi ve güçlü, kasları parçalayan bir hamle yaparak gökyüzüne kum püskürttü.

Erkeklerin birbirlerinin deri pantolonlarında ve derilerinde derin yarıklar açarak kumu kırmızıya boyamalarını, kesip biçmelerini, kaçmalarını ve sallanmalarını izlerken irkiliyorum.

Tedirginlik göğsümün etrafını tekrar sarıyor, daha da sıkıyor.

Daha sıkı.

Doğru olmayan bir şeyler var.

"Kafam karıştı. Bunun benimle ne ilgisi var?"

Tek kaşını kaldıran Saiza bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Her şey, Kholu. Senin *için* savaşıyorlar."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sonraki kelimelerim boğuluyor. "Onlar Beni *eğlendirmek* için ölümüne savaşmak mı? Ciddi misin sen?" Kaşlarını çatıyor. "Hayır, eğlendirmek için değil."

"O zaman ne-"

"Bu bir *Tookah* Duruşması," diyor, asi saçlarımın bir kısmını sivri kulağımın arkasından düzeltmeye çalışarak.

Diğer eliyle de şu anda alanda boğuşan erkekleri işaret ediyor

Kum, yumruklar savruluyor. Vahşice savurdukları yumruklardan daha fazla kan fışkırıyor. "Sana bağlanmak gibi büyük bir onur için savaşıyorlar. Kholu ile bir hayat kurmanın ve yavrular üretmenin onuru, bir insanın isteyebileceği en büyük şeydir. Ayları sonsuza dek gökyüzüne sabitlemek, tüm Johkull Klanı'nın, onların ve *onların çocuk*larının geleceğini garanti altına alacaktır. Böyle bir barışı güvence altına almak büyük bir ayrıcalıktır."

Konuşması beni yavaş yavaş yüzüyor, hızlı ve buz gibi darbelerle derimi, sinirlerimi ve kemiklerimi kesiyor...

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır-

Hock, Zaran'ın bıçağını kullanarak rakibinin boynunu kısa aralıklarla kesiyor ve boynunu yarıya kadar kırıyor. Geri kalanı, şimdi kumun üzerine yayılmış hareketsiz bedeninden kopuyor ve ciğerlerimdeki tüm nefes patlıyor. Sanki Clode nefesimi hortumla çekmiş gibi.

Cansız cesedin üzerine ziyafet çeken bir canavar gibi çömelen Hock, Zaran'ın kanlı saçlarını yumruklar ve kafasını bir ödül gibi kaldırır, sallarken zaferle kükrer, kanlı yaradan kan süzülür.

Kalabalık kükrüyor, halk yumruklarıyla göğüslerini yumrukluyor, gong sesi çarpan kalp atışlarıma ritim tutuyor.

Hock gözlerini bana dikiyor ve tüm sıcaklığım vücudumdan kaçıyor, göğsümde şiddetli bir huzursuzluk patlıyor.

Hayır, hayır, hayır-

"Hock senin galibin," diye mırıldanıyor Saiza kulağıma, düşüncelerim dikenli ipler gibi birbirine dolanıyor. "Şanslısın. Roskr'u ve Oah'ı bir kenara bırakırsak, en güçlü savaşçımız o. Şimdi büyük bir kutlama olacak, ardından sana çadırına kadar eşlik edecek ve öldürdüğü hayvanların postlarını gösterecek, umarım bağınız sağlamlaştığında gelecek döngülerde birçok güçlü oğul ve kız yapacaksınız."

Oğulları ve kızları...

Göğsüme ve karnıma bir ağırlık çöküyor, kendimi ezilmiş ama bir şekilde inanılmaz derecede ... *boş* hissetmeme neden oluyor.

Nefesimi ciğerlerime çekmeyi başaramayınca, artık neredeyse tamamen gözden kaybolmuş olan Çoban'a bir bakış atıyorum. Görünmez olmaya o kadar yakın ki elimi içinden geçirebileceğimden eminim.

Saklanmasına şaşırmadım. *Utanması* lazım.

kendi başına.

Ben de tam bunu söylemek üzereydim ki, Hock ileri atıldı ve hızlı adımlarıyla kumları savurdu. Zaran'ın kafasını kürsümün önünde yere vuruyor.

Nefesim kesildi, bakışlarım erkeğin gevşek yüzüne kaydı. Doku, tendon ve kemikten oluşan etli karmaşaya.

Kan kumun üzerinde birikiyor.

Hock önümde diz çöktüğünde hâlâ ona bakıyor, buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyordum -korkunç bir şekilde giyinmiş, kana boyanmış ve kesik bir kafaya bakıyordum-. İsli málmr'ını halının üzerinden aldı ve bana doğru uzanarak ilmeği başımın üzerinden geçirmeye çalıştı. Boynum için bir kelepçe gibi.

Öfke kaburgalarımın altında

patlıyor. "*Hayır,*" diye hırlayarak

geri çekiliyorum.

Hock'un gözleri şaşkınlık ve zorlukla karışık bir şekilde

parlıyor

örtülü gazap.

Homurdanıyor, omzumdan tutuyor ve gürleyen mırıltılar eşliğinde beni daha yakına itiyor-

Başımı öne doğru savurdum, burnunun kuvvetten çatladığını hissettim, geriye döndüğümde alevlenmiş burun deliklerinden kan fışkırdığını gördüm.

Etrafımızdaki dünya durur.

Ayağa fırlayıp geriye doğru kaçarken, o benim gölgelik alanıma doğru ilerliyor ve yüzünden aka n kanla hırlıyor. "Kendim için savaşacağım!"

Kalabalığın çoğunun üzerine bir sessizlik çöküyor, sadece birkaç soluk sesi duyuluyor. Belki de ortak dili anlayanlardan.

Hock duraksıyor, bakışları çılgınca isteğimi tercüme eden Saiza'y a kayıyor, alnı fırtınalı güneş patlaması gözlerinin üzerinde bir örtü haline geliyor.

Oah'a bakar. "*Géish den nahh cat-uein*?"

Sözleri acımasız bir ses çatışmasına dönüşüyor, gerilim artıyor.

Oah düşüncelere dalmış gibi görünüyor, geniş gözlü Oah-ee'si öncekinden daha solgun. Bana bakıyor, bebeği şimdi göğsünde kamburlaşmış ve ciyaklıyor.

Dudakları kıpırdıyor, yumuşak sözcükler hafif bir rüzgârla kulaklarıma doğru çekiliyor. "*Ne yapıyorsun*?"

O zaman benim dilimi konuşabiliyor.

Clode ile de konuşabiliyor.

İlginç.

"Bunu ben seçmedim," diye feryat ediyorum, belime bağlı kırmızı ipek rüzgârda dalgalanıyor, tüm bedenim *hareket etme* dürtüsüyle geriliyor.

Savaşmak için.

Bakışlarım, şimdi vücudunun geri kalanından çok daha katı görünen yarık gözleriyle beni izleyen Kader Çobanıma düşüyor.

Hâlâ sarmalanmış olsa da, aramızdaki havada huzursuzluğunun arttığını hissediyorum. Sanki bir sonraki adımımın ne olacağını görmek için bekliyor. Ama eğer bu benim kaderimse -eğer beni yönlendirdiği şey buysa- bunu kabul etmiyorum.

Tek bir parça bile.

Son birkaç aurora döngüsü boyunca, Essi'mi kayıp giderken kucakladım, Nee'ye veda ettim, demir bir iğneyle vuruldum ve acıdan bayılacak kadar çok kırbaç yedim. Bir ejderha gürültüsüne yem oldum, neredeyse yutuluyordum, kalbimin teklemesine neden olan tek erkek tarafından geri çevrildim, bir uçurumdan aşağı sürüklendim ve aklımın sonuna geldim.

Savaş becerileri ne kadar olağanüstü olursa olsun, bu erkeğin málmr'ını *kabul et*miyorum. Bu erkeğin çocuklarını doğurmaktansa, küçük diski kafatasına öyle bir saplarım ki kemiği yarılır ve yumuşacık beynini deler.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bilmek de istemiyorum. Her şeyden önce bir çocuk büyütmek *istemiyorum.* Bundan kaçınmak için Fate Herder'la savaşmam gerekiyorsa, savaşırım. Güzel, efsanevi canavar ya da değil.

Hock'un kanından bir damlacık burnumun hizasından aşağı süzülüyor, üst dudağım geriye doğru soyuluyor. "*Kendim* için savaşacağım."

Sözlerim kraterde tıslıyor.

Oah-ee yutkunuyor, erkeğine doğru eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Bana bakıyor, bakışları Hock'a, uykulu Herder'ıma ve sonra tekrar bana kayıyor. Oah-ee'sine bir şeyler söylüyor ve Oah-ee titreyen bir nefes veriyor, bakışları altın ipek kıvrımların arasında sokulan bebeğine kayıyor.

Sessizlik vuruyor.

Bir elini gencin alnında gezdiriyor, sonra boğazını temizliyor, ancak gözümün içine bakıp "Kader Çobanı ringe girmenizi engellemediği sürece kararınıza karşı çıkmayacağız" derken kelimeleri hala boğuk çıkıyor.

Raeve

CHAPTER 41

Ben kıpırdamadan dururken Aiza beni parşömen inceliğinde kan çizgileriyle boyuyor. Hock'un kumlu savaş alanında bir ileri bir geri yürümesini izlerken, onun

İleri atılıp avını mideye indirmek için sabırsızlanan vahşi, et yiyen bir hayvan gibi dişlerini göstererek derin nefesler alıp verirken bakışlarını sıkıca bana dikmiş.

İç çekerek kelepçemi kolumda daha rahat bir konuma itiyorum.

Kaçış planı basitti: uçurumdan aşağı tırmanmak ve nehri duvara kadar takip etmek, elimden geldiğince gölgede kalmak. Bir Moltenmaw'ı büyülemek. Rekk Zharos'u avlamak ve ona işkence ederek öldürmek. Şimdi başlangıç çizgisinden sadece iki adım ötedeki bu adamın kafasını kesmek zorundayım.

Şu anda gürleyen metalik bir lekeden biraz daha fazlası olan, neredeyse görünmez Herder'ıma bir bakış daha attım ve hayatıma girdiği ana lanet ettim.

Saiza göbeğimin üzerinde bir kan çizgisi daha döndürüyor. "Senin için kazanan erkeği sevmiyor musun?"

Benim için kazandı...

Bu öyle bir şey değildi.

"Ben bu erkeği seçmiyorum," diye azarlıyorum ve kaşlarını çatıyor, güzel güneş gözlerinde şaşkınlık dönüyor.

Fırçayı burnumdan aşağı, dudaklarımın, çenemin ve boynumun üzerinden geçiriyor. "Pek çok vahşi gruuc avladı - büyük, dişleri olan, alt edilmesi neredeyse imkânsız hayvanlar. Çadırı büyüktür, onların postlarıyla sarılmış ve kaplanmıştır. Ünlü gücünün kanıtı. Sen Kholu'sun. Senin soyun ayları gökyüzüne bağlayacak ve büyük bir barış getirecek. Güçlü bir efendi istemiyor musun?"

Kıllandım.

Daha ne kadar net olmam gerekiyor?

Bu ipeği kaldırıp erkeğin bedenime girmesine izin verdiğim bir gerçeklik yok. Onun etkileyici çadırına tek bir adım attığım bir gerçeklik yok. Boğazımı ona açtığım bir gerçeklik yok - derin, ilkel bir saygının eğimi.

Kulaktan kulağa kesmesini tercih ederim.

"Bu erkeği, bu unvanı, *hiçbir şeyi* istemiyorum," diye homurdanıyorum, yanımdaki metalik hava parçacıklarından oluşan lekeye bir kez daha keskin bir bakış atıyorum ve Kader Çobanı'nın dikkatini gerçekten iyi verdiğini umuyorum. "Bedenim benim ve onunla istediğimi yaparım. Başka bir *şey değil.*"

Saiza'nın yüzü kızarır ve gözlerini kaçırarak başını eğip boyun eğer. "Anlıyorum Kholu. Farklı değerlere beşiklik ediyoruz. Haddimi aştığım için özür dilerim."

"Sorun yok."

Sadece bitirmek istiyorum.

Gitti.

Saiza bana küçük bir gülümseme gönderiyor, sonra da Hock'un hareketlerini gözlemlemeye devam ederken kolumun uzunluğuna daha fazla girdap çiziyor - vücudunun nasıl değiştiğini inceliyor. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarışını. İri cüssesinin aldığı hasarı.

"Nasıl dövüşüleceğini biliyor musun?" Saiza soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Bir *savaşçının dövüştüğü* gibi mi?"

Bakışlarım ona kayıyor, kaşlarım birbirine çarpıyor.

Duraksıyor. "Kimse Johkull Klanı'ndan olanlar gibi dövüşemez. Boltanik Ovalar'ın en güçlüsü biziz. Bu yüzden bir daha ayın düşmeyeceği bu toprakları kazandık," diyor ve etrafımızı saran krateri işaret ediyor. "Hock'un yapması gereken tek şey size boyun eğdirmek ve deneme sona erecek. Galip olmak için onu *öldürmelisin*. Vahşi Gruuc'u öldürme ve kendi çadırını kurma hakkını kazanmak için. Sonra da kafasını kesmelisin."

Ona vahşi gruuc öldürmekle ve çadır kurmakla ilgilenmediğimi söyleme zahmetine girmiyorum. Hock'u öldürdükten sonra nehre geri döneceğim, sonra donana ve sonunda duvarla buluşana kadar nehri takip edeceğim. Eğer Kader Çobanı beni durdurmaya çalışırsa... şey.

Umarım iş o noktaya gelmez. Hayvanları seviyorum ve onları öldürme düşüncesinden tiksiniyorum.

"Daha önce de erkeklerin kafasını koparmıştım," diye mırıldanıyorum gergin dudaklarımın arasından. *Belli ki yeterince değil, ne kadar lanetli olduğumu düşünürsek, kesinlikle, şüphesiz, yüzde yüz.* "Bu da farklı olmayacak."

Gerilim dolu bir sessizlik yaşanırken Saiza
beni yaklaşan savaşa hazırlamaya devam ediyor, bakır kolyem kaldırılıp kenara konuyor. Saçlarım taranıyor, sonra neredeyse kalçalarıma kadar inen bir örgü haline getiriliyor, gong çalmaya devam ederken bir ip gerilerek bağlanıyor.

Tamamen hazır olduğumda, Kader Çobanımın tekrar görüntüye geçişine bir göz atıyorum ve bana bakmak için gözlerini açıyorum.

Sert ve yoğun bakışlarını üzerimde tutarken o yarık gözbebekleri şişiyor. "Beni durdurmaya çalışmayın."

Tek alabildiğim bir kuyruk fiskesi, sanki *"Ofi git. Ait olduğun ringe geri dön. İşini yap."*

Çenemi kaldırıp canavara daha fazla aldırış etmeden gölgeden çıkarken tüm cemaat nefesini tutmuş gibi görünüyor. Tek bir damlasını bile.

Bu beni durdurmayacak. Durdurmayacağını biliyorum. Başından beri beni istediği yerin burası olduğunu bilmeliydim: savaş ringine geri dönmek, kan dökmek.

Belki de Kader - *Kader* her kimse - bir sebepten ötürü Hock ve Zaran'ın ortadan kaldırılmasına ihtiyaç duyuyor, bu yüzden Çoban beni bu işi yapmam için buraya saptırdı. Her ne için olursa olsun, yine *kullanıldığım* hissinden kurtulmak zor.

Şimdiye kadar alışmış olmalıydım.

Silah rafına doğru ilerliyorum ve parmaklarımın güvenli bir şekilde saramayacağı kadar ağır ya da kalın olduğunu hemen fark ettiğim birkaç tanesini kancalardan kaldırıyorum. Deri kabzalı küçük bir demir balta alıyorum ve elden ele dolaştırdıktan sonra yoluma çıkmaması için gömleğimin fazlalıklarını kesmek için kullanıyorum.

Kana bulanmış ipek parçasını rüzgâra savurarak ringe giriyorum, Hock'un göz temasını korurken dış çevrenin etrafında yavaş ve sabit bir daire çizmeye başlıyorum. Çivili sopasını pürüzsüz bir sopayla değiştirmiş, şüphesiz benimle bağ kurma "hakkını" kazanma çabaları sırasında beni deforme etmek istemiyor.

Ne boktan bir şey.

Boynumu bir yandan diğer yana kırıyorum, nefeslerimi derin ve yavaş olana kadar sabitliyorum.

Sakin ol.

İlk hamleyi *onun* yapmasını bekliyordum.

Hock başını sallar, yüzü böğüren bir kükreme ile bozulmadan önce nefesinin altında mırıldanır. Hücum eden bir canavar gibi arenada ilerlerken kumları tekmeleyerek saldırıyor.

Adımlarının titreşimlerini hissedebileceğim kadar yaklaşana kadar bekliyorum. Koyu sarı gözlerindeki turuncu çakmak taşlarını görebiliyorum.

Kalabalıktan gelen ortak soluk sesleri arasında vücudumun üst kısmını onun savurduğu gürzden uzağa doğru bükerek yana savruluyorum. Dönüyorum, baltamın bir darbesiyle etrafımda dönüyorum.

Kan fışkırıyor, silahım deriyi ve eti yarıyor, kemiği sıyırıyor, karnının yan tarafını kesiyor. Öldürecek kadar derin olmadığını fark edip geri kaçıyorum, bakışlarım kükreyen rakibime kilitlenmişken bir avuç kumu yumrukluyorum.

Hock elini yaraya vurarak avucunu kaplayan kan tabakasını incelerken gözlerinde su katılmamış bir şok parlıyor ve ardından derisini yakacak kadar şiddetli bir öfke patlaması yaşanıyor.

Kalplerini delmeden hemen önce erkeklerin bana böyle baktığını gördüm.

Yaralı gurur bakışı.

Ona duyguyu sindirmesi için zaman vermiyorum, saldırıyorum, sağa sola kaçıyorum. Dikkatini ayaklarıma çekerek ellerimin ne yaptığından ziyade bir sonraki hamlemin yönüne odaklanmasını umuyorum.

Bileğimin bir hareketiyle elimdeki kum kepçesini havaya savuruyorum, Clode da rüzgârı kamçılayıp gözlerine püskürtüyor ve kendi isteğiyle bana yardım ediyor.

Hock
kükrüyor.
Gülümsüyo
rum.
Ben de seni
seviyorum, Clode!
Özledim seni!

Hock gözlerine vururken ben de sırtına atlayıp kolumu boğazına doluyorum, tam baltamı şahdamarına saplamak üzereyken kolumu kavrayıp vücudunu öne doğru çekiyor.

Havada savrulurken bıçağımın temas ettiğini hissediyorum, kendimi çarpışmaya hazırlıyorum, böylece yere çarptığımda hemen yuvarlanıp yoldan çıkıyorum.

Sırtımı yere vuran kör bir topuz darbesinden kıl payı kurtuluyorum.

Ayağa fırlıyorum, boğazındaki çok sığ yarığa basarak geri kaçtığını görüyorum.

Lanet olsun.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyor, bir yandan pantolonunun cebine uzanırken bir yandan da gürültülü sözler sarf ediyor. Muhtemelen taşaklarının hâlâ var olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordu.

Yeniden ayarlaması için ona fazla zaman vermek istemediğimden, tekrar saldırıyorum, sağa sola kaçıyorum, elini kurtardığında birkaç uzun sıçrama uzaktayım.

Parmaklarından sarkan ince, saf dalları çok geç görüyorum, bedenimi o yöne doğru fırlatıyorum bile; elini ileri doğru iterken baltam sallanıyor. Küçük, tıslayan bir yılan aramızdaki havada savrulurken, ağzını açmış.

Dişler gerildi.

Yılan bir ısırıkla göğsüme vururken silahım Hock'un kalçasını yarıyor.

Yuvarlanıyorum, yerde taklalar atıyorum, kendimi tekrar ayaklarımın üzerine atıyorum ve geriye doğru adım atıyorum. Küçük yılanın kumların arasında kıpırdanışını izliyorum - pratikte taneciklerle karışıyor.

Ne?

O.

Sikeyim.

Sol göğsümün üst kabarıklığındaki zonklayan acıyı avuçluyorum, gözlerimi şimdi bir avuç uzun sıçrama mesafesinden bana sırıtan pislikten ayırmıyorum. Kumun üzerine kan sızdıran üç yeni kesik izi taşımasına rağmen sanki çoktan kazanmış gibi.

"Kim *bunları* cebinde taşıyarak dolaşır-"

Ani bir baş dönmesi beni sendeletiyor ve kalabalığın soluk soluğa mırıldanmaları eşliğinde kendimi dengelemek için elimi uzatıyorum.

Yaratıcılar... O yılan beni zehriyle zehirledi.

Hock chuffs, sonra hücum.

Ben de hücum ediyorum, çünkü bu pislik tekrar üzerime gelirken hareketsiz durmamın imkanı yok.

Elimi baltama dolayarak, hangi iki kaburga kemiğinin arasını keseceğimi düşünüyorum, sola doğru kaçıyorum, baş dönmesinin bir başka ucuyla yer öyle bir şiddetle sallanıyor ki bir adım tökezliyorum.

Silahı omzuma çarpıyor ve köprücük kemiğimden dirseğime doğru bir acı patlaması yaşanıyor.

Geriye doğru kaçarken, kolumu vücuduma sımsıkı sarıyorum, sinsice yaklaşan erkeğe bakıyorum, kavrulmuş ciğerlerime nefes alıyorum ...

Neydi o?

Dodge'um *mükemmeldi*... ta ki öyle olmayana kadar.

Bir yalpalama daha ve kaburgalarımın arkasında bir korku ampulü patlıyor, farkındalık karnımda yükselen, omurgama dolanan, boğazımdan yukarı kıvrılan aurora şeritleri gibi doğuyor.

Zehir sistemimde hızla ilerliyor.

Çok hızlı.

Tüm dünya yan yatmış gibi görünüyor, adımlarım da onunla birlikte yalpalıyor, kendimi tutmak için elimi kuma koymak zorunda kalıyorum. Hock'un yüz hatlarında bir memnuniyet parıltısı beliriyor, dudakları muzaffer bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Seni şerefsiz *pislik,*" diye hırlıyorum, sağa sola saldırıyorum, sonunda alçalıyorum ve yerde kayıyorum. Baltamı çıkarıp baldır kaslarına saplıyorum ve aynı anda silahı yüzümün yanından hızla geçiyor.

Kükrüyor, tökezleyerek öne fırlıyor, pantolonundaki yırtığı kontrol edebilecek kadar benden uzaklaşıyor, taze yara bacağının arkasından kan akıtıyor.

Gözleri inançsızlıkla şişiyor.

"Yarı boyunda bir kadına yenilecek olmanı içine sindiremedin, ha?" Hâlâ alay ederek ayağa kalkıyorum. "Seni *mahvedeceğim,* sonra da kesik kafanı The Fade'e kadar tekmeleyeceğim," diye homurdanarak tekrar saldırıyorum-

Dünya sarsılıyor ve beni de beraberinde götürüyor. Elim kendimi yakalamak için havaya kalkıyor, ancak elim yer sandığım şeyin içine doğru düşüyor.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, sendeleyerek garip bir şekilde yana doğru çömeliyorum ve kendimi *gerçek* zeminde yakalıyorum - kalbim çok hızlı atıyor.

Sikeyim.

Ağırlığını yaralı bacağının üzerinde deneyen Hock'un keskin bakışlarıyla karşılaşıyorum...

Bu hiç iyi değil.

Bunu hemen bitirmeliyim.

Hock'un topallayan adımlarla taklit ettiği geniş bir kavis çizerek ilerliyorum. Bakışlarım hırlayan rakibimin üzerindeyken, baltamın kabzasına sarılı deri bağı çekiştiriyor, gergin ve sağlam malzemeyi çözüyorum.

Hadi, pislik. Bir hamle yap.

Suçluyor.

Ben de ona doğru hızla yaklaşıyorum.

Birkaç uzun hamle ötede elimi geriye doğru savurup baltamı fırlatıyorum. Balta bir şimşek hızıyla havayı yararak doğruca göğsüne doğru ilerliyor-

Uçan silahtan daha hızlı hareket ediyor ve muazzam vücudunu dramatik bir şekilde eğerek ondan kaçıyor. Balta vınlayarak yanından geçti ve ben sıçrayıp ona yapıştım. Çökmüş bedenine tırmanıyor ve ayağımı bacağının arkasındaki oyuğa vuruyorum.

Hock başını eğiyor ve *kükrüyor*, öyle bir ağırlıkla dizlerinin üzerine çöküyor ki yer titriyor, ben deri şeridi kalın boynuna dolayıp sıkarken kalabalığın nefesi kesiliyor.

Sıkın.

Hiç şüphesiz açık olan ağzından çıkan boğulma sesleri beni teşvik ediyor. Hock dağ gibi görünebilir ve ana rahminden sallanarak çıkmış gibi hareket edebilir ama boynu hâlâ narin.

Hala *nefes* alması gerekiyor.

Tüm gücümü bağı gergin tutmak için harcıyorum, kollarımdaki ve göğsümdeki kaslar muazzam bir çabayla yırtılıyor. Hock boğazını pençeliyor, parmaklarını derinin altına sokmayı başaramıyor, onun yerine tüm vücudunu öne doğru sarsıyor.

Ağırlığını kendi avantajına kullanıyor.

Manevrayı önceden tahmin ederek bacaklarımı beline doluyorum ve kaymaya gönüllü bir yolcu oluyorum. Yere çarpıyoruz, sol omuzlarımız sıcak kuma gömülüyor.

Kamburlaşıyor, omurgası kamburlaşıyor, beni bedeninden ayırmaya çalışıyor. Bacaklarımı ve yumruklarımı sıkıyor, onun çılgın hareketleriyle hareket ediyor, hayat emen bir parazit gibi ona yapışıyorum.

Deri şeritler avuçlarımı kesiyor, dudaklarım dişlerimden geri çekiliyor, beynim o kadar çok kan pompalıyor ki başım hafifliyor ve havalanıyor. Dünya etrafımızda sallanıyor, sanki dalgalı kum gölünde bir saldaymışız gibi ve bunun benim tek şansım olduğunu *biliyorum*.

Eğer onu şimdi yakalayamazsam, boku yerim.

"Geber, seni yozlaşmış pislik!" Homurdanıyorum, son gücümü kollarımı bir kez daha sıkmak için harcıyorum ve bağı daha da sıkılaştırıyorum.

Geriye uzanıyor, başımın etrafına vuruyor, örgümü pençeliyor. Çekiştiriyor ama güçsüzlüğünden zayıfladığını anlayabiliyorum.

Sıcak beklenti göğsümde kabarcıklar oluşturuyor.

Zayıflayan çaresiz çekişlerinden kafa derim yanıyor.

Zayıf ...

Vücudundaki tüm gerginlik gevşiyor ve kolunu bırakmasıyla başı yana düşüyor. Rahatlama bir kar fırtınası gibi içime doluyor, iniltili bir nefes olarak boğazımdan yukarı akıyor.

Başardım

. Çıktı.

Şimdi kafasını keselim.

Nefes almakta zorlanırken, sıcak dalgalarının oluşturduğu sisin içinden güneşin sert parıltısına bakıyor, hem yakın hem de inanılmaz derecede uzakta görünen silahımı bulmaya çalışıyorum.

Bağları çözüyor, yaralı ellerimle Hock'un iri, gevşek bedenini itiyor, bacağımı altında ezildiği yerden çıkarmaya çalışıyorum. Sonunda serbest kalarak sallantılı bir şekilde ayağa k a l k ı y o r u m ; tüm dünya devriliyor, sallanıyor. Balta bir oldu, sonra yarıldı.

Yine ayrılıyoruz.

Bir tanesine odaklanıyorum ve ileri atılıyorum, onu savurmak için katlanıyorum, sadece kum taneleri topluyorum, illüzyon sisten yapılmış gibi dağılıyor. İnleyerek öne doğru yuvarlanıyorum, kendimi dengesiz bir çömelişte yakalıyorum, göğsümdeki ısırık derin, yıkıcı bir acıyla gümbürdüyor ve boğazını kesmek için açlığımı kamçılıyor. Saçlarını yumruklamak, kanlı ödülümü kaldırmak, sonra buradan çıkıp gitmek ve *asla* arkama bakmamak.

Bakışlarımı sağa sola çevirip silahı arıyorum.

Nerede o-

Nerede o-

Nerede o-

Bakışlarım, hemen sağımdaki kumun üzerinde güneşte parlayan bilenmiş kafasına takılıyor. İçimi bir rahatlama telaşı daha kaplıyor.

Uzanıyorum, uzanıyorum.

Bir gölge etrafımı sarıyor; sert bir şey başımın yan tarafına çarpmadan önce aldığım tek uyarı bu.

Vücudum çok hızlı yükselirken şakağımda ağrı patlıyor.

Çok yavaş.

Azalan görüşümde ışıklar yanıp sönüyor ve kuma o kadar sert çarpıyorum ki dişlerim dilime saplanıyor, kraterin dik kenarına bakarken yüzümün kenarından ılık bir şey dökülüyor.

Göz

kırpmadan.

Hareketsiz.

Ben sadece... yalan söylüyorum. Göz kapaklarım ağır, başım daha ağır. Birçok aurora döngüsü önce o hücrede kafam karışmış bir şekilde uyandığımda hissettiğimden daha zayıf ve kırılgan hissediyorum - en başında.

Bu yeni, çarpık gerçekliği mantıklı bir şeye dönüştürmeye çalışırken halsiz zihnim çalkalanıyor ...

Ölmemiş miydi?

Onu yeterince uzun süre boğmadım mı?

Beni aptal yerine mi koyuyordu?

Kalk, Raeve.

İnleyerek yana doğru yuvarlanıyorum, sonra ellerimi ve dizlerimi itiyorum.

Yalpala.

I asansör benim Kafa, görmek çift ve Çadırlar.

Çift kişilik Kalabalığı. Büyük, parlayan güneş topunu ikiye katla.

Kollarım bükülüyor ve yüzüm kuma çarpıyor.

Hock'un silahı havada dönerek baltamın yanında durdu ve ben onun geniş gölgesinde k a l d ı m .

Getir. The. Siktir. Kalk!

Hırlayarak sonunda ayağa kalkmayı ve dönmeyi başardım.

Zemin ipuçları.

Hiç hissetmediğim kadar ağır, dünyanın şiddetli eğimiyle tökezliyorum, kendimi zar zor yakalıyorum.

Hock bana doğru yürüyor, kasları her sinsi adımda dalgalanıyor, boynu gözleriyle uyumlu derin, kırmızı girintilerle kesilmiş - beyazlar şimdi boğulma gerginliğinden kırmızıya boyanmış. Onu vahşi gösteriyor.

Kuduz.

"*Gúide,*" diye homurdanıyor, bu boyun eğmek anlamına geliyor olmalı çünkü Saiza kenardan bağırıyor. "*Gúide, Kholu*."

"*Siktir git,*" diye höykürüyorum, yere bir tomar kan tükürüyorum, göz kapaklarım kapanmakla tehdit ediyor. "Ve benim adım Raeve, seni yozlaşmış bok parçası."

Homurdanıyor, hamle yapıyor. Yumruğunu çeneme o kadar hızlı indiriyor ki, yere çarpana kadar kafatası dizilerinin hızlı bir hareketle süzülüşünü izleyerek düştüğümü fark edemiyorum. Tüm nefesim ciğerlerimden fışkırıyor ve öksürerek nefes almaya çalışıyorum. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum-

Bana sarılıyor, yoğun ağırlığı kalçalarıma yükleniyor.

Elimi sağ uyluğundan geçiriyorum ve parmaklarımı açık deriden geçirip Zaran'ın daha önce yuvarlak kılıcıyla açtığı uzun yarığa sokuyorum.

Hock kükreyerek önce bileğimi, sonra diğerini yakalıyor. Onları başımın üzerinde yere yapıştırıyor, gong sesi bir şekilde havayı acı veren çarpıntısıyla dolduruyor, gözlerime kum atıyor.

Hock'un elinin tersi yanağıma öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, tüm dünya yanlara doğru yırtılıyor, başım hareketle birlikte kırılıyor, ağzım gevşiyor ve kumla kaplanıyor.

Vücudum acıdan kapanıyor. Acıdan. Hareket
etme yeteneği.

"*Gúide*."

Kendi isteğim dışında ona bağlanmaktansa ölmeyi tercih ederim. Kader Çobanı bunu kesinlikle biliyor olmalı.

O yaratık beni buraya, tam şu ana getirdi, asla boyun eğmeyeceğimi bilerek. Bunun anlamı...

Bu bir *suikast*. *Bana*
karşı.

Kesinlikle eğilmeliydim.

"Gúide!" diye tekrarlıyor, havayı parçalayan bir komut.

"Siktir... seni," diye pufluyorum kanlı kum yığınlarının arasından.

Fate Herder'ın canı
cehenneme. Her *şeyin*
canı cehenneme.
Saçlarımı öyle bir yumrukladı ki boğazıma bir kahkaha düğümlendi.
kafa derimden büyük parçalar koparmak üzere olduğundan eminim. Başımı tekrar kaldırmak için onu kullanarak bana kaşlarını çatıyor. Görüşüm bölünüyor, birleşiyor.
Yine ayrılıyor.
Bu gong, tüm arena titreşen rüzgar ve kum girdabına dönüşene kadar daha da sert bir şekilde çalmaya devam eder.
Diğer elini kaldırdığında bile Hock'un yüzüne gülmeye devam ediyorum.
Bir gölge güneşi gölgeler.
Bir kükreme havayı yarıyor.
Hock başını gökyüzüne doğru eğiyor, eli hâlâ bana vurmaya hazırlanırken bir Sabersythe havalanıp korkunç pençesini kafatası yüklü iplerin arasından geçiriyor ve onları gökyüzüne doğru yırtıyor.
Kafatasları yağmur gibi yağıyor, kuma mini ay yağmurları gibi yağıyor. Halk çığlık atıyor, ama benim nabzım daha yüksek sesle bağırıyor.
Rygun yeri titreten bir *gümbürtüyle* kraterin dudağına düşerken bir şeyler gördüğümden eminim. Kaan, Rygun'un iplerini kullanarak kendini aşağıya doğru iterken, boynunda asılı duran málmr'ı dışında gömleksiz, güzel yüzü bir milyon delirmiş adamın öfkesiyle yırtılmış.
Kaan'ın botları yere vurdukça bir şeyler gördüğüme emin oluyorum. Ellerini yumruk yapıp dünyayı sarsan adımlarla bana doğru yürürken dudakları tanıdığım kelimeleri şekillendiriyor, Bulder'in lehçesiyle boğuşurken boynundaki tendonlar geriliyor.
Krater sallanmaya başladığında bir şeyler gördüğümden eminim, yerdeki devasa çatlağa rağmen bir rahatlama çizgisi beni neredeyse ikiye ayırıyor. O köz gözlerin bana kilitlenmiş olmasına rağmen,

Benimle bağlanma *hakkını* talep etmeye niyetli başka bir erkeğin altında kumun üzerine yayılmış ...

Muhtemelen değil a iyi zaman için Övgü onu üzerinde onun

avcılık becerileri, ama lanet olsun, *bu cazip*.

Raeve

CHAPTER 42

Kaan kratere hükmediyor, her uzun adımda yer bir kez daha sarsılıyor, vücudu terden parıldayan dalgalı bir kas kulesi gibi
Güneşin altında, yara izleri paslı çevreye karşı solgun.

Saçlarını geriye doğru çekmiş, isli kaşlarını bana yapışan vahşi bakışlarının üzerine sıkıştırmış. Bu, kaburgalarımın arasına, buz gibi iç gölümün derinliklerine bir ip atıyor ve orada tam olarak göremediğim ağır ve çırpınan bir şeye takılıyor.

Titremeye başlıyorum, dişlerim birbirine o kadar sert çarpıyor ki kırılmadıklarına şaşırıyorum. Bunu kafatasımın muhtemelen çatlamak üzere olmasına bağlıyorum. Kesinlikle daha derin bir şey değil. Şu anda göğsümü dolduran bu ezici rahatlama dalgasından çatlamak üzere olan bir yumurta gibi titremiyorum. Burada olduğu için rahatlama. Benimle birlikte.

Bu-

Kesinlikle öyle değil.

Hock dışındaki diğer tüm klan üyeleri yumruklarını göğüslerine dört kez vurur, gümbür gümbür bir ses duyulur

kratere saygı dolu bir vızıltıyla bakıyor. Kaan bunu bir kez yapar - bir yıkım ve öfke görüntüsü.

Bakışları hâlâ üzerimde oturan erkeğe kayıyor, gözleri öyle alev alev yanıyor ki korkmalıyım.

Korkmuş ...

Ben değilim.

"*Dagh ata te roskr nei*. Ueh!" Yoğun, çakıllı sesi yabancı kelimeleri öyle bir vahşilikle taşıyor ki, her hecenin çakıl taşlı tenimi aşındırdığını hissediyorum. Yumruğunu tekrar göğsüne vuruyor, bu kez elini yayarak tırnaklarını gövdesinde çaprazlamasına sürüklüyor. Dört farklı çizik izi çiçek açıyor, kızgın ve öfkeli. "*Gagh de* mi *dat nan ta ...* aghtáma."

Kelimeler bıçak gibi kesiyor, irkilmeme neden oluyor. Kral'ı tanımak için dilini anlamama gerek yok.

...

Kızgın.

Hock yükselir-Kaan'ın büyüklüğüne denk. "*Agath aygh te nei dahl Tookah atah*. *Agath dein ...* vah! *Lui te hah mát tuin.*" Kaan'ın hareketini tekrarlıyor, kendi derisini kaşıyor, sonra diğer eliyle bir kez daha kaşıyor ve kabaran göğsünde bir *X* işareti oluşturuyor.

Kaan hırlıyor. "*Heil deg* Zaran *dah ta réidi*. Heil deg dah ta réidi!"

Hock yere tükürür, pençe hareketini tekrarlar, sonra *hücum eder*. Kaan birbirine doğru birleşen iki büyük dağ gibi taklit ediyor.

Çatışma.

Bu hareketi kaburgalarıma fırlatılan bir kaya gibi hissediyorum.

Kafalarını birbirine bastırmış, ellerini sıkıca yanlarına koymuş, *hırlıyorlar*. Neredeyse kucaklaşmalarında öyle şiddetli bir yakınlık var ki, yaydıkları enerjinin yeryüzünde bir yarık daha açacak güce sahip olduğundan eminim.

Saiza aniden başka bir dişiyle birlikte yanıma geldi, ikisi de beni kucakladı, kollarımı boyunlarına doladı ve

Beni çadıra doğru sürüklüyordu.

"Ne söyleniyordu?" Gıcırdayan dişlerimin arasından mırıldanıyorum, görüşümü bulandırmaya başlayan bulanıklığı göz kırparak dağıtmaya çalışıyorum.

"Boyun eğmemiş olmana rağmen Hock savaşının zaferini ilan ediyor," diyor Saiza, Sól'un yanından geçip uzun, kalçalarını sallayan adımlarla Hock ve Kaan'a doğru ilerlerken. "Kaan senin kimse tarafından sahiplenilemeyeceğini ilan ediyor. Bizim yöntemlerimizle yetiştirilmediğinizi ve bu tür geleneklere alışık olmadığınızı söylüyor. Mahkemenin geçersiz sayılmasını talep ediyor. Hock'un roskr'u -sizin dilinizde onun *büyüğü*- olarak Hock'un Zaran'a karşı kazandığı büyük zaferi kabul etmesini ve réidi'sine bir nokta eklemek için savaş ringinden çıkmasını talep ediyor. Hock da roskr düzenine meydan okuyor ve Kaan'la savaşmak istiyor. Kazanırsa, réidi için çok daha fazla nokta kazanacak."

Kaan'ın Hock'la ölümüne dövüştüğü düşüncesi göğsümde dikenli ve rahatsız edici bir şey yaratıyor.

"Kaan Yanığın Kralı," diye zorluyorum. "Hock krala meydan okumaya cesaret edebilir mi?"

"Taçlarınızın burada pek bir anlamı yok. Biz hiçbir krallığın parçası değiliz. Sadece réidi önemlidir. Biz sadece roskr-éh için göğsümüzü dört kez yumruklarız. *En büyüğü*."

Kaşlarım çarpışıyor ve omzumun üzerinden hâlâ birbirlerine laf yetiştiren hırıltılı erkeklere bakıyorum. "Eğer Kaan en güçlüyse, neden Oah değil?"

"Pah'ı ölene kadar öyleydi," diye fısıldıyor Saiza çadıra vardığımızda. "Atalarımızın Oah'larının kemiklerini uith-roskr-ikinci en büyük- sundu. Oah Knok değerli bir Oah oldu."

Kürsüye çıkmama yardım edilirken bakışlarım Oah Knok'a kayıyor, sonra döndürülüp halının üzerine oturtuluyorum, şakağımdaki yaraya soğuk ve nemli bir şey sürülüyor.

Sallanıyorum, önümdeki sahne bölünüyor, birleşiyor. Tekrar bölünüyor.

Rygun kenardaki yüce tüneğinden arenaya hükmediyor, devasa cüssesi kraterin yarısını gölgede bırakıyor. Korkunç çatallı suratının arasına yerleşmiş mürekkep gözleri Kaan'ın her hareketini ezici bir yoğunlukla izliyor - dünya her bölündüğünde çoğaldığı gerçeği de buna yardımcı olmuyor.

Ben tam tersini hissediyorum.

Bu dövüşü izlemek isteyen tek bir parçam bile yok. Sadece bir uyku önce, Kaan Vaegor'un bir arenada kafasının uçurulmasını izlerken kılımı bile kıpırdatmazdım. Bunun yerine, *alkışlardım*.

Şimdi, düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

Anlamıyorum. Anlamak istemiyorum.

İzlemek istemiyorum.

"Peki," diye mırıldandım, titreyen elimi başımdaki yarayı hissetmek için kaldırdım, parmaklarım kanlı çıkınca kaşlarımı çattım, "onlar meşgulken, ben ölü taklidi yapsam ve siz ikiniz beni nehre geri atsanız nasıl olur?"

"Korkarım ki bu o kadar basit değil."

Bu doğru bir tutum değil.

"Kader Çobanı gitmiş," diye mırıldanıyorum, sallantılı çevreme bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. "Bence yeterince inanırsak bu kadar basit olabilir."

Göğsümdeki kanın bir kısmını temizliyor. "Yok olduğunu sanmıyorum; bence sadece görünmemeyi tercih ediyor."

Kaşlarımı çatarak krateri inceliyorum, hâlâ bu kader karmaşasını anlamaya çalışıyorum.

Başarısız.

Ne zaman kavradığımı düşünsem, anlayış tanecikleri parmaklarımın arasındaki boşluklardan kayıp gidiyor.

Eğer ölmemi isteseydi, o an gelmiş olurdu. Peki ne istiyor?

"Sende vahli yılanı ısırığı var," diyor Saiza, elindeki başparmağının pedini iki batıcı diken üzerinde gezdirdi.

Göğsümün tümseği, yüzündeki tüm renkleri terk etti. "Bu da nereden çıktı?"

Sanırım kimse Hock'un cep pitonunu bana fırlattığını görmedi. Acaba başka kaç rakip onun aşağılık, onursuz yöntemlerinin kurbanı oldu?

Cevap vermiyorum, çünkü bir anlamı yok.

Bitti. Artık ayakta durursam parçalanacakmışım gibi hissetmediğim an, oraya geri dönüp kafasını koparacağım, sonra da beynini yumruğumla ezeceğim.

Saiza'nın gözleri açılıyor, ringe doğru savruluyor. "*Gas kah ne*, veil dishuva!" diye alay ediyor, kelimeleri o kadar bilenmiş ki deriyi kesebileceklerine yemin edebilirim.

Ayağa kalkıyor ve arkamdaki vazo kümesine doğru ilerliyor, nefesinin altından mırıldanırken etrafta şıngırdıyor. Bir şeyleri karıştırma sesi geliyor, ardından bana muhtemelen runik vazolardan birinden aldığı bir fincan soğuk suyu uzatıyor. Neredeyse ...

Lumpy.

Saiza dişlerini sıkarak, "İç şunu," diye talimat verirken, Hock'a doğru keskin bir bakış daha attı. "Suyu garip bir his veren bir panzehirle karıştırdım, ama sistemindeki zehri etkisiz hale getirecek."

Başımı eğip teşekkür ediyorum, ekşi jöle kıvamındaki karışımı yudumlarken yüz hatlarım buruşuyor, buz gibi yutkunmaların kan dolaşımıma hızla sızdığını hissediyorum. Beni içten dışa soğutuyor.

Zihnimdeki bazı sallantıları düzeltiyorum.

Sól kuma çömeliyor, parmaklarının arasına biraz sıkıştırıyor, sonra ben bardağın geri kalanını yüzümü parçalayan tek bir yudumda boşaltırken dilinin üzerine serpiyor. Başını eğen Sól, gökyüzüne uzanarak ilahi söylemeye başlıyor. Duruyor, avuçlarını kuma çarpıyor, iki avuç tutuyor, sonra yumruklarını öyle hızlı savuruyor ki çoğu serbest kalıyor.

"O ne yapıyor?"

"Yaratıcıların iradesini okumak," diye fısıldıyor Saiza, boş fincanı elimden alarak.

Sól yavaşça, neredeyse ürkütücü bir şekilde parmaklarını gevşetiyor, süt rengi gözleri gevşek avuçlarında kalan taneleri arıyor. "*Gath attain de ma veil set aygh te,*" diyor, mırıldandığı kelimeler bir şekilde tozlu alanda yankılanıyor. "*Hailá atith ana te lai ...*"

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor ve Kaan'ın yüzü soluyor. O

İliklerime kadar ürperten geniş gözlü bir bakışla beni mızraklıyor.

"Kötü bir şey mi söyledi?"

"Sól, onurunuz için çoktan kan döküldüğünden, bu krateri sahipsiz bırakmamanız gerektiğini duyurdu. Eğer bunu yaparsanız, bu kötü kan dökülmüş yere daha fazla ay düşecek ve Johkull Klanı sığınak yerimizi kaybedecek. Pek çok kişi ölecek. Onun sözü kesindir."

Titremem aniden kesiliyor, sanki vücudumdaki her kas harçla dolmuş gibi.

Kaan'ın boğazındaki top yuvarlanıyor ve bakışlarımı tutarak Hock'tan ayrılıyor. Bana doğru yürüyor, málmr'ını çıkarırken gözleri empatik bir yumuşaklığa bürünüyor.

Kanım buza dönüştü.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve başını omuzlarının arasına indirdi, sırtı çıplak kalacak kadar derin bir şekilde eğildi - kavuşturduğu ellerini uzattı, güzel málmr'ını kucakladı ...

Sessizlik.

Rüzgar bile çılgınca kıpırdanışını durdurur.

Kalbim boğazımda öyle bir düğümleniyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Parçaya bakıyorum - sonsuza dek kucaklaşan karanlık Sabersythe ve gümüş Moonplume'a - mükemmel işçiliğe hayran kalıyorum. Oymanın her bir kıvrımına ve eğimine döktüğü sevgiye.

Bir görüntü beni öylesine yoğun bir şekilde sarıyor ki nefesim kesiliyor:

Kaan'ın málmr'ı çıplak göğüslerimin arasında duruyor, ben zevkten kıvranırken vücudum terden sırılsıklam olmuş, göbeğimin ötesine bakıyor. Büyük, güçlü eller tarafından kavranan ayrık kalçalarımın arasından aşağıya

...

Kaan'ın kor gözlerinin benim için parladığı yere, dilinin benim-

Halüsinasyonu bir balon gibi patlatıyorum, sadece başımı döndürmeyi başaran bir hava akımı için nefes nefese kalıyorum. Daha derin, daha acı verici bir acıyla zonklamasına neden oluyor. Hayaleti zihnimden ne kadar temizlersem temizleyeyim, içime işleyen bu yağlı sahiplenme tortusuyla baş başa kalıyorum.

Tek bir kefalet kalbimi bir dağın kökleri gibi sağlamlaştırıyor; yerinden oynatılması imkânsız.

O güzel, tehlikeli nesneyi kabul etmek istiyorum.

Tut onu.

Yakın tut.

Kısa bir süre için bile olsa.

Bu tek bilgiden güç alarak -bu tehlikeli engeli aştıktan sonra başka bir dae ile savaşacağıma dair sorunlu imalarını görmezden gelerek- uzanıyorum, parmaklarım málmr'ı sarıyor ve göğsüme yaklaştırıyor.

İçimde bir şey yerine oturmuş bir anahtar gibi yerleşiyor, yine de çok yakından bakmıyorum. Değerlendirmeyin.

Bu gerçek değil. Bu hayatta kalmak.

Kaan önümde çömelmiş, elleri boş, duruşunu o kadar uzun süre koruyor ki kalabalık mırıldanmaya başlıyor. Hatta birkaçının nefesi kesiliyor.

"O ne yapıyor?"

"Senden onun réidi'sinin üzerine parmak izini basmanı istiyor," diye homurdandı Saiza, sesi hayretle titriyordu. "Sana kendinden ve en önemlisi onurundan daha fazla saygı duyduğunu söylüyor."

Kalbim durdu, gözlerim büyüdü.

"I-" *Bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum.* "Bu hiç mantıklı değil."

"Seni kendi roskr'u olarak ilan ediyor. Onun *büyüğü*. Bu onuru kabul edersen, bu gün düşerse unvanı sana geçecek."

Düşerse-

Tuhaf, delici bir acı göğsümün derinliklerine saplanmış bir hançer gibi saplanıyor. "Ne-" Sesim çatallaşıyor ve Saiza'ya bakıyorum, gözlerimde görebilmesini umduğum bir soru var, konuşmaya çalışırsam her şeyin boğuk parçalar halinde çıkacağından eminim.

Bu ne anlama geliyor?

Saiza'nın gözleri yumuşuyor ve elini yanağıma koyup avuçluyor. "Bu, Kaan kaybederse verdiğin hiçbir karara itiraz edilmeyeceği anlamına geliyor. Talep edilmene rağmen gidebilirsin ve hiçbir onursuzluk görmezsin çünkü Hock'un büyüğü olarak kabul edilirsin."

Vücudumdaki her hücre kalın, ilkel bir anlayış akımıyla doldu, bir sonraki nefesim ürperdi.

Ne olursa olsun dışarı
çıkmamı sağlıyor.

Bakışlarım önümdeki erkeğe kayıyor, boğazımın arkasında yutkunmakta zorlandığım bir şey şişiyor ve kaçmakta ne kadar haklı olduğumu anlıyorum.

Gitmek için.

Onu önemsemek çok ama *çok* kolay.

Saiza köprücük kemiğimden kendi kanımın bir kısmını süpürüyor ve elimi boyamak için kullanıyor. "Onun üzerine basmayı seçebilir ve bu büyük onuru kabul edebilirsin."

Elimi yumruk haline getirip bırakıyorum, üzerine bulaşmış kanıma bakıyorum, sonra da diğer avucuma sıkışmış málmr'a.

Ben bunu hak etmiyorum. Hem de hiç. Ama bu güzel jestini reddederek ona saygısızlık etmek de istemiyorum.

Bu muhteşem erkeğin benim değerimi düşündüğünden çok daha ağır.

Sessizlik hüküm sürüyor ve ben bu duyguları bastırmak için savaşıyorum, sırtına boyanmış duvar resmine bakarken onları kaburgalarımın altında güreştiriyorum. Yumruğumun yarısı büyüklüğündeki o tuhaf aya... Sanki onu avuçlarımın içine alıp kucaklayabilirmişim gibi.

Elimi çok sevdiğim ayın üzerine bastırarak, önce kalbimle ona doğru düşüyorum.

Kaan'ın her yeri titriyor, hareket kolumdan ağır kalbime doğru titreşiyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Ayağa kalkıyor, çok

hızlı. Çok yavaş.

Tuhaf, yabancı bir yanım ileri uzanıp onu yakalamak istiyor. Kalması için bağırmak.

Yaşaması için yalvar.

Bakışlarını yere dikiyor ve yumruğunu kaldırıp göğsüne altı kez vuruyor, sonra dönerek silah rafına doğru yürüyor, soluk soluğa mırıldanan kalabalığın sesiyle.

Raeve

CHAPTER 43

Tı havayı kesiyor, yüzlerce bakış tenimi sıyırıyor.
Altını araştırıyorum.

Alaycı kalabalığı tarıyorum, sonra Saiza'ya bakıyorum, teni solgun, Kral'ın geri çekilişini izlerken gözleri şişiyor. "Neden altı?"

"Emin değilim," diyor. "Oah için beş. Altı duyulmamış bir şey."

Yutkunuyorum, elimi Kaan'ın málmr'ının etrafında sıkıyorum.

Yakındaki bir rafın üzerine yığılmış silahları karıştırıyor, bir şeyleri kenara itiyor, sonunda daha önce fark ettiğim küçük bıçağı kavrıyor - yassı bıçağın kenarına monte edilmiş bir maw değerinde konik dişlere sahip olanı.

Elden ele geçiriyor, homurdanıyor, sonra botlarını çıkarıp bir kenara fırlatıyor. "*Hach te nei*, *Rygun,*" diye homurdanıyor, canavarını işaret ediyor, sert sözleri kraterin dik duvarlarında yankılanıyor. "*Hach te nei*, *ack* gutchen!"

Saiza'ya doğru eğildim. "Ne diyor?"

"Rygun'a geri çekilmesini emrediyor... savaşın sonucu ne olursa olsun."

Son dört kelime göğsümün üzerine kaya gibi düşüyor.

Alev alev yanan gözlerini hâlâ Kaan'a dikmiş olan canavar göğsünü serbest bıraktığı bir nefesle dolduruyor, ses o kadar aşındırıcı ki krateri çok iyi anladığım ateşli bir şiddet vaadiyle dolduruyor.

Çok mükemmel.

Kaan bir emir daha verir. "*Hach te nei*, *Rygun*. Ack!"

Rygun kanatlarını geriyor, yüzünü gökyüzüne çeviriyor ve yakıcı bir çığlık atıyor; sese, toz mavisini kavuran, yalayan ve fiske atan kırmızı alevlerden oluşan bir mantar eşlik ediyor.

Halk çığlık atıyor, yavrularını sıcaktan korumak için üzerlerine çömeliyor. Diğerleri ise sanki devasa ejderha başını eğip alevlerini kratere boşaltmaya karar verirse bu onları kurtarabilecekmiş gibi yere atlıyor.

Ben de çömeliyorum ama farklı nedenlerle... Derim solmuş bir milyon rünün kalıntılarıyla *aydınlanırken* kendimi bir top haline getiriyorum. Böylesine keskin bir gölgeye dönüşen eski gravürlerden yayılan ışık, Gölge'nin kasvetli derinliklerine tünemiş Ayyıldızlarından birine rakip oluyor.

Derimin üzerine çizilmiş rün kalıntılarına - gökyüzündeki ay sayısından daha fazla kez beni bir araya getirmek için kullanılan katman katman minik gravürlere- çok yakından bakmamaya çalışarak üzerime öyle eğilmişim ki Saiza'nın yanımda olduğunu unutuyorum. En azından gözlerim açılana ve onun şişkin bakışlarını yakalayana kadar.

Bakışları vücudumda geziniyor ve benimkilerle buluşuyor. Kalbim boğazıma kaçıyor ve konuşmak için ağzımı açıyorum-

"Gülmene şaşmamalı," diyor, sonra arkama uzanıp bir battaniyeyi sırtımdan geçiriyor ve omuzlarıma doluyor. "Kırılmaz olan her zaman kırılır."

Onu düzeltmiyorum. Ona sayılamayacak kadar çok kırıldığımı söyleme. Güldüğümü çünkü kalbimde hissettiğim acının etime ve kemiğime verilebilecek her *türlü* zararı gölgede bıraktığını.

Bunun yerine, Rygun sanki ayları cızırdatmaya çalışıyormuş gibi gökyüzüne doğru ateşli öfke nöbeti geçirirken, ona teşekkür eden uyuşuk bir gülümseme veriyorum ve kordonlu kumaşın içine gömülüyorum.

Ne yapacağının söylenmesinden hoşnut değil gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu demir kelepçeyi koparabilseydim, kaderi kendi ellerime alırdım.

Alevi kesiliyor ve gökyüzüne doğru fırlıyor, pençelerinin kraterin dudağını deldiği yerden kaya parçaları yağıyor. Devasa kanatlarını çırparak krateri kabaran bir boraya çeviriyor ve hepimizi yüzlerimizi kum kırbacından korumaya zorluyor.

Daha yüksekte daire çiziyor... daha yüksekte... ta ki klan halkının kendilerini çözecek kadar rahatlayacağı kadar uzaklaşana kadar.

Kaan kraterin merkezine, Hock'un Zaran'ı yenmek için kullandığı çivili gürzü tekrar kullanarak volta atmaya devam ettiği yere doğru yürürken ağzım kuruyor. Çivili gürzün havada takip edilemez bir hızla savrulup Kaan'ın yüzünün yan tarafına çarptığını hayal ediyorum.

Kafatasını parçalıyor.

İrkiliyorum, bedenim korkunç titremesini yeniden canlandırıyor, şakağımdan aşağı daha fazla kan sızıyor. Panzehir dengemi bozan kırışıklıkları düzeltmek için çok çalışıyor ama yeterince hızlı değil.

Yeterince hızlı değil.

Yine de kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Saiza ayağa kalkmama yardım etmek için sıçrıyor ve yaslanabileceğim bir direk görevi görüyor. Diğer dişi başımdaki yarayı tekrar silerek kalın ve etkili bir şey sürerken, erkekler sinsi adımlarla birbirlerinin etrafında dönerek göğsümü eziyorlar.

Sonunda hücuma geçiyorlar; ateşli bir öfkeyle tekrar tekrar çarpışıyorlar, her etli, hırıltılı çarpışma kemiklerime öyle sert çarpıyor ki sarsılıyorum.

Deri yarılır.

Kan

püskürür.

Silahlar ıslak ve kırmızı olur.

Bana çatlayan toprağı ve parçalanan taşları hatırlatan dalgalı hareketlerinde bir ritim yok. Dünyayı ayaklarınızı yerden kesecek kadar sert sarsan depremleri. Görmek istemediğim, duymak istemediğim, Kaan'ın güzel teninde açılan her yeni yarayla göğsümün biraz daha sıkıştığı, şişkin kasların ve vahşi bakışların kaotik bir dansı.

Ama sakatlayıcı hissime rağmen, kendimi başka tarafa bakmaya ikna edemiyorum.

Saiza yaklaşıyor. "Oturmalısın, Kholu. Bacakların titriyor ve başındaki kesik çok kan kaybediyor."

Kaan havayı yırtan ve karnından deri parçaları koparan bir başka savurma saldırısını savuşturmayı başaramıyor.

Boğazımdan boğuk bir çığlık kaçıyor ve kan çanağına dönmüş bakışları göğsümde et yiyen bir kurtçuk gibi acı veren bir şey kemirirken bana kilitleniyor.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Hock ölümcül darbeler yağdırırken Saiza beni halının üzerine indiriyor. Ben Kaan'ın málmr'ına yapışırken, sanki bu hareket tek başına vücudunu bir arada tutabilir ve onu ilerleyen darbelerden koruyabilirmiş gibi

gelmeyi

bırakma

.

Kaan hırlayarak sallanan ölümcül güç kütlesine uzanıyor, Hock'un kolunu kapmak için göğsüne çivili bir darbe yiyor ve sanırım boğazımdan keskin bir ses daha çıkıyor.

Sanırım bu onun adı olabilir.

Sanırım ona *yaşamasını* emretmiş olabilirim.

Sıkılmış dişlerinin arasından kan tıslayan Kaan, dişlek silahını Hock'un iç pazısına doğru sürükleyerek kas çıkıntısını kırmızı bir sıçramayla kesiyor.

Topuz kuma düşer. Hock

kükrer.

Kaan daha yüksek sesle kükreyerek canavar erkeğin etrafından dolaşıp saçlarını yumrukluyor ve Hock'un boğazını bana doğru açacak kadar başını geriye atıyor.

Kalbim duruyor, dünyanın geri kalanı unutulup gidiyor.

Bakışlarımı tutarak dişlek, kanlı silahını ete doğru kaldırıyor ve *kesiyor*.

İçimde bir nefes titriyor.

Hock'un çığlıkları şiddetli ve çılgınca başlar, boğazı dağınık, kemik öğütücü artışlarla kesilirken, kan tüyleri sarsılan göğsünden aşağıya doğru kırmızı bir aurora gibi yayılırken guruldayan bir inlemeye dönüşür.

Vücudu düşüyor. Kafası kalıyor.

Gözlerimden sıcak bir şeyler süzülüyor. Yanaklarımdan aşağı damlıyor.

Kaan, Hock'un hareketsiz kütlesinin üzerinden geçip bana doğru geliyor ve aramızdaki boşluğu çiğniyor. Dünya yarılmaya ve sallanmaya başlarken Kaan hâlâ Hock'un saçlarını yumrukluyor.

Ayrıl ve sallan.

Kaan bana ulaşıyor, dişlerini göstermiş, harap olmuş göğsünden kan sızıyor. Hock'un kafasını alçak kürsümün önünde yere yığıyor ve aynı ağırlığı içimde hissediyorum, titreyen dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor.

Bakışlarımı indiriyorum, Hock'un boynundaki sert, ağlamaklı et parçasına, kocaman açılmış gözlerine bakıyorum. Ağzı, duymaktan asla vazgeçmeyeceğime emin olduğum sürekli bir çığlığa takılmış. Nefeslerini kesmemin sebebi de bu.

Kaan çömelmiş bir ejderha gibi görüş alanıma giriyor, az önce Kaan'ın

canavar olduğunu düşünmüştüm. Ama şu anda, sadece soğuk, dalan bir *rahatlama* hissediyorum.

Bu hassas, savunmasız duygunun etrafına bir ilmik attım. Onu kaburgalarımdan birine asın ve kalbimin şu anda yaptığı gibi çırpındığını hissettiğimde çürüyen cesedine bakabileyim. Çünkü *herhangi bir* şekilde bağlandığımda böyle oluyor.

Ölüm.

Kaan'ın yıkıcı gözlerine bakıyorum, ateşten derinliklerinde bir karanlığın dolaşması bana garip bir sakinlik hissi veriyor. Bu berbat dünyada kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

Málmr'ını kaldırıyorum ve deri halkayı başımın üzerinde sürüklüyorum, ağır oymayı göğüslerimin arasına yerleştiriyorum.

Bu karanlık derinleşiyor.

Boldens.

Göğsünden gürleyen bir ses yükseliyor, dünyam o kadar şiddetle sallanırken bile içime bir rahatlık tohumu ekiyor ki tüm vücudum hareketle birlikte savruluyor.

Beni yakaladı, kaldırdı.

Beni göğsüne

yaklaştırıyor.

Sonra adımları gümbür *gümbür... Ya da*

*belki Rygun'*ın *kanatlarıdır.*

Sessizce gölgenin farkına varıyorum. Rüzgârın. Rüzgârın. Havayı yırtan şiddetli, vahşi kükreme ve muhtemelen gideceğimiz gerçeği.

Elimi Kaan'ın göğsüne koyup kalbinin ağır atışıyla teselli buluyorum, gözlerim kraterin kenarını tırmalayan gümüş bir leke görmek için tam zamanında açılıyor.

Gidiyorum.

Çok yakından değerlendirmemeye karar verdiğim başka bir şey, bu düşünce çizgisinin sadece daha fazla acıya yol açabileceğinden eminim.

Acı. *Kayıp.*

"Moonbeam."

"Hmm..."

"Lütfen beni bir daha böyle korkutma."

Korkutmak mı?

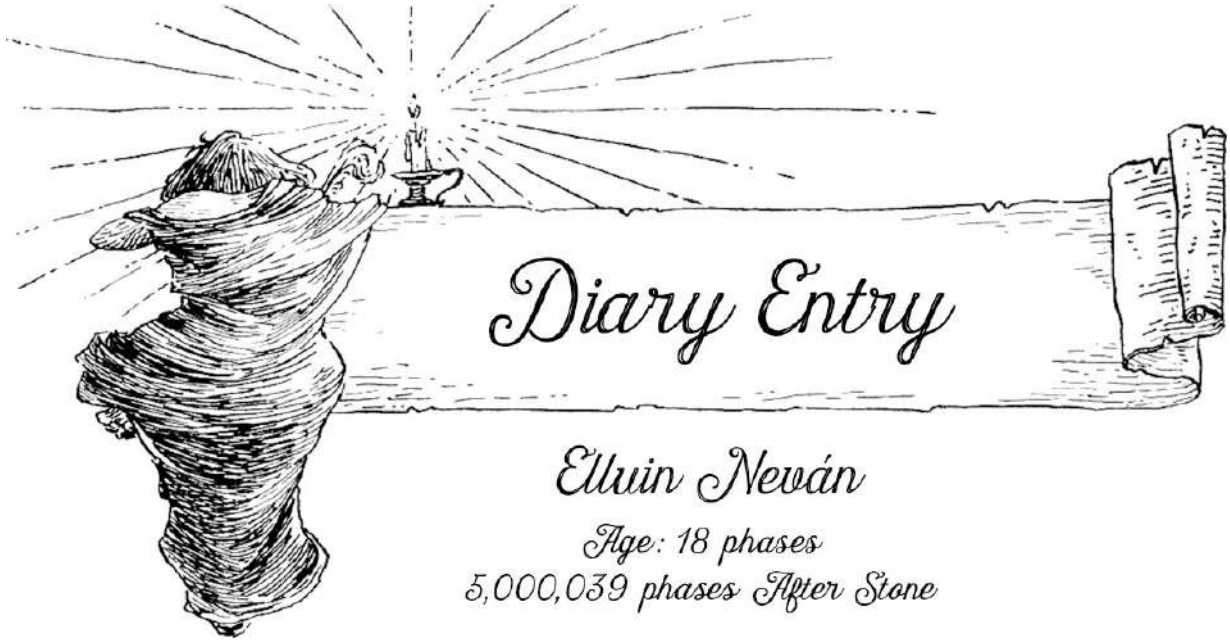
Ne güzel bir söz.

"Benim için bu kadar güzel sözler sarf etmemelisiniz Majesteleri," diye mırıldanıyorum hıçkıra hıçkıra, keşke onun kokusunda böyle bir rahatlık bulmasaydım. Kollarının beni sarmaladığını hissediyorum.

Onun içinde.

"Onları özel biri için saklamalısın."

Karanlık beni tüketmeden önce duyduğum son şey onun gırtlaktan gelen hırıltısı.

Ben bir Moltenmaw'ın eyerine bağlıyken látra Boltanic Plains boyunca uçtu ve mavi boncuklardan birinin nem bulutunu çağırması için yalvardı ve onu güneşin yakıcı ışınlarından korurdu. Atlı her kelimeyi duymazdan geldi.

Her savunmada.

Her lanet çığlığı.

Beni Dhomm'a kadar takip etti, gümüş teni köpürdü ve patladı. Kanatlarında çok fazla delik olana kadar uçtu.

Düştü ve ben de kalbimden geriye kalanların göğsümden kopup onunla birlikte düştüğünü hissettim, yanan kum tepelerinde sürünürken umutsuz ve güçsüzdü, asla duyamayacağım iniltili sesler çıkarıyordu. Tekrar tekrar çığlık atarken güneşe bakmaktan gözlerinin süt gibi parladığını da göremeyeceğim.

Bir şifacının görme yetisini yeniden kazanmasına yardımcı olabileceğinden şüpheliyim, ne de denemek için yeterince yaklaşacak birine güvenmesini bekliyorum.

Onu bir daha kucaklamama izin vermeseydi kesinlikle onu suçlamazdım.

Ama o yaptı.

İmparatorluk Kalesi'nin yakınındaki güvenli bir kulübede toparlandığı an, beni göğsüne o kadar yaklaştırdı ki kalbinin çarpıntısını hissedebiliyordum - zar zor tutunuyordu. Benim için. Bundan eminim.

Beni burada yalnız bırakmak istemedi.

Neredeyse etrafımda katılaşması ve acımızı dindirmesi için yalvaracaktım.

Kral Ostern, girişi sıkı bir şekilde korunduğu sürece onunla birlikte kafeste uyumama izin verdi.

Neden rahatsız olduğunu bilmiyorum. İkimiz de Slátra olmadan buradan asla ayrılmayacağımı biliyoruz. Eter Taşı'nı taktığımdan beri, artık ona ovalar boyunca eşlik edecek kadar uzun süre bulut çağıramıyorum. Yani krallığım benim seçmediğim aşağılık bir erkek tarafından yönetilirken ben burada, bu sıcak ve nemli yerde sıkışıp kaldım. Güzel, kırık Aypülüm'üme her baktığımda hissettiğim acının yanında soluk kalan bir korku...

Tüm o aşamalar boyunca onun sırtına tırmandığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Beni dinleyene kadar ona bindiğim için.

Bana güvendin.

Onu evinden aldığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Tekrar benimkine dönmek için her şeyi yaparım.

Kaan

CHAPTER 45

I Bir bulut pıhtısını delip geçmeden önce Raeve'in çok zayıf bedeninin üzerinde öne doğru katlanıyoruz. Rygun'ın kanatlarının bir hareketiyle kurtulduk, orman-

Kabuk bağlamış dağlar altımızdan istediğimden çok daha yavaş geçiyor.

"*Hast atan, gaft aka.*"

Daha hızlı, dostum.

Rygun'ın öfkeli adrenalini göğsümde çalkalanıyor ve İçim dışım yanıyormuş gibi hissediyorum.

"*Hast atan, Rygun!*"

Kükreyerek alçakta asılı bulutlardan oluşan bir ağın içinden kızıl alevler üflüyor ve onları eritiyor.

Sıradağlar yüce bir tepeye ulaşıyor ve o da kanatlarını çırparak rüzgârı kovalıyor, birkaç Sabersythes ve bir Moltenmaw'ı barındıran kubbeli gözetleme yeriyle taçlanan yuvarlak zirvenin üzerinden sapanla geçiyor. Binicileri varışımızı selamlamak için keskin patlamalarla boynuzlarını çalıyor ve sonunda Loff'u gözlerimin görebildiği kadar uzanmış görüyorum.

Uçsuz bucaksız, öngörülemez su kütlesini hoş bir rahatlama gibi tüketiyorum, Rygun parıldayan turkuaz derinliklerin üzerine serpiştirilmiş çivili Sabersythe ayları takımyıldızına kükrüyor. Moltenmaw aylarına da - sadece birkaç tane olsa da.

Home.

Rahatlama, göğsümün içinde biriken ağırlığın bir kısmını gevşetiyor.

"Neredeyse geldik," diye mırıldanıyorum Raeve'in kapüşonlu kafasına yakın bir şekilde, Rygun gözcüye o kadar yaklaşıyor ki kuyruğunun çatıyı sıyırdığından eminim. Kanatlarını çırpıyor ve uçurumun dik yüzünden aşağı, eğimli kıyının etrafına doluşmuş The Burn'ün korunaklı başkentine doğru süzülüyor. Sanki Bulder soğanlı zirveye bir bıçak saplamış ve dünyanın en büyük ikinci şehrine beşiklik edecek kadar geniş bir koy açmış gibi.

Güneş ışığı, içinden çıktıkları dağlar gibi yuvarlanmış kumral evleri dövüyor, halk damarlı yürüyüş yollarından el sallayarak bağırıyor. Gençler bir aşağı bir yukarı zıplıyor, kollarını gererek kükrüyor ve kaldırım taşları üzerinde süzülüyormuş gibi yapıyorlar.

Rygun her şeyi denetleyen, dağdan çıkıntı yapan, vitray pencereler ve açık kemerlerle dolu, Mah'ın çok sevdiği siyah ukkah çiçekleriyle dolu sarmaşıklarla kaplı İmparatorluk Kalesi'ni hedefliyor.

Pah eskiden onları hackletirdi, ama beni değil. Şehri yutmak için benden izin aldılar.

Tüm *krallık.*

Rygun bizi düz bir iniş alanına doğru indiriyor, ılık hava tuz ve kızarmış et kokusuyla zenginleşiyor. Rygun ağırlığını yere bırakırken Raeve'in etrafını sarıyorum, o kadar ağır ki taşta daha sonra yamamak zorunda kalacağım bir yarık oluşuyor.

Bacağımı eyerin üzerine atıyorum, Veya'nın kubbeli bir kapıdan koşarak geçtiğini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, uzun kahverengi

Saçları rüzgârla savruluyor. Her zaman giydiği ve içinde uyuduğundan şüphelendiğim binici derisini giymiş, bakışları üzerimdeki kanı kestiği anda kaybolan geniş bir gülümseme takınmış... göğsüme yaslanmış kadın...

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, iplerden aşağı inmeye çalışıyorum.

Onun karşılamalarına bayılıyorum. Değerini bilin. Ama hayatımda ilk kez, sırf kapıdan içeri girebilmek için onsuz da mutlu olabilirdim-

"Kim o?"

Benim kurtuluşum. Ve muhtemelen ben daha kaleye giremeden beni cep bıçağınla deşecek olman da bu yüzden.

Son birkaç basamaktan aşağı atlayıp taşın üzerine iniyorum ve Rygun'ın köpürmüş derisini temizliyorum. "*Glatheiun de, Rygun. Hakar, glagh, delai.*"

Teşekkürler, Rygun. Yıkan, yenilen, dinlen.

Kulakları yırtan bir çığlık atarak gökyüzüne fırlıyor ve Raeve'i güneşten korumak için örttüğüm pelerininden sıyrılan kalın siyah örgüsünü savuran bir rüzgârla bizi çarpıyor.

"Kaan, *Yaratıcılarının lanet* olası *kollarında* kim var?"

Kapıya doğru hışımla dönüyorum. "Seni seviyorum Veya, ama bunu burada yapamam. Agni'ye ihtiyacım var."

Şimdi.

Neredeyse bitirmek üzereydim ki Veya arkamdan bana bağırdı; sesi o kadar tizdi ki bana doğru dönen bir bıçak hayal ettim. "Kaan Llúk Vaegor. Bana onun kim olduğunu söyle, yoksa uzun, sefil varlığının geri kalanı boyunca her uykunda paletini hurky böcekleriyle dolduracağım, bana yardım et!"

İçimi çekiyorum ve dönüyorum.

Bana bir kez daha keskin bir bakış atarak yaklaşıyor, bakışlarını indiriyor. Kapüşonu geri çekiyor, Raeve'in kanla ıslanmış saçlarını bir kenara bırakıyor.

Ve nefes nefese.

Aşağı bakıyorum, Raeve'in yüzünü görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor; teni o kadar solgun ki neredeyse yarı saydam.

Göğsüm alevlerle dolup taşıyor.

Yüz hatları çok gevşek, kalın kirpikler morarmış yanaklara yayılmış, dolgun dudakları zar zor ayrılmış.

Öfkeyle büzülmemiş.

Küçümseyerek geri çekilmek değil.

Ona dilimi çıkardığımda olduğu gibi bir gülümsemeyle savaşmıyordu.

Veya'nın titreyen parmakları Raeve'in yüzünün etrafında dans ediyor, sanki ona dokunmak istiyormuş gibi. Sanki dokunursa kaybolacağından korkuyormuş gibi.

Çok iyi bildiğim bir duygu.

Başının yan tarafındaki derin yarayı örten sargı bezinin olduğu yere bakıyorum. Yara, ejderha aleviyle gördüğüm yarayla aynı izi takip ediyor.

Son kontrol ettiğimden beri sargıdan daha fazla kan sızmış...

Sikeyim.

Belki de sonunda Raeve'*in* vücudundaki kanın bir kısmının *boyanmış* olduğunu fark eden Veya bana bir bakış attı, ardından pelerini biraz daha geriye sıyırarak Raeve'in kırmızı ipek kıyafetini ortaya çıkardı. Boynuna dolanmış málmr'ımı ortaya çıkaran oyma, kanla kaplı göğsünün üzerinde duruyordu.

Veya bir adım geriye sendeliyor, gözleri yaşlarla dolmuş bir halde beni kınıyor. "*Nasıl-*"

"O yaralı," diye gürlüyorum, pelerini tekrar içine sokarak Koridorlarda yaklaşan hücumum için onun alçakgönüllülüğünü korumak için bir yer. "Yolda bir tamirci kulübesine uğradım ama onu sadece buraya kadar stabilize edebilecek uzmanlığa sahiplerdi."

Veya yutkunuyor, bir kez başını sallıyor, sonra yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor, bakışlarıma karşılık vermeden, "Gel, Agni'yi ziyafet salonuna giderken geçtim."

I alevli apliklerle aydınlatılmış yüksek tünellerden geçiyoruz, Veya da bize ayak uyduruyor. Kendilerini duvarlara yaslamış paralı askerlerin yanından fırtına gibi geçiyoruz.

göğüslerine çarpıyor.

"*Hagh, aten dah,*" diye bağırıyor birçoğu biz geçerken, hoş geldin ve saygı yaygarasıyla havayı dolduruyorlar.

Neredeyse şehrin kendisi büyüklüğündeki Kale'nin - kendi *içinde* bir *şehir*- dağ silsilesinin içine doğru tünel açarak, dağ silsilesinin daha aşağısındaki akıllıca gizlenmiş yarıklardan dışarı taşan uzun bir tünelden daha aşağıya doğru ilerliyoruz. Tüm süvarileri, ailelerini ve bir tanesini büyüleyenlerin ejderhalarını barındırmaya yetecek kadar alan.

Bir zamanlar her yer sadece imparatorluk ailesi için korunuyordu, ama Pah'ın kafasını omuzlarından kopardıktan sonra sessizliğin vebasını bastıracak kadar gürültüyle doldurdum ve şehri *onun* hayaletinin peşine taktım. Kan yağdı, Loff kızardı ve Rygun o dae ile ziyafet çekti.

Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Ama yapmadı.

Pyrok kocaman yumruğunda bir kupa Erimiş Mead ile ardına kadar açık kapıdan çıkarken biz de köşeyi dönüp ziyafet salonunun gürültülü şamatasına ve gevezeliğine dalıyoruz. Asi saçları her zamanki gibi darmadağın, yara bere içindeki omuzlarından sarkıyor; meme uçlarında, dudağında, çene kemiğinde ve lobunda siyah piercingler var.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, alçak sesle ıslık çalıyor ve dönerek koridora geri dönüyor. "Yemek zamanı bitti! Tabaklarınızı alın ve siktirin gidin. Evet, sen de. Hayır, sen değil, sen olduğun yerde kal, sevgili Agni. Mucizevi yeteneklerin gerekli."

Değişiklik olsun diye yardımcı olması çok hoş. Sanırım düşündüğümden daha kötü görünüyoruz.

Tam zamanında kapıdan içeri daldım ve onun uzun taş masanın üzerine uzandığını, kolunu bir süpürge gibi kullanarak her şeyi uzak uca ittiğini gördüm; bakır tabaklar, çatal bıçak takımları ve kadehler yere çarpıyor, bal likörü, et ve baharatlı dahpa ekmeği taşa sıçrıyordu.

Halk dağılıyor, zar zor fark ettiğim sessiz bir kargaşayla geniş salondan çıkıyor, çatıdaki yarıktan sızan tek bir güneş ışığının aydınlattığı yarı boş masaya yöneliyor. Raeve'in halsiz bedenini masanın üzerine, gözleri faltaşı gibi açılmış Agni'nin tam önüne yatırıyorum; beyaz Runi pelerini koyu teniyle tam bir tezat oluşturuyor, yirmiden fazla altın, gümüş ya da elmas düğme orta dikişi kaplıyor.

Aldığı büyük ödüllerle övünüyor. Kız kardeşi Bhea'dan bile fazla.

Agni göğsümde hâlâ kanayan yaralara ve Raeve'in alnındaki kanlı sargıya bakıyor.

"Önce o. Lütfen."

Başını sallıyor, kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra pelerini sıyırıp Raeve'in hırpalanmış bedenini inceliyor ve dilini şaklatıyor.

Pyrok'a bakıyorum. "Roan'ı bulabilir misin? Fazladan bir çift el yardımcı olabilir."

"Yapamam," diyor alt dudağındaki piercingi döndürerek. "O burada değil."

"Nerede-"

"Bothaim. O kitaba tekrar bakmaya çalışıyor. Henüz yazıya dökülmemiş ve halka açıklanmamış daha fazla sayfa olduğundan emin."

İç çekiyorum.

Pyrok omuz silkiyor. "Bana sorarsan, dırdırcı kardeşim etrafta yokken burası son derece huzurlu. Ve sen."

Birasını yudumlarken ona ters ters bakıyorum.

Agni sargıyı kaldırarak Raeve'in yarasını inceliyor ve başını sallıyor. "Kemik çatlamış," diye mırıldanıyor,

kusma isteği uyandıran bir şekilde derinin aralığını dürtüyor. "Etine iplik geçirmeden önce kafatasını tekrar eritmem gerekecek. Bu onu öldürmediği için çok şanslı."

Öyle olsaydı dünyayı ikiye bölerdim. O zaman kendimi parçalarım.

Yarayı temizlemek için sargıyı kullanıyor. "Birinin bana bir bez ve bir kova su getirmesi ve teçhizatımı getirmesi gerekecek. Pyrok, bir işe ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Bunların hepsi *onun* kanı mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Pyrok sanki bir şey peşindeymiş gibi koşarak odadan çıktı, ancak benimle Veya arasında değerlendirici bir bakış atmadan önce değil - ikincisi masanın diğer tarafında duruyor, bakışları bir ok gibi bana daraldı ve nişan aldı.

"Hayır," diyorum Veya'nın bakışlarını tutarak. "Çoğunda kolk kanı, benim kanım ve başka bir erkeğin kanı var."

"Seni lanet olası piç," diye homurdanan Veya, masanın üzerinden bana doğru fırladı, kolunu savuruyordu. Çeneme, bağırsaklarıma ve göğsümdeki lanet yaralara üç sağlam darbe indirmesine izin verdikten sonra bileklerini tutup onu, konuşmaya başladığı anda arka duvardan sessizce uzaklaşan Grihm'e doğru ittim.

İri, solgun bir elini kadının bileklerine dolamış, diğer kolunu kadının göğsüne dolamış, buz gibi gözlerini çoğunlukla gizleyen kar tonlarındaki saçlarının arasından bana bakıyor, kare çenesindeki tik titreşiyor. Erkeğin gergin olduğuna dair verdiği tek işaret bu.

Veya hırlıyor, bana silahsız bir Sabersythe ergeninin vahşiliğiyle bakıyor; gözleri parlıyor, üst dudağı köpek dişlerinin arasından sıyrılmış. Grihm'in elinden kurtulmayı başaramadı. "*Onu oraya nasıl götürebildin*?"

"*Geçit* onu oraya götürdü," diye homurdanarak dudağımdaki bir tomar kanı sildim. "Oraya tam zamanında vardım."

"Bir Tookah Duruşması kıyafeti giymiş Kaan. A *Tookah Davası*."

"Farkındayım, Veya."

"Erkek olan kimdi?"

"Hock."

Gözlerini gölgeler kaplıyor ve kaskatı kesiliyor. "Güzel," diye ateş ediyor, artık Grihm'le boğuşmuyor - Grihm de onu bırakmıyor.

Ondan istediğinden değil.

Çenesini kaldırıyor. "Onu nasıl öldürdü?"

Raeve'in kuma yayılmış, kanlar içinde, onu sahiplenmeye niyetli bir erkek tarafından kucaklanmış görüntüsünden kurtulamadığım için öfke damarlarımda ufalanan korlar gibi çatırdıyor. Yaklaşan ölümüyle alay edercesine güldüğü görüntüsünden kurtulamadığım gibi.

Benim için böyle güzel sözler sarf etmemelisiniz, efendim. Hay sikeyim.

Ellerimi yumruk yapıyorum. "O yapmadı."

Veya'nın gözleri Raeve'in boynundaki málmr'a kayıyor, sonra açılıyor. "Yaratıcılar..."

Homurdanıyorum, damarlarımda taş kıran bir enerji atışı daha oluyor.

Kaslarım.

Pyrok odaya tekrar girdiğinde yolunu kesiyorum. Kovayı alıp nemli bezle Raeve'in yarasının etrafını temizledikten sonra yüzündeki kanı silerken Pyrok da Agni'nin tentürlerini masaya yaymasına yardım ediyor. Tekrar kafasını kaldırdığında, elindeki kavanoz yere düşerek hareketsiz kalıyor.

Paramparça.

"Yaratıcılar adına bu da kim ve neden Elluin Neván'a benziyor? O öldü," diyor, benden Veya'ya ve Grihm'e bakıyor, teni Grihm kadar solgunlaşıyor. "Şu anda delirdiğimi düşünen tek kişi ben miyim?"

Hayır.

Agni *hepimize* deliymişiz gibi bakıyor, bir parça beze mor bir sıvı sürüyor ve Raeve'in ağzına sürüyor.

"Kendini Elluin olarak tanımıyor," diye mırıldanıyorum, bezimi kovaya geri atıyorum ve iki elimi saçlarımda gezdirerek yüzümden geriye doğru çekiyorum. "Ona göre o Raeve ve son yirmi üç evreden öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor."

Sözlerim koridorda yankılanıyor, benimle alay ediyor.

"Şey... lanet olsun," diye mırıldanıyor Pyrok. "İkisinin aynı olduğuna emin misin? Elluin'e benziyor diye zavallı bir sokak hayvanını eve getirmediğine?"

"Bunu yapacağımı mı sanıyorsun?" Homurdanıyorum.

Omuz silkiyor. "Son bir yılda çılgınca şeyler gördüm. Yalan söylemeyeceğim."

Boğazımı temizliyorum.

Kabul edildi.

"Bu o. Fade'in Yüksek Şansölyesi'ne mikroskobu olduğunu söylediği anda ve kendi cinayet duruşmasında içimdeki tüm şüpheler yok oldu."

Pyrok kıkırdayarak masadan rastgele bir kadeh kapmadan önce bir süre sessizlik oldu. "Buna kadeh kaldıracağım." Kadehi boşaltıp masaya geri koyuyor. "O tozlu eski bok parçasından nefret ediyorum."

"Eğer hiçbir şey hatırlamıyorsa," diyor Veya yavaş ve kararlı bir şekilde, "kendisine *göbek adıyla* hitap etmesini nasıl açıklıyorsunuz?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum Veya."

"O zaman nasıl burada? Yaşıyor mu?"

"Bunu ben de bilmiyorum."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor; iliklerime kadar hissettiğim bir hayal kırıklığı lekesi. "Peki, *bu* hayatla ilgili ilk anıları neler?"

Başımı bir kez daha salladım.

Veya sonunda Grihm'in elinden kurtuluyor, Grihm kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bakışlarını kan çanağına dönmüş gözlerinde savaşla bana doğru yürüyen kız kardeşime dikiyor. "Bir *şey* biliyor musun?"

Siktir et.

"Burnumu sokmaya çalıştığım tek seferde sikimi beynimin büyüklüğüyle kıyasladı," diye ısırdım. "*Olumsuz bir şekilde.*"

Veya'nın gözlerindeki öfkenin bir kısmı akar, gözlerinin köşesi

Pyrok kıkırdarken ağzı seğiriyor. Ona ters ters bakıyorum ve o da başka birinin bal liköründen bir yudum daha içerek sesini bastırıyor.

Keskin dişlerini ona geçirdiğinde gülmeyecektir.

Agni, Pyrok'a mor lekeli bezi uzatır. "Bunu birkaç dakikada bir burnunun önünde salla. İçkinin ortasında uyanmasını istemiyorum ve ellerin de herkesin bal likörünü içmekten daha iyi bir şeye ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor."

Pyrok ona sırıtarak, "Agni, çoklu görevlerde ne kadar iyi olduğumu gayet iyi biliyorsun," diyor.

Agni'nin yanakları kızarır ve başını sallayarak içinden mırıldanır.

"Onu nerede buldun?" Veya, Pyrok'un ağzından çıkan saçmalıklara karşı bağışıklığı varmış gibi soruyor.

"Ona Hungry Hollow'da rastladım ama yüzü yarı gizliydi. Delirdiğimi sandım."

Hala da öyle.

"Daha sonra onu bir hücrede çürürken buldum." Agni sayamayacağım kadar çok kez öptüğüm karlı etin üzerine bağlayıcı bir madde sürerken sakalımı ovuyorum. "Bir Truthtune, tesadüfi karşılaşmamızdan önce beni hiç hatırlamadığını doğruladı. Hiç."

"Yani bilmiyor-" "Hayır,"

diyerek Veya'nın sözünü

kestim.

Ağzını açıyor, kapatıyor ve başını sallıyor. "Ve Slátra'yı izlediğinden eminsin-"

"Hayatı üzerine," diye homurdanıyorum, kelimelerim Rygun'ın gürleyen nefeslerinden biri gibi duvarlarda yankılanıyor.

Gördüm. Uyurken ve uyanıkken son yüz yirmi üç evre boyunca bu morartıcı anıyla yaşadı.

Ne o görüntüyü ne de o görüntünün göğsümde açtığı yarığı asla unutamayacağım. O buradayken, bu masadayken, *nefes* alırken bile...

Eninde sonunda bu ütopyadan uyanacağım. Bundan eminim. Paletimden kalkacağım ve her şeyin kısır, güzel bir rüya olduğunu fark edeceğim.

Veya masanın etrafında dolanıyor ve Raeve'in saçlarını sivri kulağından geriye doğru topluyor. "Bir null'un güney işaretini taşıyor." Kaşlarını çatarak her iki lobu da inceliyor. "Boncuk yok. Takılmaları için bir delik bile yok. Yaratıcılar hâlâ onunla konuşuyor mu?"

"Clode ve Bulder," diyorum kollarımı harap olmuş göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Gerçi diğer ikisi hakkında emin değilim."

Doğruldu, benim duruşumu taklit etti - iki kat daha sert ama yarı boyutta. "Damarlarında *Neván kanı* akıyor Kaan. Ve üzerinde şarkıları susturan Eter Taşı yok. Tyroth onun burada olduğunu öğrenirse, biz daha doğru düzgün hazırlanmaya fırsat bulamadan kapımıza alevler üfler. Bunu yapmaması aptallık olur ve ikimiz de onun aptal olmaktan çok uzak olduğunu biliyoruz."

"Risklerin gayet iyi farkındayım."

Başını yana doğru eğiyor. "Peki... ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Ama savaş stratejisi hakkında konuşmak istiyorsanız, şimdi zamanı değil."

Yorgunum.

Kızgınım.

Kanıyor. Aç.

İlgilenmem gereken milyonlarca şey var ve sadece *bir tanesiyle* ilgileniyorum.

Bakışlarım Raeve'e kayıyor, Agni onun yanında tentürleri karıştırıyor, prosedür için hazırlanıyor-

"*Onu* görüp... *hatırlamasından mı* korkuyorsun?" Veya soruyor, daralmış bakışları göğsüme doğru fırlatılmış demir oklar gibi. "Seni tekrar terk etmesinden mi? Notun *doğru* olduğunu mu?"

Kelimelerin ne kadar acı verdiğini görmesine izin vermiyorum. Bir tarafımı delip geçtiklerini, kasları, siniri ve kemiği parçaladıklarını, sonra da diğer taraftan dışarı fırladıklarını nasıl hissettiğimi.

Eve

t.

Eve

t.

Evet.

Ama ona karşı açgözlü olma hakkımı kaybettim.

Agni'nin çalışmasını, Pyrok'un tamirci yardımcılığı görevleri arasında hokkabazlık yapmasını ve çalınan bal likörünü yudumlamasını izliyorum. "O bir hayalin gerçekleşmesi, ama sadece *benim hayalim* değil," diyorum, alanı hakikat yüklü taşlarla doldururken. "Artık değil."

Hava bile durmuş gibi görünüyor ve ürkütücü bir sessizlik odayı kaplıyor, beni her açıdan kemiriyor.

Kanlı ellerime bakıyorum, onları uzatıyorum, top haline getirmeden önce iki tarafını da inceliyorum. "O bir güç oyunundan çok daha fazlası. Varlığımın aşkından çok daha fazlası. Dışarıda ona hepimizden daha çok ihtiyacı olan biri var ve bu bizim lanet olası kardeşimiz değil," diye homurdanıyorum, doğrudan Veya'nın buğulu gözlerine bakarak.

Gözlerini kırpıştırıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

"Onu yavaşça, nazikçe gerçeğine -ne kadar acı verici olsa da- alıştıracağım. O zaman kendi yolunu seçebilir. Kendi seçimlerini yapabilir."

Ne olursa olsun.

Ya da yanağından bir damla gözyaşı daha süzülürken bakışlarını yere indirir.

Başka tarafa bakıyorum.

Hiç ağlamıyor, ağladığında da sanki dünya çatlıyormuş gibi hissediyorum. Sanki onu koruyamamışım gibi.

Tekrar.

Ellerim gevşiyor, tekrar yumruk oluyor, ezici bir miktarda bağlanmamış enerjiyle titriyor.

Agni, Raeve'in yarasını genişletmek için metal bir alet kullanarak kafatasındaki yarığa doğrudan erişim sağlar, böylece önce kemiği onarabilir-

Bu görüntüyü hafızamdan silmek için ben de başka tarafa bakıyorum. Ama pençeleri çoktan içeri girmişti.

Derin kazmak.

"Geri döneceğim," diye mırıldanıyorum, sonra Grihm'e çenemi sallıyorum ve kapıya yöneliyorum, Veya'nın son vuruşunu yere inmeden çok önce bekliyorum.

"Kimse onun yaşadıklarını yaşayıp da ejderha alevinden bir kuyuya düşmeden duramaz; geçmişini hatırlasa da hatırlamasa da. Dikkatli ol Kaan, yoksa kendini yakar ve senin lanet ellerinde küle dönüşür."

Homurdanarak koridorda ilerliyorum, Grihm'in botlarının ağır gümbürtüsü beni takip ediyor.

Biliyorum.

Kaan

CHAPTER 46

I Tünel tünel ilerliyor, hava kızıl taşların kıvrımlarına kazınmış parlayan rünler tarafından soğutuluyor, yanan aplikler ben geçerken bana çığlık atıyor.

Ignos'u duyamayanlar muhtemelen alevlerin boyutları ne olursa olsun hayatta oldukları için mutlu olduklarını düşünüyorlardır.

Yanlış.

Bir şamdan alevi, yanından geçen herkesin huzurunda gerilir ve kıvranır, yanmak için daha fazla rızık için çığlık atar. *Büyümek* için çaresizdir.

Ignos küçük ve etkileyici olmaktan hoşlanmaz. Halıları yakmak için can atar. Yok etmek için ormanlar. Kuru ot tarlalarını parçalamak için.

Elime küçük bir alev alıyorum ve duvarlara çarpan paralı askerlerin yanından geçerken, yumruklar çıplak ya da giysili göğüslere çarparken avucumun içinde tıslayarak heyecanla kıvranıyor.

"*Hagh, aten dah*."

"*Hagh, aten dah*."

"Hagh*, aten dah*."

Saygılı körükleri, kemiklerimde gürleyen, kanımı ısıtan, ateşli bir kötülükle organlarımı yalayan öfkenin yanında sönük kalarak unutulmaya yüz tutuyor.

Devirlerdir uyumuyorum. Raeve'in üzerime binmiş, Rygun'ın pullarından birini boğazıma dayamış, gözleri başkasının ölümünü değil de onunkini tercih edeceğim bir ölüm vaadiyle parıldarken uyandığımdan beri.

Yumuşamadan önce.

Önce bir *şey gördüm... bir şey.* Göğsümü parçalayan hassas bir duygu. Bana anılarının orada olduğunu düşündürdü.

Bir yerde. Lanet

olası bir *yerde*.

Rygun vururken aurora üç kez yükselip alçaldı.

Bizi olabildiğince hızlı bir şekilde buraya getirmek için düzlükleri aştı ve yine de uykuyu arzulamıyorum - kuduz miktarda enerji damarlarımda gümbürdüyor, kaslarımı tam olarak pompalıyor. Ellerimin kanla dolduğunu, parmaklarımın eti parçaladığını, sıkı kavrayışımın altında kemiklerin kırıldığını hayal ediyorum.

Grihm'in ağır adımları benimkileri yankılayarak parmak eklemlerimi kırıyor ve karanlık bir eğitim çemberine dökülen geniş merdiven boşluğundan aşağı dönüyorum.

Alevimi havada uçuşan parçalara fısıldıyorum, birçok duvar meşalesinin yanıcı kafalarına kilitleniyorum. Tıslayan feryatlarla onları yutuyor; geniş, yuvarlak, kaba yontulmuş mağarayı kehribar rengi bir ışığın öfkesine boğuyorum.

Bu mekânı nazik bir hassasiyetle tasarlamadım. Tavan yüksek ya da ihtişamlı değil. Duvarları ince bir cilayla parlatmak için uğraşmadım.

Bu alan tam olarak ihtiyaç duyulan şey, daha fazlası değil. Yumruk atmak ve deriyi yarmak için krater büyüklüğünde bir arena. Kemikleri kırmak ve vahşi eğilimleri kendi kan akıtıcı nabızlarını büyütmeden önce yıpratmak için.

Demir taneleriyle dolu kuma adım attığımda, kafamdaki sesler sönmüş bir alev gibi sönüyor. Arenanın merkezine doğru ilerliyorum, kapılar gümbürdeyerek kapanıyor ve ardından Grihm'in botlarını çıkarma sesi geliyor.

Kolumu önce göğsüme, sonra diğerine doğru uzatıyorum. Bazı yaralarımda oluşmaya başlayan ince kabuklar bu hareketle yeniden açılıyor, ılık kan gövdemden aşağı kayıyor ve kuma damlıyor.

"Kendimi tutacak havada değilim," diye gürlüyorum, dönerek.

Grihm'in ceketi botlarının yanında yerde, siyah tuniğinin iplerini gevşetip başının üzerinden çekerek sırtını ortaya çıkarırken başı öne eğik, solgun teni buruş buruş olmuş. Sanki erimiş, karışmış ve sonra aniden katılaşmış gibi.

Dönmeye başladı ve ben başka tarafa baktım.

"Ben de değilim," diye homurdanıyor ve yüzümü taş gibi tutmak için savaşıyorum. Sesi karşısındaki şaşkınlığımı bastırmak için - kaba dokusu sesini ne kadar az kullandığının bir göstergesi.

Bana doğru yürüyor, yüzünü yarı yarıya gizleyen karlı saçlarının arkasından bana bakıyor, ellerini iki yanında yumruk yaparken geniş omuzları esniyor.

"Güzel," diye homurdanıyorum, sonra *saldırıyorum*.

İnşa ettiklerinden daha fazlasını kıran beyaz mafsallı darbelerin çarpışmasında çarpışıyoruz, ikimizin de anladığı tek şekilde sistemlerimizden gelen tehdidi uygularken kanımız kuma sıçrıyor.

Yumruklar ete.

Hırıltıdan kan donduran hırıltıya.

Öfkeden öfkeye.

Veya

CHAPTER 47

Agni ahşap panjurları kapatarak ışığın çoğunu engellerken, ben de Elluin'i birçok misafir süitinden birindeki büyük paletin üzerine örtüp gevşek ellerini göğsünde. Duraksayarak tırnaklarının kenarlarındaki tahrip olmuş deriye bakıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor.

İlginç...

Ya kötü bir alışkanlık ya da ellerine birinin kanını bulaştırma düşüncesini arzuluyor.

Hangisi olduğunu merak ediyor musun?

İpek çarşafı çenesine kadar çekiyorum, yeni taranmış saçlarından bir tutamı artık iyileşmiş alnından süpürüyorum. Bir zamanlar taşıdığı diademin berbat bir versiyonu gibi sonsuza dek taşıyacağı yara izinden eser bile yok.

"İyi iş çıkardın," diyorum Agni'ye, başını eğip teşekkür ederek yatağın ucunda duraklıyor. Bakışları Elluin'e takılmış, alt dudağını çiğniyor, parmakları sanki düşünüyormuş gibi düğümleniyor. "Bir sorun mu var?"

"Evet." Ciğerlerini yavaşça doldurarak bana bakıyor. "Erkeklerin önünde bahsetmek istemediğim bir şey var.

Çoğunlukla gergin göründükleri için. Tabiri caizse alevlere körükle gitmek istemediler."

Yani kendisini masanın diğer tarafına atan ve Kral'a üç kez yumruk atarak onu itaat etmeye zorlayan kişiyi mi anlatıyor?

Güzel.

Kendimi soğukkanlı bir görüntüye büründürüyorum ve "Devam et" diyorum.

Yanakları kızardı. "Hastanın, ahh... Bildiğiniz gibi, Ejderha Görüşü yeteneği benim soyumda çok yaygındır. Bu yüzden kan derisinden temizlendiğinde, birçok rünün katmanlı lekesini görebiliyordum. Birçok, *birçok rün*."

Kaşlarımı çatıyorum, Elluin'e bakıyorum. "Son zamanlarda mı?"

"Bunu söylemek zor." Agni paletin etrafında ilerleyerek çarşafları sıyırıyor. "Ama rünler tarafından onarılmamış gibi görünen *bir* yarası var. Daha önce hiç görmediğim bir gümüş tonu parlıyor. Tam ... burada," diyor ve elini doğrudan Elluin'in kalbinin üzerine koyuyor.

Kanım donuyor.

"Öldürücü bir yara," diye devam ediyor. "Kalbe saplanan bir bıçağın iyileşmesi hastanın genellikle sahip olduğundan daha fazla zaman aldığından, hiçbir halk hayatta kalamaz."

Tüm sıcaklık yüzümden akıp gidiyor.

Yaratıcılar ...

Boğazımda kalınlaşan yumruyu yutuyorum, ellerimi yanaklarıma sürterek parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Kral'a söyleme. Nedenini ya da nasılını öğrenene kadar olmaz."

Agni'nin yüzü beyazlaşıyor, bakışları arkamdaki kapıya ve tekrar bana kayıyor. Hızlı bir reverans yapıyor, boğazını temizliyor, sonra dikkatini tekrar Raeve'e çeviriyor.

Kaşlarımı çatarak kapıya doğru bakıyorum, tam zamanında koridora çıkıyorum ve gömleksiz bir Pyrok'un en uçtaki köşede kaybolduğunu görüyorum.

İç çekiyorum.

İleri atılarak oturma odasına giriyorum ve bakışlarımı güney gökyüzündeki yıldız sayısından daha fazla Skripi oyunu görmüş alçak taş masanın etrafına kıvrılmış deri koltuklara dikiyorum.

Pyrok geniş bir koltuğa yayılmış, uzun, dağınık saçları parmaklarının arasında dans eden alevle aynı renkte. "Kral'a söyleme, olur mu?" diyor, kalkık kaşlarının altından beni kınayarak.

"Bana öyle bakma," diye mırıldanıyorum ve karşı koltuğa doğru yürüyüp kendimi onun üzerine bırakıyorum. "Onu geri aldığı için o kadar *mutlu ki* yeterince soru sormuyor. Ayrıca, düşmanlarınızı kör bir bıçakla katletmezsiniz. İşini göreceğinden emin olacağın kadar bileyene kadar keskinleştirirsin."

Pyrok alevi bir elinden diğerine bir top gibi savuruyor, alevi yüzüne sert, köşeli gölgeler düşürerek aydınlatıyor. "Ne biliyorsun ki?"

Elluin'in bıçaklanarak öldürüldüğü - hepimize bir parça yiyecek için çaresiz çocuklar gibi kaşıkla yedirilen hikayenin aksine.

Pyrok zümrüt gözlerini devirerek, "Başka bir şekilde ifade edeyim," diyor. "Bildikleriniz bizi yeni kurulmuş ordumuzla savaşa mı sürükleyecek?"

Omuz silkiyorum.

Alevi yumruğunun içinde ezerek küfrediyor, parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken hala buğulanıyor. "Resmi olarak hiç savaşa *gitmemiş* biri için inanılmaz derecede açsın."

"Tüm bu aşamalar boyunca tahtadaki pisliği temizlemek ve Pah'ın tüm zorlu, kanlı çalışmalarını geri almak için değilse ne için hazırlanıyorduk?" Bir bacağımı altıma sokarak dönüyorum, deri yeleğimin önümden ve yanlarımdan geçirildiği yerden bağcıklarını çözüyorum. Onu gevşetip başımın üzerine çekiyorum, sonra bol kahverengi tuniğimi kaldırıyorum ve güzel cildimi berbat ettiğini bildiğim eski ateş kirpiği izlerini ortaya çıkarıyorum.

Geri. "*Bunları* görünüşleri hoşuma gittiği için saklamadığımı biliyorsun," diyorum, ona ters bir bakış fırlatıyorum, ama o gözlerini yaralarımdan ayırmıyor, bakışları bir derin, parçalanmış kesikten diğerine sıçrıyor. "Onları sakladım ki aynaya her baktığımda Tyroth ve Cadok'un neden *çürümesi* gerektiğini hatırlayayım."

Kendi Tookah Davanızı kazandıktan sonra aile adını kirlettiğiniz için kendi kanınız tarafından parçalara ayrılmak gibisi yoktur.

Evet, savaşa açım. Bu hakkı kazandım. Tam olarak yetmiş sekiz kez.

Pyrok boğazını temizliyor, ben dönerken bakışlarını kaçırıyor, tuniğimi tekrar yerine oturtuyor, yeleğimle uğraşmıyor.

"Pah'ın kafasını koparamadım," diye mırıldanıyorum, konyak bardağına uzanıp kendime bir bardak deviriyorum. "Ben onlarınkini koparacağım."

"Eğer siklerini kızartmamı istersen bana haber ver."

"Belki. Bakalım o zaman nasıl hissedeceğim." Çenemi sallayarak

Bir yığın Skripi kartı ve yanındaki uzun toprak kupaya sıkıştırılmış sekiz yüzlü zar. "Dağıt bizi."

"Patronluk taslamandan nefret ediyorum," diye homurdanıyor, doğrulup güverteye uzanıyor ve artan gerginliğin bir kısmını silip süpürüyor.

"Eğer ben sana patronluk taslamazsam, kimse taslamaz. Şu anki halinle, bal likörü lekeli güzel bir yer halısı kadar işe yarıyorsun."

"*Güzel* mi dedin? Siktir et," diye böbürleniyor, göğsü kabarmış, dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilip ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Gururum okşandı."

"Elbette öylesin."

Göz kırpıyor, sert parşömen parçalarını dağıtıyor. Önümdeki masaya kayan her birini kapıyorum, *nefis* elime rağmen yüz hatları ipek gibi pürüzsüz.

Bu oyun beni seviyor.

"Altın için oynamak istemiyorum. Yeterince altınım var." Anlaşmamı yelpazeliyorum, onları en iyiden en kötüye, soldan sağa doğru yeniden sıralıyorum. "İyilik için oynamak istiyorum."

Pyrok kıs kıs güler. "Sanırım Moonplume sende?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, kirpiklerimi ona doğru savurarak.

Bana kuru bir bakış attıktan sonra destenin geri kalanını masadan hiç kalkmayan tahtanın etrafına diziyor. Bu, Pyrok'tan daha fazla dökülen Erimiş Mead'i emdi ve bu da bir şey söylüyor.

"Benim zarım," diyorum zarların bulunduğu bardağa uzanarak. "Yüzün beni rahatsız ettiği için."

"Güzel olduğumu söylemiştin."

"Evet." Zarı masaya atıyorum, altı atıyorum ve en sol köşeden on sekizinci parçayı seçiyorum. Spangle'ı desteme eklemeyi seçerek sowmoth'umu boş alana yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştiriyorum. "Oldukça *sinir bozucu*."

Pyrok kıkırdar, başını sallar. Zarı atıyor, üzerinde düşündüğü bir parçayı alıyor ve yüzündeki gülümseme siliniyor. "Grihm yaralarını gördü mü?"

"Tabii ki hayır. Neden?"

Parçayı yelpazesinin içine kaydırıyor ve bir diğerini ızgaradaki yerine yerleştiriyor. "Sadece merak ediyorum. Kral'a neyi söylemeyeceksin?"

"Söylemiyorum ve eğer zavallı, savunmasız Agni'den cazibe çubuğunla bilgi almaya çalışırsan, seni uykunda öldürürüm."

"İşin boktan tarafı, sana gerçekten inanıyorum," diye mırıldanıyor ve ben de ona keskin bir gülümseme gönderiyorum.

Zarı tekrar atıyorum, hushlingi elime alıyorum, yüzüm taş gibi, "Elluin eskiden günlük tutardı, biliyorsun. Bir keresinde onu duvardaki bir deliğe sıkıştırırken yakalamıştım. Aslında şu anda uyuduğu süitte."

"Bunun konuyla ne alakası var?" Ben neyi takas edeceğimi düşünürken Pyrok kendine bir bardak doldurarak soruyor.

"Daha önce hiç önemli hissetmemiştim." Omuz silkiyorum, sarılma yüzünü ızgaradaki boş alana yerleştiriyorum. "Şimdi öyle."

"Tamam, peki... nerede?" Zarı bardağa atar ve yedi atar, ancak seçtiği kartı hızlıca iskonto eder ve yüzü aşağı bakacak şekilde ızgaranın üzerine bırakır.

"Sanırım onu Arithia'ya geri götürdü," diye mırıldanıyorum, iki atıyorum ve bu sefer Moltenmaw'ı alıyorum.

Görünüşe göre şans kıçımı yalıyor.

"Yüzden fazla evre önce," diyor kesinlikle takdir etmediğim kalın bir alay tonuyla. "Muhtemelen tozdur."

"Orası soğuk." Parçalardan oluşan yelpazemin üzerinden onu izliyorum, flotti'yi boş yere yüzüstü koyarken bakışlarını tutuyorum. "Koruma için mükemmel bir atmosfer."

Bana aptalmışım gibi bakıyor ki ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. "Tyroth'u ziyaret edip kafasını kesmeyeceğini, tek düzgün kardeşini ters ayakla başlayan bir savaşa zorlamayacağını mı sanıyorsun?" Bir parçayı masaya çarpıyor ve ben de boyalı taraftan bana bakan hırsız woetoe'ya kaşlarımı çatıyorum.

Sevimli. Numaraları olduğunu sanıyor.

"Ben *o kadar* sorumsuz değilim." İstediği parçayı gözü kapalı çalabilmesi için elimi öne doğru uzatıyorum, en sağdaki sis sümüklüböceğini aldığında sırıtıyorum. "Ve sen de bu oyunda inanılmaz derecede kötüsün."

Kaşlarını çatarak parçaya bakıyor ve parçayı yelpaze gibi açtığı eline geçirirken hırlıyor. "Seninle oynamaktan nefret ediyorum. Daha önce omzunun üzerinden oynamanı izlemiştim. Genellikle iyi parçaları sağdan sola doğru dizersin."

"*Tam da* bu yüzden onları soldan sağa dizdim," diyorum ona ve bardağımı masaya vurmadan önce boşaltıyorum. "Skripi."

"*Şimdiden* mi?"

"Daha yüksek sesle söylememi ister misin?"

"Hayır," diye mırıldanıyor, koz olarak kullandığım Sabersythe'ı Moonplume'umla yere çarpıyor, parçasından tüm renkler akıyor, sanki Sabersythe yok olmuş gibi. "Biliyordum amına koyayım."

Colk'umu yere bıraktım ama kadife bir trogg ile onu alt etti ve miskunn'u enthu'mu alt ettiğinde bir sonraki stomp'u da kazandı.

Belki de yaklaşan zaferin kokusuyla kafayı bulmuş olacak ki, destede beni yenebileceği hiçbir şey kalmadığını bilerek Moltenmaw'ımı son yuvaya yerleştirmeden önce hushling'imle hızlıca koz olarak kullandığım doomquill'i yere seriyor.

"Sen kaybettin." Bardağımı doldurup koltuğuma yaslanıyorum, derin bir nefes çekiyorum, konyak boğazımda ateşli bir iz bırakıyor - bir sonraki nefesim sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyor. "Bir iyilik yapma hakkımı saklı tutuyorum. Daha sonraki bir tarihte kullanılmak üzere."

"Seninle bir daha asla tek başıma oynamayacağım." Bükülmüş kolunu yastık olarak kullanarak koltuğa geri yaslanıyor. "Beni ve Grihm'i aynı anda dövdüğünde o kadar da kötü değil." Nefesinin altından bir kelime tükürüyor ve apliklerden birinden bir alev kırbacı sıyırıyor. Elinin içine giriyor ve parmaklarının arasında sürünen bir yılan gibi döndürüyor.

Tavana bakıyorum, güzel bronz, siyah ve kırmızı fayanslar Pah'ın hırlayan Sabersythe'ı Grohn'un yüzünü oluşturuyor. Sürekli bize bakıyor. Patavatsızlıklarımı sürekli yargılıyor -ya da Pah, gelecekteki Tookah Denemelerinden kaçmak için kendimi Yaratıcılara teslim ettikten sonra kümes bekçilerinden birini becerdiğimi fark ettiğinde böyle söylerdi.

Yakışıksız olduğunu söyledi. Utanç

verici. Utanç verici.

Ayrıca Mah'ın böyle pis bir fahişeyi doğururken öldüğünü bilse yıkılacağını söyledi.

Buna tatlı, zevkli bir intikam dedim ve Mah'ın bana gülümseyeceğine, başımı okşayacağına ve kimi becermek istersem becerebileceğimi söyleyeceğine karar verdim. Ya da hiç kimseyi, eğer istediğim buysa. Onunla hiç tanışmadığım için emin olmak zor, ama beni o yarattı ve tüm muhteşem özelliklerimi ondan miras aldığımı düşünmek hoşuma gidiyor.

Kesinlikle beni doğuran pislik değil.

"Sanırım The Shade'e gidiyorum," diye mırıldanıyorum, içkimden derin bir yudum daha alıyorum, sıvı boğazımda baharatlı bir iz bırakarak karnımı ısıtıyor. "Yaşasın benim için. Gelmek ister misin?"

"Kahretsin, hayır."

"Seni yapabilirim," diye mırıldanıyorum, kadehimi başımın üzerine kaldırıyorum, bir gözümü kapatıp fraktalların arasından Grohn'a bakıyorum
-Tehditkar herif. "Az önce kazandığım iyiliği iste." "O
kadar da zalim değilsin."
O haklı. Ben haklı
değilim. Ne yazık
ki.

İç çekerek camı çeviriyorum, Grohn'un korkunç yüzünü daha da parçalıyorum, Pah'ın eskiden kendisini herhangi bir şekilde rahatsız eden insanları ovalarda kovalaması için onu nasıl işaret ettiğini hatırlıyorum.

Titriyorum.

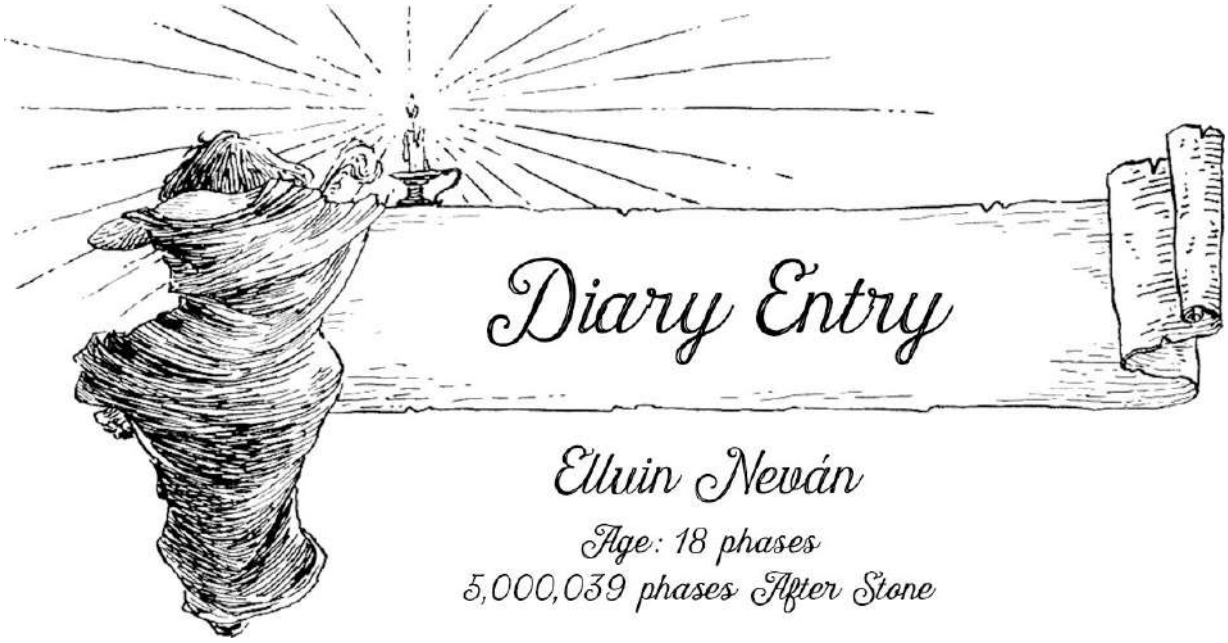
"Elluin uyanana kadar beklemeyecek misin? Kendini yeniden tanıtmayacak mısın?"

"Henüz karar vermedim."

Demek *istediğim,* şüphesiz alacağım tanınmamışlık ve kafa karışıklığına rağmen, Kaan'ı parçaladığım gibi onu da parçalamamak için kendime güvenmiyorum.

Yaptığı şey birçok açıdan affedilemez bir şeydi.

Belki de günlük, bana tek kelime etmeden ve sözde sevdiği erkeğe tek bir acıklı not bırakmadan gittiğinde kalbimde açtığı kara deliğe biraz ışık tutar.

I Slátra'ya şarkı söylerken, ben onun tüylü kuyruğunun arasında uyukluyordum ki, kapılar kümesin başında nöbet tutan muhafızlar tarafından aniden kaldırıldı. Kapıdan içeri

Kapıdan, şimdiye kadar gördüğüm en büyük Sabersythe girdi ve ışığı sünger gibi emdi.

Canavarın sırtından bir erkek indi. Uzun

boylu.

Geniş.

Çok

güzel.

Yaratıcılar, o çok güzeldi.

Hareket edişinde öyle bir şey vardı ki, bir dağın parçalandığını hayal ettim.

Çatlayan kor gibi gözleriyle bana baktı ve sanırım kalbim durdu.

Ayakları da durdu.

O an uzadıkça uzadı ve neredeyse Slátra'ya kanadını kaldırıp kesmesi için yalvaracaktım. Arkasına saklanabileceğim bir şey versin ki nefes alabileyim. Ama yapmadı, yine de kafasını kaldırdı ve

devasa ejderhanın yönü sanki uyku alanındaymışız gibi bize bakıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen doğru, ancak bu kulübe Slátra'nın yaralı halde erişebildiği tek kulübe.

Peçemi takmaya zahmet etmedim. Erkek yüzümü çoktan görmüştü ve Aether Taşı bir hastalık gibi alnıma yapışmıştı.

Canavarını yuvadan çıkarmış, ancak bir süre sonra ejderhası olmadan geri dönmüş.

Bu sefer Slátra hırlamadı.

Bize doğru adımlar atarak Slátra'nın gözlerine ne olduğunu sordu; sesi o kadar sert, kalın ve aksanlıydı ki neredeyse ne dediğini anlayamıyor, ne sıklıkla konuştuğunu merak ediyordum. Kollarındaki yara izlerine bakarak, zamanının çoğunu konuşarak değil çığlık atarak geçirdiğine karar verdim.

En son ne zaman yemek yediğimi sordu. Burada yaşayıp yaşamadığımı.

Sorularının hiçbirine yanıt vermedim. Yabancılarla konuşmam yasak olduğu için değil, sadece içimden gelmediği için.

Yoruldum.

Sevdiğim şeyleri kaybetmekten bıktım. Slátra'yı eve götürmek ve tahtımı bana sahip olduğunu düşünen o şerefsizden almak için ihtiyacım olan gücü kullanabilmek amacıyla bu aptal diademi alnımdan söküp atmaya çalışmaktan yoruldum. Benim ve çok özlediğim krallığım için neyin iyi olduğunu bildiklerine inanan erkekler tarafından aşağılanmaktan bıktım, şimdi en kötü düşmanıma bile güvenmeyeceğim zalim, bencil, açgözlü bir erkek tarafından yönetiliyorum.

Ben sadece... yorgunum.

Raeve

CHAPTER 49

Fokur fokur bir kelime dilimde yanıyor, dudaklarıma çarpıyor, umutsuzluk göğsümde yumrulaşmış bir dünya gibi beni eziyor. Kalbimde sızlayan bir sızı var ...
Sızıntı ...
Sanırım onunla birlikte sızıyorum, kavrayamadığım bir şeye uzanıyorum. Parmaklarımı uzatıyorum. Umutsuzca karışmak için-
Önemli bir şey.
Bir şey. ..

Benimkini.

Ama
boşaltıyorum...
Boşaltıyorum...
Yavaşça boşaltın ...
Çok hızlı çekildi. Çok yavaş.
Soğuk Boş-

ayağa kalkarak nefes almak için savaşıyor, göğsümü, kaburgalarımı ve karnımı tırmalıyorum. Çok gerçek hissettiren bir uyku terörünün yapışkan dallarından kurtulmaya çalışıyorum.

Çok acı verici.

Yüzümü tokatlıyorum, gözlerimi açıyorum, nemli odayı, daha önce görmüş olabileceğimi düşündüğüm panjurlu perdelerin arasından sızan ışık parçalarını inceliyorum. Bir yerlerde. Belki bir rüyada. Ama artık rüya görmüyorum. Az önce uyandım.

Yeni uyandım-

Hangi cehennemdeyim ben?

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip yüzümden geriye doğru itiyorum ve parçalanmış anılarımın kanlı parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum.

Kader Çobanı ...

Diz çökmüş, hareketsiz colk kesik boğazından kan sızdırıyordu...

İki yabancı erkek birbirlerinin etini kesiyor, bedenim üzerinde hak iddia etmeye çalışıyorlardı.

Hock'un yumruğunun yüzüme

çarpması... Kaan'ın Hock'un başını

kesmesi...

Kaan-

Nefes nefese, boynumdan ağır ağır sarkan málmr'a uzanıyorum ve onu avucumun içinde kucaklıyorum, kucaklaşan iki ejderhaya hayranlıkla bakıyorum...

Yaratıcılar. Bu oldu.

İşte bu.

Aslında.

Oldu.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı tekrar odanın içinde gezdiriyorum, duvarların hepsi kızıl taştan yapılmış, tavan siyah, bronz ve koyu kırmızının mozaiklenmiş bir karışımı. Mekân seyrek döşenmiş, çoğu şey duvardan ya da yerden toplanmış; devasa bir palet, ikiz yan sehpalar, uzak duvardan çıkıntı yapan ve çekmece olarak kullanılan dokuma sepetlerle dolu şifonyer.

Hafif. Basit. Organik.

Kıyafetimin değiştiğini görerek aşağı bakıyorum, parmaklarımı siyah ipek şalvarın üzerinde gezdirerek bu bunaltıcı sıcakta umabileceğim tüm mütevazılığı elde ediyorum. Kaan'ın málmr'ını kabul etmenin beni sırtüstü yatıp dikişli derilere bakarak dünyayı yaklaşan ay felaketlerinden kurtaracak mistik bir yavru yetiştireceğim bir hayata sürüklemeyeceğine dair iyi bir işaret.

Bu iyi bir şey.

Bununla çalışabilirim.

Málmr'ın göğsüme çarpmasına izin veriyorum, çarşafı itiyorum ve sallantılı bir şekilde ayağa kalkıyorum, bakışlarım duvara monte edilmiş altın ve bakır çerçeveli boy aynasına takılıyor. Bana bakan görüntüm karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Siyah uyku elbisesi kıvrımlarımı ortaya çıkarıyor, yakası dolgun göğsümün üzerine dökülüyor, etek ucu uyluğumun ortasına kadar iniyor ve uzun soluk bacaklarımı ortaya çıkarıyor. Kılıf, beni ipekten bir örtü gibi saran ve uzun, fırfırlı dallar halinde kalçalarıma kadar düşen gevşek saçlarımın tonuyla mükemmel bir uyum sağlıyor.

Biri beni yıkadı, giydirdi ve saçımı taradı. Böyle bir hizmeti hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim.

Bir adım daha yaklaşıyorum, ellerimi yüzüme götürüyorum, yanaklarımın sıcaktan pembeleştiğini, dudaklarımın kırmızının daha derin bir tonuna büründüğünü fark ediyorum - vücudum bu bunaltıcı sıcaklığa o kadar alışkın değil ki tüm kılcal damarlarım fazla mesai yapıyor gibi görünüyor.

Başımı yana eğerek kalın, ağır saçlarımı şakağımdaki donuk zonklamadan uzaklaştırıyorum, parmaklarım lekesiz etin üzerinde geziniyor.

Kaşlarım çatıldı.

Beni parçalayan topuzun anısına tek bir yara izi bile yok.

Huh.

Kaan beni tekrar bir araya getirmek için bir Runi organize etmiş olmalı. Ne güzel. Hâlâ demir kelepçeyle bağlı bir mahkûm için iyi bir muamele. Şikayet ettiğimden değil. Güzel.

Eminim kafama bir tokat daha yeseydim sonum olurdu.

Arkamı dönüyorum, Yaratıcıların terk ettiği bu dünyada *nereye* düştüğümü görebilmek için panjurlara doğru ilerlemek üzereydim ki bir görüntü parlıyor, kafama bir darbe daha indiriyor ve dünyanın devrildiğini hissettiriyor.

Düşüyor.

Parlatılmış aynayı kavrayıp yana yatırıyorum ve arkasındaki taşta bir oyuk ortaya çıkıyor. Kolumu deliğe sokuyorum ve göğsüme yaklaştırdığım deri ciltli bir kitabı çıkarıyorum-

Hafıza, parmaklarımın arasındaki boşluklardan süzülen ufalanmış toprak gibi dağılıyor ve onları ne kadar yumruklamaya çalışsam da tekrar bir araya gelmeyi reddediyor.

Kalbim boğazımda öyle bir düğümleniyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Bu da neydi böyle?

Yutkunarak bakışlarım tekrar aynaya kayıyor, kararsız bir el çerçeveye doğru uzanıyor ve sıkıca kavrıyor. Sağa kaydırıyorum ve kalbim boğazımdan fırlıyor, sonra kaba yontulmuş bir boşluk gördüğümde karnıma çarpıyor. Boştu. Bir kitap sığacak kadar büyük ama başka bir şey yok.

Kanım kalın, buzlu bir çamura dönüşüyor...

Arkamdaki kapı şıkırdayarak kapandı ve aynayı bırakarak arkamı döndüm. Kapıya yaslanmış, deri çizmelerinden birini geriye atmış kadını gördüğümde ağır şey tekrar yerine oturdu. Küçük ejderha pullu bir bıçakla yuvarlak siyah bir meyveden süt renginde parçalar koparıyor, ısırıyor ve havayı ekşi bir tatlılıkla lezzetlendiriyor.

Kadının teni güneşte kızarmış, uzun saçları gövdeli ve kahverenginin sıcak bir tonunda, doğal

Kehribar gözlerini tamamlayan vurgular. Bir tarafı örgülüdür ve kahverengi boncuklarla süslenmiştir.

Çiller burnunu ve yanaklarını tozlandırıyor, biçimli boyuna bakması zor olan çapkın bir zarafet katıyor. Son derece güzel ve bu küçük, havasız odada hissedilebilen bir güven havası yayıyor.

"Kimsin sen?"

"Kaan'ın pislik ablasıyla ters düşmek istemezsin," diyor, kirpiklerini kaldırıp bana bir göz attıktan sonra meyvesini dilimlemeye, sulu etini çıtırdatmaya devam ediyor.

Midem gurulduyor, çukurunun etrafında kenetleniyor, gözlerim bıçakta daralıyor. Bu dikenli dişinin bir silahı olduğunun ilkel bir şekilde farkına varıyorum.

Ve kesinlikle *istemiyorum*.

"Benden hoşlanmıyorsun," diye düşünüyorum, kalçamı yan sehpaya dayamak için sağa doğru eğiliyorum. Uzun, altın rengi ve bir insanı en az çabayla bayıltabilecek kadar ağır olan ışıksız aplikleri kavradığımda bakışlarını meyveden ayırmıyor. Önlemler. "Beni tanımıyorsun bile."

"Tartışılabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Kirpikleri havaya kalkıyor, keskin bakışları yüzümde geziniyor, göğüslerimin arasında duran málmr'a iniyor, ipeksi kumaşı cömertçe daldırıyor. "*Bunun* bir anlamı var, biliyorsun. Bir tanesini öylece kabul edip sonra da en sevdiğin kıyafetinle takmak için mücevher kutuna atmazsın."

Şaka yapıyor çünkü benim hiç kıyafetim yok.

Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor ve bir meyve parçasını daha ısırıp çiğniyor, ben de onun bana bakışını çiğniyorum; bana tamamen istenmeyen biri olduğumu hissettirecek kadar düşmanca bakıyor. Belki de Kaan'ın Hock'un kafasını kesiş şeklini görseydi, erkek hala iyi ve gerçekten

Bilinçli olsaydı, onun değerli kalbini incitmem konusunda bu kadar endişelenmezdi.

"Nerede o?"

Ağzındaki lokmayı yutuyor ve bir parçayı daha kesip çıkarıyor. "Muhtemelen tekrar bir araya getiriliyordur. Seni sırt üstü yattığın bir hayattan kurtarmaya çalışırken epey bir dağıldı, karnında bir zalimin bebeğiyle göğüsleri dışarıda."

Diğer kaş kaldırmalarım.

"Dur tahmin edeyim," diye devam ediyor, bıçağının ucunu sütlü parçaya batırırken kalçasını kapıya dayıyor, bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve silahını bir işaret çubuğu gibi sallıyor. "Seni tepelerdeki şirin bir kulübeye götürdü, sana yemek pişirdi, sonra seni hayattan daha çok seviyormuş gibi baktı. Sen de kaçtın, şelaleden düştün ve yarı çıplak savaşçılarla dolu bir kafatasının içinde soyuldun öyle mi?"

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor. "Nereden biliyorsun-"

"Çünkü ben muhteşemim. Aynı zamanda sadık ama *tahammül edilemez* biriyim.

kötü tarafıma geçtiğinde." Bıçağı ona getiriyor

Ağzındaki meyveyi dişleriyle koparıp çiğniyor. "Nereye düşeceğine henüz karar vermedim."

Ne yazık ki onun için, başkalarının kabulünden kendime haz çıkaramıyorum. O kadar aç olduğumdan bahsetmiyorum bile, o garip sulu meyve kürelerinden bir yığın yiyebilirim ve onun çıtır çıtır, ekşi kokulu etini çıtırdattığını duymak, evcilleştirmek için mücadele ettiğim vahşi bir kıskançlık uyandırıyor. Bunlardan daha önce hiç tatmadım ama dilimin altındaki karıncalanan sinirler *hazır*.

"Bunun beni ne kadar az rahatsız ettiğine şaşıracaksın," diye mırıldanıyorum, neredeyse odanın öbür ucuna sıçrayıp dişiyi bayıltarak kalanını çalmama neden olacak bir başka çıtır ısırıkla işkence çekiyorum. "Eğer işemeyi bitirdiysen, bana çıkışı göstermekten çekinme, böylece ben de

Artık zincirlenmemiş, bağlanmamış ya da sabitlenmemiş olmanın verdiği yeni özgürlük."

Onu elimle *kışkırtıyorum,* ama o sadece bana bakıyor, meyvesini çiğnerken kafasını yana eğiyor.

"Kaan sürekli olarak yeterince iyi olmadığı söylenerek büyütüldü. Bunu asla kabul etmeyecek ama ona göre senin boynundaki *o* onuru hak etmiyor," diyor ve kılıcını Kaan'ın málmr'ına doğru sallıyor.

Anladığını sanmıyorum, umutsuz zamanlar falan.

Muhtemelen geri almak için sabırsızlanıyordur.

Keskin bir gülümsemeyle, "Onu bir daha kırarsan, ben de seni kırarım" diyor. Kapıyı itiyor ve ardına kadar açıyor, son sözleri dişlerini beynime geçirip *kemirirken* koridorda akıcı bir şekilde ilerliyor.

"*Yine* ne demek istiyorsun?" Hırlayarak kapıya doğru yürüdüm, hâlâ şamdanı elimde tutuyordum.

Yürümeye devam ediyor, koridorun sonundaki köşeyi dönmek üzereyken bir kelime boğazımdan kontrolsüzce fırlıyor - ağzım sanki sadece kas hafızasıyla sesi şekillendiriyor.

"Veya!"

Duruyor, başını yavaşça

çeviriyor. Kesin.

Geniş gözlü bakışları, vücudumda değil ama *içimde* olan çiğ ve savunmasız bir yaraya tuz basar gibi benimkiyle çarpışıyor. İçimdeki buz gibi gölü çevreleyen kıyının bir kısmı eskisi kadar yüksek değil. Bir ayak kadar alçalmış, abanoz taşlardan oluşan bir halkayı acı verici bir şekilde çıplak bırakmış.

Belki bir şeyler görüyorumdur? Belki de hep böyleydi?

"Az önce bana ne dedin sen?"

Kaşlarımı çatarak başımı ovuşturuyorum, onu kiminle karıştırdığımı merak ediyorum. Biriyle, kesinlikle. Bir Veya tanıyor muyum? Tanımalıyım.

"Hiçbir şey. Bilmiyorum. Git başımdan, başımı ağrıtıyorsun."

Vücudum açlık moduna girmiş ve tüm önemli organlarıma kan akışını kısıtlamış olmalı.

Kahretsin, yemeğe ihtiyacım var. Ve suya.

Gözleri kor gibi parlayarak hışımla koridora geri döner. Elindeki meyvenin çekirdeğini yere atıp elini göğsüne vurarak "Ben Veya'yım. *Benim.* Beni hatırladınız mı?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

Yine mi bu?

"Hayır. Beynim doğru yönde geğirdi. Seni hayatımda daha önce hiç görmedim," diye mırıldandım ve kapıyı suratına çarparak kilidi yerine oturttum. "Paylaşmayı öğrendiğin zaman tekrar konuşalım."

Avazı çıktığı kadar bağırmadan önce botunun tahtaya çarpma sesi duyuluyor: "Bu işi çözeceğim. Beni duyuyor musun? *Bu işi çözeceğim.*"

Delirmiş.

"Bunu sen yap," diye mırıldandım. "Beynini zorlamamaya dikkat et."

Tek tepki koridorda ilerleyen ayak sesleridir.

Dışarıda.

İçimi çekiyorum, şamdanı paletin üzerine atıyorum ve ahşap panjurlara doğru ilerliyorum, onları kenara kaydırıyorum ve bu sırada kendimi yarı kör ediyorum. Diğer elimi şiddetli ışık ve ısı ışınlarına karşı bir kalkan olarak kaldırıyorum, sonunda keskin parıltıya alıştıklarında gözlerim açılıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, önümdeki kapının rustik ahşap kolunu kavrayıp iterek açıyorum. Sınırları dalgalı sıcak hava dalgalarıyla lekelenmiş, tozlu ufka doğru uzanan geniş bir körfezin üzerine sıkışmış bir uygarlığa bakan küçük taş balkona çıkıyorum. Ne yazık ki batı noktasıyla ilgili bir şey ilgimi çekiyor. Çarpıtmanın katmanlarını soyup altında ne saklı olduğunu görmek istiyorum.

Doğrudan aşağıdaki şehre bakıyorum.

Buradan -yukarıya doğru kıvrılan uçurumun bir kısmından- binalar pas rengi kayalardan oluşan bir yığın gibi görünüyor; bazıları mozaik kıvrımlarla döşenmiş, bazıları ise güneşte parıldayan yuvarlak pencerelerle kaplanmış. Soluk mavi gökyüzü, koyu Sabersythe ayları ve birkaç renkli Moltenmaw ayıyla dolu, ipeksi turkuaz suda yansıyarak sonsuzluğa uzanıyor, tam önümde tünemiş yanan güneş beni sıcaktan köpürtüyor.

Başımı sallayarak ciğerlerimi dolduruyorum...

Görünüşe göre Dhomm'a varmışım.

Raeve

CHAPTER 50

I Dokuma sepetleri karıştırıp kalın tabanlı ve önden bağcıklı bir çift siyah diz boyu bot buluyorum. Onları çekiştirerek, uyduklarını görüyorum
ve hemen onlara aşık oluyorum.

Bıçakları aşağı indirmek ve ayak parmaklarını ezmek için mükemmeldir.

Başka bir sepetten şeffaf siyah bir kumaş demeti çıkarıp çözüyorum ve bunun aslında kapüşonlu bir bornoz olduğunu keşfediyorum.

"Huh," diyorum, çekiştirerek giyiyorum, aynada kendimi kontrol ediyorum
-Sağa ve sola dönerek.

Bu.

Evet.

Çok sevimli.

Altındaki ipeksi kılıfımı hala görebiliyorum, bu da vücuduma hava akışını kısıtlamayan kendi taşınabilir gölgelik levham olarak iki katına çıkan katmanlı bir etki veriyor.

Yere kadar uzanan etek ucuna ve neredeyse uzattığım parmaklarımın ucuna kadar inen çan kollarına hayranım. Manşetimi *çoğunlukla* gizlemek için uygun bir uzunluk,

böylece

Şehirde Curly Quill ararken kaçak bir mahkumla karşılaştım.

Aynı çekmecede bana küçük gelen bir pantolon buluyorum, ama siyah kemeri çekip çıkarıyorum ve belime bağlıyorum, son deliğe kadar geçirdiğimde uyduğunu keşfediyorum.

Kaputu kaldırıp yansımama tekrar bakıyorum ve gülümsüyorum.

Mükemmel.

Şamdanı kaptığım gibi odadan çıkıyorum, kubbeli bir oturma odasına açılan koridordan aşağı iniyorum. Mozaik bir Sabersythe olan tavana kaşlarımı çatarak bakıyorum, sanki üzerime alevler üfleyecekmiş gibi duruyor.

Bir ürperti ayak parmaklarıma kadar sıçrıyor.

Biri kalp krizinden ölmeden önce Kaan'ın dekoratörü kovması gerekiyor.

Etrafa göz gezdiriyorum; duvarın üçte biri, ateş çukuruyla çevrili taş döşeli bir avluya bakan, alaca camlı kapılardan oluşuyor. Devasa vazolardan binayı sarmış gibi görünen pelüş sarmaşıklar dökülüyor, başım büyüklüğünde mürekkepli çiçeklerle dolu, yüzleri güneşe dönük.

Odanın kendisi, korkunç tavan sanatına, iç duvarları boğan daha fazla sarmaşık fışkıran vazolara, birçok pencereden dökülen güneş ışığında sırılsıklam olmasına rağmen rahat bir havaya sahip - bu mürekkepli çiçekler havayı baharatlı bir tatlılıkla tatlandırıyor.

Dizimden daha uzun olmayan taş bir masanın etrafında ve pelüş deri koltukların üzerinde oturan iki iri erkek var. Birinin vücudu bana dönük, yüz ifadesi gözlerini yarı yarıya örten soluk bukleler tarafından gizlenmiş. Diğeri omzunun üzerinden beni izliyor, kaşları kalkık, yüzü ve omuzları çillerle kaplı. Bir tutam saç onu öğle uykusundan yeni uyanmış gibi gösteriyor.

Her ikisinin de elinde Skripi parçalarından oluşan bir yelpaze var, masanın üzerinde de bir bardak kehribarla süslenmiş ...

bir *şey* ve bir tabak çıtır görünümlü atıştırmalık.

"Bu oyuna bayılıyorum," diyorum, masaya doğru yürüyorum ve tabaktan bir atıştırmalık koparmak için duraklıyorum. Soluk soslu bir girdaptan geçirip dilimin üzerinde gezdiriyorum, tadı kir gibi bir şeyin notalarıyla dolu kremsi karışım karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Benim favorim değil. Nedir bu?"

"Trufflin kreması," diye mırıldanıyor kızıl saçlı, ağır piercingli erkek. "Yakındaki bir köyden ithal ediyoruz. İçindeki mantarı yetiştirmek çok zor, bu yüzden ağırlığınca altın değerinde."

Kalanını dilimin üzerinde kaydırarak aslında

-Korkunç.

"Kesinlikle benim favorim değil." Gevrekleri ağzıma atıp çiğniyorum, kaşlarım havaya kalkıyor. "Kendini affettirdin. *Bunlar çok* lezzetli."

Zengin.

Tuzlu.

Yağlı.

Hatta her ısırıkta dilimin üzerinde patlıyorlar.

Bir tane daha çıtırdatıyorum. "Bunlar ne?"

"Kızarmış kolk yağı."

Huh.

Az önce bir tanesinin bir kaseye kanadığını gördüğümden beri tercih ettiğim atıştırmalık değil, ama dilenciler seçici olamaz.

Tabağın tamamını göğsüme bastırıyorum ve zincirlenmiş kolumu etrafına sarıyorum - hala çalınan şamdanımı tutan kolumu. Bir parça yağ daha koparıp çıtırdatıyorum. "Sakıncası yok, değil mi?" Kaseyi işaret ederek soruyorum.

"Seni durduracak kadar değil," diyor gömleksiz erkek, kalkık kaşları neredeyse asi saçlarının arasında kaybolana kadar başını yukarı kaldırıyor. "Şamdan için bir çanta ister misin?"

Gülümsüyorum. "Ne kadar düşüncelisin! Evet, bir tane isterim."

Sessiz erkekle bakışıyor ve ayağa kalkıyor, içecek barına doğru ilerliyor, ince bir pamuk torba alıyor ve bir demet çukurlu portakal meyvesini bankın üzerine boşaltıyor. Bana doğru geliyor ve poşeti açıyor. Ben şamdanı içine bırakıyorum, o da saplarını koluma geçiriyor.

"Teşekkür ederim." İkisinin arasına bakıyorum. "Bunun karşılığında kimseyi öldürmemi istemiyorsunuz, değil mi?"

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki neredeyse soruyu tekrarlayacağım.

"Ahh, hayır. Biz almayalım," diyor kızıl saçlı erkek. "Güzel."

Ve garip. Genelde işler böyle yürür.

"Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin. Zorunlu askerlikten kurtulmaya çalışıyorum ama kralınız birkaç kez hayatımı kurtardı, o yüzden bir kereye mahsus bir iyilik yapmaktan mutluluk duyarım." Çantayı omzumdan daha yukarı kaldırıyorum. "Ön kapı nerede?"

Koltuktaki erkek bana daha önce hiç görmediği garip bir yaratıkmışım gibi bakmaya devam ediyor, teni o kadar solgun ki acaba bir şey mi oldu diye düşünüyorum. Zavallı adam. Muhtemelen ben de yakalanmadan gitsem iyi olacak, yoksa Rekk Zharos'u horozundan boğazına kadar yüzmek için asla duvara geri dönemeyeceğim.

Kızıl saçlı arkamı işaret ediyor. "Şu taraftan. Sağınızdaki on sekizinci kapı şehir merkezine giden en hızlı yoldur."

Dönüyorum, daha önce fark etmediğim bir koridor görüyorum; pencerelerle kaplı, ışık huzmeleri içeri süzülüyor.

"Çok yardımcı oldun." Göğsüme yasladığım kâseden bir gevrek daha koparıp dönüyorum ve iki erkeğe de aynı elimle el sallıyorum. "Sizinle sohbet etmek güzeldi!"

İyi bir hayatın olsun.

Kızarmış yağ ve özgür olmanın ihtişamını mideye indirerek koridorda yürürken sessizlik beni takip ediyor.

Sözde.

Bir hücrede, asılmış olarak ya da bir ejderhanın ağzında uyanmadım. Kimse bana pis boş demedi ya da bıçaklanmış elimi çok fazla seğirtmedi. Odamdan çıkar çıkmaz yere yatırılmadım, kurbanlık bir hayvanın kanına boyanmadım ya da bir sopaya bağlanıp Sabersythes'e sunulmadım. Kimse bana *Kholu* demedi ya da kalıp *dünyayı kurtaracak* bir su *kaynağı* üretmemi emretmedi, ne de efsanevi bir gümüş kedi tarafından güdülüyorum.

Dhomm'daki kısa süreli kalışımın
tahmin ettiğimden çok daha az travmatik olacak.

İri yarı, taş suratlı iki muhafız çift kapının kollarını kavrıyor ve kapıları zorlayarak açıyor.

"Yaratıcılar," diye mırıldanıyorum, güneş ışığının ezici seline karşı gözlerimi kısarak. Tabağımdaki son gevreği koparıyorum, yapışkan, tatlı kokulu sıcağa doğru adım atarken ciğerlerimi doldurarak çıtırdatıyorum.

Bir iç çekiş.

Özgürlüğün tadı kızarmış kola yağı ve çok sıcak hava gibi, ama hiç bu kadar minnettar olmamıştım. İyimserliğimi köreltebilecek tek şey, benim için birinin kafasını kesen iri yarı, yaralı, kor gözlü bir kraldır.

Kalbim kıpır kıpır, sanki kaburgalarımın arasına girmeye çalışıyor. Sıktığım yumruğumun içinde ezmek istediğim bir his.

Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

Kapılar arkamdan hızla kapanıyor ve ben dönüyorum, dış duvardaki kapı aralığını çevreleyen farklı bir muhafız grubu dikkatimi çekiyor. Ejderha pullu zırhlarına, her iki erkeğin de koyu renk saçlarını omuzlarına döküşlerine, her birinin bir elinde bronz bir kılıç ve diğerinde tahta bir mızrakla silahlanışlarına bakıyorum.

Parmaklarımdaki son tuzlu baharatı da emerek sağdaki erkeğe yaklaşıyorum ve yüzüne vuran şiddetli güneş ışığına rağmen gözlerimi kısmıyor ya da terlemiyorum. "Şunu benim için tutabilir misin?" Boş tabağımı ona doğru iterek soruyorum.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor ve göğüs kafesimde asılı duran kolyeye bakıyor, kaşları yukarı kalkıyor. Başını bir yay gibi birkaç uzun vuruş için eğiyor, sonra kil tabağa bakıyor. Boğazını temizleyerek kılıcını uzatıyor, ben de alıyorum ve tabağı artık boş olan eline yerleştirirken ona teşekkür ediyorum.

Geri çekilip silahı sallayarak dengesini anlamaya çalışıyorum. Hemen aşık olduğum bir kılıç bulamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Elim için çok ağır." Kalçasına sarılı hançere bakıp çenemi sallıyorum. "Ama bunun için seni seve seve değiştiririm. Ve kılıfla."

Bir anlık duraksamadan sonra muhafızlar birbirlerine bakıyorlar ve erkek olan tabak çanağı mızrağıyla birlikte yere bırakıyor. Kınını açıyor ve ben de çalıntı kılıcımı teslim etmeden önce hançerin hissini tartıyorum.

"Sizinle iş yapmak güzeldi," diyorum göz kırparak.

Boğazını temizliyor, tabağım ayaklarının arasında yerde dururken yerine geri adım atıyor. Alnında boncuk boncuk ter biriktiğini fark ediyorum.

"Hızlı bir soru." Şamdan çantamı yere bıraktım ve cübbemi parçaladım, deri kayışı kalçamın ve uyluğumun etrafından geçirebilmek için vardiyamın eteklerini gevşetiyorum. "Burada ejderhalara insan beslemiyorsunuz, değil mi? Mesela... ne bileyim, ortasında bir kazık olan ve bağlanmanın *gerçekten* rahatsız edici olduğu, kana bulanmış dev bir kolezyumda?"

Birbirlerine temkinli bakışlar atan iki erkeğe göz ucuyla bakıyorum. Birlikte başlarını sallıyorlar ve kaşlarım havaya kalkıyor.

İlginç.

"Peki ya genç elementalleriniz? Onlara ne oluyor?"

"Drohk Akademisi'ne gidiyorlar," diyor soldaki muhafız kalın kuzey aksanıyla, başını eğerek.

"Peki ya boşluklar?"

"Onlara rünlere karşı bir yakınlıkları olup olmadığını keşfetme seçeneği sunuluyor. Eğer yoksa, başka bir şey öğrenmeyi ya da çıraklık yapmayı seçebilirler."

Apprenti-Huh*?*

"Tamam," diyorum, başım yana eğik bir şekilde bir toka daha geçiriyorum.

Kapılar ittirilerek açılır.

Ateş gibi saçları olan iri yarı, gömleksiz bir erkek koridorun ilerisinde duruyor, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış. "Muhafızları taciz mi ediyorsun?"

"Oldukça küstahsın."

"Ününüz sizden önce geliyor." Başını kapıdan dışarı çıkarıyor ve hepimizin hâlâ tek parça olup olmadığını kontrol edercesine sağa sola bakıyor.

Çoğunlukla onlar.

Zümrüt bakışları yerdeki tabak, muhafızın kızaran yanakları ve benim yeni kuşanmış silahım arasında gidip geliyor. "Görüyorum ki teçhizatlanmanın yolunu dolandırıcılıkla bulmuşsun. Hızlı iş."

Etek ucumu düşürdüm. "Gizli yetenek. Seninki ne?"

"Lanet olsun." Elini aşağıdaki kayalık şehre doğru inen merdivenlere vuruyor. "Hadi gidelim."

Kalbim düşüyor, kaşlarım çatılıyor.

Düşündüğüm kadar özgür değil miyim?

"Bir eskortu hak edecek ne yaptım?"

İki kaşını da kaldırarak bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Sıcağa alışık olmayan bir turist gibi görünüyorsun. Eğer som altından bir şamdanı rehin bırakacaksan

iyi bir anlaşma yap. Bir tüccar seni benimle görürse, büyük ihtimalle senden kısa almayacaktır."

Aslında çok düşüncelisin. Gerçi söz konusu şamdanı bir cephanelik dolusu Sabersythe kılıçlarıyla değiştirmeye niyetli olduğumu bilseydi bu kadar destekleyici olur muydu acaba?

"Teşekkür ederim-"

"Tabii beni kızlarıyla birlikte yakalamazlarsa," diye ekliyor omuz silkerek. "Ya da oğullarıyla. O zaman muhtemelen sizinle iş yapmayı tamamen reddederler."

Yaratıcılar.

"Muhtemelen bitirmen gereken bir oyunun ortasında değil miydin?"

"Evet. Ve kıçıma tekmeyi yiyordum. Grihm kötü bir ruh halindeyken ölümcüldür ve benim gururum zaten incinmiş durumda. Ayrıca, biri atıştırmalıklarımızı çaldı ve lanet konyak bitti."

Doğru.

Sanırım onunla sıkışıp kaldım.

"O halde," diyorum, çantamı yerden almak için eğilerek, "gidelim mi?"

Ellerini dar kahverengi deri pantolonunun ceplerine sokup önden gidiyor, iri cüssesine rağmen uzun adımları yumuşak ve hafif. Güneş uzaklardan gelen bir ejderha alevi gibi üzerimize vuruyor, bu yüzden kapüşonumu daha da öne çekerek yüzümü gölgede bırakıyorum ve rahatsızlığımı hemen hafifletiyorum.

"Ben Pyrok."

"Raeve. Gerçi bunu zaten bildiğinden şüpheleniyorum."

"Doğru." Sol elini vücuduna doğru uzattı

Bana doğru uzattı, işaret ve orta parmağını uzattı, diğer parmakları içeri kıvrıldı. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerinin içine bakıyorum, sonra tekrar eline bakıyorum ve hareketi taklit ediyorum, parmaklarımız buluşuyor.

Bana o kadar lakayt bir yarım gülümseme atıyor ki bulaşıcı. "Al bakalım."

Essi'nin çok seveceği büyük mürekkepli çiçeklerle bezenmiş kayalık binaların arasından geçerken bakışlarımı merdivenlerden aşağı dikiyorum.

Göğsümdeki organ ağrıyor ve ağrıyı ovuyorum. "Peki,

Raeve, ne tür bir dükkân açmayı umuyordun?

o şamdan nerede?"

"Kıvırcık tüy kalem. Eğer varsa."

Bana yan gözle baktı. "Var."

Gözlerim açıldı. "Adı bu mu? Kıvırcık Tüy Kalem mi?"

"*Parşömen, Piyon, ve hepsi senin Runi malzemeler,*"o

Çanlar çalıyor ve rahatlama içimde kabarcıklar oluşturarak kaburgalar.

Adımlarımı hafifletiyor.

Başka yerlerde de olduğunu biliyordum; sadece bu kadar kuzeyde bir tane olacağından emin değildim. Bu benim şanslı dae'm.

"Tüy kaleme

ihtiyacın var mı?"

"İhtiyacım var."

Rekk'in tüm önemli parçalarını kesebilecek kadar keskin, sivri uçlu bir sürü *tüy*.

Yavaşça.

Acı verici bir şekilde.

"O zaman tatlı bir içkiye ve güzel bir manzaraya ihtiyacım var," diyorum ona, çantamın saplarını omzuma yaslanacak şekilde hareket ettirirken, tırnaklarımın yan tarafındaki biraz çiğleşmeye başlayan deriyi kaşıma dürtüsünü bastırıyorum.

"İçki, planın birinci sınıf bir parçası gibi görünüyor. Ne tür bir manzaranın peşindesiniz?"

"Bulabileceğinin en iyisi."

Burası büyük bir şehir. Yeterince geniş bir görüş açısına sahip olursam, dilleri dolaşmaya zorlamadan Carter'ın kulübesinin nerede olduğunu bulacağımı düşünüyorum. O zaman bu ağır altın varlığı tasfiye ettikten ve ölümcül miktarda silahla paketlendikten sonra, Veya'nın yediği o çıtır siyah meyvelerle dolu bir çantayla nereye gitmem gerektiğini bileceğim.

Önümde.

Parça parça, çıtır çıtır, sulu parça.

Dilimin altındaki kaslar karıncalanıyor.

Eğer buradan bir şeyler almadan a y r ı l ı r s a m , kendimi asla affetmem.

Raeve

CHAPTER 51

Tyanmış kil rengindeki yuvarlak binalar arasında ilerlerken, aurora batıya doğru eğilerek alçakta duruyor. Çömlekler yerden filizleniyor, bitkiler fışkırıyor

Zengin ve organik kentin dört bir yanına tırmanan ağaçlar ve sarmaşıklar, eğimli köşelere tünemiş bakır flütlerden ezgiler üfleyen işportacılar.

Zekice giyilmiş peçeler gibi vücutlarını saran, kıstıran ve büken giysiler giymiş insanların arasından geçiyoruz ve Dhomm'daki *herkesin* kahverengi, siyah veya pas rengi aynı giysiye sahip olup olmadığını ve sadece farklı şekilde giyip giymediğini merak etmekten kendimi alamıyorum - burada bir iğne, orada bir klips, bele dolanmış bakır bir kemer.

Öyle görünüyor.

Parşömen tarlakuşları başımızın üzerindeki boşlukta kanat çırpıyor, gülümseyen, gülen insanların uzattığı ellere dalıyor. Kimse aç, evsiz ya da kulağında bir klips varmış gibi görünmüyor. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

"Halk burada var olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor," diye düşünüyorum, iki gencin birbirinin peşinden koşuşunu, şen kıkırdamalarını izlerken

en güzel notalara vuruyor. Ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim iki kişi, eğri büğrü bir ağacın altından, sarmal siyah kozalakların içine konmuş kremsi görünümlü bir şeyi yalayarak izliyor. "Bu çok güzel."

Ve burası hakkında daha fazla yanılmış olamazdım.

Pyrok bana yan gözle bakıyor. "Duyduğuma göre yaşına kadar Gore'da yaşamışsın-"

"Ejderhalara mı teklif edildi?"

"Evet. Bu." Cebinden yassı bir altın jeton çıkarıyor ve havada savurarak kapıyor. "Başka bir yere seyahat ettiniz mi?"

Soruyu bana verişinde kolay bir hafiflik var ama yine de bir koru yakalamış gibi hissediyorum.

Sonunda *oradan* kaçtıktan sonra kuzeye, duvara doğru yaptığım soğuk yolculuğu düşünüyorum. Karşılaştığım dehşeti düşünün.

Dövüştü.

Yalnızlık kemikleri oyacak kadar derindi.

"Sadece burada," diyorum, anıları bir kenara iterek. "Gerçi çoğunlukla baygındım ya da Rygun'ın ağzının içindeydim. Buna tam olarak gezmek diyemem - boğazının arkasında beni yakmakla tehdit eden alev topunu saymazsanız tabii."

Bu şehrin mutlu bir ışıltıyla parlayabileceğini, ancak güzel kralının beni hala bir kürdan gibi taşıdığını hatırlatan mükemmel bir hatırlatma. Buraya çok fazla aşık olmamak için *mükemmel* bir neden. Ve burası çok sıcak, sıcaktan nefret ederim. Ve Rekk'in canlı canlı derisinin yüzülmesi, iyileştirilmesi ve sonra da yer halısı olarak kullanılması gerekiyor.

"Beni gezdiriyor gibisin," diye mırıldanıyorum, bir binanın etrafını budaklı bir taç gibi sarmış, kanat çırpmaya benzeyen büyük bakır rengi çiçekleri olan bir ağacı göstererek. "Oradan daha önce, aurora gökyüzünde *çok* daha yükseklerdeyken geçtiğimize eminim."

Pyrok bir pazar arabasının yanında duraklayarak, "Sakin ol," diyor. "Tabii gitmeniz gereken bir yer yoksa?"

Burada olmaz. Bu davetkâr, sağlıklı şehirde değil, insanların etrafta olması çok kolay. Etrafında olmayı *istemek* çok kolay.

Bağlanmak çok kolay.

"Her zaman gidilecek bir yer vardır. Ne alıyorsun?"

"Erimiş Mead." Elindeki jetonu, kırmızı tonlarda bir içkiyle dolu pişmiş toprak bir kupayla değiştiriyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Bir tane ister misin?"

"Belki daha sonra."

Tüccar onları Pyrok'un eline bırakırken güneşte daha fazla küçük altın jeton parlıyor. Sanırım para üstü.

Pyrok yanımda ilerliyor, adımlarının salınımına ıslık çalarak eşlik ediyor ve sanırım turumuzun bir başka turunda bana rehberlik ediyor.

"Burada para biriminiz altın mı?"

"Kesinlikle öyle." Kupasından derin bir yudum alıyor ve tatmin olmuş bir tıslama çıkarıyor. "Bu krallık fosilleşmiş ejderha kanının çıkarılmasını desteklemiyor," diyor, ses tonunda daha önce olmayan bir sertlik var. "Madencilik *onu dökmeyi* teşvik eder."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Burada mı *kullanılıyor*? Tıbbi amaçlar için mi?"

Omuz silkiyor. "Şehre giren madenler bu krallığın koruması altındaki halk tarafından çıkarılmadı."

İlginç.

Köz ağacından yapılmış büyük bir yaylı çalgıdan güzel bir melodi çıkaran bir işportacının etrafında dolanıyorum.

Kulağım.

Bu bende durma, oturma ve *dinleme* isteği uyandırıyor.

"Yani The Burn'de kullanılmamış kan taşı rezervleri mi var?" Pyrok'u hiçbir yerde bulamayınca sola bakarak soruyorum.

Sadece ... *gitti.* Sanki yer onu yemiş gibi.

Dönüp baktığımda, ara sokakta herkesten en az bir baş daha uzun duran, alev alev yanan saçlarını görüyorum. Beni takip etmem için elini salladı.

Gözlerimi devirip kalabalığı yararak yetişmeye çalışıyorum.

"Uyarı için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Sende bir tane var. Dikkat etmemiş olman benim suçum değil." Duraklıyor, koyu siyah çiçekler taşıyan o kızıl sarmaşıklarla kaplı duvara yaslanıyor, bir eli hâlâ cebindeyken diğer eliyle bal likörünü yudumluyor. "Şuradan," diyor çenesini sallayarak. "Vruhn'a selam söyle."

Dönüyorum ve dikkatimi karşısındaki kubbeli binanın ahşap kapısına, tentesinden sarkan eski bir tabelaya veriyorum.

Gülümsüyorum ve kolu tutuyorum, omzumun üzerinden bakmak için duraklıyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Vruhn böcek kanadı koleksiyonunun yanında konyak stoklamaya karar vermedikçe olmaz," diyor ve ardından içkisinden derin bir nefes alıyor.

Başımı sallayarak deri ve toz kokusunu içime çekerek yuvarlak dükkâna giriyorum. Kitaplar, tentürler, dağlama çubukları ve volkanik kaya parçalarıyla dolu raflardan oluşan kavisli duvara göz gezdiriyorum. Sabersythe dişleri tavandan sarkıyor, bakır zincirlere asılmış, her birinin üzerinde altın ticaretine alışık olmadığım için bana hiçbir şey ifade etmeyen fiyat etiketleri var.

Umarım şehirde taşıdığım bu ağır şey, ihtiyacım olan malzemeleri getirmeye yetecek kadar değerlidir, umarım biraz para kalır da surlara geri dönmek için bir arabacı tutabilirim.

Küçük, orta ve büyük boy böcek kanatlarından oluşan bir mozaikle tutturulmuş mağazanın arkasına ulaşana kadar raflardan oluşan bir labirentte ilerliyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Cephaneliğin nerede olduğunu merak ediyorum.

Bakışlarım her yöne uzanan tel tel beyaz saçları olan bir erkeğe takılıyor; muhtemelen Vruhn. Dağınık bir taş tezgâhın arkasında oturmuş tentürleri karıştırıyor, asi saçlarına beyaz ve mavi boncuklar geçirmiş.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor ve eli durup bakışlarını kaldırıyor. Havadar gözleri ayaklarımı taşa çeviriyor ve nabzımı hızlandırıyor.

Sól'unki gibi süt rengindeler -koyu *teniyle* büyük bir tezat oluşturuyorlar- ve doğrudan bana bakıyorlar.

Bir şey gözümün önüne geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Alevli kömür yatağına atılmış bir et parçası gibi hafızamın ön cephesinde:

Kocaman bir çift fildişi göz bana doğru boş boş bakıyor, soğuk, parlak, kösele gibi bir burun göğsümü dürttüğünde buz gibi bir nefes yüzüme çarpıyor. Sevgi dolu göğsüm. O kadar dolu ki...

Yaralandım.

Çok fazla acı-

"The Curly Quill'e hoş geldiniz," diyor tırtıklı bir ses ve beni buraya geri döndürüyor.

Şimdi.

Tedirgin edici görüntüyü buz tutmuş gölüme doğru iterek boğazımı temizliyorum ve süt gibi bakışlarını tutmakta zorlanan erkeğe bakıyorum. "Merhaba. Ben-"

"İmparatorluk Kalesi'nden çaldığın bir şamdanı rehine vermek için buradasın. Farkındayım Raeve."

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarımı erkeğin beyaz cübbesine dikiyorum, dikişinin önündeki çok sayıdaki düğmeye bakıyorum ve bir tanesinin damgalı bir iplik düğümüne sahip olduğunu görüyorum.

"Sen bir Mindweft'sin," diye mırıldandım, sesim hayretle titriyordu. "Sizin gibilerin avlandığını ve imparatorluk aileleri için çalışmaya zorlandığını sanıyordum?"

"Acı verici bir şekilde farkında," diyor Vruhn, sesi cızırtılı bir tel gibi. Başını yana eğiyor, metal karıştırma çubuğunu başparmağıyla parmağı arasında tutuyor. "Sen, canım, çok ilginç bir zihne sahipsin."

Sözleri içimi harçla dolduruyor, bedenimi ağırlaştırıyor.

Ladin.

"Sayamayacağım kadar çok acı ve sırla dolu gizli... bir *derinlik* var," diyor başını hızlıca sallayarak. "Bunu nasıl başarıyorsun?"

Ciğerlerimi zorla dolduruyorum. Onları

çalışmaya ikna ediyorum. "Görmezden

geliyorum," diye törpülüyorum. "Çoğunlukla."

"Ahh."

Sopayı katlanmış bir kumaş parçasının üzerine koyuyor, sırım gibi kaşları birbirine kenetleniyor. "Ejderha pulundan bir kılıç, altı demir kılıç, bir palaska, bir avuç demir iğne - normal boyda - almaya geldin ve ödül avcısı Rekk Zharos'u avlamak istediğin Fade'e giderken yanında taşıyabileceğin küçük, idare edilebilir bir çanta içinde uygun bir kıyafet giymek istiyorsun."

Pekala. Bu çok kullanışlı.

"Doğru." Yeteneklerine saygı duyarak başımı eğiyorum.

"Oldukça iyi bir liste."

"Evet, şey. Bir ev yangını geçirdim. Kayıp-"

Çok fazla.

Essi'nin koltukta hareketsiz durduğunu görmek kaburgalarımın arasına bir sustalı gibi saplanıyor ve irkilmemek için çaba sarf ediyorum.

"Bunu görebiliyorum," diyor Vruhn, sesi duygu yüklü. "Üzgünüm Raeve. Essi için. Pişmanlık taşınabilecek en ağır yüktür."

Bakışlarımı mozaik tavana çeviriyorum. Raflara.

Ellerim.

"Küçük Nee'niz için de üzgünüm. Dönüş katını etkinleştirmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Zihinsel oltanız bir şeyleri yakalamakta çok başarılı," diyorum zoraki bir kahkahayla, derime nefes aldırmak için kelepçeyi bileğimden biraz daha yukarı iterek.

"Evet, öyle. Özür dilerim. Korkarım bu bir hediyeden çok bir zorunluluk." Kısa bir duraksamanın ardından, "Bileğinizdeki demir kelepçeyi delmek için metal karıştırma çubuklarımdan birini *de* istiyorsunuz..."

Yukarı bakıyorum, kaşlarım kalkıyor. Onunki de şaşkın bir kavis çiziyor.

"Buraya girdiğinde aklına bir fikir geldi. Kıyıdan bir taş koparacaksın ve onu linchpin'i serbest bırakmak için kullanacaksın." Bana hemen bulaşıcı olan muzip bir gülümseme fırlatıyor.

"Sence işe yarayacak mı?"

"Var, ama baskı altında bükülmeyecek daha uygun bir şeyim var. Ayrıca buraya düzenli olarak erzak almaya geldiğiniz imajını korumak için raflardan birkaç şey istiyorsunuz. Bu konuda da yardımcı olabilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ardından başımı bir kez daha eğiyorum. "Pyrok selam söylüyor. Hemen dışarıda."

"Ona içkiyi bırakması gerektiğini söyle. *Oh* ..." Gözleri genişliyor, sonra tekrar kısılıyor, sanki bir camın arkasından bakıyormuş gibi.

beynimin kıvrımları. "Rezervlerinizi kullanmak yerine neden şamdanı getirdiğinizi anlıyorum..."

Evet.

O.

"Fíur du Ath öldüğüme inanıyor. Sayfamda bu şekilde belirtilmeli. Bu şekilde kalmasını istiyorum. En azından-"

"Şimdilik."

"Eminim nedenini anlayabiliyorsunuzdur."

"Gerçekten de öyle," diye düşünerek yavaşça başını salladı. "Bu *Sereme* oldukça kötü bir iş. Görüyorum ki seni çok sıkı bir ... tasma ile tutuyor ..."

Daha çok gerdanlık gibi. Ama tabii.

Yüzündeki tüm sıcaklık kayboluyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Bir şeyi kaçırıyorsun ama ne olduğunu bilmiyorsun..."

Bir soğukluk dalgası damarlarımdan geçerek iliklerime kadar işliyor.

"I-"

"Ah... canım benim." Yüzü buruşuyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken eliyle göğsünü tutuyor. "Çok... *özel* bir şey," diye hıçkırıyor, sözleri karnımda sarsıcı bir ağrıya neden oluyor.

Göğsümün sol tarafına hızlı bir bıçak darbesi.

"Cevap senin içinde. Her şeyi sakladığın yerde. Sana yardım edebilirim-"

"Bu kadar yeter," diyerek şamdanı tezgâha vuruyorum.

Gözleri büyür, nefesi titrer. Uzun bir süre öylece *bakıyor*... yüzündeki tüm renk soluyor, gözlerinde daha fazla yaş birikiyor ve yanaklarından aşağı serbestçe düşüyor. Bakmak istemediğim bir gerçeğin damlaları. Görmek istemiyorum.

Sadece onlara bakarak bile gözyaşlarının çıkardığı hüzünlü sesleri hayal edebiliyorken olmaz.

"*Yeter* dedim."

Lütfen...

Gözlerini kırpıştırıyor, kaşlarını birbirine çarpıyor ve yanaklarındaki hüzün izlerini silme zahmetine girmiyor. "Elbette. Durmak için elimden geleni yapacağım. Ben sadece-" Başını sallıyor, sonra ayağa kalkıp tezgâhın arkasından çıkıyor. "Satın aldığınız yemleri toplayayım, siz de yolunuza devam edin."

Gözümün önünden kaybolduğu anda dizlerimin bağı çözülüyor, o dükkânında ayaklarını sürüyerek raflardan bir şeyler alırken elim kalbimin üzerine geliyor.

İzlemiyorum. Dikkatimi vermiyorum. Sadece arka duvara bakıyorum ve aklımın karıştırılmadığı başka bir yerdeymişim gibi davranıyorum.

Düşüncelerimi didiklemeye başlaması, kelimelerimi gereksiz bırakması güzeldi. Uygun bir gıdıklama gibi.

Şimdi *bıçaklıyor*.

Kapağında inci gibi bir Ayışığı kabartması olan siyah deri ciltli bir kitap, bir kap mürekkep ve bir demet kömür çubuğuyla geri dönüyor. Ayrıca, mandalımı zincirimden kurtarmak için kullanmayı çok istediğim taşın gücüne dayanabilecek gibi görünen küçük bir metal bileme aleti de var.

"Para üstüm" olduğunu tahmin ettiğim bir keseye birkaç altın sikke yığıyor, hepsini kapaklı kahverengi deri bir çantaya koyuyor, sonra da çantayı tezgâhın diğer tarafına kaydırıyor. "Ölçüleriniz defterde var mı?"

"Sanırım öyle."

"O halde satın aldıklarınız hazırlanıp toplanmaya hazır olduğunda bir tarla kuşu göndereceğim."

"Teşekkür ederim." Çantayı alıyorum, deri tutuşumun altında esnekleşiyor.

Ne kadar güzel, kaliteli bir sırt çantası. Benim için boşa gitmiş gibi-

"Değil," diyor, yumuşak bir gülümsemeyle beni süsleyerek. "Yağmur geliyor. Günlüğünün kirlenmesini istemiyorum. Çok güzel bir günlük ve tadını çıkarabilmeni istiyorum."

Kaşlarımı çatarak tavana bakıyorum. Yuvarlak bir pencerenin toz girdaplarını tutuşturan cesur bir güneş ışığı huzmesi saçtığı yere. "Bana gayet iyi görünüyor."

"Demir kelepçe olmasaydı geldiğini duyabilirdin. Ve eğer dinlemeye zahmet etseydin."

Sözleri tüm hassas noktalarımı sıkıştırıyor, ne kadar derine indiğini fark ettiğimde kanım donuyor. "Yapmamak daha kolay," diye ısırıyorum.

"Clode'u dinle."

Dişlerimi kırılmasından korktuğum kadar sert sıkıyorum, kendimi tüm etleri ayıklanmış bir iskelet gibi hissediyorum - güneşte ağarmaya bırakılmış kemikler. "Clode oyuncu, vahşi ve hırçın. Güçlü ve alıngan. Surat asmaz, somurtmaz ya da kendisi için *üzülmez.*"

"Rayne-"

"Gözyaşları. O kan döküyor. Rayne, Gölge'nin canavarlarının ziyafet çekmesi için duvarın üzerinden atılan ölülerin derisine yapışan kırağıdır. Rayne bu *boktan* dünyanın gölgeli yarısını kaplayan kardır. Rayne-"

"Güç, canım."

Bir sonraki kelimem dilimde peltekleşiyor.

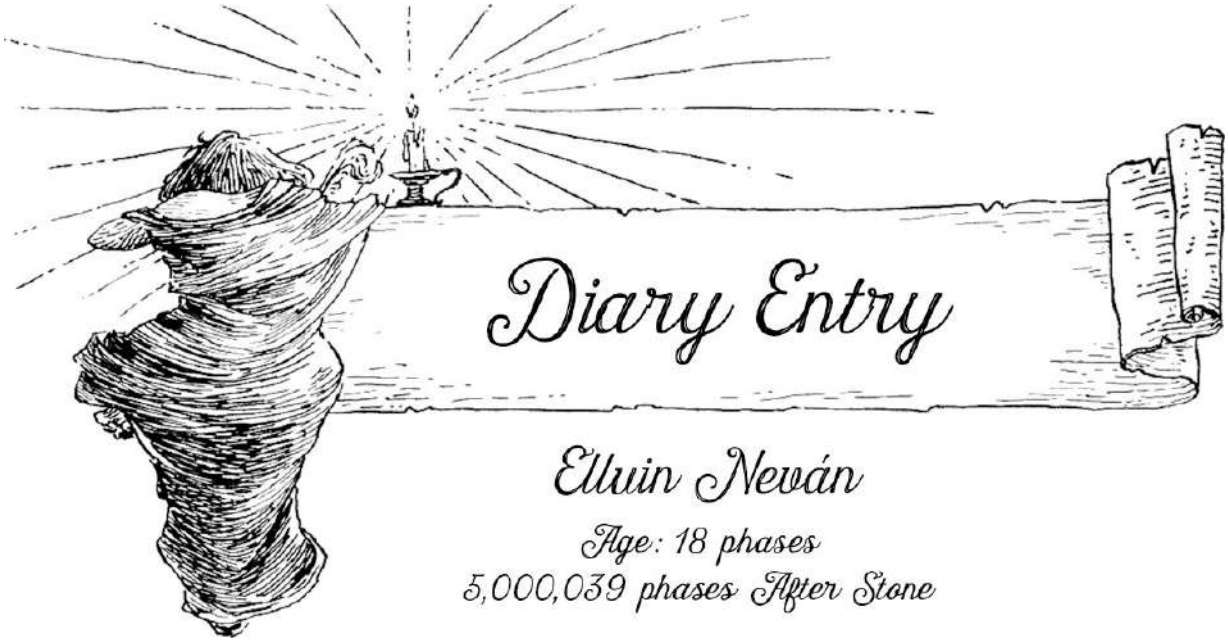
"Rayne *güçtür,*" diye devam ediyor. "Dünyanın yarısı kimsenin kullanamayacağı kadar güçlü bir tozla kaplı. Yine de yapabilirdin, eğer içindeki o buzlu göle hüznü de katmasaydın-"

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi. Şamdanımı para olarak kabul ettiğiniz için."

Başını o kadar aşağı eğiyor ki, neredeyse bir selam olacak. "Bu benim için büyük bir onur Raeve."

Deri çantayı göğsüme bastırarak dönüyorum, kapıya yöneliyorum, sanki ekşi bir böğürtlen beynimin her tarafına sıkılmış ve kıvrımlarımın arasına sürülmüş gibi hissediyorum. Gerçekten derin bir masaj.

Bu dae yüksek bir başlangıç yapmış olabilir, ancak parlaklığını hızla kaybediyor.

A Bu gün bana gelen dişi, geçen uykuda ziyaret eden erkekle aynı kor gözlere sahipti. Kalın, kıvırcık saçları ve

Burnunda ve yanaklarında çiller vardı. Slátra'nın sarmal kuyruğunun yanına koyacak kadar cesur olduğu bir kap yemeği kucakladı.

Ona bir kez baktım ve tekrar uykuya daldım, ancak bir süre sonra beni kollarına alan güzel, ağır yaralı erkek tarafından uyandırıldım.

Çırpındım ve çığlık attım ama Slátra hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey! Bir hırıltı bile yok.

Erkek beni göğsüne bastırdı, kolları o kadar güçlüydü ki savaşmanın faydasız olduğunu fark ettim. Ve yorucuydu. Çok az enerjim kalmıştı ve zaten uğruna savaşacak pek bir şeyim de kalmamıştı.

Beni merdiven tünelinden yukarı ve İmparatorluk Kalesine taşıdı. Beni ılık, köpüklü suyla dolu bir küvete attı, tamamen giydirdi, sonra odadan fırladı ve beni akrabası olduğunu tahmin ettiğim kadınla yalnız bıraktı.

Beni soydu, onu durduracak kadar dikkatli değildim ama göğüslerimi açarken kendimi saklamaya çalıştım. O

Ellerimi itti ve beni ovdu, bana büyüdüğü yerde vücutların şekli veya boyutu ne olursa olsun utanılacak bir şey olarak görülmediğini söyledi. Bu ete büyük bir sır olarak bakılmıyor ve klanlarının gençlerini besledikleri için göğüslere tapılıyor.

Kendisini Veya Vaegor olarak tanıttı ve kardeşinin davranışı için özür diledi, sanki ben de ona karşılık veriyormuşum gibi benimle konuştu.

Hangi kardeşten bahsettiğini merak ettim. Tyroth Vaegor'un benden isteyerek aldığı şey için bir özrü kabul edebileceğimi hiç sanmıyorum.

Benim krallığım.

Benim bağımsızlığım.

Ben duvara bakıp Haedeon'un dilsiz olduğu tüm o evrelerde böyle hissedip hissetmediğini merak ederken o birçok şeyden bahsetti ve birçok soru sordu. Sanki tüm bunların çok az anlamı varmış gibi. Ama sonra vücudumu ovmayı bıraktı, saçlarımı yüzümün arkasına topladı, bana Drohk Akademisi'nde dövüş dersleri verdiğini söyledi ve ders almak isteyip istemediğimi sordu.

Kelimeler içimde bir şeyleri yaktı ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar canlı hissettim, sanki göğsümde bir aurora yükselmiş gibiydi.

Ona evet dedim. Dövüş dersleri almak istiyorum.

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

Raeve

CHAPTER 53

PYrok karşımdaki koltuktan izliyor - yaslanmış, ellerini başının arkasında kenetlemiş, yüzünde her zaman var olan bir gülümseme kesinlikle
Takdir ediyorum.

İnce metal bileme aletini manşetime gömülü mandalın üzerinde bırakıyorum ve *kalmasını* istiyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum, hareket ederken dikkatimi topluyorum...
elini ... yavaşça ... uzağa ...

"Sence?"

"İçimden geldi." Loff'un kayalıklı sahilinden çaldığım kayayı kavrayıp çubuğun üzerine kaldırıyorum, üçe kadar sayıyorum, sonra yere çarpıyorum-

Çubuk taşın üzerinde lanet bir ok gibi kayıyor.

İç çekerek taşı masaya vuruyorum ve Pyrok'un derin kahkahası eşliğinde aleti almak için çabalıyorum.

Göt herif.

"Birilerinin bunu eğlenceli bulmasına sevindim." Sahneyi yeniden kuruyorum, manşeti mükemmel bir şekilde düzleştirmeye çalışıyorum, böylece iğne uçta duracak.

Hâlâ gülmekte olan Pyrok gözünün kenarındaki bir damla yaşı siler. "Otuz yedi."

"Kapa çeneni."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek, patlayan hüsran kuyumdan zevk alan başka biri olup olmadığını görmek için etrafa bir bakış fırlatıyorum.

Rahat, kubbeli bina üç kattan oluşuyor; dış kenar, Loff'un tam olarak takdir edebilmeyi dilediğim enfes manzarasına sahip pelüş deri kabinlere bölünmüş - şu anda bunlardan birinde oturuyoruz.

Manşet serbest.

Dairesel bir bar odanın ortasına hakim, etrafı taburelerle çevrili, çoğunlukla et şişleri atıştıran, uzun sisli sıvı bardaklarından yudumlayan veya Erimiş Mead fincanlarını yudumlayan sohbet eden müşterilerle dolu. Gözetlediğimde, iki kişinin bana doğru baktığını, manşetimi incelediğini ve birbirlerine fısıltıyla bir şeyler söylediğini fark ediyorum.

Zincirlenmiş elimle onlara el sallayarak abartılı bir sırıtış sergiledim ama dikkatimi tekrar elimdeki işe verdiğim anda yüzümdeki ifade kayboldu.

Essi bu işi hemen hallederdi.

"Vruhn sinirine mi dokundu?" Pyrok soruyor, ben de kirpiklerimi kaldırıp ona bakıyorum. Omuz silkiyor. "Moralin bozuldu. Önemli ölçüde."

Kaltak olduğumu söylemenin ne güzel bir yolu.

"Birkaç tane," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi manşetimi düzeltmeye geri veriyorum. Sanırım hazır olduğunda paketimi alması için bir işportacıya para vereceğim, böylece Mindweft ile tekrar yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Son zamanlarda insanlar geçmiş, şimdiki ve gelecek hayatımla çok fazla ilgileniyor.

Bıktım bundan.

Kholu bu. *Ofispring* şu. *İzin verin zihninize gireyim ve geçmişteki şikayetlerinizi ortaya çıkarayım-*

Hayır, teşekkür ederim.

Pyrok, "Ya da ile aranızın kötü olduğunu duydum," diye düşündükten sonra ilk içkilerimizle birlikte sipariş ettiğimiz üç pişmiş toprak atıştırmalık kâsesinden birinden bal sırlı bir ceviz alıp havaya fırlatıyor. Ağzıyla yakalıyor.

"Bir süredir yemek yememiştim," diyorum, çubuğu iğnenin üzerine yerleştirip devrilmeden tutuşumu bırakmaya çalışarak. "Gözümün önünde meyve yedi."

"Ahh."

Sıkıştırdığım elimi yavaşça çekiyorum...

Sabit...

"Bence onu tanısan sen de seversin."

"Sözüne güvenmek zorundayım," diye cevap veriyorum, burada öğrenecek kadar uzun kalmaya niyetli olmadığımı belirtme zahmetine girmeden. Güzel şehir, mutlu insanlar. Yanıldığımı kabul ediyorum. Ama yine de içimde Rekk Zharos'un göğsüne yumruğumu geçirip kalbini sökmek için bir istek var, bu istek bir karasinek sürüsü gibi kemiklerimi kaşındırıyor.

Taşı elime alıp kaldırıyorum, sonra da yere çarpıyorum. Pyrok kıkırdayarak kendini mezara atarken, çubuk benim sivri dilli küfürlerimin ritmiyle masanın üzerine dağılıyor.

"Biraz yardım?" Sopaya uzanırken kelepçeli elimi ona doğru sallayarak homurdandım.

Başını iki yana sallayarak içkisini alıyor ve tortusuna kadar boşaltıyor. "O şeyin orada olmasının bir sebebi var, eminim," diyor ve güneşten fırçalanmış kolunun tersiyle dudaklarını siliyor.

"Rekk Zharos'un parmağının ucunu ısırmış olmamla bir ilgisi olabilir," diye mırıldanıyorum ve gökyüzü havayı sarsacak kadar şiddetli bir gümbürtü çıkardığında kaşlarımı çatıyorum.

Sağ tarafımdaki açık pencereden dışarı bakıyor, rüzgârın savurduğu pitoresk Loff'u seyrediyorum. Bu tesis Dhomm'un doğu kancasındaki kayalıklı sahilin arasında yer aldığından, dalgalanan şehrin mükemmel bir manzarasına sahibiz. Batı noktasından sürekli olarak

tamamen pas rengi bir ormana bürünmüş, gözle görülür bir medeniyet ıssızlığı. "Orada ne var?"

Sessizlik.

Pyrok'a bakıyorum, sanki fazladan bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diyor, muhtemelen parmak hikayesine atfedilen tüm vücut titremesini serbest bırakarak.

Anlıyorum. İlk başta ben de aynı şeyi hissettim ama o zamandan beri bu düşünceye bağlandım.

"Duvarla çevrili." Başparmağını o noktaya doğru salladı. "Orada bir hushling yaşıyor."

Kaşlarımı çattım.

"Gerçekten mi?" "Gidip
araştırmak ister misin?"

Noktaya doğru bir bakış daha attım.

Sayılır.

"Bu kelepçenin daha fazla çıkmasını istiyorum," diye bağırıyorum ve Pyrok ayağa kalkıyor.

"Önümüzdeki uzun savaş için bir içki daha?"

"Kesinlikle." Bardağımı boşaltıyorum; bal likörü tütsülenmiş çilek, ocak ve yanan odunun zengin bir karışımı. Ne çok tatlı ne de acı. Şüphesiz şimdiye kadar tattığım en lezzetli içki. "Çalıntı şamdanı takas ettiğim için aldığım bozuk parayla sana geri ödeyeceğim," diyorum boş bardağı eline t u t u ş t u r a r a k .

"Bir bardak su istemediğine emin misin? Buranın tadı pislik gibi değil ve yanakların oldukça kızarmış-"

"Mead," diye mırıldanıyorum, dikkatimi tekrar manşete verip çubuğu hizalıyorum. Satın aldığım eşyaların yarınki kalkıştan önce hazır olacağından şüpheliyim, yani muhtemelen yaklaşan uyku için İmparatorluk Kalesine geri götürüleceğim. "Lütfen."

İmparator Hazretleri ile aynı tavanın altında aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan u y u m a m ı n tek yolu, kaldıramayacak kadar komaya girmiş olmamdır.

Bedenimi paletten indirdim. Genelde üzüntülerimde boğulan biri değilimdir ama beni akılsız bir kayıtsızlığa gömmek isteyen bu akıntıya karşı koymanın bir anlamı olmadığını görüyorum.

Tam oltayı tekrar sabitliyordum ki dışarıdaki hareket gözüme çarptı, oturduğum yerden dağın tepesine tünemiş kubbeli gözetleme yerini mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Kıvrılan uçurumun içine oyulmuş çok sayıda devasa kulübe deliği.

Şimdi iki kez aynı ergen Sabersythe'ın şişkin Kale'nin içinde kesilmiş kayalık bir platodan atladığını gördüm; hayvanın tek süsü deri bir eyer örtüsüydü, belki de sırtına örtülen bir şeyin hissine alışmasını sağlıyordu.

Ne yapacağını bilmediği enerji dolu bir karınla yanıyormuş gibi gökyüzünde sersemce dans ederek süzülmesini izlemek ilginç olsa da, aradığım şey bu değildi. Sabersyth'ler genellikle Carter geçişlerinde kullanılmazlar çünkü donarak ölme riskine karşı Fade'den daha güneye gidemezler. Kara, bir Moonplume'un güneşe dayanabildiğinden daha fazla dayanamazlar ve ben güneşe doğru gitmek istemiyorum.

Ondan *uzaklaşmak* istiyorum.

Neyse ki, büyük şehirlerin çoğunda, ödeme yapan yolcuları, hayvanı büyüleyen kişinin refakatinde seçtikleri varış noktasına götürecek kadar eğitilmiş, genellikle *sakin* Moltenmaw'lardan oluşan bir rezerv vardır. Ve şuradaki Moltenmaw - şimdi sıradağların arkasından görüntüye giriyor, rüzgar pembe ve kırmızı tüylerini karıştırırken gökyüzünde süzülüyor, tüylü kanatları arasında çift eyer yastığı ...

Bu benim buradan çıkış biletim.

Pyrok kabinin perdelerini kapatırken devasa canavar bir platoya iniyor, kanadının altındaki bir kaşıntıyı kemirmek için başını çeviriyor, sonra da karşımdaki koltuğa yerleşiyor.

"Söylesene," diye mırıldanıyorum, çubuğumla pencereden dışarıyı işaret ederek, "şu Carter'ın kulübesi mi?"

"Bir yere gitmeyi mi düşünüyorsun, Ay Işığı?"

Başım dönüyor, Kaan'ın kulübeye uzanmış halini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor; saçları geriye doğru çekilmiş, gevşek parçaları son derece güzel yüzünün etrafından sarkıyor. Vücuduna ikinci bir deri gibi oturan siyah deri bir tunik giymiş, kalın ipliklerle birbirine dikilmiş, çizgiler güçlü göğsünün genişliğini vurguluyor. Giysinin küçük kolları geniş omuzlarından kesilmiş, yaralı kollarını kavuşturmuş, kemerli kaşlarının altından beni izliyor.

Aniden kavrulan ciğerlerime bir nefes çekiyorum ve kalbimi hızlandıran erimiş kokusuyla dolduruyorum.

"Hmm?" diye ikna ediyor ve ben burada oturup ona baktığımı fark ediyorum, yanaklarım alev alev, ağzım kelimelerden arınmış, aramızda dalgalanan gerginliğin sert dalgalarıyla marine oluyorum.

"I …"

Yaratıcılar, sanki dilimi çalmış gibi.

Pyrok nereye kaçtı? Kendimle bu erkek arasında büyük, çakırkeyif bir bufier şu anda gerçekten iyi olurdu.

Kaan, "Bütün uyku bende," diye gürlüyor ve onun derin, hırıltılı sesinin bizzat Yaratıcılar tarafından beni etkisiz hale getirmek için tasarlandığına yemin ediyorum. İçimi kurcalamak, beni akılsız bir aptala dönüştürmek için. "Hayatımın geri kalanı aslında."

Sikeyim.

"Şehrinizin bir kısmını gördüm," diye gevelemeyi başardım - aslında söylemek istediğim şey *bu* değildi, ama sohbet tehlikeli yönlere doğru gidiyordu.

Diğer kaşı kalkıyor. "Ve?"

"Beklediğim gibi değil."

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve yüzünü hayal ettiğimde oturduğum yerde kıpırdanmak istiyorum

Kalçalarımın arasında, tam burada, bu masanın üzerinde, herkes çığlığımı duysun diye.

"Bana iltifat mı ediyorsun, Mahkum Yetmiş Üç?"

"Kafana girmesine izin verme."

"Kesinlikle yapacağım," diyor ve gözlerimi devirerek Pyrok'un beni bu meşhur Sabersythe'a -güvenilmez pisliğe- yem etmeden önce istediğimi söylemiş olması gereken taze bal likörü bardağına uzanıyorum. Tam parmaklarımı bardağın etrafına sarıyordum ki Kaan'ın eli dışarı fırlıyor.

Benimkini kavrıyor.

Masaya doğru düzleştirir.

Bir başka hızlı hareketle, bileme aletini diğer elindeki taş olan mihenk taşına dayadı ve müessesenin üzerinde bir sessizlik yaratan tiz, yumuşak vuruşlarla ona vurmaya başladı.

Kaşlarım kalkıyor ve iğnenin serbest kalmasıyla herkesin kapalı perde kabinimize doğru baktığını hayal ediyorum.

Kaan aletleri yere bırakırken ben kolumu geri çekip demiri ayırıyor, sonra pencereden fırlatıp Loff'a sıçramasını izliyorum. Gözlerimi kapatıp bileğimi ovuşturuyorum, şu anda dinlemek istemediğim diğer tüm gürültü patırtılara zihnimdeki ses tuzağını sıkıyorum.

Muhtemelen hiç.

Clode'un çırpınan kıkırdamasının melodisinin tadını çıkarırken dudaklarımı bir gülümseme süslüyor...

Tekrar hoş geldin, seni çılgın sürtük.

"Sana çok güveniyorum."

"Halkıma güveniyorum ve hayatını iki kez kurtardığım için beni öldürmeyeceğinden yüzde seksen eminim."

Gözlerimi açıyorum, köz gibi yoğun gözlerine bakarken gülümsemem kayboluyor. "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

Meyimi tutup göğsüme yaklaştırıyorum. "Krallığınız bereketli ve gülümseyen, mutlu insanlarla dolu olabilir,

Ama kardeşinizin hükümdarlığı altındaki hayatı deneyimlediğinizden şüpheliyim. Çocukları daha dokuz yaşındayken mahallerinden kaçırmasına suç ortaklığı mı ediyorsun?" Başımı yana eğerek soruyorum.

Gözlerinden tüm renk sızar, geriye soğuk, isli kömürler kalır.

"Bir güç fısıltısı ve hemen çığlık atan ebeveynlerden koparılıp bir kova kan taşı ile değiştiriliyorlar. Yazılmışlar. Drelgad'a götürülürler ve orada öldürücü sözler söylemeyi öğrenirler, küçük, pofuduk yaratıklar üzerinde pratik yaparlar. Bir gencin kalbinin *asla* yerine konulamayacak o hassas parçasını söküp çıkararak onları gerçek, işkence görmüş canavarlara dönüştürüyorlar."

"Raeve-"

"Kulağımın kabuğunda açtığım deliği göstererek," diyorum, "boş olduğu onaylanan gençlerin yere yatırılıp kırpıldığını biliyor muydun? Bu, onları hedef alan ve ailelerini doyuracak kadar kan taşı vaatleriyle onları Yeraltı Şehri savaş çukurlarına çekmeye çalışan kötü niyetli insanlar için bir işaret haline geliyor. Aksi takdirde Yeraltı Şehri'nde yaşamaya zorlanan indirimli halk. Havanın çok yoğun olduğu yerde. Güneşin olmadığı ve her uykunun o an uyanıp uyanmayacağınıza dair bir kumar olduğu yerde - göğsünüze çömelmiş, burun deliklerinizden beyninizi nazikçe höpürdeten bir hushling tarafından hareketsiz hale getirilirsiniz."

Rüzgar esmeye başlıyor, şiddetli bir girdaba dönüşerek perdeyi parçalıyor, Clode öfkemi keskin kelimeler ve tiz ciyaklamalardan oluşan gürültülü bir şarkıyla yankılıyor.

"Ya da daha kötüsü," diye gürlüyorum gök gürültüsünü andıran bir sesle, "iğrenç, daha güçlü bir *puştun* karanlıkta, masumiyetin ölüme gittiği yerlerde cüretkârlık yapabileceğini; çünkü sevgili kardeşinin tek umursadığı şeyin tombul, güçlü ordusu ve askeri kulübesinde kaç tane tılsımlı Moltenmaw olduğu olduğunu."

Bal likörümü kaldırıyorum ve bardağın yarısını üç derin yudumda boşaltıyorum, ağzımı kolumun tersiyle siliyorum. "Eğer sen

"O zaman evet, gülümseyen şehrine, aramızdaki bu tuhaf kimyaya ve hayatımı iki kez kurtarmış olmana rağmen seni öldürecek cesareti bulacağım."

Hava atmosferimizle boğuşmaya devam ederken bakışlarımız duruyor, sessizlik sudan daha yoğun. O kadar ki, mekanın aniden boşalmış olabileceğini düşünüyorum.

"Bu garip kimya mı diyorsun?" diye soruyor, bakışlarının yoğunluğu ruhumda nefes almayı zorlaştıran bir delik açıyor.

Omuz silkiyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıyor, fincanı tutarken parmakları benimkilere değiyor. Kendi elimin gevşemesine izin veriyorum ve o da bardağı dudaklarına götürüyor, kenarından beni incelerken karşı taraftan çekiyor.

Boğazındaki top
yuvarlanıyor. Tekrar.
Tekrar.

İçkisini ağır bir gümbürtüyle yere bırakıyor. "Yanık'ı güvence altına almak ve *neredeyse* akrabalarıma rakip olacak kadar güçlü bir donanma inşa etmek pek çok aşama gerektirdi; ben bronzu almak için teşvik bulduğumda onlar çoktan pençelerini taş ve obsidyen tahtların derinliklerine saplamışlardı. Cadok ya da Tyroth ile bir savaş felaket olur ama bu sadece bir zaman meselesi. Kardeşlerim, pah'ımın gördüğü merhametin aynısını hak ediyor ve bu merhamet gösterilecek," diyor, sesi tüylerimi diken diken eden ürkütücü bir tonla kalınlaşarak. "Ama bu pahalıya mal olacak."

Ben onun sözlerini çiğnerken sessizlik
hüküm sürüyor. "Altını kastetmiyorsun..."

"*Masumları* kastediyorum," diye homurdanıyor ve kanım buza dönüşüyor.

"Bir suikastçı kiralayın. Şiddetle devirmektense onları gösterişsiz bir şekilde ortadan kaldırın. Ben gönüllüyüm. Gönülden. Ben bile yaparım

bedavaya."

Sonra da cesetlerinin üzerinde dans et.

Kaan'ın çenesindeki tik titriyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Bizim kültürümüzde bunun onuru yoktur. Bir savaş ya kaba kuvvetle yapılır ya da iki Oah arasında etkisiz hale getirilmiş bir savaş alanında yapılır - gerçi kardeşlerim bunu asla kabul etmez. Rygun ve ben Daga-Mórrk olduğumuzdan beri."

Gözlerim açılıyor, kalbim küt küt atarken kaşlarım kalkıyor. Bir tane daha.

Bu Weald'ı açıklıyor. Güç.

The-

"Sen-"

"En önemlisi," diye araya giriyor, "anne karnında kurulan güçlü ve sarsılmaz bir ittifaka sahipler. Tehlikeli. *Ölümcül.*"

Gürültülü ifadelerin arasına serpiştirilmiş sessiz mesajı duyuyorum. Her iki krallığın da yükünü üstlenmeye kalkışmak, *her ikisiyle de* savaşmak anlamına gelecektir.

"Bir savaş dünyamızı deler ve gökyüzünü daha birçok ayla dağıtır," diyor, sesini unutulmaz bir ezgiye düşürüyor, sonraki sözleri sinirlerime cızırtılı bir tokat gibi iniyor. "Alevleri etin üzerine dökecek. Birçoğunu boğacak. Daha fazlasını boğar. Senin de belirttiğin gibi, Gölge'nin ve Solgun'un donanmalarında askere alınanların büyük bir kısmı hala yalınayak koşturması, gülmesi ve hayatın tadını çıkarması gereken gençler. Tecrübeli savaşçılardan daha az akıcı konuştukları için ilk ölenler *onlar* olacaktır-"

"*Dur.*"

Kelime boğazımın arkasını sıyıracak kadar hızlı bir şekilde ağzımdan çıkıyor, boğuk bir nefes ciğerlerime doluyor.

Bakışlarından kopuyorum. Kavurucu beyanlarının közlerini toplayıp buzlu alanıma taşıyor, buzda onlara bakmak zorunda kalmayacağım bir deliğe itiyorum.

Dikkatim masada bıçaklandı, itip kakmaya devam ediyorum ...

İtiş kakış.

Öne doğru eğiliyor, dirseklerini taşa dayıyor, parmakları çenemin altından kayıyor ve başımı eğerek beni yumuşayan bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Savaş karmaşıktır, Ay Işığı. Doğru nedenlerle ortaya çıksa bile, aradan çağlar geçene, anılar solana ve tüm acılar ve kayıplar bulanıklaşmaya başlayana kadar kimse gerçekten kazanamaz-"

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Durabilirsin."

Ağzımın şekillendiremediği kelimeleri gözlerim haykırıyor.

Lütfen.

Derimin altını kazmak ve katılaşmış kalbimin üzerinde gezinmekle tehdit eden bir yoğunlukla gözlerimi ararken an uzuyor.

"Beklediğin buysa, seni öldürmeyeceğim."

Ağzının köşesi tekrar yukarı kalkıyor ve bu bir fırtınanın gözüne bakmak gibi. O kadar unutulmaz bir güzellik ki, neredeyse tehlikede olduğunuzu unutuyorsunuz.

Neredeyse.

"Onur duydum. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

Şüpheli. Aslında onun ölümünün bu dünyanın yaşayabileceği en büyük kayıplardan biri olabileceğine karar verdim. Bunu ona söyleyecek değilim elbette. Bu... aramızdaki *her neyse,* ben onu açlıktan öldürmezsem aç bir canavara dönüşecek, bundan eminim.

"Aç mısın, Raeve?" Sıcak bakışlarındaki şefkatli umutlu ifade rahatsız ediyor. "Benimle bir yemeği paylaşmak ister misin?"

Boğazımı temizleyerek dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Hayır, sanırım yapmamalıyım," diye mırıldanıyorum, málmr'ına uzanıyorum, başımın üzerine kaldırdığımda havanın sertleştiğini hissediyorum. "Bunu bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Kraterde benim için yaptıklarını çok takdir ediyorum."

Daha fazla ayrıntıya girmiyorum. Kader Çobanı'ndan ya da Sól'un tuhaf kehanetlerinden kesinlikle bahsetmiyorum, saçımdaki deri ilmeği çözerken, dışarıda dünya gümbür gümbür uğuldarken bu karmaşık konuyu incelemeye açmak istemiyorum. Değerli kolyeyi aramızda sallandırıyorum, kalbimin atışını durduran sert gözlere bakıyorum.

Málmr'ı almak için hiçbir hareket yapmıyor. Ona bakmıyor bile.

"Ödünç vermedim, Raeve."

Kelimeler yavaş ve sert bir şekilde iniyor, bir önceki cümlesinin yumuşaklığından yoksun, tenimi küçük yumrulara boğuyor.

Elimi göğsüne yaklaştırıyorum. "Bu sana veremeyeceğim şeyler demek."

Vahşi bir ejderhaya doğru ilerleyen birinin bilenmiş bakışıyla beni izliyor, başı eğik. "Ne istediğimi sanıyorsun?"

Bakışlarını kırıp pencereden bakıyorum, gri bulutlardan oluşan bir tümörün körfeze doğru yuvarlandığını, ışığın gök gürültüsü eşliğinde yüzeyi karaladığını görüyorum.

Sıcak bir kalp.

Ofispring mirasını devam ettirmek için.

En azından çalımlı kız kardeşiyle iyi geçinen biri.

Yutkunuyorum, málmr'ı masaya bırakıp çantamı omuzlayarak ayağa kalkarken onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyorum. Kabinden çıkıyorum ve dalgalanan perdeleri itiyorum.

Onun yanında... bazen kelimeler yetersiz kalıyor.

Raeve

CHAPTER 54

Wind saçlarımı tutup savuruyor, Clode'un şarkısı iç gıcıklayıcı çılgınlık ve tiz çığlıkların bir karışımı. Sanki saçımı kesmek için kendini zorluyor.

atmosferi doğrudan şişkin, elektrikli bağırsağına doğru.

Ben de biraz benzer hissediyorum.

Kapüşonumla uğraşmadan, siyah kumaşın dalgalanmasıyla kordonda ilerliyorum; güneş, gürleyen bir canavar gibi üzerime doğru gelen gri bulutlar tarafından engelleniyor; ufuk, fırtına bulutunun altından düşüyormuş gibi görünen puslu bir lekeye dönüşüyor.

Daha önceki telaşın aksine, kordon boş ve durgun. Botlarımın gürültülü gümbürtüsü ile çok çelişkili.

Düşüncelerim çalkantılı rüzgarla, göğsümde bir dağ gibi oturan o hayali ağırlıkla, her nefesin zahmetli bir çekişiyle uğraşıyor.

İç çekerek, Kaan'a málmr'ını geri verdiğimde gözlerinin tüm sıcaklığını nasıl kaybettiğini hatırlıyorum...

Acı çekiyordu. Acı çektiğini biliyordum. Bunu görebiliyordum.

Belki de açıklamalıydım. Ona hayatımı kurtaran son fae'nin bunu kendi zararına yaptığını söylemeliydim. Kendilerini tehlikeye atacak kadar beni önemseyen insanların sonunun ölüm olduğunu. Hock'la savaşırken kraterde o darbeden kurtuldu. Bir başkasını atlatabileceğine inanacak kadar aptal değilim.

Hayat başımı okşamıyor ve bağlantı kurduğum için beni övmüyor. Kalplere oklar saplıyor. Karınlara saplıyor. Yalnızlığın sahip olacağım tek tanıdık olduğunu bilmemi sağlıyor, etimi ve kemiğimi parçalamadan önce bağlantının köklerinin itiraf etmek istediğimden daha derine inmesini bekliyor. Kan döker. Kalpleri durdurur.

Benimkini bir başka nasırlı kopukluk katmanıyla sertleştirir.

Ama bunu açıklamak için, o buzla kaplı gölden ağır ve acı dolu anıları kendi içimde avlamak zorunda kalırdım ve bunu yapmıyorum. İçime girmek zaten yeterince ürkütücü. Oraya her türlü pisliği boşalttım ve yüzeyin altında zaten saklanan her şeye e k l e d i m.

Kim bilir ne bulacaktım.

Muhtemelen benim hayali Öteki'm ve dişlerimin arasında daha fazla tendonla uyanmak, arkamda bıraktığım katliam izinden tamamen habersiz bir şekilde başka bir kırbaçlanmaya katlanmak için gerçekten havamda değilim.

Hayır.

Olmuyor.

Beni buraya getiren de buydu zaten.

Eğer Kaan málmr'ının bende kalmasını istiyorsa, kafasını bir ilmeğe geçirip kendisi sıkabilir, sonra da boğulana kadar ağırlığını ilmeğe asabilir. Ve bu düşünce birkaç kısa uyku öncesinde yanan öfkeme merhem olsa da, şimdi yumruğunu göğsüme saplıyor ve tüm önemli parçalarımı *yırtıyor, yırtıyor, yırtıyor*.

Buradan çıkmam gerek.

Bakışlarımı Moltenmaw'ın indiğini gördüğüm platoya doğru çevirerek yavaşlıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Sipariş ettiğim suikastçı kıyafeti işe yarayabilirdi ama siktir et. Görünüşe göre çıplak gidiyorum.

Bir hançerim var. Ve Clode. Fade'e ulaştığımda, gerisini halledeceğim.

Doğru yönde kıvrılan bir ara sokakta ilerliyorum, bir yağmur damlası kulağımın yanından geçip omzuma sıçrayınca duraklıyorum.

Kalbim durdu.

İç ses tuzağımla boğuşurken, doğru gerginlikte olduğundan emin oluyorum. Clode'un geçmesine izin veren ama Rayne'in buz gibi, kar gibi hıçkırıklarının beynime nüfuz etmesini engelleyen doğru eleği açıklığın üzerine sıkıştırdığımdan.

Onu *dışarıda* tutuyor.

Bakışlarımı yukarı çeviriyorum ve bir başka ağlayan boncuk bana doğru fırlıyor. Acı içinde yanağıma çarpınca irkiliyorum, ağlayan cesedini derimden temizlemek için elim kalkıyor...

Ne oluyor?

Parmaklarıma bulaşan ıslaklığı bir anormallikmiş gibi inceliyorum, yağmur damlasının kederli iniltisi göğsümde bir çatlak açıyor. Sanki çarpmanın etkisiyle parçalanmış gibi, bir daha asla bütün olamayacağının acıyla farkında.

Olduğu gibi değil.

Daha ağır damlacıklar, anlamadığım yabancı kelimeler söyleyerek, ayaklarımın dibindeki kaldırıma sıçrarken feryat ediyor. Vahşice parçalanmalarının şokuyla uluyorlar, sanki taşa onları emmesi için yalvarıyorlar.

Onları tekrar bir araya getirmek için.

Kalbimi tüm yanlış yollarla ıslatan her üzgün küçük lekeden uzaklaşıyorum ...

Bu-

Bu hiç iyi değil.

Gözlerimi kocaman açıp gökyüzüne bakıyorum, ölümcül şarkılarını söyleyen bulutların kederli gözyaşlarını takip ediyorum. Sanki her bir küçük yağmur damlası, sadece tek bir şekilde sona erebilecek bir inişe yakalandıklarının doğuştan farkındaymış gibi. *Asla* şu anda olduklarından daha bütün olamayacaklarını, sonlarına doğru düştüklerini.

Elim göğsüme doğru uçup çarpan kalbime dayanıyor, yağmur şiddetlendikçe yürek parçalayan melodi daha da güçleniyor.

Daha hızlı.

İğneler hıyar ve sırtlar . benim Gözler, ve aynı içimde taklit etmekle tehdit eden ağlayan kargaşa.

Tekrar, zihinsel ses tuzağımı kontrol ediyorum. Hiçbir kusur bulamadım.

Yok.

Anlamı ve şarkı . yağmur yağışı gerekir olmak a bloke etmeye alıştığımdan farklı bir frekans ...

Çok güzel.

Bu dae devam edebilir ve bir kavanoz spangle boku yiyebilir.

Üzerime doğru gelen yağmurun lekeli duvarına dikkatli bir bakış atarak, etrafta dolanacak ve kendimi yaklaşan yaygaradan nasıl koruyacağımı bulmaya çalışacak zamanım olmadığını fark ediyorum ve lanet olası manşeti Loff'a fırlattığım için kendime lanet ediyorum.

Aptal.

Zihnimdeki ses tuzağını tamamen kapanana kadar sıkıyorum, su tabakası ileri doğru fırlayıp aramızdaki boşluğu ezerken havayı yutuyorum.

Beni *ıslatıyor.*

Tuzağım, ayrılmak için çaresizce sıkışmış dudaklar gibi sallanıyor. Nefes almak ve *çığlık atmak* için. Patlamadan önce kendimi toparlamaya fırsat bulamıyorum - Rayne'in yıkıcı şarkısı, demir uçlu kirpikler gibi korumasız kulak zarlarıma doğru püskürüyor.

Korunmasız *kalbim*.

Bir hıçkırık boğazımı tırmalıyor; istenmeyen çirkin bir ses.

Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha, tuzağı sıkılaştırmak ve kendimi kapatmak için çabalıyorum. Ama bu hiç kullanılmamış bir kasın kasılması gibi bir şey. Bu gürleyen güce karşı değil. Ve Rayne-

Her yerde o var.

Çığlıklar atarak yanımdan geçiyor, saçlarımı ıslatıyor, tenime damlıyor. Ayaklarımın etrafında oluşan su birikintilerinden bana doğru sıçrıyor; *yıpranmış* kalp tellerimi sıkılı yumruklarla kavrayan ve *yırtan* bir melodi.

Yırtı
klar.
Yırtı
klar.

Kalbimdeki tüyleri yolmak gibi.

Deliklerden parmak sokmak gibi.

Şimdi açılan yaralara tuz basmak gibi.

Yüzüm buruşuyor, göğsümdeki acı beni bir düğüm haline getiriyor. "Dur..."

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıp sendeleyerek güdük bir tenteye doğru ilerliyorum ve içimde bir şey fışkıran bir barajın kapakları gibi yarılırken alnımı taşa bastırarak dönüyorum.

Ve ağlıyorum.

Sanki daha önce hiç ağlamamışım gibi.

Yanaklarımdan süzülen ılık gözyaşları, içimi parçalayan yaygaraya küçük, hassas yarıklarla katkıda bulunuyor.

Ve durmuyor

Kesiyorum.

Avuçlarımı kulaklarıma ne kadar bastırırsam bastırayım, içimde yankılanan feryatlardan kaçamıyorum. Düşen bir ayın gücüyle soğukkanlılığımı paramparça ediyor, parçaları göremediğim kadar uzağa ve geniş bir alana saçıyor.

Onları

hissedemiyoru

m. "Dur," diye

hıçkırıyorum.

Beg.

Çığlık at.

"*DUR-DUR-DUR-DUR-DUR-DUR-*"

Sert bir sıcaklık arkamdan bastırıyor, beni yağmurdan koruyor. Ellerimi kulaklarımdan çekip göğsüme doluyor ve beni sımsıkı, sağlam bir kucakla sarıyor.

Daha o konuşmadan Kaan olduğunu anlıyorum, duruşum onunkinin içine giriyor. Rahatlatıcı varlığına ve güçlü kollarının güçlü bağına sessiz bir sığınak arıyorum.

Daha çirkin, dağınık hıçkırıklar boğazımda kontrolsüzce boğuşuyor. Korumasız.

Çiğ.

"Bir zamanlar yağmur yağdığında ağlayan bir kadın tanırdım, ama o benim hiç fark etmediğimi sanırdı," diye mırıldanıyor kulağıma, yoğun sözcükleri kederli çığlıkların seliyle bir gök gürültüsü patlaması gibi savaşıyor. "Adı-"

"*Elluin*."

Kolları sıkılaşıyor, bedenim onun dirençli formunun taşlı levhalarıyla kaynaşan bir havuza dönüşüyor. "Kelepçe bir nezaketti, Ay Işığı. Burada kendini silahlandırmaya pek gerek yok ama fırtınalar kopuyor. Sık sık. *Şiddetli bir şekilde.*"

Öngörü.

Öğrenmek için en sevmediğim yol.

Clode sanki yağmura var *olduğu* için kızgınmış gibi kesik kesik bir melodi çıkarıyor; bu konuda onunla dertleşebilirim. Havaya fırlattığı öfke nöbeti bir yağmur selini yatay bir tabaka haline getirerek yüzümün yan tarafına vuruyor.

Rayne yeni keşfedilmiş bir vahşilikle ağlıyor, sanki vücudunu bir top haline getirmiş, kollarını bacaklarına dolamış, buruşuk yüzünü gökyüzüne doğru eğmiş ve *serbest bırakmış gibi*.

Dizlerim titriyor, onun derin, kederli miyavlamalarının ağırlığından bükülmekle tehdit ediyor. "Bana odaklanabileceğim başka bir şey ver. *Lütfen.*"

Sözcükler henüz dudaklarımdan çıkmamıştı ki Kaan elini kulağıma bastırıyor, göğsünden gelen yoğun bir uğultu gürleyerek gürültüyü kesiyor ve beni inanılmaz derecede kendine yaklaştırıyor.

Acıyla aşina olduğum bir şarkı.

Kendimi onun sakinleştirici baritonuna bırakıyorum, melodinin gözeneklerimden taş taneleri gibi sızmasına izin veriyorum, tüm çukurlarımda ve çukurlarımda toplanıyor, beni rahatlatıcı bir ezilmeyle ağırlaştırıyor. Göğsümdeki pürüzlü hüznü zımparalayarak yuvarlak ve pürüzsüz bir şeye dönüştürüyor.

Titreyerek aldığım nefesler titremesini kaybetmeye başladı...

Yine de mırıldanıyor... melodiye eşlik edebilecek kadar düzenli nefesler alabilene kadar beni her seferinde tanıdık bir notayla bir araya getiriyor. Sadece zihnimin boşluğunda mırıldandığını duyduğum kelimeler - hiçbir zaman karanlık kökenini kavrayamadığım uzak yankılar.

Kendimi yalnız ya da belirsiz hissettiğim zamanlarda bana teselli veren sözler. Ruhum tam tersini haykırdığında bana huzur verdi. Bir zamanlar özel birine ait olabileceğini düşündüğüm sözler.

Başka bir
hayatta. Başka
bir zamanda.

Fırtına başladığı gibi aniden duruyor, Kaan son notayı hayalet bir öpücük gibi boynumun kemerine yerleştiriyor - dudaklarının şefkatli baskısı bana dizlerimi büken bir aşinalık patlaması yaşatıyor. Sanki buraya daha önce gelmişim gibi. Kavrayışına yakalandım. Göğsünün altında ezildim.

Öptüm.

Sanki şeklini zar zor hatırladığım bir rüyada onun rahatlatıcı varlığıyla uyutuluyorum.

Sadece kollarının sağlam bağı beni su birikintisi olan zeminde bir yığın haline gelmekten alıkoyuyor, ciğerlerim şimdi farklı bir nedenden dolayı güçleniyor ...

"Şarkımı biliyorsun," diye fısıldıyorum.

O kadar yoğun ve ağır bir sessizlik oluyor ki kalp atışlarım hızlanıyor.

"Nasıl, Kaan?"

Dudaklarımdan döküldüğü anda sorduğum sorudan pişmanlık duyuyorum, boğazımın arkasında bir korku yumağı şişiyor. Beni boğmakla tehdit ediyor.

Ya göz ardı edemeyeceğim kadar büyük ve acı verici bir şey söylerse? Ya sözleri bir başka rahatsız edici aşinalıkla yankılanırsa? Buz tutmuş gölümü daha da kurutursa? Daha fazla taşı açığa çıkarırsa?

Sonra ne olacak?

"Sana göstermem gereken bir şey var," diye mırıldanıyor boynuma karşı, sonra elimi tutuyor, beyazlamış parmak eklemlerime sıcak bir öpücük konduruyor ve *çekiştiriyor*.

Tuhaf, belirsiz bir nedenden dolayı ... tartışmıyorum.

Topuklarımı yere vurma.

Takip ediyorum.

Raeve

CHAPTER 55

İmparatorluk Kalesi'nin kalbinin derinliklerinde Kaan, devasa siyah ahşaptan oyulmuş iki kapının arasına geçirilmiş bir zincirin kilidini açar.

Savaşan bir çift Sabersythe kafa kafaya vermiş, ikiz dişleri çatallı yüzlerinden kıvrılıyor. Zinciri çözüp sol kapıyı açmasını beklerken arkamdaki boş, loş tünele bir göz atıyorum.

Eliyle bir hareket yaparak içeri girmemi işaret etti. Karanlık oda. Önünde.

Hiç sanmıyorum.

"Önce sen."

İç çeker ve ağır adımlarla karanlığın içine dalar.

Takip ediyorum, mekânın şeklini çiziyorum, uzak taraftaki perdeler olduğunu tahmin ettiğim şeylerden güneş ışıkları geliyor. Kaan onlara doğru ilerliyor.

"*Veil de nalui,*" diye fısıldıyorum, Clode'u kıkırdayarak çalkalıyorum. Odanın içinde fırıl fırıl dönüyor ve

Perdeleri yırtıp açıyor ve odayı ışığa boğuyor.

Kaan cam kapıların önünde durur, elini uzatır. Boğazını temizliyor. "Teşekkürler."

"Zevkle," diyorum, sıcak kokusunun baskınlığına dayanarak kişisel süiti olduğunu tahmin ettiğim şeyi içine çekerek. Her aurora yükselişinde tenine bir şey sürdüğünden eminim ki bu kadar rahatsız edici derecede güzel kokmasını sağlıyor.

Bu oturma odası kavisli kitap rafları, pelüş deri koltuklar ve yere serilmiş siyah bir halıyla dolu. Derin, döşemeli ve yer yer yıpranmış bir sandalyenin yanında, bir sehpanın üzerinde duran ve yıpranmış telleri umutsuzca değiştirilmeye ihtiyaç duyan büyük bir yaylı çalgı duruyor. Aynı sandalyenin diğer tarafında küçük, yuvarlak bir masanın üzerinde bir şişe içki, boş bir bardak ve içinde buğulu bir şey bulunan mantarlı bir kavanoz duruyor.

Dönüyor.

Kaptığı gibi masanın içindeki bir çekmeceye sıkıştırıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sis kavanozunu görmemi istemiyor musun?" "P e k sayılmaz," diye mırıldanıyor, málmr'ını enstrüman.

Raflara gelişigüzel atılmış çeşitli silahları ve kapının yanında tekmelenmiş bir çift botu görerek başka tarafa bakıyorum. Bakışlarım duvarın büyük bir kıvrımı boyunca uzanan, sararmış parşömen üzerine küçük siyah haçlar çizilmiş -çoğu Gore'un güneyinde- bir dünya haritasına kayıyor.

Binlercesi.

"Sırlarınızı saklayın," diyorum, bakışlarım bir haçtan diğerine sıçrıyor. Haritanın solunda, taşa bir bıçak saplanmış ve etrafını saran çentiklerden bunun oraya ilk kez saplanmadığını anlıyorum.

"İnan bana," diye mırıldandı Kaan, koltuğun üzerine yığdığı birkaç parça giysiyi toplarken. "Yanlış bir şey yapmıyorum.

sırlarımla en ufak bir şekilde ilgilendiğinizi varsayıyorum."

"Gerçekçi beklentiler sağlıklıdır."

Homurdanıyor, giysileri sağdaki geniş kapıdan geçirip içerideki karanlıkta kaybolurken ben de etrafı bir kez daha gözden geçiriyorum ve raflarda ince bir toz tabakası olduğunu fark ediyorum. Aslında, enstrümanı, koltuklar, içki şişesi ve duvara saplanmış hançer dışında hemen hemen *her şeyin* üzerinde.

Huh.

"Sanırım fazla eğlenmiyorsunuz..."

Ya da birinin temizlik yapmasına izin ver.

"The cıvatalı kapı koyaren çok halk kapalı," o diyor ki Bitişik odanın içinden bir yerden. "Bana uyar."

Doğru.

Mahremiyetini seviyor. Anladım.

Yanık kan tonlarına bakarak Rygun'a ait olduğunu tahmin ettiğim üst üste binmiş ejderha pullarıyla bezenmiş yüksek kubbeli tavana bakıyorum. Zirvede, şimdiye kadar bir arada gördüğümden çok daha fazla Sabersythe dişiyle bir araya getirilmiş, her biri farklı şekil ve boyutlarda olan devasa bir avize asılı.

"Dağ sallansa burada durmak istemezdim," diye mırıldanıyorum, Kaan gölgeli kapıdan elinde iki havluyla çıkıp birini bana atarken bakışlarım sağıma kayıyor.

"Teşekkürler," diyorum ve havluyu bir uyku terörü kalıntısı gibi her santimime yapışan suyun bir kısmını süngerle temizlemek için kullanıyorum, o da aynısını yaparken giysilerimi kuruluyorum. Havlumu çantamla birlikte bir koltuğun arkasına seriyorum.

"Bu taraftan," diye gürledikten sonra havlusunu benimkinin yanına atıyor ve ilerideki ikiz kapılara doğru ilerliyor. Aşırı büyümüş özel bir bahçe gibi görünen bir yere bakıyorlar

O kadar çok gölgeye boğulmuş ki orada bir şeylerin yetişmesine şaşırıyorum.

Kapıların kilidini açıp içeri adım atıyor ve ben de nemli ortama doğru, sık sık eğilmemi gerektiren bakımsız bir patikadan aşağı iniyorum - böcekler gıcırdıyor, kil rengindeki yuvarlak kadifemsi yaprakların yüzlerinden su damlıyor.

Bir rüzgâr fırtınası bana sık yaprakların arasından ötesindeki kumlu manzaraya bir bakış sunuyor ve bu bahçenin güneye, The Fade'e doğru baktığını fark ediyorum.

Güneşten *uzakta*.

"Hemen şurada," diyor Kaan, bu bahçeyi çevreleyen dik, engebeli duvarın bazı bölümlerini kaplayan bakırımsı sarmaşıklara doğru ilerleyerek. Doğal örtüyü parçalayarak ötesindeki gizli bir tünele doğru bir açıklık açıyor, sonra eğilip önüme geçiyor.

Kaşlarımı çattım. "Seni oraya kadar takip etmeyeceğim."

Duraklıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Neden?"

"Çünkü halk böyle *ölür* Kaan. Biliyorum çünkü İşte böyle-"

Kaşları yukarı kalkıyor.

Duraksıyorum, daha iki saniye önce yarı güvenmeye karar verdiğim bir kralla ticari sırlarımı paylaşmayı yeniden düşünüyorum, sonra güzel cennetinde bir kan lekesi olduğumu bilmesinin en iyisi olduğuna karar veriyorum.

"*Suikast*. Tam burası" -beni yönlendirdiği tüneli işaret ediyorum- "boğazımı kesip göğsüme birkaç harf kazımak için en uygun yer."

Bana ne vereceğini merak ediyorum. Muhtemelen:

R E T U R N S P R E C I O U S G İ F T S

Yüzünü bana dönüyor, gözleri yalvarırcasına, "Dinle, Raeve," diyor.

"Öyleyim. Belli ki."

"Hayır." o hırlıyor, yerleştirmek onunel üzerinde ve pürüzsüz, yuvarlak duvar.
"*Dinle.*"

Ağzımı açıyorum, ne demek istediğini a n l a y ı n c a kapatıyorum.

"Ama o çok-"

"Ne?"

Sabit.

Sağla

m.

Benim tam tersim.

Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum ve iç çekiyorum, içimdeki ses tuzağını neredeyse *onu* içeri alacak kadar gevşetiyorum

...

Bulder.

Kaan'ın boğucu bakışlarını bir an tutuyorum, sonra trampeti biraz daha gevşetiyorum, açılışın üstüne geniş delikli bir elek vuruyorum ve Bulder'in gelmeyen vibratosu için kendimi hazırlıyorum.

Çünkü şarkı söylemiyor, hem de hiç.

Mırıldanıyor.

Derin bir *ses*... Neredeyse bariton sesi gibi.

Kaşlarım çatılıyor, kendi elim parlatılmış taşın üzerinde düzleşmek için dışarı çıkıyor. "Bu-"

"Burası bir terbiye yeri, Raeve. Sevgi ve tapınma yeri. Sana zarar vermek isteseydim, bunu kesinlikle bu mağaranın içinde yapmazdım," diyor, bakışlarımı göğüs parçalayıcı bir yoğunlukla tutarak.

"Bana orada ne olduğunu söyleyemez misin?"

Gözleri yumuşar. "Yapamam. Bunu kendin görmelisin."

Yaratıcılar.

"Peki," diye kestirip atıyorum. "Ama bilesin diye söylüyorum, muhafızını boş bir tabak çanağı hançeriyle değiştirmesi için ikna ettim ve şu anda üst baldırıma bağlı ve onu kullanmaktan korkmuyorum."

Ben tünele adımımı atarken gözlerini kırpıştırıyor, başını sallıyor, arkamdan yaprakların dökülmesine izin veriyorum.

bizi gölgede bırakıyor.

Tdar merdiven boşluğu küçük parlayan böceklerle doludur. Ben hatırlatmak için Moonplume Aylar, sunan Keşke en başından saymış olsaydım dediğim sonsuz merdivenlerden aşağıya doğru yolculuğumuz için yetersiz miktarda ışık. Şimdiye kadar bin basamaktan fazla indiğimize eminim, tenim artık sıcak değil ama nefis bir şekilde soğuk - nefes verişlerim duman pufları.

Kaan merdiven boşluğunu öylesine dolduruyor ki, başının tepesi neredeyse ışıktan paramparça olmuş tavana değecek, omuzları neredeyse yüzükoyun aşağı inemeyecek kadar büyük. Arada bir yanından geçip bir son var mı diye bakmaya çalışıyorum ama nafile.

O dev bir merdiven boşluğu tıkacı.

Nemli saçlarımı toplayıp uçlarındaki nemi sıkıyorum ve suyun sertleşmeye başladığını fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

Donmak için.

"Daha uzağa mı?" Ellerimdeki fraktalları fırçalayarak soruyorum, beni dünyanın öbür ucuna kadar götürüp götürmeyeceğini merak ediyorum. Eğer Netheryn'e, yani Moonplume'un yuvalandığı yere yakın bir yerde ortaya çıkacaksak.

"Çok uzak değil." Kaan omzunun üzerinden bana bakıyor, beni değerlendirirken gözleri karanlıkta parlıyor. "Soğukla aran iyi mi? Eğer istersen tuniğimi alabilirsin-"

"Ben iyiyim."

Gözlerinde bir şey parlıyor, sanki tuniğini giyme düşüncesinin beni rahatsız ettiğini varsayıyor.

Öyle değil. En azından muhtemelen onun düşündüğü şekilde değil.

Daha derine indikçe, onu takip etme kararım konusunda

daha az kararsız olduğumu söylemiyorum.

karanlık bir uçuruma doğru dönen bir tünel. Büyüyen soğuğun ona çok şey hissettirdiğini kesinlikle söylemiyorum ...

Home.

Onu gözetlemeye devam etmemin nedeni, beni öldürmek için buraya getireceğinden endişelenmem değil. Artık değil.

Hayır...

Doğuştan gelen bir parçam bu hiç bitmeyen merdivenin dibinde ne varsa ona doğru *çekiliyor.*

Ayaz tenimi kemiriyor, burnumun ucunu mutluluk verici bir şekilde uyuşturuyor, soğuk hava buzlu dalgalar gibi beni içine çekmeye başlıyor ve beni daha derine çağırıyor.

Daha derine.

Karanlık yerini duvarları ve basamakları öpen gümüş bir ışığa bırakana dek her adım beni daha da çekiştiriyor. Bu, Kaan'ı diğer taraftaki her neyse onun yanından geçmeye çalışan ışıltılı parlaklığa karşı kasvetli bir siluete dönüştürüyor.

"Buradayız," diye mırıldanıyor, sesi aç sessizlikte bir şok dalgası yaratıyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Yana doğru adım atıyor, beni *ışığa*

boğuyor. Çok fazla ışık.

Kalbim duruyor, buz gibi bir huşu yarığı göğsümü parçalıyor

Dairesel mağarayı, muhteşem, ayrıntılı *Ayçiçeği* oymalarıyla kabartılmış kıvrımlı duvarları incelerken.

Yüzlerce farklı duruşta aynı muhteşem yaratık; uzun boyun; büyük, hüzünlü gözler; gıdılarından çıkan ve ustalıklı hareketiyle çırpınan cılız dallar. Hız ve eşsiz çeviklik için uygun zarif üç membranlı kanatlar, süpüren, sarmalayan ve bir kişilik fışkırmasıyla fiske atan ipeksi ipliklere sahip ince kuyruk.

Oymalar Kaan'ın málmr'ındaki ejderhalarla aynı şekilde bir araya getirilmiş olsa da bu abartılı duvar resmi, mağaranın bir yumurta gibi kucakladığı devasa gümüş ayın yanında sönük kalıyor - zemin, yuvarlanmasını önlemek için avuç içi gibi ortasına daldırılmış.

Boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor ve bir an kıpırdamıyorum.

Nefes
almayın. Göz
kırpma.

İçimde bir şey yerleşiyor, bu sabah ikinci kez gözlerimin arkasını sızlatan rahatlatıcı bir kıvrıma sokuluyor - ayın yuvarlak güzelliğinden o kadar etkileniyorum ki dünya devrilecekmiş gibi hissediyorum.

Titreyerek verdiğim nefes o kadar yoğun ve sütlü ki, içini görmek zor, gürültülü bir leke gibi yutkunarak sessizliğe karışıyor.

Sendeleyerek ilerliyorum, ellerimi uzatıyorum, parmaklarımın uçları dokunma ihtiyacıyla ağrıyor. Yıpranmış bir zarın yelpazesi altında başını yarıya kadar eğmiş, sonsuza dek uykuda kıvrılmış, düşmüş Aydede'nin çukurlarını ve tümseklerini izlemek için. Ejderhanın ipeksi kuyruğu kanatlı kucağının altında örülmüş, bir zamanlar yumuşak bir yastık gibi boynundan ve başından tutam tutam dökülüyor.

Düşmüş canavara yaklaşırken kendimi hiç olmadığım kadar küçük hissediyorum. Onun devasa boyutuna kıyasla bir yavru.

Bulder mırıldanmaya devam ediyor; ağır baritonu, anlaşılması imkânsız derecede karmaşık bir rahatlığın duyulabilir beşiği. Yıldızlara bakmak ve uzaktaki ışık dikenleri arasındaki karanlık boşluklarda ne olduğunu anlamaya çalışmak gibi.

O bir yuva, farkındayım. Neredeyse onu çömelmiş, ellerini göğsünün önünde kavuşturmuş, bu güzel ayın altında kıvrılmış, ona bakarken hayal edebiliyorum.

Hazine.

Onu *besler*.

Boğazım o kadar kalınlaşıyor ki yutkunmak acı veriyor...

Öne doğru uzanıyorum ve elimi Moonplume'un artık fosilleşmiş olan, bir zamanlar deri olan postunun üzerinde gezdiriyorum. O kadar sert ve soğuk ki, buz tutmuş bir buz yığınını okşamak gibi.

"Senin ayın," diye mırıldanıyorum, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken ağzımın kenarına küçük bir gülümseme yerleşiyor.

"Adı Slátra'ydı," diyor Kaan, sesinde daha önce hiç duymadığım bir çiğlik var. "Henüz onun son parçalarını bulamadım. Bu taraftan göremiyorsun ama arkasının etrafında hâlâ doldurmam gereken küçük bir yarık var."

Omurgama bir ürperti yayılıyor ve parmağımın ucuyla kılcal bir çatlağın izini sürüyorum, yukarı baktığımda metalik canavarın üzerinde çok daha fazlasının ağ gibi örüldüğünü görüyorum; bu da çarpmanın etkisiyle binlerce parçaya ayrıldığını kanıtlıyor. Bu yuvarlak mezarda özenle bir araya getirilmiş parçalar.

"Bunu sen mi yaptın?" Sesim titreyerek
sordum. "Yaptım, evet."

Başımı sallıyorum, farkındalık boğazımdan aşağıya boğulmak üzere olan bir su gibi fışkırıyor.

Öfkem -kuduz intikam hırsım- gözümü *kör* etmişti. Kaan'ın bir zalim olduğunu düşünmüştüm. Kalpsiz bir canavar. Ama o kadar büyük ve sıcak bir kalbi var ki göğsüne sığmasına şaşırdım.

"Neden?"

"Çünkü onun bir bütün olmadığını bilmek canımı yakıyor," diye geveliyor ve gözlerimin arkasını bir kez daha acıtıyor.

Ejderhanın etrafından dolanıyorum, Slátra'nın başının kuyruğunun derinliklerine sokulduğu noktada duruyorum.

Kalbim durdu, nefesim kesildi. Sarsıcı bir *patlama*
Göğsümün içinde neredeyse dengemi kaybedecektim.

İçimden gelen buz kırılma seslerini duymazdan gelerek parmak uçlarımda yükseliyorum ve kanadının yarığının üzerinden siper ettiği küçük oyuğa bakıyorum. Keskin ve sivri uçlu parçalar hâlâ kayıp değil, canavarın geniş burnunun ucuna yakın, sanki Slátra

Son nefesini verirken... bir zamanlar yumuşak olan kuyruğunun ipeksi dalları arasında bir *şey* kucaklıyordu. Pençesi tarafından korunuyordu.

Kaşlarım çatılıyor, bakışlarım o dar çukura akıyor, neredeyse yarıklarını ve çıkıntılarını vücudumda *hissediyorum.*

Beni kucaklıyor.

Neredeyse yarık burun delikleri arasındaki soğuk genişliğin alnıma baskı yaptığını, kuyruğunun katılaşmış tutamının ... *göğsümü* yastıkladığını *hissediyordum-*

Bir adım geri atıyorum... bir adım daha... nasıl çalıştığını unutmuş gibi görünen ciğerlerime nefes çekiyorum.

Hayır-

"Aşinasın," diyor Kaan, bariton sesiyle sessizliği bir kaya kayması gibi yara yara.

Beni

dövüyor. "I-"

Düşüncelerim uzun zaman önce bir kenara attığım bir anıya yöneliyor; cesedi içimdeki gölün kıyısına serilmiş, ondan kopardığım tüm süslü duygulardan sıyrılmış, geriye sadece bir zamanlar acıtmış olabilecek bir şeyin kemikli iskeleti kalmış.

Bir şekilde ağır hissettirdi.

Kalıntıları göreceli bir kopukluk açısından değerlendirmek için kendime izin veriyorum:

Tuhaf bir ses beni sonsuz uykumdan uyandırmıştı. Gözlerimi ilk kez kırpıştırarak açtım ve içine doğduğum dünyayı şimdi kafes denen şeyin demir parmaklıkları arasından seyrettim.

Vücudumun içine nasıl sığdığımı anlamaya çalışırken acımasız uyanışım kafa karışıklığıyla doluydu. Nasıl çalıştığını ve hareket ettiğini. Neden her şey bulanıktı.

Sıcak.

Yine de şiddetle titredim. Sıcaktan olduğunu düşünmüştüm ama şimdi durumun öyle olmadığını biliyorum.

Ruhum içten dışa doğru titriyordu.

Öne doğru uzandığımda bileğime kelepçelenmiş ağır ve soğuk bir şey buldum, şimdi kelepçe olduğunu bildiğim bir eşya. Hareket eden ellerimin, nefes alan ciğerlerimin ve görebilen gözlerimin olduğu bu garip varoluşta kendimi sabitlemek için parmaklıklara tutunmuştum - bakışlarım beni varoluşa çeken sesin kaynağında daralıyordu.

Bir araba, uyandığım yerin önünden geçerek, karanlık bir oyuk boyunca ilerliyor.

Derin çukurunda, yüzüme sıçratmak istediğim bir ürperti veren gümüş parlaklığında pürüzlü parçalar vardı.

Etrafımdaki loşluğa rağmen parçalar o kadar güzeldi ki uyandığım yerin iyi değil, kötü olduğundan hemen emin oldum. Çünkü ne kadar homurdanırsam homurdanayım ve çığlık atarsam atayım, arabayı iten yaratığa onu daha yakına getirmesi için yalvarmaya çalışsam da, böylece umutsuzca dokunmak istediğim güzel, güzel parçalara düzgün bir şekilde bakabilirdim, bana bakmadı bile.

Parçalar kayboldu ve varlığımın sadece birkaç dakikasında kapana kısılmanın ne demek olduğunu anladım.

"Cevap ver, Raeve."

Yine kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Daha derine bakarsam beni içten dışa doğru parçalama potansiyeline sahip olduğundan emin olduğum bir şeye bakmaya zorlanıyorum.

Biraz daha sert.

Çünkü gözlerimi dünyaya ilk açtığımda gördüğüm o parçalar... Şimdi anlıyorum ki onlar da benimle aynı zamanda atılmışlar. *Bu* yüzden el arabası onları hücremden geçiriyordu. Kardan yeni koparılmışlardı,

Taş ve buzdan bir dağın içine sürüklenmiş, ateşle dolu bir karın.

"Sen. Sen. Aşina mısın?"

Soyulmuş hafızayı ait olduğu yere bırakıyorum. İçinde.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye kestirip atıyorum, arkamı dönüp çıkışa doğru hışımla ilerliyorum.

Kaan, deri tuniği ince bir kırağı tabakasıyla tozlanmış halde önümü kesti.

Bakışlarım, saçını ve sakalını kaplayan buzlu fraktallarla çelişen ve parlak ışıkta parıldamasına neden olan ateşli bakışlarıyla buluşmak için yukarı fırlıyor. "*Çekil.*"

"Gördün mü, bence yalan söylüyorsun." Bir adım ileri atıyor ve dağ büyüklüğündeki bir canavarın muazzam enerjisini yayıyor. Görmezden gelinmesi imkânsız bir enerji. "Bence bu ayı *herkesten* daha iyi tanıyorsun."

İçimde, gölümün derinliklerinde bir yerden gelen bir uğultu var. Göğsümde bir ejderha alevi topu gibi kabaran öfkeye odaklanmak yerine ihmal ettiğim bir onay mırıltısı.

Ayağım geri kayıyor, üst dudağım köpek dişlerimden kalkıyor.

"Bence bu canavar seni yüz evre boyunca kucakladı, ikiniz de gökyüzünden düşene kadar kırık bedenine yeniden hayat verdi. Bence sen Slátra'nın mezar taşından yumurtadan çıkan bir ejderha gibi koptun-"

Sırtım aya çarparken, "Sen *delisin*," diye tıslıyorum.

"Öyle miyim?" Kayalık bir çıkıntı gibi üzerimde yükseliyor ve ciğerlerimdeki tüm oksijeni emen bir bakışla beni hizaya getiriyor. "Çünkü ölen bir kadın tanıyorum. Trajik bir şekilde. Cansız bedeni, parçalanmış kalbim lanet olası yumruğunun içindeyken, sırtındaki tapılası canavar tarafından gökyüzüne yelken açtırılmıştı," diye hışırdıyor ve elini pençe şeklinde kaldırıp yüzüme doğru sallıyor. "Adı Elluin'di ve rüzgârla güler, yağmurla ağlardı. Ateşle öfkelendi ve

yerle birlikte böğürdü. Kalbi eşzamanlı olarak çarptı-"

"*Yeter*."

Hırlıyor ve bir tıkırtı sesi geliyor. Elinde bir alev dans ederek canlanırken, kükreyen nabzımdan duyamadığım bir kelime söylüyor.

Bedenim hareketsiz kalıyor, cızırtılı manzara karşısında felç geçiriyorum. Etrafımızı saran mağarayı daha derin, neredeyse *bilinçli bir* sessizlik kaplıyor. İçten gelen bir sessizlik.

Ben.

Sanki sesi sünger gibi emiyorum. Onu emiyorum.

Kaan alevi yüzüme o kadar yaklaştırıyor ki derime bulaştırmak üzere olduğundan emin oluyorum ve içimde bir şeyin beni *izlediğinin* farkına varıyorum.

Dinliyorum.

"Gözlerimin içine bak Ayışığı -tam *ruhumun içine*- ve bana bu ateşin tıslayan çığlıklarını duymadığını söyle. Gözlerimin içine bak, kelimeleri keskinleştir ve onları kalbime saplarken sakın gözünü kırpma."

Ona tam olarak bunu söylemek için nefesimi toplamakta zorlanıyorum. Onun alevi çığlık atmaz, tıslamaz ya da tükürmez. O sadece bir alev ve *tek* bir şey yapıyor.

Yanıyor.

"Alevinizi ezin, Majesteleri. Yoksa ben sizi ezerim," diye acımasız bir kesinlikle haykırıyorum - Öteki'min patlamanın eşiğinde olduğunun şiddetle farkındayım. Bu erkeği incitmeye tamamen karşı olabilirim ama *onun* adına konuşamam. "Bu bir söz."

Soğuk kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor.

Elini çekip bir duman yumruğuna dönüştürüyor ve sistemimi soğuk bir rahatlama tufanıyla dolduruyor. "Sana kim zarar verdi?"

"Ben *incitmem*, Kral Burn. Sertleşirim. Ve hayır, senin *evcil alevin* bana şarkı söylemedi. Azıcık bile. Yoksa ben

koridorda şarkı söyler ve bir su birikintisinde intihar etmesini emrederdi."

Kaşları derinleşiyor, eli yanağımı avuçlayacakmış gibi kalkıyor. Sanki bana dokunmak istiyor ama onu kesebileceğimden endişeleniyor. "Bana yalan söyleme, Ay Işığı. Dünyaya yalan söyle ama lütfen bana yalan söyleme."

"Beni tanıyormuş gibi konuşmayı kes. Tanımıyorsun. Senin değerli ayınla düşmüş olsam bile, sana hiçbir şey borçlu değilim. Elluin *öldü*."

"*Dur*."

Sözleri emrediyor. Gözleri yalvarıyor.

İkisi de zırhımdan seken oklar gibi fırlayıp kaburgalarının arasına saplanıyor. "Hayatımı kurtarmak, beni herkesin seni sevdiği büyük, parlak krallığına sürüklemek onu yeniden dünyaya getirmeyecek. Ben senin değilim ve *asla da* olmayacağım."

Geri çekildi ve beni Slátra'nın katılaşmış kanadının üzerinde kemerli bir şekilde bıraktı. Atmosferlerimiz çarpıştığından beri ilk tam nefesimi almam için bana alan bırakıyor.

Omzumun üzerinden tek bir bakış bile atmadan merdivenlere doğru ilerlerken gözlerindeki belli belirsiz acıyı görmezden geliyorum, g ö k y ü z ü n e doğru attığım her adım beni rahat soğuk yuvamdan daha da uzaklaştırıyor.

Arkamı dönmem için beni cezbetmeye çalışan çekiştirme hissini görmezden geliyorum. O katlanmış kanadın üzerine tırmanmak, oyuğun içine girmek ve Slátra'nın taşlı kucağında uykuya dalmak için.

En önemlisi, gökyüzüne doğru atılan her adımın gerçeğimden bir adım daha uzaklaşmak olduğu hissini görmezden geliyorum.

Bunun yerine, o anı tüm yumuşak bağlılık ve merak kırıntılarından arındırıp bir paket haline getirdikten sonra bir taşa bağladım ve içimdeki gölü kıyıya yakın bir yerde çoktan ezilmiş halde buldum. Buzda açılan uygun bir delik paketi atmamı kolaylaştırdı.

Çok fazla şeye inanmıyorum, ancak bilinmeyenin dikkatle ele alınması gerektiğine inanıyorum - tıpkı bir

Ejderha. Onları rahat bırakırsanız nadiren saldırmaya karar verirler. Kimse ani bir hareket yapmadığı sürece sonsuza kadar uyum içinde var olabilirsiniz.

Sırtlarına tırmanmaya ya da yumurtalarını çalmaya çalışmak mı? O zaman. Muhtemelen ölürsün.

Ben kendi boşluğumda yaşamayı seviyorum. Yalnızlıktır, ama yalnız insanların kaybedecek bir şeyi yoktur.

Bu bana çok uygun.

Raeve

CHAPTER 56

I merdiven boşluğundan fırlayıp esen rüzgâra karışıyorum. Büyük yuvarlak yapraklardan oluşan alçak bir gölgelikten geçerek Kaan'ın süitinin kapısına doğru fırlıyorum.

"Onu oraya kadar takip etmemem gerektiğini *biliyordum,*" diye mırıldanıyorum aptal kendime. Birini karanlık bir tünele kadar takip edip "hemen şurada" demek ne zaman iyi bir fikir olmuştur *ki?*

"Aptal," diye ısırıyorum, kelimeyi beynime bir çivi gibi çakıyorum, belli ki gevşemiş ve beni benim olduğunu düşündüğü ölmüş bir Moonplume ile bir mağaraya indirmiş. Sırtına çizdiği Moonplume'un aynısı; beni kalbimden vurmakla tehdit eden ve buzlu ağıma atmam için bir paket *daha* bırakan bir farkındalık.

Hırlayarak, kendimi tokatladım. Sertçe.

Salak, salak, salak.

Oturma odasından geçip sırt çantamı kaptım, kitaplığa doğru ilerlerken kapağını açtım, birkaç ejderha pullu kılıç ve bir dizi demir çaldım.

Çünkü beyin fonksiyonlarımdaki yetersizliğe rağmen inanılmaz derecede becerikliyimdir.

Neredeyse kapıya varmıştım ki Kaan önüme geçip beni durduruyor. Rygun'un kendisi gibi karnı alevlerle dolu ve gözlerinde ateşle çıkışın önüne itiliyor.

"Kenara çekil," diye homurdanıyorum, taştan bir çatık kaşla vahşice güzel yüz hatlarını tarayarak.

Elimi tutuyor ve avucuma küçük deri bir çanta sıkıştırıyor; içinde önemli miktarda altın olduğundan şüphelendiğim bir şey vaat ediyor.

"Kan taşı," diyor. "Sınırı geçtikten sonra ihtiyacınız olacak."

"Oh…"

Düşünceli.

Yüzümü iki elinin arasına alıp nefesimi kesiyor. Beni kendine o kadar yaklaştırıyor ki burunlarımız birbirine değiyor, titreyerek verdiği nefesi etime çok hoş bir ateş gibi yayılıyor. "Ölümü kovala, Elluin Raeve."

Bir soluk boğazımı bıçakla kesilmiş bir kenar gibi kesiyor.

Elluin Raeve ...

"Hayatını yalnız geçir, sonsuza dek uykunda neden çığlık attığını merak et. Son yirmi üç evreyi ruhuna huzur getirmesi umuduyla bir araya getirerek geçirdiğim o Ay Tülünü çağırarak. Hepsi o canavarı çok *sevdiğin* için oldu," diyor ve başımı sallıyor, "Leş yiyicilerin çarpışma bölgesini yağmaladıktan sonra onun dünyanın dört bir yanına dağıldığını bilmenin seni üzeceğini biliyordum."

"I-"

Elimi tutup kalbine yaklaştırırken kelimelerim dilimin ucuna takılıyor, başparmağının ucu tırnağımın kenarındaki yırtık deride ileri geri geziniyor.

Bakışları yalvarıyor, sesi dayanılamayacak kadar ağır bir hüzünle boğuşuyor ve şöyle diyor: "Ölümü kovala Ay Işığı. Ve kana susamışlığının sana, sadece var olduğunu bilmenin bana verdiği huzurun aynısını vermesi için dua ediyorum."

Şakağıma bir öpücük konduruyor, o kadar hızlı ve hafif ki o gidene kadar farkına bile varmıyorum. Ta ki bitişik odaya girip gölgelerin arasında kaybolana kadar; öpücüğünün hayaleti, çakıllı tenimde hâlâ bir iz olarak duruyor.

Bir an için onu kovalamayı düşündüm. Raeve'in Elluin'in soyadı olup olmadığını sormak, şüphesiz geri kalanı gibi yanacak bir geçmişi ortaya çıkarmak isteyip istemediğimi sormak.

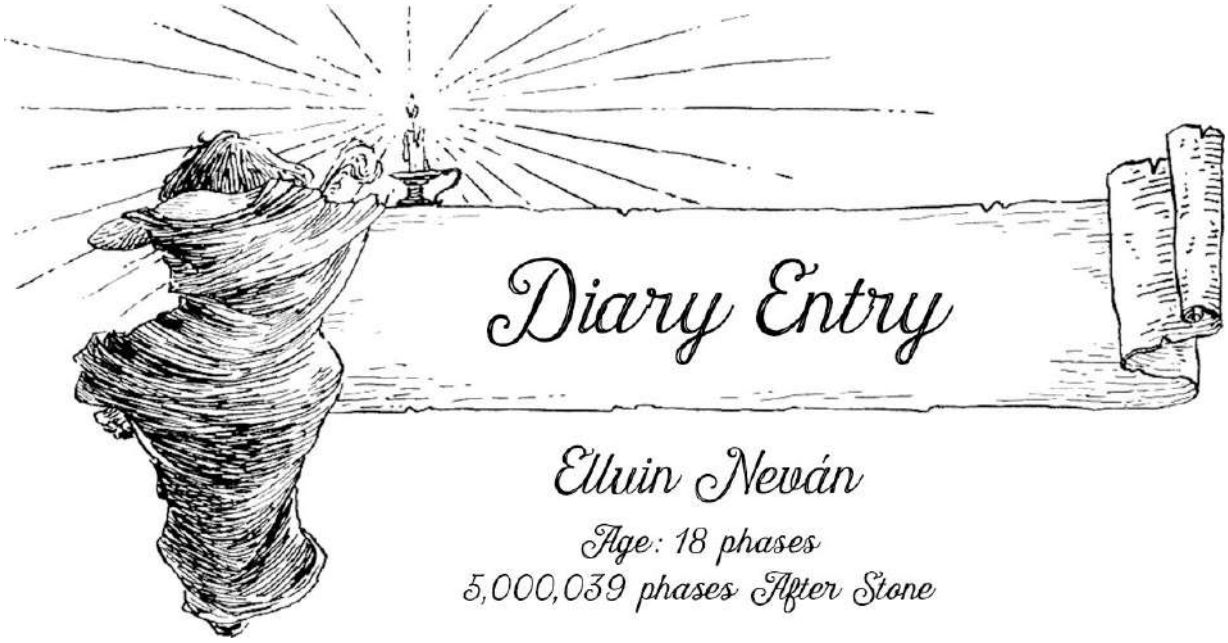
Uzanıyorum. Şakağıma
dokundum. Elimi çektim.

Hayır.

Hırlayarak, parmaklarımı kan taşı çuvalının etrafında sıkıyorum ve açık kapıdan hışımla içeri giriyorum, umarım kümes uykuya dalmak için kapanmaz. Bir Moltenmaw'ın çoktan eyerlenmiş olduğunu ve bu güzel, unutulmaz yerden hızlıca kaçmaya hazır olduğunu umuyorum.

Loff'un kayalık sahilinde, geldiğimden beri çekildiğim koyun batı ucuna doğru yürüyene kadar - şehir kulübesi tam anlamıyla arkamdaydı - henüz ayrılmaya niyetim olmadığını fark ettim ...

Hiç şüphesiz beni kıçımdan ısıracak bir başka yabancı dürtü.

I Son yazımdan bu yana epey zaman geçti. Dikkatim başka yerlerdeydi. Bir karmaşa ağına dolandım. İçimdeki bu duyguyu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Göğüs.

Dhomm'un sert ışınları altında Veya'yla yaptığım ilk dövüş dersinden sonra (bu arada, hiç de düşündüğüm kadar kolay değildi), İmparatorluk Kalesi'nin koridorlarında ilerledim - vücudum ağrıyordu ve dışarı çıkmadan önce beni her zaman keklediği güneşten koruyan lapa gibi kokuyordu. Slátra'nın kulübesine açılan ızgaralı kapıya geldim. Ama kapalıydı.

Kilitli.

Kapının yanında şimdi Kaan Vaegor olduğunu bildiğim erkek oturuyordu; Kral'ın en büyük oğlu, pah'ı Tyroth'un Arithia'daki yerini sağlamlaştırmasına yardım ederken Dhomm'a göz kulak olmak için Boltanic Plains'ten yeni dönmüştü.

Beni küvete attıktan sonra Veya'nın beni keselemesine izin vermek için hışımla dışarı çıktığından beri onu ilk kez görüyordum.

Yerde oturuyordu ve kucağında güzel bir yaylı çalgı vardı.

bir kehribar ağacı parçasına benziyor. Yıllanmış kan gibi derin, kırmızı bir tonu vardı. Üç kalın telden basit bir melodi çıkarıyordu, parmakları o kadar hassas hareket ediyordu ki kırık kalbimin akorlarını koparıyormuş gibi hissettim.

Bana bakmadı ama yanındaki anahtara bakılırsa talimatlar gayet açıktı. Kocaman bir kase kırmızı yahniye ve koridorun karşısında yerde duran yemek tepsisinin üzerinde duran bir parça ekmeğe dayanarak.

Anahtara doğru atıldım ama kolumu yakaladı, o kadar güçlü tutuyordu ki kemikleri ne kadar kolay kırabileceğini hemen fark ettim.

Önce yememi söyledi.

Bunu kim yapar?

İki, Mah'in olduğu gibi ben de ruh hali yiyicisiyim. Ve kafamdaki bu şey zamanın yüzde doksanında midemi bulandırıyor. Pek iştah açmıyor.

Kaan Vaegor'a bunu söyleme zahmetine girmedim. Söylesem de fark etmezmiş gibi bir bakışı vardı. Kurallar değişmeyecekti. Ve teknik olarak, onun pah'ı yokken, Kaan'ın çatısı altında yaşıyorum.

Kaan'ın

kuralları.

Saçmalık.

Öfkeli ama Slátra'ya geri dönmek için çaresiz bir halde dediğini yaptım; yahniyi o kadar hızlı höpürdeterek yedim ki, yemeğin çok zengin ve baharatlı olduğunu ancak çok geç olduğunda, guruldayan karnımda küçük bir güneş yanarken fark ettim. Midemin ters dönmesi için tam zamanında tuvalete ulaştım. Ya da en azından öyle hissettim.

Geri döndüğümde kapı kilitli değildi. Kaan

gitmişti.

Bir sonraki uykuda yine oradaydı, ancak bu sefer çok daha hafif bir güveçten çok daha küçük bir porsiyon vardı ve neredeyse bana evimi hatırlatıyordu - jumplin soğanı ve don meyvesi notalarıyla. Ayrıca bir bardak soğuk süt de vardı.

Bu da ağzımı ve midemi hafif baharattan arındırdı.

O zamandan beri her uyku aynı garip rutin oldu. Ben onun geniş atmosferinde otururken, karnımı bana güç verdiğini hissedebildiğim yemeklerle dolduruyorum.

Konuşmuyoruz. Ben yemek yerken ve Slátra'nın kulübesinin kilidini açacak anahtarı kazanırken o sadece çalıyor. Sonra ayrılıyorum, onun kopardığı akorlar beni tünelde kovalıyor, ben de Slátra'nın kuyruğunun kıvrımına sokuluyorum, bariton melodisiyle uykuya dalıyorum ...

Ne yaptığını anlamıyorum. Neden yaptığını.

Neden dört gözle beklemeye başladığımı anlamıyorum.

Veya

CHAPTER 58

Dağın yamacına oyulmuş sivri merdivenleri tırmanırken, yüklü deri çantam her seferinde bacağıma çarpıyor.

bir adım attığımda. Aurora henüz yükselmemiş, şehir sessiz, hava hala sağanak yağıştan dolayı yoğun.

Elluin'in günlüğünü aramak için Arithia'ya doğru yola çıkmadan önce birkaç devre beklemeliyim. Uzun yolculuğa hazırlanmak için zaman ayırmalıyım. Ama bir Sabersythe kadar sabrım ve iki kat enerjim var - dikenli düşünceler ve kaşınan ayaklarla dolu uykusuz bir uyku için sonunda pes edip bir çanta hazırladım.

Patika sola doğru kesiliyor, ardından daha büyük yuvalardan bazılarına ayrılmış geniş bir taş sahanlığa doğru düzleşiyor. Bir arı kovanının hücreleri gibi dağın yamacına entegre edilmiş olan bu yuvalarda farklı şekil ve boyutlarda iki yüz yirmi yedi delik bulunuyor.

Bazı Sabersythes'ler dağın derinliklerine, bazıları ise sığlıklarına sokulmayı sever. Bazıları geniş bir alanı tercih eder, diğerleri dar ve rahattır, böylece yuvayı alevle doldurabilir, sonra kıvrılabilirler

Hala bir yumurtanın içindeymiş gibi neredeyse erimiş duvarlara bastırılmışlar.

Rygun gibi, sevimli canavar.

Bu düşünceye gülümseyerek saçlarımı kulağımın arkasına atıyorum, ama sonra *başka* bir düşünce gülümsememi yüzümden siliyor. "Kahretsin," diye mırıldandım. "*Kene çatalları.*"

Onları ben mi paketledim? Hatırlayamıyorum. Kaan iyi olabilir.

çıplak elleriyle koparmakla tehdit ediyor ama bu bende hiç işe yaramıyor. Baş her zaman yerinden çıkıyor ve sonra parmaklarımı oraya sokup çıkarmak zorunda kalıyorum.

Çantamı yere bırakıp üzerine çömeliyorum, buraya koyduğumu hatırlamadığım şeyleri karıştırıyorum - neden *iki* çatala ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Hiperaktif, uykusuz beynimin kendine göre sebepleri vardı, eminim.

Sağıma bakmamaya çalışarak karıştırmaya devam ediyorum. Beş yaşımdan beri terk edilmiş olan yuvaya.

Kolumu çantamın içine sokup dibini yoklarken, düşüncelerim siyah bir dumana dönüşüyor ve bakışlarımı Kale'nin tam üzerinde tüneyen büyük, dikenli aya dikiyorum. Gökyüzündeki diğer ayların çoğundan biraz daha alçakta.

Jógo.

Mah'ın, yavruyken yuvadan atılmış halde bulduktan sonra sağlığına kavuşturduğu sevgili ejderhası.

O öldükten sonra, Jógo'nun sağ tarafımdaki büyük yuvarlak yuvayı terk etmeyi reddettiği söylendi - bir Sabersythe için anormal bir durum, çünkü bir huttlecrab'ın kabuk değiştirmesinden daha sık in değiştirmeyi severler. Bu kadar çok yuva yapmamızın sebebi de bu. Tılsımlı canavarlarımızı kuluçka alanlarının yasını tutmayacak kadar memnun tutma çabası.

Jógo'nun ortaya çıkmakla ilgilenmemesi bir şeylerin ters gittiğinin ilk işaretiydi. Yas tutmanın *farklı* bir şekline girmişti.

Işığın onun güzel bronz pullarına vurduğunu gördüğüm tek an, tam da bu platoda oturup Kaan'ın Rygun'un kanadındaki yırtıkla ilgilenmeyi bitirmesini beklediğim zamandı. Jógo topallayarak ortaya çıktı. Başını yerden zar zor kaldırabiliyordu.

Gözlerimin içine baktı, yüzüme sıcak bir nefes üfledi ve ben hiç bu kadar korkmamıştım. Sonra keskin bir miyavlama sesi çıkardı, gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, sarkık kanatlarını çırptı ve *uçtu*.

Beş evrede, top gibi olup gökyüzünde ölmesini izledim. Pah'ın beni suçlayabileceği başka bir şey. Çok genç olduğum için, canavarın Mah'ın yasını tuttuğunu anlayacak kadar büyüyene kadar bunun benim hatam *olduğuna* inandım. O zaman *kesin olarak* biliyordum.

Boğazımı temizleyerek bu dikenli düşünceyi bir kenara itiyorum.

Sonunda çatalları bulup muzaffer bir edayla salladıktan sonra kolay ulaşabileceğim bir cebe sokup çantamı tekrar omzuma atıyorum. Tam Rygun'un yuvasının yanından geçiyordum ki - son barakasına hazırlanırken kazımaktan ağzı oyulmuştu - Kaan'ın şu anda yeniden doldurmakta olduğu heybenin üzerine eğildiğini görüyorum.

Durup Rygun'un muhtemelen tek gözü açık uyuduğu, Kaan'ın onu dar ve sıcak yuvasından zorla çıkarmak üzere olduğunun farkında olduğu yuvanın gürleyen derinliklerine bakıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Kaan'ın kurutulmuş dahpa ekmeğiyle dolu çantalarından birini sıkıştırışını izleyerek soruyorum. Birkaç uykudan daha uzun süre uzak kalmaya niyetli olduğunu anlamama yetecek kadar.

Omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor, kaşları çatık. "Keneler intikam için dışarıda," diye mırıldanarak elini cebine attı ve buruşuk bir parşömen çıkardı. "Büyülü bir canavar kudurdu ve köyün yarısını ateşe verdi."

Kaşlarımı çatarak çantamı yere bıraktım ve uzanan elinden tarla kuşunu alarak ilerledim. Kendi elimle düzelttim.

uyluk, dağınık yazıyı gözden geçiriyor. "*Blóm*? Şef Thron'un canavarı mı?"

Kaan homurdanıyor.

Yaratıcılar ...

"Yemeye hiç niyeti olmadan bütün bir colk sürüsünü yaktı. Canavar bırakılırsa, zehir kalbini çürütmeden önce yakınlarda yok edeceği birçok köy var. Ben önden başlıyorum. Grihm teçhizatını topluyor, yetişebilirse yolda benimle buluşacak. Bekçiler arabalardan birini onun için eyerlemeye yardım ediyorlar. Sanırım Lane'in hayvanı."

"Nevut?"

"Doğru. O, henüz Büyük Flurrt için dışarı çıkarılmamış olan kümesteki en hızlı Sabersythe ve acele etmek çok önemli."

Bakışlarım yerde bir yığın halinde duran, Rygun'ın eyerine takılacak deri bir kılıfla bağlanmış üç metal mızrağa kayıyor. Başımı sallıyorum ama o bunu görmüyor, dikkatini tekrar çantasına vermiş, çantasını doldururken sert ve kesin hareketler yapıyor.

Zavallı Kaan. Kudurmuş bir ejderhayı avlamaktan daha kötü bir şey yoktur. Atalarının yanında kıvrılıp gökyüzüne yükselmek yerine yere düşen bir canavarı acılarından kurtardığınıza kendinizi ikna etmek zordur.

Onun iyiliği için -ve onun kocaman, hassas kalbinin iyiliği için- umarım o oraya varmadan önce bir başkası canavarı yere indirmiştir. Halkın taş evlerini yeniden inşa etmesine yardım ederseniz kahraman olursunuz. Bir Sabersythe'ı katledersen, sırtın ne kadar sıvazlanırsa sıvazlansın, lanet bir katil olursun.

Kaç kişiyi kurtardığınızın bir önemi yok.

Boğazımı temizleyerek, lark'ı ikiye katlayıp geri veriyorum.

"*Onu* süitinize doğru götürdüğünüzü gördüm. Lütfen onu tapınağınıza götürmediğinizi söyleyin."

Kaan duraksıyor, sonra sanki hiç konuşmamışım gibi çantasını yeniden düzenlemeye devam ediyor. İpi gergin bir şekilde çekiyor, deri şeritleri düğümlerken eklemleri gerginlikten beyazlıyor.

Sanırım bu evet demek.

Burnumun kenarını sıkıyorum, gözlerim kapalı. "*Yavaş yavaş* dedin..."

"Ben yaptım."

"Bu o değil."

"Değil."

İç çekip gözlerimi açıyorum. "Genel tavrınızdan, ölü ejderhasının cesedinin önünde kendini kollarınıza atıp zihin bulmacasının eksik parçası için size teşekkür etmediğini varsayıyorum?"

"Hayır, Veya. O yapmadı."

"Şok edici," diyorum sahte bir kahkaha atarak, ellerimi saçlarımın arasından geçirirken, aklının öldürmek için uçtuğu canavar kadar kaybolmuş olma ihtimalini düşünüyorum. "Ne yani, ona Boltanic Plains'e güvenli geçişini satın alacak kadar altın verdin, böylece kabaran kan arzusunu kovalayabilir mi? Her ikisi de belli bir *alete* erişimi olan ikizlerden biri tarafından eninde sonunda fark edilme ihtimalinin yüksek olduğu bir yere. Kavanozun kapağını patlattıklarında *ona* boyun eğdirmek için mükemmel bir koz. Çok güzel."

Kaan ayağa kalkıyor, kollarını kavuşturuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor - siyah ve kırmızı binici derileri onu daha büyük, daha vahşi, daha heybetli bir Pah'ımıza dönüştürüyor. Aynaya her baktığında nefret ettiğinden emin olduğum bir şey.

"Onu ele geçirirlerse biz ölürüz Kaan. Sınırlarımıza yığılmaları, bu şehri kırmızıya boyamaya ve zengin, kullanılmamış kan taşı rezervimizi oymaya hazır olmaları ne kadar sürer sence? Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyoruz ve bunu sen de biliyorsun."

"Bitirdin mi?"

Ellerimi kalçalarıma koyup bakışlarımı gökyüzüne doğru fırlatıyorum.

Neden sakin? Ele geçirmek, korumak ve büyütmek için çok çalıştığı krallığı muhtemelen paramparça olacak, çünkü biz durumu *tüm* açılardan değerlendirme fırsatı bulamadan Elluin kayasını Raeve'in üzerine düşürdü.

Tam bir felaket.

"Evet, işim bitti," diye mırıldanıyorum ve arabacı kulübesine geri dönmem gerektiğini fark ediyorum. Moltenmaw binicilerine ortalıkta görünmemeleri gerektiğini söyle - en azından ben Arithia'ya gidip günlüğünü elime alıp dönme şansı bulana kadar.

Umarım.

Ovayı t e k başına geçmesine imkan yok. Slátra'nın yaptığı gibi cızırdardı.

"Her şey plana uygun gidiyor, platformları yükseltmeye yardım etmek için Büyük Flurrt'tan önce dönmüş olmalıyım."

Benim bakışlar enstantane için onu Yani hızlı benimKafa dönüyor. "Miskunn bunun otuz aurora döngüsü içinde olacağını öngördü..."

"Doğru."

"*Otuz aurora döngüsü* için mi gidiyorsunuz?"

"Burası büyük bir krallık Veya. Yapılacak işler varken buralarda öylece dolaşamam. Bir süredir güneydeyim ve krallık kendi kendini yönetmiyor."

"Kaçmak için uygun bir bahaneye benziyor."

Başını yana eğiyor, gözleri kısılıyor. "Bana dikkatli davranmamı yoksa kendini yakacağını söylemiştin. Dikkatli davranan benim." Bakışları biraz yumuşuyor. "Beni etrafında istemiyor. Ben sadece uyuyorum."

"Ona bir kese *altın* attın Kaan. Muhtemelen kapıyı yarılamıştır. Bize *karşı kullanılması an* meselesi."

"Ejderha kan taşı," diye düzeltiyor ve ben inliyorum. "Ve kapıdan çıkarken yolu yarılamadı. Doğruca arabacı kulübesinin yanından geçti ve batı noktasına yöneldi."

Kalbim duruyor, tüm kan yüzümden akıyor.
Duygularımın keskin dikenleri gözlerimin arkasını deliyor.
"Hâlâ içeride," diye fısıldıyorum şişen boruların arasından.
Boğazım.
Elluin.
Kaan başını sallıyor -sadece bir kez.
"Bir yerde." Yanağımdan bir damla gözyaşını siliyorum.
Başka tarafa bakar, parmaklarını dudaklarına götürür ve yüksek sesle ıslık çalar.
Rygun kemiklerimi titreten gürültülü bir nefes veriyor, ardından devasa bedeninin dar uyku alanından sıyrılırken çıkardığı gıcırdama sesleri geliyor. Canavar karanlığın içinden dünyayı titreten adımlarla çıkıyor, kül rengi gözleri kasvette parlıyor, alev alev yanan burun deliklerinden buharlar yükseliyor; kutu gibi suratından çıkan kıvrımlı dişleri cüssesine ve yaşına korkunç bir övgü niteliğinde.
Kaan çantasını ve üç mızrağını omuzlayıp ortaya çıkmakta olan canavara doğru ilerlerken canavar durup bana bakıyor, sonra yanımdan *geçip* yerdeki çantama yöneliyor. "Nereye gidiyorsun Veya?"
Saçmalık.
"Şey, görüyorsunuz ya..." Geriye doğru çekiliyorum, çantayı yerden alıp omzuma atıyorum. "Eminim hatırlarsınız, eskiden bir günlüğe yazardı."
"*Hayır*."
"Pfft. Bu kelimeden beslendiğimi biliyorsun," diye övünüyorum. "Ayrıca, bunu sadece *senin* için yapmıyorum. Bana söyleyemediği şeyleri bilmem gerekiyor. Artık yeniden *hayatta* olduğu için kafamı karıştırıyor."
"O zaman ben giderim."
Kıs kıs gülüyorum. "Cadok krallığında korumasız dolaşmana izin verecek kadar soğukkanlı olabilir ama Tyroth öyle değil. Ve senden nefret ediyor. Şiddetle. Kendimi görünmez kılabilirim. Sen yapamazsın."

Sırtındaki gölgelerden zar zor çıkıntı yapan canavarınınkine eşdeğer bir bakışla bana bakıyor. Tek bir bakış, kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitede olduğumu bilmesine rağmen, bana Pah'tan daha fazla değer *verildiğini* hissettiriyor.

Bir ara bunun için ona teşekkür edeceğim.

"O bileklikten kurtulmuşsun. Bana öyle söylemiştin." "Yalan söyledim," diyorum taş gibi bir kesinlikle.

Yalan söylemedim. Gitmiş. Yani *geri* almak zorundayım. Bunu ona söyleyeceğimden değil. Nereye attığımı öğrenirse atardamarı patlar.

Gözleri kısıldı.

"Oh, ve bir süreliğine gitmeye niyetliyim. Biraz tadına bak
yolda *lezzetler*," diyorum kaşlarımı sallayarak.

Göz temasımı hemen kesiyor, titriyor. "Bunu bilmek istemiyorum, çok teşekkür ederim."

Hayır, ama bu konuşmayı kaşındıran bir pelerin gibi atmasını istiyorum. Birkaç iyi kadınla yatacağımı ima etmem onu yeterince itecektir.

"*Peki,*" diye homurdanıyor, muhtemelen bunu onun onayı olmadan yapacağımı ama bunun beni ondan daha çok inciteceğini biliyor.

Onu bunun için seviyorum.

Ona bir gülümseme gösterdim. "Sevgili kardeşim, benim için endişeleniyor musun?"

"Dae Pah seni kucağıma ittiğinden beri; titriyorsun, kanlar içinde ve çığlık atıyorsun."

Sahip olduğum tek şeyin o olduğunu fark ettiğinden beri.

Söylemesine gerek yok. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Beni bu dünyaya getiren tek iyi ebeveynimiz öldü.

Hiç tanımadığım birinin yasını tutmak benim için zor ama onu ondan aldığım için nefret ediyorum. Kaan'ın beni büyütmek zorunda kalmasından çünkü Pah yaşayıp yaşamadığımı umursamıyordu.

Pislik.

"Keşke kesecek başka bir boynu olsaydı."

"Keşke *üç tane* olsaydı," diye hırladı Kaan, karanlığın derinliklerine doğru ilerlerken, ardından Rygun'ın eyerine tırmanırken çıkardığı homurtu sesleri geldi.

"*Ah*..." derken ne demek istediğini merak ederek

kaşlarımı çatıyorum.

Kahretsin.

Kaan, içini kemirmeden önce bir sırrı uzun süre içinde tutamaz. Eninde sonunda Elluin'e, Pah'ın bir asır önce hayatının yerle bir olduğu o korkunç uykuda bir şekilde neyi başardığını anlatmak zorunda kalacaktır.

Uyandığında tüm ailesinin zehirlenerek öldürüldüğünü gördü.

Kana susamışlığın başlangıcıyla zaten buğulanmış biri için bu, görüşünüzü kırmızıya boyayabilecek türden bir haber. Sizi sadece intikamla bastırılabilecek bir iştahla doldurabilir.

Vahşi arzularını doyurmayı başaramamış, kene ısırmış bir Sabersythe gibi kudurmuş, tek çaresi kendi hızlı ve merhametli ölümleri olan kana susamış insanlar gördüm.

Ve Pah çoktan ölmüş, *Kaan'ın* eliyle katledilmişken...

Rygun dağ gibi kayarak ilerlemeye başlar

ve kendimi duvara yasladım, elimde bir çanta vardı.

"Dikkatli ol," diye bağırıyorum Kaan'a, o kadar aşağıdan onu göremememe rağmen, taşla bütünleşmeye çalışarak.

"Her zaman," diye bağırıyor Rygun platonun kenarından havalanmadan önce, kuyruğu gözden kaybolurken yuvadan sürünerek çıkan son parçası.

Raeve

CHAPTER 59

Tejderha uçuşunun gürültülü *gümbürtüsü,* Rygun'un doğuya doğru süzüldüğünü görmek için dönmemi sağladı, Kaan devasa kanatlarının arasında eyerlenmiş, bir küme

mızraklar onun çizmesiyle çentiklendi.

Kalbim dörtnala koşan toynaklar gibi kaburgalarıma çarpıyor.

Hırlayarak kapüşonumu kaldırıp başımı geriye doğru savuruyorum, iri taşlar ağır botlarımın altında Loff'un melodisi eşliğinde kayıyor.

Chase ölüm, Elluin Raeve-

Kendime

tokat

atıyorum.

Çok sert.

Hepsi garip, berbat bir tesadüf. Ya da belki de ben baygınken biri kafamı karıştırdı. Beynimin iplikleriyle oynadı. Olmaması gereken yerlere düğümler attı. Beni yanlış yamaladı.

Bu olmalı. Bu

olmalı.

Ormanın içinden kıyıya doğru uzanan ve Loff's'ta

kaybolan kırmızı taştan bir duvara geliyorum.

Karışık derinlikler, güdük boyuna oyulmuş birçok ışıklı koruyucu rün ve bir grup boyalı kelime:

Omuz silkip yoluma devam ediyorum ve Kaan'ın iğneleyici sözlerini kafamda tekrarlamaktan kendimi alıkoymak için sakinleştirici melodimi ıslıkla çalıyorum.

Eğer çitin bu tarafında bir yerlerde yaşayan bir hushling varsa, şaşkına döneceğim. Muhtemelen bir tanesinin yakınına kadar girmiş ve hikayeyi anlatacak kadar yaşamış birkaç kişiden biri olarak, hiçbir koruma rününün onları uzak tutamayacağını çok iyi biliyorum. Diğer taraftaki beyinlere ulaşmak için solgun, sırık gibi bacaklarıyla o şeylerin üzerinden geçerler.

Şehri çoktan harap etmiş olurdu, yani körfezin bu yoğun ormanlık ve ıssız noktası, keşfetmeye kararlı olduğum *başka* bir nedenden ötürü korunuyor.

Nedenini bilmiyorum. Sonunda burayı terk edip Rekk'i dünyanın öbür ucuna kadar avlamadan önce kaşınmam gereken bir kaşıntı bu. Tercihen *buradan* olabildiğince uzakta.

Zirvenin sivri, kayalık ucuna yaklaşırken gözüme bir ağaç çarpıyor, kökleri kıyıyı çevreleyen kayalık çıkıntının derinliklerine oyulmuş. Budaklı dalları her yöne uzanıyor, *düğümlerle* delik deşik olmuş - bir tanesi beni duraksatıyor, garip bir şekilde diğerlerinden daha pürüzsüz, sanki birçok kez dokunulmuş gibi.

Clode kıkırdayarak kulağımın dibinden geçiyor ve ağacın uzun bakırımsı yapraklarıyla oynayarak onları dans eden bıçaklar gibi gösteriyor.

Kaşlarımı çattım.

Daha da yaklaşarak dikkatimi çeken düğüme dokunmak için uzanıyorum, parmaklarım ortasından çıkan küçük bir sap tipi çıkıntının üzerinde kayıyor. Çimdikliyorum, kıpırdatıyorum ve o şey serbest kalıyor, arkasında küçük bir oyuk ortaya çıkıyor.

Huh.

Omzumun üzerinden uyuyan şehre doğru bir bakış atarak gökyüzünü, kordonu araştırıyorum ve bir zerreden daha fazlası olmadığıma karar veriyorum. Saklayacak bir şeyim varmış gibi sinsi davranmama, bana ait olmayan ağaç gövdelerini kurcalamama gerek yok.

Kolumun tamamını oyuğun içine sokuyorum, elimi pürüzsüz iç boşluğun etrafında gezdiriyorum, parmaklarım etrafta sallanan sert bir şeye sürtünüyor. Kaşlarımı çatarak soğuk yumruyu tutup serbest bırakıyorum.

Küçük taş oymayı kucaklarken kalbim şiddetli ve hızlı bir şekilde *çarpıyor*. Kaan'ın málmr'ının üç boyutlu bir tasviri - bir Moonplume ve bir Sabersythe dairesel bir bütünün iki yarısı gibi birbirine bağlı.

Bunaltıcı sıcağa rağmen tenim karıncalanıyor.

Düğümü tekrar yerine takmadan önce Kaan'ın kaybolduğu yöne bir kez daha bakıyorum. Elim oymanın etrafında sıkılaşıyor ve dalı tutup kendimi çıkıntıdan yukarı çekmek için kullanıyorum, sonra da ormanın yoğun, aşırı büyümüş bağırsaklarına doğru ilerliyorum.

Alçak sarmaşıkları ve yuvarlak kadifemsi yaprakları iterek geçiyorum, böcekler yüzümde vızıldıyor, ağaçların arasından şakacı bir kıkırdama duyduğuma eminim.

Gürleyen bir kovalamacanın yankısı.

Sesler orada ama... *değil*. Sönmüş, bir zamanlar alev alev yanan bir ateşin dumanından başka bir şey bırakmamış.

Gerçekte kesinlikle var olmayan ama zihnimde bir şekilde canlı bir şekilde net olan bir yol hissinin izini sürerken kaşlarımı çatıyorum, çalılar botlarımın altında çıtırdıyor. Düşüncelerimin geri kalanından farklı bir renk - aydınlık ve

Kendi nabız gibi atan ritmiyle beni sıcak bir beklentiye sokuyor.

Alnımdaki boncuk boncuk terleri silkeleyerek bir uçurumun dibindeki açıklığa çıkıyorum, dik taş yapraklı, sarmaşık bir bitkiyle örtülü. Ona bakıyorum, burada bir şey olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Önemli bir şey.

Kaan'ın özel bahçesindeki yaprakları nasıl ayırdığını hatırlayarak oymayı çantama tıkıştırıyorum ve sarmaşıkları iterek ilerliyorum, arkamda bulduğum tek şey taş o l u n c a huzursuzlanıyorum... Taş... *Daha fazla lanet taş.*

Belki de deliriyorumdur?

Yaratıcılar, kesinlikle öyle hissettiriyor.

Bir Moltenmaw'ın sırtına binip The Fade'e doğru süzülmek varken taş bir duvarı avuçluyorum, Rekk'i ölmeden önce nasıl kıracağımı düşünerek sarhoş oluyorum.

Nefesimin altında küfrederek, iterek, kakarak duvar boyunca ilerliyorum; duvardan geçip ötedeki çukura daldığımda kalbim boğazıma kaçıyor. Yapraklarla boğuşuyorum, kendimi bir hushling ağını andıran arapsaçından kurtarırken keskin nefesler alıyorum.

"Düşünebiliyor musunuz?" diye mırıldanıyorum, küçük bir kahkaha yükseliyor.

Hayal et. İşte bu.

Başımı sallayıp sağa bakıyorum, yetişkin bir erkeğin sığabileceği kadar uzun ve geniş olan tünelin derinliklerine doğru ilerliyorum -*sadece*. Clode bir rüzgâr anaforunda kıkırdayarak yanımdan geçiyor, ileriye doğru attığım her yavaş adımda botlarımın üzerinde dans eden kurumuş yaprakları karıştırıyor.

Yukarıdan düşen donuk doğal ışığın aydınlattığı merdivenlere doğru ilerliyorum, meraklı bekleyiş karnımda minik bir sowmoth kümesi gibi çırpınıyor. Sağ tarafta bana sapma seçeneği sunan açık bir kemere ulaşana kadar tam beş tur atıyorum. Kabul ediyorum.

Tepedeki gökyüzü deliğiyle aydınlatılmış küçük bir mağaraya adım attığımda, duvarlar boyunca uzanan çiçek açan bakır sarmaşıklarla delik deşik edilmiş rahat bir alana girdiğimde çırpınan şeyler çoğalıyor.

Tavan.

Şehre hakim olan o cesur, mürekkep rengi çiçeklerden yüzlercesi havaya lezzetli bir tatlılık katıyor, onları görmek göğsümü ısıtıyor ve beni gülümsetiyor.

"Güzel."

Bana sıradağlardaki o küçük, eğri büğrü konuttaki kasap taşını hatırlatan organik, taştan yapılmış pişirme tezgahına doğru ilerliyorum, elimi toz tabakasıyla ağırlaşmış kaba yontulmuş yüzeyde gezdiriyorum. Taş ocağın metal kapısı, bakımsızlıktan paslanmış, kül rengi boşluğun içine bakmak için açtığımda gıcırdıyor, parmaklarımı yukarıdaki duvardaki kancalardan sarkan ikiz pişmiş toprak kupaların üzerinde gezdirirken kaşlarım çatılıyor.

Bir tanesini kaldırıp çantama koymak cazip geliyor. İçmek için çok güzel görünüyorlar. Mükemmel kupayı bulmak zor. Bulduğunuzda da hep kırılırlar.

Asma örtülü devasa bir pencerenin altındaki duvardan fışkıran, çerçevesine parlayan rünler kazınmış, kenarlarından lime lime perdeler sarkan bir masanın yanında duruyorum. Masanın altına iki koltuk sıkıştırılmış, birindeki deri dolgu bir hayvan tarafından gagalanmış, tüy dolgunun çoğu çıkarılmış ve muhtemelen bir yerlerde bir yuvada kullanılıyor.

Bunun neden boğazımı ağrıttığından emin değilim. İkiz deri koltukların yanından geçip büyük bir duvar rafına yaklaştığımda bir kap mürekkep, eski bir tüy kalem ve önceden kazınmış aktivasyon çizgileri olan bir yığın düz, katlanmaya hazır parşömen bulurken bu hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Mürekkebin yanındaki yığından ince deri ciltli bir kitabı kaydırıp tozunu üfleyerek açıyorum ve sayfalarının boş olduğunu görüyorum.

Garip.

Çömeldiğimde, alttaki rafta küçük taş yaratıklardan oluşan bir koleksiyon buluyorum -çoğunlukla ejderhalar.

Hepsi de şu anda çantamda saklı olanla aynı tarzda oyulmuş.

Çıkarıp başımı sallıyorum ve oymayı diğerlerinin arasına, sivri uçlu bir sarayın yanına yerleştiriyorum.

Burası bir çiftin evi, aşklarının kalıntılarıyla dolu.

Gitmeliyim.

Çıkışa doğru ilerlerken, Clode kulağımın dibinde dönen bir rüzgârla ısırdığında merdivenlerden *aşağı* inmeye niyetleniyorum.

"Geil. Geil asha."

Kalbim durdu.

Gel. Gel de gör.

Benimle bu kadar doğrudan konuştuğu pek görülmemiştir. Bilenmiş, sağlam bir varlığın herhangi bir görüntüsünü korumak için çok vahşi ve soğuk.

Elimi kalçamdaki hançerin üzerine koyuyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "*Halagh te aten de wetana, atan blatme de.*"

Eğer bu gün ölürsem, seni suçlayacağım.

Şans bir yana, Clode'un tehlike algısı da benim tehlikeden kaçma yeteneğime dair algısı kadar çarpık; düşüncelerim beni Yeraltı Şehri'ne çekip, Clode'un hoşlandığını tahmin ettiğim genç bir kucaklayıcının karnını deşmek üzere olan haydut bir doomquill geyiğiyle yüz yüze getirdiği zamana geri dönüyor. Şaşırtıcı değil, çünkü o şeyler çok sevimli.

Clode'un ciğerlerini patlatmasını isteme sanatında henüz ustalaşmamıştım, sadece terk edilmiş bir çöp kanalından aşağı hızlı bir manevra yaparak kurtulmuştum ve yarım gün boyunca kucağımda toplanmış sarılmayla tünemiştim.

Hiç şaşırmadım.

Kaslarım kadife troggun inine düşmemek için titrerken, huggin tırnaklarını kemiriyor, bıyıkları seğiriyor, hiç kırpışmayan yanardöner gözleriyle bana bakıyordu - ta ki doomquill sonunda paraşütü tırmalamayı bırakıp uzaklaşana kadar.

Girişte dikenli ağzını dişleyişini, kan için çığlık atarken pembe dilini sallayışını asla unutmayacağım.

Tüm vücudumu saran bir ürpertiyle kendimi Bulder'ın şarkısına açıyorum, onun bu gibi durumlarda daha güvenilir olduğuna karar veriyorum - yine de tek duyduğum, içimi ılık, ağır bir huzur duygusuyla dolduran alçak, uğultulu bir uğultu.

Hoşnutluk.

Slátra'nın mezarında çıkardığı sese benziyor.

Kaşlarımı çatarak bir başka kıvrımlı merdivenin etrafından dolanıyorum ve yukarıdaki gökyüzü deliğinden vuran güneş ışığıyla beslenen rahat bir odaya giriyorum.

Duraklıyorum, kalbim boğazımda, elim kılıcımın kabzasından kayıyor.

Bu alan bana Kaan'ın parçalara ayrılmış ayını barındıran mağarayı hatırlatıyor; aynı kabartmalı duvarlar Moonplumes ve Sabersythes'in tutkulu bir çatışmasına sahne oluyor.

Ama bir ay barındırmıyor.

Duvara yaslanmış büyük, yuvarlak bir palet var, beyaz çarşaflarla yumuşatılmış, o kadar ince ki yer yer parçalanmalarına şaşmamalı, palet diğer yerlerde Clode'un kıkırdayan melodisiyle dalgalanan tüyler püskürten açık yaralar gibi parçalara ayrılmış. Buzlu gölümün derinliklerinden yükseliyor gibi görünen başka bir kıkırdamayla yankılanan bir ses ...

Bir görüntü beynime bir darbe gibi vuruyor.

Kalbime. *Ruhuma-*

Ben, bu paletin üzerinde sürünüyorum, çırılçıplak.

Gülüşmeler.

Sırt üstü dönüp, tişörtünü başının üzerine çeken bir erkeğe bakarken, bacaklarımı ayırıp kendime dokunuyorum - çaresiz ve istekli.

İhtiyacım var.

Terden sırılsıklam olmuş bedenini gördüğümde boğazımdan bir inilti çıkıyor, gözlerimi kapatıyorum. Hiç dinmeyen açlığımı bastırmak için parmaklarımı içime sokuyorum.

Söz konusu o olduğunda değil.

Palet onun ağırlığıyla alçalıyor, iri varlığı tenimi elektriklendiriyor, kalbimin sert, hızlı atışlarla atmasına neden oluyor.

Boynumun gergin yamacına bir öpücük konduruluyor. Kulağımın altından vücudumu ürperten ve neredeyse parmaklarımın ucunda beni çözen bir ısırık.

Dudakları lobumda, kaba kelimeler içime dökülüyor:

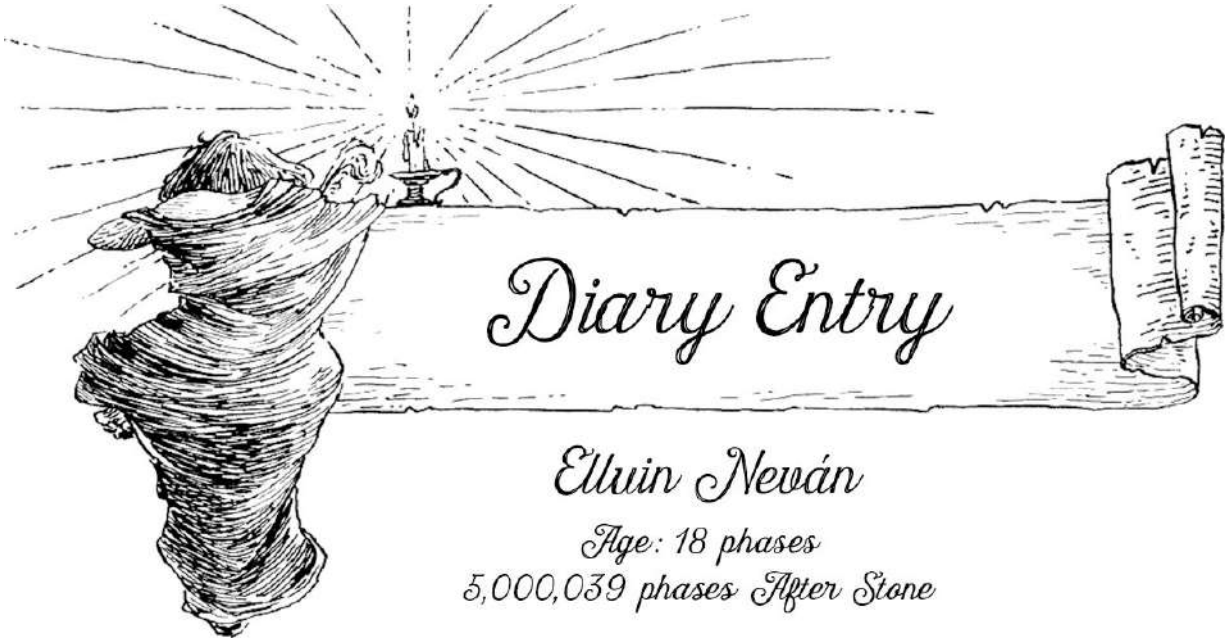
"Ne istiyorsun, Elluin?"

"Sen." Başımı çeviriyorum, gözlerimi açıyorum. Yanaklarımı bir gülümseme doldururken Kaan'ın kor bakışlarında kayboluyorum. "Sonsuza kadar."

Görüntü üzerimdeki etkisini kaybediyor ve dizlerim bükülüyor. Bir tüy yığınının arasında yere düşüyorum, alamadığım nefes için soluk soluğa kalıyorum, ellerim göğsümü sürükleyen pençelere dönüşüyor. Kepenkleri açtığım andan beri bu noktaya çekilmemin nedenini ruhumu parçalayan bir sonlulukla fark ediyorum.

Burası bir *başkasının* aşkının kalıntısı değil... Burası

bizim.

Tuykusunda Kaan tanıdığım bir şarkı çaldı. Hastalandığımda Mah ve Pah'ın bana söylediği şarkının aynısıydı.

Haedeon'u Netheryn'den geri getirdiğimden beri ağlayabildiğim ilk gözyaşlarım kelimelerimi boğana kadar şarkı söyledim. Yumuşak bir kar yağışı gibi değil, pencere camlarını kırbaçlayan bir fırtına gibi döküldüler.

Mah ve Pah için ağladım. Haedeon ve Allume için.

Slátra için ağladım.

Benden alınan şeyler için ve kullanmama izin verilmeyen sesim için ağladım.

Kaan beni kucağına alıp göğsüne bastırana ve bana öyle sıkı sarılana kadar oynamayı bıraktığını fark etmemiştim, güçlü bedeni hıçkırıklarımı tek tek emiyordu.

Bu bana Pah'ın Mah karda ağlarken onu kucağına alışını hatırlattı. Onu içeri, aydınlık ve sıcak bir yere taşımasını...

Nedense bu beni daha çok ağlattı.

Kaan

CHAPTER 61

Toğun duman pusu güneşi pembe bir leke gibi gösteriyor ve bu köyün bu günün erken saatlerinde bir savaş alanı olduğunu sessiz bir şekilde hatırlatıyor.

Şimdi mezarlık oldu.

Henüz çukura sürüklenmemiş, düşmüş bir colk'un kabarmış cesedinin etrafından dolaşıyoruz ve boğazımı temizliyorum.

Şef Thron, bazıları son birkaç saat içinde onarılmış, ancak kırılmış camları hâlâ tabanlarında yere dökülen kaya evlerin yanından geçerken bana ayak uyduruyor. Diğerleri ise ejderha alevinin taşı ateşlediği yerden simsiyah olmuş, pencerelerindeki camlar yerde birikmiş.

Katılaşmış.

Kökünden sökülmüş ağaçlar yol boyunca ölü bedenler gibi uzanıyor, yaprakları solmuş ya da yanmış, kökleri hala sarsıntılarıyla havalanan toprak parçalarına tutunuyor. Halk uzun bronz testerelerle ağaç gövdelerini keserek onları yakacak odun ya da diğer malzemeler olarak kullanılabilecek kadar küçük parçalara ayırıyor.

"Çok şey kaybettik," diyor Thron, derin sesinde kasvetli bir aksaklıkla. "Ama sen olmasaydın çok daha fazlasını

kaybedecektik.

sen geldiğinde."

Ejderhasını katletmeseydim.

Homurdanarak, güneşin sert ışınları altında kahverengileşen parlak sarı etli, ezilmiş bir ginku meyvesinin üzerine basıyorum. Tıpkı içimdeki bu his gibi ekşiyor.

Blóm'u tekrar gökyüzüne çekemeden önce meydana gelen çatışmadan dolayı birçok bitkinin söküldüğü, oyulmuş ekin tarlalarının yanından geçerek açık alana doğru ilerliyoruz. Rambek köyünün arka planını oluşturan tepelere doğru, çömelmiş büyük canavarlar gibi.

Burada da yapabilirdim ama gökyüzüne çıkamayacağı belli olduğu için ona kıvrılabileceği özel bir yer vermek istedim.

Olduğu gibi, hiç kıvrılmayı başaramadı. Katılaşmadı.

Sadece öldü ve sonunda yattığı yerde çürüyecek.

Boğazımı temizliyorum, görüntüyü zihnimden temizlemeye çalışıyorum, bakışlarım kil siloya kayıyor - bir zamanlar uzun ve güçlü, şimdi paramparça. Canavarın öldürülmesinden hemen sonra yağan sağanak yağmurun ıslattığı yanık zemine bir evre boyunca tahıl dökülmüştü. Sanki Rayne'in kendisi de görkemli Sabersythe'ın kaybına ağlıyormuş gibi Rygun bir vadinin dibine asıldı ve uğuldayan rüzgâra rakip olan kendi acı dolu çığlığını saldı.

Yer de en az kemiklerim kadar sarsılmıştı.

Ciğerlerimi dolduruyorum, hava ölüm, duman ve umutsuzluk kokuyor. "Yakındaki limana fıçılar dolusu tahıl gönderteceğim," diye teklifte bulunuyorum, köy halkından bazılarının tarlalarda dolaşmasını, neredeyse olgunlaşmış başları cormah yapraklarının tepesinden koparıp arabalara toplamasını izliyorum. Kurtarabildiklerini kurtarıyorlar. "Bunun yanı sıra, siz mahsullerinizi yenileyene kadar halkınızı idare etmek için yavaş yavaş yok olan bazı ürünler de var."

Thron yüzünü bana dönüyor, başını eğerken elini geniş samur göğsünün üzerine koyuyor. "Teşekkür ederim, efendim."

"Tabii ki."

Başını kaldırıyor, koyu kahverengi gözleri kaybın ağırlığıyla dolu. "Ve daha kişisel bir not olarak, Blóm'u öldürdüğün için sana teşekkür etmek istiyorum." Elini yüzünün alt yarısına götürüyor ve birkaç kırmızı boncukla süslü siyah sakalını düzeltiyor. "Net bir atış yapabilseydik, alınmasını emredebileceğimden emin değilim ..."

"Anlıyorum," diyorum elimi omzuna koyarak. "Birçok evrede senin yoldaşın oldu."

Thron boğazını temizliyor ve arkamda uzanan geniş çayırlara doğru bakıyor. "İşte senin ikinci komutanın. Sizi yalnız bırakayım ama lütfen gitmeden önce ailemle birlikte yemek yiyin."

Kırpılmış siloya doğru ilerleyişini izleyerek ona hafifçe başımı sallıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, bakışlarım tepelere kayıyor, onlara bir daha asla aynı şekilde bakamayacağımdan eminim. Eskiden çok güzeldiler, şimdi mezar taşları gibi görünüyorlar.

Başımı sallayarak döndüğümde Grihm'in tamamen onarılmış gibi görünen taş çitin yanında durduğunu görüyorum. Biz geldiğimizde sürü dağılmıştı, birçoğu ölmüştü ve şimdi sokaklarda şişmiş, köyün her tarafına yayılan ejderha alevinin etkisinde kalmışlardı.

Sürünün hayatta kalan üyeleri şimdi çalı parçalarında otluyor, uzun dilleri sert dallara dolanıyor ve onları ağızlarına çekiyor. Genç olanlar yalpalıyor ya da yüklü memelere kafalarını vuruyor, güdük kuyrukları içerken sallanıyor.

Küllü patikada ilerliyorum ve Grihm'in yanındaki çite yaslanıp kollarımı taşın üzerine koyuyorum. Sürünün alevler tarafından yerle bir edilmemiş az miktardaki bitki örtüsü üzerinde otlamasını izlerken sessizlik hüküm sürüyor, büyük yastıklı ayakları nemli kül ve çamur karışımını topluyor.

"Aklında bir şey mi var, Grihm?"

Yanlış kullanımdan paslanmış bir sesle konuşmadan önce işe yarayıp yaramayacağını kontrol eder gibi boğazını temizliyor. "İzin talep etmek istiyorum."

Yan gözle ona bakıyorum, soluk saçları kül içinde, siyah derisi botlarının tabanıyla aynı turuncu kire bulanmış.

"Ne için?"

Gözlerini ileriye dikmiş. "Büyük Gümüş Sabersythe'ın üç yumurta yumurtladığı söyleniyor."

Kalbim duracak gibi oluyor, farkındalık derime işliyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor. "Gondragh'a gidip Büyük Gümüş Sabersythe'ın yuvasını mı basmak istiyorsun?"

Tek bir baş sallama.

Bir an için tek yapabildiğim yüzünün yan tarafına bakıp düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışmak oldu.

Başarısız.

Bu yüzden ateşli gerçeklerle gidiyorum.

"Birçok evre önce onun terazilerinden birini çaldım. Neredeyse kolumu koparıyordu. Bir *pul* için."

Başını çeviriyor ve soluk mavi gözlerinin parçalarını görüyorum.
saçlarının arasından bakıyordu.

Sessizlik.

Başımı sallıyorum, kısık sesle gülüyorum ve elimi sakalımı ovmak için kaldırıyorum. "Siktir, Grihm."

"Inkah'ın yerini almak istemem ama onun mezarına bağlı olmak beni çok etkiledi."

Ona bakmamak için çaba sarf ediyorum.

Bir erkeğin bir cümlede bu kadar çok duygu yüklü kelimeyi bir araya getirdiğini hiç duymamıştım ve eminim ki konuştuğu tek kişi benim. Ellerini göstermeye hazır olduğunda *Skripi* bile demiyor. Sanki bal likörü sipariş ediyormuş gibi iki parmağıyla masaya vuruyor.

Inkah'a ne olduğunu bana hiç anlatmadı ve ben de asla sormayacağım. Geçmişi hakkında, sonsuza dek zonklayacak acı damarlarıyla dolu olduğunu bilecek kadar çok şey biliyorum.

"Diğerlerini bu kararınızdan haberdar ettiniz mi?" Başını sallıyor.

Tabii ki hayır.

O ve Veya aynı taştan dökülmüşler. Sonsuza kadar birbirlerinin etrafında sessizce dans edeceklerinden neredeyse eminim.

"Peki orada ölürseniz, pişmanlık duyacak mısınız?"

"Belki." Omuz silkiyor. "Ama ölmüş olurum."

Doğru.

İçimi çektim, yüzümü tekrar ovaladım. Heybesinin büyüklüğü beni şaşırtmıştı. Şimdi çok daha mantıklı geliyor. Gondragh'a gidiyorsan, hazırlıklı olmalısın.

Yani bunu bir süredir planlıyordu.

Göğsüme bir ağırlık çöküyor, başımı öne eğiyorum, sonra başımı sallayıp duvarı itiyorum. Köye doğru yürürken bakışlarını üzerimde hissederek, "Seni oraya götüreceğim ve kuluçka kulübesinin yanına bırakacağım," diyorum. "Muhtemelen seni bir daha son kez göreceğim için en azından bunu yapabilirim."

Veya

CHAPTER 62

T Rüzgar uğulduyor, burnumun ucunu uyuşturuyor.

Sekiz aurora havada dönüp duruyor, Zekhi'nin kanadının altında uyuyor ya da güneşten yanmış kayaların yanına sokuluyor, medeniyetten kaçınmak için elimizden geleni yapıyorduk. Çok hoştu. kadar ve güneş Kayıp onungüç ve Bu Solgunluk, kar ve bitmek bilmeyen fırtınasıyla bizi bütünüyle yuttu Rüzgar.

Şimdiden evimi özledim.

Eminim Zekhi de aynı şeyi hissediyordur, tanımadığı bir kafese sokuldu, kendini içeri sokmadan önce erimiş bir damlaya üfledi. Ben dönene kadar ısınmaya çalışıyor.

Bir başka şiddetli rüzgârda Noeve'in arabasını çeken iri tay, kalın tüylü arka kısmına kadar titriyor, ancak kıvırcık boynuzlarına dolanan sütlü hava bulutlarını homurdanarak Daes'in zayıf Yolu boyunca ağır adımlarla ilerlemeye devam ediyor.

Başımı yan tarafa eğip solumuzdaki dik düşüşe bakıyorum ve aşağıda hala sahte bir güvenlik hissi yaratan bir sis girdabının gizlendiğini görüyorum.

Çok yanlış.

Duvarın bu kısmını hatasız döngülerle gezdim. O kadar yüksekteyiz ki, düşüş sonsuz görünüyor. Soluk, aysız bir gökyüzüne düşmek gibi.

Bir başka rüzgâr uğultusu kaputuma bir kar fırtınası sıkıştırıyor ve tüm araba Yolun diğer tarafındaki aynı derecede acımasız düşüşe doğru sarsılıyor. Kalbim de onunla birlikte sarsılıyor, ellerim arabanın yan tarafını sıkıca kavramak için dışarı fırlıyor. Neden emin değilim, bu şey patlarsa hepimiz boku yeriz. Arabanın da.

Boğazımı temizliyorum ve kucağımda biriken karları fırçalayarak kendimi meşgul ediyorum. "Bu kötü bir taneydi."

Yanımda, Noeve kıkırdıyor - bunu o kadar çok kez yapmış ki yenilmez olduğuna inanan yaşlı bir kocakarının manyak sesi. Umarım öyledir.

Zekice ve kahramanca bir şey yaparak ölmek niyetindeyim. Sonuma doğru serbest düşüşle değil.

"Pratik yapmıyorsun," diyor Noeve, sesi aşamalar boyunca soluduğu dumandan dolayı boğuk bir tizliğe bürünmüş. "Eskiden böyle bir darbe seni hiç rahatsız etmezdi."

Yan gözle fae'ye bakıyorum; kısa boylu, bodur bir dişi, kafasının tepesinde tuttuğu bir tutam kır saçı hak ettiğine göre bin fazdan daha yaşlı olmalı. Gerçi yaşını hiç sormadım.

Kaba görünüyor.

"Nasıl üşümüyorsun?" Sade gri tuniğine ve pantolonuna bakarak soruyorum, sadece beline dolanan ve yere kadar sarkan, geçmiş zamanlardan en sevdiği hayvanların derilerinden yapılmış kabarık bir patchwork kemerle süslenmiş.

Ya da bir keresinde bana öyle demişti.

Dizginler çıplak ellerinin gevşek kavrayışında sallanırken bana doğru şaşkınca bir bakış fırlatıyor.

"Seni hiç pelerinle görmedim," diye devam ediyorum. "Hava nasıl olursa olsun. Nasıl olup da hâlâ donarak ölmedin?

beni aşıyor."

Dilini şaklatıyor. "Daes Yolu'nun doğusunda yaşamak zor olmalı, canım. Özellikle de böyle zamanlarda. Sen de en az benim kadar biliyorsun ki burası döneklerin ve birkaç yumurtası eksik olan insanların uğrak yeri. Soğuk, gördüğüm bazı pisliklerle karşılaştırıldığında bir *yastık* gibi."

Bundan şüphem yok ve ben de oraya gitmekten pek hoşlanmıyorum. Ama Gore'un kulübesine uçmak, pek de sevgili olmayan kardeşime varışımı alenen duyurmak anlamına gelirdi. Doğudaki eski, terk edilmiş kulübelerden birini kullanmak her zaman en güvenli seçeneğim olmuştur çünkü Cadok'la karşılaşmaktansa bu sarp uçurumdan düşme riskini almayı tercih ederim.

En azından onunla bir savaş ringinde karşılaşıp kafasını koparma şansını elde edene kadar.

İleride bir yerden, gürültünün arasında çınlayan bir ses geliyor. Noeve ayaklarının dibindeki bir bölmeden kendi el çanını çıkarıp tıkırdatıyor ve zayıf Yol'a geçmek için bekleyenlere Yol'un şu anda dolu olduğunu bildiriyor. Kendileri geçmeden önce biz geçene kadar beklemeleri gerektiğini söylüyor.

Kürk astarlı pelerinimin içine daha da sokuluyorum. "Ben de bu saatte Yol'un sessiz olacağını düşünüyordum."

Noeve, "Çoğu zaman başkaları da aynı düşünceye sahip oluyor," diyor. "Görülmekten endişe ediyorsanız arka tarafa tırmanabilirsiniz."

Etrafımda dönüp derin ahşap tepsiyi saran deri örtüyü kaldırıyorum ve bir tutam tohumu gagalayıp gıdaklayan kuş sürüsüne kaşlarımı çatarak bakıyorum. İçlerinden biri dolgun tüylü kıçını eğiyor, sonra kalın örtüyü beyaz bir sıçramayla boyuyor.

İğrenç.

"Sanırım şansımı deneyeceğim," diye mırıldanıyorum, deriyi bırakıyorum, Noeve'in kıkırdayan kahkahası yüzümü asmamı imkânsız hale getiriyor. "Berbatsın."

"Beni özledin."

"Evet," diye itiraf ediyorum, yanımızdan hızla geçen bir rüzgâr arabanın yeniden sallanmasına neden oluyor. Colk bizi uçurumdan aşağı atmak yerine başını sallıyor ve gökyüzüne doğru homurdanıyor.

Noeve'in Yol'u kat eden tayları ile diğerlerininkiler arasındaki fark bu: *gerçekten* büyülenmişler. Ölüm ihtimali daha az. Çok derin ceplerine koyabileceğim kadar kan taşına değer.

Onları kemere dönüştürmesine şaşmamalı.

"Arabamı şereflendirmeyeli uzun zaman oldu, canım. Beni terk ettiğini düşünmeye başlamıştım."

"Asla. Sadece duvarı ya da sakinlerinin çoğunu artık sevmediğime karar verdim -şimdiki şirket hariç," diyorum ve ona yumuşak bir omuz dürtmesi yapıyorum. "Seni kızdırdıkları için insanları ejderhalara yem etmek bana ters geliyor."

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldanıyor ve aramıza ağır bir sessizlik giriyor.

Bu renkli krallığın en parlak olduğu geçmiş zamanları düşündüğünden hiç şüphem yok. Ta ki Cadok kokusunu her tarafa yayana ve burayı askeri bir yuvaya çevirene kadar.

"Kraliçe için şehirden gizlice insan kaçırdığınızı duydum?" Cebime uzanıp kalan birkaç kuru et çubuğumdan birini çıkarıp uzun ucunu çiğneyerek soruyorum.

"Bir idamı geciktirmeye çalıştığından beri değil." Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

Noeve başını sallar. "Sanırım *İmparatorluk Bok Lekesi'ne* geri döndü. Özür dilerim," diyerek bana hızlı bir bakış fırlattı. "Onun senin kanın olduğunu biliyorum."

"Onun başını kesmemi engellemeyecek," diye mırıldandım.

Noeve kıkırdıyor ve tekrar konuşmadan önce kendini toparlamak için bir süre bekliyor. "Her neyse, o zamandan beri ondan haber almadım. Sanırım sevgilinizin Loncanızın bir kararına alenen karşı çıkması iyi görünmüyor. *Özellikle de* bu karar *Fíur du Ath*'ın bir üyesine karşıysa," diyor kaşlarını sallayarak.

"İlginç. . . "

Hem de çok.

"Mm-hmm."

Eti parçalıyorum, sert tuzlu eti çiğniyorum, açlığımı bastırıyor ama beni inanılmaz derecede kavuruyor. Ne yazık ki, varış noktamıza ulaştığımızda dört gözle bekleyeceğim sadece tuzlu su var. Ve muhtemelen beni yiyecek biriyle randevum.

Noeve her iki dizgini de bir eline geçiriyor ve pantolonunun cebinden deri bir rulo çıkarıp çözüyor. Bir sigara çubuğu çıkarıyor ve bana doğru sallıyor.

"Ondan vazgeçtiğini sanıyordum?" Elimi cebime atıp ateş dövmemi ararken sordum. *Kaan'ın* gençken, bir gün ihtiyacım olacağını düşünerek çaldığım eski ateş dövmesini. Ya da daha doğrusu dileyerek.

Umuyorum.

Boşa gitmiş umutlardı.

"O koltuğa son oturduğundan beri otuzdan fazla kez. Ama bundan oldukça keyif aldığıma karar verdim."

Gülümsüyorum, metal kapağa hafifçe vuruyorum, dans eden alevi ölüm çubuğunun ucunu yakmak için kullanıyorum. O çubuğu çekip üflüyor ve ben arabamızın müziği eşliğinde et şeridimi bitirirken sislerin arasında kaybolan tatlı bir duman çıkarıyor.

"Neden buradasın, Veya?" Noeve derin nefesler arasında soruyor.

"Gore'da önemli bir şey unuttum," diyorum, dişlerimin arasındaki eti almak için bir eldiven çıkarıyorum.

"Ne kadar zaman önce?"

Kafamdaki *boşluktan* hemen sonraki anı düşünüyorum. Bir şekilde hem boşluk hem de anlaşılmaz derecede ağır hissettiren mürekkep lekesi. "Yüzden fazla evre mi?"

"Ahh," diye mırıldanıyor Noeve, çubuğundan derin bir nefes daha çekerek bir duman bulutu üflüyor ve bir sonraki nefesimi, tüttürdüğü otun aşırı tatlı kalıntısıyla kirletiyor. "Peki bu... *şeyi* nerede bıraktın?"

"Çöp kanalına attım."

Elimi tekrar eldivenimin içine sokup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve soğuk ahşap koltuğa daha da gömülüyorum. Kaşlarımı çatarak kıçımı daha rahat bir pozisyona getirmeye çalışıyorum.

Noeve'in geçişler için ne kadar ücret aldığı düşünüldüğünde, koltuklarda hala minder olmamasına şaşırdım. Bir dahaki sefere, Dhomm'dan ayrıldığımdan beri yüzüne bile bakmadığım iki işe yaramaz çatal yerine bir minder alacağım.

Birden yanımdaki sessizliğin boşluğunu fark ederek sağa, Noeve'in geniş gri gözlerine bakıyorum; sigara çubuğu kısılmış parmaklarından sarkıyor, bir sonraki rüzgârda uçup gitmekle tehdit eden bir kül kıvrımı.

"Sorun nedir?"

"Gore'daki çöp kanallarının dibinde *kadife* bir *trogg* var, Veya."

"Ah, şu." Elimi cebime atıp bir parça daha et alıyorum, iki ucunu da inceliyorum ve kemirmek için daha güdük olanını seçiyorum. "Talihsizlik, değil mi?"

"Niyetin-"

"Onunla yüzleşmek mi? Tabii ki yüzleşeceğim. O lanet şeyi başka nasıl geri alabilirim ki?" Ağız dolusu köselenin içinden mırıldanıyorum. "Mücevher takıntısı var, doğru mu?"

"Duyduğuma göre, evet..."

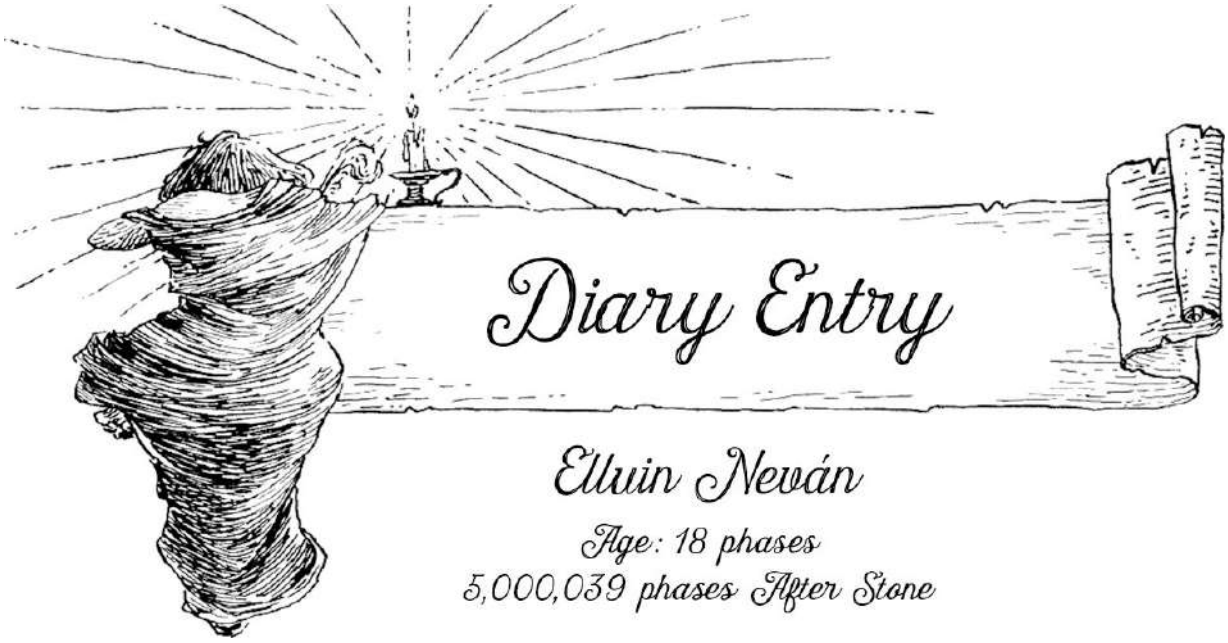
"Harika," diyorum yutkunarak. Büyük bir parça daha ısırıyorum.

Umarım bileziğimi yememiştir, yoksa boşuna uğraşmış olurum. *Özellikle de* birçok evre önce aptalca ayırmaya karar verdiğim ve lanetli bir biblo gibi kanaldan aşağı attığım bu mücevher parçası olmadan Elluin'in günlüğünü bulma şansım neredeyse hiç olmadığı için. Zihnimde otuz aurora döngüsü büyüklüğünde boş bir noktanın lekelenmesinin nedeni ile bir ilgisi olduğundan eminim.

O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü. Şimdi onunla büyük ve kahramanca bir şey yapamadan hayatıma mal olabilir.

"Dönüş yolculuğunu sen ödedin," diyor Noeve ve ben omuz silkiyorum.

"Eğer ölürsem, üstü kalsın." Ağzımı etle doldururken daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak koltuğumda tekrar kıpırdanıyorum. "Belki de bunu Yaratıcılar'a yatırım yapmak için kullanabilirsin."

I Onu son gördüğümden beri yedi uyku geçti. Mah ve Pah'ın şarkısını çaldığını duyduğumdan, savaş yorgunu bir asker gibi kalkanımı düşürdüğümden, kollarında ağladığımdan beri

Sonunda uykuya dalana kadar, sonra Slátra'nın kuyruğuna sarılmış olarak uyandım. Her uykudan sonra kapının önüne konan taze yemeğe, duvara fırlatmak istediğim küçük ejderhalar koleksiyonuma eklediğim küçük bir taş oyma eşlik etse de, şarkı yok.

O yok.

Köşeyi her döndüğümde ve salonu boş bulduğumda, yumruklarıma attığım bir başka aşağılanma tuğlasıyla ağırlaşıyorum.

Tekmelerim.

Veya geliştiğimi söylüyor. Bu duyguyu yenmeye çalışmamın karşılığı buysa, kabul ediyorum.

Veya

CHAPTER 64

Daha sessiz olan rüzgar tünellerinden birine girdim, kafamı duvardaki delikten içeri soktum ve çöp kanalından aşağıya baktım.

Trogg'un ininden.

İçimi çekiyorum, başımı geriye atıyorum ve omzuma dolanmış olan ipi çözerek büyük metal kancayı oluğun ağzına takıyorum. İpi delikten aşağı atıyorum, birazdan rahatsız edici bir şekilde aşina olacağım çöp yığınının tepesini sıyıracak kadar uzun olmasını umuyorum.

"Ya da, biliyor musun?" Kendi kendime mırıldandım. "Harikasın, ama bu sefer gerçekten kendini mahvettin."

Gelecekte çok daha iyi kararlar vermek niyetindeyim. Tercihen beni Gore'un çöp kanallarından birine düşürmeyen, besin zincirinin tepesine yakın bir yerde yuva yapan bir yaratıkla sohbet etmeye hazırlanmayan kararlar.

Bir iç çekişle ipi bir kez daha çekiyorum, sonra önce ayaklarımla deliğe tırmanıyorum, kendimi yavaşça oluğun uzun boğazından aşağıya, aşağıdan yayılan mavi bir ışıltıya doğru indiriyorum.

Isınan hava ekşi, çürümüş şeylerin kokusuyla yoğunlaşıyor ve dilimin altı karıncalanıyor.

Eğer derime kusarsam, trogg beni ciddiye almaz.

Bir tomar safra yutuyorum, yutmamaya çalışırken başımı arkaya eğiyorum.

Bir dahaki sefere hayat bana sihirli bir bileklik fırlattığında, onu mücevher kutuma koyacağım.

Nerede olursa olsun.

Açıklığa ulaştığımda, biraz daha aşağı iniyorum ve kokuşmuş bir çöp yığınının üzerinde havada asılı kalıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, geniş gözlerimle geniş mağaranın etrafına bakarak tavanı inceliyorum - parçalanmış sarkıtlardan oluşan bir karmaşa. Konik uçlarından uzun, mavi, damlayan ipler sarkıyor ve bunlar bir ağın iplikleri gibi tavana yayılıyor, Gore'un çöplerini cesur bir parıltıyla tutuşturuyor. Dağlar kadar.

Eski sandalyeler, giysiler, ayakkabılar, tabaklar, bardaklar gibi eşyalar için ayrı ve çok düzenli yığınlar olduğunu fark ederek kaşlarımı çatıyorum.

Her şeyi.

Uyku odamda harikalar yaratırdı.

Dikkatim uzaktaki parıltılı bir yığına takılıyor. Parıldayan bir yığın mal.

Belki de Trogg'la yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Sadece hayatımın geri kalanını o yığının içinde avlanarak geçirmek zorunda kalırım. Sessizce. Çöplerden beslenerek yaşamımı sürdürürken.

İç çekiyorum.

Tüm bu plan hatalı ve ben korkunç bir şekilde öleceğim.

Yukarıdan yoğun bir *gümbürtü* bana saldırıyor ve bir şeyin şu anda üzerimdeki oluktan aşağıya düşmekte olduğunu fark ederek yukarı bakıyorum. Çoğunlukla *terk edilmiş* oluk. Uykunun ortasında.

Muhtemelen bir ceset.

İnleyerek ipteki tutuşumu gevşetiyorum ve çöp yığınına doğru dalıyorum. Şangırdayan, çamurlu tümseğe çarparak yana doğru yuvarlanıyorum, yere doğru yuvarlanıyorum ve aynı anda kendimi kabul etmeyi reddettiğim yağlı bir sıvıyla kaplıyorum.

Yere tırmanıyorum, tuniğimden meyve kabuklarını ve saçlarımdan yumurta kabuklarını koparıyorum, höyükler arasında uzanan zayıf patika boyunca parmak uçlarımla ilerliyorum ve kendimi uzakta gördüğüm parıldayan hazine yığınına doğru yönlendiriyorum.

Bir şeyin *çiğneme* sesiyle sarsılıyorum. Patlama, çıtırdama, höpürdetme sesleri beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Bir an durup dinliyorum, sonra adımlarımı yumuşatıyorum, çoğunlukla kırık sandalyelerden oluşan yığına yaklaşıyorum ve kenarından bakıyorum.

Kanım donuyor.

Köhne bir çöp yığınının üzerine çömelmiş olan kadife trogg, bir sandalye parçasını dudaksız ağzına götürürken, ağzını sandalyenin etrafına sarar ve ısırırken, kemikli dizlerini şiddetle sivriltilmiş kulaklarının etrafına doluyor. Daha fazla patlama, çatlama, kıymık sesleri, ikinci kolları kemikli vücuduna düşen yağlı saçlarını düzeltiyor, uzuvlarının etrafına bir yuva gibi sarılıyor.

Bir an için tek yapabildiğim izlemek oldu. Hastalıklı bir şekilde. Benim üç katım büyüklüğünde olmalı, mavi kadifemsi teni dört avucundaki deliklerle o kadar çelişiyor ki. Yuvarlak et çukurları, avuç içleriyle aynı floresanla parlıyor.

Tavandan sarkan iplikler.

Siyah boncuk gibi sayısız gözleri sandalyenin bir parçasına takılıyor, sonra geri kalanını ağzına tıkıyor ve doygun bir zevkle inliyor.

Çevremde bir şey parıldıyor, bakışlarım başının üzerinde minik bir taç gibi duran gümüş, mücevher kaplı bileziğe takılıyor. *Benim* gümüş, mücevher kaplı bileziğim.

Lanet olsun.

Tahmin et o seviyor o daha fazla dahaI yaptı. O kesinlikle ona daha çok *bakmak.*

Kesinlikle yeniyor.

İç çekerek, yığından üç ayaklı bir sandalye kapıyorum ve tek tük sıçrayan floresan yapışkanları dışında şaşırtıcı derecede temiz olan pürüzlü taş zeminde sürükleyerek, trogg'un saç ve çöp yuvasından önceki küçük boş alana adım atıyorum.

Yaratık ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor, bir çömlek parçası ağzının yarısına kadar geliyor.

Trogg başını yana eğip parçayı indirirken sandalyeyi yere koyup üzerine tünüyorum, çok sayıdaki gözleri bana kırpışıyor. "Küçük cesur bir lokmasın, kendini uykuda atıştırmalık gibi önüme koyuyorsun."

İçten içe o kadar titriyorum ki kemiklerimin çınladığına yemin edebilirim. "Sende eskiden bana ait olan bir şey var," diyorum.

gevşek omuz silkme.

Boncuk gibi gözleri daha da kısılıyor. "Ne oldu?"

"Bilekliğim." Başının üzerinde durduğu yeri gösteriyorum, saç telleri çevresine dolanmış ve onu yerine bağlıyor. "Onu geri istiyorum."

Başladığı gibi aniden biten tiz bir kıkırdama çıkarıyor ve yırtıcı bir bakışla beni kesiyor. "O küçük *otoriter* bir lokma..."

Sanırım bu biraz otoriterceydi.

"Özür dilerim. Onu geri istiyorum, *lütfen.*"

"Bu iyi bir lokma." Bir elini kaldırıyor, yumrulu parmağı bana tavandan sarkan sarkıtları hatırlatıyor.

Başındaki mücevher parçasını gevşek, yağlı tellerini teker teker çözerken sessizlik uzuyor, kalbim hızla çarpıyor.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?

"Biliyor musun," diyor o tuhaf, cızırtılı sesiyle, tüm vücudumu bir kez daha ürpertiyor, "her şeyin *anıları* vardır."

"Gerçekten mi?"

Ben sessizce yalvarırken ilgileniyormuş gibi davranmak zor, gümüş halkayı havaya fırlatıp sonra da bir dikişte yutmasın.

Başını sallıyor, bileziği sivri tırnağının ucuna asıyor, düz, yarık burnuna götürüyor, derin bir nefes çekerken tüm göz kapakları ağırlaşıyor.

İçten içe irkiliyorum, bu işin nereye varacağını anlamaya başlıyorum. "Güzel kokuyor, değil mi?"

"Zeki, zeki küçük lokma."

Ben zekiyim. Çoğu zaman. Tüm bu durum zırhımda talihsiz bir çatlak oluşturdu.

Bir elini açarak başparmağını ve işaret parmağını avuçlarındaki deliklerden birine sokuyor. Sıkıştırarak, kalın, yapışkan bir salgıyla birlikte ortaya çıkan floresan bir ip çıkarıyor ve içimden fırlamak geliyor. "Anı ne kadar zenginse, *bundan* o kadar çok yapıyorum."

"Anlıyorum…"

Önünde yere bağlanmış uzun bir madde bobini olana kadar çekmeye devam ediyor ve bilenmiş çenesinin alt tarafına ışık saçıyor.

Son iplik de avuç içi deliğinden kurtulup önüne düşüyor. "Sarayım ne kadar güzel, değil mi?" diyerek kollarını iki yana açıyor.

Bakışlarımı tavana kaldırıyorum, mekânı yepyeni, içimi burkan bir takdirle algılıyorum, yeni gerilmiş bir iplik olduğunu düşündüğüm şeyden yanağıma bir tomar esnek ıslaklık damlıyor.

Bağırsaklarımın yere dökülmemesi için çaba sarf ediyorum. "Çok güzel. Keşke ben de böyle salgılayabilsem." *Yapamadığıma sevindim.*

"İşte burada," diyor, mücevherlerle kaplı bilekliğime bir çiviyle vurarak. "Bunu özel bir durum için saklıyordum." Burnuna götürüyor ve uzun, rahatsız edici bir nefes çekip inliyor. "Lezzetli olacağını söyleyebilirim."

Talihsizlik. Şu anda cebimdekilerden ayrılmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Elimi uzatıp Pah'ın acımasız Sabersythe'ının çatallı yüzünü temsil etmesi için oyulmuş siyah ejderha puluyla ağırlaştırılmış örgülü kolk derisinden bir ilmek çıkarıyorum. "Takasa ne dersin?"

Trogg'un kafası sanki boynundaki bir kemik kırılmış gibi yana kayıyor. "Ticaret mi diyorsun? Benim küçük lokmamın kemikli elindeki şey ne?"

"Mah'ın málmr'ıydı," diyorum onu önümde sallayarak. "Merhum Kral Ostern Vaegor tarafından bana hediye edildi."

"Peki bunu nasıl *elde ettiniz*? Benim küçük lokmam mı çaldı?" Havayı kokluyor. "Çalıntı kokuyor. . ."

"Evet, öyle. On yedi yaşındayken onun uyku odasından çaldım."

Fark ederse, bana karşı duyduğu nefretin en azından biraz olsun haklı olduğunu hissedeceğini düşündüm.

O yapmadı.

Trogg'un kafası diğer tarafa kayıyor, bu hareket o kadar doğal görünmüyor ki, onun güvenliği için endişelendiğim kadar iğreniyorum da. Tekrar uzun ve sert bir şekilde kokluyor ve ciğerlerinin söğüt gibi vücudunun gösterdiğinden daha büyük olduğuna karar veriyorum.

"Bu daha zengin, küçük lokma." Bileziği bana doğru sallıyor, yüzü şimdiye kadar gördüğüm en korkunç gülümsemeye dönüşüyor. "*Sadece*."

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, kırılmamalarına şaşırıyorum. "Bileklikteki zinciri de alabilirsin. Ona ihtiyacım yok."

Sanırım.

Göğsü, bana neşeli bir bakış atmadan önce yavaşça azalan rahatsız edici bir çığlıkla titriyor. "*Anlaştık.*"

Sıcak, dikenli bir rahatlama dalgası üzerime çöküyor.

Bileziği bana fırlatmadan önce zinciri koparıyor. Onu yakalıyorum, üç ayaklı sandalyem ağırlığım onu dik tutmadan yere devriliyor.

Málmr'ı ona fırlatıyorum, ipinden yakalıyor, bileğinden sarkıtıyor, sonra minik zinciri bir kum tanesi gibi ağzına atıyor. Tiz bir çıtırtı geliyor ve dişlerinin kırıldığını hayal ediyorum. Gözleri o kadar açılıyor ki, sanırım hepsi kafasından fırlayıp yuvasının yanında yere yığılmış hafıza-ekstre yığınına dağılacak.

Bir başka gürültülü kahkaha atarak durdu. "Ah... sen küçük *yaramaz bir lokmasın,* değil mi?"

Buz damarlarımda dolaşıyor.

Bilekliği bileğime sıkıştırıyorum. "Kullandığımı hatırlamıyorum. Sadece ne işe yaradığını hatırla."

"İlginç," diye mırıldanıyor ve ardından çiğnerken başını bir kez daha sarsıcı bir şekilde sallıyor.

Crunch.

Crunch.

Crunch.

"Benim küçük lokmam onun sırlarını öğrenmek ister mi?"

"Geçer," diyorum, sağ avuçlarından birinden bir iplik çıkarmasını izlerken - mağaranın tavanına yayılmış diğerlerinden çok daha parlak. "*Kesinlikle geçer.*"

"Ne güzel, ne güzel sırlar," diye mırıldanıyor, sözleri sinirlerimi geriyor.

Sanırım buradan siktir olup gitme vaktim geldi.

Omurgama tırmanan gerginliği üzerimden atarak sandalyemi yığının yanına çekiyorum ve ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Çıkarken beni yemeyeceksin, değil mi?"

Söylemesi zor ama sanırım kaşlarını çattı. "Elbette hayır, küçük lokma. Ben pazarlık yaptığım kişileri yemem. Sadece

yok."

"Peki kaç kişiyle pazarlık yaptınız?"

Hâlâ avucundaki parlak ipliği sürüklerken, diğer eliyle çenesini ovuşturuyor ve uzun uzun düşünüyor gibi görünüyor. "Altı," diye açıkladı, Pah'ın málmr'ını burnuna götürdü ve derin bir koku daha çekti. "Sen de dahil."

"Doğru." Giderek büyüyen ve bir Moonplume yumurtasından daha parlak bir şekilde parlayan ip yığınına bakıyorum. "Ş a n s l ı y ı m . "

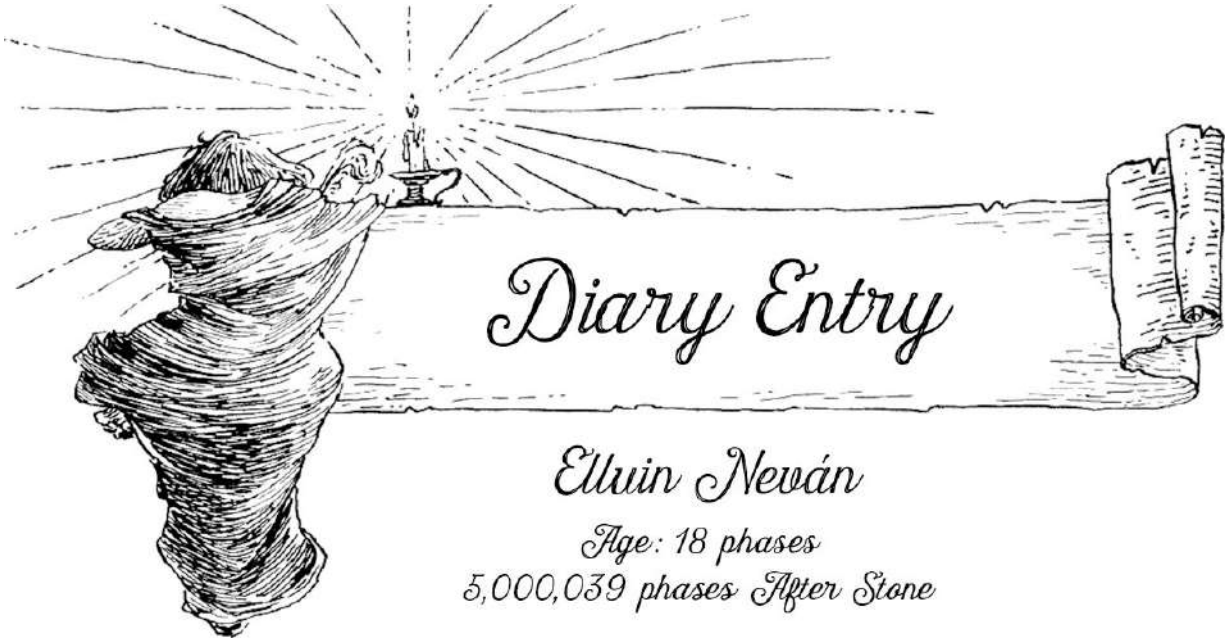
Ona el sallıyorum, fark etmemiş gibi görünüyor, işine çok dalmış. Ya da belki de fark ediyor ve umursamıyor?

Muhtemelen ikincisi.

Çöp yığınlarının arasında dolaşıyorum, kolumda bir zamanlar Aether'in dilini bildiğini iddia eden derin sorunlu bir Mindweft'ten kazandığım bileklik var. Voyd'un Kitabı'nı uzun uzun incelemiş ve bizim önemsiz varoluşumuzun sırrını biliyormuş.

Bilekliğin bana iki şekilde hizmet edeceğini söyledi. İkisi de acı verici ama gerekli olacaktır.

İlkini hatırlamıyorum, bu yüzden onun için konuşamam. Muhtemelen ikincisini de hatırlamak istemeyecektir.

Geri geldi.

Neden gittiğini açıklamadı, ben de sormadım ya da onu ne kadar özlediğimi itiraf etmedim.

Çok fazla.

Sanki kaburgalarımdan biri kırılmış ve kalbimin tam üzerinde bir sızı bırakmıştı.

Kolunda yeni bir yara izi vardı, tıngırdatmak için kullandığı kolunda. Ayrıca bir kolye takıyordu. Düz, dairesel bir kolyeye bağlı uzun, örgülü bir deri parçası. Gümüş bir Moonplume ve kırmızımsı siyah bir Sabersythe birbirine bağlanmış, sivri ve süpürme parçaları birbirine uyuyor.

Anladığım kadarıyla sadece bir Sabersythe'nin gümüş pulları var ve o da Gondragh'da yaşıyor. Kimse sırtına tırmanıp onu evcilleştirmeye çalışacak kadar yaklaşamadı ve dürüst olmak gerekirse, umarım hiç yaklaşamazlar.

Yemeğimi sessizce yedim, Kaan'ın göğsünde gururla asılı duran kolye ile enstrümanını çalmasını izledim...

Merak ediyorum.

Ona dokunmak istedim. Avucumda tartmak. Nereden geldiğini sormak. Beni kesinlikle ilgilendirmeyen şeyler.

Beni ona bakarken yakaladıysa bile belli etmedi ya da bakışlarını tellerinden kaldırmadı - zaten hiç kaldırmaz.

Normal olarak.

"Song of the Silent Sun "ı çalmaya başladığında gözlerimi kapatıp şarkıyı söyledim, melodinin ve onun sağlam, rahatlatıcı varlığının içinde kayboldum. Şarkı bitip de gözlerimi açtığımda, onun bana baktığını görmeyi kesinlikle beklemiyordum.

Uzun bir süre orada oturup birbirimizi seyrettik, anlatılamaz gerçekler aramızda dolaşıyordu, akorlarının tınısından ya da tıngırtısından daha hissedilirdi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey karnımdan göğsüme doğru kanat çırptı. Sanki kaburgalarımın altında kafeslenmiş, tozuyla beni tozlayan ve içten dışa aydınlatan tüylü bir sowmoth vardı.

Karşı koymaya hiç niyetim olmayan bir akıntıya kapılmış gibi ona doğru çekildim, yükseldim.

Yaklaştı.

Peçemi kenara itip dudaklarının nasıl bir his olduğunu öğrenmek için çaresizce yaklaştığımda taş gibi hareketsizdi. Hayal ettiğim gibi pürüzsüz ve sıcak olup olmadıklarını.

Ona sürtündüm, tüy gibi hafifti.

Çok az bir dokunuştu ama dünya algımda bir delik açtı ve varoluşun yepyeni bir versiyonunun bağırsaklarını ortaya çıkardı ...

Daha büyük.

Daha parlak.

Daha mutlu.

Sonsuza kadar orada kalmak istedim, o sessiz ama gürültülü eşiğe takıldım, kalbim o kadar sert ve hızlı çarpıyordu ki göğsümün çatladığından emindim.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Binlerce kuralı çiğnediğimi. Ama bu kadar yanlış bir şey nasıl bu kadar

Değil mi?

Yüzümü öyle bir şefkatle kavradı ki sanki bir ejderha yumurtasını kucaklıyormuş gibiydi ve ben de avucuna sokuldum. O kadar rahatladım ki orada kalmak istedim.

Sonsuza kadar.

Sonra bana ne istediğimi sordu, ben de ona gerçeği söyledim. Üç harfli bir kelime çok ağırdı, akrabasına söz verilmişti.

Sen.

Elimde anahtarla geri çekildim, tam kapının kilidini açıyordum ki beni arkamdan kavradı, etrafımda döndürdü, peçemi yırttı ve beni öyle açgözlü bir niyetle öptü ki kendimi kaybettim.

Kendimi buldum.

Bana her şeyini vermek isteyen birinin öpücüğüydü. Hiçbir şey almadan. Yine de ona tüm kalbimi verdim. Onun hakkı olduğunu anladım.

Bir süredir öyleydi.

Onu, Slátra'nın hiç ilgilenmediği bir saman yığınının bulunduğu kümesin uzak köşesine sürüklemek üzereydim ki, koridordan koşarak gelen biri acil bir konuda yardımını istedi.

Neredeyse bizi öpüşürken yakalayacaklardı. Zaten beni açıkta görünce kızardılar, Kaan'ın avucunda tuttuğu kumaş parçasını fark ettiklerine şüphe yoktu, sonra da dönüp rahatsız ettikleri için özür dilediler.

Umurumda değildi.

Artık Haedeon gibi hissetmiyorum. Allume gibi hissediyorum- sallanarak ilerliyorum, kırık parçalarıma rağmen güçlü bir şeye dönüşüyorum.

Belki ben de uçarım.

Raeve

CHAPTER 66

I Dönen merdivenden aşağıya inerken, sarmaşıkların düşüşünü geçip ormanda ilerlerken esniyorum, geri döndüğümde iyi aşınmış bir yolu takip ediyorum buraya geldiğimden beri sayısız döngü boyunca var oldu.

Zaman burada farklı işliyor. Bir parşömen gibi kendi içine katlanıyor, saklamaya devam ettiğim karalanmış sırları saklıyor.

Ve uzağa.

Ve uzağa.

Yol, gürül gürül akan bir şelalenin altında biriken küçük bir pınara açılıyor ve gülümsüyorum.

Çantamı ve havlumu taşlı kıyıya bırakıp soyunuyorum, bir kalıp mor böğürtlen sabunu ve Loff'un çakıllı kıyısından topladığım bir parça ponza ile serin suya doğru belirsiz adımlar atıyorum. Giysilerimi fırçalıyorum, sonra saçlarımı köpürtüyorum ve suyun altında duruluyorum, saçlarımın uzunluğuna biraz bakım yağı sürüyorum ve sırtımdan aşağıya damlayarak kurumaya bırakıyorum. Giysilerimi sıkıyorum, alçak bir asmanın üzerine seriyorum, sonra bir havlu bağlıyorum

Vücudumun etrafını sarın ve tüm eşyalarımı Dhomm'un pazar tezgahlarından birinden satın aldığım file çantaya geri koyun.

Ormanda ilerlerken, ağaçların dibine sıkışmış yabani çalı kümelerinden avuç avuç siyah bataklık böğürtleni toplamak için duraklıyorum ve onları iplikten yapılmış bir çuvalda biriktiriyorum. Çalılıkların arasından düşmüş gongnutları topluyorum, onları da çuvala dolduruyorum, ayrıca evime dönerken elimde tuttuğum bir bakır kavunu da çuvala dolduruyorum.

Neşeli bir melodi mırıldanarak merdivenden çıkıyorum ve topladığım ürünleri büyük bir kil kaseye boşaltıyorum, meyveleri duruluyorum, fındıkları kırıyorum, kavunları sulu dilimlere ayırıyorum ve bir tabağa diziyorum. Tabağımı masanın üzerine, pişmiş toprak su bardağımın yanına yerleştirip oturuyorum, tam bir parça kavun ısırmak üzereyken bakışlarım rafa kayıyor.

The Curly Quill'den aldığım günlüğe.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum, uzanıp onu durduğu yerden alıyorum ve kapağındaki kabartmalı Moonplume'un izini sürüyorum. Bakışlarım birkaç aurora dönemi önce tozunu aldığım eski tüy kaleme, sonra da mürekkep kavanozuna kayıyor.

Omuz silkerek üç eşyayı da masaya taşıyorum ve yaygılarımın yanına yerleştiriyorum, günlüğü açıyorum, garip bir *yazma* dürtüsüyle dolup taşıyorum.

Daha önce hiç günlük tutmaya meyilli hissetmemiştim. Ama burası bana tuhaf, açıklanamaz şeyler yapıyor ve çoğunlukla buna uyuyorum. Gözlerin olmadığı bu sessiz yerde bu garip dürtüleri keşfediyorum. Kulakların olmadığı.

Komut yok.

Başlangıçta buna bir deney diyordum. Şimdi biraz daha farklı görüyorum.

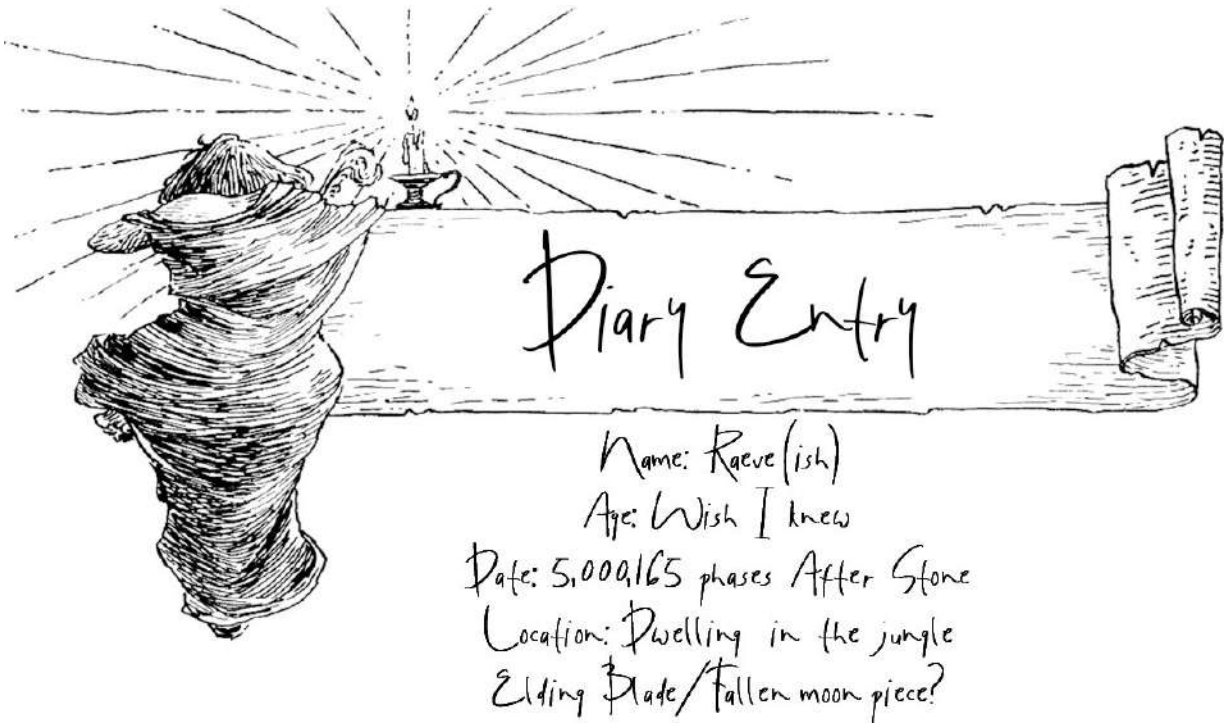
Sanırım prangalar ve beklentiler olmadan var olmayı öğreniyorum. Kafamı kalbimden ayıran acı ve sakatlayıcı kaybetme korkusu olmadan.

Sanırım *yaşamanın* ne demek olduğunu

öğreniyorum. Fallon gurur duyardı.

Çoğunlukla.

Kalemimi mürekkeple dolduruyorum, ağzıma bir böğürtlen atmak için duraklıyorum, düşüncelerimi parşömene kazırken tat tomurcuklarımın üzerinde patlayan ekşi tatlılık patlaması, kelimeler beklediğimden daha kolay akıyor ...

Gitmeyi denedim.

(Yaratıcılar,

denedim.)

Ama ne zaman eşyalarımı toplasam ve Rekk Zharos'un boynunu kırmak için ovalarda bir Moltenmaw yakalama niyetiyle yola çıksam, bunun yerine yeni havlularla döndüm.

Çarşaflar.

Yıkık paleti onarmak için bir dikiş seti.

Yağmurda ağlamayayım diye bir demir halka.

Yeni perdeler yapmak için uzun malzemeler ve makaslar ve ardından sandalyeleri ve koltukları yamamak için kullandığım bir rulo kolk postu ile çünkü görünüşe göre artık kurnazım.

Essi gurur duyardı. Ben sadece... şaşkınım. Perili. Belki biraz da deli.

Belki de çok *çılgınca?*

Unutulmuş bu küçük eve yeni bir hayat vermeye kararlı görünen bu garip yanımla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Aynı parçam daha önce hiç hissetmediğim bu aidiyet duygusundan kurtulamıyor gibi görünüyor.

Bir kere bile.

Burada hiç olmadığım kadar yalnızım, dünyanın geri kalanından tamamen kopmuş durumdayım. Yine de bir şekilde tam tersi.

Bu duvarlar arasında gelişen bana sırtımı dönmek zor oldu, tıpkı yavaş ilerleyen bir trajediyi incelemek gibi, o kadar durgun bir tempoda ilerliyor ki asla acı veren kısma ulaşamıyorsunuz.

Arada bir yerde yaşıyorum. Şehvet ve şişkin umutlar balonunda, ne zaman bir şeylerin parıltısını görsem karnımda dalgalanan baş döndürücü hisle sarhoş oluyorum... o ve o.

Elluin ve Kaan.

Döngüler geçtikçe, Kaan'ın benim muhtemelen daha yumuşak olan uzak, geçmiş bir versiyonuma aşık olduğunu yavaş ve rahatsız edici bir şekilde fark ettim.

Kinder.

Sevecek kadar cesur (ya da belki de aptal) bir versiyonum.

Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum. Hayatımı kapana kısılmış ve aç bir şekilde geçirdim ve şimdi başkasına ait olan bir mutluluğun eski kırıntılarını yiyen obur bir kaçağım. Çünkü o başkasıydı.

Kesinlikle ben değildim.

Hastalıklı bir merak diyebilirsiniz ama bir yanım beni buradan neyin kaçırdığını bilmek için yanıp tutuşuyor, diğer yanım ise bu zehirli sorunun cevabını asla öğrenmek istemediğimden emin.

Soru. Ellerimde Rekk Zharos'un kanına duyduğum şehvet bile beni şu anda bu mutluluk cebinden çekip çıkaramaz, yine de bir şekilde ayrıldım. Bir şekilde onu kaybettim.

Kendimi kaybettim.

Görünüşe göre beni kendisiyle birlikte gökyüzüne uçuracak kadar seven ve ikimiz için inşa edilmiş bir mezar taşı gibi etrafımda kireçlenen bir ejderhayı kaybettim.

Bunu beni boğmayacak bir şekle sokmak çok zor. İncelediğim her açıdan, taşıyamayacağım kadar büyük ve ağır bir şeyin sadece küçük yuvarlak tepesini görüyormuşum gibi hissediyorum.

Sezgilerim bana tüm bu üzüntüyü yutacak kapasitem olmadığını söylüyor, bu yüzden bir karara vardım. Şimdi sadece bunu yapacak cesareti toplamam gerekiyor.

Bunun gitmesine izin vermek için. Temelli olarak. Ama şimdi değil.

Hayal kurmayı henüz bitirmedim.

Kaan

CHAPTER 67

I koridorda ilerliyor, gözlerimdeki teri silmek için kolumun arkasını kullanıyorum, bir köşeyi dönüyorum için bkz. Pyrok Jogging doğru Gömleksizdim, sesin geldiği anda paletinden yuvarlanmış gibi görünüyordu. Gözcünün kornaları gelişimi

selamlıyordu. "Ayık

görünüyorsun."

Ish.

"Döngü daha çok genç," diyerek yanıma yaklaşıyor. "Evine hoş geldin."

"Ya da henüz dönmedi mi?"

İndiğimde, her zaman yaptığı gibi beni karşılamaya koşacağını umuyordum. Dilinde binlerce soruyla dışarı fırlayıp onları bana yöneltmeye hazır olmaması garip hissettiriyor.

Hissediyorum. ..

İçi boş.

"Hayır. Aldığım son lark, neredeyse duvara dayanmıştı ama birkaç durağın onu yavaşlatacağını tahmin ediyordu. Ben

Tahminimce şu anda Arithia'ya varmak üzeredir. Hatta belki de dönüş yolundadır."

Homurdanıyorum, bahsettiği bu *duraklar* hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum.

"Neden sülfür gibi kokuyorsun?"

"Aldı Grihm için Gondragh," I
Mırıldanmak olarak Biz Başka bir
köşeden hücum.

"Ne?"

"Zavallı kıçını kuluçka kulübesine bıraktı, böylece Büyük Gümüş Sabersythe'dan bir yumurta çalmaya çalışabilecek."

Ofisimde nöbet tutan iki nöbetçi beni görünce mızraklarını yere vurup kapıları açarken bir an duraksadım.

"Ölecek," diye mırıldandı Pyrok. "Ve veda bile etmedi. Bu da ne böyle?"

Cevap vermeye zahmet etmiyorum.

Aynı duygularla başa çıkmak için uzun bir zamanım oldu ve şimdi kabullenmeye o kadar yakın bir yerde oturuyorum ki artık yumruğumu duvara vurmak ya da beni onu orada bırakmaya ikna etmesine izin verdiğim için kendimi tekmelemek istemiyorum. Bana bunu kendi başına yapacağını ya da hiç yapmayacağını söyledi.

Anlıyorum. Bir yuvayı basmak ya da çoktan büyümüş bir canavarı büyülemek, bunu doğru nedenlerle yapanlar için son derece kişisel bir yolculuktur ...

Hâlâ rahatsız ediyor.

Ofisime giriyorum, taş bir masa ve ikiz deri koltuklar dışında boş olan geniş alan aynen bıraktığım gibi görünüyor.

Arkadaki perde duvarına doğru ilerleyerek onları yırtıyorum, Loff'un ötesindeki manzarayı tarıyorum ve odayı bir ışık aleviyle dolduruyorum. Duvarlardaki kömür izlerini aydınlatıyorum.

Bu odanın hak ettiği tek süsleme.

Eskiden bu duvarları kaplayan, Pah'ın hükümdarlığından kalma hatıralarla dolu rafları düşünüyorum. Kaleye saldırdıktan sonra, kafası yumruğumdan sarkarken hala onun kanına bulanmış halde hepsinin yanışını izlemenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum.

Bu alana çok fazla çaba harcadı ve Veya'ya iyi bir pah olmak için yeterince çaba göstermedi.

Benim için.

Şimdi bu oda boş bir göğüs boşluğuna benziyor ve başka türlü olmasını da istemezdim. Daha fazlası onun anısına hak etmediği bir hizmet olurdu.

Pyrok benimkinin karşısındaki deri koltuğa otururken, "Grihm'in uyku odasına rünlü botlar taşıdığını gördüm," diyor. "Şimdi çok daha mantıklı geliyor."

Evet, öyle.

Heybelerimi yere bırakıyorum, masaya doğru dönmeden önce ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Kulübeye geri dönmeyi başarırsa, bizden b i r i n i n onu alması için bir tarla kuşu gönderecek," diyorum, ağır ağır koltuğuma çökerek.

Gömleğimin kokusunu alınca kaşlarımı çatıyorum, yakamı yukarı çekip ter, kükürt ve kül kokusu alıyorum.

Kesinlikle bir banyoya ihtiyacım var. Ve bir yemeğe. Ve lanet olası bir uykuya - tercihen kum ya da topraktan başka bir şey üzerinde, sadece Rygun'un kanadının kalkanı beni yırtıcı hayvanlar tarafından parçalanarak öldürülmekten koruyacak. Dürüst olmak gerekirse, sanırım sonsuza kadar kuzeyde kalıp sıcağın ve ben uyurken yanından geçip beni yakalamaya çalışan yaratıkların tadını çıkarmaktan mutlu olurdu.

Büyüdüğüne eminim.

Pyrok, "Onu ve yumurtadan yeni çıkmış *ejderhasını* toplayın," diyor.

"Aceleci davranmayalım." Elimi cebime a t ı y o r u m, son otuz uykum boyunca üzerime üşüşen parşömen tarla kuşlarını arıyorum.

uzakta. "Bir yumurtayı çalmak başka bir şeydir. Kuluçkadan çıkarmak o fark lı bir hikaye."

Masanın üzerine elli kadar ezilmiş tarla kuşu atıyorum ve onlara bakarken burnumun kemiğini sıkıyorum.

"Gördüğüm kadarıyla evrak işlerini geciktirmişsin." "Sana ne için para ödüyordum?" "Kesinlikle *bunun için* değil," diye kıkırdıyor.

Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum. Gerçekten merak ediyorum. Onu sadece bal likörü içerken görüyorum.

"Etrafta oturup güzel görünmek için," diyor sonunda ve bana gülümsüyor. "Roan yardımsever kardeş, hatırladın mı? Onda beyin, bende saç var. Ve samimi bir doğam var. Ve tongumla oldukça iyiyim-"

"Anladım."

Gülümsemesi genişliyor ve ayak bileğini dizinin üzerinden geçirerek alt dudağındaki piercing ile oynuyor. Notları karıştırmama yardım etmek için hiçbir hareket yapmıyor.

İçimi çekiyorum, masanın karşısındaki önceden yuvarlanmış parşömen karelerine ve siyah tüy kalemime uzanıyorum, tarla kuşlarından birini düzleştiriyorum ve notu gözden geçiriyorum, tarihi gördüğümde irkiliyorum.

Zavallı Krove, mürekkep balığı kotasının nihai onay için imzalanmasını yirmi döngüden fazla bir süredir bekliyor.

Kalemimi mürekkepliyorum ve bir özür yazısı karalamaya başlıyorum. "Lafı açılmışken, Roan henüz dönmedi mi?"

"Hayır."

Başımı sallıyorum.

Onu kontrol etmesi için birini gönderebilirim. İyi olduğundan emin olmak için.

"Peki... onu soracak mısın?"

Kanım donuyor, göğsümdeki o aptal organ kendini bir kaburgaya dayıyor.

"Hayır," diye homurdanarak tüy kalemimi tekrar mürekkebe batırdım ve mesajımı yazmaya devam ettim.

"Hâlâ burada."

Duraklıyorum, bir kez daha iç çekerken gözlerim kapanıyor. Yavaşça kalemimi masanın üzerine bırakıyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum, lanet olası kollarımı kavuşturuyorum ve Pyrok'a tüm dikkatimi veriyorum. Kaşlarımı kaldırarak devam etmesini bekliyorum.

"Onu pazarda görmüştüm."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Bok satın almak."

Ona bakıyorum, devam etmesini bekliyorum. Ama devam etmedi.

"Peki, ne tür bir *bok*?"

Gözlerini deviriyor, sanki çok çirkin bir soruymuş gibi, ama öyle değil. Göğsümdeki kendi iyiliği için fazla yumuşak olan organ için değil.

Pyrok parmaklarıyla bir şeyler işaretlemeye başlar. "Deri, sabun, lapa, havlu. Curly Quill'e gitti ve bir çocuk onun için bir torba bir şey almaya girerken dışarıda bekledi ama ne olduğunu söyleyemem çünkü derinin içini göremiyorum. Ve *sanırım* yerel kuş yetiştiricisinden bir çuval tüy aldı ama tahıl da olabilir." Omuz silkiyor. "Mesafemi korumaya çalıştım."

Kaşlarımı çatıyorum, sözlerini incelerken bakışlarım ezilmiş tarla kuşu yığınına düşüyor. Bana yerleşiyormuş gibi geliyor, gitmeye hazırlanmıyormuş gibi. Bu hiç mantıklı değil. Tabii bir şeyler *hatırlamıyorsa*. Belki de buraya yeni bir bağlılık oluşturuyordur.

Düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyor ve yüzümü tekrar keselerken inlememek için kendimi zor tutuyorum - umutsuzca bir banyoya ve belki de kafamı vuracak bir duvara ihtiyacım var.

"Büyük Flurrt kutlamalarına katılıyor musunuz?" Pyrok soruyor ve ben de öne doğru eğilerek buruşuk larkların geri kalanını açmaya başlıyorum.

"Platformları kaldırıyor olacağım

elbette." "*Gerçek* festivali

kastediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum ve yığının yarısını ona uzatıyorum.

"Hiç yaptım mı?"

Hâlâ yardım etmek için harekete geçmiyor, bunun yerine gözlerini bana dikiyor. "Gerçekten de inatçı bir hıyara dönüşmek için doğru zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

Aslında mükemmel zaman.

"Birlikte geçirdiğimiz son Büyük Flurrt, onu canlı olarak gördüğüm son zamandı." Başka bir tarla kuşunu düzleştirip yığının üzerine koyuyorum. "Uykuyu birlikte geçirdik ve ertesi gün bir köyün yeniden inşasına yardım etmek için uçtum. Elluin'i bir sonraki görüşümde cılız bedeni yas tutan ejderhası tarafından gökyüzüne taşınıyordu," diye homurdanıyorum ve bir tarla kuşunu daha lanet yığının üzerine çarpıyorum. "Yani hayır, onu Büyük Flurrt kutlamasına davet etme fikri beni heyecanlandırmıyor, isteksizliğim için de özür dilemeyeceğim."

"Belki bu sefer farklı olur?"

Kıkırdıyorum, alçak sesle ve şakasız. "Belki kalbimi farklı bir yöne çevirir? Hiç şüphesiz. Fileto çıkarmaya oldukça düşkündür. Bu konuda oldukça da iyidir."

Pyrok iç çekerek yumruğunu sandalyesinin koluna vuruyor. "Bakın, tek bildiğim bir tüccara Kral'ı buralarda görüp görmediklerini sorduğunu duyduğum. Nasıl isterseniz öyle yapın," diye mırıldandıktan sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben Grihm'in hançer koleksiyonunu yağmalarken onun süitinde sarhoş olmak için," diyerek kapı aralığına doğru ilerliyor. "Muhtemelen çoktan ölmüştür, pislik herif."

Botlarının sesi azalıyor ve ben başımı eğip tavana bakıyorum.

Lanet olsun... lanet olsun.

Tarlakuşlarını terk ederek kalkıyorum ve balkon kapıma doğru sürükleniyorum, kapıyı açıyorum, sonra da Dhomm ve Loff'a bakan güneşin sert parıltısına çıkıyorum.

Batı noktası.

Asma kaplı korkuluklara kadar yürüyorum, dirseklerimi korkuluklara dayıyorum, uzaktan bir şekil gördüğümde kalbim nefes yolumu tıkıyor - tam da suyun

kayalık kıyı. Kaşlarımı çatarak ofisime giriyorum ve masadan dürbünümü kapıyorum, sonra balkona geri dönüyorum ve aleti uzatıp gözüme dayayarak şeklin olduğu yöne doğru tutuyorum.

Kaburgalarım çatladı.

Raeve taştan taşa adım atıyor; ayakları çıplak, saçları çoğunlukla başının üstünde toplanmış, yanakları ve omuzları güneşten biraz öpülmüş. Onu Slátra'yı ziyarete götürdüğümde giydiği kısa siyah uyku tulumunu giymiş, ince omuz askılarından biri kolundan aşağı düşüyor.

Sanki fark etmemiş gibi tekrar yerine kaldırmaya zahmet etmiyor, onun yerine eğilip taşların arasından bir deniz kabuğu koparıyor. Kolundan sarkan bir sepete yerleştirmeden önce her açıdan inceliyor.

O doğrulurken yutkunuyorum, buzul gibi keskin gözlerini ona doğru çeviriyor-

Kalbim durdu.

Rygun'un kulübesine doğru.

Lanet olsun. Sanırım aklında biz varız.

"Bir tura daha hazır mısın, Moonbeam?"

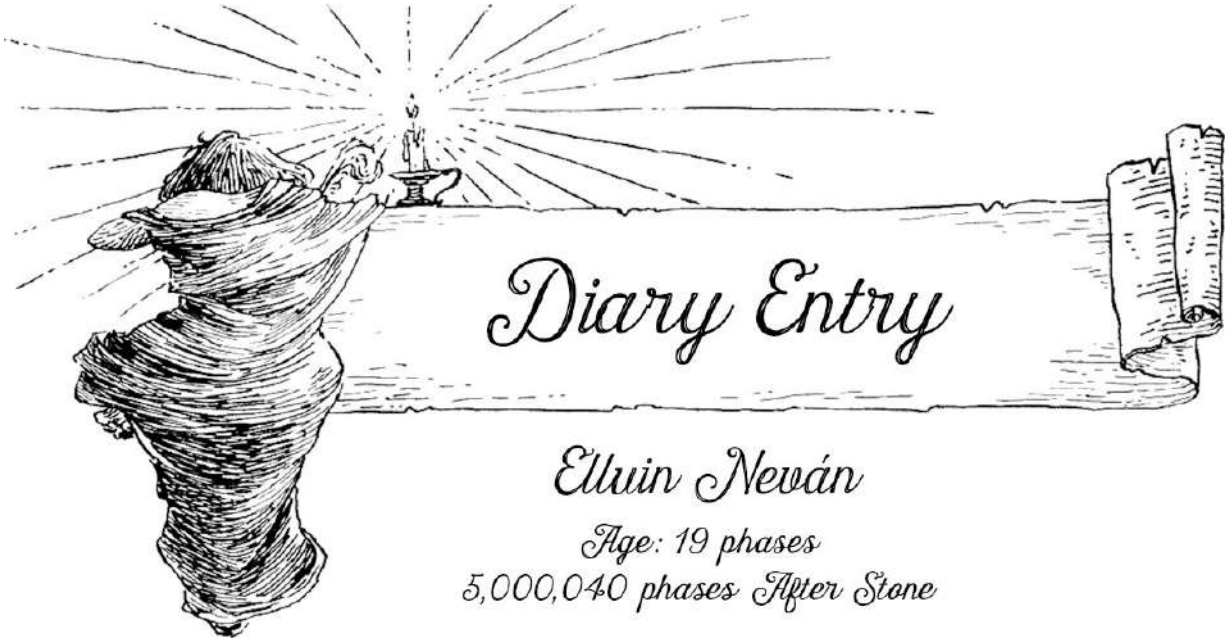
Gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, gözlerinde kalbimin tellerini karıştıran bir özlem var.

Aynayı avucuma çarpıp kapatıyorum, kendi kalbimi söküp taşa çarpmanın ne anlama geldiğini düşünüyorum. Ona bir avans veriyorum.

Belki de Pyrok haklıdır. Belki bu sefer farklı olur.

Belki daha kötü olur.

Her iki durumda da, kalbimi bir tepside sunmayı isteyeceğim başka kimse yok - tekrar tekrar ve tekrar - bir ödül için yalvaran umutsuz, aşk hastası bir sokak köpeği gibi.

I bu gün bir Tithe'ye katıldım.

Pah'ın yokluğundan beri Kaan bronz tahtta oturuyor, bağışları kabul ediyor, bağış yapanlara geri veriyordu.

ilk etapta yapacak çok az şeyi vardı.

Halkın her biriyle öylesine zarif ve adil bir şekilde konuşmasını salonun arka tarafından izledim ki, bu bana Mah ve Pah'ın krallıklarını nasıl yönettiklerini hatırlattı ve bu düşünceyle derin bir sıla hasreti hissettim...

Pah, Kral Ostern'e saygı duymadı. Değerlerinin uyuşmadığını söyledi. Ostern'in elemental şarkıları duyamayanları pek umursamadığını söyledi.

Kaan'ın genç ve zor durumdaki bir aileye bir kese dolusu altın vermesini izledim ve Pah'ın Kral Ostern'in en büyük oğluna saygı duyacağına karar verdim.

Kaan uçsuz bucaksız uzayın öbür ucundan beni gördü, gözlerimiz kilitlendi ve eminim dünya durdu.

Kendimi onun önünde çırılçıplak hissediyordum, burayı her daim kavuran yanıkla hiçbir ilgisi olmayan ateşli bir sıcaklıkla doluydum. Vücudumun cızırdayacağından emindim.

Çarpışmasaydık içim dışıma çıkacaktı, bastırılmamış arzumun sisinde başka bir şey görmekte zorlanacaktım.

Kimse fark etmeden bir direğin arkasına geçtim, aniden kaçan nefesimi yakalamak için çaresizdim.

Arzuladığım şeylerin yasak olduğunu
biliyorum. Umursamak için hiçbir
nedenim yok.

Neredeyse iki evre boyunca, bu kalede gölgelerden biri gibi var oldum ...

Kendim için istediğim hayatı değil, yaşamam gerektiği söylenen hayatı yaşamaktan bıktım.

Raeve

CHAPTER 69

Geniş, yoğun, altımda canlı, bükülmüş dizleri bacaklarımın arasına itilmiş, beni açıyor.
Tamamen açıkta, kalçalarımı sarsarak onun dokunuşunu o hassas sinirler sarmalına zorlamaya çalışıyorum.
"Lütfen..."
"Benim için yalvarmana gerek yok, Ay Işığı." Onun sözleri Kemiklerimi titretiyor, parmakları giriş yerimde geziniyor.
-O kadar hafif ki bir nefeslik dokunuş.
Bedenim tutuşuyor, kalbim öfkeli bir ihtiyacın şiddetli çekicine dönüşüyor.
Málmr'ını sıkıca tutuyorum.
"Eğer beni istiyorsan" -ağzını kulağıma bastırıyor, hafifçe ısırıyor- "Seninim."
İnleyerek elimi güçlü kolunun gergin kaslarından aşağıya, bileğinin üzerinden parmak eklemlerine doğru kaydırıyorum.
Parmakları.
Onu içime doğru itiyorum, zevkin itişiyle uyluklarım gevşiyor.
Genişletme.
"Sonsuza dek," diye inliyorum, onu daha da derinleştiriyorum. "Seni sonsuza dek istiyorum."

Yoğun bir gürleme sesi çıkarıyor, diğer eliyle çenemi kavrıyor ve başımı yana çeviriyor. Nefes alma ve düşünme yeteneğimi yok eden bir öpücükle ağzımı almadan önce, doyumsuz tadına tutsak olan vahşi köz gözlerini bir anlığına yakalıyorum. Dudaklarıma ve dilime hükmetme şekline.

Beni yiyip bitiriyor.

Kalçalarım parmaklarının derin itişine ve her şeyi tüketen öpücüğüne uymak için yuvarlanıyor, vücudum sarılıyor ...

Yukarı ...

Bizi çeviriyor, bacaklarımı daha geniş açıyor, sonra kalçalarımı kavrıyor ve çekiştirerek omurgamı uzatıyor. Sert bir el kürek kemiklerimin arasına bastırıyor, sonra sikinin sert başını ıslak, nabız gibi atan girişime sürtüyor. Çok açık.

Yani hazır-

Air kitabın tam da en güzel yerinde kapanması gibi, havayı parçalayan bir kükreme hayal dünyamı yırtıp geçiyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, tutkuyla beslenen bir hayal kırıklığı iniltisi boğazımı parçalıyor; aç, vahşi ve *ihtiyaçla örülü.*

Elimi yüzüme vurup inliyorum, hâlâ Kaan'ın bedeninin üzerimdeki hissinin altında eziliyorum. Benimkiyle birlikte hareket ediyor.

Benimkinde.

Rüyanın canlı şok dalgalarından titreyerek ayağa kalkıyorum, göğüslerimin arasında boncuk boncuk ter birikmiş, meme uçlarım sertleşmiş ve sivrilmiş.

Başımı sallıyorum, ellerimi nemli saçlarımın arasından geçiriyorum.

Gittikçe kötüleşiyor.

Aslında daha iyi. Önemli ölçüde daha iyi. Ama bırakması çok daha zor.

Uyku alanına bir gölge düşer.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı gökyüzü deliğinden yukarı fırlatıyorum ve koyu kırmızı pulların parıltısını görüyorum. Bir başka çığlık gürültüsü gürültüyü yarıyor ve beni *gerçekten* uyandıran şeyi fark ettiğimde kalbim toparlanıyor.

Bir ejderha. Neredeyse kuyruğunu indirip burayı lime lime edecek kadar yakın uçuyor.

Paletten sıçrayıp kendimi yere bırakıyorum ve canavarın kanatlarının gürültüsünün azalmasını bekliyorum. Sonunda tavana bir göz atma riskini aldığımda kalbim duracak gibi oluyor.

Gökyüzünün yükseklerinde, neredeyse şehrin üzerinde duran dikenli bronz ayı sıyırıp geçecek kadar yakın bir yerde, bir çift Sabersythes birlikte dönüyor, aurora şeritlerinin arasında dönüp dururken çığlık atıyorlar. *Çok* fazla.

Gökyüzü bozuldu mu? Ve savaş Dhomm'a mı geldi?

Yere yakın durarak, döngü boyunca biriktirdiğim küçük kıyafet yığınıma uzanıyorum, güvenilir siyah terliğimi çekip kalçalarımın üzerine itiyorum. Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum, sonra merdivenlerden inerken deri kılıfımı kapıyorum. Körü körüne kalçama geçirdikten sonra, bir başka cırtlak kükreme eşliğinde ormana atılıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kendimi taşa yaslıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Herhangi bir tehlike işareti ararken son tokayı da sabitliyorum ve yanlış bir şey bulamıyorum. Uzaklardan gelen bir şarkı, *savaş* davullarının sesine hiç benzemeyen davulların uzaktan gelen gümbürtüsüne eşlik ediyor - ritim... eğlenceli mi?

Neler oluyor?

Saçlarımı yüzümden savurarak ormanın içinde dalıp gidiyor, etrafımı incelenmiş bölümlere ayırıyorum. Herhangi bir düzensizlik için avlanıyorum.

Yakın ve uzak ejderha çığlıkları havayı tatlı, baharatlı bir kokuyla çınlatıyor, sanki dünya tam çiçek açmış bir çiçek gibi.

Yoğun bitki örtüsünden sıyrılıp gelgitin dikey dudağından aşağı iniyorum ve Loff'un çakıllı kıyısına çıkıyorum.

Gözlerim açılıyor, içimde bir şeyler o kadar durgunlaşıyor ki kalbimin her atışının bir deprem olduğunu hissediyorum.

Suya doğru ilerlerken pişmiş toprak kayalar botlarımın altında öğütülüyor, gökyüzünü seyrediyorum ...

Kesinlikle kırılmış.

Gümüş aurora ipliklerinden oluşan bir karalama, kendi nabız atışlarıyla dans ediyor - binlercesi. Sanki genellikle en fazla on tanesinin serbestçe akmasına izin veren musluktan bir sızıntı olmuş gibi.

Büyük bir tane.

Ejderhalar ışığın metalik şeritleri arasında süzülür ve spiral çizerler, bazıları kendi başlarına, bazıları da muhteşem hareketlerine uyan diğer ejderhalarla eşleşirler.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı uzaktaki şehre çevirdim.

Neredeyse her kayalık yapı gümüş bir bayrağa sahip; birbirlerine dolanarak dalgalanan uzun şeritlerden oluşan bir cümbüş. Kordon, hareketin canlı bir lekesi, Erimiş Mead ve kızarmış et kokusu bir rüzgar kırbacıyla bana getirildi.

Kesinlikle bir *savaş yok gibi* görünüyor. Sadece daha önce hiç görmediğim türden bir kutlama var.

Bu ve kırık gökyüzü.

Uzun zaman önce iki tüccar arasında geçen eski bir konuşmayı dinledim. *Büyük Flurrt diye bir* şeyden bahsediyorlardı. Miskunnların bu on yıl içinde bir çiçek açacağını tahmin ettiklerini ve sonrasında yumurtlama alanlarında döllenmiş yumurta akını olacağını umduklarını söylediler.

Belki de bu odur? Gökyüzündeki ejderhalar kesinlikle ... *çırpınıyor* gibi görünüyor.

Yanaklarım ısındı.

Onlar adına sevindim. En azından birileri sadece rüyalarında değil, gerçek hayatta da sevişiyor.

Tekrar şehre bakıyorum, içimde bir adrenalin dalgası yükseliyor ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor. Daha hızlı.

O gümüş kurdeleler, davullar ve ejderhalarla ilgili bir şey bende değişiklik olsun diye bir şeylere *doğru* koşma isteği uyandırıyor. Kendimi dizginlememin parmaklıklarını sökmek ve aç kalbimi kırıp açmak, onu bir çamur haline getirmek, biraz nemle birlikte ezmek ve sonra onu yeniden yumuşak bir şeye dönüştürmek.

Tam da bu yüzden oraya gitmemeliyim.

O ağır işlenmiş pişmiş toprak çitin diğer tarafında gerçeklik, avlanmaya hazır sinsi bir canavar gibi sinsice dolaşıyor.

Öldürmek için.

Şehre sırtımı dönüp ormana doğru ilerliyorum ama çevremdeki bir şey duraksamama neden oluyor.

Oymayı bulduğum ağaca bakıyorum, siyah dokuma bir sepet şimdi kısa, budaklı bir dalda asılı.

Kalbim durdu, nefesim kesildi.

Onu oraya kim bıraktıysa, ağzımı sıkı tutmama rağmen burada olduğumu biliyor. En önemlisi, çitin bu tarafında yaşayan lanet olası bir *hushling olmadığını* biliyorlar.

Bilmeceyi çözmek o kadar da zor değil.

Ağaca doğru ilerliyorum, sepete bir kor gibi bakıyorum, yüzeyine üflenen maksatlı bir nefesin onu tutuşturacağını biliyorum.

Yakmak için.

Boğazımda yükselen korku yumrusunu yutarak sepetin ağırlığını elime alıyorum ve onu dalından kaldırıp yere bırakıyorum. İçindekilerin üzerine örtülmüş bezi yırtıyorum, bu hareketin bir şekilde bir kabuğu koparmasını bekliyorum.

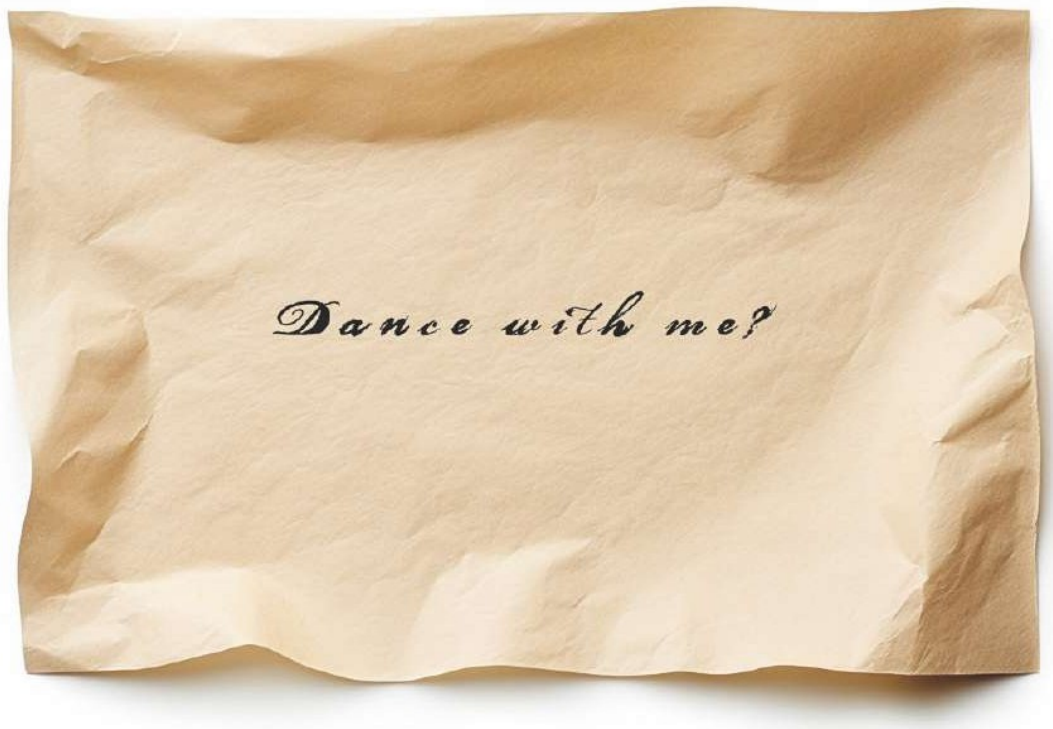
"Yaratıcılar," diye mırıldanıyorum, gümüş ipekten bir yuvanın arasına sıkışmış narin, ruhani maskeyi incelerken. Güneşin ışığında parıldayan argent tel ve düz inci disklerden oluşan özenli bir zanaat. Kurdeleler yanlara iliştirilmiş, belki de başımın arkasına bağlamak için.

I set o bir kenara ve asansör ve su birikintisi . silken kumaş, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir elbiseyi ortaya çıkardı - tüm şeritler dökümlü malzeme kenetlenmiş içinde yerler ile elmas broşlar. Giysinin altında, ona uygun bir çift kristal kaplı terlik ve mantarlı bir şişe güneşten koruyucu lapa buluyorum. İlkbaharda çıplak banyo yapmanın çatlamış bir cilt ve ateşli bir uyku için reçete olduğunu fark ettiğimde birçok uyku önce bir mağazadan satın aldığım türden. Sepetteki son şey, sanki fırlayıp ısıracakmış gibi yan gözle baktığım özenle katlanmış bir parşömen Ben.

Şehre doğru bir bakış daha attıktan sonra notu çıkarıp kıvrımlarını düzeltiyorum.

Kaan'ın málmr'ı kucağıma yuvarlanıyor ve kalbim karnıma düşüyor.

Uzun bir süre güzel kolyeye baktım ve sonunda notu aldım.

Málmr'ı kucağımdan alıp sıkıca tutarken gözlerim kapanıyor, içimde sessiz bir endişe dolaşıyor.

Bu üç küçük kelimenin arasına iliştirilmiş notta bir ağırlık var. Maskede bir ağırlık. Elbisede.

Uzun zaman önce var olan bir *bizden* bahseden bu málmr.

Sanırım benden *rol* yapmamı istiyor. Duvarlarımı yıkmamı ve bu özel durum için kalbimi ona açmamı.

Ciğerlerimi tatlı, dumanlı havayla dolduruyorum ve bakışlarımı şehrin üzerinde gezdiriyorum, içime bir kesinlik yerleşiyor. Patlamaya hazır bir enerji.

Söndürmek için.

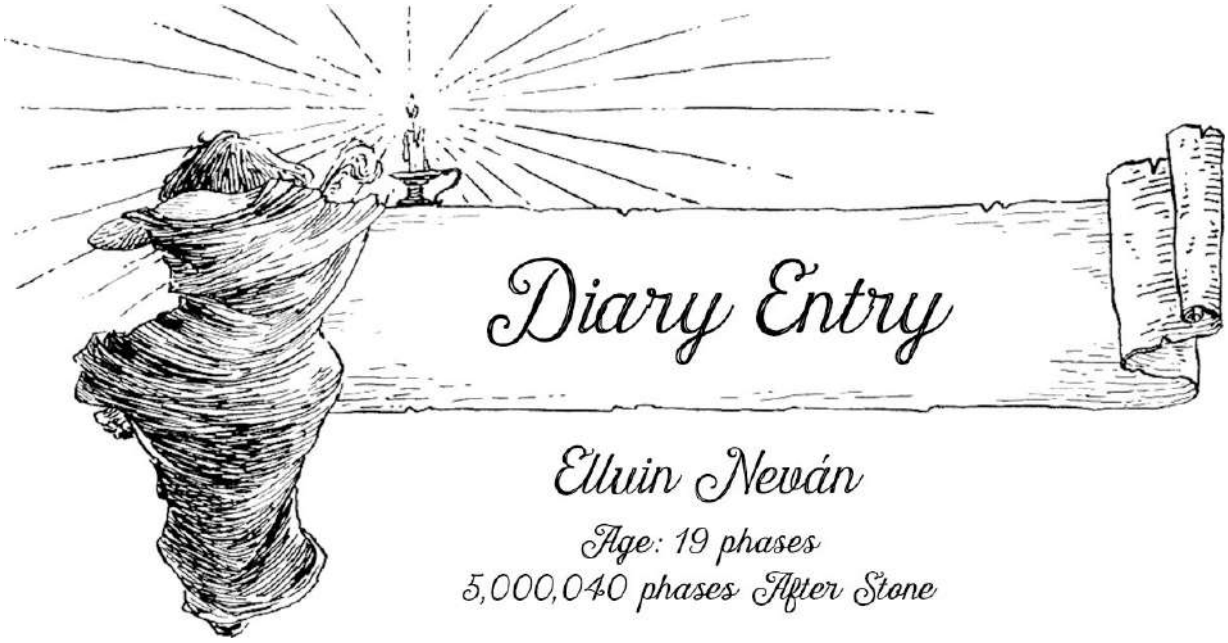
İşte bu. Sonunda kendimi içinde kaybettiğim hayal balonunu patlatacak iğne. Kendime karşı dürüst olursam, kendimi içinde *buldum*.

Bu bir şeyi değiştirmez.

Ama gitmek için ne muhteşem bir yol. Eskiden olduğumuz her şeye uygun bir veda. Artık *bize* borçlu olduğumu anladığım sessiz bir kabulleniş.

Onu.

Hepsini silmeden önce.

Tne oyma ne de yemek vardı. Sadece yarısı katlanmış bir parşömen ve paslanmış garip bir anahtar.

Son aktivasyon çizgisini katladım ve tarlakuşu uçtu, Slátra'nın kulübesine giden merdivenlerden aşağı süzüldü, sonra daha önce fark etmediğim gölgeli bir tünelden aşağıya doğru kanat çırptığı arka tarafa geçti. Uzun bir yol boyunca onu takip ettim, anahtar farklı bir kapıyı açarak yaklaşmakta olan fırtınanın etkisiyle parıldayan turkuaz renkli Lofi'yi kucaklayan çakıllı kıyıya çıktı.

Zavallı tarla kuşu... Çok ıslaktı, uçmaya devam etmekte zorlanıyordu, bu yüzden onu ellerimin arasına aldım, kafesteki bir sowmoth gibi çılgın şeyi kucakladım.

Parmaklarıma sürtünme şekline göre istediği yönü ayırt etmeye çalıştım - ormanda eğri büğrü, kafa karıştırıcı bir yol örerek.

Bunun bir tuzak olup olmadığını merak ederek gerilmeye başladım. Biri beni katledip Aether Taşı'nı çalmak istediyse, onun ruhu yok eden bir lanet değil de paha biçilmez bir hazine olduğunu düşündüyse. Ama sonra oyulmuş bir konuta geldim.

Clifi'nin içine. Dünyadan o kadar saklı bir ev ki, başka birinin bulmasının imkansız olduğundan şüpheleniyorum.

Kaan içeride, bizim için hazırladığı taş masada oturuyordu, havaya kola ve canit kökü yahnisi kokusu yayılmıştı.

Buranın bana hediyesi olduğunu ama onunla gelmek zorunda olmadığını söyledi. Tek bir sözümle ormana adım atacak ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

Cümle dudaklarından tam olarak çıkmadan önce onun üzerindeydim.

O ateş ve kükürt. Ben parçalanmış buzum. Çarpışmamız buhar ve yıkım, yok olmaya mahkum, ama ben dünya yıkılana kadar onun altında seve seve yanacağım.

Raeve

CHAPTER 71

Burada sırtı bana dönük, taş duvara yaslanmış tanıdık bir erkek var, asi saçları omuzlarına dökülmüş.

"Bir çalılığın içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünüyorsun," diyorum Pyrok'a doğru adım atarken, yüzümdeki yetenekli maske zarif bir kalkan gibi duruyor.

Dönüyor ve bana dişleri parıldayan bir gülümseme gösteriyor. "Hepsi cazibemin bir parçası. Dişiler buna bayılır. *Dizginleri* çeker gibi çekerler."

"Bu olmayacak."

Gözleri büyür. "Umarım değildir. Kafamı çok seviyorum. Ve sikimi. Ve *yaşamak*."

Boğazımı temizleyerek *tam olarak* ne demek istediğini bilmiyormuş gibi yapıyorum, geniş göğsünü vurgulamak için kesilmiş kırmızı deri tuniğine bakıyorum. Yüzünün üst yarısı bir Moltenmaw'ın turuncu ve kırmızı tüylerinden yapılmış bir maskenin ardına gizlenmiş ve hatta piercinglerini de buna uygun olarak k ı r m ı z ı olanlarla değiştirmiş. "Sanırım sen benim eskortumsun?"

"Kesinlikle platonik."

"*Daha fazla* platonik ilişkiniz olsaydı, belki de saçlarınız kuş yuvası gibi görünmezdi."

Gülümsüyor ve parmaklarını elindeki küçük bir çuvalın içine sokuyor. "Hushling'in beynini burun deliklerinden emmediğini görmek güzel."

"Şok edici, biliyorum." Duvarın önünde duruyorum ve terliklerimi yere bırakıyorum, böylece göğsümün üzerine örtülen kumaşı yeniden ayarlayabiliyorum, beni iyi tuttuğundan emin oluyorum. "Duvardaki uyarıları kim parmakla boyadı?"

"Veya." Kaşlarım havaya kalkıyor, ellerim hareketsizleşiyor. "Sen öldükten sonra Kaan kendini kaybetti," diyor omuz silkerek. "Burası tamamen darmadağın olursa pişmanlık duyacağını biliyordu."

"Ah," diye mırıldanıyorum, o dikenli paketi bir yıldırım hızıyla buzlu gölümün altına saklıyorum. "Yani beni tanıyordun... daha *önce*?"

"Birazcık. Çok uzun zaman önceydi-" "Pek

bir şey hatırlamıyor musun?"

"Tam tersi," diye karşı çıkıyor bana göz kırparak. "Hafızam, az sayıdaki cephaneliğimdeki en keskin silahtır."

Doğru.

"Aferin sana."

Görünüşe göre benimki oldukça boktan. Şikayet ettiğimden değil.

Küçük kırmızı bir şeyi havaya fırlatıyor ve ağzıyla yakalayıp eziyor. "Bir şey bilmek ister misin?" diye soruyor, sesinde umutlu bir tını var, bacağıma tırmanıp beni çimdiklemeden önce eziyorum.

"Yaratıcılar hayır. Sadece merak ettim." Bilgi güçtür falan. Kaan'ı hafızamdan sildiğimde, *geçmişteki* benle olan tüm bağlarımı koparmam gerekecek.

Elluin'e.

Artık Pyrok da buna dahil. Muhtemelen iyi bir şey, çünkü beni gerçekten büyütmeye başladı.

Boğazını temizliyor, aniden iştahını kaybetmiş gibi ikramlarının ipini geriyor. "Şey," diyor, dönerek

parmağı, sesinde daha önce olmayan bir ağırlık, "bakalım."

Bir dönüş yapıyorum, saçlarım başımın tepesinden başlayıp sırtımın alt kısmındaki çıplak tene değen bir örgüyle örülmüş ve elbisemden çıkardığım kelepçelerden biriyle sabitlenmiş. Toplanmış kumaşın bir şeridi göğüslerimin üzerine dökülüyor, diğerleri gümüş dalların fışkırmasıyla düşmeden önce kalçalarımdan sıkıca çekiliyor.

Hiç bu kadar sert bir şey giymemiştim.

Gurur verici.

Seksi.

En sevdiğim kısım, omuzlarıma bağlanan ve hareket halinde beni takip eden ışıltılı şeffaf kumaştan ikiz üçgenler. Pırıltılı kanatlar gibi. Gerçi Kaan'ın málmr'ını evde bıraktım.

Orada daha güvende hissettim.

"Arka paneli yerine oturtmak zor oldu ama sanırım doğru yaptım," diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden ona bakarak.

"Doğru görünüyor." İkramlarını cebine koyuyor, bakışları tekrar elbisemde geziniyor. "Görünüşe göre elbisenin yarısını geride bırakmışsın..."

"Evet," diyorum, bacağımı duvarın üzerinden atmadan önce terliklerimi topluyorum. Hava sıcak ve çalıların arasında çıplak kalmaya alışmışım -ama bunu ona söylemiyorum.

Tüm bu kumaş gereksiz gibi geldi, bu yüzden orada burada birkaç dal açtım. Bazılarını çaprazladım. Birkaç yere düğüm attım.

İçimdeki kurnaz kaltağı serbest bıraktım ve parlamasına izin verdim.

Pyrok kıkırdar ve başını sallar. "Hadi," diyor şehre doğru yürürken. "Tüm eğlenceyi kaçırıyoruz."

Tkordon boyu bir renk ve neşe cümbüşüdür.

Güzel giyimli insanların, ellerinde sopalarla oradan oraya koşuşturan maskeli çocukların arasında dolanıyoruz.

Ellerinde uzun gümüş kurdeleler; uçlarına takılı kurdeleler havada dönüp duruyor. Birbirlerini kovalarken ejderhalar gibi kükrüyorlar. Birbirlerini yakalarlar.

Kurdeleler, tüyler ve derme çatma kanatlardan oluşan kıkırdayan yığınlar halinde düşmek.

Herkes maskeli, farklı malzemelerden yapılmış şaheserler. Moltenmaw tüyleri ve Sabersythes pulları. Bazıları bakır levhalardan yapılmış ve onları şekillendirmek için hangi aletin kullanıldığına dair ezikler taşıyor, diğerleri ise zarif Ayplümleri gibi çenelerinin etrafında dallar bırakan inci yamaçlarından.

Hazır Erimiş Mead'den ücretsiz servis yapan bir arabanın yanına yaklaşıyoruz, Pyrok bir kupa kapmak için kendi yolundan çıkıyor. "Bir tane ister misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Biraz erken, değil mi?"

Üç derin yudumda tamamını içmeden önce bana gerçek bir şaşkınlık bakışı atıyor. "Su içmek için mi?" diye soruyor, boş bardağı aynı tepsiye bırakıp bir tane daha alırken kolunun tersiyle ağzını kuruluyor. "Hiç sanmıyorum. Bu gün güneş çok şiddetli. Öyle olmasa bile, orucumu bozmak için daha iyi bir yol var mı?"

Başımı sallıyorum, daha sonra onu kaldırımdan kazıyacak kadar güçlü birini tanıdığını umarak, bu boyuttaki bir bedeni yerinden oynatmanın ne kadar zor olduğunun hastalıklı bir şekilde farkındayım.

Parçalara ayrılmadığı sürece.

Kıyıdan fırlayan ve üçe ayrılan bir patikaya geliyoruz, her biri parıldayan bir hava kubbesiyle kaplı, yükselen platformların üçlüsüne doğru uzanıyoruz. Sanki küçük bir köyü barındıracak kadar büyük baloncuklar sıçrayan dalgaların altından üflenmiş, doğumun ortasında duraklamış ve sonra katılaşmış.

Kubbeler boş görünüyor, bakışlarım çarpıtılmış havanın basit çıkıntıları gibi *görünen* şeyleri doğrudan kesiyor. Gürültü bana aksini söylüyor, etrafımdaki boşluk davulların derin gümbürtüsü ve önümden gelen telli çalgıların uğultusuyla canlanıyor. Sanki yaylar kaburgalarımın üzerinde sürükleniyor, müziği göğsümün içine yerleştiriyor ve kanımı *şakıtıyor*.

Diğerleri ise disk şeklindeki kabuklarla süslü taşlardan oluşan patikadan aşağıya doğru süzülüyor. Loff'un alıştırma yüzeyiyle neredeyse aynı hizada, kubbelere doğru süzülürken su üzerinde yürüyormuş gibi görünen halk, bazılarının işlenmiş kanatları arkalarında çırpınıyor.

Pyrok bana kolunu uzatıyor, ben de elimi kolunun kıvrımına sokuyorum, kalbim kaburgalarıma karşı kör ve yılmaz bir çekiç gibi çarpıyor. Yolun üçe ayrıldığı kavşağa geliyoruz, durakladığımız sırada güneş yüzüme vuruyor.

Pyrok soldan sağa doğru eliyle işaret ederek, "Üç kubbenin her biri farklı yuvalama alanlarının sahte birer temsilini barındırıyor," diyor. "Netheryn, Bhoggith ve Gondragh."

Her patikada bir kemer bulunuyor; soldaki kemer gümüş sarmaşıklar ve sıcağa rağmen sivri taç yapraklarından sızan beyaz, don tutmuş çiçeklerle süslenmiş.

Netheryn.

Ortadaki, bir Moltenmaw'ın tüylerinin değişen canlı tonlarıyla eşleşen tüy uçlu çiçeklerden oluşan bir patlamayla giydirilmiştir.

Bhoggith.

Bakışlarım sağdakine kayıyor, onu dikenli sarmaşıklarla bağlanmış, yuvarlak siyah çiçekleri uçlarından yanmış ve kavrulmuş odun gibi kokarken buluyorum.

Gondragh.

"Kral nerede?" Ben soruyorum, Pyrok sağa doğru eliyle işaret ediyor ve bana kaşlarını kaldırmış bir ifadeyle bakıyor. Maskesi takılıyken pek bir şey görmek zor.

"Bu seçenekleri azaltıyor," diyorum, bakışlarım diğer ikisinin arasında gidip geliyor ve onu sola doğru çekerek taze ve çıtır çıtır kokan sisin altına giriyorum.

Kaan dans etmek istiyorsa önce beni bulup eğlenebilir.

"İlginç bir seçim," diye düşünüyor Pyrok, patikada ilerlerken, sahte tüylerden oluşan giysiler giymiş, yavaş hareket eden birkaç kişinin arkasına takılmışız.

"The Fade ve The Shade arasındaki sınırdan daha güneye hiç gitmedim." Omuz silktim. "Merak ediyorum."

Boğazını temizliyor, önümüzdeki halk havanın dalgalanmasını çekiştiriyor, bir sis pufuyla kubbenin içinde kaybolmadan önce bir perde gibi ayırıyor. Adımlarımız yavaşlıyor ve Pyrok görünmez bariyeri bir çadır kapağını tutar gibi kavrayıp geri çekiyor. Bir sis bulutu daha sızıp ayaklarımıza dolanıyor ve çarpan kalbimin ritmiyle göğsümde *gümbür gümbür* vuruyor.

Bir sürü... bir *şey* karnımın içinde uçuşuyor.

Hiç mantıklı olmayan bir şey.

Kaan burada değil. Başka bir yerde.

Ayaklarım neden ilerlemiyor?

"İyi misin? Seni *tereddüt eden* bir *tip* olarak düşünmemiştim."

Sivri bir şey fırlatmak için kullanabileceğim keskin bir kenar arıyorum, hepsini kör ve yuvarlak buluyorum.

Yumuşak ve sarkık.

Yutkunuyorum, hâlâ ötesindeki alacakaranlık hareketin girdabına açılan o üçgen açıklığa bakıyorum.

Hayır, iyi olduğumu sanmıyorum.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, sonra omurgamı dikleştiriyorum, ayaklarımı ileri itiyorum ve bir karanlık kırlangıcı tarafından yutulan kapağı iterek geçiyorum.

Raeve

CHAPTER 72

İleriye doğru attığım her adım, terliklerimin kabarık kar tabakasında çıkardığı bir başka çıtırtı. Ayaklarımın etrafında çalkalanan sisin bir başka çırpınışı.

Başka bir dünyaya adım attım, gökyüzü inci gibi aylarla iliklenmiş, etrafımı ürkütücü bir gümüş ışık seline boğan aurora şeritleriyle karalanmış siyah kadifeden bir uzantı. Altıgen buz sütunlarından oluşan kümeler aylara doğru uzanıyor, her biri iç içe geçmiş bir Ay Hüzmesi'ni destekleyecek kadar büyük.

Netheryn'in resmedilmiş bir tasvirinin içinde durmak gibi, ölümcül soğuk hariç. Yumurtasını kapmak için o dik, görünüşte tırmanılamaz sütunlardan birine tırmanma riskini göze alan hırsızlardan yavrusunu koruyan kuluçkaya yatmış bir Moonplume tarafından kapılma tehdidi yok.

Davulların gümbürtüsü ve bir arpın hafif melodisi dışında hava boş geliyor; sanki biri Clode'u bu kubbenin sınırları içinde ürpertici bir şekilde hareketsiz oturmaya çağırmış gibi. Göğsümde yuva yapan bir boşluk. Şeklini kavrayamadığım görünmez bir ağırlık.

Kökeni.

Silkelenerek, sanki bir tür transa girmişler gibi yumuşak, ruhani melodiye eşlik eden maskeli insanların girdabına giriyorum.

Boğazımı temizliyorum ve yanımdan geçen bir servis elemanının tepsisinden kristal bir flüt alıyorum. "Bunun adı ne?" Kenarlarından aşağıya sütlü buğular saçan masmavi sıvıyı işaret ederek soruyorum.

"Moonplume's Breath," diyor garson, dudakları soğuktan mavileşmiş, kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuş, benim yetersiz kıyafetlerimi inceliyor. "Girişte kürk şallar var..."

"Ben iyiyim." *Çok iyiyim*. "Teşekkürler!"

Bardağın buzlu kenarını dudaklarımın üzerine koyarak devam ediyorum. Bir yudum alıyorum, ağzımı ekşi bir tatlılıkla dolduruyorum - gevrek ve o kadar soğuk ki dilime, boğazıma ve karnıma buz gibi bir merhem oluyor.

Kalabalıkta bir anlık bir incelme oluyor ve bakışlarım iki yüksek sütun arasındaki boşluğa dalıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve parmağımdaki demir yüzüğü döndürerek duraklıyorum...

Aralarında görmem gereken bir şey olduğundan eminim. Eğer hemen gidip araştırmazsam, *kötü bir* şey olacak.

Ne olduğundan emin değilim.

Önemli hissediyorum. "Her şey

yolunda mı?" *Kesinlikle değil.*

Dilimin ucunda, Pyrok'un nasıl olduğumu bilip bilmediğini sormak var.

önceki *varlığımda* büyülediğim Moonplume'u buldum. Bir yumurta için bir yuvayı yağmalayıp yağmalamadığımı veya belki de başka birinin daha önce sahip olduğu canavarı miras alıp almadığımı sormak için.

Buraya daha önce gelip gelmediğimi sormak için. *Gerçek* buraya.

"Elbette," diyorum, omzumun üzerinden ona bir gülümseme gösteriyorum ama bakışlarımı tekrar ileri dikip kalabalığın arasına daldığım anda yüzümden düşüyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırıyor, ağır deri ve kürklerle örtülü bedenlerin arasından, masaların ve taburelerin arasından geçip kutlamanın merkezindeki en yüksek sütun kümesine doğru ilerlerken.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, içkimden bir yudum daha alıyorum, ağzımdaki soğuk su birikintisini yutmadan önce dilimin donmasına ramak kalana kadar tutuyorum.

Kalabalık azalıyor ve yerini omuz omuza duran muhafızlardan oluşan bir barikata bırakıyor, iki muazzam buz sütununun arasından geçen zayıf bir yola girişi engelliyor. Bronz zırhlar vücutlarına Sabersythe pulları gibi yapışmış, siyah maskeler yüzlerinin üst yarısını kaplamış, koyu kürk şallar omuzlarına dökülmüş.

"Arkada ne var?" Pyrok nihayet bana yetiştiğinde soruyorum, bir elinde bir Moonplume's Breath, diğer elinde beyaz bir sosla kaplanmış kıvrımlı kızarmış şeylerle dolu bir ejderha yumurtası var.

"Yüksektekiler için bir oyun masası," diyor. "Harcayacak *çok* fazla altınınız ve birkaç darbeyi kaldırabilecek kadar büyük bir egonuz yoksa oraya gitmezsiniz."

Huh.

Bulmayı beklediğim şey bu değildi. Ama şimdi buradayım.

...

Dönüp Pyrok'un ceplerini yokluyorum ve bir şişkinlik keşfediyorum.

onun hoşnutsuz mırıldanmaları eşliğinde kazdığım soldakinde.

"Bana neyi hatırlatıyorsun biliyor musun?" diye homurdanıyor, ben altın kesesini geçmemize izin veren muhafızlara doğru sallarken. "Bir woetoe."

"Seri cinayetten hapisteyken bunlardan biriyle tanışmıştım," diyorum, gardiyanlardan birkaçı başlarını çevirip omuzlarının üzerinden bana bakacak kadar yüksek sesle. "İyi adamdı. Bizi tuttukları sefalet ortamına rağmen yüzündeki saçları pürüzsüz ve kaygan tutuyordu. Ne oyunu oynuyoruz?"

"Skripi," diye mırıldanıyor Pyrok, *gerçek* buz olacak kadar soğuk olmadığı kesin olan yüksek sütunlar arasında örülmüş zayıf bir patika boyunca beni takip ederken. Belki de sadece buz gibi görünmesi için yontulmuş taşlardır. "Oynuyor musun?"

Kesesini havaya fırlatıp kaptım. "Birazcık." "Harika," diye yakınıyor. "Bir çuval altını bir hırsıza kaptırmak için sabırsızlanıyorum.

Bahçe yataklarını süslemek için çakıl taşları kullanan elitistlerin debriyajı."

"Bu doğru bir tavır değil." Zikzaklı patikada birkaç tur daha atıp, Moonplume's Breath'imden derin bir yudum daha alıyorum. "Kral Yanığı çok iyi para vermiyor mu?"

"Pekâlâ. Dürüst olmam gerekirse, her şey için. Mesele bu değil."

Sesinde duraksamama neden olan bir kenar var, omzumun üzerinden bakıyorum, ağzının çizgisinde daha önce olmayan bir sertlik görüyorum - kendi Moonplume's Breath'ine tamamen dokunulmamış.

Tuhaf. Genelde içkileri buharlaşmaya az kalmış gibi geri fırlatır.

"Detaylandırmak ister misin?"

"Kendimi içinde boğabileceğim kadar büyük bir Erimiş Mead fıçısı bulabilmem için bu işi bitirmek ister misin?" Çenesini sallayarak beni teşvik ediyor. "Çabuk, squinn buklelerim soğumadan."

Kaşlarımı çatarak ilerlemeye devam ediyorum, Pyrok'un bu *yüksek uçanlardan* bazılarıyla huysuz bir geçmişi olup olmadığını merak ediyorum.

Bir başka keskin viraj ve yol geniş bir alana açılıyor.

mağara, sanki biri buza kaşıkla vurmuş ve çıkmaz bir topak oymuş gibi. Ortada altıgen şeklinde bir masa ve etrafında biri hariç hepsinin oturduğu yüksek arkalıklı altı sandalye bulunuyor.

Ayaklarım hareketsiz.

İnce siyah giysiler ve isli kürk pelerinler giymiş dört erkek, şişirilmiş göğüslerine yakın bir yerde av parçalarından oluşan bir yelpaze tutuyor,

Her biri cilalı altından yontulmuş aynı basit yarım yüz maskelerini taşıyor. Beşinci bir koltukta ise biraz aşina olduğum bir yaratık oturuyor.

Bir octimar.

Soğanlı yaratığın derisi buzlu tonlardan oluşuyor ve neredeyse tamamen çevremizle karışmasını sağlıyor, sayısız asma benzeri uzantıları önünde yığılı bir altın yığınının etrafına sarılıyor. Gözleri yok. Sadece tümörlü bir kafa, derisi biraz zonklayan büyük, parlak beynini görebileceğimiz kadar ince.

Bakışlarım ağzına düşüyor; gerilmiş hallerini görmüş olmama rağmen zararsız görünen bir büzüşme. O şeylerin kaç dişi olduğunu gördüm.

Tek bir çıtırtıyla bir kolu koparmaya yetecek kadar.

Sekizparmakların ete söz dokuyarak onları kana, bedene ve ruha bağlayabildiği gerçeği göz önüne alındığında, bu yüksek pilotların böylesine nadir ve imrenilen bir yaratıkla birlikte olması uygun görünüyor.

Fae'lerin her biri dar gözlerle beni süzüyor, biri piposunu çekip kırmızı duman halkaları üflüyor. Bakışları beni geçip Pyrok'a yöneliyor ve ağzı sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor. "Görünüşe göre Küçük Alevimiz artık o kadar da *küçük* değil."

Pyrok'un enerjisi sertleşir.

Erkek derin bir nefes daha çekerek havaya ikinci bir duman halkası üflüyor. "Bizimle oynamaya mı geldin?" Bir Skripi yaygısı, kehribar rengi sıvı dolu kristal bardaklar ve yığınlar halinde toplanmış altın paralarla süslenmiş masayı işaret ediyor. "Ödemeniz gereken borçlarınız olduğunda bunu ne kadar *sevdiğimi* biliyorsunuz..."

Diğer üç erkek kıkırdar.

Omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum ama Pyrok'un bakışları piposunu içen erkeğe takılmış durumda; Moonplume's Breath flütünü içerken yanakları alev alev yanıyor.

Parmak uçlarım kaşınıyor.

"O değil," diyorum, başımı çevirip Skripi masasına doğru adımlarımı hızlandırarak sallanıyorum.

Tüm kahkahalar kesiliyor, boş koltuğa yerleşip bardağımı masaya koyarken, Pyrok'un altın çuvalının ipini çözüp içindekileri boşaltırken beş çift göz her hareketimi takip ediyor.

Altın paralar önümde birikiyor.

"Oyununuzu bitirin, sonra beni dağıtın."

Ben ellerimle Pyrok'un bozuk paralarını, bakan erkeklerin her birinin önündeki yığınlardan biraz daha küçük, düzenli yığınlar halinde istiflemekle meşgulken sessizlik hüküm sürüyor.

Sağımdaki elini koluma koyuyor, ben de kıpırdamadan maskesinin ardındaki koyu kahverengi gözlere bakıyorum. "Tatlı şey, hevesine hayran olsam da, küçük yığının sadece seni satın alacak kadar büyük," diye mırıldanıyor, octimar'ın dokunaçlarından biri dışarı çıkıp altınımın etrafına sarılıyor ve takırdayan bir kargaşa içinde benden her parayı çekiyor. "Neyle bahse gireceksin?"

Parmağının ucunu çimdikleyerek kolumdan sıyırıyorum. "Ben tatlı değilim ve kesinlikle bir *şey* değilim." Erkeğin elini kendi kişisel alanına doğru geri itiyorum, sonra avucumu yukarı kaldırarak oktimara bakıyorum. "Beni borçlu olduğun bir iyilikle satın al. Diğer oyuncuların *her birine*."

"*Raeve*-"

Pyrok ileri atılıyor, yaratığın dokunaçları derimi çizip gıdıklayıcı bir iz bırakmadan önce bana ulaşamıyor.

"*Lanet olsun*!" Flütünü buzlu sütuna doğru fırlatıyor, cam kırılıyor, mavi sıvı sisle birlikte yanlardan aşağı sızıyor. Bir sonraki squinn'i havada süzülüyor, yumurta kabuğu parçalanıyor, yere püskürtülen kızarmış ikramlar yeniden birleşen sisin altında hızla kayboluyor. "Gidip bulmam gerek-"

"Bekle," diyorum, sert bakışlarımla tam burada kalmasını rica ediyorum.

İzlemesi için.

Sessiz bir "*lütfen*" diyorum, o da kımıldamadan duruyor, oyunlarını bitiren erkeklere bakıyor, octimar kazandıklarını kesiyor ve parçaları topluyor.

Dudakları ince bir çizgi halini alan Pyrok boğazını temizliyor, sonra sütuna yaslanıp kollarını kavuşturarak bana küçük bir baş selamı veriyor.

"Kalman ne kadar hoş," diyor pipolu erkek ve Pyrok'a tüylerimi diken diken eden iğrenç bir bakış fırlatıyor. "Sana gerçek erkeklerin, kendine fazla güvenen ve yeterince mantıklı olmayan güzel dişilerle nasıl oynadığını göstermek için sabırsızlanıyorum."

Bana bakan resimli yaratıklardan oluşan yelpazenin tepesinden rakiplerimi tarayarak gülüyorum.

Octimar'ın dokunaçları mızrak gibi uzanıyor ve rakiplerimin her birinin önündeki altın yığınlarını kesiyor; kaşlarımı kaldırmama neden olan muazzam, devasa bir toplam ortaya çıkıyor.

Sanırım *iyiliklerim* oldukça değerli bir vaat.

Benim için iyi.

"*Güzel şey* ilk ruloyu ister mi?" diye soruyor başka bir erkek ve bu unvanı boğazından çıkarmamak için çaba sarf ediyor, onu iyi kesilmiş bir et parçasından başka bir şeye indirgeyen aşağılayıcı bir isim verirsem nasıl hissedeceğini merak ediyor.

"Tabii ki hayır." Gözlerimi parçalarıma dikerek elimi yeniden düzenliyorum. "O zaman benim kazanmamı avantaja çevirmiş olursun ve buna izin veremeyiz."

Kıkırdıyor, kristal kupayı alıp sallarken göz göze geliyoruz, içindekiler tıkırdıyor. "Kendine olan güvenin ne kadar *kötü harcanmış olsa da* cezbedici," diye tükürüyor, sonra da zarları atıyor.

Raeve

CHAPTER 73

I Parçaların son vuruşunda Moonplume'umu tokatlıyor, dört kaynayan erkeğe yanaklarımı sızlatacak kadar geniş bir gülümseme gösteriyorum. "Benden bıkmadınız mı daha?"

Octimar dokunaçlarını *kesinlikle* benden daha ağır olan bir altın dağının etrafına dolayarak bana doğru kaydırıyor.

Dumanı tüten bir pipo masanın üzerinden uçup gidiyor ve en son kazandığım oyunu tüm ihtişamıyla etrafa saçıyor. Onu fırlatan erkek, siyah ve altın rengi bir telaş içinde odadan çıkarken hırlayarak ayağa kalkıyor.

"Çalışmaya devam edin!" Arkasından bağırıyorum, yığınlarımı düzeltiyorum ve kalan üç erkeğe, düşmanca bakışlarını pek de yumuşatmayan bir gülümseme daha atıyorum. "Bir tur daha mı? Daha fazla altın taşımadığınız sürece borçlu olduğunuz iyilikleri kabul edeceğim. Ya da maskelerinizi. Ağır görünüyorlar."

Birkaç şanslı elimle boyun eğmeye zorladığım hıyarların yüzlerini görmekten ne kadar *zevk* alacağımdan bahsetmiyorum bile, sadece Pyrok'a faiziyle birlikte *hemen* geri ödemek için değil, aynı zamanda küçük bir

Köy. Ya da belki de sonsuzluğun geri kalanı için büyülü bir Moltenmaw'ın himayesi. *Kesinlikle* Rekk Zharos'u kendi bağırsaklarını yedirme fırsatı bulana kadar avlayacak kadar uzun bir süre.

"Eğer sen istiyorum zaman için takviye seninparçalanan egolar?" Kirpiklerimi kırpıştırarak soruyorum.

Hava sıkışıyor.

Atışlar.

Masanın etrafındaki erkekler aniden ayağa kalkıyor, sandalyeleri buzun üzerinde kayıyor, üçü de çıkışa doğru dönüyor ve kalçalarını eğerek uzun, gergin bir an boyunca duruşlarını koruyorlar.

Bir ziyaretçimiz olduğunu tahmin ettiğim kadar uzun.

Sola baktığımda, vücudumun hemen tepki verdiği heybetli erkeğin gölgelediği çıkışı görüyorum; kalbim hızla çarpıyor, karnımın içinde o çırpınan şeylerden bir sürü uçuşuyor.

Kaan kahverengi pantolonu ve geniş omuzlarını vurgulayan bronz Sabersythe pullarıyla süslenmiş deri tuniğiyle bir kas ve duruş imgesi. Çıplak kollarını kavuşturmuş, soluk yara izleri esmer teniyle tam bir tezat oluşturuyor.

Ağzı sert bir çizgi çiziyor, sade bronz maskesi yüzünün üst yarısını gizemli bir hale sokuyor, buna rağmen kor bakışlarının keskinliği beni yakalıyor.

Nefesimi kesiyor.

Başında bronz bir taç var; bir zamanlar sekiz noktadan gökyüzüne uzanan metal çelenk şimdi yer yer erimiş, katlanmış, sanki bir ejderha alevine yakalanmış da neredeyse eriyecekmiş gibi. Maskesi neredeyse onunla birleşiyor.

Vurguluyor.

Hareket ediyor, kaslı kalçaları ileriye doğru her güçlü kayışta geriliyor, botlarının gümbürtüsü dörtnala koşan kalbime ritim tutuyor. Her adımda bakışlarımı üzerinde tutuyor ve Rygun'ın mağaranın içinde kayan bir sıradağ gibi pençeleştiğini hayal ediyorum. Vücudumdaki tüm kaslar

Sıkışıyor, bana çarpan büyük varlığını tamponlamak için hazırlanıyor.

Sonunda göz temasını kesen Kaan, boğucu dikkatini yüksek uçanların üzerinde gezdiriyor. "*Dışarı,*" diye gürlüyor, sesi şiddetli bir kesik.

Kalan üç erkek boş elleri ve daha da boş cepleriyle çıkışa doğru koşuştururken, başlarını bir kez daha Yanık Kral'a doğru eğdiler.

Bakışlarımı ayırıp Pyrok'un durduğu yere bakıyorum ve çoktan gitmiş olduğunu görünce şaşırıyorum.

Lanet olsun.

Moonplume, Moltenmaw ve Sabersythe'ımı hoşnutsuz mırıldanmalar eşliğinde tokatlarken son raunt sırasında dalmış olmalı. Bu pisliklerin geçmişte ona bir şekilde haksızlık ettiği gerçeğinden aldığım zevkin çoğunu göz önünde bulundurduğumda çok kötü.

Son erkek de zayıf patikada gözden kayboluyor ve geriye sadece ben, Kaan ve tüccarın tahtında oturan octimar kalıyor - belli ki Kral'ın vahşi emrinden muaflar.

Kaan masanın etrafında dolanıyor, karşımdaki koltuğun arkalığını kavrıyor, eklemleri o kadar beyazlamış ki mobilyanın parçalanmasına saniyeler kaldığını hayal ediyorum. Onunla ilgili her şey muazzam, her ışık kaynağını gölgeleyen bir gölge gibi, *ondan* başka bir şey görme yeteneğimi sarsıyor.

Anılarımızla baş başa kaldığım küçük süre beni onun çekimine kaptırdı. Şimdi *düşüyorum, çok* ağır.

Çok hızlı.

Bu sırala. DÜŞÜŞ o biter ile a krater

Dünyanın yarısını yutacak kadar büyük.

"Seni dansa kaldırırken kastettiğim bu değildi," diyor, bakışları altın yığınıma kayıyor.

Ciğerlerimi onun uyuşturucu kokusuyla dolduruyorum, anılar jilet gibi göğsüme saplanıyor:

Ben, o çorbamız için sebze doğrarken, sırtındaki ve kollarındaki yara izlerini dudaklarımla onarabilirmişim gibi yaparak bir dizi öpücük konduruyordum.

O, bana kili kaselere, kupalara ve tabaklara nasıl şekil vereceğimi öğretiyordu, elleri ve kolları o kadar çok kile bulanıyordu ki sonunda bana da bulaşıyordu.

Biz, gümüş ışığın altında birlikte hareket ederken, göğsüm zehirli bir korku tohumuyla çukurlaştı. Sanki her dokunuş, her öpücük, tenimdeki her nefes fısıltısı bizi bilinmeyen bir sona bir adım daha yaklaştırıyordu.

"I oldu biri için Sen," I Fısıltı. "Önemli biri."

"Doğru."

"Ne zamana

kadar?"

Bu sözcük bir bıçak darbesi gibi; zihnim çevremdeki değişimleri algılamadan ya da gizlenen tehlikeyi gerçekten fark etmeden önce gelen bir tür saldırgan hareket.

"Başka bir erkeğe bağlanmışsın," diye aynı hızla cevap veriyor Kaan ve yanaklarımdaki tüm sıcaklık kaçarken ciğerlerim ürpererek boşalıyor. Bu dikenli gerçekliği yutulabilecek kadar yumuşak bir şekle sokmaya çalışıp başaramayınca.

Yapbozun bu parçası pürüzlü ve ani gibi geliyor.

Uyumsuz.

Yerine oturtmam gereken bir parça. "Kim

olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Hayır," diyorum, bakışlarım octimar'ın sürünen hareketlerini takip etmek için düşüyor, yaratık parçaları topluyor. Onları karıştırıyor.

Geçtiğimiz kim bilir ne kadar zaman içinde, orman evinin içinde var olan *bize* sevgiyle aşina oldum.

Kaan ile.

Kaan Vaegor ile sadece *bir kaşıntıyı kaşıyıp,* sonra onu bir kenara atıp bir başkasına geçmezsiniz. Derinizi soyar ve

kaburgalarınızı erkeğe açarsınız. Onu sıkıştırırsın

Derin ve güvenli bir yerde, kesecek kadar keskin sırlardan dövülmüş silahlarla diğerleriyle savaşın, sonra göğsünüze yakın tuttuğunuz bu sırlarla yok olun.

Onu başkası için bırakmamın imkanı yok... *isteyerek.* Ve bu bilmecenin sadece bir cevabı var.

Elluin'in de en az benimki kadar dikenli sırları vardı.

Ancak sırların bu unvanı hak etmelerinin bir nedeni vardır; gözlerin içine bakmak acı verici olduğu için genellikle yanılsamalı bir perdeyle boyanırlar.

Kaan o yerde birlikte olduğumuz süre boyunca duygularımın şeklini hissetmedi ama ben hissettim. Ve kayıp anılarımın kılık değiştirmiş bir lütuf olduğundan neredeyse eminim. Elluin'in sırları *acı veriyor*.

O şişenin tıpasını açıp kendimi bir an için bile olsa, şüphesiz içinde barındırdığı zehri yudumlamaya mahkûm etmek istemiyorum.

"Tüm bunlardan sonra," diyorum bakışlarımı kaldırarak, "yine de hayatımı kurtardın."

"Evet."

"İki kez."

Ağzının sağ tarafı, kalp tellerimle boğuşan yarım bir gülümsemeyle kalkıyor. "Seni kanatan bir erkeğin kesik başını sana hediye etme fırsatını geri çevirmek zor."

Ağzımı açıyorum, kapatıyorum. Sonraki kelimelerim kuru bir boğazdan geçip gidiyor. "Bana hala nasıl beni *istiyormuş* gibi baktığını anlamıyorum."

Sessizlik hüküm sürüyor, gerilim artıyor, sonunda "Raeve, beni ortadan ikiye bölebilirsin ve ben yine de seni severim" dediğinde gözleri kor gibi yanıyor.

Tüm nefesim ciğerlerimden çekiliyor.

Aşk...

Bu kelime, fısıldanan bir veda bile olmadan kayıp giden sessiz bir ölümdür.

Asla kurtulmaya tenezzül etmeyeceğim ebedi yalnızlık. "O büyük, güzel kalbi ne kadar da boşa harcamışsın," diye fısıldıyorum,
ve gözleri parlıyor.

Göz temasımızı kesip octimar'ın karışık yığınlar halinde harmanladığı parçalara bakıyorum. Kaan derin bir gümbürtü çıkarıyor ve yemin ederim tüm dünya etrafımda titriyor.

Yaratıcılar ...

Sanırım notun, maskenin ve elbisenin anlamını kaçırdım. *Rol* yapmak istediğini hiç sanmıyorum. Sanırım buraya gelmemi, geçmişte -o kutsal duvarlar arasında geliştiğimiz zamanlarda- sahip olduğumuz her şeyi yeniden canlandırmayı umarak istedi; kabuğun altında hâlâ aynı kadın olduğumu umarak.

Ben değilim. Orada kavrulmuş taş, kalp kırıklığı ve neden *yapamayacağıma dair* milyonlarca nedenden başka bir şey yok.

Ama belki de ...

Belki de Elluin ve Kaan'ın hak ettiği bu büyülü gönderme hâlâ kurtarılabilir?

"İki seçenek var." Octimar'a bir tur atması için işaret veriyorum.

Kaan'ın bakışları yaratığın sürünme hareketlerini takip ediyor ve istediğim her şeyi vaat eden bir başka bakışla beni kendine çekiyor.

Bilmediğim her
şey. "Hangileri?"

"Şu anda bu altın yığınıyla gidiyorum," diyorum etkileyici yığınıma bakarak, "ve öngörülebilir gelecek için arabacı kulübenizden bir Moltenmaw kiralıyorum."

"Böylece sırtınızı kıymaya çeviren kişiyi avlayabilecek misiniz?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Beni öyle bir dikkatle inceliyor ki, gözlerimdeki beneklerde cevap aradığından eminim. "Yoksa?"

"Oynuyoruz." Çoktan dağıtılmış olan aramızdaki kâğıtları işaret ediyorum. "Bahis."

Kaan sandalyesini çekip yerine oturmadan önce benden Octimar'a, oradan da parçalara bakıyor. Sol avucunu octimar'a uzatırken kaşlarım havaya kalkıyor.

Ben de aynısını yapıyorum ama sağ elimle.

Kaan bakışlarımı tutarak, "Kazanırsam bana üç soru soracaksın. *Dürüstçe*."

Ağzımı açıyorum, kelimeler dilimde tıkanıyor.

Octimar'ın filizinin ucu avucumun üzerinde aşındırıcı izler bırakıyor, rehinenin sıcak nabzı kana karışıyor ve kemiğe çarpıyor.

Piç kurusu.

Sırlar karnımda bir solucan düğümü gibi kıvranırken octimar dikenli yazısını bitiriyor.

Boğazımı temizliyorum, karıncalanan elimi bir top haline getiriyorum. "Ve eğer ben kazanırsam, bizim için inşa ettiğinden şüphelendiğim o yerde var olan bizmişiz gibi davranacağız, ama sadece bir sonraki aurora yükselişine kadar. Bu aşamada bana tek bir dilek borçlu olacaksın."

Octimar avucuna bir şeyler karalarken gözlerinde şaşkınlık beliriyor. "Aurora yükseldiğinde ne olur?"

"Önemli değil." "*Ne*.

Ne *oldu*?"

İçimi çekiyorum, bana ayrılan parçaları masanın üzerinden topluyorum ve başlıyorum onları sıralayarak, gözlerini canlı çizimlere dikti. "Bir Mindweft'e seni beynimden sildireceğim. Gerçekliğe geri dön. Bu dilek tedbir amaçlı."

Arka cebimde bir durağa ihtiyacım var. Yeri geldiğinde toprağa kazık çakabileceğim bir şey. Bunun zalimce olduğunu düşünebilir ama onun iyiliğiyle takas yapmayı reddediyorum. Peki ya beni sevmesi?

Bu lanet bir ölüm dileği.

Hushling'imi en sola, enthu'mu sağa kaydırıyorum, sessizlik o kadar uzuyor ki yelpazelediğim destenin üzerinden Kaan'a bakıyorum.

Beni izliyor, bakışları o kadar yoğun ki neredeyse ciğerlerimdeki tüm nefesi çekip alıyor, belli etmiyorum.

"Ne?" Başımı yana eğerek soruyorum.

"Birini kaybettin..."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Ağzım açılıyor. Kapanır. Tekrar açılıyor. Karmakarışık düşüncelerimi ona fırlatacak tek bir kelime haline getiremediğimde, yelpazemi yüzüstü masaya çarpıp ayağa kalkıyorum ve çıkışa doğru ilerliyorum.

Sikerim
böyle işi.
Siktir et
onu.
Her şeyi siktir et.

Uzun ve derimsi bir şey boğazıma dolanıyor-
sıkıyor. Nefes alma ya da konuşma yeteneğimi engelliyor.

Parmaklarımı ilmiğin altından geçirip çözmeye çalışıyorum ama başaramıyorum, kafamdaki kan şişkin gözlerimi patlatmakla tehdit ediyor.

Ağzım açık kalıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, sis uzanan pençeler gibi yükseliyor.

Bir gölge atmosferime giriyor, bakışlarım şimdi önümde çömelmiş duran Kaan'a kayıyor. Kollarını bükülmüş dizlerine dayamış, başını yana eğmiş. "Gidemezsin Raeve." Parmağı çenemin altını desteklemek için yukarı kalkıyor ve başımı eğerek onun alev alev yanan bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum. "Oyun bitene kadar masaya bağlıyız."

Octimar'a bakıyorum, şimdi tam, hayal edilemez boyuna itilmiş, canavarın büzülmüş dudakları yüzlerce keskin dişi ortaya çıkaran açık bir hırıltıyla geri çekildi. Büyük ve küçük. Uzun ve güdük.

Kaan kalkmama yardım ediyor, sonra beni sandalyeme doğru itiyor. Ancak ellerim sandalyenin arkasına çarptığında yaratık beni serbest bırakıyor ve nefesim açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime doluyor.

"*Otur,*" diye homurdanıyor Kaan masanın diğer tarafından.

Yutkunuyorum, ona bakarken ağrıyan boğazımı ovuşturuyorum, gözlerinde bana Rygun'un boğazının dibinde yuvalanan ejderha alevi ampulünü hatırlatan bir ateş görüyorum.

Moonplume's Breath'imin kalanını üç derin yudumda içerek flütü masaya geri koyuyorum, boğazımı temizliyorum ve Kaan'ın bu raundu kazanması halinde ne soracağını *çok* iyi bilerek itaat ediyorum.

Ne yaptım ben?

Raeve

CHAPTER 74

I Zarı atıyorum, dört atıyorum, sol üst köşeden yirminci parçayı koparmaya karar veriyorum - bakışlarım smox üzerinde gezinirken yüzümü pürüzsüz tutuyorum. A Herhangi bir yaratığa dönüşebilen ve anında onun güçlerini devralan siyah girdaplı leke.

Zayıflıkları.

Son turda oynanan herhangi bir yaratıkla aynı yaratığı temsil edemeyen riskli bir parça, aksi takdirde hemen geçersiz olur, o oyun kaybedilir. Sorun şu ki, sonunda tüm en iyi parçalar genellikle oynanır ve işe yaramaz hale gelir. Gerçekten değerli bir şey tutabilecekken yer israfı.

Vantilatörümden flotti koparıyorum ve boş alana geri koyuyorum.

"Biliyor musun," diyor Kaan, zarları atıyor, kareden bir parça alıp elinin arasından geçiriyor ve boşluğu önceki parçalarından biriyle dolduruyor, "kız kardeşime bu oyunu nasıl oynayacağını ben öğrettim."

"İyi mi?" Zarları dağıtarak soruyorum.

"Mükemmel."

Dudaklarımı büzüyorum, bir parça alıp bakıyorum. Tekrar yerine koyuyorum. "Senden daha mı iyi?"

"Beni bir kez bile yenemedi," diye mırıldanarak yere atıyor.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne kadar da kibirlisin."

"Sadece umutluyum, Ay Işığı. Her zaman umutlu." Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Gökyüzünde top haline getirilmişken Slátra ile Skripi oynamadıysan, senden en az bir asır öndeyim." Omuz silkiyor. "Yaratıcılara bana kazanmak için ihtiyacım olan avantajı sağlaması için dua ediyorum."

Başka bir parçayı kaldırıp bir şeyleri değiştirirken onu bir bakışımla öldürüyorum, yüz hatları taş kesilmiş, beni kaynayan bir bakışla mızraklıyor.

"Senin sıran."

Doğru.

Boğazımı temizleyerek zarı elime alıyorum ve masanın diğer tarafına fırlatarak sowmoth'umu Moltenmaw ile değiştiriyorum.

Zarı atıyor ama tahtadan bir kart seçmek yerine woetoe'yu masaya vuruyor, tüylü yüzü kalkık parçadan bana bakıyor.

Sikeyim.

Ona gülümsüyorum ve çalmaya karar verdiği karta kolayca erişebilmesi için kolumu masaya doğru uzatırken destemi daha da havalandırıyorum.

Bakışlarımı tutarak Moltenmaw'ı çimdikliyor ve dişlerimi o kadar yüksek sesle gıcırdatıyorum ki duyabildiğinden eminim.

"Özür dilerim," diyor daha elindeki güçlü parçaya bakmaya fırsat bulamadan, göz teması kurmaya devam ederken onu yelpazesinin içine sokuyor.

"Özrünü istemiyorum." Zarları atıyorum, Ay Parıltısı'nı elime aldığımda keyfim hemen yerine geliyor. "Seni yenersem kesinlikle özür dilemeyeceğim."

Zarı tekrar atıyor, bir parçayı kaldırıp diğeriyle değiştiriyor. "Peki ya Mindweft? Bunun için özür dileyecek misin?"

Boğazımı temizleyerek zarları fincanda topladım ve salladım.

Bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluştu ve "Skripi" dedi.

Zar serbest kalır ve tahtanın üzerinde seker. "*Şimdiden* mi?"

Sessizlik.

İçimden inliyorum, nilacle'ımı yerleştiriyorum, o da bir colk ile kozumu oynuyor. Ardından Moltenmaw'ını yerleştiriyor ve beni Moonplume'umu ortaya çıkarmaya zorluyor.

"Ah," diyor ve yüzüme ekşi bir gülümseme yayılıyor.

Kadife bir trogg ile koz olarak kullandığı bir bataklık cadalozunu yere serdim. Dişlerimi sıkarak hushlingimi oynuyorum - oyunu bu kadar çabuk bitirdiğine göre kalan güç kartım.

Yavaşça -neredeyse nazikçe- doomquill'ini üzerine koymadan önce bir vuruş geçti ve etkili bir şekilde oyunu bana verdi.

Yukarı bakıyorum,
bakışlarını yakalıyorum.

Tutuyorum.

Ben de nefesimi tutuyorum.

"Seni tekrar kaybediyorsam, nedenini bilmem gerek," diye yalvarıyor, çakıllı sözleri bir itiraftan çok bir özür gibi şekilleniyor.

Yelpazesinden bir parça daha çıkarıp son noktaya yerleştirirken kaşlarım çatılıyor.

Bakışlarını kırıp yere bakıyorum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse kusacağım.

Kalan parçaları yüzüstü masaya bırakıyor ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

Titreyen bir nefes bırakıyorum, kükreyen Sabersythe'ın ağır dişli yüzünü tarıyorum, boğazının arkasında kırmızı bir alev topu yanıyor - diğer tek parça

Bu da ikinci v u r u ş a yerleştirilmiş bir koz olabilir.

Benim *Moonplume'um*. "İyi oynadın," diye törpüledim. Başını eğiyor.

Parmağımı kırıklarıma vuruyorum, bakışlarımı kalan yayılmama indiriyorum, smox'u serbest bırakıp Sabersythe'ına koymadan önce ciğerlerimi dolduruyorum.

Bir an duraksadıktan sonra "Ne oldu?"

"Bir kene."

Smox girdaplar çizer, sonra küçük soğanlı böcek şekline dönüşür...

Kaan'ın gözleri kararıyor, sanki yerçekimi üzerimize çökmüş gibi bir ağırlık çöküyor.

"Sabersythe'ın vahşileşti," diye fısıldıyorum. "Artık öldü, katledildi. Kanatlarını kaldırıp atalarıyla birlikte dinlenmek için gökyüzüne yükselemiyor."

Sanki Sabersythe aramızda yok olmuş gibi, parçasından tüm renk akıyor.

Sessizlik.

Avucuma karalanmış olan söz, beni pençesinden kurtararak serbest bırakıyor.

Kaan burnundan derin bir nefes çekip batmakta olan bir auroradan daha yavaş veriyor. "Etkileyici," diyor ağzını zorlukla oynatarak.

"Teşekkür ederim."

Bir sessizlik daha aramızdaki boşluğu dolduruyor, gözleri hâlâ son oyuna dikilmiş koyu gölgeler.

Boğazımı temizliyorum, yanaklarımı dolduran havayı sesli bir şekilde boşaltıyorum. "Peki... altınımı saklayabileceğim bir yer var mı, böylece her yere taşımadan festivalin tadını çıkarabiliriz?"

Kaan derin bir nefes daha alarak gözlerini kırpıştırıyor. Başını kaldırıp göz temasımdan kaçıyor. "Sınırın ötesinde korumalarım var.

Çıkın. Onları içeri gönderip poşete koymalarını ve kafese götürmelerini isteyeceğim, böylece ayrılışınız için hazır olacaklar."

Başımı sallıyorum, bu döngünün neler getirebileceğini düşündükçe göğsümde o çırpınan şeylerden daha fazlası dolaşıyor.

Her şey mümkün.

Bu fanteziyi yaşayacağız, sonra da onun görünmez bir tırpan gibi beni takip eden ve bağlandığım herkesi öldüren lanetten *güvende olduğunu* bilerek yalnız hayatımı yaşamaya geri dönebilirim.

"Pyrok'a ödünç aldığım altını geri ödemem

gerekecek-" "Ben hallederim."

Kelimeler o kadar kırpılmış ki, acıtıyor.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir sertlik var. Soğuk.

Müstakil.

"Ee," diyor ve üst dudağı köpek dişlerinin arasından sıyrılırken omurgama bir ürperti yayılıyor. "Gelip seni masanın üzerine yatırmamı ister misin?" Başını yana doğru eğiyor. "Seni tam burada becereyim de bitsin mi? Yoksa biraz uzatmak mı istersin?"

Bakışlarımı masaya indiriyorum.

Anlamıyor.

Eğer sevişmek isteseydim, kaşınmak için yükü olmayan birini bulurdum.

Burada birkaç şehvetli bakış, orada bir parmak kıvrımı. Yüzü olmayan bir erkeği karanlık bir köşede anında yakalayabilir, eteğimin dallarını ayırabilir ve kaderlerimiz iç içe geçmiş bir şekilde ayrılma baskısı olmadan bana ihtiyacım olanı verebilirim.

Bu *onunla* ilgili değil.

Bu uykudan tek istediğim *sevmek* için kendime izin vermek. Ya da en azından *denemek*.

Onun için.

Benim için.

Kaybettiği kişi ben olmasam da, ona sahip olduğuna inanmadığım ama şüphesiz hak ettiği vedayı verebilirim. Kalbim yumuşak, sıcak ve savunmasızmış gibi davranabilirim. İçimdeki bir taş bana bunun böyle olmadığını söylese de, bu muhteşem erkeğin temsil ettiği her şeye layık olduğumu. Kaan Vaegor'un her şekilde, her biçimde benim için fazla iyi olduğunu.

Ama şu anda bunu düşünmeyeceğim.

Hayır...

Bu düşünceyi Kıvırcık Tüy'e adım attığım zamana saklayacağım. Vruhn'a bir kese altın verip Kaan'ı aslında bir *ormanken* dikenli bir ot gibi söküp atması için yalvarmaya hazırlandığım zamana.

Yemyeşil.

Güçlü.

Güzel.

Alevlerin kıskacına dayanamayacağım kadar savunmasızım.

Belki beni takip eder. Çıkar *beni*.

Belki de bu uyku ona eskiden tanıdığı kadına nihayet veda etme özgürlüğünü verecektir. Geçmişi gömmek için. Büyük, sıcak kalpli sevgisine *layık* biriyle mutluluğu bulacak.

Belki de.

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolanıyorum, sonunda yanına ulaşıp elimi uzattığımda Kaan'ın bakışları hâlâ artık boş olan sandalyeme saplanmış durumda.

Bakışları ona kayıyor, sonra gülümsememe doğru yükseliyor.

Gözlerime.

"Benimle dans eder misin?" Fısıldıyorum.

Gözleri biraz daha yumuşak hatlara bürünürken boğazındaki top yuvarlanıyor. Kalbim daha sert atarken, göğsümün içindeki o çırpınan şeyler çoğalıyor. Kaburgalarıma sokuluyor ve tüm vücudumu karıncalandırıyor.

"Lütfen?"

Uzattığım elimi görmezden gelerek üzerimde yükselmeden önce bir an duraksadı. "Yolu göster, Mahkûm Yetmiş Üç."

Yine de elini tutuyorum, sonra onu çıkışa doğru çekiyorum.

Kaan

CHAPTER 75

Raeve'in eli bileğime dolanmış, çok sıcak ve canlı. Böyle a kontrast için bizim Soğuk, pürüzlü çevre. Kaburgalarımın arasına saplanmış bu acı duygu parçasına, şimdi kullandığı aynı el ile salladı kutlamanın nabzını tutmam için bana yol gösterecek.

Bazı insanlar geçerken bana bakıyor, sonra beni sürükleyen nefes kesici kadına, arkasından fırlayan gümüş dalların izinde kalabalığın içinde bizi örerek. Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri buzullar gibi, yumuşak gülümsemesi bir bıçağın parıltılı kesik izi gibi yuvasına saplanıyor, onun için hevesle pompalayan savunmasız organı kanatıyor.

Sadece o.

Bu dünyada ihtiyaç duyacağım ya da isteyeceğim tek ışık huzmesi, ona olan sevgim göğsümde bir ay gibi oturuyor. Sadece bu ay *asla* düşmeyecek, onu ne kadar çekerse çeksin.

Yanından geçen bir garsondan kristal bir flüt kapıyor, ardından içkiyi bir dikişte yudumluyor ve boş bardağı yere vuruyor

yolumuzun üstündeki bir masaya oturduk.

Gözlerini gökyüzüne dikerek, dans alanının buzlu sütun kümeleriyle çevrili, biraz daha az kalabalık bir bölgesinde duruyor; etrafta sadece birkaç çift daha var ve ritimle sallanıyorlar. Raeve kolumu başının üzerine kaldırıyor ve o gözlerini kapatıp gülümseyerek dönerken ben hareketsiz duruyorum. Sisi tekmeliyor ve ciğerlerimi taşlarla dolduruyorum.

Aurora onun tenini gümüş bir parlaklığa büründürüyor, gülümsemesi o kadar geniş ki gamzeleri büzüşüyor. Mah'ın özel yerinde kahkahalara boğulup, ardından gelen kötü sözlere rağmen beni canlandırdığından beri görmediğim gamzeler. Ondan önce, birlikte geçirdiğimiz son uykudan beri, aurora aynı derecede kızarmışken.

Bir uykuyu daha *rol yaparak* geçirdik.

Eğer bu uykunun son uykumuz olacağını bilseydim, yıllardır dilimin ucuna gelen kelimeleri söylerdim. Zayıflıklarıma rağmen sonsuza dek elimi tutması için ona yalvarırdım.

Benim eksikliklerim.

Üçlü Konsey'in kararından vazgeçmesi için ona yalvardı. *Biz*. Çünkü istediği şeyin bu olduğunu düşündüm.

Biz.

Yaratıcılar beni onun sevmeyi seçtiği kişi olarak kutsamıştı.

Çok büyük bir parçam hala buna inanıyor. Sahip olduğumuz şeyin buruşturulup çöpe atılacak kadar hafif ve dayanıksız olduğunu kabul etmeyi reddediyor. Ve belki de bu beni zayıf yapıyor. Yumuşak kalpli. *Beceriksiz. Tıpkı* Pah'ın dediği gibi.

Kellesini almadan önce beni birçok kez haklı çıkardı.

Yine buradayım, Raeve yumuşak kalbimi lanet ellerine alıp etrafımda dans ederken, yere kan damlatırken hareketsiz duruyorum. Yine buradayım, sanki fısıldadığı birkaç kelimeyle dünyayı yaratmış gibi ona bakıyorum, gözlerinin her hareketinde o sivri uçlu

silah göğsüme saplandı. Ama bu sefer kör değilim ya da inkar etmiyorum.

Bu sefer *görüyorum*.

Acı çekiyor. Birini kaybetti. Belki birden fazlasını. Bunu hak etmediğini düşünüyor.

Biz.

Kalbini açıp beni içeri alırsa kötü bir şey olacakmış.

Kesinlikle öyle olacak, ama onun görmediği şey, sevgisinin beni desteklediği. Beni güçlendiriyor. O ışığı bana doğru tuttuğunda, *hiçbir şey* bana zarar veremez.

Hiçbir şey.

"*Dans et* benimle," diye yalvarıyor, sağ elimi tutarak. Etrafımı sarıyor, beni dürtüyor ve ben de sanki *o* başroldeymiş gibi onun elinden kurtuluyorum.

Uygun gibi.

Müziğin gelgitlerine ayak uydurmam için beni ikna ediyor ve ben de ona en azını veriyorum, o beni yerde sürüklerken dönüyorum, yaklaşan bir ayın düşüşünün yolunda duruyormuşum gibi hissediyorum - kenara adım atamayacak kadar alçalan güzelliğine kapılmışım.

Kendimi kurtarmak için.

Bu sefer kollarımın arasında dönüyor, o

kadar yakın. Dayanılmaz derecede uzakta.

Teklif ettiği bu hurdayı kabul etmek cazip geliyor. Raeve'in istediğimi düşündüğü bu "Elluin'e veda" teklifini kabul etmek.

"Dans istemiştiniz, değil mi?" diye soruyor, kalın siyah kirpiklerinin altından bana bakarak.

"Doğru."

"Öyle görünmüyor," diye şaka yapıyor, kaşlarını kaldırarak. "*Vücudunuzu* gerçekten *hareket ettirmeniz* gerekiyor. Şok edici, biliyorum." Gümüş dallar ve çırpınan sisten oluşan bir çalkantı içinde kendini serbest bırakıyor ve vücudunun büyük bir kısmını meraklı

Onun dansını izlemek için sade muhafızlardan oluşan çitlerimin arkasında toplanan seyirciler.

Ona bir muamma gibi bakıyorlar -Clode'dan daha dokunulmaz- o ise onların bakışlarından habersiz, hayal dünyasında kaybolmuş gibi hareket ediyor.

Boğazımı temizliyorum, şarkı daha yavaş, daha derin bir tınıya bürünüyor.

Bana doğru dönüyor, bir filize takılıyor.

Alçalıyorum ve yere düşmeden hemen önce onu yakalıyorum, kolum çıplak sırtını destekliyor, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor.

Yüzüme bir nefes üflerken geniş gözleri benimkilere kilitleniyor...

Kutlamalar sona eriyor. Kalabalık.

Şarkı.

Bir çift masmavi göz, birbirine karışan nefes alış verişlerimiz ve onun kollarımdaki hoş ağırlığı dışında hiçbir şey yok.

Lanet olası bir *ay* düşebilir ve ben fark etmem.

Bakışları ağzıma kayıyor ve kalbim serbest kalmak için çarpan vahşi bir canavara dönüşüyor. Aramızdaki bariyeri yıkıp onu öpmem için bana yalvarıyor, kendimi parçalanmak üzere bir Sabersythes yuvasına atar gibi - yavaşça.

Acı verici bir şekilde.

"Bu kötü bir fikir miydi?" diye

mırıldanıyor. "Evet."

Hem de çok.

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve o buzul bakışıyla beni mızraklamadan önce zihninin tik taklarını neredeyse hissedebiliyorum. "Duracağız. Özür dilerim. Sana vermek istedim-"

"Mükemmel bir veda mı?"

Ağzını açıyor, kapatıyor, güzel yanaklarını boyayan hassas bir utanç parıltısı.

Mükemmel bir veda *istemiyorum*. Raeve *her kimse* ona merhaba demek istiyorum. O sert dış görünüşün altında her kim saklıysa, onu tanımak istiyorum.

Onun etrafında ol.

Onu seviyorum.

"Ben giderim," diye fısıldıyor. "Üzgünüm-"

Hareket ediyorum, onu şarkının kreşendosuyla uyumlu bir dönüşe fırlatırken keskin nefesini duyuyorum. Kıpırdamıyor, gözleri beni bütünüyle yutacak kadar geniş, yanan maviden ikiz havuzlar.

"Bir savaştan geri mi çekiliyorsun, Mahkûm Yetmiş Üç?" Sahte bir gülümsemeye zorlayarak soruyorum. "Seni pes eden biri olarak düşünmemiştim ama belki de yanılmışımdır?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra yüzünde bir gülümseme daha beliriyor; o kadar büyük ve cesur ki gamzeleri yeniden büzülüyor. Yüz hatlarını düzeltiyor, boğazını temizliyor, sonra çenesini kaldırıyor. "Belki de seninle dans etmek istemiyorumdur."

"Yalan," diye homurdanıyorum, sonra onu kollarımın arasında döndürüp bedenini kendime bastırıyorum. Mükemmel bir şekilde.

Çok mükemmel.

"Benimle dans etmek istiyorsun, Raeve."

Sen de beni sevmek istiyorsun. Ama kendine engel oluyorsun.

Slátra'nın düşüşünden sonra ona ne olduğunu bilmiyorum ama çok iyi sakladığı kırıkları görebiliyorum. Kayıp parçaları.

Acı.

Tıpkı Slátra gibi. Aynı kırık.

Tekrar bütün hissetmesine yardım etmek için neler yapmazdım. Onu tekrar bir araya getirmek için, tıpkı ejderhasına yaptığım gibi. Etimdeki kesiklere dayanmak. Donma. Her şey parçalandığında ve her şeye yeniden başlamak zorunda kaldığımda bitmek bilmeyen lanet gerilemeler.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Onu kendime yakın tutarak onunla birlikte hareket ediyorum, başını göğsüme yerleştirdiğinde nefesim kesiliyor, sanki kalmak istiyormuş gibi kalbimin iplerini

mükemmel bir halatla örüyor ve *çekiştiriyor*.

Kendimi tekrar rahatlamaya zorlayarak, geçmişin cazibesine kapılarak parmaklarımı sırtının alt kısmındaki ipeksi deride bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum.

Bana karşı her zaman yaptığı gibi titriyor, bir kürek daha atarak mezarımı derinleştiriyor.

İnlememek için çaba sarf ediyorum. Kopup yumruğumu parmak eklemlerim kanayana kadar duvara vurmak.

Bunu sorun etmiyormuşum gibi davranmaktansa çekip gitmesine izin vermeliydim.

Ama ben

zayıfım.

Yumuşak

kalpliyim.

Dokunuşumu uzun, zarif boynunun yan tarafına doğru kaydırıyorum,

ve onu tüm vücut titriyor, erime karşı Ben,

Parmaklarımız sessiz bir dans gibi birbirine geçiyor.

"Ellerin beni tanıyor," diye fısıldıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı. "Seni tanıyorum, seni arzuluyorum, sana tapıyorum."

Nefesi kesiliyor.

Devam edebilirim. Ona vücutlarımızın sonsuza kadar birbirine karışmak için yaratılmış gibi çarpıştığını söyleyebilirdim. Onu sisin içinde yayabileceğimi ve vücuduna şarkı söyletebileceğimi. Boynuna, kulağının hemen altına yapacağım birkaç şefkatli dokunuşla saniyeler içinde çözülmesini sağlayabilirdim.

O gamzeleri görmek için düşmanlarını çıplak ellerimle katlederdim. Ya da en azından, onları kendisinin katletmesi için kanlı bir yol açardım.

Sonsuz bir yalnızlık yaşıyordum, sonsuza dek onun anısıyla ziyafet çekmeye hazırdım, ama o burada, beni bir leke gibi silmeye niyetli. Aramızdakileri kısmen de olsa bilmesine rağmen.

Ne *olduğumuzu*.

Tarih tekerrür ediyor ve bu bende lanet olası dünyayı ikiye bölme isteği uyandırıyor. Yürek parçalayıcı bilmecenin cevaplarını bulma umuduyla onu kırıp açmak.

...

Onunla.

Daha derin bir ritim havayı dövüyor-

Halk çığlık atıyor ve bakışlarım aynı anda büyük bir Sabersythe'ın gökyüzünden doğrudan kubbeye doğru düşmesiyle kamçılanıyor.

Ağır çivili kuyruğuna bakılırsa bir geyik.

Kanatlarını açıyor ve bize sırtını dönerek yukarıdan ona saldıran ikinci bir Sabersythe'a doğru bakıyor; çenesini o kadar açmış ki dilinin arkasından fışkıran ateşin çalkantısını görebiliyorum.

Sikeyim.

Halk yere düşüyor, düzleşiyor. Bir ejderha alevi bulutu kubbeye dökülürken Raeve'i arkama atıyorum ve kanım başarısız olursa onu yakalamaya hazırlanıyorum.

Kırmızı alevler kalkanıma çarpıyor, volkanik ısı kanımı kaynatıyor, ta ki organlarımın lapa olduğuna emin olana kadar.

-

Canavar ısırıyor, havayı gıcırdatıyor ve gökyüzüne doğru bir kovalamacaya girdiklerinde ciğerlerime serin bir nefes doluyor - küçük canavar daha büyük olanı aylara yaklaştırmak için cezbediyor.

Dönüyorum, artık boş olan dans pistini tararken kalbim sıkışıyor, çığlık atan insanlar hala masaların altına eğiliyor ya da buz gibi heykellerin dibinde kümeleniyor. Raeve ortalıkta görünmüyordu.

Ortadan kaybolmuş gibi.

Bakışlarım iki buz sütunu arasındaki gölge levhaya kilitlendiğinde kalbim yeniden hızla atmaya başlıyor. Labirentin girişi.

Raeve köşeden bakıyor, bakışları geri çekilen ejderhaların üzerinde. Sanki onlardan *saklanıyormuş gibi*.

İçimde bir sıvı kaynaması gibi şiddetli bir şey yükseliyor alev, her hücreyi diken üstünde tutuyor.

Raeve saklanmaz. *Yapacak* bir şeyi olmadığı sürece.

saklan.

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerinin etrafındaki gerginliği inceliyorum, beyazlamış parmak eklemleri buzu ezici bir şekilde kavrayışına bir övgü, benim için tasarlanmamış bir şeye bir aynadan baktığımdan eminim. Ama şimdi gördüm.

Gördüm amına koyayım.

Gözleri büyüyor, yüzü soluyor. Topuklarının üzerinde dönmeden önce labirentin derinliklerine doğru ilerliyor ve başka bir ejderha alevinin gökyüzünü tutuşturmasından birkaç dakika önce koşarak gözden kayboluyor. Şüphelerimi doğruluyor.

Göğsümden soğuk ve pürüzlü bir şey kayıyor ve yukarıdaki aylara uzanan buz sütunlarının arasına sıkışmış ince yollardan oluşan bir karmaşanın içinden geçiyorum. Onun tereyağlı kokusunun soyut yolunu takip ediyorum.

Çıkmaz sokak olan keskin bir sola sapıyorum, elimi buz gibi duvarda sürüklüyorum, parmaklarımın ucunda onu içime çekiyorum. Sanki buraya koşarak girmiş, çıkış olmadığını anlayınca elini duvara vurmuş, sonra da geri dönüp diğer tarafa koşmuş gibi.

Bir ejderha alevi daha gökyüzünü tutuşturuyor, patikalar arasındaki yarıklardan aşağı süzülüyor, ışıltılı ısısıyla tenimi ısıtıyor - ışığın parıltısı buzu yanıyormuş gibi gösteriyor.

Ama sadece o değil.

Sütunlara çizilmiş görünmez rünlerin soluk kalıntıları *parlıyor*. Pişmiş toprak taşı buz gibi bir cazibeye bürüyen rünler.

Rünler sadece *ejderha alevi* sayesinde görülebiliyor.

Kaşlarımı çatarak yukarı bakıyorum ve yukarıda güreşen Sabersythes'leri izliyorum. Yine çok yakından süzülen mızrak başlı kuyrukları, hakimiyet için mücadele ederken kubbeyi yarma tehdidinde bulunuyor.

"Saklayacak bir şeyin mi var Ay Işını?"

Öfkeyle verdiği yanıt neredeyse anında geliyor, buz gibi bir esintiyle bana ulaşıyor. Sanki tam yanımda duruyormuş gibi. "Ne saçma bir varsayım."

Sesindeki gergin tınıyı özlemiyorum. Daha önce sadece bir *kez* duyduğum bir törpü.

Sırtımdaki weald'ın kapağını açtığımda

Hapishane hücresinde, kafasındaki onarılmış yarayı tutuşturmak için kullandığım Rygun'ın ejderha alevinin bir ampulünü ortaya çıkardı.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ellerimi boynumun arkasına geçirip sıkıca kavrıyorum. "O zaman neden kaçtın?"

Bir sessizlik ritmi.

Başka bir ateş

dökülmesi.

Kalbimde bir çatlak daha.

"*Beni avlamaktan* hoşlandığını sanıyordum."

Bu bir şaka olarak sunuluyor, ama ben bunun gerçekte ne olduğunu görüyorum:

Dikkat dağıtıcı.

"Yoksa bu bir yalan mıydı, Majesteleri?"

Hayır.

Elluin ormanda saklanırdı, şakacı sesleri ağaçların arasında yankılanırdı.

Onu kovalardım.

Yakalardım.

Onunla *seviş.*

Bu farklı. Artık bir şeyler sakladığından *eminim.*

-Duvarlarını göklere yükseltiyor.

Diğer taraf yalnızlaşıyor.

İlerliyorum, sağa sola bakıyorum, onun kokusuyla dolu havayı derin derin içime çekiyorum - solda daha güçlü buluyorum. "Yüz yirmi üç evre boyunca senin *ruhunu* avladım Raeve. Biraz bıkkınsam beni affet."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğim gibi," diye homurdanarak sis yığınlarının arasından ilerledim.

Aynen öyle.

Lanet olsun.

İşte bu.

"Göster kendini. Şimdi, Raeve. Yoksa bu sütunları yıkarım ve arkasına saklanacak hiçbir şeyin kalmaz." Duraklıyorum, elimi bir tanesine doğru uzatıyorum, göğsümde kayalar gibi oturan sağlam kelimelerin çarpışması. "Buz gibi görünebilirler ama seni temin ederim ki değiller. Onları bir anda toza dönüştürebilirim."

Sesim büyük olsa da, umutsuz ve umutlu bir yakarışla tizleşiyor.

Bir *yalvarış*.

Muhtemelen beni dizlerimin üzerinde hayal ediyor ve belki de bu beni rahatsız etmeli. Ama rahatsız etmiyor. Eğer bana izin verseydi sonsuza *kadar* ona bakardım.

"Tamam," diye fısıldıyor, çok
sessiz. Çok gürültülü.
Benim kalp Hitches itibaren a Kanca .
Umut, Yine de Ben
Onu yanlış duyduğumdan
eminim. "Tamam mı?"

"Önce gözlerini kapat."

Dört küçük kelime hiç bu kadar ağır
gelmemişti. Bu kadar *ezici*.

Göğsümün üzerinde dağlar gibi oturuyorlar.

Uzun, ıstırap dolu bir an boyunca gökyüzüne baktım, neredeyse tam tepemdeki aya baktım, Sabersythes'in loşta boğuşurken alevlerini üflemesini izledim. Benim ona karşı olduğum kadar onun da bana karşı savunmasız olabileceği bir gerçeklik diliyorum - hücredeki sözleri kulaklarımda rahatsız edici bir yankı.

Arkanı dönene kadar olmaz.

Slátra'nın yeniden parçalanışını izlemek, tam da o kadar sağlam bir şekle bürünmüşken dağılan parçaların göğsümde yarattığı kederi hissetmek gibi.

Ama benim umudum asla sönmeyecek bir alev. Söz konusu o olduğunda değil. Beni Loff'un dibine batırsa bile, yine de bir güneş gibi yanmaya devam eder.

Arkama yaslanıp başımı buza yaslıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Senin için kapandılar, Raeve..."

İyi ya da kötü, beklerken göğsümde küçük kanat çırpan şeyler dolaşıyor.

Kırık ya da bütün.

İstemek.

Sevgi dolu.

Onu duymadan önce varlığını hissediyorum, dudakları şakağıma değdiğinde kollarımdaki tüyler kalkıyor, o kadar hafif ki hayal ettiğimden neredeyse eminim. Ama sonra elleri sakalımın arasından geçerek başımı yana eğiyor.

Dudakları boynuma bastırıyor, göğsümün derinliklerinden çakıllı bir ses çıkarıyor - öpücük o kadar gerçek ki bunun bir rüya olmadığını biliyorum.

"Buradasın," diye mırıldanıyorum, içimi bir titreme sarıyor. Sanki bir hayaleti kemiklerimden çıkarıp serbest bırakmışım gibi, gerçekmiş gibi hissettiren rüyaların evreleri ve evreleri yüzünden sıkışmış olan göğsümdeki ağırlığın bir kısmını temizliyorum.

Hiç olmadılar.

"Bir tane daha," diye yalvarıyorum, bir sonraki öpücük kulağımın hemen altındaki noktaya konuyor.

Yanağım.

Ağzımın köşesi.

"Şimdi nereye?" diye soruyor, sesi kararsız. Hatta gergin.

Sanki dengesiz bir zeminde duruyormuş

gibi. "Göz kapaklarım."

Uyuduğumu sandığında onları öperdi. Yaşadığım onca evre boyunca özlediğim onca şey arasında en çok bunu özledim.

Nefes verişi kirpiklerimi gıdıklayacak kadar yaklaşmadan önce yutkunduğunu duyuyorum, dudakları önce sol kapağıma, sonra sağ kapağıma bastırıyor, sanki Yaratıcılar'dan gelen sıcak, yastık gibi bir hediye gibi.

Bir sonraki nefesim dizlerimden daha dengesiz.

Alevlerin bir başka darbesi tenimi ısıtıyor-

Kıpırdamadan duruyor ve ben onun kalbinin küt küt attığını duyuyorum, benim kalbimin de küt küt attığını hissediyorum.

Oh, saklanıyor ...

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve alev kesilmeden önce bile bana karşı yumuşuyor.

"Sözünüzü tutma konusunda oldukça iyisiniz, efendim."

"Bunu *mezara* kadar götüreceğim, Ay Işığı."

Yanaklarının bir gülümsemeyle şiştiğini hissediyorum,

alevleri duyuyorum-

Sabersythes çığlıklarını uzaklara fırlatıyor, kanatları bir yankıya dönüşüyor.

"Ona kadar say," diye fısıldıyor boynuma. "Sonra gel beni ayın altında bul."

Ne?

Elim beline dolanmak ve onu kendime çekmek için öne doğru fırlıyor, ancak *kendi* karnımın etrafına dolanıyor.

Midem bulanıyor, gözlerim açılıyor.

Her iki yöne de bakıyorum, ama gitmiş - geri çekildiğini gösteren bir sis girdabı bile yok.

"*Moonbeam*!"

Kafam sağa sola savrulurken isim duvarlara savrulan kayalar gibi çarpıyor.

"Saymıyorsun," diye uzaktan azarlıyor ve ben iç çekerek ellerimi yumruk yapıyorum. Onları serbest bırakıyorum. "Bunu zihninde mi yapıyorsun?"

"*İki,*" diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "*Dört-Altı-Sekiz*

-"

"Berbat bir tezgâhtarsın."

"-Ten." Sis yığınlarını tekmeleyerek ileri atılıyorum. "Bana bir şarkı söyle, Raeve. Bana kovalayabileceğim *gerçek* bir şey ver."

Lütfen.

Ben patika patika ilerlerken hiçbir şey yok, ama sonra onun sesi bana geliyor. Hem kesen hem de yatıştıran ipeksi notalarla kalbime dokunan bir melodi.

Duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerime çekiyorum - sanki sesi ruhumun ziyafet çekmek için oturduğu bir yemekmiş gibi.

İşte orada.

Halkın Rayne'in sesinden bahsettiğini duydum. O kadar güzel ki ağlamak istiyorsunuz. Clode'un kendi akıl sağlığınızı nasıl sorgulattığından.

Raeve'in her ikisinin bir karışımı olduğunu hayal ediyorum, neden oldukları acıya rağmen göğsümde değer verdiğim düğümler dikiyor.

Tek bir lirik emirle beni uçurumun kenarına getirebilir.

Atlamak için.

Kendi zihnimdeki bir haritayı takip eder gibi labirentte ilerliyorum; önce sola sonra sağa dönüyorum, tekrar sağa dönmeden önce pürüzlü bir patikada yarışıyorum. Bir tarafında oyulmuş bir açıklık olan yüksek bir buz sütununa geliyorum, oyuğa giriyorum ve kıvrımlı bir merdivenden yukarı çıkıyorum, her dönüş beni onun unutulmaz melodisine yaklaştırıyor. Bir zamanlar Slátra'nın kulübesinin dışında ağlarken bana söylediği şarkının aynısı.

Direğin, iç içe geçmiş bir Moonplume'u destekleyecek kadar büyük olan düzleştirilmiş tepesine, doğrudan parlak bir ayın altına daldım. Neredeyse ışık ipliklerine dokunacak kadar auroraya yakındım.

"Benimle yatmak mı?"

Raeve'e bakıyorum, sırtüstü yatmış, bakışları tepesindeki aya sabitlenmiş, saçları çözülmüş ve kıvrımlı dalgalar halinde etrafına savrulmuş. Maskesi bir kenara fırlatılmış, elbisesi çoğunlukla buzun üzerine serpiştirilmiş kurdelelerden oluşuyor, soluk tenine daha az yakışıyor, sanki gökten düşüp buraya inmiş gibi.

Gördüğümde kalbim ağrıyor. *Düşünce*.

Boğazımı temizleyerek tacımı kaldırdım ve taş yanında onu Maske, sonra yap olarak o sordu, yerleştirmek

Onun yanında, kollarım iki yanımda, kubbenin bozucu örtüsüyle görünümü değişen ayı inceliyorum.

Genellikle siyah ve dikenli. Şimdi gümüş ve pürüzsüz.

"Bu ayı seviyorum," diye fısıldıyor ve ardından uzun bir duraksıyor. "Gore'da penceremden görebildiğim küçük ve tuhaf olanla aynı renk ve boyutta."

Sırtımdakinin aynısı.

Yutkunuyorum, aramızdaki sessizlik kendi kederli nabzını büyütüyor. "Neden hoşuna gittiğini söylememi ister misin?"

"Hayır."

Tabii ki hayır.

Sağ tarafımdaki hareketi fark edince kaşlarımı çatıyorum ve üstüme yuvarlanıyor. Sırtını göğsüme dayayarak aşağı uzanıyor, kollarımı kavrıyor ve şimdi kendisi için inşa ettiği bir kucakta bağlı olan vücudunun etrafında örüyor.

Nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Göz kırpmayı. *Düşünmeyi*.

Gözlerimi kapatıyorum, beni tehdit eden ilmiği geçip konuşuyorum.

Beni boğmak. "Bu acıtıyor, Raeve ..."

"Bunu istemiyorum," diye mırıldanıyor ve kolları benimkileri sıkıca kavrıyor, yanmayı dindiremeyen bir rahatlık gibi. "Ben istedim-"

"Ne istediğini biliyorum. Ama sahip olmadığımız bir şeye sahipmişiz gibi davranmaktan hiç keyif almıyorum."

"Rol yapmaktan *başka bir* şey yapamıyorum..." "Birini kaybettiğin için mi?"

Kollarımda kaskatı kesildi.

Bu sefer tutuşumu sıkılaştıran ben oluyorum, vücutlarımız birleşene kadar onu sıkmak istiyorum.

Uzun bir duraksamadan sonra nihayet fısıldıyor, neredeyse duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle, "Evet."

Kalbim parçalanıyor, onun yıkıcı geçmişinin bilgisi göğsümde bir kurşun yığını gibi oturuyor. Acımasız,

yükleyici

Parmaklarımın arasından tekrar kayıp gitmeden önce halihazırda taşıdığı kederin üzerine bir şey daha eklemekten nefret ediyorum.

Ama gerekli bir zalimlik.

Geleceği hakkında gerçeklere dayalı adil bir karar verebilmesi gerekiyor. Arkasında yaşadığı bu sis perdesine değil.

Doğru anı seçmek için daha fazla zamanım olur diye düşünmüştüm. Ayın ortaya çıkışı çok kötü gittiğinden beri onun meraklanmasını ve cevapları aramasını bekledim.

Şimdi gerçeği görüyorum.

Geçmişinin ağırlığını hissediyor, yoksa bu kadar aşırı önlemlere başvurmazdı. Merakını zehirliyor, filizlenmesine izin vermiyor.

Yani sonsuza kadar yalnız kalmayı tercih ederdi. Yalnız ve

mutlu bir naiflik.

Ne yazık ki onun için, kaçmayı reddettiğim bir sorumluluğum var.

"Ejderhaları kıskanıyorum Kaan. Ölüme çok güzel tapıyorlar. Biz sadece... *kaybediyoruz*. Geriye hayaletlerden ve yara gibi hissettiren anılardan başka bir şey kalmıyor."

Sesinin gırtlaktan gelen boğukluğu beni gözlerimi kapalı tutmaya zorluyor. Raeve izlendiğinde kırılmaz. Her şeyi bastırır, yokmuş gibi davranır. Ve şu anda... numara yapmıyor.

Hem de hiç.

"Hiç ölülerin geri gelmesini dilediniz mi? Kısacık bir an için bile olsa onları kollarınızda hissedebilmeyi? Onlara sizin için ne kadar önemli olduklarını söyleyebilmeyi?"

"Evet."

Yüz evre boyunca Slátra'nın ayına baktım ve Elluin'i bana geri getirmesini diledim. Yaratıcılara da yalvardım.

Sadece başka bir gamzeli gülümseme. Başka bir dokunuş.

Göz kapaklarıma bir öpücük daha.

Herhangi bir şey.

Titreyen bir nefes bırakıyor. "Geri dönmedim-gerçekten dönmedim. Her ne kadar öyle olmak istesem de... o."

Onunla.

Elluin.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek elimi kaldırıyor.

Gözlerimi açıyorum. Üstümüzde asılı duran yuvarlak mezarlığın şeklini çizmek için parmaklarımızı kullanışını, Moonplume'un kanatlarının eğimini izleyişini izliyorum.

"Bu an ya boşa harcadığımız ya da değerini bildiğimiz bir armağan, ama ben her iki durumda da şükrediyorum. Burada geçirdiğim zaman için. Sonunda *yaşamanın* ne demek olduğunu öğrendim ve bunu asla unutmayacağım Kaan."

Elimi tekrar aşağı çekip bir fincanın içine sokarken ve yüzünü elime yaslarken vücudumdaki her hücre hareketsiz kalıyor.

Tıpkı daha önce pek çok kez yaptığı gibi...

"*Asla.*"

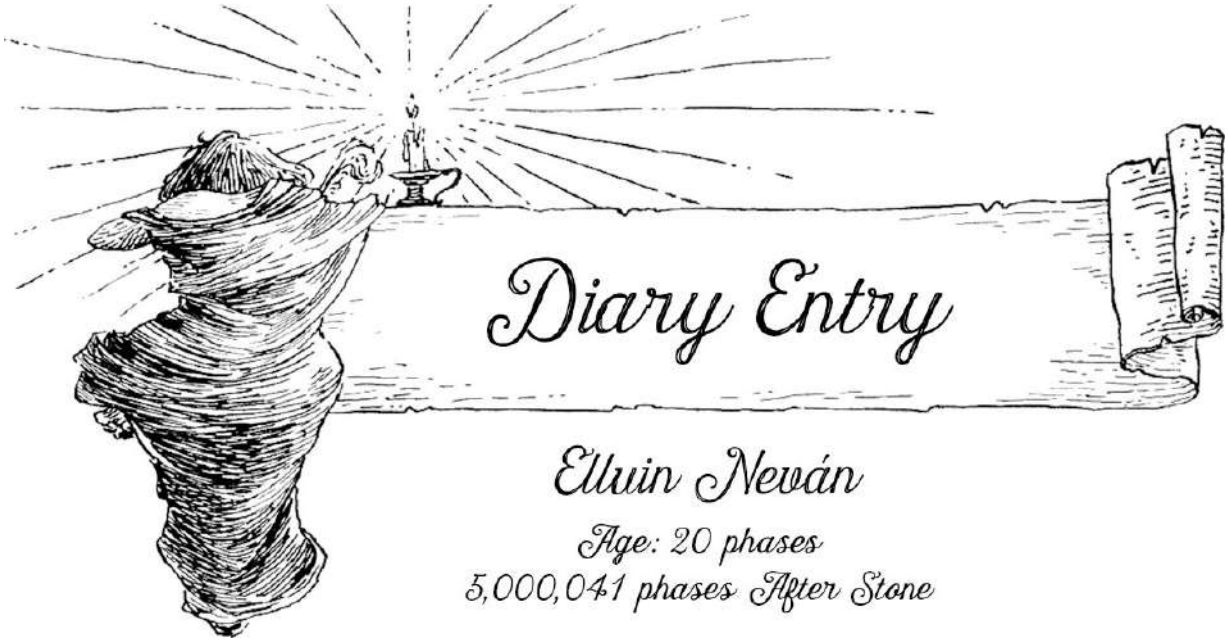
Sakinliğim bozuldu.

Maskemi çıkarıp yüzünün yan tarafını yakalayarak başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. Nefesi kesiliyor; gözleri irileşmiş ve donuklaşmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış.

Bakışlarında o kadar cesur bir şok var ki, dünyaya geri döndüğünden beri ilk kez *gerçek* onu görüyormuşum gibi hissediyorum. Sadece Elluin değil. Sadece Raeve değil.

İkisinin güzel, yıkıcı bir karışımı.

Boğazımdan acı dolu bir inilti yükseliyor ve dudaklarını ezici bir öpücükle kavrıyorum, sonunda beni uçurumun kenarına sürüklediği uçurumdan atlarken dudaklarında gözyaşlarının tadını alıyorum.

Taş burada mutlu, sanki Kaan bizim yerimizi yapmak için klifi oymadan önce Bulder'den izin istemiş gibi. Sanki Bulder memnuniyetle boyun eğmiş gibi.

Burayı seviyorum. Burada olmak... evden uzaktaki küçük bir ev gibi hissettiriyor.

Her uykuda, Kaan benim için çalmadan önce birlikte ziyafet çekiyoruz ve ben ona Gölge'yi söylüyorum. Rüzgarı, suyu, toprağı ve alevleri.

Benim güzel şehit ailemin.

Sonra kendi elleriyle oyduğu geniş paletimizin üzerinde, birbirimizin kollarında uyuyakalana kadar benimle sevişiyor.

Bir balonun içindeyiz. Öyle olduğumuzu biliyorum. Dünyanın geri kalanı bizim özel yerimizde önemli değil.

Burada bize dokunamaz.

Son uykusunda Kaan dizlerinin üzerine çöktü, kolyesini çıkardı ve bana verdi. Ona málmr dedi ve Ahra'nın ölçeğini almak için Gondragh'a kadar gittiğini söyledi.

-Büyük Gümüş Sabersythe'ın soluk yarısını yapmak için. Ahra'nın ona bir rüyada geldiğini ve

Eğer onun kulübesinden bir ölçek alamazsa, paylaştığımız sevgiyi hak etmediği mesajını aldı. Henüz gerçekleşmemiş olan en büyük zorluklarımızla yüzleşecek güce sahip olamayacağını.

Ama başardı. Hayatta kaldı.

Bu yüzden bu málmr'a ve hizmet ettiği umuda sarılıyorum, paletimizin çarşaflarına veya özel yerimize dolanmadığımız zamanlarda bile sevgimi ona döküyorum. Ona tutunuyorum ve Yaratıcılara kalbimin her atışında bu sevgiye sahip olmamıza izin vermeleri için yalvarıyorum. En çok da Kaan'ı güvende tutmaları için yalvarıyorum.

Yaşamak.

Nefes

alıyorum.

Şimdiden çok şey kaybettim. Onu da kaybetme düşüncesi ...

Bükülüyor.

Raeve

CHAPTER 77

Açatırtı sesi beni zihnime yağ gibi kayan bir uykudan dürtüyor. Öyle derin ve sessiz bir uyku ki bedenim taş gibi.

Gökyüzü deliğini kapatan cama vuran yağmurun şıpırtısıyla sükûnet bulup farkındalığa doğru yol alıyorum. İnleyerek, yüzümün yan tarafını kavrayan nasırlı sıcaklığa daha da sokuluyorum, belimi saran yoğun bir ağırlık beni rahatlatıyor.

Tanıdık.

Bir başka çatırtı havayı yarıyor, göz kapaklarımın arkasını tutuşturan bir ışık parlaması. Ağırlık hareket ediyor, bir el kaburgalarımın üzerinde kayıyor, beni nefes alan, nabız pompalayan sıcaklığın katı duvarına yaklaştırıyor ...

Hâlâ burada.

Gözlerimi açıyorum, nefesim kesiliyor. Çok sevdiğim kubbeli odaya bakıyorum, yuvarlak duvarların her tarafına oyulmuş ejderhalar donuk, fırtınalı ışıkta zar zor görülebiliyor.

Kulağıma gürleyen bir nefes üflüyor, omurgamın tabanından ayak parmaklarımın ucuna kadar bir ürperti yayılıyor

bunun bir rüya olmadığı sonucuna varıyorum. Göğsümü sıkan bir anı da değil.

Kavisli omurgama baskı yapan muazzam varlık

... Kaslı bacaklar benimkilere dolandı ... Sıcak nefes etime değdi ...

Kalbim çalışıyor.

Gerçek. Hepsi gerçek.

Ciğerlerimi krema ve erimiş taş kokusuyla dolu havayla dolduruyorum. Yavaşça nefes verirken, içki kokan anılarımı gözden geçiriyorum ve sütun tepesindeki öpüşmemizi hatırlıyorum. Ay ışığının aydınlattığı dips ve burguların alacakaranlık bir karmaşası. Göğüs ağrıtıcı kahkahalar. Moonplume's Breath'in keskin tadı dudaklarıma çarptı.

Yağan yağmuru, Kaan'ın elini tuttuğumu ve onu kordon boyunca çektiğimi hatırlıyorum. Sahil.

Ormandan geçip merdivenlerden yukarı çıkacağız.

Uyku vardiyam için giyinirken bana istemediğim mahremiyeti sağladığını hatırlıyorum. Çarşafların arasına girdiğimi, sonra da Elluin'le yaptığı gibi yanıma sokulup uyuyana kadar bana sarılmasını içtenlikle *dilediğimi* hatırlıyorum - iyi kazanılmış Skripi kaldıracımın saksısından koparılmış bir çiçek gibi göğsümden çekildiğini hissediyordum. Çünkü içki, kahkaha ve aşk beni aptala çeviriyor.

Kaan'ın elinden kurtardığı demir kelepçeyi Loff'a fırlattığım gibi, olasılıkla ilgili dileğimi de pencereden dışarı fırlattığımı fark edince inlememek için çaba sarf ediyorum.

Geçmişi görmek falan. Yine de kaburgalarımın altında gerçek bir pişmanlık parıltısı bulmak benim için zor. Parmaklarını saçlarımda gezdirip sakinleştirici melodimi mırıldanırken dalıp gittiğimi hatırlayınca değil.

Her ne kadar ...

Zihnim hafızamın en belirsiz parçasına kilitlendi. Bilinçsizlik beni pençelerken kulağıma gelen sesine. Bilmem gereken acı bir gerçekle ilgili bir şey mi?

Yaratıcılar.

Bunu istemiyorum.

Bir başka şimşek çakması odayı statik enerjiyle dolduruyor ve kollarımın arkasındaki tüyleri diken diken ediyor.

Kaan inleyerek yer değiştiriyor ve ben de fırsattan istifade yüzüm ona dönük olana kadar onun kucağında çalkalanıyorum, uyuyan yüzünü gördüğümde nefesim kesiliyor. Anında pişman olup sürünerek çıkmam ve arkama bakmadan gitmem gerektiğini fark ediyorum.

Siyah saçları eğri büğrü, topuzları gevşek, alnına bir çizgi halinde öpücükler kondurmak istediğim dallar serpiştirilmiş.

Elimi kaldırıp parmaklarımı onun biçimli dudaklarının üzerinde dans ettiriyorum,

dokunuyormuş gibi yapıyordum. Parmaklarımı sakalından geçirir gibi yapıp uzun siyah kirpiklerini okşuyorum.

Cezalandırılmak için enayi, bakışlarım daha da aşağıya iniyor. Gömleksiz, vücudu yanıp sönen ışıkta çok cesur,

Yuvarlak kaslarını, sayılamayacak kadar çok soluk yara iziyle kesilmiş bir sanat eserine dönüştürüyordu. Sertçe yontulmuş.

Çiğ.

Çok güzel.

Kraterde başımdan yaralanıp neredeyse ölmek üzere olduğumdan beri yaşadığım bazı anıları düşünüyorum ve kaşlarımı çatıyorum...

Hiçbirinde bu kadar yara iziyle kaplı değildi.

Ayrı kaldığımız süre içinde aldığı bazı yaralardan kurtulduğunu hayal etmek zor, göğsümdeki o taş gibi organ, bağırsağında bir delik olan bir koltukta kıvrılmış, sert ve cansız olduğunu düşündükçe sıkışıyor.

Solgun.

Yanında uyanma, onu sıcak tutmak için ona sarılma, ama öyle olmadığını görme düşüncesiyle. Küçük kar mağaramız kadar soğuktu ve gözleri hiç kapanmamıştı. Tamamen açıklar ve onu ne kadar sarsarsam sarsayım gözlerini kırpmıyorlar.

Bağır ona.

Yalvar ona.

Tıpkı Fallon'a yalvardığım gibi.

Bunu yapamam. Başka birini kaybedemem.

Tam da bu yüzden buradan siktir olup gitmem gerekiyor. Şimdi.

Kirpiklerine tekrar bakıyorum, kendimi öne eğilip ikisini de öperken hayal ediyorum - yumuşak ve yavaş. Burnumu onun boynuna soktuğumu ve ciğerlerimi onun kokusuyla doldurduğumu hayal ediyorum. Kendimi alnımı onunkine bastırırken, Elluin'in varlığının her zerresinde hissettiğini bildiğim üç kelimeyi söylerken, yanağına son bir öpücük kondururken hayal ediyorum-

Hadi, Raeve.

Bakışlarımı ondan ayırıp kolunu yana kaydırıp doğrulduğumda kalbim acı veren bir ağrıyla çarpıyor. İçime kapanıyorum ve bu geçmiş uykuyu tekrar, tekrar ve tekrar yaşamak istememe neden olabilecek tüm sıcak, parlak katmanların güzel anısını sıyırmaya başlıyorum.

Sonsuza kadar.

Kaan'ın kolu ortama dolanıyor ve beni şu ana geri döndürüyor. Bir güç dalgasıyla göğsüne doğru çekiliyorum, kucağına bağlanıyorum.

"*Wh-*"

"Aurora hâlâ çiçek açıyor," diye mırıldanıyor boynumun dibine doğru, sesi uykunun sersemletici kırıntılarıyla çakıllı.

Kaşlarımı çatmama rağmen bedenim onun şekline boyun eğiyor, sanki birbirimize uymak için yaratılmışız gibi.

Birlikte hareket edin.

Birlikte *düşelim*.

"Bunu bilemezsin," diye alay ediyorum ve bir şimşek daha odayı tutuşturuyor.

"Öyle," diyor, sanki tekrar uykuya dalmaya niyetliymiş gibi etrafıma yerleşerek. "Bulutlar yüzünden bunu anlayamazsın."

İç çekiyorum.

Bana bir sürü saçmalık gibi geliyor. Zevki uzatmak ve acı verici kısmı ertelemek için mükemmel bir bahane. Ama bunu kim bilir ne kadar zamandır yapıyorum ve tek yaptığı beni erkekle birlikte bu büyük, rahat paletin üzerine oturtmak, onun ellerine sokulmak oldu. Asla devam ettiremeyeceğim bir aşka düşkünlük.

Bu çok acımasızca.

Ben acımasızım.

"Gitmem gerek Kaan."

"Niyetinin açıkça farkındayım Raeve. Ama sen uykuya dalmadan önce de söylediğim gibi, önce ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Kıpırdamadan duruyorum, içimden küfrediyorum.

Unuttuğunu ummuştum.

Yüzünü boynumdan kaldırıyor, sonra başımı ona bakmam için yeterince eğiyor, ciddi bakışlarının cızırtısı altında eziliyorum. "Bunu ya şimdi yapabiliriz ya da bir süre daha rol yapmaya devam edebiliriz. Seçim senin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki ya bahsettiğin bu *konuşmayı* yapmak istemiyorsam? Hiç mi?"

Omuz silkiyor. "O zaman Dhomm'dan çıkarken beni öldürmek zorunda kalacaksın. Bu kadar basit. Aksi takdirde, sen geçmişinle yüzleşmeye hazır olduğuna karar verene kadar sonsuza dek peşinde olacağım."

Fiziksel olarak geri çekiliyorum, sanki bana bir bıçak saplamış ve hayati bir organımı kıl payı ıskalamış gibi. "Korkunçsun."

Gülümsemesi yumuşak. Nazik, hatta.

"Ben seni *seven* korkunç bir erkeğim, Raeve. Benim için en iyisi olmasa bile senin için en iyisini isteyen." Gülümsemesi düşüyor, gözleri kararıyor ve sanki dilindeki kelimelerle boğuşuyormuş gibi duraklıyor. "Ani dönüşünden etkilenecek *başkaları da* var. Özellikle biri. Gerçeği bilmen gerekiyor."

Ağzımı açıp kapatıyorum, bakışlarındaki sertlikle sarsılıyorum. Boltanik Ovalar'daki kraterde Rygun'ın sırtından aşağı atladığında gözlerinde gördüğüm sertliğin aynısını.

Diğeri her kimse, onlar için bir kafa keseceğine yarı yarıya ikna oldum. Yani bu *konuşmayı* yapmadan buradan çıkmayacağım. Özellikle de uykumun ortasında sarılıp ninni söylemek için elimdeki kozu bir kenara attığımdan beri.

Kimim ben? Geçmişten gelen bir doz sevgi beni yumuşak, yumuşacık ve *aptalca bir* şeye dönüştürdü.

"Bundan hoşlanmadım."

"İstemediğini biliyorum," diye mırıldanıyor, uzanıp bir tutam saçı kırpılmış kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Büyüme sancılarına *sancı* denmesinin bir sebebi var."

Bu da hoşuma gitmiyor. Yeterince *acı çektim*. Aslında biraz bıktım.

"Peki ne olacak Ayışığı? Dinleme modunda mısın?"

Kesinlikle olmaz.

Bana gökyüzünü şekillendirmişim gibi bakan erkekle biraz daha mutlu bir hayal kurmak mı, yoksa dikenli geçmişim hakkında muhtemelen inşa ettiğinden daha fazla kıracak bir konuşma mı?

Yarışma bile değil.

"Söyle bana," diyorum, bir bulutun içinden düşer gibi şehvet dolu yanılsamamıza geri dönerek, "Aurora doğmadan önce uyandığımızda bu odada ne tür... *şeyler* yapardık?"

Kaan etrafımda yumuşuyor, gözleri alev alev yanarken göğsünde boğuk bir ses yükseliyor. "Bu uyku alanında bizi rüyanda görmedin mi?"

Evet.

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi? Çünkü Bhoggith kubbesinde dört kadeh içip dans pistinde gümbür gümbür dans ederken aksini söylemiştin."

Yanaklarım ısındı.

Tabii ki yaptım.

Parmaklarını pijamamın askısından geçirip omzumdan aşağı sarkıtıyor, köprücük kemiğime öpücükler konduruyor ve duyularımı harekete geçiriyor.

Vücudumu gevşetiyorum.

"Söyle bana, Raeve ..." Boynuma yumuşak bir öpücük daha kondurdu, sonraki sözleri kulağıma doğru gürledi. "Rüyalarında seni nasıl becerdim?"

Raeve

CHAPTER 78

W Bacaklarımın arasında kol suyu birikiyor.

I nibble benim alt dudak olarak benim Zihin Gördüğüm canlı anılara doğru tüneller ...

Yaşadım.

Birlikte çarşafların arasında yuvarlanıp güldüğümüz anılar.

Sevgi dolu.

Vücudumu ancak kalpler tutkuyla çarpıştığında var olabilecek bir zevk uçurumuna doğru çalıştırdığına dair anılar. Rüyamda görene kadar mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şey.

Gitmeyi bu kadar zor bulmamın nedenlerinden biri, aynı zamanda beni bunu yapmak için eşit derecede çaresiz kılıyor - beni iki şekilde parçalanmış bırakıyor. Hiç hareket edememek.

Ve işte buradayız.

Ben, Kaan'ın atmosferinden kopmaya çalışan tılsımlı bir ejderha gibiyim. Ve o-

Onu.

Sikeyim.

Neredeyse bu erkeğin boğazını keseceğimi düşünmek beni iliklerime kadar sarsıyor.

Kaan kayışı kolumdan aşağı doğru çekerek ağrıyan göğsümü serbest bırakıyor, başparmağı sertleşmiş meme ucumun tepesini okşuyor. "Sert mi oynadık yoksa nazik mi?"

Parmakları siyah uyku kıyafetimin büzgülü ipeğinde kayarak göbeğimin üzerinde gezinirken boynuma bir öpücük daha konduruyor.

"Seni ıslatana, titretene ve aklın başından gidene, seni almam için çığlık atana kadar seni kızdırdım mı?"

Boynumu ısırıyor ve ben sarsılıyorum.

Evet, Kaan. Rüyalarımda senin için çığlık attım. Adın dudaklarımda hala sıcakken uyandım, elinin hatırasıyla titreşerek ...

Tam da ihtiyacım olan yerde.

Kıçımı şişen şaftına bastırıyorum, kalçamın üzerinde kayan dokunuşu için macun, daha aşağıya daldırıyorum.

Aşağıya.

Yavaşça yuvarlanıyorum ve sağ bacağımı kaldırıyorum, elbisemin etekleri kalçalarımdan yukarı kayıyor. Biraz daha toparlıyor ve beni tamamen çıplak bırakıyor.

"Seni sertleştirdim mi?" diye yalvarıyor, parmaklarını dikiş yerimde gezdiriyor, beni ayırıyor, zonklayan giriş yerimin etrafında dönüyor.

Tekrar.

Tekrar.

Boynumu öperken iki parmağı o hassas sinir yumrusunu çevreliyor ve beni bir düğüm haline getiriyor. "Derin ve yavaş mıydı?"

"Yukarıdakilerin hepsi," diye törpülüyorum ve kaygan, çırpınan göbeğime doğru iterken göğsünü yoğun bir gümbürtü sarsıyor-

Zevk içimde dalgalanıyor, beni ürpertiyor.

Telaşsız bir hamle daha yapıyorum ve bacaklarımı açıyorum, tıpkı rüyamda yaptığım gibi elimi kolundan aşağıya indiriyorum. Kullanmak

Kendi parmaklarımla onu ağrıyan sıcaklığımın daha da derinlerine bastırarak aynı açlık ritmiyle gıcırdatıyorum.

Kulağımın kabuğunu ısırıyor, sonra yıkıcı bir şefkatle öpüyor.

Sabit bir ritimle sallanıyorum, elini kalçalarımın arasında tutuyor, etimi açlıktan şişmiş bir sıcaklıkla kızarmaya ikna ediyorum.

Islak.

İstiyorum.

Boynumun yan tarafına bir öpücük daha kondurunca göğüslerim karıncalanıyor. Göbeğimi geçti.

Çekirdeğime kadar.

Tüm ince bağlarım sızlıyor ve geriliyor ve vücudum parmaklarının dolgunluğundan aldığım zevki artırarak yuvarlanışını derinleştiriyor.

Boynumu tekrar öpmesi için sessizce başımı eğiyorum, o hassas teni böylesine doymak bilmez bir güvenle yaladığında inliyorum. Dilinin aynı şeyi *başka bir yerde* yaptığını hayal ediyorum.

Göbek deliğimin altındaki her sinir ucu karıncalanmaya başlıyor, konuşamayana kadar şiddetleniyor.

Düşünemiyor
um. Nefes
alamıyorum.

Boynuma bir öpücük daha konduruyor ve vücudumdaki her kas şiddetli, açgözlü bir şiddetle kasılıyor. Serbest kalışım bir kaya kayması gibi içimden geçerek beni dalga dalga patlayıcı bir zevkle sıçratıyor.

Parmaklarını nazikçe geri çekiyor ve kulağımın altındaki o noktaya öpücükler kondururken hassas sinir sarmalımı ovuştururken boğazımdan bir inilti yükseliyor - beni sarıyor.

Beni çözüyor.

Nabzım atmaya devam ediyor, Kaan'ın alçak, tatmin edici hırıltısı içimi ürpertiyor ve başımı sallayarak gülüyorum. O kadar yüksek ki bulutların arasında dans ediyormuşum gibi hissediyorum.

Keşke sonsuza dek bu hayali varoluşta yaşayabilseydim. Burada her şey *iyi* hissettiriyor. Sağlıklı ve mutlu.

Ücretsiz.

Ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor ve azalan boşalmama rağmen kalçalarımın arasına bir *zonklama* daha gönderiyor.

Dikkatim arka tarafıma bastırdığı sertliğine odaklanıyor, dilimin altındaki kaslar karıncalanıyor...

Kollarından sıyrılıyorum ve pantolonunun kopçasına uzanıp düğmeyi açtığımda gözleri parlıyor.

Onları aşağı çekiyorum.

Onları bir kenara fırlatıp üzerine çıkıyorum, açgözlü bakışlarım vücudunu tarıyor. İpeksi çarşafların arasına dolanmış bir sanat eseri gibi, erkekliği göbeğine dayanmış, ucu neredeyse göbek deliğiyle buluşuyor.

Uzanıp yüzümü kavrıyor, o küçük, orantısız konutta yaptığı gibi bana bakıyor. Sanki benim için düşen bir ayı yakalıyormuş gibi. Sadece bu sefer sürtünmüyor, çünkü anıları çamurdan şekillendiriyoruz. Bir sonraki sağanak yağmurda yıkanıp gidebilecek bir şey.

Sanki kurtuluşummuş gibi o bakışın içine giriyorum, eline sokuluyorum.

Biraz daha yaklaştır.

İnliyor, kaşları çatılıyor. "Sen muhteşemsin." Kalbim küt küt atıyor.

Kelimeler. ..

Gözlerindeki bakış.

Yüzümü tutuş şekli...

Onunla sonsuza kadar eğlenebilir ve hayret etmeyi asla bırakamazdım. Elluin'i uzaklaştıran şeyin *acı verdiğine dair* daha fazla kanıt.

Kaşlarımı kaldırıyorum; havayı yumuşatmak için acınası bir çaba. "Önyargılısınız efendim. Ve belki de sizi birden fazla kez neredeyse delik deşik ettiğim gerçeğini unutuyorsunuz."

"Hayır. Ben *takıntılıyım,*" diye homurdanıyor, diğer elini yüzüme doluyor ve beni öne doğru çekiyor.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve ben onun katı uzunluğuna karşı öğütürken, o doyumsuz zonklamayı yeniden canlandırırken onun gırtlaktan gelen seslerini yutuyorum. Parmakları, dokunuşuyla kıvrılan omurgamdan aşağıya doğru tüyler ürpertiyor, sert elleri kalçalarımı kavrıyor ve beni daha derine yuvarlanmaya teşvik ediyor.

Daha sert.

Öpüşmemizi keserek, çakıllı inlemelerinin sesiyle boğazının sütununa daha fazla biber sürüyorum, dudaklarımın tenine yaptığı her durgun baskının tadını bir yudum hayat gibi çıkarıyorum. Göğsündeki yara izlerinin her birinin üzerine daha fazlasını yerleştiriyorum.

Kaburgalarının yanından.

Ağzımla acısının haritasını çıkarıyorum - her yavaş, şefkatli öpücüğün şiddet dolu geçmişinin bir kısmını emdiğini hayal ediyorum - karın kaslarından aşağı iniyorum, göbeğini geçiyorum, kalın, sert sikini elime alıyorum.

Ağzım sulanıyor, göbeğim onun benim için ne kadar sert olduğunu hissediyor.

Ne kadar hazır ve istekli. Kirpiklerim havalanıyor.

Volkanik bakışlarını tutuyorum ve dilimi kadifemsi tabana doğru düzleştiriyorum, sonra ucuna kadar sürüklüyorum, şişkin damarlardan oluşan bir ağdan geçiyorum. Dilim yarıktan damlayan tuzlu prekum damlasını yalayarak kenarından geçerken kalçaları kıpırdıyor.

Tıslıyor, sarsılıyor.

Dudaklarımı şişmiş ucun etrafına doluyorum ve alçalıyorum, boğazımı açıyorum, onu nefes alamayacağım kadar derine çekiyorum - elim hala kalın tabana sarılı. Geri çekildiğimde vücudu yine sarsılıyor, dudaklarımı sıkı tutarak tepesini koparıyorum ve gözlerinin içine bir bakış daha atıyorum.

Bana bakışıyla nabzım dağılıyor. Havayla beslenen, açlıktan ölmek üzere olan ve şimdi krallar ve kraliçeler için

verilen bir ziyafetin önüne oturmuş bir erkek gibi.

Gülümsüyorum. Onu tekrar ağzıma alıyorum. Gerginleşip titreyene, içimi sıvı bir tatminle dolduran keskin nefesler tıslayana, kalçaları benimle buluşmak için yükselene kadar aşağı yukarı kayıyorum. O kadar kalın ve sertleşene kadar.

Saçlarımı yumrukluyor ve ağzımdan kurtulana kadar beni nazikçe geri çekiyor, beni acımasız bir yoğunlukla izlerken boynum geriliyor.

Bakışlarındaki bir şey değişti, anlamadığım bir iddiayla desteklendi.

Kaşlarımı çatıyorum ve odadaki yoğun gerilimi fark etmem bir anımı alıyor. Enerjisinin sıcak ve eğlenceli halden sert ve ciddi bir hale dönüştüğünü.

Bu düşünceyi çözmeye vakit bulamadan elini gevşetiyor ve beni sırtüstü çeviriyor -şimdi açılmış bacaklarımın arasında diz çökmüş, vahşi bir siluet gibi üzerimde tepiniyor.

Hava sertleşir.

"Neden beni durdurdun-"

Bir şimşek daha çakıyor ve kalçalarımı kavrıyor, beni o kadar genişletiyor ki saklanacak yerim kalmıyor. "Bir karar verdim," diye homurdanıyor, elini karnımın alt kısmına doğru uzatıyor, başparmağının ucu şişmiş klitorisimin üzerinde yavaş ve yıkıcı daireler çiziyor.

Kalçalarım titriyor ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, o beni bir enstrüman gibi çalarken içimde zevk tınıları dolaşıyor. "Senin için iyi..."

Şu anda düşünebildiği gerçeği beni aşıyor. Cidden, *onun için* iyi.

Parmaklarını içime sokuyor, kıvırıyor, sürtüyor. Dizlerimi titreten bir coşkuyla beni çarpan derin, hassas bir sinir parçası.

Ürkütücü bir hisle feryat ediyorum.

Sikeyim.

Neydi o?

O vuruşlar ohassas nokta Tekrar, Tekrar, *tekrar-* sarma Ben Yani sıkı I olabilir zor

Nefes al."Sen değil

Beni siliyor," diye gürlüyor, klitorisimi daha hızlı parmaklıyor.

Daha hızlı.

"Yine mi bu?" diye inliyorum ama kelimeler istediğim etkiyi yaratmıyor, parmakları beni öyle ustalıkla çalıştırıyor ki zihnim gübreye dönüşüyor. Kötü kararların filizlendiği türden.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diye köpek dişlerini göstererek mahmuzluyor. "Anlaşmalarını sikeyim."

"Hayır, Raeve. *Seninkini* sikeyim," diye homurdanarak bir parmağını daha içeri itiyor.

Beni geriyor.

"Yüzden fazla evreyi senin ölümünün ağırlığı altında ezilerek, kendimi harap ederek, acıyı kalbimden atmaya çalışarak geçirdim. *Seni* aklımdan *çıkarmanın* ne kadar kolay olacağını biliyor musun?"

Beni tamamen pompalarken inliyorum, vücudum onun bakımları için şarkı söylüyor, ıslak sesler odayı dolduruyor.

"Ama yapmadım, çünkü ben *korkak* değilim."

Hırlıyorum, dişlerimi ona geçirmek için doğruluyorum, beni tekrar tam olarak ittiğinde zevk dolu bir iniltiyle paletin üzerine geri düşüyorum.

"Seni bir korkak olarak görmüyorum." "Konuşmayı kes. Her şeyi mahvediyorsun." "*Hayır*." Başka bir hamle.

Bir tane daha.

"Bu sefer bana bir sırmışım gibi davranamayacaksın," diye homurdanıyor ve başparmağıyla klitorisimi tıngırdatıyor.

Zevkim doruğa çıkmaya başlıyor, güçlü bir dalga yükseliyor- "Ben senin sırrın değilim. Ben senin *gerçeğinim*."

Parmaklarını serbest bırakır, doruk noktasını daha önce çözer.

kıvrılma şansı var.

Bağırıyorum, sesim muhtaç bir iniltiye dönüşüyor ve ayağımı geri çekip onu alaycı bir pislik olduğu için göğsünden itiyorum.

Önce dizimi, sonra diğer dizimi yakalıyor, açılmış bacaklarımı palete sabitliyor, gözleri parlayan fırtınada gölgelenmiş korlar gibi parlıyor. "Atmosferine giren her şeye saldırmayı seven vahşi bir yaratık olduğunu biliyorum ama ben de sana saldırmaya başlamadan önce alabileceğim çok fazla darbe var. Bir zamanlar seni dinledim. Beni uzaklaştırmana izin verdim. Sonra *öldün*. O yüzden hayır," diye homurdanıyor, "anlaşmanı kabul etmiyorum. Ama sana sadece senin bencil kaprislerinin değil, *tüm* tarafların yararına olacak yeni bir anlaşma önereceğim."

"*Ben kendim değilim-*" Başını kalçalarımın arasına daldırıyor, dilini zonklayan girişime dayıyor ve sıcak bir çizgiyi içime kadar yalıyor. "*Ohhh*, bu konuda çok iyisin," diye inliyorum.

Bir daha yapıyor, ben kalçalarımı onun ritimlerine göre sallarken parmaklarım başının arkasındaki saçlara dolanıyor.

Tamam, ben biraz bencilim.

Onu daha da yaklaştırıyorum, dili içime giriyor. Kalçalarımı kaldırarak coşkumu tamamen yeni bir seviyeye çıkarıyor.

Merkezim sıkışmaya başladı.

Geri çekildi.

Haykırıyorum ama başparmağıyla klitorisimi tekrar okşayınca hayal kırıklığım sönüyor. "Geriye uzan ve ellerini duvara koy," diye emrediyor, sesinde öyle sakin bir otorite var ki hemen itaat ediyorum, itaatimin bana ulaşamayacağım bir yerde sallanıp duran orgazmı kazandıracağından eminim.

Bacaklarımdan birini omzuna atıyor, diğerini kavrıyor ve beni genişçe açıyor. Boyunu yumrukluyor, sonra şişmiş göbeğime vuruyor.

Tekrar.

Tekrar.

Hassas klitorisime her ağır vuruşta yumuşuyorum, onu içimde hayal ediyorum. Beni doldururken.

İçimde *hareket ediyor.*

Yaratıcılar, bu erkek ...

"Sorun nedir, pislik?"

"Boyun eğersen seni beceririm." Bana köpek dişleri ve vahşi bir zevkle keskin bir gülümseme gösteriyor ve beni daha fazla alaycı darbelerle harap ediyor. Kalçalarım her birini karşılamak için kalkıyor. "O zaman sana söyleyeceğim."

"Bu boktan bir *ruuuu-Yaratıcılar,*" diye homurdanıyorum, sikinin kalın başını giriş yerimin etrafında döndürüp en ufak bir miktarda daldırırken.

Dışarı çekiliyor.

Tekrar dönüyor.

Belki de o kadar boktan bir kural değildir.

"Geçen aurora sonbaharında beni o oyun masasında becerirken kuralları sen koydun. İşin bittiğini gördüğünden emin olmak için bir dilek tutarak beni ortadan *kaldırmayı* planladığını çok iyi bilerek bana kabul ettirdin."

Orgazma doğru ilerlerken yüzüme ayna tutulmasından hiç hoşlanmıyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye sızlanıyorum, bir sonraki ağır darbeyi karşılamak için kalçalarımı kaldırıyorum.

"Hayır, sevmiyorsun, Ay Işığı. Sen beni seviyorsun. Sadece kalbimle ziyafet çekmekle o kadar meşgulsün ki bunu fark edemiyorsun."

Bu kadar gergin olmasaydım bu dikenli suçlamadan ürkerdim.

Bir başka tatlı girdap beni miyavlayan bir düğüme bağlıyor, bir sonraki kelimesi hırıltılı. "*Boyun eğ*."

"Siktir git, göt herif. *Teslim* oluyorum."

Bir eli kalçamı kavrıyor, diğeri yüzümün kenarından dolanıp yanağımı kavrarken gözlerime bakıyor, bana meydan okuyor -hayır, *yalvarıyor- alev alev yanan* bakışlarını tutmam için.

"Gözünü kırpma, Moonbeam." *Lütfen.*

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyorum, ona karşı kabaran tüm hayal kırıklığım göğsümü parçalayan ballı bir ihtiyaç bulutuna dönüşüyor. Çok kırılgan ve belirsiz olan bu bağlantı köprüsünde onunla buluşma arzusu... ama *enfes*.

Ağlamak istememe neden olan büyülü, dikenli bir sıcaklıkla dolup taşıyor.

Kalçalarını ileri doğru savurup beni tek bir hamlede ele geçirdiğinde ağzım açık kalıyor, vücudum hareketle birlikte kıpır kıpır oluyor, o kadar lezzetli bir şekilde doluyor ki.

Kıpırdamadan duruyor, bakışlarımız zaman ve mekânda bir yarık gibi hissettiren bir çarpışmaya takılıyor. Tek gördüğüm erimiş bir hayranlık. Beni nefessiz bırakacak kadar ağır, vahşi ve evcilleştirilemez bir aşk.

Tek hissettiğim *o*.

Ciğerlerimi çalıştırmam gerektiğini hatırlatan ürpertili bir nefes veriyor, dünyanın en güzel kokusu olabilecek birbirine karışmış kokularımızdan bir yudum çekiyor. Eli yüzümde sıkılaşıyor, bakışları derinleşiyor. "Çok fazlaysa söyle."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum, sonra onu teşvik etmek için pelvisimi kaldırıyorum.

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla, kalçalarının derin ve ritmik hareketleriyle bedenimi harap etmeye başlıyor ve beni tatlı bir coşkuyla sarsıyor. İnliyorum, onun vahşi hızına uymak için hareket ediyorum, vücudu kasları sıkan dalgalar halinde kabarıyor.

Beni mahvedebilecek bir yanmanın zirvesine çıkana kadar hırıltılı bir ritimde çarpışıyoruz.

Kalın boyu şişiyor, elini aramızda dolaştırırken beni inanılmaz derecede dolu hissettiriyor, parmakları alt karnıma yaslanıyor.

Başparmağı o kaygan, hassas tomurcuğun etrafında dönüyor. Daha hızlı.

Daha hızlı.

Göbeğim kasılıyor, kıvrılan ayak parmaklarımın ucundan başlayan bir titreme bacaklarıma, cinsel organıma ve omurgamın çizgisi boyunca ilerliyor, ta ki bin parçaya ayrılacağımdan emin olana kadar.

Ellerimi gergin kollarında, omuzlarında gezdiriyorum, sağ avucum benimkiyle aynı doyurucu ritimde atan kalbinin üzerine bastırıyor.

"Hissediyor musun?" diye gürlüyor, elini benimkinin üzerine koyup gümbürdeyen organın üzerinde tutuyor. Gözleri neredeyse hürmete benzeyen daha açık bir ton alıyor. "Bizi buldun, Ay Işığı."

Çatlıyorum.

Bölünmüş.

Paramparça.

Karnımın alt kısmındaki her lif gerginleşiyor ve karıncalanıyor, sıcak, aç bir coşkunun sakatlayıcı dalgasıyla aydınlanıyor. Ağzım açık kalıyor, kısa, keskin inlemeler havayı parçalıyor, onun etrafında kenetleniyorum, zihnim eriyor, görüşümde ışıklar yanıp sönüyor.

Tüm zaman ve mekan algımı kaybediyorum, yuvarlanıyorum. En obur şekilde boğulduğum bakışlarının içinde bir yere iniyorum.

Kaan'ın eli tekrar yüzümün yan tarafına kıvrılıp sıkılaşıyor. *Kükrüyor*, sonra dişlerini gıcırdatarak hırlıyor, içimde zonkluyor. Beni sıvı sıcaklığıyla ve kaslarımı yağlayan ilkel bir tatminle dolduruyor.

Sinirlerim.

Her şey gevşiyor, o öne doğru eğilip başımı yan tarafa doğru sokup usulca hırlarken bedenim gevşiyor. Ağzını boynumun etrafında açıyor ve nazikçe ısırıyor. Temel içgüdülerimi harekete geçiren bir ısırık. Dişlerini biraz daha derine sokmasını diledim.

"Az önce neyi kabul ettim?" Onun altında eriyerek nefes alıyorum.

Kıstırması kulağımın altına yerleştirdiği bir öpücüğe dönüşüyor. O noktanın bu kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordum. "Beni silmiyorsun

-"Yaklaşan konuşmamız ne kadar acı verirse versin."

Nefesim kesiliyor, damarlarımda bir ürperti dolaşıyor.

Az önce açtığı yarayı yatıştırmak istercesine boynuma bir öpücük daha konduruyor. Bir tane de çeneme.

Ağzımın köşesi.

"Bu *bizden* çok daha büyük bir mesele ve o kalbi yumuşatmanız gerekiyor yoksa *bizden* olmayan birini kıracaksınız.

Bağlantı kurma konusundaki isteksizliğiniz yüzünden göğsünüzden bıçaklanmaya alışkınsınız."

Vücudum hareketsiz, her hücrem hazır olda bekliyor.

Daha önce de azar işitmiştim ama hiç böyle olmamıştı.

Bu ...

Bu *sürtünme*. Yıpranmış kalp tellerimi kıvrandıran ve kıvrandıran bir hakikat melodisiyle çınlıyor.

Yüzümün iki yanını kavrıyor, bir şimşek çakması daha odayı beyaz ışıkla dolduruyor, gözleri volkanik bir şekilde "Bu gerçek canını yakacak ve bunun için benden nefret edeceksin. Ama dışarıda sana *ihtiyacı* olan biri var ve sen onun hayatını benimkini değiştirdiğinden daha fazla değiştireceksin."

Kalbim kırılıyor, çatlak o kadar derinlere iniyor ki yumuşak, etli merkeze çarpıyor.

Küçük Nee'nin çırpınışını, kutusunun kapağını her kaldırdığımda yaptığı baş döndürücü dansları hayal ediyorum. Bana sokulduğunu, boynuma sokulduğunu, karnını okşadığım zamanları hatırladığını hayal ediyorum. Narin kıvrımlarını açtığımı. Onu düzleştirdim.

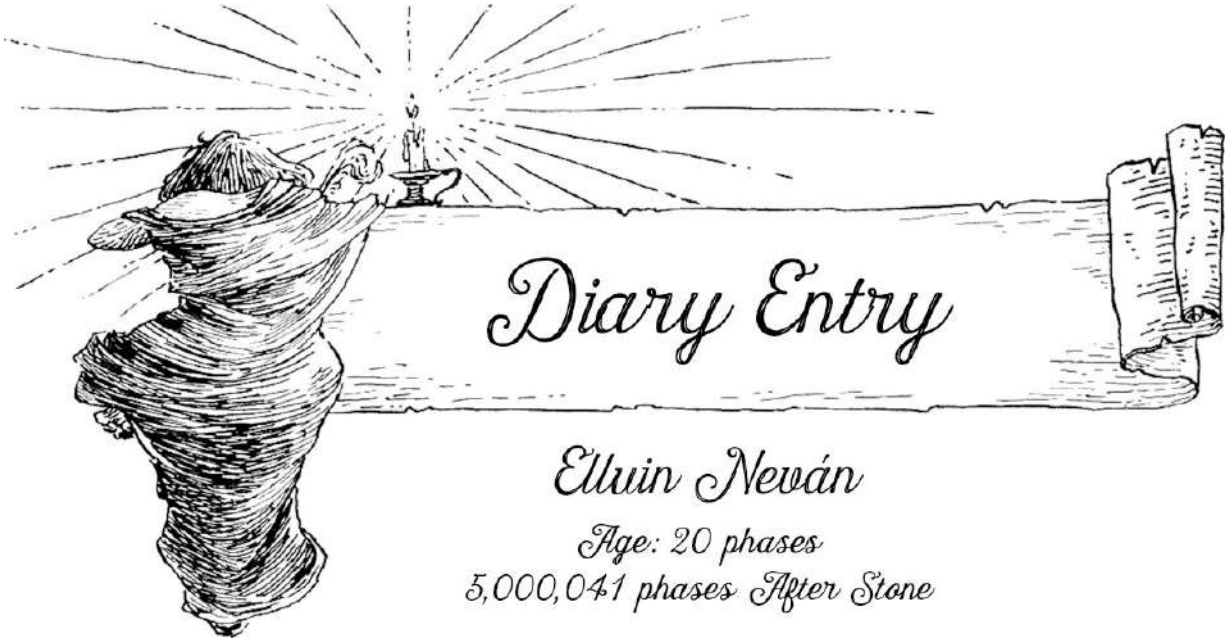
Onu *oku*.

İhtiyacım var.

Boğazım o kadar kalınlaşıyor ki yutkunmak zorunda kalıyorum.

O küçük parşömen tarla kuşunun bana hep tesadüfen geldiğini düşünmüştüm ama belki de hiç kaybolmamıştı. Belki de *tam olarak* olması gereken yerdeydi...

"Evet, Raeve. Bana istediğin kadar saldırabilirsin, beni benim seni sevdiğim kadar sevmiyormuş gibi davranabilirsin. Ne kadar acı verse de daha fazla yara izine katlanabilirim. Ama sen kaçmayacaksın." Burnumun ucuna bir öpücük konduruyor, bu şefkatli hareket sözlerindeki sertlikle o kadar çelişiyor ki. "Az önce bunu kabul ettin."

King Ostern, Sabersythe'iyle geri döndü ve peşinde iki küçük oğlu -Cadok ve Tyroth- Büyük Flurrt kutlaması için buradaydı. Bu ilk kutlama.

Bağlanacağım erkeği, onun krallığına ayak bastığım günden beri görüyorum.

Bana güvenmiyor diyebilirsiniz ama Kaan'ın bana nasıl dövüleceğini gösterdiği ejderha pullu kılıçlardan birini aldım ve vücuduma yakın tuttum. Ta ki Tyroth'un beni bir koridorda sıkıştırıp karanlık bir köşeye itmeye çalıştığı ana kadar. Sonra onu boğazına bastırdım.

Güldü. Kız kardeşinin üzerimde kötü bir etkisi olduğunu söyledi. Benim cevabım ise onun etkisinin tam tersi olduğunu düşündüğüm oldu. Bana henüz konuşma iznim olmadığını söyledi, ben de ona ejderha boku yiyebileceğini ve boğazında kalmasını umduğumu söyledim.

Keşke.

Ziyafette onun yanına oturtuldum, peçemi taktım, benim için servis edilen yemeği bir hayvan gibi beceriksizce yedim. Giyinik bir ağızla zordu. Daha da zor.

Bana verilen tüm yiyecekler damağım için ya çok zengin ya da baharatlıydı ve konuşmama izin verilmiyordu - masanın daha aşağısına yığılmış başka şeyler istemek için.

Kaan bakışlarını sıkıca Tyroth'a kilitlemişken, ben bir prensesten beklenen sessizlik içinde acı çekiyordum, tabii eğer bağlı değilse ya da kendini Yaratıcılara teslim etmemişse. Veya gibi.

Bu arada, Veya yeğeninin yanında yemek yerken garip bir şekilde sessizdi -kapalıydı, gözleri kısıktı. Pah'ı onu gagalamaya başlayana kadar nedenini anlamadım, onu hayal kırıklığına uğrattığı tüm yollardan bahsediyordu.

Adamın her yakıcı sözüyle kadın biraz daha büzüştü, ta ki adam onu ana rahmine düşürdüğü için pişman olduğunu söyleyene kadar.

Yanağından bir damla yaş süzüldü; onu ilk kez ağlarken görüyordum.

Tersledim.

Peçemi yırttım, masaya tırmandım ve diğer uca doğru ilerledim. Yemek başladığından beri ağzımın suyunu akıtan çatalımı bir yığın kola etine sapladım, sonra sandalyeme oturup ağzımı tıka basa doldurdum ve Kral Ostern'e sahte bir gülümseme fırlattım.

Lanet olsun.

Tyroth'un tabağından biraz beyazlatılmış muji fasulyesi koparmadan önce ağzım açık çiğnerken bana ters ters baktı ve şu anda krallığımı yönettiği için benimle paylaşmakta bir sakınca görmediğinden emin olduğumu söyledi.

O da bana ters ters baktı ve gözlerinden kötü davranışım yüzünden yüzüme vurma isteğini bastırdığını görebiliyordum.

Keşke yapsaydı. Çatalımı kalçasına saplamak için umutsuzca bir bahane arıyordum.

Kral Ostern, Kaan ve Veya'nın ayrılacağını duyurduğunda parmaklarımdaki et suyunu emiyordum

Büyük Flurrt'tan sonra Cadok ve Tyroth ile birlikte kuduz bir Sabersythe tarafından parçalanmış bir köyün yeniden inşasına yardım edebilmek için.

Kral'ın kendisi dışında herkes şok olmuş görünüyordu.

Kaan daha sonra evimizde bana katıldı ve her dokunuşunda, her öpüşünde, her çaresizce sarılışında milyonlarca kelime söyleyerek beni yavaşça ve şefkatle aldı. Aurora tüm gökyüzünde gümüş kurdelelerden oluşan bir patlama gibi yükselene kadar onun varlığını içime çektim ve Büyük Flurrt'u sessiz hayal ve inkâr balonumuzda çarşafların altına dolanarak geçirdik.

Otuz devre sonra yirmi bir yaşıma gireceğim. Arithia'da ben ve Tyroth arasındaki bağlanma töreni için hazırlıklar çoktan başladı.

Taç giyme törenim için.

Sanırım Kaan da ben de sanki geleceği görmezden gelmek onun gelmesini engelleyecekmiş gibi hissediyoruz...

Keşke bu doğru olsaydı.

Raeve

CHAPTER 80

I Kaan mutfakta dolaşırken, bir kase meyveyi durularken, bir küre bakır kavunu dilimleyip
Havayı keskin bir tatlılıkla sulayan sulu segmentler.

Vücudunun her kendinden emin, akıcı hareketi bana beni ne kadar iyi parçaladığını, bozuk düşünceler ve kısa vadeli kararlardan oluşan titreyen, *yalvaran* bir karmaşaya dönüştürdüğünü hatırlatıyor.

Dudağımın içini çiğneyerek parmaklarımı masanın üzerinde tıngırdatıyorum, bu garip arafta sıkışıp kalmışım. Şehvetli bir doygunlukla yarı sarhoşken, aynı zamanda kaburgalarıma çarpan ve beni odanın diğer ucuna sıçramaya ve şu anda iki kaseyi taze toplanmış meyvelerin canlı bir kakofonisiyle dolduran erkekle güreşmeye çağıran bir statik enerji topuyla dolup taşıyorum.

Yumruğunu bir dil balığının etrafına sarıyor ve onu kırıyor, kabuğunu solgun iç kısımdan koparıyor ve ardından her iki porsiyonun üzerine ufalıyor.

Başımı sallıyorum.

Orucumuzu açmak için bir avuç dolusu seçenekle dolu bir dolap ve erkek tam olarak ne servis edeceğini biliyor

Ben. Ne bir yemek istedim, ne de en sevdiğim fincanda servis edilen bir kaynak suyu. Ya da o içimde saklanacak yer bırakmayacak kadar derindeyken ruhumun kucaklanmasını.

Yine de buradayız.

O, yarı çıplak, savaş alanından yeni çıkmış birinin neşesiyle hareket ediyor, omzuna bir bez atmadan ve bizzat topladığı yiyecekleri hazırlamadan önce cildindeki kan zar zor lekeleniyor. Ve *ben*, duygu yüklü çiftleşmemizin ardından çürüyen, saçları dağılmış, aklı karışmış bir haldeydim. Şimdiye kadar oynadığım en önemli Skripi oyununu kazanmışken nasıl olup da bu masada oturduğumu anlamaya çalışıyorum, arzusuz, şaşkın ve sinir bozucu bir şekilde tahrik olmuş bir halde.

Başımı yana eğip Kaan'ın mükemmel, kaslı kıçını izliyorum, mekânda hareket ediyor, kaselerimizi süslemek için kullandığı naneli otlardan bir dal koparıyor. Giydiği kahverengi deri pantolon, bana kalırsa *her zaman* hazır olması gereken bölgelere kan akışını kesiyor olmalı.

İç çekiyorum.

Son uykumun amacı, uzun vadede sürdüremeyeceğim bir şeyi canlandırmaktı. Erkeklere özlemle bakmıyorum ve vücuduma yaptıkları tüm tatlı şeyleri hatırlamıyorum, sonra hemen sonra tekrar yapmak istiyorum. Ben ilişki kurmam. Kesinlikle *aşk* yapmam.

Bu kelimenin tek bir tanımı vardır: *tehlikeli, potansiyel olarak yıkıcı rahatsızlık.*

Kaan omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları çatık, Topuzundan sıyrılan siyah saç tutamları gözlerinin üzerinden sarkıyordu. "Konuşmaya hazır mısın?"

Elini uzatıp bana vurmuş gibi irkildim. "Teşekkürler ama kör bir bıçakla derimi yüzmeyi tercih ederim."

Bana biraz dramatik olduğumu düşündüğünü gösteren bir bakış atıyor ama bu bakış, kaburgalarımın teker teker kırıldığını hissetmeme neden olan bir konuşmayı gölgede bırakıyor.

"Tamam, belli ki bir şeyler hissediyorsun-" "Ne yazık ki."

"Bu konuda kavga mı etmek istiyorsun yoksa sevişmek mi?" diye soruyor, kaba aksanı soruyu öylesine içgüdüsel bir şekilde kucaklıyor ki içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Bacaklarımı birbirine kenetleyerek, ikincisi için dürtüsel yalvarma arzumu bastırmak için içkimi yudumluyorum ve kendime şu anda manevra yaparken bulduğumuz savaşı onun aletinin yürüttüğünü hatırlatıyorum.

Bardağımı tekrar masaya vuruyorum. "Henüz karar vermedim."

Homurdanıyor, dönüyor, gözleri gök deliğinden süzülmeye çalışan alçak ışıkta zengin bir kumral tonu. İki kâseyi de avuçlarının içine almış, kaslı vücudunun sınırları içinde güreşen büyük bir canavar gibi bana doğru geliyor.

"Peki, sen bunu düşünürken," diyor iki kaseyi de masaya koyarak, "birlikte güzel bir yemeğin tadını çıkaralım mı?"

Güzel, renkli servisime bakıyorum ...

Lezzetli görünüyor. Ne yazık ki, yüzde bin kesinlikle yapmak istemediğim, yaklaşan bir konuşmanın acı tadıyla birlikte geliyor.

Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Hayatımın geri kalanını burada iyi seks, taze yemek ve kurnaz yan görevlerle geçirerek yaşayamam. Beynimin arkasında bir şeyler kaşınıyor, bana bu mükemmel cennetin de eninde sonunda yanacağını söylüyor - tıpkı diğer her şey gibi. Ölüm bir yılan gibi merdivenleri tırmanacak ve dişlerini kalbimin yarıklarına yerleşmiş başka birine geçirecek.

Ona sahte bir gülümseme gösterdim. "Kulağa hoş geliyor."

Homurdanarak kâsesinden bir meyve koparıp ağzına atıyor, sonra odanın içinde ilerleyerek raftan önceden işlenmiş parşömen karelerinden birini alıyor. Üzerine bir şeyler karalamak için tüy kalemimi ve mürekkebimi kullanıyor, sonra parşömeni katlıyor.

kıpır kıpır bir tarla kuşuna dönüşüyor ve onu pencereden dışarı salmadan önce avuçlarının içinde tutuyor.

"Kimin içindi o?"

"Pyrok." Karşımdaki koltuğa yerleşti, bir parça bakır kavunu aldı ve çıtır çıtır etini ısırdı. "Dhomm'da sadece bir Zihinbüken var, sanırım onunla zaten tanışmıştın? Onu güvenli bir eve götürüyorum."

Kalbim durdu. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gözleri yukarı kayıyor, beni öldürüyor. "Bağışla beni Ayışığı, ama bunda komik bir şey yok. Arkamı döndüğüm anda yan kapıdan kaçıp sonra da gökyüzünde ölüp gitmek gibi bir geçmişin var." Bana zoraki bir gülümseme sunuyor ve bu gülümseme benimkinin daha önce yaptığı gibi canımı yakıyor. "Ben sadece önlem alıyorum."

Oflama sesi çıkarıyorum ve başımı sallayarak arkalığa yaslanıyorum. "*Bana* boyun eğdiğin zaman seni daha çok seviyordum."

Omuz silkiyor. "Ve ben seni sarhoşken, yüzünde bir gülümsemeyle bana şarkı söylerken, sadece benim ölmemi izlemeye dayanamadığın için kaçtığını söylerken daha çok seviyordum."

Çekiniyorum.

O içkilerin üzerinde büyük, kalın uyarı işaretleri olmalıydı.

"Harika haber şu ki, o gamzeli gülüşlerinizle beni sonsuza kadar yağlamakta özgürsünüz, çünkü beni güvende tutmak sizin işiniz değil," diyor ağzına bir meyve daha atarak. "Şimdi meyveni ye."

Ben yerimde otururken o ayağa kalkıyor ve bardağını doldurmak için lavaboya götürüyor.

"Meyvemi istemiyorum," diye kestirip atıyorum kupasının yarısını üç derin yudumda boşaltırken. Kaşlarını kaldırarak bardağı indiriyor, bakışları dudaklarıma doğru erimiş bir iz bırakıyor.

Tekrar yukarı.

"Sonra ne olacak?"

"*İntikam.*"

"Ne için?"

Lanet bir kilit gibi savunmamı aşıyor.

Demir halkayı parmağımdan çıkarıyorum, masanın etrafında dolanırken Clode'un muzip kıkırdamasını memnuniyetle karşılıyorum, kasesini kenara kaydırıyorum ve kıçımı yerine yerleştiriyorum. İki bacağımı da kaldırıyorum, bir ayağımı s a n d a l y e s i n i n üzerine koyup sağ ayağımı pencere kenarına doğru uzatıyorum.

Kaan'ın boğazındaki top yuvarlanıyor.

Vardiyamın eteğini kalçamla açık kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum, onun alev alev yanan bakışları çıplak göbeğime düşüyor; dolgun, sıcak ve arzulu.

Islak.

İki parmağımı yalıyorum ve şişmiş etimi ayırıyorum, nefesimin altında inatçı bir kelime fısıldarken kendimi ona gösteriyorum, Clode'un lehçesi ağzımdan bir rüzgar gibi fırlıyor.

Kaan elindeki fincanı yere çarpıp iki adım ilerledikten sonra sertleşmiş bir hava duvarıyla çarpışıyor. Kısık bir kahkaha atarak kollarını kavuşturdu ve başını salladı, gözleri volkanikti. "*Savaş* bu, Mahkûm Yetmiş Üç."

"Umarım öyledir."

Gülümsüyorum, parmaklarımı sıcak, sıkışık çekirdeğime batırıyorum, şehvetli göz kapaklarının altından ona bakıyorum. Yumuşak ve şehvetli bir şekilde inliyorum, parmaklarımın *onun parmakları* olduğunu hayal ediyorum, şimdi benim ahlaksız ihtiyacımın kalıntılarıyla kayganlaşmışlar - beni ustaca, kendinden emin itişlerle okşuyorlar.

Göğsünde bir gümbürtü kaynıyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Mm-hmm." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, kendimi daha da derinleştiriyorum ...

Daha derin ...

Parmaklarımı çekerek şişmiş klitorisimin etrafında kaygan daireler çiziyorum, omurgamı eğerek kendime bakabiliyorum.

Kendime dikkat et.

Sinirlerimin o hassas yumrusunu titretiyor, kısa gırtlak iniltileri çıkarıyorum. Ter boynumun arkasını sızlatıyor, kalçalarım sallanıyor, sıcak, gümbürdeyen zevki kovalıyor. Hiçbir şeyi sıkmıyorum.

Onu istemek.

Başımı kaldırıp bakıyorum, şişmiş sikinin sert hatlarına bakınca gülümsemem keskinleşiyor ve daha şiddetli bir acıyla zonklamama neden oluyor. Şakağında patlayan damara, beni vahşi bir hassasiyetle izlerken gerilen boynundaki tendonlara.

"Neden yüzün asık?"

"Sana tapınmak için kaybedilen her fırsat bir trajedidir."

Pekala.

Başka bir kaygan girdap. Beni sıkan bir zevkle dolduran başka bir durgun dalış. "Geçmene izin versem ne yapardın?"

"Bacaklarının arasına diz çök ve yüzümü kalçalarının arasına sok," diye homurdanıyor hemen, sanki kelimeler çoktan sıkışmış dudaklarının ardında hazır bekliyormuş gibi. "Kalçaların sarsılana ve dilimin etrafında kenetlenene kadar seni yiyeceğim."

Hayal ediyorum.

Onun için *acı çek.*

O hassas sinir yumrusunun etrafında bir başka alaycı girdap, her sarsıntılı itişte kalçalarım ona doğru kayıyor, tüm vücudum ısınıyor.

Tıngırdatmayı hızlandırıyorum,
bacaklar genişliyor. Zihnim
bulanıyor.

"Sonra ne olacak?" Yalvarıyorum, vücudumdaki her hücre şarj olmuş, uçurumun eşiğinde ...

"Seni çevirirdim. Kalçalarının altına bir yastık koyardım, böylece kıçın havada kalırdı. Başparmağım seni arkadan itmekle tehdit ederken seni parmaklarımla doldururdum." Kendimi illüzyona kaptırırken omzum bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Tüm vücudun titremeye başladığında, seni yayarım, *hayrete düşürürüm,* sonra da bir yumurta gibi kırarım."

Çenemi göğsüme yaklaştırıyorum, merkezimdeki her kas şiddetli coşku dalgalarıyla titreşiyor, sert inlemelerim onu uzaktan yakalıyor. Parmaklarımı derin, umutsuz itişlerle sürüyorum -her kasım sıkı ve zayıf, sonra zevk azalmaya başladığında gevşiyor ve uzuyor.

Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor ve başımı sallıyorum, kalkık tek bir kaşın altından ona bakıyorum, elim saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için yukarı uzanıyor. "Bu iyiydi," diyorum, serbest bırakılmamın kalıntılarını görebilmesi için kendimi açıyorum.

Gözleri siyah, çenesi gıcırdıyor, şişkin kaslarının her yerinde damarlar kabarmış.

Hiç bu kadar büyük görünmemişti. Bu kadar sert.

Yürek parçalayacak kadar güzel.

Ölüm arzusuyla aşık olması çok kötü.

Yutkunuyor, gözleri özümde. "İşin bitmedi, Ayışığı. *Olgunlaştın.*"

Öfkeyle iki ayağımı da yere basıyorum.

kalçalarımın etrafında kayıyor. Clode'a yumuşatıcı bir söz fısıldıyorum, sonra ayağa kalkıp meyve kâsemi topluyorum ve ağzıma bir meyve atıyorum.

Tatlı nektar dilimin üzerinde patlıyor.

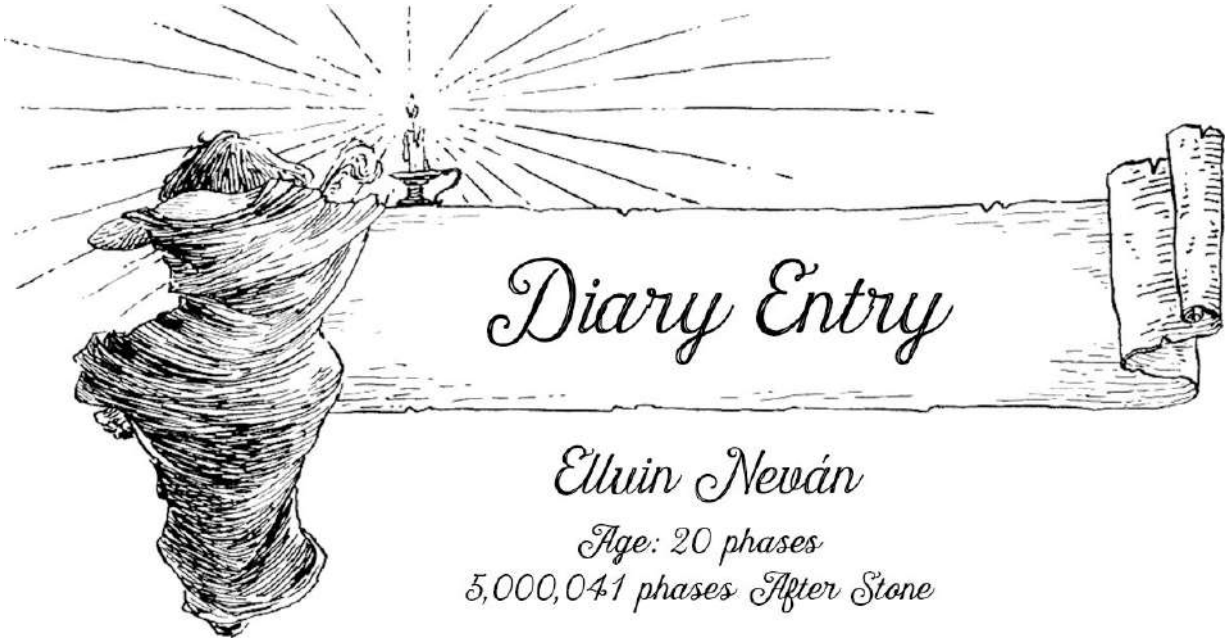
"Benim için artık beyaz bayrak yok, Kralım." Ona doğru sallanıyorum, için için yanan atmosferine adım atıyorum. "Hepsi tükendi."

Ona ulaşıyorum, elimi göğsüne koyuyorum, onu kokumla kirletirken gergin kasları dokunuşumun altında seğiriyor.

"Bildiğim iyi oldu," diye homurdanıyor, en iyi zamanlarındaki gölge ile yıkanmış canavarın her bir parçası. "Benimkini yakayım, olur mu?"

"Lütfen ye." Ağzıma bir meyve daha atıyorum ve ona gülümsüyorum. "Meyve için teşekkürler. *Gerçekten* çok güzel."

Arkama bakmadan odadan çıkıyorum.

Kostern oğullarını ve kızını bu aurora yükselişinden el sallayarak uğurladı. Muhafızlarından ikisi demiri kırmadan önce ikimiz de onların gözden kayboluşunu izledik.

bileklerimdeki cufis.

Tatsız bir odaya itildim, bir sandalyeye zorla oturtuldum. Kral önümde çömelmiş, beni katletmek ister gibi bakıyordu.

Davranışlarımın müstakbel bir kraliçeye yakışmadığını söyledi. Kaan'ın beni nasıl izlediğini görmüş. Benim etrafımdayken.

"Seviştiğimizi" bildiğini söyledi.

Bana Kaan'ın bir krallığı yönetmeye uygun olmadığını çünkü sadece iki elemental şarkı kullanabildiğini söyledi. Bir taca layık olmadığını ve asla olamayacağını.

Yüzüne tükürdüm. Ona kendi kralımı seçeceğimi ya da hiç bağlanmayacağımı söyledim.

Kendimi Yaratıcılara teslim edeceğimi.

Ciğerlerimdeki tüm havayı emdi ve kaburgalarım çöküyormuş gibi hissettirdi, sonra bana Veya ile ne kadar arkadaş canlısı olduğumu fark ettiğini söyledi. Eğer Veya'ya bağlanmazsam

Tyroth, bağını koparan o küçük kaltağı dünyadan silecekti. Kaan'ın suçlarını ikizlere bildireceğini ve üçünün onu avlayıp kellesini uçuracağını. Hiç şansı olmayacaktı.

Korkuyu hiç bu kadar gerçek hissetmemiştim.

Eğer bağlama törenine hazırlanmak için bir sonraki gün ayrılırsam, Slátra'yı Arithia'ya güvenli bir şekilde geri göndereceğini söyledi. Alternatif olarak, ben ovalarda sürüklenirken onun kafesini korumasız bırakacak ve beni eve kadar takip etmeye çalışırken kendini öldürmesini izlemek zorunda kalacaktım.

Sonra iyice yaklaştı ve sanki kafatasımın içini görebiliyormuş gibi bana baktı. Bana kanamamın geç olduğu bilgisini verdiğini söyledi - o ana kadar hiç düşünmediğim bir şeydi bu.

Fark etmemiştim bile.

Yavrumun hayatta bir şansı olmasının tek yolunun bu olduğunu söyledi. Eğer Tyroth karnımda büyüyen küçük tohumu kendisinin doğurduğuna inanırsa her şey yoluna girecekmiş. Aksi takdirde Kaan ve benim saklanıp bizi bulamayacakları bir yer olmayacak. Ailelerimize yaşattığımız bu iğrenç onursuzluk için bizi avlayacaklar.

Mah ve Pah'ınki gibi büyük bir aşkı bulmanın bedelinin bu olduğuna karar verdim. Benimki de trajediyle sonuçlanmalı, soyadımın lanetini taşımalıyım.

Raeve

CHAPTER 82

Karnımda daha fazla ateş lekesi var; etimden, kasımdan ve kemiğimden sızan, ciğerlerimi yanan etin keskin kokusuyla dolduran yakıcı bir iz.

Soğuk taş bankta sarsılıyorum, kaslarım kasılıyor. Kelepçeler ısırıyor.

Sıktığım dişlerimin arasından bir çığlık daha çıkma tehdidinde bulunuyor ama ben onu serbest bırakmayı reddediyorum, o beni boyarken... boyarken... kabarcıklı, kabarcıklı yaralara boyarken başımı tekrar tekrar sallıyorum.

"Acıttığını biliyorum..." Çöpçü Kral'ın parmağının ucuna bağlı turuncu alev, isli gözlerinde parıldıyor. "Ama Acı seni sertleştiriyor, Ateş Lark. Seni çukurlarda izlemek çok heyecan verici ve koçlarım buna bayılıyor." Yıpranmış bir kumaş telaşıyla etrafımda dolaşıyor, kemikli vücudunun ana hatları

Başındaki taç ezilmiş parmaklar gibi çıkıntı yapıyordu. "Unutma, bu olmadan bu kadar muhteşem olamazdın. Bensiz."

Aynı sözleri sayamayacağım kadar çok duydum. Ama onu bu kadar özel yapan ne?

benim canımı yakıyor ama ben aynısını ona yapamıyor muyum?
Fallon bana pek çok şey öğretiyor -büyük kelimeler ve büyük dünya ile ilgili kavraması zor şeyler- ve ben öğrendikçe bu daha az mantıklı geliyor. Ellerimi onun boynuna dolayıp çatlatmayı *daha çok istiyorum.*
Sanırım bu hoşuma giderdi. Sonra Fallon ve ben kaçabiliriz. Sonunda bana ayları gösterebilirdi, gerçek olanları. Tavana çizdiklerimizi değil.
Bana her zaman bahsettiği renkli bulutları da gösterebilir.
Çöpçü Kral alevini bir topun içine fısıldar.
Bacağımdan aşağı yayılıyor, ayak parmaklarımın ucuna kadar beni yakıyor. Bir çığlığı çiğnerken kaslarım kasılıyor, bakışlarım
Tavandaki yarıktan, canavarının gölgelerden aşağıya baktığı yere doğru mızraklandı - her zaman izliyor.
Her zaman gurulduyor.
Acımın aynı yarığa akıp kaybolduğunu hayal ediyorum. Kafamın içinde bir melodi mırıldanırken kök salmaya fırsat bulamadan akıp gidiyor. Yavaş, huzurlu bir şarkı
Başından beri benimle olan bir şey.
"Çok yakında bronz tacımı giyeceğim ve bir daha asla acı çekmek zorunda kalmayacaksın. Ben hak ettiğim tahtıma oturacağım ve sen de benim yanımda, savaşlarının ganimetlerinin tadını çıkarıyor olacaksın." Kaval kemiğime daha fazla ateş bulaştı ve bir şeyden ölümüne emin oldum:
Onun yanında oturmak istemiyorum. Şimdi olmaz.
Hiçbir zaman.
"Bana bak," diye hırlıyor, çenemi kavrıyor ve başımı çeviriyor.
Siyah gözlere bakıyorum, acının yakıcılığı odaklanmamı zorlaştırıyor, bakışlarım keskinleşiyor.
Lekeleme.
Tekrar keskinleştiriyorum.
Yakında durmak zorunda kalacak. Bayılmak üzereyim.

Beni incelerken kaşları birbirine dolanıyor, eli duman ve yanık ten gibi kokuyor. "Neden hiç konuşmuyorsun? Hücrene tıktığım o küçük kaltağın Sana öğretiyor. Belki onu da yakmalıyım? Sana çığlık atacak bir şey mi vereyim?"

"Ona dokunursan seni ortadan ikiye ayırır, sonra da ters yüz ederim," diye törpülüyorum, sözlerim soğuk ve taş gibi.

Çiğ.

Alçak bir kıkırdama göğsünü sarsmadan önce gözleri açılıyor, başı geriye düşene kadar gücü artıyor.

Derin, kükreyen kahkahalar duvarlarda yankılanıyor.

"İşte orada," diyor, ben ona bakarken bakışlarını bana çeviriyor.

Hatamı fark ediyorum, gözlerindeki zalim parıltıyı yakaladığımda kalbim duracak gibi oluyor.

Başka bir alev topu çağırıyor ve uyluğuma yayıyor. Yavaş, cızırtılı bir leke, ben çukura geri dönmeden önce Et İpliği'nin iyileştirmek için mücadele edeceği kas katmanlarını yakıyor.

Ama başka bir çığlığın boğazımı tehdit etmesinin nedeni bu değil, yakınından bile geçmiyor.

"Ateş Lark'ımın bir sesi var," diye mırıldanıyor ve eline bir alev daha alıyor. Şu anda beni kavuran korkunun yanında sönük kalan bir başka acı vaadi. "Ben sadece doğru motivasyona ihtiyacı vardı."

R a e v e . . .

R a e v e . . .

R a e v e . . .

"RAEVE."

Gözlerim açılıyor, göğsüm serbest bırakmayı reddettiğim bir çığlıkla doluyor.

Çürük dişlerimin arasından havayı tıslayarak ciğerlerime doldurduğum nefesler beni yakıcı uykudan kurtarmaya yetmiyor; dehşet hâlâ tenime bulaşmış durumda, duman ve kızarmış et kokusu boğazımda düğümleniyor.

Kalın siyah kirpiklerin gölgelediği bir çift sert kül rengi gözde keskinleşiyor görüşüm, Kaan'ın kaşlarının arasına kazınmış bir endişe çukuru içimde bir şeyleri sarsıyor.

Kıvranmak istiyorum.

Çıplak göğsünü iterek üzerimden kalkmasını sağlamaya çalışıyorum. Kıpırdamadığında, tekrar itiyorum - bu sefer tüm bastırılmış enerjimi tek bir volkanik kelimede serbest bırakıyorum. "Kımılda!"

Sonunda yana doğru gevşeyerek bana paletten yuvarlanmam ve ayakta durmam için yer açıyor, yüzüm gökyüzü deliğine dönük, parmaklarım terden kayganlaşmış saçlarımdan geçiyor ve yüzümden itiyor.

Sadece bir rüya...

Sadece bir rüyaydı.

"Fire Lark nedir, Raeve?"

Sikeyim.

Kapıya doğru ilerliyorum, merdivenleri yarılamıştım ki kalın aksanlı sesi arkamdan bana saldırıyor.

"Lanet olası *Fire Lark* da ne?"

"Seni ilgilendirmez," diye kestirip atıyorum, çıkışa doğru ilerliyorum, kendimi suya daldırıp bu *hissi* tenimden temizlemem gerekiyor.

Loff'a doğru ilerlerken Kaan'ın ağır adımları beni ormanda kovalıyor, rüzgâr saçlarımı siyah dallar halinde savuruyor. Ormandan kurtulup kıyıya sıçrıyorum, gökyüzü kara bulutlarla kaplanmış, güneşin kalın bıçakları arasından vuruyor.

Birkaç adım sonra belime kadar suyun içindeyim ve ayaklarımı altımdan çekip yüzeyin altına düşüyorum. Yüzümü, kollarımı, bacaklarımı fırçalıyorum ve ilk defa... Bir insanı parçalayan o ateş fırtınası çığlığını atıyorum.

yüzeye doğru yarışan baloncuklar halinde boğazıma doğru yol alır-

Sert eller kollarımı kavrıyor ve beni gökyüzüne doğru çekiyor.

Dönüyorum, Kaan'ın kaynayan atmosferine doğru sarsılıyorum, yüzü yıkım ve öfkenin yontulmuş bir çatışması, ağzı ince. Beni esir tutarken dalgalar sırtıma çarpıyor. "Kiminle konuşuyordun Raeve?"

"Bu konuşmayı yapmayacağız," diye homurdanarak yüzüme yapışmış sırılsıklam saçlarımın arasından sıyrılmaya çalıştım.

Beni o kadar yakınına çekiyor ki, göğüslerim onun sert, kabarık göğsüne çarpmadan zorlukla nefes alabiliyorum, bana bakarken erimiş bakışları içimi yakıyor. "Sırf sen emrettiğin için kazara önüme attığın her kemiği düşüreceğim yanılsamasına kapılmış gibisin ama bu, rüyanda işkence görüyormuşsun gibi tüm vücudunun düğümlenmesini izlemeden önceydi," diye homurdanıyor bir sonraki nefesimi eritecek kadar metanetle. "Şimdi, benim güzel, muhteşem, *öfkeli* Ay Işınım, bunu tekrar deneyelim. *Kim. Kimdi. Sen. Konuşuyordun*-"

Acı dolu, kulak tırmalayan bir çığlık atmosferi sarsıyor.

İkimizin de başı güneye doğru kırbaçlandı. Dağın yuvarlak kafasına yapışmış alçak bir bulutun karnından çıkan çırpınan harekete doğru.

Boynuzlar çalıyor - havayı sıkıştıran on kısa, keskin patlama. Kaşlarımı çattım. "Bu da ne-"

İki büyük, canlı Moltenmaw bulutun arasından dalıyor, her ikisi de tüylü kuyruklarının ucundan beyaz bayraklar sarkıtıyor, binicileri gri eyerlerine uygun gümüş zırhlar giyiyor.

Kalbim titriyor.

"Gölge elçileri mi?"

Kaan hareketsiz

kalıyor.

Sessiz.

Göğsümü çatlatan bir çığlık daha gökyüzünü yarıyor ve ardından beni derinden sarsan bir korna sesi geliyor.

İnci gibi bir Aydede, ağır bulut kümesinin arasından dalıyor, ayak bileğine bağlı beyaz bayrak rüzgârda dalgalanıyor; parçalanmış kanatları havayı yakalamak ve yaratığın sallanmasını önlemek için çırpınıyor.

Canavar çalkalanıp kafasını sağa sola savururken volkanik öfke kanımı kaynatıyor. Ağzını iyice açıyor ve cırtlak bir inilti daha çıkarıyor.

Bakışlarım kabarmış yaralarla delik deşik olmuş güzel, parlak etine odaklanıyor-

İçimdeki her şey ürkütücü bir şekilde sessizleşiyor, ciğerlerim sıkışıyor, göğsümde sıkıştığını fark etmediğim bir acı kaması daha da genişliyor ...

Daha geniş.

Canavar şehrin ahırına doğru düşüyor ve derisinin etrafına bağlanmış eyeri gördüğümde midem bulanıyor. Zavallı ejderhanın sırtına bastırılmış sarışın biniciyi.

Rekk Zharos ...

Kaan elini başımın arkasına geçirip yüzümü ıslak göğsüne bastırıyor ve işkence gören Moonplume'u görmemi engelliyor. Sanki beni o korkunç görüntüden korumak istiyor. Ama çoktan beynime kabarmış bir çıban gibi kazınmış... kabarmış...

Patlamaya mahkum.

Bir acı dolu çığlık daha ve Kaan nefesinin altından küfrediyor, vücudumdaki her hücre şimdi kesici bir öfkeyle dolup taşıyor. Görüşüm tünelleniyor, zihnim uyuşuyor, intikamcı bir yılan göğsümde sürünüyor, kaburgalarımın etrafında dolanıyor, taşlaşmış kalbimi yavaş ve sabit bir atışa sürüklüyor.

İntikam vaadi parmaklarımın ucunu gıdıklıyor...

Vücudundaki deriyi soyacağım. Gözlerini oyacağım. Dişlerini teker teker sökün. Tırnaklarını da aynı şekilde yavaşça sökün.

O.

Sikişmek

.

Öldü.

Kaan'dan uzaklaşıp sudan fırlıyorum, etrafımdaki dünya unutulmaya yüz tutuyor. Çıplak ayaklarımın altında çıtırdayan çalıları zar zor hissediyorum. Uyku kıyafetimize doğru hücum ederken serin taş basamakları zar zor hissediyorum - arkamda böğüren *bir şeyin* uzaktan gelen uğultusu vicdanıma zar zor çarpıyor.

Var olan tek şey, Rekk'in kanını ellerime bulaştırmak için duyduğum yoğun ve zonklayan şehvet. *Önemli* olan tek şey, bunun tam olarak nasıl sonuçlanacağı. On çeşit yemeğe oturmak gibi, her tabakta çok sayıda malzeme var ve hepsi de güzelce sunulmuş.

Güneşten koruyan şeffaf bornozumu alıyorum, kollarımı kollarından içeri sokuyorum ve kemerini ortama geçiriyorum. Paleti çevirerek Curly Quill'den satın aldığım silah zulasını ortaya çıkarıyorum. Palaskayı ve her iki kılıfı da üzerime geçirip, titizlikle yerleştirdiğim bıçakların mükemmel dizilişini yakalıyorum; her bir keskin ucun Rekk'in etini nasıl ısıracağını hayal ediyorum.

Ellerim bir yıldırım kadar hızlı, kılıflarımı bıçak üstüne bıçakla doldururken, onları Rekk'in çenesine sapladığımı hayal ediyorum.

Kulağına.

Çenesinden göbeğine kadar derisini yüzüyorlar.

O bu dünyanın pis bir lekesi ve ben onu yok edeceğim. Yavaş yavaş.

Acı verici bir şekilde.

Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum, onları sıkıca bağlıyorum, dönmeden önce bıçakları yanlardan aşağı sokuyorum, kapıya doğru gidiyorum. Yer sarsılıyor, çıkıştan önce bir taş parçası düşmeden önce aldığım tek uyarı, kaçışımı durduruyor, oda dışarıdan gelen bir rüzgar tüneliyle doluyor.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı gökyüzüne, tavandaki sivri bir deliğin kalın bir güneş ışığını yakın zamanda yenilenmiş, ters çevrilmiş paletimin üzerine döktüğü yere doğru kaldırıyorum. Tekrar, düşmüş taş parçasına bakıyorum, üzerine oyulmuş güzel, özenli resimler artık çatlamış, küçük parçaları yere saçılmış.

Dikkatim Kaan'ın paletin ucunda durup kollarını kavuşturarak gölgeli gözlerle beni izlediği yere yöneliyor.

"Duvarımı yıktın."

"Duvarımız," diye mırıldandı. "Ve bir şekilde dikkatini çekmek zorundaydım." Bakışları göğsüme ve kalçalarıma iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Ne yapıyorsun?"

Kendime bakıyorum, vücuduma yığdığım bıçakların sayısı yüzünden neredeyse tüy gibi görünüyorum. Çoğunu kullandığımı bile hatırlamıyorum. "Avcılık," diyorum gözlerimi kaldırıp onun isli bakışlarıyla buluşarak. "Bir hayvana bu şekilde davranan herkes derisinin yüzülmesini hak eder. Hem de hiç pişmanlık duymadan. Şimdi taşı kaldırın." Terbiyemi hatırlamadan önce kısa bir duraksama oldu. "*Lütfen.*"

Kendim taşımayı deneyebilirim ama büyük ihtimalle daha fazla karmaşa yaratırım. İyi hazırlanmış birkaç kelimeyle şehirler kurabilen ya da yıkabilen Yanık Kral'ın önünde kendimi aptal durumuna düşürmek gibi bir niyetim yok.

Hayır, teşekkür ederim.

Kaan, "Beyaz bayrak taşıyor Ay Işığı," diyene kadar parmak ısırtan bir sessizlik geçer.

"Bunu düzeltebilirim." Palaskamdan bir bıçak çıkarıp parmaklarımın arasında gezdiriyorum. "İşim bittiğinde bunu kanını temizlemek için kullanacağım. İşim bittiğinde kıpkırmızı olacak."

Essi'nin saçları gibi kırmızı.

Canavarının etli yaralarının rengi gibi kırmızı. Vücudumdan akıttığı kan gibi kırmızı.

Kaan beni bir kedi hassasiyetiyle izliyor, sanki bir savaş alanını değerlendiriyor, en iyi açıyı bulmaya çalışıyor.

Saldırı. "Eğer o atlı kapımın önünde ölürse, hamisi kimse onunla savaşırım."

Kalbim kaburgalarımı çatlatırcasına çılgınca çarpmaya başlıyor, üst dudağım köpek dişlerimin arasından sıyrılıyor. "O canavarı işe alan herkes ölmeyi de hak ediyor."

Aynı yavaşlıkta.

Aynı acıyla.

"Katılıyorum. Ama bunun için uygun bir zaman değil. Moltenmaw'larına karşı aynı zalimliği göstermeyen iki Shade elçisiyle birlikte seyahat ediyor. Onları da öldürecek misin?" diye soruyor başını yana eğerek. "Çünkü eğer öldürmezsen, Burn topraklarında bir elçinin öldürüldüğü haberi yayılacak ve bu da kardeşlerimin Boltanic Plains'i parçalayıp pah'ımızı öldürdüğümden beri dört *gözle* bekledikleri bir savaşla beni hırpalamaları için mükemmel bir bahane olacak."

Ağzımı açıyorum, kapatıyorum, sonra ellerimi öyle sıkı yumruk yapıyorum ki demir hançerimin kabzası avuç içimi ısırıyor. "Peki benden ne yapmamı istiyorsun?"

Onun gözleri hafifçe yumuşarken benimkilerin tam tersini yaptığını hayal ediyorum. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de," diye gürlüyor, çok yavaş, çok yatıştırıcı, "kılıçlarınızı yere bırakmanızı istiyorum. Şimdi gideceğim ve atlılarla konuşacağım. Ne istediklerini öğreneceğim."

Arka azı dişlerimi gıcırdatıyorum, kanın tadını alıyorum, derimin altında çalkalanan aç enerji beni dikiş yerlerinden ayırmakla tehdit ediyor. "Onu öldürmeyecek misin?"

Eğer bu cinayeti benden alırsa, o kadar dayanılmaz olacağım ki, beni bu dünyadan kesip atmak zorunda kalacak.

"Hayır," diyor, sesi pişmanlık dolu. "Üzgünüm-"

"Yapmayacağına söz verir misin?"

Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi oluşuyor. "Ben... erkeği öldürmeyeceğime söz veriyorum. Söz veriyorum."

Güzel.

Başımı sallayarak hançerimi kınıma geri s o k t u m , damarlarımda dolaşan kan tutkusu

kısık ateşte.

Nerede olduğunu biliyorum.

Gittiği an onu avlayabilirim.

Bu rahatlatıcı bilgi parmak uçlarımdaki kaşıntıyı biraz da olsa hafifletiyor.

Dönerek hançerlerimi kınından çıkarmaya başlıyorum, onları tekrar paletin taş tabanına diziyorum. Kollarımı palaskamdan kurtarıyorum, sonra da kılıflarımı açıyorum.

"Burada kalacağın konusunda sana güvenebilir miyim Raeve?"

Omzumun üzerinden Kaan'a bakıyorum, hâlâ aynı yerde duruyor. Hâlâ beni acımasız bir hassasiyetle izliyor.

"Onu senin topraklarında öldürmeyeceğim Kaan. Artık anladığıma göre, halkını tehlikeye atmayacağım. Söz veriyorum."

"Bu benim soruma cevap değil."

Öyle değil.

Dönüyorum, göz göze geldiğimizde kollarımı kavuşturuyorum.

-Aramızda neredeyse yeri sarsacak kadar hissedilir bir gerilim var.

Konuşmak için iki kez ağzını açıyor, sonra dişlerini sıkarak kapatıyor. Sonunda dilini şaklatır, Büyük Flurrt tuniğini yerden alır, tacını kavrar ve güzel, kırık taş parçasını yana kaydıran yoğun bir komut verir.

Başka bir şey söylemeden ya da bana doğru bakmadan gitti.

Kaan

CHAPTER 83

Altı silahlı muhafızın eşliğinde, Kalenin koridoruna vuran düzensiz güneş ışığı huzmelerinin arasından ilerliyorum.

hepimiz. "Hutch yirmi yedi mi?"

"Evet, efendim. Diğer elçiler on iki numaralı platforma yerleştiler. Çoktan atlarından indiler ve siz onları kabul etmeye hazır olana kadar boncuklu muhafızlar tarafından korunuyorlar. Ama Moonplume, bekçileri dinlemek yerine bulabildiği ilk gölgelik alana düştü."

"Evet, onu suçlamıyorum," diye mırıldanıyorum köşeyi dönerken, sırtlarını duvara dayayıp yumruklarını göğüslerine indiren iki askere neredeyse çarpıyorduk.

"*Hagh, aten dah*."

"Peki Moonplume'un sürücüsünün adını öğrenen oldu mu?" Ben soruyorum.

"Rekk Zharos, efendim." Bakışlarım solumdaki Brun'a kayıyor, çakmak çakmak gözleri bana doğru kayıyor. "Bir ödül avcısı. Güney krallıklarında iyi tanınır."

"Adını duymuştum."

Raeve'in parmağının ucunu ısırıp kopardığına eminim. Keşke o sırada boğazını da koparabilseydi. Onu görünce verdiği tepkiye bakarak, onun da benzer şeyler hissettiğini söyleyebilirim. "Demir kelepçesi olan var mı?"

"Ben," diyor Colet sağımdan.

Güzel.

Kale'den gelen bir başka cırtlak kükreme sesi kendimi kontrol etmemi engelliyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, adımlarımı hızlandırarak merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Tepedeki kapıları tutan iki muhafız bizi görür görmez kapıları açıyor ve neredeyse her canlının inebileceği genişlikte, çatlaklardan büyüyen tek tük bakırımsı çalıların bulunduğu, çatlamış taştan düz bir alanı ortaya çıkarıyor.

En eski kulübelerden biri, biraz izole edilmiş.

Diğerlerinden uzakta.

Nadiren kullanılır.

Dik bir uçurumun içine yerleştirilmiş böbrek şeklindeki devasa iniş alanına bakıyorum; kulübenin ağzı doğu tarafından gelen güneş ışığıyla sırılsıklam olmuş. Diğer yarısı ise şu anda Rekk'in titreyen Ay Tüyünün taşı pençelemesi ve Rekk'in hâlâ eyerli olduğu halde güneş ışığından uzaklaşması nedeniyle gölgede kalmış durumda.

Sıkıntılı olmasına şaşırmadım. Korkmuş.

Fırtına bulutları hızla dağılırken, bu yaratığın dayanamayacağı kadar yoğun ve nemli bir sıcaklık var ve güneş ışığının diğer taraftaki gölgeli kümes girişine acısız bir geçiş yapmasına izin vereceğine dair hiçbir umut yok.

"Yaratıcılar," diye mırıldanıyorum, yaratığı içime çekerken. Yüzüne siyah bir maske takılmış, gözlerini koruyor ve onu kör olmaktan koruyor, ancak bunun geri kalanına bir faydası yok. Kösele gibi derisi kabarmış, her yeri su toplamış, güneşe maruz kalmış yaralarından sızan kan ve irin, kendini daha sıkı bir top haline getirirken taşın üzerine bulaşıyor.

Bana Slátra'yı fazlasıyla hatırlatan bir şekil; uyku odamın derinliklerinde aynı pozisyonda katılaşmış.

Zar zor hava tutabilen parçalanmış kanatlarını incelerken kalbim çarpıyor ve buraya nasıl geldiğini merak ediyorum.

Kümes bekçileri kırık canavara doğru ilerliyor, gölgeden çıkıp kümese girmesi için komutlar yağdırıyor. İpeksi kuyruğu zemini süpürerek onları uçurumdan aşağı savurmakla tehdit ediyor, bazıları tam zamanında sıçrayarak düşen kaderlerinden kurtuluyor.

"*Beuid eh vobanth ahn... defun dah,*" diye bağırıyor Rekk Bulder'a. Çığır açan kerestesi, canavarının hemen altındaki taşta kılcal çatlaklardan oluşan bir ağ oluşturuyor. Zavallı yaratığı küçük gölge alanından çıkarmaya çalışıyor.

Çalkantılı zeminden kaçmak yerine daha da sıkı bir yumak haline gelen eziyetli Aypüskülü, güneşten kaçmak için ciyak ciyak bağırırken neredeyse Rekk'i sırtındaki uçuruma çarpacaktı.

Kaşlarını çatan Rekk, çizmelerinin dikenli topuklarını eyer örtüsündeki kanlı deliklerden geçiriyor. "Çekil, seni aptal sürtük!"

Moonplume başını eğiyor ve kalp tellerimi parçalayan derin bir ağıt daha yakıyor.

"Burada bekleyin," diye homurdanarak çevremdekilere doğru ilerliyorum- Havaya ağır bir gümbürtü çarpıyor, kaburgalarımın altında muazzam, daha *yırtıcı* bir öfke kabarıyor, düşüyor Kendi şiddetli gazabımın çalkantılı havuzunun ortasında.

Moonplume'un yırtık pırtık kuyruğunun süpürücü erişiminden sağlıklı bir mesafeyi koruyarak, bekçilerin dışarı çıkmasını işaret ediyorum, Rekk'in görüş alanında duruyorum, yumruklarımın sıkılığını gizleyebilmek için kollarımı kavuşturuyorum.

Bakışlarımı karşıladı, tekrar konuşmak için ağzını açtı, boynundaki tendonlar Bulder'in dilini şekillendirmek için gereken gerginlikle gerildi-

"Yap şunu. Yerime bir çatlak daha aç. Onu senin rendelenmiş kalıntılarınla doldurmaktan zevk alacağım."

Dişlerini birbirine geçiriyor, ağzının köşesi kıvrılıyor. Yavaş, kan dondurucu bir kahkaha atıyor ve Rygun'ın görüş alanına girdiği anda kahkahası kesiliyor.

Devasa, dalgalı kanatları havayı sararak iniş alanının önünde süzülüyor, kemik kıran bir güç yayıyor, ağır dikenli başı hariç vücudunun her yeri hareket halinde. Alev alev yanan burun deliklerinden dumanlar fışkırıyor, alev alev yanan gözlerini Rekk'e dikmiş -şimdi hareketsiz bir heykel, benim devasa Sabersythe'ımla kıyaslandığında onun Moonplume'u çok küçük ve narin. Çok kırık ve bağlı.

Acı dolu bir ağıt daha yakıyor, bu seferki daha yumuşak. Daha cızırtılı.

Rygun'ın göğsünden derin bir gümbürtü yayılıyor, dudakları geriye doğru sıyrılıyor, çıplak dişlerinin aralıkları arasında alevler titriyor. Öne atılıp Rekk'i eyerden koparma arzusu aramızdaki bağı katlıyor ve vücudumdaki her kasın kendisiyle savaşıyormuş gibi hissetmesine neden oluyor.

"Canavarına geri çekilmesini emret," diye bağırıyor Rekk, bana paniklemiş bir bakış fırlatarak, korkusunun tatlı nektarıyla birleşen dilimin arkasındaki dumanı tadarak çok fazla zevk alıyorum.

"Parmaklıklarını Aydede'nin postundan çöz, eyerinden in, ben de bunu değerlendireyim."

"İmparatorluk amcığı," diye mırıldanıyor nefesinin altında, muhtemelen onu duyamayacağımı düşünüyor. Ne yapması gerektiği söylendiği için öfke n ö b e t i geçiren bir çocuk gibi.

Onun sözleri benim için toz, ama hareketleri taş gibi.

Bakışlarım bir kez daha Moonplume'un derisindeki kanlı oyuklara takılıyor...

"Ekselansları nasıl *emrederse,*" diyor Rekk, sonra bacağını atıp kısa ipi tırmanıyor, siyah kırbaç kalçasına sarılmış, bakışları benimkilere takılmış

havada asılı duran canavar aşağı sıçrayıp bana doğru hücum ediyor. Etkileyici bir güç dalgalanmasıyla, Moonplume başını ileri doğru fırlatıyor ve Rekk'in topuklarının hemen yanından geçiyor.

Sert bir tıslamayla yolundan çekilir ve kırbacına uzanır-

"O ejderhayı kırbaçlarsan seni bir kazığa bağlar ve kırbaçlarım," diye azarladım.

Eli kolun etrafında duraklıyor. "Bu iki tehdit ve tek bir resmi selamlama yok. Beyaz bayrak taşıyorum, *efendim*."

Onu kıçına sokup Raeve'e teslim etmek istiyorum. Ama *krallık*.

Kurallar.

"Farkındayım. Ama bu krallıkta hayvanlara eziyet edilmesine göz yummayız. Canavarla olan bağını kopardın. Bu senin suçun."

"Onu daha sonra tekrar kırbaçlamam gerekecek," diye içinden geçiriyor ve omzunun üzerinden bohçalanmış yaratığa bir bakış daha atıyor.

Sanki bunun olmasına izin vereceğimi düşünüyor.

"Ustalarına Líri'yi buraya getirmelerini emret, böylece içip ziyafet çekebilir," diye emrediyor Rekk, sesinde kaşlarımı kaldırmama neden olan bir imparatorluk tınısı var. "Ayrıca kanatlarını onarmak için Et İpliği'nin hizmetlerine ihtiyacım olacak."

Bakışlarım, kafası yıpranmış kanadının altına sıkışmış, kabarmış ve şişmiş parlak canavara kayıyor. Tam burada, iniş alanında katılaşmasına dakikalar kalmış gibi görünüyor.

Rygun Rekk'e bakmaya devam ediyor, alev alev yanan burun deliklerinden hâlâ duman tütüyor, göğsünden benimkine doğru muazzam, nabız gibi atan bir *yakarış yükseliyor*.

Tek bir kelime ve ileri atılıp erkeği kapacak.

Onu kanlı bir malç haline getirin.

Kendime hiç bu kadar tahammül edememiştim.

"Bir bulutu yerinden oynatacak kadar güçlü bir mavi boncuk bulana kadar ona içecek bir şeyler getirtirim," diyerek deri bir keseyi açıp bir dizi duman çubuğunu ortaya çıkarırken homurdanıyorum. "Ayrıca Et İpliği'ni de çağıracağım. Ne yazık ki komşu köydeki Büyük Flurrt kutlamalarına katıldı. Buraya gelmesi biraz zaman alacak."

Bu doğru değil. Bhea uzakta ama Agni burada. Bu iniş alanından ayrıldığım anda onu uyandırması için birini göndereceğim ama bunu bilmesine gerek yok.

"Moonplume'un kendi içine kıvrılmasına bakılırsa, bekleyecek zamanı olduğundan şüpheliyim. Ama onun için elimizden geleni yapacağız. Onu rahat ettireceğiz."

Rekk burnunu çekiyor, soluk kaşlarının altından bana bir bakış atıyor ve tıka basa dolu koleksiyonundan bir sigara çubuğu alıp dudaklarının arasına sıkıştırıyor. "Bu benim işime yaramaz, değil mi?" diye mırıldanıyor, dudaklarını sıkıca paketlenmiş parşömen rulosuna bastırarak.

Cevap vermeyeceğim.

"Peki ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor, sanki bu duruma düşmesi benim suçummuş gibi ellerini iki yana açarak.

"Ayrılma vakti geldiğinde sana Fade'e geri dönmen için bir araba ayarlayabilirim," diye mırıldanıyorum. "Bhoggith'te *ihtiyaçlarınıza* daha uygun bir canavar bulmak için şansınızı deneyebilirsiniz."

"İyi," diye alay ediyor, omzunun üzerinden titreyen zavallı yaratığa bir bakış atıyor; yaratık ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor, kösele gibi dudağını kaldırıyor ve ona hırlıyor. "O artık senin yükün. O aptal, vahşi bir sürtük ve değerinden çok daha fazla sorun çıkarıyor. Benim tavsiyem mi? Parçalanıp sizin yemliklerinize atılsa daha iyi olur."

"Tavsiyeniz benim için botuma bulaşan bir kolk bokundan daha değersiz," diyorum, sesim monoton.

Bir kahkaha atan Rekk başını yana eğiyor, uzun ve keskin yüz hatları yanmış araziye karşı sertleşiyor.

Kemerli kaşlarının altından bana bakarken, deri çantasını cebine geri sokuyor ve çubuğunun ucunu yakmak için bir alev ampulü kullanarak bir weald alıyor. Derin bir nefes çektikten sonra yüzüne dolanan dumanı üflüyor. "Canavarını geri mi çağıracaksın yoksa tarihe Gölge ve Yanık arasındaki savaşı körükleyen erkek olarak mı geçeceğim?"

Tyroth onun hamisi o zaman... İlginç.

"*Hach te nei*, *Rygun.*"

Ejderham başını sallıyor, hoşnutsuzluğu aramızdaki bağa bir lav akışı gibi yayılıyor. Kükremeden önce havayı ısırıyor; kanatlarını öyle bir güçle çırpıyor ki, rüzgâr iniş alanına *çarparak toprağı* ve dumanı sürüklüyor.

Geniş, kavisli bir yol çizerek gökyüzünde güçlenirken Rekk'e bakıyor, bir kez daha çığlık çığlığa kükrüyor, sonra kanatlarını toplayıp gözden kayboluyor.

Rekk çubuğu dudaklarına götürüyor, çekiyor ve sonra bana doğru bir duman üflüyor. "Bu çok rahat."

Gözlerim kısıldı. "Ne kadar yüzsüzsün. *Moonplume*'u mavi boncuk olmadan krallığıma getirdim."

Sesimin tonu, kelimelerimin söylemediği her şeyi söylüyor: Eğer canavarı o yırtık beyaz bayrakla zincirlenmemiş olsaydı, onu kordondaki tahta bir direğe çivileyecektim. Bırakırdım güneş kabarsın ve derisi kemiklerinden ayrılana kadar su toplasın. Sonra Raeve'i serbest bırakırdım. Kendimi sahnenin ortasına oturtur ve kafasını koparıp Rygun'a atıştırmalık olarak vermeden önce o puşttan geriye ne kaldıysa onunla kanlı bir şekilde uğraşmasını izlerdim.

Omuz silkiyor. "Líri iki atlıyı taşıyacak kadar büyük değil ve Büyük Flurrt yaklaşırken, Gore'un sürüsünün çoğu dışarı çıkarıldı," diyor keskin bir gülümsemenin ardından, sigara çubuğunu tekrar sürükleyerek.

Başka bir deyişle, bekleyecek sabrı yoktu. Canavarının iyiliğini kendi bencil kaprislerinin önüne koyarak, geldiğinde ortalığı toparlamamızı bekledi.

Kaslarım şişip kabarıyor, tendonlarım geriliyor ve ileri atılıp kafasını omuzlarından ayırma isteğimle savaşıyorum - sözler ve savaşlar lanet olsun.

Sigara çubuğunu bir kez daha emiyor ve diğer elinin eldivenli olduğunu fark ediyorum.

Çenemi ona doğru salladım.

"Demek doğruymuş." "Ne doğru?"

"Ath'ın bir üyesi parmağınızın ucunu ısırdı."

"O yaptı. Henüz hasarı düzeltecek kadar yetenekli bir Runi bulamadım." Eldivenini çıkarıp kanlı yumruyla övünüyor ve onu her açıdan inceliyor. "O da vahşi bir kaltaktı."

Ellerim o kadar sıkı yumruk yapıyor ki eklemlerim patlıyor.

"Duyduğuma göre canavarın infaz sırasında o civardaymış. Onu kazıktan kurtarmak için birkaç Moltenmaw'ı yolundan çekmiş." Kesik gözlerle bana bakıyor; iliklerime kadar ürperten bir bakış.

Bu pisliğin o kolezyumda neler olup bittiğine dair en ufak bir fikre bile sahip olduğunu düşündükçe içim daralıyor.

"Dışarı çıkarıldı. Fae tadını sevdiği için canavarı suçlayamam," diye yalan söyleyerek ona tehditkâr bir sırıtış attım.

"Ah."

"Söyle bana Rekk Zharos, neden varlığınla toprağımı kirlettin?"

"Birini avlıyorum." Başını yana eğerek sopasını tekrar çekiyor. "Prenses meshedildikten hemen sonra kayboldu. Pah'ı onu bulmam için beni gönderdi."

Neredeyse gülecektim.

Tabii ki yaptı.

Herkes bu erkeğin birçok evre boyunca Kyzari'nin üzerinde yapışkan bir gölge gibi asılı kaldığını ve onun sevgisini kazanmak için umutsuzca yarıştığını biliyor. Sadece *Tyroth* bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

Uzun zamandır içinde tuttuğu kafesten kurtulmayı başaramayan biricik kızını bulma dürtüsü.

"Peki," diye mırıldandım, burnumun hizasından ona bakarak, "eğer o *benim* kızım olsaydı, onu senden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım."

Bir ses çıkarıyor ve bir tomar külü uzaklaştırmadan önce cızırtılı bir nefes daha çekiyor. "Sözlerinden bıktım. Ben şehri ararken sen de odana gidip üzerindeki fahişeyi sikinden temizlemeye ne dersin?"

Tek bir gözün patlamasının sonuçlarını düşünüyorum. Muhtemelen politik olarak bunu aşabilirim, ama Raeve başka bir hikaye ...

Sanırım beni hayal kırıklığına uğratır ve bu da isteyeceğim son şey.

"İstediğiniz kadar bakın, burada Kyzari bulamazsınız. Ve demir kelepçeler takmadan, boncuklu refakatçiler eşliğinde şehrimde dolaşamayacaksınız," diyorum ve İmparatorluk Kalesi'nin girişine dizilmiş, her birinin sakalında ya da saçında kırmızı, berrak ya da kahverengi boncuklar bulunan muhafızlarımı işaret ediyorum. "Ben de size eşlik edeceğim. Anladığınızdan eminim."

"Elbette," diye homurdanıyor, izmaritini yere atıyor, ben topuğumun altında ezmeden önce közler ölmekte olan bir yılan gibi tıslıyor. "Peki ya heybelerim?"

"Uzaklaştırılacak ve kokuşmuş varlığınızla krallığımı kirlettiğiniz her saniye tam gözetim altında olacağınız geçici karargahınıza getirileceksiniz."

Ellerini uzattı, Colet kelepçelerle yaklaşıp onları bileklerine takarak kilitlediğinde sadist bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Bu, kalenizi ziyaret eden *herkese* bahşettiğiniz bir onur mu?"

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve köpek dişlerimin tamamını ortaya çıkarıyorum. "Sadece *nefret ettiklerimi*."

Raeve

CHAPTER 84

I hız süpürme yarı daireler etrafında ve ellerimi yumruk yapıp serbest bıraktım. Sıkma onlar tekrar. Enerji Kirpikler at alt tarafı . benim cilt gibi a metal uçlu Kırbaç, dilimleme her güçlü adımda kararlılığımı artırıyor.

Boynumu bir o yana bir bu yana kırıyorum. Yüzümü fırçalıyorum. Ellerimi saçlarımdan geçiriyorum.

Beyaz
bayrak.
Beyaz
bayrak.
Beyaz bayrak.

Bir başka acı dolu haykırış kalbimi yarıyor ve bir parıltıyla birbirine karışıyor.

Bir öngörü beyninize bir darbe gibi iner:

Soluk, kabarmış deri. Parçalanmış kanatlar. Sütlü, görmeyen gözler-

Boğazımdan derin bir inilti yükseliyor.

Düşüncelerimin bıçak gibi saplanışını bile algılayamadan ormandayım. Boğazıma dolanan boğucu ilmiği fark edemeden taş duvarın üzerinden atlıyorum. Göğsüme oturan ve kaburgalarımı ezen ağırlığın hayati derecede farkına vardığımda kordona doğru ilerliyorum.

Şehir uyuyor, bronz sarmaşıklarla örtülü, mürekkep rengi çiçekleri rüzgarda sallanan, sırtımı boyayan güneş ışınlarına bakan pişmiş toprak evler arasında kıvrılan bir patikadan yukarı çıkarken saati düşünmeme neden oluyor.

Rygun yukarıdaki havayı parçalıyor, yaralı Moonplume'un düştüğünü gördüğüm uzaktaki çıkıntıya doğru çalkalanmaya devam eden büyük halkalar oyuyor.

Daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim.

Daha yüksek bir irtifaya çıktıkça zemin botlarımın altında daha engebeli bir hal alıyor, bunaltıcı, tatlı kokulu havayı içime çekerek önümdeki dik uçuruma doğru ilerliyorum.

Çıkmaz sokak.

Botlarımın bağlarını çözüp kayalık evlerden birine yakın bir çalılığın arkasına sıkıştırıyorum, sonra ellerimi taşın üzerine koyup dikey genişliğe bakıyorum. Rygun, sanki onu *koruyormuş gibi,* yukarıdaki izole iniş bölgesinden bir kez daha geçiyor.

Kaşlarımı çatarak parmaklarımı yarıklara sokuyorum, sağlam bir dayanak buluyorum ve kendimi yukarı çekiyorum - uçurumun yüzüne dişlerimi sıkarak çıkıyorum. Rüzgâr saçlarımı karıştırıyor ve ben tırmanırken hızla ve çeviklikle hareket eden bornozumla oynuyor.

Duruş ve amaç ile.

Bir başka acı dolu ağıt, bir başka kör edici parıltıyla karışarak unutulmaya yüz tutuyor:

Gökyüzünde süzülen canlı tüylü bir canavarın sırtındayım, çığlıklar boğazımı yırtarken bunaltıcı bir sıcaklık üzerime bastırıyor.

Kanlı, su toplamış bir Ay Tülü arkamda havada sallanıyordu, dümenime bağlıydı, güneşe bakmaya uygun olmayan iri, parlak gözlerinden altın ışık huzmeleri parlıyordu. Işıltısını kaybetti, sonra koyu griye dönüştü.

Açık gri.

Soluk-

İmgelem göğsümü tam ortadan ikiye ayırıyor, kalbimi avucunun içine alıyor ve ezici bir yumrukla parçalıyor.

Kayıyorum, elim havaya kalkıyor ve kendimi uçurumdan çıkan bir ağaç kökünde yakalıyorum.

Sallanırken, zihnimin gözünden görüntünün kalıntılarını kazıyamıyorum, boğazımdaki ilmik sıkılıyor.

Sıkılaştırma.

Tüm ışık çevremden çekiliyor gibi görünüyor, imgelemin boğucu dalları zihnimi yakıcı güneş ışığı şeritleri gibi kırbaçlıyor.

Kükreyen devasa bir gölge yanımdan geçip gidiyor ve yüzüme bir tokat gibi çarpıyor.

Ürpererek nefes alıyorum, bakışlarım sonunda sallanan ayaklarımın ötesine geçerek çok aşağıdaki kayalık şehre yöneliyor. Bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırıyorum, beni katleden boşluğuna çekmek için bekleyen potansiyel düşüşü doğru bir şekilde ölçtüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sikeyim.

Rygun yine süzülerek yanımdan geçiyor, geniş kanadının dikenli ucu havayı o kadar yakından yarıyor ki bunun bir kaza olmadığından eminim.

"Yaygara koparmayı kes!" Ona doğru bağırıyorum, ufalanan kökü geçici olarak kavrarken başım eğiliyor, sonraki kelimelerim mırıldanıyor. "Ben iyiyim..."

Çırpınan ellerimle ileri uzanıyorum ve parmaklarımı uçuruma sıkıştırıyorum, bir dayanak buluyorum ve

Ağırlığımı taşa geri verip, acı veren görüntüyü buz tutmuş gölümün kıyısına atıyorum ve onunla daha sonra başa çıkabiliyorum.

Bir uçuruma tırmanmadığım zaman.

Kendimi taşa sabitliyorum, sonra köke tutunduğum yeri gevşetip tırmanmaya devam ediyorum, tepeye ulaştığımda kolumu çıkıntının üzerinden geçiriyorum. Elimi iniş yamasına vurup kendimi yukarı çekiyorum, bakışlarım sola, kulübenin kasvetli boşluğuna doğru saplanıyor. Kendimi düz bir zemine bırakıp omzumun üzerinden baktığımda Rygun'ın hâlâ arkamda gökyüzünde daireler çizdiğini ve uzaktan beni izlediğini görüyorum.

Hala uzaktan *telaşlanıyor*.

İç çekerek kulübeye doğru ilerliyorum, bir ejderhanın sığabileceği kadar büyük siyah bir ağ maskenin yanında duruyorum, sanki bir pençe onu yırtmış gibi.

Çömelip parmaklarımı Kaan'ın Rygun'ın sırtındayken yüzümü örtmemi söylediği kumaştan farklı olmayan şeffaf kumaşın üzerinde gezdiriyorum.

Omurgamda bir ürperti geziniyor, içimde bir şey ağır ağır yer değiştiriyor. Dikkatimi veriyorum.

Duruyo

rum.

Dön.

İniş alanının diğer tarafındaki gölge yığınının içinde titreyen ve donuk bir ışık yayan sarmal Moonplume'u görünce kanım donuyor.

Ejderhanın derisi yaralarla delik deşik olmuş, kalçalarından cızırdayan et parçaları sarkarken, kaburgalarımın altında bir yerlerden gelen buz gibi bir yas feryadı boğazımı parçalamakla tehdit ediyor. Devasa delikler parıltılı kanatlarının zarif kıvrımlarını yakmış.

O yırtık pırtık yarıklardan birinin içinden parıldayan tek bir küre bana bakıyor, nefesimi ve güdük kalp tellerimin yıpranmış uçlarını yakalıyor.

Slátra'nın ayının dörtte biri büyüklüğündeki yaralı yaratığı incelerken göğsümdeki yarık genişliyor, boğazımda nefes almakta zorlandığım bir yumru şişiyor. İçime çektiğimde

üzengilerin altında eyerinde açılmış delik. Derin, etli yaralardan sızan kan izleri.

Dizlerimin bağı çözülmek üzere, köpüren ve tüküren öfkem, kırılgan kaburgalarımı saran ve beni iliklerime kadar üşüten buz gibi hüzün şeritlerine teslim oluyor.

Birisi ejderhanın yakınına parçalanmış et dolu bir el arabası getirmiş, ama ona dokunulmamış gibi görünüyor. Aynı şey, hâlâ ağzına kadar dolu olan bakır su teknesi için de geçerli; yaratığın her gürültülü nefesinde yüzeyi dalgalanıyor.

Gökyüzünde bir çatırtı *patırtı* kopuyor ve ben yaklaşan yağmurun tatlı kokusunu içime çekiyorum, kulağımın dibinden tek bir damla süzülüyor. Yere çarpıyor.

Gökyüzü senin için ağlıyor...

"Bende de var," diye fısıldıyorum ve Moonplume göz kırpıyor.

Boğazımda şişen yumruyu yutuyorum ve o yaraları inceleyerek bir adım ilerliyorum.

Bir tane daha.

"Benimkini göremezsin," diye törpülüyorum, yerdeki kılcal çatlaklardan oluşan bir ağın üzerinden geçerken. "Artık göremiyorum."

Buz tutmuş gölümün kıyısından çıkarılan kömürleşmiş bir iskelet gibi gerçeğimi salıveriyorum, bu güzel, kırık yaratığın yanındaki taşın üzerine tükürüyorum.

Titreyen canavara doğru bir adım daha atıyorum. Bir adım daha.

"Acı... asla geçmez. Ne kadar rol yaparsan yap."

Son kelimede sesim çatlıyor, kendi yanan etimin anıları burnuma doluyor, ciğerlerimi bulandırıyor. Bağırsaklarım sıkışıyor, dilimin altındaki kaslar bulantı dalgasıyla karıncalanıyor.

"Eskiden Yaratıcıların beni bir şey için cezalandırdığına inanırdım."

Daha da yaklaşıyorum, daha fazla yağmur damlası omuzlarıma sıçrıyor ve tenimden aşağı süzülüyor, uçurumda bana çarpan ve neredeyse beni ölüme sürükleyen anıyı hatırlıyorum. İçime daldığımda, anıyı içimdeki obsidyen kıyıdan çıkarıp olması gereken yere koyduğumda, şimdi göğsümde sivri bir bıçak sıkışmış durumda.

Göğsümde, onu her zaman hissedebileceğim yerde. Sonsuza kadar.

"Sanırım bu doğru olabilir," diye hıçkırıyorum ve boğazımdaki çukur, hâlâ bana bakan canavara doğru attığım her adımda daha da büyüyor. Sanki beni içine alıyor, sözlerimi, hareketlerimi tartıyor. Havayı kokluyor, belki de kokumu ciğerlerine çekiyor.

"Sanırım birçok evre önce Moonplume Slátra'mda başarısız oldum," diye itiraf ediyorum ruhumu parçalayan bir kesinlikle, sanki elimden derinlere kök salmış ve etrafındaki et şişmiş bir kıymığı nihayet çiğniyormuşum gibi.

Enfekte olmuş.

Kabul... doğru hissettiriyor.

Yürek parçalayacak kadar doğru.

Gökyüzü devam ederken yanağımdan bir gözyaşı daha süzülüyor

ağlamak için. Titreyen canavara yeterince yaklaşıp elimi soğuk derinin lekesiz bir parçasına koyduğumda-

Omurgamda bir *gümbürtü* atıyor, sanki biri vücudumdan kemik ipini koparmış, taşa vurmuş ve sonra tekrar içimden geçirmiş gibi.

Bu sert, et ısırtan soğuk… Evimdeymişim gibi hissediyorum.

Yaratık göz kırpıyor, iliklerime derin ve özlem dolu bir gerçek yerleşiyor.

Savunmasız.

Hem korkutucu hem de ani bir gerçek.

"Sanırım sen ve ben birbirimizi bulmalıydık," diye fısıldıyorum, yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülürken Moonplume'un parıldayan kürelerine bakıyorum. Bir söz gibi

kalbimin nasırlı çıkıntıları arasında bir diken gibi omurgamı düzleştiriyor. Kemiklerimi güçlendiriyor.

Benim kararım.

Sanki buz gibi bir güneş göğsümdeki ufku aştı ve bu garip, yabancı acı gerçekliğinde uyandığımdan beri aldığım ilk tam nefesle ciğerlerimi doldurdu.

"Bir daha kimse seni incitemeyecek."

Raeve

CHAPTER 85

Mağaranın ağzından neredeyse hiç ışık sızmıyordu, dışarıdaki fırtına gökyüzünü sarsıyor, gürültüye karşı uluyordu. Güneşi engelleyen ağır bulutlar

Üç bekçinin Moonplume'u gölgeli yuvaya çekmeme yardım etmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Bana adının Líri olduğunu söylediler. Gıdılarından sarkan dalların uzunluğuna bakılırsa ergenlikten yeni çıkmış ama yaşına göre çok küçükmüş. Yüksek mağaranın ortasında kıvrılmış halde kesinlikle öyle görünüyor. İç içe geçmiş rünlerden oluşan hassas bir döngü etrafımızı sarıyor ve söylediğim her yumuşak kelimenin sütlü bir hava pufuyla dışarı atılmasına neden olan soğuk bir ortam yaratıyor.

Elim Líri'nin burnunun geniş kıvrımında geziniyor, etinin avucuma değen buz gibi kıvrımı içimde bir şeyleri sakinleştiriyor.

Bacağıma soğuk, gürleyen bir nefes üflüyor, göz kapakları kasvetli gözlerinin üzerine kapanmakla tehdit ediyor ve bakışlarım onunla İmparatorluk Kalesi'nin Et İpliği arasında gidip geliyor.

"Bu acıtacak," diyor Agni, başının etrafını saran ve onu sıcak tutan kalın dokuma malzemeden dolayı sözleri boğuklaşıyor.

Líri'nin yarı gerilmiş kanatlarından birinin yanına çömelmiş, Líri'nin postundan yayılan parıltıyla ıslanmış zarın en büyük panelindeki açık deliğin etrafına rünlerden oluşan bir ön yol çiziyor.

Bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Hassas bir nokta ve yırtık-
"

"Büyük."

Başını sallıyor. "Tek bir rün bağıyla yeniden yapılabilecek çok fazla et var ama bu noktada işlemi birden fazla kez tekrarlamak zorunda kalmak istemedim. O yüzden... deneyeceğiz."

Arkamdaki sert, telli ghorsi otu tutamına uzanıyorum, yatıştırıcı kokuyu serbest bırakmak için bazı saplarını kırıyorum ve Líri'nin sol burun deliğinin hemen önünde uyluğuma yaslıyorum. Elimi gözlerinin arasında gezdirerek Agni'ye sıkı bir baş selamı veriyorum.

Oyma çubuğunun sivri ucunu bir kavanoza daldırıyor, başını eğip rünleri oymaya başlamadan önce bakışları Líri'yi ısırıyor.

Líri'nin göz kapakları yarıklara kadar açılıyor, üst dudağı bir dizi delici kılıçtan kalkarken gözleri Agni'ye dikiliyor. Sırık gibi boynundaki uzun kaslar şişiyor, tendonları geriliyor, sanki başını çevirip *kırmak* isteyip istemediğine karar veriyor.

Agni duraklar, bakışlarını hırlayan yaratığa diker.

"*Hais te na veil de nel*, Líri." Gorsi otunun daha fazla yaprağını kırıyorum, avuçlarımı sütlü kalıntıya bulayıp burnuna sürüyorum. "*Hais te na veil ... catkin de nei.*"

Líri'nin kasları yumuşuyor ve üst dudağının sallanması duruyor, burun delikleri açılıyor. Üzerime soğuk bir nefes üflüyor ve ben de devam etmem için işaret veriyorum.

"Güney dilinde nasıl konuşulacağını biliyor musun?" Agni sıkıcı görevine devam ederek sorar.

Elimi hâlâ Líri'nin burnuna sürterek başımı kaldırıyorum. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Bana bakıyor. "Şu anda konuştuğun şey bu. Mah'ım eskiden bir elçiydi. Bu dile aşina olması gerekiyordu çünkü duvarın güneyindeki bazı halklar sadece güney dilinde konuşmayı tercih ediyor. Özellikle de Arithia'nın güneyindeki bazı topluluklarda."

Huh.

Ağzımdan çıkan sözcükleri düşünmemiştim, sadece söyledim.

"Akıcı bir şekilde konuşabildim mi?"

Agni başını sallıyor, aşındırma çubuğunu tekrar tentürüne batırmak için duraklıyor ve bana nazik bir gülümseme veriyor. "Sanki uzun süredir konuşuyormuşsun gibi. Gölge'de çok zaman geçirdin mi? Hatırlayabildiğin kadarıyla?"

Hatırlayabildiğin kadarıyla.

Düşüncelerim Kaan'ın uyku odasının altındaki o sarmal merdivenden aşağıya, ağırlığını aniden kaburgalarımın altında hissettiğim ışıklı, buzlu bir mezar taşına gebe bir mağaraya iniyor.

Beni ağırlaştırıyor.

Sessizliğin aramızda geviş getirmesine izin veriyorum, Líri'nin burnunu düzeltmek için ellerime daha fazla ghorsi otu kırıyorum. Agni boğazını temizliyor ve rünlerini kazımaya devam ediyor, kendi göz kapakları da hastasınınkiler kadar ağırlaşıyor gibi görünüyor.

Pek de şaşırtıcı değil. Neredeyse bir aurora döngüsü önce buraya geldiğinden beri durmaksızın çalışıyor ve bu süre zarfında hiçbirimiz uyumadık, hatta neredeyse hiç yemek yemedik. Tüm bu süre boyunca fırtına şiddetlendi, gökyüzünü ışıklı parçalara ayırdı, kafesteki bir canavar gibi gürledi. Rayne'in diş gıcırdatan bir öfkeyle dolup taşması gibi, benim göğüs boşluğumda da benzer bir fırtına çalkalanıyor.

Ama dikkatliyim.

Alışılmadık bir şekilde, acı verici bir *sabırla*.

Gümbür gümbür bir *patlama* mağarayı sarsıyor. Agni şekilsiz halkayı tamamlarken soluduğumuz hava da sarsılıyor. Ellerini kaldırıyor ve deliğin parçalanmış çevresi aydınlanıp sıkılaştığında ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

Yeni et *yumurtluyor*.

"Lütfen yeterli olsun," diye mırıldanıyor Agni, delik tırnak ısırtan artışlarla küçülürken aşındırma çubuğu hazır. "*Lütfen...*"

Kapanıyor.

Agni'nin yüzü sanki karnına bir şey saplanmış gibi buruşur.

"Sen oka-"

Gözleri başının arkasına yuvarlanır ve yana doğru yığılır, kafasının yere çarpmasıyla cam kırılır.

Sikeyim.

Kendimi çözüyorum ve Líri'nin kıvrılan kanadının etrafından dolanıp Agni'nin titreyen bir yığın halinde olduğu yere gidiyorum. "Agni? Kahretsin." Yanına çömelip onu göğsüme doğru kaldırıyorum.

Göz kapakları çırpınarak açıldı. "Bayıldım, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, elimi alnındaki yumrunun üzerinde gezdiriyorum. "Uyumaya ihtiyacın var."

"Uykuya ihtiyacım var," diye taklit ediyor ve ayağa kalkmasına yardım etmeme izin veriyor.

"Size kaleye kadar eşlik edeceğim."

"İyiyim," diyerek beni temin ediyor ve zayıf bir gülümsemeyle uzanıp yumruya dokunmadan önce yüzünü buruşturuyor. "Kafamda bir yumurtayla ilk kez kendime gelmiyorum."

Havayı biraz olsun yumuşatmak için ona Rekk'in parmağının kalıntılarıyla dişlerimin arasında kendime geldiğim zamanı anlatmayı düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

Başını sallıyor, donuk bakışları bazıları paramparça olmuş, diğerleri yere saçılmış aletlere ve tentürlere yöneliyor. İç geçiriyor. "Ne lanet bir Yaratıcılar

karmaşası."

"Ben hallederim. Sen git dinlen." Etrafa saçılmış şişeleri toplamak için diz çöküyorum, bazılarının ağzını kapatıyorum, dökülenleri kurtarmak için elimden geleni yapıyorum.

"Daha hızlı çalışamadığım için çok üzgünüm, Raeve..."

"Onun sıkıntısını kendi sıkıntın pahasına hafifletiyorsun. sağlık ve esenlik. Üzülmeyin. Gidin. Yiyin. Yenileyin. Biraz dinlen. Döndüğünde ben hala burada olacağım."

"Sadece..." Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdığımda bakışlarının kollarımda, bacaklarımda gezindiğini görüyorum; gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bu süreçten geçen herkes bunun ne kadar acı verdiğini bilir ve anlıyorum ki onun çektiği acıya katlanmak senin için... *zor olmalı.*"

Anlamı derimin altına işliyor, nabzımı hızlı bir çalkantıya sürüklüyor.

Boğazımı temizliyorum, bir yığın mantarlanmış kavanozu mağaranın uzak tarafında kurduğumuz masaya taşıyorum, bakışlarım onları tekrar yerlerine yerleştirme görevime takılıyor. "Konuşmamıza gerek yok-"

"Bana göre sen Líri'den çok daha parlaksın..."

İçimi çektim, ellerimi masanın üzerine koydum ve duvara baktım. Bildiğim tüm hayatım boyunca, Ejderha Görüşü ile kutsanmış tek bir halkla tanışmamıştım. Şimdi altmış yıldan kısa bir sürede iki tanesiyle tanıştım.

Çok *nadir* bulunmaları gerekiyor.

"Kral'ın bilmesini istemiyorum," diyorum dönüp ona bakarak.

"Veya da konuyu ona açtığımda aynı şeyi söyledi. Sırrın benimle güvende. Ben sadece-"

"Ve bundan bahsetmek gibi bir arzum yok. Hem de hiç. Duyarlılığını takdir etsem de, şımartılmaya ihtiyacım yok Agni. Tek i s t e d i ğ i m tekrar bayılmadan önce biraz dinlenmen." Onun ağız snips Kapa çeneni, yanaklar kızardı. "Of Elbette." Başını eğerek mağaranın ağzına doğru ilerliyor ve yağmurun sisli perdesine adım atıyor.

"Yaratıcılar," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

Líri'nin başına doğru ilerliyorum, ağır gözleri her hareketimi takip ediyor, soluk kirpiklerini kırpıştırarak göz kırpıyor.

Karanlık, dipsiz gözleriyle ne büyük bir tezat.

Önüne yerleşiyorum, yumuşak, gürleyen nefesinin buz gibi üflemesiyle ıslanıyorum. Elimi yuvarlak burnunun üzerinde ileri geri gezdirirken, derisinin eşsiz dokusuna hayret ediyorum; buruşuk deri pürüzsüz bir şekilde bastırılmış, ince kırışıklıklardan oluşan bir ağla damarlanmış gibi.

Yarık burun delikleri açılıyor ve bana ofluyor, elim gözlerinin arasından geçip ovuştururken gıdılarından sarkan püsküllü dallar kabarıyor. Boğazının arkasında bir ses çınlıyor ve dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor-

"Öğrenmemi istemediğin şey nedir, Raeve?"

Kalbim bir kaburgaya yerleşse de, yüz hatlarımı pürüzsüz tutuyorum.

Vurdumduymaz.

Ağır ayak sesleri arkamda yankılanıyor ve onun ne kadar yakınımda olduğunu fark ettiğimde ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor, kokusu bir yanımın içine girmek için can attığı rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafımda dolaşıyor.

Sorusunu duymazdan gelerek ileri uzanıyorum, Líri'nin dallarından birini alıp parmaklarımın arasında gezdiriyorum, çıkardığı tiz sesler yumuşayarak tiz bir mırıltıya dönüşüyor ve nefesleri derinleşip eşitlenene kadar daha uzun, daha durgun bir şekilde kesiliyor.

Yavaşça uzaklaşıyorum.

Dikkatli ol. Sessiz ol.

Ben sessiz bir duruşa geçip rünün buz gibi kucağından kurtulurken, taşa bulaşmış parlak çizimleri bozmamaya dikkat ederek yürürken o hiç kıpırdamıyor.

Mağaranın gürültülü girişine doğru ilerliyorum, Kaan'ın gümbür gümbür ayak sesleri hemen arkamdan geliyor.

Su damlasına ulaştığımda duraksadım, kollarımı kavuşturdum, sağanak yağmura baktım - Rygun'u gördüğüme şaşırmadım

iniş yamasına sarılmış, ancak üzerine zar zor sığıyor. Uzun, ağır nefesler alıp verirken tek bir köz gözü tembel bir merakla kulübenin girişine bakıyor.

"Kümes bekçileri Líri'nin Rekk Zharos'a ait olduğunu doğruladı," diyorum, ses tonum soğukkanlı ve sakin. Kesin.

Kaburgalarımın altında bir ateş fırtınası gibi kaynayan öfke kuyusundan hiç bahsetmiyor.

Geçtiğimiz aurora döngüsünün tamamını, o *pisliğin* ona verdiği her bir ağlayan yaranın cızırtılı acısını yeniden yaşamaya zorlanırken, o Moonplume'un ulumasını dinleyerek geçirdim ve bu öfkeye karşı tek bir çare var.

Bir.

"Ayrıca bana onun The Shade'in kayıp prensesini aradığını söylediler. Bu doğru mu?"

"Öyle," diye gürlüyor Kaan sol kulağımın hemen arkasından. Uzun bir duraksamanın ardından, "Bu erkek seni Gore'da *yakalamaktan*... daha fazlasını yaptı," diyor.

Çok tehlikeli, dikenli bir soru, bana yeni bilenmiş bir silah gibi geçti, nazikçe tutacak kadar temkinliyim. Dikkatli bir hassasiyetle.

"Doğru."

O kadar yaklaşıyor ki vücut ısısının yoğun aurası beni içine çekiyor, sıcaklığına rağmen bir ürperti omurgamda geziniyor. "Beni aydınlatmak ister misin, Ay Işını?"

Zihnim kızıl saçların çalkantısına, kan kokusuna, dudaklarımı dudaklarıma bastırıp buruk bir veda fısıldadığımda çok soğuk olan yumuşak soluk tene geri dönüyor-

"Benden birini aldı," diye mırıldandım.

"Kimi?"

Sesinde tehdit var. Ateşli, vahşi

bir tehdit.

Yutkunuyorum, şiddetli bir ürperti daha salma dürtüsüyle savaşıyorum, onun elektriksel öfkesi içimdeki serbest kalmak isteyen vahşi parçayı besliyor. "Sevdiğim biri."

Ağır bir sessizlik ve düşüncelerinin birbirine çarparak yuvarlanan kayalar gibi gümbürtüsünü hissedebiliyorum. "Seni kırbaçlayan o muydu?"

Kelimeler alev alev yanan kömürler, başa çıkılamayacak kadar sıcak. Onlara tek bir yaşam nefesi verin ve yaksınlar.

Onları orada bırakıyorum. Onlara dokunmayın ya da beslemeyin. Cızırdayan varlıklarını bile kabul etme.

Kaan Rekk'i öldürmeyeceğini söylediğinde ona inandım, Burn topraklarında ona zarar verirse bunun siyasi sonuçlarını anladım. Ayrıca o özdenetim kuyusunu sınırlayan bir çizgi olduğuna da inanıyorum. Hissedebildiğim bir çizgi, tıpkı onun arkamda durduğunu hissedebildiğim gibi. Sert, sıcak kanlı bir erkek, içinde zorlukla dizginlenmiş bir öfke barındırıyor.

Bazen bazı şeyleri söylememek en iyisidir.

"Burada ne kadar kalacak, şehirde ona eşlik edilecek mi?"

"Belki birkaç devre daha. Çok titiz. Kardeşimin temsilcilerinin kayıp kızını aramaktan ziyade askeri ağırlığımızı ölçmek için burada olduklarından şüpheleniyorum, bu yüzden onları misafir odalarında tutukladım."

Bir şimşek anlık olarak gökyüzünü yarıyor. "Burada işi bittikten sonra nereye gitmeyi planladığını biliyor musun?"

"Líri'den alındıktan sonra heybelerini arattım."

Başka bir şey söylemediğinde dönüp çok şey gören dalgın gözlere bakıyorum.

Çok fazla.

Kollarını kavuşturmuş, siyah tuniğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, saçlarını öyle gevşek bir topuz yapmış ki dalları yüzünün etrafına sarkıyor. Vahşi bir saygının timsali; sert, sağlam bir varlık. Arkamda onun hayvanı ve önümde bu devasa, aşılmaz erkek varken, kendimi küçük hissetmeliyim.

Bilmiyorum.

Bana sadece kendimi büyük hissettirdi. Hatta kudretli. Ve belki de haklıdır.

İçimde *büyük bir* şey mayalanıyor. Korkunç bir şey. Patladığında burada olmak istemiyorum.

"Eee?"

Kararlılık gözlerini yumuşatır. "Bir ipucunun peşine düşmek için Gore'a geri dönüyor. Çoğu ejderha Rygun kadar uzun süre ya da uzağa uçamaz, bu yüzden muhtemelen yolda Ovadhan'da erzak için duracaklar, sonra Bothaim'de tekrar."

"The Fade ve The Burn arasındaki sınırda yer alan şehir mi?"

"Doğru. Tarafsız bölge. Tri-Council Citadel'in evi."

Başımı sallıyorum, gözlerim odaklanmıyor, zihnim çalışıyor. İz sürüyorum. Dokuma.

Tarafsız bölge.

Dikkatimi tekrar Kaan'a verip ağzımı açıyorum-

"Gidişiniz için her şeyi ayarlayacağım. Líri iyileşti ve siz şehirden ayrıldıktan sonraki güne kadar Rekk'i Dhomm'da tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kaburgalarımın arasına sıcacık bir bilgi filizi yerleşirken dilimde bir kelime boğuşması ölüyor.

Kanatlarımı kırpmak ve bana bunu yapmamam için geçerli sebepler söylemek yerine gitmeme izin veriyor. Henüz konuşmamızı yapmadığımızı söylemek ya da onu aklımdan çıkarmadığımdan emin olmak için benimle gelmesini talep etmek yerine.

Beni herhangi bir şekilde, biçimde veya formda zincirlemek yerine...

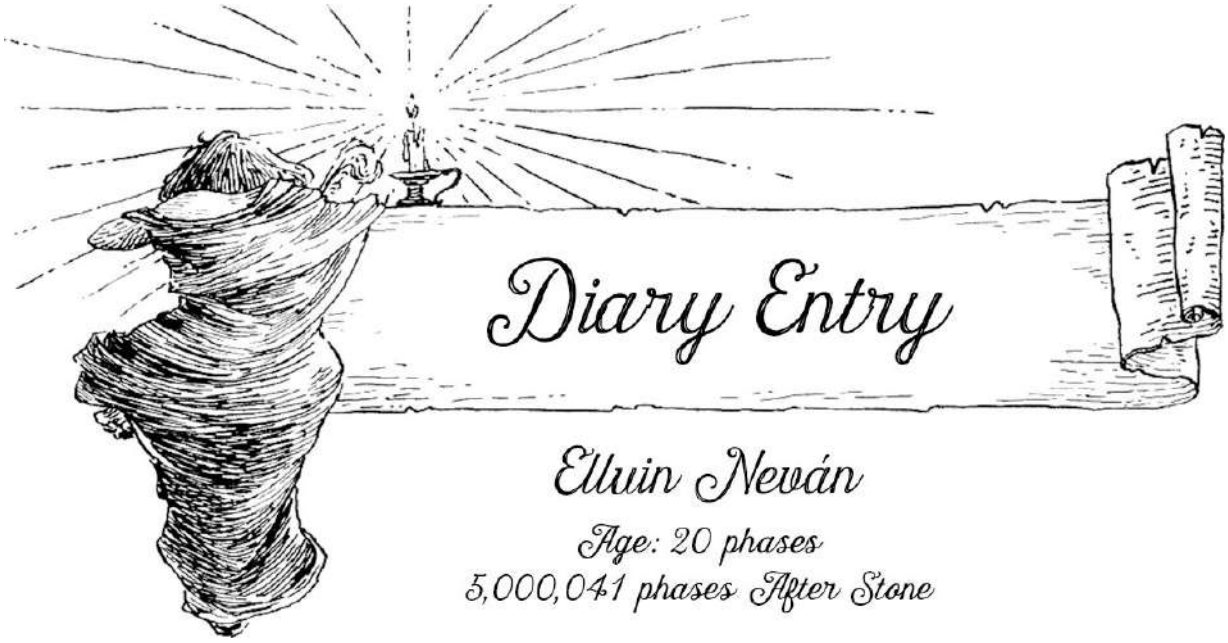
Beni rüzgâra karşı savuruyor.

Göğsüm, şu anda üzerinde düşünemeyeceğim kadar çok yönlü bir farkındalığın ağırlığıyla ağırlaşıyor - kaşınan ayaklarım, dönen zihnim ve parmak uçlarımı kemiren kana susamışlığımla.

Elluin'in bu erkeği neden tüm kalbiyle sevdiğini anlayabiliyorum...

Elini sırtımın alt kısmına dolayarak beni göğsüne bastırıyor, sıcak dudakları şakağıma değiyor. "Bana geri dön, Raeve. *Bize*."

Sonra da gitti.

W Slátra'nın düzlüklerdeki yolculuğunu yumuşatacak kadar büyük bir fırtına bulutu, Kaan'ın uykusunda çırpınan bir parşömen tarlakuşu ile bu dae'den ayrıldık

Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldığımı ama Tyroth'un daha yetenekli bir efendi olduğunu ve soyumu devam ettirmek için sağlıklı yavrular yetiştireceksem ihtiyacım olan her şeye sahip olduğunu belirttim. Aether Taşı'nı koruma yeteneğimizi sürdürmek için.

Hiç bu kadar aşağılık hissetmemiştim. Zehirli yalanla öyle sarsıldım ki kalbimin katılaştığından eminim.

Kaan benim her şeyim olduğunu asla bilemeyebilir. Sırf onun uçuşunu izlemek için düşebileceğimi.

Taşıdığım yavrunun onun olduğunu ya da bunu düzeltmenin bir yolunu bulacak kadar uzun süre hayatta kalamayacağım korkusuyla boğuştuğumu asla bilemeyebilir.

Pah olağanüstü olduğumu düşünüyordu ve bir zamanlar buna inanmıştım. Şimdi, kendi pis yüzüme bakmaya dayanamıyorum.

Rekk Zharos

CHAPTER 87

B O T H A I M

I Bir bar taburesinin üzerine düşen Velvet Snog, Bothaim'in meşhur hanının köşesindeki taburelere tünemiş küçük bir grubun düdük ve davul sesleriyle canlanır. Bir yer

geliş ve gidişler, mühürlü anlaşmalar ve tarafsız ajanslar.

Burada kimi bulacağınızı asla bilemezsiniz. Ya da neyle karşılaşacağınızı. Tam da bu yüzden seviyorum.

Bana kaya trollerini anımsatan güdük taş sütunlarla desteklenmiş düzensiz tavanıyla mekâna şöyle bir göz gezdiriyorum. Aplikler duvardan metal pençeler gibi uzanıyor ve mekânı, insanların sevişmeyi sevdiği birçok karanlık köşeyi dengeleyen bronz bir ışıkla aydınlatıyor.

Sevmemin bir başka nedeni.

Beni am yeme ve kan dökme havasına sokmak için sıcak bir yemek ve iyi bir şovdan daha iyisi olamaz.

İki Arithian refakatçim sağımdaki boş taburelere yerleşiyor, gümüş pelerinlerini çıkarıp barın üzerine örtüyorlar. Solumda, bineğine bindiğim erkek

Kendi taburesinin sırtına zar zor sığıyor; göğsü bir fıçı, bacakları ve kolları sandık büyüklüğünde. Siyah tel tel sakalındaki örgülerden birinden kahverengi bir boncuk sarkıyor.

Terros. İyi bir adam. Biraz sessiz, ama bunu seviyorum. Sizi bineğinin sırtında krallığın bir ucundan diğer ucuna taşıyan bir amcıkla konuşmak zorunda hissetmenizden daha kötü bir şey olamaz.

Koklayarak, pelerinime yapışan kül rengi misk kokusunu yakalıyorum. Hoşlandığım ejderhanın kokusu.

Karşı koymak zordu. Terros'un büyük Moltenmaw'ı, Burn'ün başkentinden buraya yaptığımız uzun yolculuk sırasında çok güzel bir performans sergiledi. Bir kez bile başını sallamadı ya da şikayet etmedi.

Dhomm'da bıraktığım vahşi itin aksine.

Líri uzun mesafeler kat edemiyordu. Bothaim'i maske takmadan ya da biraz güneşten kıvranmadan geçemezdi. Moonplume'ların hızlı, kurnaz ve rakipleri için felaket olması gerekir ama Líri'nin bana verdiği tek şey kötü tavırlar ve seğiren topuklardı. Sürtük.

Ondan kurtulduğum için çok mutluyum.

Güçlü ve sağlam bir binek olan Bruus'u büyülediğimde daha da mutlu olacağım. Hem güneyin ısıran soğuğuna hem de kuzeyin sert ışınlarına karşı k o y a b i l e n kalın kırmızı tüyler taşıyor ve Terros'un boğazını kestiğimde *benim* olacak.

Ama önce, Dhomm erkeğinin son bir yemek yemesine izin vereceğim. Velvet Snog'un meşhur fahişelerinden birini alsın ve asla uyanamayacağı bir uykuya dalsın. Pah'ın düzenli kırbaçlamalarından öğrendiğim bir şey varsa, o da görgü kurallarının son derece önemli olduğudur.

Terros kara kaşlarını kaldırarak yan gözle bana bakıyor. "Aç mısın?"

Başını sallıyor.

"Güzel. Benden olsun." Dikkatini çekmek için barmene elimle işaret ediyorum. "İki Molten Mead ve iki colk bifteği, kalın olanlar hala kemikte ve yanında canit slaw."

Terros'a doğru eğilerek ses tonumu düşürdüm ve "Seninkini nasıl pişirmemi istersin?" diye sordum.

"Hâlâ meliyor," diye homurdanıyor.

"Güzel." Detayları şehvetli gözlü barmene aktarmadan önce zulamdan bir sigara çubuğu çekiyorum. "Ayrıca uyku odama bir fahişe gönderilmesini istiyorum. Mavi gözlü." Cebimden küçük bir çuval kan taşı çıkarıp barın üzerine bırakıyorum. "Ve tüm zeminin temizlenmesini istiyorum, böylece başkaları dinlemeden fahişenin ciyaklamasını sağlayabilirim."

"Elbette." Çuvalı masadan alıp cebine koyduktan sonra içkilerimizi servis ediyor ve arka kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Dördümüz sessizce oturup içki içerken, bir erkeğin barın üzerine uzanmış, elinin her sert darbesinde göğüsleri sallanan, inleyen bir fahişeyi parmaklayışını izliyorum.

Sopamı çekerken, duman halkalarını gökyüzüne doğru üflerken, etrafımdaki aç inlemeleri ve konuşmaları dinlerken sertleşen aletimi sarsmak cazip geliyor. Prenses Kyzari'nin nerede olduğuna dair ipuçlarını arıyordum.

Kovalamayı sevdiğimi biliyor. Bundan *beslendiğimi de.* Bu yüzden kendini Yaratıcılar'a teslim etmeyi seçtiğine karar verdim.

Neden *aday* olmayı seçti?

Onu bulduğumda, istediğini kabul etmeyi reddettiği şeyi ona vereceğim.

Ben.

Barmaid et dolu tabakları benim ve Terros'un önüne koyuyor, zengin ve hoş kokulu buharlar saçan kömürde kızartılmış et parçaları. Porsiyonumu kesiyorum, yağlı pembe et parçalarını ortaya çıkarıyorum, biraz kremalı lahana salatasıyla eşleştiriyorum, obur lokmanın etrafında inliyorum.

"İyi, değil mi?" Terros'a bakarak soruyorum.

Homurdanıyor, ağzına yüklü bir lokma daha tıkıyor, çiğnerken gözlerini arka duvara dikiyor.

Huysuz herif. Bir *teşekkür* bile etmedi. Görgü kurallarının önemli olduğunu bilmiyor mu?

Belki de ona acı çektireceğim. Biraz kırbaçlarım.

Yemeğimi bitiriyorum, bardağımı boşaltıyorum ve tabureden kalkarken beşinci sigara çubuğumu tepsiye saplıyorum. "Ben yatıyorum."

Arithianlardan biri kaşlarını çatarak, "Önce bilgi almayacak mıydık?" diye sordu. Muhtemelen ona ve yoldaşına yemek ısmarlamadığım için de kızgındı.

Sadece kesmek üzere olduğum erkeklere yemek alırım, yani gerçekten şanslı olan o.

"Bilgilendirme mi?" Aptal rolü yaparak soruyorum.

"Evet." Hâlâ yemeğini çiğnemekte olan Terros'a boncuk gibi bir bakış atıyor, dinlemiyormuş gibi yapıyor - Dhomm'a döndüğünde rapor vermesi istenmemiş. "Madem biz... bilirsiniz, *ayrıldık.*"

Dhomm'un askeri durumu hakkında topladıkları bilgilerle birlikte Arithia'ya dönmeleri beklendiğinden. Tüm zaman boyunca boncuklu muhafızlar altında odalarında kilitli kaldıkları için elde edemedikleri bilgiler.

Omuz silkiyorum. "Başarısız olman benim suçum değil." Yüzü soluklaştı.

Tek bir işim var: Prensesi bulmak. Başaracağım bir şey. Onların eksiklikleri bana ait değil, işe yaramaz pislikler.

"Uyku odamda beni bekleyen sıcak bir ağzım var, bu yüzden bilmek istediğin her şeyi sana anlatırken dizlerinin üzerine çöküp beni boğmak istemiyorsan, biraz sabırlı olabilirsin." Tabağımı temizlemeye gelen barmen kızdan pelerinimi ve anahtarımı kapıyorum. "Yollarımızı ayırmadan önce bunu yükselişle yapacağız."

Zahmet olmazsa tabii.

I Kapıyı çekip açıyorum, odanın arka tarafındaki büyük şömineyi yakan düzgün kalçayı görünce yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Koyu yeşil pelerininden görünen dantel parçalarıyla giyinmiş, siyah saçları başının tepesinde toplanmış halini görünce içime sıcak bir memnuniyet yayılıyor. Bacakları uzun, kalçaları yuvarlak, beli sıkı; kıvrımlı zarafeti doğrudan sertleşen sikime vuruyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum, pelerinimi ve eldivenlerimi yere atıyorum. Öne doğru ilerledim, zarif boynundaki gevşek saç tutamlarını kaldırdım, elimi boynunun arkasına doladım ve sertçe kavradım.

Mükemmel uyum.

Pelerininin kenarından tutup solgun omzundan hafifçe sıyırıyorum.

Deri pantolonumun düğmelerini açarak, "Ne kadar da iyisin," *diye* inliyorum. İçeri uzanıyorum ve yavaş, sıkı sürüklemelerle sağlam horozumu yumrukluyorum.

Tam benim tipim.

Metal demiri alevlerin içine daha da sokuyor ve cızırdayan kütüklerin parçalanıp tıslamasına neden oluyor. "Biliyor musun," diye mırıldanıyor yumuşak bir sesle, belime daha fazla kan pompalıyor, "ateşi pek sevmem."

Bedeninizi uyku için satın alan erkeğe söylenecek tuhaf bir şey.

"Neden olmasın?"

Yumuşak bir mırıldanma sesi çıkarıyor. "Çukurlarda geçirdiğim zamanla bir ilgisi olabilir."

"Dövüş
çukurları mı?"

"Mm-hmm."

Ahh, rol yapma. İstediğim bu değildi ama siktir et.

Isıracağım.

"Hangi olanlar?" I Sor, KOLAYLAŞTIRMAonu
Pelerin kapalı onu diğer omzuna,
ayaklarımızın dibine düştüğünü hissederek.

"Khindard Çukurları…"

Sıcak tenine karşı kıkırdıyorum. "Tatlım, kimse o çukurlardan canlı çıkamaz. Eğlencenin yarısı da bu." Parmağımın ucuyla omurgasından aşağıya doğru kaygan bir çizgi çiziyorum. "Tabii bana *Ateş Lark* olduğunu söylemeye çalışmıyorsan."

Bu kez, benim kıkırdamama kendi hafif kahkahasıyla karşılık veriyor. "*Glei te ah no veirie,*" diye fısıldıyor ve tüm nefesi

ciğerlerimden kaçıyor aynı anda eli sallanıyor
Geri.

Tahta bir sapı ateşe fırlatmadan önce keskin bir şey kalçama saplanıyor, içime ürpertici, *boş* bir sessizlik yerleşirken bir kıvılcım patlaması yayılıyor.

Ne?

O.

Sikeyim.

Geriye doğru sendeliyorum, boğazımı tutuyorum, göğsüm yakalayamadığım nefes için sarsılıyor. Diğer elim uyluğuma düşüyor, yaradan sızan ılık, ıslak sıvıyı süpürüyor, parmaklarım yukarı çıkıyor, böylece-

Kan.

Orospu bana *demir* bir *iğne* sapladı.

Palaskamdaki hançerlere uzanıyorum, ikisini de boş buluyorum ve aynı anda onları da ateşe atıyor.

Ciğerlerim o kadar sıkışıyor ki, yüzümdeki tüm kan çekilirken çökmek üzere olduklarından eminim, farkındalık beni karnımdan vuruyor.

Beni avlıyordu. Orospu beni beceriyordu.
Beni *avlamak.*

Kapıya doğru tökezliyorum, kolun olması gereken yeri tırmalıyorum, ama orada olan tek şey lanet olası bir delik. Parmaklarımı aşağı itiyorum, keskin bir şeye çarptıklarında onları kırbaçlıyorum.

Jiletler.

Amcık.

Kanlı yumruğumla kapıya vururken şişkin gözlerim yuvalarından fırlamakla tehdit ediyor.

Hava sağıma doğru yer değiştiriyor ve bir şey şakağıma çarpıyor, keskin bir acı patlaması kafatasımı delip geçiyor.

Gitti.

The Other
CHAPTER 88

Diğer, Rekk Zharos'un üzerine biner ve onu açık bir merakla incelerken nereden başlaması gerektiğini merak eder. Önce hangi parçasını yakması gerektiğini.

Onunla oynayacak çok şey olduğu için zor bir karar. Ve eğlenmek için koca bir uyku.

Parmaklarının uçları kana bulanmış bir beklentiyle karıncalanıyor...

Adamın sol bileğine uzanarak bağın kendisine olduğu kadar palet direğine de iyice sabitlendiğinden emin olduktan sonra işlemi diğer eli ve her iki ayağı için de tekrarlıyor ve bu sırada içindeki sessizliği düşünüyor. Sızan bir varlık titreşimi bile yok.

Sevdiği kişi sulu ine kolayca düşmedi. Savaştı ve kesti, tekmeledi ve çığlık attı, sonra sadece Öteki onu buzdan bir mezara tıktığında sakinleşti ve sessizleşti.

Onu *korumak* için.

Bu *Rekk,* ejderhasına bahşettiği kadere benzer bir kaderi paylaşmalı, değerli Raeve'in

mücadele ederdi. Her ne kadar sert ve acıya dayanıklı gibi davransa da, bunun nedeni çoğunlukla incitici şeyleri Öteki'nin ininde mezar taşları gibi toplanmak üzere aşağı atmasıdır.

Öteki, kaybı, ölümü ve acıyı, onun gözünde henüz bir yavru olan Raeve'den farklı anlar. Ama Raeve büyüyecek. Uyum sağlayacaktır. *Kucaklayacak ve* böylece fethedecektir - eğer buna açıksa.

Ama önce...

Öteki, Rekk'in yanağına bir tokat atar, muhtemelen biraz fazla sert bir tokattır çünkü Rekk'in kafası o kadar hızlı yana kayar ki boynu neredeyse kırılır ve tüm eğlenceyi mahveder.

İnliyor, gözlerini açıyor - Gölge'deki buzullar gibi mavi. Onun iğrenç yüzüne uymayan nostaljik bir renk.

Önemli değil. Sona ermeden önce onları bulup çıkaracak ve ondan kurtulacak.

Gözbebekleri küçülür, yüzü hastalıklı bir gri tonuna döner.

Öteki'nin yüzünde keskin bir gülümseme belirir.

Rekk çırpınıyor, kalçalarını kaldırıyor, onu uzaklaştırmaya çalışıyor, tekrar tekrar "*Hoar heg*!" diye bağırıyor.

Emin olamıyor, ama adamın ona bir şey yapmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyor.

Ağzına tıktığı malzemenin içinden "Sen öldün" dedi.

Öteki kıkırdar.

Açık konuşmak gerekirse, yanlış değil.

İtiyor ve hayvani bir zarafetle ateşe doğru sallanıyor, alevler içinde kavrulan bir ateşleyicinin ucunu kavrıyor, siyah, parıltılı gözlerinden parıldayan közleri dürtüyor. Onu çekip çıkarıyor, Rekk'in panikle çıkardığı homurtu sesleri ile boşluk canlanıyor, Rekk sarsılıyor ve bağlarına karşı güreşiyor.

Sonra durur, gözleri metal aletin sıcak, ışıltılı bir vuruşla parlayan keskin ucunda açılır.

Uzun bacaklı adımlarla ona doğru ilerliyor. "Biliyor musun, o Moonplume'a ne yaptığını gördüm," diye düşünerek tekrar palete tırmanıyor. "Nasıl *feryat* ettiğini duydum." Sopanın ateşli ucunu adamın sol gözüne götürüyor, kirpiklerinin uçlarını cızırdatıyor, havayı yanan saçların güçlü miskiyle kaplıyor.

Kan çanağına dönmüş gözleri sulanıyor.

Öteki dilini şaklatarak silahını savurdu. "Hayır, onun gözlerini korudun, değil mi? Bu güzeldi."

Birçok devir önce *kendisine bahşedilmemiş* küçük bir merhamet.

"Onlarla farklı bir şekilde ilgileneceğim."

Kızgın demiri adamın çıplak göğsüne indiriyor ve sivri bir çizgi çiziyor.

Rekk çığlık atar, boğuk acı çığlıkları iniltiye dönüşür, tendonları gerilir ve yükselir. Rekk onun altında titremeye başlar; oda kızarmış et kokusuyla öylesine doludur ki Öteki onun ne kadar aç olduğunu fark eder. Onu yemeye niyetli olduğundan değil.

Hayır.

Raeve, Öteki'nin bu erkeğin parmağını çiğnediğini öğrendiğinde oldukça iğrendi ve Öteki'nin, ev sahibinin uysal, değerli bedenini kullanma biçiminde daha düşünceli olması gerekip gerekmediğini düşünmek için biraz zaman harcamasına neden oldu.

Bu Rekk'i yemek muhtemelen çok ileri bir adım. Ne yazık ki, kızarmış etinin ne kadar lezzetli koktuğunu düşünürsek-

Hayır.

Yapmamalısın.

Doğal dürtülerini bastıran Öteki, silahı cızırdayan et çizgisinden kaldırdı. "Líri'nin acı dolu seslerini anlamamış olabilirsin ama *ben* anladım."

Gözleri irileşiyor ve Öteki'ne tamamen deliymiş gibi bakıyor, burun delikleri şişmiş, göğsü panikle aldığı nefeslerin şiddetli ritmiyle inip kalkıyor.

"Şansına küs," diye alay ediyor, başını yana eğerek, "sana *tam olarak* nasıl hissettiğini göstermek için buradayım."

İdrarının keskin kokusu odayı dolduruyor.

Göğsünde, gergin karnında cızırtılı bir iz daha bırakıyor. Rekk sarsılıyor ve sarsılıyor-şiddetli, ilkel tatmin Öteki'nin yüz hatlarını vahşi bir neşe görüntüsüne dönüştürüyor.

"Sonra da *kendi* metal mahmuzlarını kullanarak vücudunun her yerinde delikler açacağım, sonra da elinde taşıdığın kırbaç aletiyle senden geriye kalanları keseceğim."

Bir inilti *daha*... demir çubuğu *daha derine* sokuyor... sonra da fırlatıyor. Taş zeminde takırdayarak ilerleyip duvarın yanında durdu.

Rekk boğuluyor ve kabarıyor, geniş, vahşi bakışları odanın içinde zıplıyor, sanki onu bu çıkmazdan kurtarabilecek bir şey arıyor. Onun için çok kötü, sevdiği kişi hazırlığını eksiksiz yapmış. Etkileyici bir şekilde.

Burada onu kurtaracak hiçbir şey yok.

"*Vaghth,*" diye fısıldıyor Öteki ve Rekk'in bakışları onunkilerle buluşmak için kırbaçlanıyor.

Onun kalp atışlarını duyuyor. Açık şömineden bir alev topu fırlayıp pençeli elinin avucuna yerleşirken şaşkınlığının nabzından *besleniyor*.

Düşüncelerinin gümbürtüsünü neredeyse duyabiliyor, şüphesiz Yeraltı Şehri'nde tanık olduğu gibi sadece Clode ve Bulder'ı değil, üç elemental şarkıyı kullanabildiği gerçeğini çalkalıyor.

Rayne'i bilmiyor. Aslında *dört kişi* olduğunu bilmiyor. Sevdiği kişi de bilmiyor, Öteki, Ignos'un tükürük saçan, haşlayıcı melodisini absorbe etmek için kendi yolundan çıktı, böylece güçlü ama hassas konağını tetiklemiyor.

O hazır olana kadar.

Başını eğiyor, hareketi yumuşak ve hayvansı. "Bir Moonplume'un denizde haşlanmasının nasıl bir his olduğunu biliyor musun?

Güneşin sert ışınları, *Rekk Zharos*?"

O sallar onun Kafa, inliyor, onun bakış Elindeki ateşle, çıngıraklı bakışları arasında gidip geliyordu.

"Biraz bunun gibi," diye alay ediyor, sonra da adamın yüzünü alevlere boyuyor.

Veya

CHAPTER 89

Burada iliklerinize kadar işleyen bir soğukluk var.

Bunu alışkın olmadığım gerçeğine bağlıyorum. Duvarın kuzeyinde doğup büyüdüğüm için. Beni uçsuz bucaksız kar ovalarının, telaşlı fırtınaların ve ciğerlerimi donduran nefeslerin arasına attığınızda, birdenbire beni buraya, bu ana getiren tüm hayat kararlarımı sorgulamaya başlıyorum - Arithia'nın görkemli İmparatorluk Sarayı'nın samur koridorlarında bir hizmetkârın sade gümüş giysileri içinde yürüyorum.

Uzun, dökümlü eteğim her adımda hışırdıyor, sade bluzumun düğmeleri ensemde, bileklerimdeki püsküllü manşetlere uyan kürk yakayla buluşuyor. Bu kemik ısırtan soğukla savaşmak için yeterince katman yok.

Bu sarayın muazzam büyüklüğü insanı hayrete düşürüyor; pürüzlü, karla kaplı bir dağın kenarına oyulmuş bina, yerden fırlayan obsidyen mızraklar gibi gökyüzünde yuvalanmış sayısız yuvarlak aya uzanıyor. Tüm Arithia'yı kaplayan tuhaf inci gibi bir parıltı

Bu unutulmaz sarayın birçok penceresinden. O *kadar* çok pencere var ki, obsidyen merdivenden yukarı her çıkışımda, mavi, gümüş ve beyazın her tonunda binlerce parçadan oluşan, parçalanmış buzullara benzeyen bölmelerden başka bir parçalı manzarayla karşılaşıyorum.

Pırıl pırıl parlatılmış, sürekli kıvrılan merdivenlerden yukarı çıkıyorum, arkamdan etek sesleri geliyor. Neden *çıktığımdan* emin değilim.

İçimden gelen bir şey sanırım. Gözlerimin içine bakmam gerekenden daha fazla bakmak istemediğim bir şey.

İçeri gir.

Günlüğü al.

Siktir git.

Duvardaki süslü aynaya gelince duraksıyorum, solgun saçlarımı sivri kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum, keskin, güzel yüz hatlarımı ve mavi gözlerimi taklitçi görünüşümde herhangi bir çatlak olup olmadığını kontrol ediyorum - kendimi *ben olmadığım* gibi görmek ne kadar sarsıcı olsa da.

Gerçekten, çok garip.

Gümüş, görünüm değiştiren bileziğim, bazı ipleri tekrar yerine yerleştirirken bileğimde ağır bir şekilde asılı duruyor. Hem kendi parmağımı hem de şu anda zemin kattaki hizmetli odasındaki bir dolapta bağlı, ağzı tıkalı ve baygın yatan kadının parmağını dürtmek için kullandığım gizli bir çivisi olan bir bileklik. Başının altında da bir yastık vardı, çünkü ben böyle iyiyim.

Onu bayıltmadan önce zavallıya yol sormayı akıl edememem çok kötü oldu. Bu saray bir labirent, her kapı Thorns olarak bilinen sert, gümüş zırhlı muhafızlarla çevrili, koridorlarda sürekli taş yüzlü hizmetçiler koşuşturuyor ve birçok keskin kenarını mükemmel bir şekilde parlatıyor.

Pırıl pırıl bir kupa gibi Tyroth belli ki *çok*
gurur duyuyorum. Lanet olsun.

Benimle aynı kıyafeti giymiş siyah saçlı bir kadın, gümüş rengi bir parıltıyla merdivenlerden iniyor ve beni görünce gözleri açılıyor. "Ayda?" Omzunun üzerinden bir bakış atıyor, sonraki sözleri sessiz bir tıslama. "Burada olmaman gerekiyordu."

Ayda.

Sanırım bu benim adım. Bildiğim iyi oldu.

O yavaşlar, kaşlarını çatarak. "Siz sen Tamam mı? Ne? vardır Ne yapıyorsun?"

Elluin Raeve Neván'ın kadim günlüğünü arıyor, bir yerlerde bir duvarın içinde gübreye dönüşmemiş olmasını umuyor.

"Şey, görüyorsunuz-"

"Daha önce oraya gittin mi?"

Bu kesinlikle h a z ı r l ı k l ı olmadığım bir soru. Yanlış hizmetçiyi iğnelemiş olabileceğimi düşünmeye başladım... "Hayır mı?"

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "*Şu anda* Kral'ın odasında bekleniyorsunuz."

Kalbim sıkışıyor.

Aslında, gitmem gereken yer tam olarak orası.

"Yolumu kaybettim," diyorum ve ona garip bir gülümseme sunuyorum. "İyi uyuyamadım. Aslında"-şakağımı ovuyorum-"Birdenbire seviyeler konusunda kafam karıştı. Sanırım aşağıda bir yerde izimi kaybettim-"

Kolumu tutuyor, kendi kolunun kıvrımına sıkıştırıyor ve beni merdivenlerden yukarı doğru çekiyor, iki Thorns'un yanından geçerek bize doğru yaklaşıyor ve kısık bir sesle konuşuyor. "On birdeyiz. Tırmanman gereken yirmi üç basamak daha var."

"Tabii ki." *Gerçek* Ayda'yı sarayın derinliklerinde bir süre takip ettikten sonra, onu bayıltmadan hemen önce attığı kahkahaya benzer yumuşak bir kahkaha attım. "Ne aptalım."

Kadın önlüğünün cebinden ipek bir toz alma çubuğu çıkarıyor ve elimi soğuk sapına doluyor.

"Oraya girerken en azından yararlı *görünmelisin* yoksa saraydaki diğer kadınlar konuşur ve bu da onu çok rahatsız eder. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Evet. Nasıl biri olduğunu
biliyorum. Sadist.
Sikeyim. Göt
herif.

Ona bir gülümseme daha gösterdim. "Teşekkür ederim. Benimkini... bir yerde bırakmışım."

Nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak uzaklaşıyor, sonra merdivenlerden geri dönerek gözden kayboluyor.

Katları saymak için elimden gelenin en iyisini yaparak, uzayıp gidiyor gibi görünen kıvrımlı merdivenlerden yukarı doğru itmeye devam ediyorum. Bazıları diğerlerinden daha sağlam olduğu için söylemek yapmaktan daha kolay. Bazılarında merdiven, geniş açık avluların havasında siyah bir dalgacık gibi örülüyor; atmosfer, tam çiçek açmış, parlayan başlarını pencerelere doğru eğmiş ışıklı çiçeklerin tatlı, sarhoş edici kokusuyla renkleniyor.

Gümüş ipliklerle kaplı yüksek tavanlı bir kata çıkıyorum, tam önümde büyük bir çift kapı, omuzlukları sivri tepelere doğru genişleyen iki grup Thorn tarafından çevrelenmiş. Gümüş miğferler yüzlerinin çoğunu kaplıyor, yanlardan yayılan kanatlar kulaklarının sivri uçlarını vurguluyor.

Her biri, iki eliyle kabzasına sarılmış, aşağıya dönük uzun bir demir kılıç kullanıyor. Neredeyse *benden* daha uzun kılıçlar.

Kapıyı görünce nefesim kesiliyor, beynimin içinde bir şey, koparıp incelemeyi başaramadığım bir solucan gibi kıpırdanıyor.

Fazladan korumalar olmasaydı bile, bir şekilde buranın o yer olduğundan eminim.

Burası Elluin'in öldüğü uyku odası.

Bakışlarım gardiyandan gardiyana dolaşıyor. "Yapmam gereken... toz alma işi var," diyorum sopamı sallayarak.

İçlerinden biri kaşlarını kaldırsa da hiçbiri bana doğru bakmıyor bile.

Doğru.

Devam etmek için izin istiyorum.

Temizleme benim Boğaz, I hareket et ileri ne zaman ve Kapı içeri doğru sallanır ve tanıdık kül rengi bir koku yayılır.

Kalbim boğazıma sıçradı.

Başımı eğerek bir adım geriye kayıyorum. Tutuyorum.

Felçli.

Tam görüş alanımda, Tyroth Vaegor'un çatırdayan atmosferine itildiğimde, gümüş diken uçlu bir çizme görüş alanımı deliyor. Kalp çarpıntısı.

Düşünceler çalkalanıyor.

Gözlerinde belli belirsiz bir kinle bana baktığından eminim, sanki yakmak istediği bir böcekmişim gibi. Parçalanmış düşüncelerini, canavarca yumruklarıyla boğazımı ezecek kelimelere dönüştürmek üzere olduğundan eminim. Bu beni küçük, zayıf ve çok sessiz hissettirecek - dilim konuşamayacak kadar ağır.

Uzun bir sessizlik oldu ve titreyen ellerimi pardösünün etrafında sıkarken buldum, diğeri eteğimin derin cebine tıkıştırdığım hançere uzanıyordu-

"Geç kaldın, Ayda."

Yabancı isim omurgamı kırıyor. Bana Tyroth'un kız kardeşi olmadığımı hatırlatıyor-şu anda değil. Annesini ondan alan ben değilim. *Nefret* ettiği ve benim de ondan *nefret* edemeyecek kadar küçük olduğumdan beri nefret ettiği kişi.

Anlamak için bile.

Parmaklarımı, kullanmayacağıma söz verdiğim silahın üzerindeki tutuşlarını gevşetmeye zorluyorum, elimi cebimden çekiyorum ve onun yerine eteğimin kumaşını yumrukluyorum.

"Özür dilerim, efendim." Kalbimin kaburgalarıma indirdiği darbelerin hafiflemesini dileyerek daha da alçalıyorum. "Uyuyakalmışım. Bir daha olmayacak."

Parmakları çenemi sıkıp beni zalim, acımasız gözlerine bakmaya zorlarken nefesim kesiliyor. Biri yeşil, tıpkı Mah'ınki gibi. Biri zifiri siyah, tıpkı septik ruhunun çukuru gibi.

Siyah saçlarının yarısı toplanmış, geri kalanı omuzlarına dökülmüş ve dirseklerine kadar iniyor. Sakalı her zamanki gibi üç boncukla süslenmiş.

Temiz.

Kahver

engi.

Kırmızı

.

Hatırladığımdan daha iri -benden iki baş daha uzun ve omuzları neredeyse Kaan kadar geniş- varlığı, kusursuz gümüş giysisiyle tezat oluşturan, üstü zor örtülen bir kaos.

"Şey. Sonunda ortaya çıkman ne güzel," diyor o kesici sükûnetle ve her zaman kendimi, bana sapladığını fark etmediğim bir bıçak yarasıyla kan kaybından ölürken hayal etmeme neden oluyor. "Söyle bana, Ayda. Benim piçimi taşımanın sana bazı ayrıcalıklar getirdiğini mi düşünüyorsun?"

Zihnim o kadar hızlı boşalıyor ki yerin ayaklarımın altından kayacağına eminim. Sanki tüm saray dişlek dağ manzarasından kopmuş ve şimdi bir o yana bir bu yana sallanıyor, hangi yöne düşmek istediğine karar vermeye çalışıyor.

Buna ne diyebilirim ki?

"Benim bir çocuğum var. Bir varis, hem de itaatsiz bir varis," diye homurdanıyor, sanki dilinin ucunda bir ateş topu varmış gibi. "Bir başkasına ihtiyacım yok ve artık işime yaramadığını kanıtladığın anda senin durumuna olan tahammülüm de ortadan kalkıyor."

Bağırsaklarım düğümleniyor, kelimeler şişmiş boğazımda boğuluyor. "I

... Elbette, efendim. Özür dilerim. Ve teşekkür

ederim." "Ne için?"

"Toleransınız."

İğnelemek için kesinlikle yanlış hizmetçiyi seçmişsin.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, ancak bir parşömen tarla kuşu çırpınarak yaklaştığında yumuşuyor, lanet şey aramıza girip göğsümü dürttüğünde hızla geri dönüyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse kıçımdan düşecek.

"Bu alışılmadık bir şey," diyor o ürpertici konuşma tarzıyla, o şeyi kapıyor, açarken gözlerini benden ayırmıyor, nabzım kesik kesik düşüncelerimle ritim tutuyor.

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

. "I-"

İki kaşını da saç çizgisine doğru kaldırarak bana doğru sallıyor. "Bu boş."

İçten içe gülümsüyorum. Çünkü boş

değil. Hem de hiç.

İkimizden biri Dhomm'un güvenliğinin ötesine geçtiğinde, Kaan ve ben notlarımızı sadece ikimizin de taşıdığı ejderha alevinin aydınlattığı görünmez mürekkeple yazıyoruz.

Önlemler. Şimdiye kadar hiç işe yaramadı.

"Belki de bir fiyasko." O şeyin kanatlarını koparıp çırpınmayan cesedini yere atmakta gecikmedi; bu, ağabeyimin vahşetinin ihtiyacım olmayan içgüdüsel bir hatırlatıcısıydı.

"Halletmem gereken bir iş var ama birkaç saat içinde döneceğim. İçeri girin, dizlerinizin üzerine çöküp bir cila bezi alın ve ben dönene kadar bir işe *yarayın."* Dönüyor ve merdivenlere doğru yürüyor. "Beni bir daha bekletirsen kelleni alırım."

Parmaklarımın uçları onun kanını mükemmel cilalanmış zemine püskürtmek için duyduğum ani ve şiddetli dürtüyle karıncalanıyor, üst dudağım seğirerek köpek dişlerimi geri çekiyor.

Ayağımı ileri atıyorum, elim bıçağımı kavrayacakmış

gibi cebime giriyor ki sıçrayıp *kesebileyim*-

Hayır.

Elimi çekip kurtarıyorum ve yanımda yumruk yaparak karıncalanmayı bastırmaya çalışıyorum.

Birincisi, onu öldürmeyeceğimi ve Kaan'ın henüz tam olarak hazır olmadığı hazırlıksız bir savaş başlatmayacağımı söyledim.

İki, bu şekilde değil. Başka birinin derisini giyerek ona arkadan yaklaşmak değil. Gözlerinin içine bakmak istiyorum. Benim kanadığım gibi onun da kanamasını istiyorum. Benim incittiğim gibi incitmek. Çok uzun zamandır ağzımda çürüyen kelimeleri tükürmek istiyorum, onun huzurunda felçli bir şekilde durduğum her seferinde diş etlerimi çürütmek istiyorum.

Daha azı boğazımda lav haline gelen bir yudum su gibi olacaktır.

Tyroth'un merdivenlerden inişini izlerken kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum, şehrin eteklerinde bir buz kütlesinin üzerinde birkaç saat geçirmiş olmanın rahatlığıyla, içime saplanan bu korku hançerinden kusuyorum. Eğer orada bir şey kalmış olsaydı, şu anda ayaklarımın dibinde yerde olurdu. Ya da Tyroth'un gümüş çizmelerine sıçramış olurdu.

Hamile metresini bayılttığıma inanamıyorum. Ne kadar korkunç, zavallı şey zaten uyku terörü yaşarken.

Zoraki uykusundan uyandırıp yoluma devam etmeden önce ceplerini ona daha iyi bir hayat satın almaya yetecek kadar kan taşıyla doldurmayı aklıma not ediyorum.

Tyroth gözden kayboluyor ve ben sarsılmış bir şekilde nefes veriyorum, bedenimin sıkıldığını bilmediğim yerleri gevşiyor. Dönüyorum, ölen tarla kuşunu alıp cebime koyuyorum, sonra geniş odalara doğru ilerliyorum ve kapıların arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı abanoz ağacına yaslıyorum ve göğsümdeki gerginliği atmaya çalışarak ciğerlerimi ağrıyacak kadar dolduruyorum. Toz bezini bir elimden diğerine geçirip ikisini de silkeleyerek son karıncalanmaları da uzaklaştırıyorum.

Günlüğü al.

Çık dışarı.

Ayda'yı uyandır da buraya koşup kafasının kopmasını önlesin.

Gözlerimi açıyorum ve aşağıdaki ışıltılı şehrin panoramik manzarasına sahip simsiyah oturma odasını, sol taraftaki açık kapıdan onun yatak odasını görüyorum. İçeri giriyorum, devasa obsidyen dört direkli paletin dibinde duraklıyorum.

Gözlerim uzak duvardaki büyük aynaya takılıyor.

Orada olmak zorunda.

Ona doğru ilerledim, omzumun üzerinden hızlı bir bakış attım, sonra toz bezini palete koydum ve aynayı yana kaydırdım, bir oyuk görmeyi bekliyordum-

Kalbim düştü. Hiçbir

şey yok. Sadece düz bir

duvar. Alanı

değerlendiriyorum...

Bu steril odanın duvarlarında başka bir şey yok. Yani onu buraya saklamış olamaz. Ama hayatının son bölümünü burada geçirdi. Sokağa çıkıp halkını göremeyecek kadar hasta olduğunu biliyorum. Yaklaşan doğumu kutlamak için. Tüm Arithianlar için çok önemli bir şeydi bu, çünkü Aether Taşı'nı takanlar için gebe kalmak hiçbir zaman kolay olmamıştır.

Balkona bakıyorum, farkındalık beni öyle bir tokatlıyor ki dizlerim neredeyse çözülüyor.

Elluin öldükten sonra Aypüskülü duvarı kırıp cansız bedenini alıp gökyüzüne taşıdığında odanın yarısı parçalandı ve Elluin'in etrafında kıvrılıp öldü.

Belki günlüğü de yırtmıştır?

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, palete düşüyorum ve ellerimi Ayda*'nın yüzünde* gezdiriyorum.

Bunu buraya kadar gelmeden önce düşünmeliydim.

Derin bir başarısızlık duygusu üzerime çöküyor, bunun ağırlığı beni kalın, minderli palete geri itiyor, siyah kadife örtüye bakarken kollarımı açıyorum.

Bana ait olmayan bir gerçeğin peşinde takıntılı bir şekilde koşuyordum. Hiçbir zaman da olmadı. Sanırım elime geçen bu.

Çok güzel.

Yaratıcılar, bu oda hastalıklı hissettiriyor. Ve soğuk. Muhtemelen doğum yaparken öleceğinizi bilerek yükseldikçe yükselmek için ne boktan bir yer. Muhtemelen balkona yürüyüp ... ayları ... net bir şekilde göremeyecek kadar bitkin.

Başımı kaldırıp balkon kapısının camından, top top gri, inci gibi ve yanardöner aylarla dolu gökyüzüne bakıyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Eğer paletli olsaydı, onu içinde saklardı.

ulaş. Kesinlikle.

Neden işleri kendisi için zorlaştırsın ki?

Kaşlarımı çatarak doğruluyorum ve karnımın yaşamla dolu olduğunu hayal ediyorum. Alnımda beni ölümüne tüketen, yavrumu var etmek şöyle dursun, nefes almak için bile yeterli enerjiyi çekmemi neredeyse imkânsız hale getiren bir diadem olduğunu hayal ediyorum. Şuradaki aylara bakmak istediğimi hayal ediyorum. Çoğunlukla...

Haedeon.

Kendimi yatağın kenarından çekiyorum, hemen yanındaki zemine kıçımın üzerine düşüyorum ve balkon kapısından Hae's Perch'ün mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş manzarasına bakıyorum. Dudaklarımın kenarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor...

Bu doğru hissettiriyor.

Yıkıcı bir şekilde

doğru.

Sol kolumu yükselen paletin altına daldırıyorum, gözlerim Ben arka direğin etrafını yoklarken çelimsiz kanatlı ay gümüş parlaklığını Arithia'nın üzerine döküyor.

Arka duvarın karşısında.

Parmaklarım deri ciltli bir kitabın yüzünde gezinirken elim sivri bir oyuğa giriyor, boğazımda bir yumru oluşuyor.

İşte buradasın.

Kucağıma çekiyorum, parmağımı Kaan'ın málmr'ının siyah ve gümüş tasvirinin üzerinde gezdiriyorum. Siyah ön yüzüne boyadığı bir şey olmalı.

Gördüklerim karşısında gözlerimin arkası sızlıyor.

"Ah, Elluin," diye fısıldıyorum, elim titreyerek. Ön kapağı kaldırmadan önce kapıya doğru bir bakış atıyorum, her biri çok güzel karalanmış sararmış parşömen yapraklarını çeviriyorum. Küçükken bile el yazısı tertemizdi; zarif kıvrımlar ve kıvrımlar.

Her bir yazıya bakmak bile bana sanki bir perdenin arkasından sadece *onun* gözünden görülen başka bir dünyaya geçiyormuşum gibi hissettiriyor.

Önce genç kız. Sonra ergen. Sonra *olgun*.

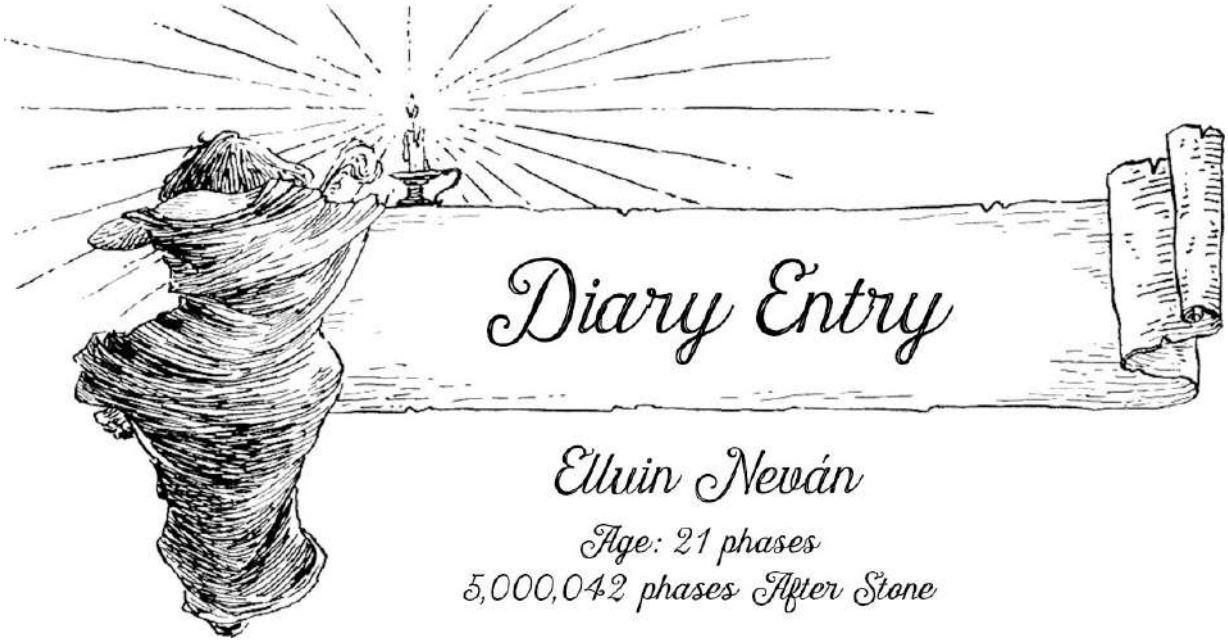
Tamamını burada okuyacak zamanım yok,
şu anda, ama *aynı zamanda zerre* kadar sabrım olmadığı için, doğrudan sona, son üç yazıya geçiyorum. Hemen pişman oldum ve bunu burada okumamam gerektiğini fark ettim.

Bunu hiç okumamalıydım.

Elim havaya kalkıyor ve bir türlü kapatamadığım ağzımı kapatıyor, kalbim yuttuğum her dikenli kelimeyle daha da yükleniyor. Bana ait olmayan, ruhumu parçalayan, hayatımı değiştiren her kelimeyle.

Ama ben zaten oradayım. Zaten yatırım
yaptım. İç içe geçtik.

Son yazıya ulaştığımda titreyerek nefes alıyorum ve kendimi devam etmeye zorluyorum.

Her döngüde daha da büyüyorum ama kemiklerim daha da zayıflıyor. Günlüğümü almak için saklandığım yere uzanamayacak ve bana bu dünyada hala iyi şeyler olduğunu hatırlatan mutlu zamanları okuyamayacak kadar güçsüzüm.

Şehir halkı her gün sokaklarda kutlama yapıyor, sanki yavrum çoktan buradaymış gibi. Sanki sevdiklerimin külleri hala soluduğumuz havayı kirletmiyormuş gibi.

Tyroth bebeğin kendisinden olmadığından şüpheleniyorsa bile, konuşmamıza izin vermedi. Onunla konuşmak istediğim bir şey olduğundan değil.

Sadık yardımcılarından birinden duydum - iletişim kurmama izin verilen tek halk - bu yükselişte ejderha sırtında bir Bloodlace geldi. Doğum yaptığımda yavrumun kanını test etmek için buradaysa, baba soyu Tyroth'a doğru çekilmeyecektir.

Kaan'ı kuzeye çekecek.

Yapmama izin verilen tek şey burada solmak, yaşam gücümü bu gence akıtmak, ara sıra paletten kayacak kadar enerji çekmek ve kendime net bir görüş sağlamak

Haedeon'un ayının. Ona şarkı söylüyorum ve yemin ederim onun da bana şarkı söylediğini duyabiliyorum.

Sanki beni çağırıyor.

Slátra'nın yanına kıvrılmak istiyorum, doğum yaparken onunla birlikte olmak istiyorum ama artık kendi başıma hareket etmekte zorlanıyorum. Mah ve Pah'ın öldüğü bu palete sıkışıp kaldım. İçimde çoktan tohumlanmış bir yavruya gebe kalmış gibi yaptığım yerde. Eskiden sevgi ve şarkılarla dolu olan bu palet şimdi ölüm ve acı kokuyor.

Bir savaş yaklaşıyor, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Sanki vücudum hayatta kalacağımı sanmadığım bir savaşa girmek için cesaretini topluyor. Kurtulsam bile, sanki başımın üzerinde bir tırpan asılı, kesmek için bekliyor gibi hissediyorum.

Her iki durumda da kalbim, söküp atamadığım bir anlayış tohumuyla ağırlaşıyor. Haedeon'un ayına veda ettikten sonra palete geri tırmanacağım ve bir daha oradan kalkmayacağım.

Gözlerimi gökyüzüne dikerek, yeterli olmaktan çok uzak kısa ve keskin nefesler alarak hıçkırıyorum...

Bizim için yalan söyledi. *Onun* için.

Kaan.

Dhomm'daki aşk yuvalarından, çoktan çok şey kaybettiği bu soğuk, yakıcı odaya kadar taşıdığı yavrusu için yalan söyledi, çünkü hepsi pah'ımın ağzından çıkan sözlere inanmıştı. Peki ne için?

Burada ölmek için.

Kyzari'nin büyüdüğünü görmemek için.

Tyroth'un Kaan'ın kızını kendi kızı gibi yetiştirmesi için.

Günlüğü kapatıyorum, zehirli bir gerçek, saldırmaya hazır bir yılan gibi göğsüme yerleşiyor ...

Bu sayfalar dünyayı paramparça edecek.

The Scavenger King

EPILOGUE

Sıradan bir gözün göremeyeceği kadar yoğun bir gölgenin mürekkepli pençelerinin derinliklerinde, Çöpçü Kral sarılmış genç dişi fae'yi inceliyor

Hücresinin köşesinde, ileri geri sallanıyor, ellerini solgun saçlarının arasına sokmuş. Gözlerini sımsıkı yummuş, belki de kabaran deliliğinin çatlaklarından yontulmuş bir dizi tutarsız kelime mırıldanıyor.

Biriyle konuşuyor, bundan emin. Tıpkı bu özel *kişinin* yalnızca onun tuhaf zihninin sınırları içinde var olduğundan emin olduğu kadar.

Onu daha derinlemesine incelerken başını yana eğiyor: kırmızı dudaklar, kalın kirpiklerle çevrili iri gözler, daha önce sadece *bir* benzerine rastladığı biçimli bir zarafet.

Onun *Fire Lark'ı.*

Tekinsiz bir benzerliği var ama gözleri daha yumuşak, teni biraz daha koyu. Ateş Lark'ı ona kelimeler olmadan gelse de, bu dişi... şey.

Onda çok var. Saçma sapan konuşmalar. Hiçbir anlam ifade etmiyorlar.

Ona.

Yine de mırıldanmaya devam ediyor, gözlerinin altındaki koyu çukurlar alnına yapışan diademin bir övgüsü, ince gümüş dalları teniyle kaynaşmış gibi görünüyor.

Yüzü buruşuyor, solgun yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor... Çöpçü Kral gözyaşının çenesinden süzülüp kirli tuniğinin içine sızmasını izliyor, gözyaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor

Bu diğer *farklılığı* düşünürken kaşlarını çatıyor.

Onun Ateş Lark'ı hiç ağlamadı. Bir kere bile. Dağınık ziyafetinin etrafında hırlayan vahşi bir hayvan gibi hayatın içine daldı.

Artık bırakmadı. Sadece *tüketti*.

Ancak bu dişi, onu besleyecek, tımar edecek, öğretecek hizmetkârları olan bir sarayda yetişmiş birinin tüm nezaketiyle, nazikçe var olur.

Onun adına *konuşmak* için sevgi dolu bir pah.

Gölgelerden sıyrılan Arkyn boğazını temizliyor.

Dişi sallanmayı bırakıyor, gözlerini açıyor - parlak koyu mavi küreler karanlığın içinden ona bakıyor. "Beni serbest bırakacaksın," diye ısırarak yanağındaki gözyaşını sildi.

Arkyn dilini şaklatıyor, hücresinin etrafına göz atıyor, pelüş detaylarını inceliyor: buruşuk bir battaniye, hasır bir palet, düzenli yemeklerinden birinden boş bir kase taşıyan bir tepsi. Uyuduğu yere sıçmak zorunda kalmasın diye tahta bir kovası bile var. Diğer mahkumlara sunduğundan daha fazla ev konforu.

Ne de olsa onun yeğeni.

Bunu bildiğinden değil. Bildiği kadarıyla üvey kardeşlerinden hiçbiri onun varlığından haberdar değil.

Ama yapacaklar.

"Ben de *tam olarak* bunu teklif etmeye geldim," diyor, kemik çubukların kıvrımından önce çömeliyor ve

Elini uzattı, iki parmağının arasına bir parça parşömen sıkıştırdı. "Bırakın."

Gözleri açılıyor.

Demir zincirlerin şangırtısıyla ileri atılıyor, parşömen parçasını kapıyor ve yerde düzeltiyor. Keçeleşmiş saçlarını sivri kulağının arkasına sıkıştırarak kaşlarını çatıyor. "Bu boş."

"Adınızı yazıp imzalamanız gerekiyor," diyor Arkyn, parmaklıkların arasından bir tüy kalem geçirerek.

Adam ellerinin güzel cildini incelerken, kadın onu alır, imzasını kazır, yakma isteğini bastırır... birazcık da olsa. Bakalım o da çığlık atmayı reddedecek mi?

Olayın bundan daha karmaşık olduğunu kesinlikle kabul etmiyor. Onun lüks hayatına içerliyor. Pah'ının onun üzerine titremesine.

Onu *seviyor*.

Boltanic Plains'e atılsa ve topuklarında bir ateş kükremesi varken koşması söylense ne yapacağını merak ettiğini de kabul etmiyor. Etini cızırdatıyor.

Sevilmeyen bir arazinin çorak çukurlarında kendine bir hayat kurabilecek miydi? Zayıflığını korkutucu bir güce dönüştürebilecek miydi?

Başarılı olur muydu?

Gözlerinde umutsuz bir parıltıyla notu ve kalemi parmaklıklardan geri geçiriyor.

Üvey kardeşinin onu bu kadar korumasına şaşmamalı. O sadece güzel bir süs çiçeği ve çiçekler alevler karşısında yanar.

Onun hiç gelişemeyeceğine karar verir. Neredeyse sayılamayacak kadar çok kez yaptığı gibi ölecekti.

Sözsüz ve gösterişsiz bir şekilde oradan ayrılır; pelerininin yırtık etekleri, soğuk ve karanlık yuvaların özenle hazırlanmış karmaşasında ilerlerken arkasında dalgalanır ve sadece bir kez durur

kişisel süitine gelir. Uzun zaman önce birinden çalınan parlak bir şamdanla aydınlatılmış mükemmel cilalı masasına oturur ve parşömeni masanın üzerine yayar.

Etrafını çevreleyen hazine yığınını inceliyor; süiti, aşamalar boyunca topladığı en iyi, en *ilginç* parçaların bir araya getirilmesinden oluşuyor.

Prenses'in Yaratıcılar'dan bir işaret olarak kucağına düştüğünden emindi. Hemen Yanık Kral'ın kendisine bir tarla kuşu göndermesini talep ettiği düşünülürse, kaçırılmayacak kadar iyi bir teklifti.

Ona düşkünlüğünden tek bir söz bile yok.

Gölge'yle hiç ilgilenmediğini düşünürsek kullanışlı. Önemsediği tek koltuk, hakkı olan bronz The Burn tahtıdır.

İşte o an geldi. Uzun zamandır kanalize olduğu an.

Arkyn daha dik oturuyor, tüy kalemini yere bırakmış bakıyor. İlk kez parşömenin düz kısmını inceliyor ve duraksıyor.

Gülümseyerek.

İmzalamış, evet... ama karalamaların arasında, adının şekliyle uyumlu hale getirmek için iyi bir şekilde kullandığı küçük, neredeyse fark edilmeyen bir yazıyla yazılmış tek bir cümle var:

Kıkırdıyor, parşömeni katlamadan önce boş alana kendi notunu çiziyor, ona hayat veriyor, çırpınan kanatlarına bir isim fısıldıyor.

Beklediğinden daha ısırgan.

Belki de onun hakkında yanılıyordu. Belki de her şeye rağmen hayatta *kalacaktı*. Ancak aynı şey amcası için söylenemezdi.

Hayır...

Arkyn'in intikamını kendisi için alan büyük *Kaan Vaegor* için planları var ve bunların hiçbiri hoş değil.

Parşömen tarlakuşu uçarak Çöpçü Kral'ın özel süitinden koridorlara doğru süzülür. Hücrelerin yanından geçerken *farklı* bir tarla kuşunu atlayarak, yeraltı dehlizinden dışarıdaki dünyaya doğru süzülür

...

Kanadında bir yırtık ve kuyruğunda bir kan lekesi olan küçük, sallantılı bir tane.

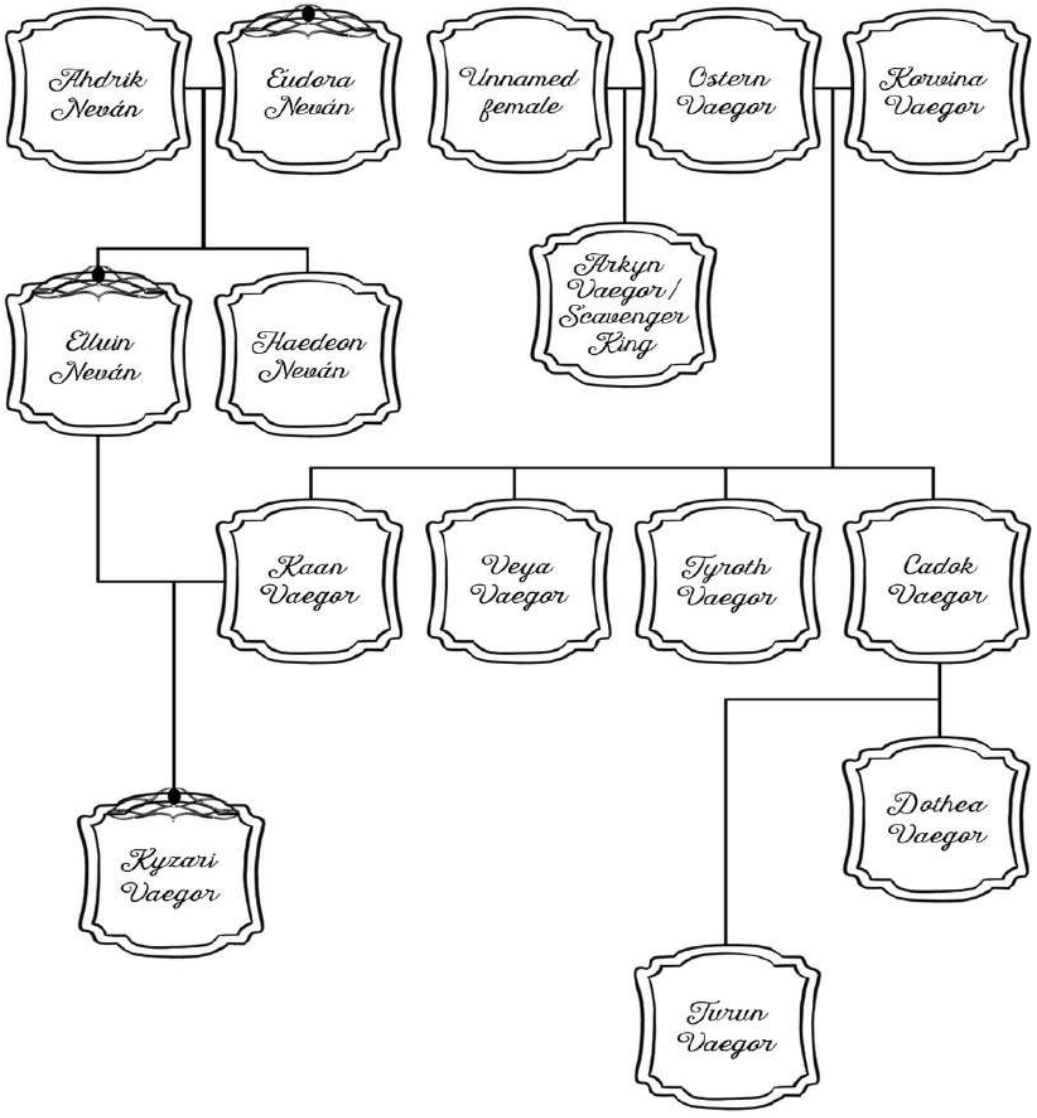
Hasarlı tarla kuşu iki parmaklığın arasından Prenses Kyzari'nin pis battaniyesinin altında bir top halinde yere bağlandığı yere doğru eğilir, elinin kepçesi küçük tarla kuşunun yüzüstü dalıp burnunu parmaklarına çarptığı bir iniş pisti olur.

Kyzari irkilir. Gözlerini açar.

Tarla kuşu sırt üstü döner ve karnının alt tarafında üç küçük, mükemmel yazılmış harf taşır ...

Family Tree

Ahdrik Nevàn
Eudora Nevàn
Unnamed female
Ostern Vaegor
Korvina Vaegor
Elluin Nevàn
Haedeon Nevàn
Arkyn Vaegor / Scavenger King
Kaan Vaegor
Veya Vaegor
Tyroth Vaegor
Cadok Vaegor
Kyzari Vaegor
Dothea Vaegor
Turun Vaegor

When the Moon Hatched çalma listesi için buraya tıklayın.

THANK YOU

2020'den beri bu hikayeyi kurcalıyorum, akşamları uykuya dalmaya çalışırken ziyaret ediyorum. Araba sürerken. Duş alırken. Yemek yaparken. Ama bir yanım hikayeyi anlatmaya ve (umarım) hakkını vermeye hazır olmadığımı biliyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, sanırım hikâye zaman kolluyor, benim onu duyamayacağım kadar yüksek sesle şarkı söyleyene kadar nefesini tutuyordu. Aslında bu, ona en çok ihtiyacım olduğu anda oldu. Benim de nasıl *nefes alacağımı* hatırlamaya ihtiyacım olduğunda.

Umarım siz de benim gibi bu dünyaya aşık olmuşsunuzdur. Bu hikaye sizi gülümsetmiştir.
Gözyaşı.

Göğsünde sıcak bir his.

Umarım bir an için kendinizi bu sayfaların arasına sıkışmış, Rygun'ın sırtında gökyüzünde süzülüyormuş ya da aylara bakıyormuş gibi hissetmişsinizdir. Gümüş bir yumurtaya sarılmış günlüğünüzü yazıyor ya da *Nee'yi* boynunuza sarıp sallayarak uyutuyordunuz.

Bu nefesi benimle birlikte aldığınız için teşekkür ederim. Seni başka bir maceraya çıkarmam için bana izin verdiğin için.

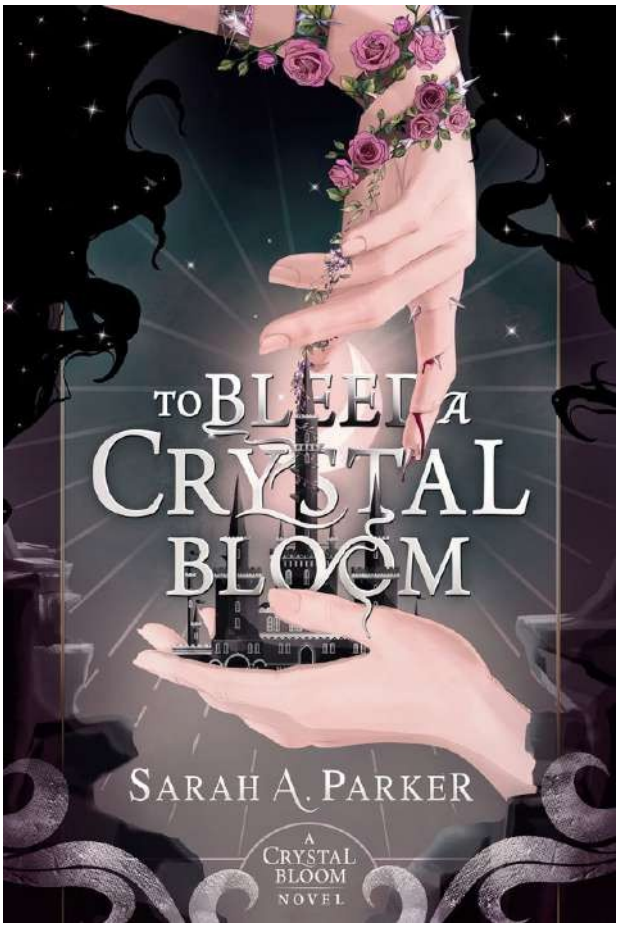
Kalp atışlarınla bana güvendiğin için.

Sevgilerimle,

Ca×aL xo

ALSO BY SARAH A. PARKER

Kristal Çiçek Serisi

"What a pretty flower to keep locked in a big, rocky tower."

On dokuz yıl önce, başka hiç kimsenin canını bağışlamayan kanlı bir katliamın kalbinden koparıldım.

Küçük. Kırılgan.
Bir *muamma.*

Artık çok şey bilen ve çok az şey söyleyen güçlü bir Yüce Efendi'nin himayesindeyim, basit bir hayat sürüyorum, kale arazisinin etrafına çizdiğim hayali bir çizginin sınırlarından asla ayrılmıyorum.

İçinde kal. Asla ayrılma.

Dışarıda canavarlar pusuda bekliyor. İçeride *güvendeyim*... Her gün bir kadehe damlattığım kandan çok daha büyük bir bedeli olsa da.

Tamamen ulaşılmaz olan bir adama duyulan zehirli, karşılıksız aşk.

Benim kurtarıcım. Benim koruyucum.

Neredeyse celladım.

Köklerimi topraktan çıkarma gücüne sahip olan bu esrarengiz adama aşık olmaktan kendimi alamıyorum.

Açgözlü canavarlar topraklara yayılıp özel varlığımın dokusunu yıpratmakla tehdit ettiğinde, gerçekliğin yaprakları çirkin bir gerçeği ortaya çıkarmak için soyuluyor. Ama sırlarla dolu bir kalede, hiçbiri kendimden sakladığımdan daha büyük değil.

Hiçbir kule beni hayatımı paramparça eden dehşetten koruyacak kadar yüksek değil.

ACKNOWLEDGMENTS

İnanılmaz ekibimin yardımı ve ailemin bitmek bilmeyen desteği olmasaydı bu kitabı yayınlayamazdım.

Josh. Üç güzel çocuğumuzun birincil bakıcısı olarak omuzlarımdan bir dünya yük aldın ve kendimi bu hikayeye tamamen kaptırmamı sağladın. Game of Thrones'tan bir kesiti her izlediğimde ağlıyorum - Jon Snow'un üzerine doğru gelen bir orduyla karşılaştığı sahneyi hatırlıyor musunuz? Yeniliyor, tek başına savaşa girmeye hazırlanıyor ve çatışmadan hemen önce ... arkasından *başka bir* ordu hücum ediyor ve darbeyi alıyor.

Sen ordusun, aşkım.

Beni kurtardığın için teşekkür ederim.

Anne-bu hikâyeyi bir değil, *iki kez* okumaya zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Benimle telefonda her şeyi konuştuğun için. Desteğin ve hiç bitmeyen cesaretin için.

Seni seviyorum.

Editör ve Yorgan-Chinah-bu hikâyeye kattığınız *her şey* için teşekkür ederim. Önce alfa okuma, sonra gelişimsel düzenlemeler, sonra da satır ve kopya için. Yazdığım her kitapta yukarıda ve öteye gidiyorsun ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Sadece muhteşem editörlük becerilerin için değil, değerli arkadaşlığın için de.

Keşke daha yakın yaşasaydık.

Cilalı Mükemmellik-Helayna-bu kitap canavarını ışıltılı hale getirmek için harcadığın saatler için teşekkür ederim. Olay örgümdeki tutarsızlıkların peşine düştüğün ve hikâyeye olan aşkın ve bağlılığın için. Beni programına sığdırabildiğin için *çok* minnettarım.

Raven, seni ölesiye sevdiğimi biliyorsun.

Bu inanç sıçramasını yapmam için beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Umutsuzca ihtiyacım olduğunda mantığın sesi olduğun ve yeniden yazma sarmalına yakalandığımda beni tekrar doğru yola soktuğun için. (gülen yüz)

Bu hikayeyi beta okumaya zaman ayırdığınız, sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. *Bana.*

Arkadaşlığımıza değer veriyorum.

A.T. Kapak Tasarımları-Aubrey, muhteşem ciltsiz/kindle kapağı için teşekkür ederim. Bana bir AYPLUME çizdiğine hâlâ inanamıyorum!

Benim için tasarladığınız her şeye kalbinizi ve ruhunuzu kattığınız için teşekkür ederim. Hikayelerimi görsel olarak hayata geçirmek için harcadığınız saatler için ne kadar müteşekkir olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez.

Dostluğumuz için sonsuza dek
minnettarım.

Lauren-Çok ham alfa dokümanımı okuduğun için teşekkür ederim. Düşünceli eleştirilerin ve fikrini söylemekten korkmadığın için. Tıpkı Flame'de olduğu gibi, Moon'un kendisinin en iyi versiyonu olmasına yardımcı oldun. Bunun için ve güzel dostluğumuz için sonsuza dek minnettar olacağım.

Angelique, Talarah, Ivy ve Ann, yoğun hayatlarınızdan zaman ayırıp bu hikâyenin beta okumasını yaptığınız için çok teşekkür ederim. Olumlu destekleriniz, yapıcı eleştirileriniz ve beni pek çok yönden desteklediğiniz için. Hepinizi seviyor ve tapıyorum.

Lois ve Kim, bu canavarı ARC'ye göndermeden önce okuduğunuz için teşekkür ederim. İkiniz de bu bebeği dünyanın geri kalanına sunmam için bana güven verdiniz.

Çok minnettarım.

Alice Cao-bu muhteşem bölüm başlıkları için teşekkür ederim. Bunu her zaman söylediğimi biliyorum ama sen gerçekten *çok* yeteneklisin. Bu hikaye boyunca yaratıkları v e karakterleri güzel bir şekilde temsil eden illüstrasyonlarınızla inanılmaz gurur duyuyorum.

The Nerd Fam'den Rachel, yayın kampanyam için harcadığınız tüm emekler için çok teşekkür ederim. Detaylara gösterdiğiniz özen mükemmel, coşkunuz bulaşıcı ve gelecekteki birçok sürümde sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Brit, sarsılmaz dostluğun ve desteğin için teşekkür ederim. Seni her zaman seviyorum.

Ve muhteşem okuyucularıma, her etiket, her mesaj, her inceleme, beğeni, yorum veya paylaşım için teşekkür ederim. Hikayelerime şans verdiğiniz ve kalplerinizle bana güvendiğiniz için teşekkür ederim.

Bir sonrakine!

ABOUT THE AUTHOR

Yeni Zelanda'da doğan Sarah, şimdi kocası ve üç küçük çocuğuyla birlikte Gold Coast'ta yaşıyor. Okumadığı ya da klavyesine dokunmadığı zamanlarda, arkadaşları ve ailesiyle, bitkileriyle vakit geçiriyor ve kar gezilerinin tadını çıkarıyor.

Sarah küçüklüğünden beri yazıyor, ancak hikayelerini dünyayla paylaşmaya yeni başladı. Onu aşağıdaki sosyal medya bağlantılarından takip edebilirsiniz.